

Giới thiệu Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu

Tên trung: 贺少的闪婚暖妻

Hán Việt: Hạ thiếu đích thiềm hôn hoãn thê

Tên Việt hóa: Cô vợ ấm áp của Hạ Thiếu

Tên truyện tranh: Cô vợ ấm áp của Hạ thiếu

Editor: Game Sor

Tình trạng : FULL gồm 522 chương.

Tiêu chuẩn về nữ nhân của Hạ Kiều Yến tôi thì cần phải đáp ứng đầy đủ 3 điều kiện: Thích được cưng chiều, thích được yêu thương, thích được chăm sóc. Ngoài thỏa mãn các điều kiện trên còn phải biết suy nghĩ, có ý thức!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bệnh nhân nhỏ đặc biệt

Tần thành, bệnh viện Nhà Đức.

Đêm khuya, Tần Dĩ Duyệt vội vàng đi đến văn phòng của mình. Bị trước cửa văn phòng làm cho hoảng sợ.

Hành lang bệnh viện vốn rất rộng rãi, lúc này lại có gần mười người đứng, tất cả đều là những người đàn ông cao lớn.

Ai nấy đều mặc bộ đồ tây màu đen từ trên xuống dưới, thêm cả kính râm. Mặt căng cứng, bộ dáng như lâm đại địch.

Trực ban hộ sĩ cùng bác sĩ nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt đi đến. Ngay lập tức nhẹ nhàng thờ ra. Thiếu chút nữa khóc rồi, "Bác sĩ Tần, cô mau đến đó."

Tần Dĩ Duyệt gật gật đầu về phía họ. Nhìn về những người phía hành lang, nói: "Các vị đây xin hãy đợi trong khu vực chờ đợi bên ngoài, môi trường quá ồn ào sẽ ảnh hưởng đến công việc của nhân viên y tế."

Tần Dĩ Duyệt sau khi nói xong. Không nhìn bọn họ, đi vào văn phòng.

Vừa vào, liền nhìn thấy cả phòng bẽ bộn.

Chậu hoa, hồ sơ y tế, bút, giấy, ly. Đều rơi rớt lộn xộn.

Trên mặt đất còn có rất nhiều vết bản của trà, cà phê.

Chỉ có cái sofa nhỏ còn tính là sạch sẽ.

Trên cái sofa nhỏ, một đứa bé đưa lưng về phía cô ngồi.

Tần Dĩ Duyệt không cần suy nghĩ cũng biết cả phòng này lộn xộn là do đâu.

Cô cảm thấy có một trận tức giận trong lòng mình, rất muốn dạy bảo đứa bé nghịch ngợm này một chút.

Nhưng tưởng tượng đến bên ngoài những người mang tây trang giấy da, cô lập tức thức thời mà điều chỉnh biểu tình khuôn mặt. Thanh âm hòa hoãn hỏi: "Xin chào, tên con là gì? Con cảm thấy không thoải mái chỗ nào?"

Đứa bé nghe tiếng nói, động tác thông thả xoay đầu lại.

Tần Dĩ Duyệt bị khuôn mặt nhỏ bé và tinh tế làm chấn động một chút.

Một cảm giác thân thiết từ lòng cô toát ra, đem sự tức giận của cô cọ rửa đến sạch sẽ.

Đứa bé chỉ lẳng lặng mà nhìn cô, không nói gì.

Một đôi mắt màu đen và bóng bẩy, đôi mắt như hai viên thủy tinh nhỏ bằng quả nho, tỏa ra ánh sáng.

Tần Dĩ Duyệt không dấu vết mà đánh giá đứa bé. Phát hiện đứa bé thịt móm mốp tay nhỏ nắm thành quyền, đặt ở bụng.

Tần Dĩ Duyệt nở nụ cười ôn hòa nhất, "Bảo bối, bác sĩ không phải con giun trong bụng của con, không thể nào nhìn con mà đoán ra chỗ nào con không thảo mái. Nếu con không thích nói chuyện, thì dùng ngón tay chỉ đến nơi không thảo mái đó được không?"

Tần Dĩ Duyệt nói xong, liền mỉm cười nhìn đứa bé.

Đứa bé cùng cô đối diện.

Trong văn phòng một mảnh yên tĩnh.

Lúc Tần Dĩ Duyệt cho rằng cậu bé này sẽ không đáp lại lời nói của cô, thì bé đã chậm rãi vươn tay nhỏ đẩy thịt, chỉ chỉ bụng mình.

Tần Dĩ Duyệt theo tay nhỏ sờ lên bụng cậu bé, cách quần áo nhẹ nhàng ấn hai cái, "Là bụng không thảo mái?"

Cậu bé nhìn Tần Dĩ Duyệt, hậu tri hậu giác nhìn vào bàn tay đặt ở bụng mình, chậm rãi gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt đứng lên, khi cậu bé còn bản thân đã vươn đôi tay bé lên, đi đến phòng khám ở trên giường làm kỹ càng tỉ mỉ kiểm tra.

Cậu bé bị động tác này của cô làm cho hoảng sợ, ngơ ngác để cô ôm.

Khuôn mặt tinh xảo, non mềm, không có nửa điểm biểu tình.

Ngoài cửa văn phòng, quản gia thăm dò nhìn xem tình hình, nhìn thấy tiểu thiếu gia ngoan ngoãn ở trong lòng ngực Tần Dĩ Duyệt, kinh ngạc không thôi.

Nhà bọn họ tiểu thiếu gia chỉ thân thiết với thiếu gia, không thân thiết với người khác.

Ngay cả ông đã chăm sóc tiểu thiếu gia 5 năm, cũng không có cơ hội ôm tiểu thiếu gia.

**

Một chiếc Maserati mới tinh ngừng ở bãi đỗ xe trống không của bệnh viện, quản gia lập tức bước nhanh chóng đi lên, "Thiếu gia."

Sau một lúc, người đàn ông có khuôn mặt tao nhã, quần áo bất phàm từ ghế sau bước ra.

Đường cong đẹp mắt để lộ ra chủ nhân giờ phút này đang bất mãn.

Hạ Kiều Yến lạnh giọng hỏi: "Tiểu bảo đâu?"

"Tiểu thiếu gia ở chỗ bác sĩ Tần ngủ rồi."

"Bác sĩ Tần?" Hạ Kiều Yến nghi hoặc hỏi, dẫn đầu đi ở phía trước.

"Đó là một vị bác sĩ nữ trong bệnh viện. Lúc cô ấy ôm tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia cũng không từ chối." Quản gia có chút kích động nói.

Hạ Kiều Yến mày hơi hơi nhăn lại, bước chân nhanh hơn.

Quản gia ở một bên dẫn đường, đem Hạ Kiều Yến đi đến văn phòng Tần Dĩ Duyệt.

Khi đến văn phòng Tần Dĩ Duyệt, Hạ Kiều Yến làm động tác dừng.

Quản gia không tiếng động mà dừng lại bước chân.

Hạ Kiều Yến đi đến văn phòng cửa mở, thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Ánh mắt anh bỗng dừng ngừng lại.

Trong văn phòng một lớn một nhỏ, hai cái đầu dựa vào cùng nhau, đã ngủ rồi.

Tiểu Bảo giống như búp bê vải đẹp dễ ngoan ngoãn mà dựa vào lòng ngực Tần Dĩ Duyệt, khuôn mặt nhỏ đáng yêu không có gì lo lắng.

Hạ Kiều Yến lúc thấy rõ mặt Tần Dĩ Duyệt, trong mắt chợt lóe lên sự kinh ngạc.

Tần Dĩ Duyệt luôn ngủ rất nông, nhận thấy được có người đang nhìn mình, lập tức tỉnh lại.

Khi cô nhìn thấy người đàn ông trước mắt cô, cô liền choáng váng.

Tần Dĩ Duyệt chớp đôi mắt vài cái, phát hiện Hạ Kiều Yến vẫn còn ở đây.

Tần Dĩ Duyệt biết Hạ Kiều Yến, không phải vì cô chú ý tài chính và kinh tế cùng tin tức.

Bệnh viện hộ sĩ cùng bác sĩ mỗi ngày đem "Hạ Kiều Yến" ba chữ nói bên miệng, hận không thể kính anh ta trở thành thần.

Hạ Kiều Yến, ba chữ này ở một mức độ nào đó đại biểu cho Tần thành, tầng lớp cao nhất về tài phú cùng địa vị, hơn nữa Hạ gia ở Tần thành ảnh hưởng rất lớn, người Hạ gia đậm chân một cái, Tần thành đều phải đi run theo.

Tiểu Bảo hình như là đã nhận ra cảm xúc của Tần Dĩ Duyệt, dần dần tỉnh giấc, có chút mơ hồ mà nhìn chung quanh.

Lúc nhìn thấy Hạ Kiều Yến, bộ dáng ngây thơ vươn cánh tay bụ bẫm với anh.

Hạ Kiều Yến đuổi tay ôm lấy Tiểu Bảo, "Bụng đã ổn chưa?"

Tiểu Bảo không tiếng động gật gật đầu, đem đầu nhỏ tiến sát vào cổ Hạ Kiều Yến.

Bàn tay to của Hạ Kiều Yến vỗ nhẹ tiểu bảo bối.

Ánh mắt như hắc thạch, dừng lại ở trên mặt Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt từ không trung lấy lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng, dạn dỏ nói: "Hiện tại đã trở rồi, nhân viên phòng thuốc cũng đã tan ca, nên không thể kê đơn ngay được. Anh đêm nay trở về quan sát tình hình bé, ngày mai nếu vẫn không thoái mái, tôi sẽ lên đơn thuốc để bé không khó chịu."

Hạ Kiều Yến nhàn nhạt mà gật đầu, xem như trả lời.

Sau đó, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Tần Dĩ Duyệt nhìn văn phòng trống, mắt tròn trắng.

Có tiền thì giỏi hơn người à?

Đang nói về cái gì vậy chứ?

Tần Dĩ Duyệt nghĩ như thế, đi tắt đèn văn phòng, rồi về nhà ngủ ngon.

**

Hôm sau.

Vào buổi chiều, Tần Dĩ Duyệt ngồi làm việc, điện thoại bàn reo lên.

Tần Dĩ Duyệt nhắc điện thoại.

"Xin chào, tôi là bác sĩ Tần của bệnh viện Nhà Đức."

Điện thoại kia đầu không trả lời.

Tần Dĩ Duyệt nhíu nhíu mày, cảm thấy có chút không thể hiểu được, muốn gác máy.

Trước khi gác máy, nghe được hai tiếng đánh rất nhỏ.

Tần Dĩ Duyệt không đặt điện thoại xuống, một lần nữa đem đến bên tai.

Lần này cô nghe được điện thoại kia đầu có tiếng hít thở nhẹ, như là một đứa trẻ.

Tần Dĩ Duyệt trong đầu nhanh chóng vẽ ra bộ dáng của Tiểu Bảo, giọng nói không khỏi nhẹ nhàng hơn, "Con là bạn nhỏ đến khám bệnh tối qua sao?"

Trong điện thoại truyền đến một tiếng đánh nhẹ.

"Bụng vẫn không thoái mái?"

Lần này là hai lần đánh.

Tần Dĩ Duyệt khước miệng hơi hơi gọi lên, nghĩ đến cha Tiểu Bảo là ai, sự dịu dàng gần như vỡ mộng.

"Không sao đâu. Thể chất con rất tốt cứ giữ nó như vậy, đừng đến bệnh viện quá nhiều."

Trong điện thoại lại truyền đến một tiếng đánh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cậu bạn nhỏ cùng người bố đẹp trai

Tần Dĩ Duyệt cũng không biết nói chuyện với Tiểu Bảo như thế nào.

Tiểu An ôm một đồng ca bệnh vào, "Chị Tần, đây là các tài liệu về trường hợp chị cần."

"Xếp nó giúp chị đi."

Tần Dĩ Duyệt đang muốn cùng Tiểu Bảo nói lời tạm biệt, lại phát hiện điện thoại đã ngắt.

Tiểu An nhìn biểu hiện hơi ngạc nhiên trên mặt Tần Dĩ Duyệt, "Có chuyện gì vậy chị?"

"Không có gì, chị xem trường hợp ca bệnh đầu tiên. Chị muốn đi đến phòng bệnh đó xem thử. Nếu em không có việc thì cùng chị đi."

"Vâng ạ."

Tần Dĩ Duyệt cùng Tiểu An tiến vào phòng bệnh cô đang phụ trách, cẩn thận dò hỏi tình trạng của các người bệnh.

Tiểu An cẩn thận quan sát kỹ năng giao tiếp của Tần Dĩ Duyệt.

Cô phát hiện Tần Dĩ Duyệt mang cho người khác cảm giác rất đặc biệt.

Chị ấy chỉ đứng ở nơi đó, lại khiến cho người khác thuyết phục hoàn toàn. Nhưng sẽ không cho người đó cảm thấy có khoảng cách.

Khí chất trầm tĩnh, chắc chắn, chuyên nghiệp, làm rất nhiều bác sĩ dù có mười mấy năm kinh nghiệm đều không thể không bội phục.

Tiểu An suy nghĩ một chút, không biết một ngày nào đó cô có thể có loại cảm giác làm người khác yên tâm như vậy không.

Tần Dĩ Duyệt bước ra khỏi phòng bệnh, dùng bút gõ gõ đầu Tiểu An, "Em lại mơ gì vậy?"

Tiểu An lập tức không biết xấu hổ mà ôm lấy eo Tần Dĩ Duyệt, khóc lóc nói: "Chị Tần, chị nhất định phải thu em làm đệ tử."

"Thôi đi, Có người đệ tử ngốc như em, chị sẽ tồn thọ 10 năm mất."

"Không đi, trừ khi chị bước qua xác em"

"Chị lúc trước bởi vì cái gì mà tuyển em vào?"

"Nhất định là vì em đáng yêu.~~"

Tần Dĩ Duyệt bị tính khí không biết xấu hổ của Tiểu An làm cho sốc, "Chị còn chưa xong việc. Lại cùng em ở chung. Chị sợ sẽ không nhận được mà phạm tội."

Tiểu An cười hề hề mà buông Tần Dĩ Duyệt ra.

Tuy rằng Tần Dĩ Duyệt nhìn qua rất lạnh lùng, nhưng Tiểu An chưa bao giờ sợ Tần Dĩ Duyệt. Thường xuyên cùng cô đùa giỡn.

Mặt lạnh lùng cùng lòng lạnh lùng cho người ta cảm giác hoàn toàn không giống nhau.

Mà Tần Dĩ Duyệt là mặt lạnh lùng.

"Chị Tần, chị có biết chuyện của bác sĩ Dương không? Bên khoa phụ sản ngày hôm qua có người gây sự. Hình như còn là bệnh nhân của cô ấy, hôm nay khẳng định sẽ bị trưởng khoa bên đó mắng."

"Được rồi đừng nói nữa, em xếp lịch làm việc cho chị, sau giờ làm việc sẽ sắp xếp cho em." Tần Dĩ Duyệt không quay đầu lại mà nói.

Tiểu An bị mắng nhưng rất vui vẻ, bước đi sửa sang lại tư liệu.

**

Quán cà phê.

Tần Dĩ Duyệt cầm cái thìa nhỏ, ngẫu nhiên khuấy ly cà phê trước mặt, lắng nghe lời phàn nàn rên rỉ của Dương Nhã Vi.

"Dĩ Duyệt, tớ rất hâm mộ cậu. Nếu tớ có được tính cách của cậu, rất nhiều việc sẽ không phiền toái đến vậy. Mỗi khi tớ nhìn thấy bộ dạng kích động của người bệnh cùng người nhà họ, đầu óc tớ liền trở nên ngốc đi. Có đôi khi tớ cảm thấy mình không thích hợp làm bác sĩ, tớ căn bản không kiềm chế được bệnh nhân." Dương Nhã Vi mặt đầy hâm mộ nói.

"Đừng tự xem nhẹ mình, kỹ năng chuyên môn của cậu không kém, tính tình ôn hòa còn cẩn thận, không cần thiết bởi vì một chút rắc rối liền suy nghĩ vớ vẩn."

"Cậu thực sự nghĩ vậy sao?"

"Đúng, nếu bệnh viện toàn là bác sĩ như tớ, người bệnh không dám tới đâu. Thời gian không còn sớm, tớ đưa cậu trở về, cậu ngày mai còn phải đi làm đó."

"Vậy cậu đi đâu?"

"Tớ có vài bệnh nhân đã lên kế hoạch phẫu thuật vào tuần tới, nên cuối tuần phải thả lỏng một chút."

"Thật hâm mộ cậu, tớ hiện tại đều không có ngày nghỉ."

"Tớ cũng chỉ thỉnh thoảng mới có một cái cuối tuần, bác sĩ nào cũng phải trải qua cảm giác này mà." Tần Dĩ Duyệt cười nói.

Dương Nhã Vi thấy cô không có gì là không cam lòng cùng oán hận, đột nhiên nói: "Dĩ Duyệt, cậu mấy năm nay có hối hận không?"

"Hối hận cái gì?"

"Hối hận năm đó đã bỏ cơ hội du học, nhường nó cho Chu Tử Dương. Nếu là lấy kỹ thuật chuyên nghiệp cùng trình độ thực hành, lấy được cái bằng liền về nước trực tiếp làm phó trưởng khoa, sẽ không như hiện tại từng bước một từ thực tập sinh leo lên đến chức vụ hiện tại."

Tần Dĩ Duyệt một tay khuấy ly cà phê, cười nói: "Ra nước ngoài cũng không chắc chắn có thể làm được, không có thực lực thì ở đâu cũng không xong."

"Người khác không có thực lực, tớ tin tưởng. Muốn nói cậu không có, đánh chết tớ tớ cũng không tin."

"Cảm ơn đại mỹ nhân đề mắt tớ đến vậy, tớ sẽ tiếp tục nỗ lực." Tần Dĩ Duyệt cười tủm tỉm mà nói.

"Tớ trời sinh hài hước."

"Cút đi."

"Ai, tuy rằng cậu rất đẹp, nhưng có thể đừng thô lỗ như vậy không?"

Dương Nhã Vi vô lực, mặt tròn trĩnh, nói: "Lười cùng cậu vòng vo, Chu Tử Dương cùng Diệp Thanh cuối tuần trở về, bạn học trong diễn đàn đều nổ tung nôi, nói phải cho bọn họ tiệc hoan nghênh. Cậu có đi hay không?"

"Cuối tuần sao? Không biết nữa, nếu không có việc gì thì tớ sẽ đi."

"Cậu đừng đi, một đồng người chờ xem trò cười của cậu đó."

Tần Dĩ Duyệt ngửa đầu đem cà phê trong ly uống sạch sẽ, không sao cả cười cười, "Có cái gì để chê cười, còn không phải là đem chi phí cùng cơ hội du học cho bạn trai, sau lại cho hắn tiền trả phí sinh hoạt, kết quả bạn trai trở thành người đàn ông vô ơn, đá bạn gái là tớ đây sao? Nhiều chuyện như vậy TV mỗi ngày đều có."

Dương Nhã Vi trừng đôi mắt nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Cậu nghĩ như vậy thật sao?"

"Nếu không muốn nghĩ như thế nào?" Tần Dĩ Duyệt gọi người phục vụ đến tính tiền, nhìn về phía Dương Nhã Vi đang ngồi bất động, nói: "Đi thôi, bác sĩ Dương"

Vừa nói xong, Tần Dĩ Duyệt cầm lấy túi đứng lên.

Còn chưa đứng vững, chân cô liền bị người ôm lấy.

Tần Dĩ Duyệt hoảng sợ, cúi đầu xem, phát hiện là Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo mặc bộ quần áo in hình cậu bé Bọt Biển, đúng lúc ngẩng lên một khuôn mặt mềm mại, nhỏ nhắn, tinh xảo về mặt chờ mong mà nhìn xem Tần Dĩ Duyệt, đôi mắt đen láy ở bên trong tràn đầy ngạc nhiên cùng mừng rỡ.

Cái loại ngạc nhiên cùng mừng rỡ này rất dễ dàng cảm hóa người khác.

Tần Dĩ Duyệt lộ ra nụ cười vui mừng, "Bảo Bối, chào buổi tối. Con theo người nhà cùng đi đến sao?"

Tiểu Bảo gật đầu.

Cánh tay ngắn ngủn đem chân Tần Dĩ Duyệt ôm chặt hơn nữa, như là sợ cô đột nhiên sẽ chạy mất.

Dương Nhã Vi nhìn Tiểu Bảo rất đáng yêu, cười nói: "Tiểu Bảo Bối, chào buổi tối."

Nói xong, Dương Nhã Vi vươn tay đến Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo thể nhưng ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Dương Nhã Vi tay dừng tại giữ không trung, có chút xấu hổ.

Tần Dĩ Duyệt giải thích nói: "Tính huống của nhóc có chút đặc biệt."

Sau đó, cô quay đầu đối với Tiểu Bảo nói: "Con cùng quần gia đến hay là ba ba của con?"

Tiểu Bảo mở ba lô nhỏ mang theo, lấy ra ipad mini cứng nhắc, đã viết hai chữ.

Ba ba.

Tần Dĩ Duyệt trong đầu lập tức hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của Hạ Kiều Yến, thấy Tiểu Bảo dù mừng rỡ, kinh hãi toàn bộ bị đánh bay sạch sẽ.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ nghĩ, nói ra: "Cô cùng bạn cô còn có chút việc, cô mang con đến quầy phục vụ trước, con ở đó đợi ba ba của con được không nào?"

Tiểu Bảo nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xuất hiện một vòng ảm đạm.

Cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu nhếch...

Bộ dáng nhỏ nhỏ nhìn qua trông rất tội nghiệp.

Tần Dĩ Duyệt thấy thế, trong lòng bỗng dưng nhảy ra một cảm giác tội lỗi.

Đang lúc Tần Dĩ Duyệt không biết làm sao với tiểu gia hỏa này, thì nghe được sau lưng có tiếng bước chân bình thản đi đến.

Tiếng nói tao nhã của Hạ Kiều Yến vang lên, "Tiểu Bảo, đừng ảnh hưởng bác sĩ Tần cùng bạn cô ấy nói chuyện nữa."

Hạ Kiều Yến xuất hiện, để cho tất cả ánh mắt trong quán cà phê đều tập trung vào trên người của anh.

Tất cả mọi người nhìn theo phương hướng anh đi, muốn biết cô gái nào may mắn như vậy, có thể được người đàn ông tốt như Hạ Kiều Yến coi trọng.

Tiểu Bảo thấy Hạ Kiều Yến đến, lập tức như một vật trang sức dán chặt lấy Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt lập tức hết sức khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nhặt được đứa trẻ

Ba phút sau.

Tần Dĩ Duyệt nhận ra ngồi ngay ngắn trên chân mình là Tiểu Bảo, có chút nghĩ không ra cô cùng Dương Nhã Vi như thế nào lại ngồi vào bên trong xe Hạ Kiều Yến.

Mà Tiểu Bảo giống như được gắn trên người cô, một giây cũng không rời.

Tần Dĩ Duyệt phát hiện được Dương Nhã Vi dùng ánh mắt nghi ngờ. Thật sự không muốn ngay lúc này cùng cô nghiên cứu thảo luận vấn đề này đâu. Rất nhanh liền đến chỗ ở của Dương Nhã Vi chỗ ở, Tần Dĩ Duyệt đem Tiểu Bảo đặt sang kế bên, chuẩn bị cùng một chỗ xuống xe với Dương Nhã Vi. Dương Nhã Vi trước đóng cửa xe lại "Nhà của tớ không có phòng trống, cậu đi theo tớ làm gì?"

Trong nháy mắt đó. Tần Dĩ Duyệt rất muốn bóp chết cái đồ gà mờ này.

IQ và EQ đều bị chó ăn rồi sao?!

Cô vô ý mà nhìn về phía Hạ Kiều Yến. Phát hiện Hạ Kiều Yến cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt xa xăm kia có một tia chế nhạo.

"Sợ tôi?" Hạ Kiều Yến nhàn nhạt nói.

"Anh suy nghĩ nhiều rồi."

"Nhà cô ở đâu?"

Tần Dĩ Duyệt cũng lười nhản nhó, nói một chuỗi địa chỉ, sau đó quay đầu, tựa nhìn về phía cửa sổ.

Cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo gối trên đùi của cô. Tiếp tục nằm ngáy o..o....

...

Tần Dĩ Duyệt sau khi về đến nhà, trong đầu giống như cuốn phim tự động truyền ra ánh mắt chế nhạo của Hạ Kiều Yến, tức giận không thôi. Tim đập lại có chút không hiểu mà tăng nhanh.

Đêm nay gặp được Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo. Chỉ là trùng hợp sao?

Mà sự thật chứng minh, không phải trùng hợp.

**

Cuối tuần, Tần Dĩ Duyệt khó được ngủ một lấy lại sức. Lại bị một hồi tiếng đập cửa thế nào cũng không ngừng làm cho tỉnh.

Tần Dĩ Duyệt bôi bôi tóc. Bực bội mà nhấc chân lên chuẩn bị rời giường.

Mở cửa chính. Mới phát hiện ngoài cửa là Di Vương của nhà đối diện.

"Không phải dì muốn nói con, nhưng con như thế nào mà xứng đáng làm mẹ? Trẻ con cho dù làm sai. Cũng không thể trời đang rất lạnh đem nó đuổi ra cửa, nếu xảy ra chuyện gì. Con có hối hận cũng sẽ trễ!" Di Vương vừa thấy Tần Dĩ Duyệt liền không nhịn được mắng lên.

Tần Dĩ Duyệt đen mặt, "Di Vương, dì nói chậm một chút. Cái gì trẻ con. Đứa nhóc nào?"

Di Vương ghét bỏ liếc nhìn Tần Dĩ Duyệt liếc, bước sang một bước, hiện ra sau mình là một đứa trẻ.

Đứa trẻ kia rõ ràng là Tiểu Bảo.

Nhóc mặc một bộ đồ ngủ nhỏ ở nhà, trên chân mang một đôi dép lê trong phòng.

Hai má cùng cái mũi nhỏ lạnh cóng phớt hồng, nhìn vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Di Vương lại muốn nói, vội vàng đem Tiểu Bảo ôm vào trong phòng, "Cảm ơn Di Vương, dì cực rồi."

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt gọn gàng mà đóng cửa lại.

Sau đó, đối với cánh cửa đóng chặt, hít sâu vài cái.

Cho đến lúc trên mặt có thể lộ ra nụ cười ấm áp, cô mới quay người, nói bằng âm thanh mềm nhũn, hỏi: "Bảo bối, một mình con tới sao?"

Tiểu Bảo có chút cẩn thận mà xoa xoa đôi bàn tay, cúi đầu, không có phản ứng.

Tần Dĩ Duyệt nhìn bộ dáng nhóc, đột nhiên nghĩ đến chính mình khi còn bé.

Cô xoay người ôm lấy cơ thể nhỏ bé của nhóc, đến ngồi trên ghế sa lon, dùng cái thảm nhỏ mà bọc lại.

Tiểu Bảo mở to hai con mắt giống như hạt thủy tinh nhìn Tần Dĩ Duyệt, như một búp bê nhìn cô loay hoay.

Bộ dáng đáng yêu như vậy, đúng là có thể đem lòng người hòa tan.

Tần Dĩ Duyệt vốn muốn hỏi một chút nhóc như thế nào mà biết địa chỉ nhà cô, rồi làm thế nào đã chạy đến đây.

Sờ lên mặt lạnh buốt, lập tức cái gì đều không muốn hỏi.

Tần Dĩ Duyệt xác định nhóc không có lộ ra chỗ nào khác cánh tay, bắp chân nhỏ, cười nói: "Đói bụng sao? Cô làm bữa sáng cho con, được không?"

Tiểu Bảo nhẹ gật đầu.

"Muốn ăn chút gì không?"

Tiểu Bảo tay thật trong thâm ở bên trong lục lọi.

Tần Dĩ Duyệt biết rõ hần đang tìm cái gì, do đó, cô tìm một cuốn sổ nhỏ cùng một cây bút, đưa cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghiêm túc ở phía trên ghi ghi vẽ vẽ tranh, sau đó đưa cho Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt nhìn vào lời ghi chép đầu tiên trước mắt.

Mặt chữ rất đơn giản.

Cà chua trứng trắng, cá bầm viên.

Nho nhỏ kiểu chữ tuy non nớt, nhưng rất tinh tế.

Do những chữ này, có thể để xác định, Tiểu Bảo trí lực không có bất cứ vấn đề gì, thậm chí là chỉ số thông minh còn hơn các bạn cùng tuổi.

Đưa trẻ năm tuổi mấy chữ này đều không chắc chắn sẽ biết, chứ đừng đề cập đến việc viết tay.

Vậy nhóc vì cái gì không nói lời nào?

Là không muốn nói, vẫn không thể nói?

Tần Dĩ Duyệt thu lại suy nghĩ bay xa, cười nói: "Cô không xác định tủ lạnh có những thứ nguyên liệu nấu ăn này hay không, con đợi một chút đã."

Tiểu Bảo lại nhẹ gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt lên lầu rửa mặt, thay đổi một bộ quần áo, sau đó xuống bếp.

Hai món một chén canh rất nhanh đã mang lên bàn rồi, cô còn đặc biệt cho Tiểu Bảo ly sữa bò nóng.

Tiểu Bảo hai mắt sáng lên mà nhìn mấy món ăn, không cần Tần Dĩ Duyệt gọi.

Đã ngoan ngoãn mà ngồi vào bên cạnh bàn ăn, nhìn Tần Dĩ Duyệt bận rộn.

Tần Dĩ Duyệt cho hần thêm một ít chén cơm, lại đựng một ít chén súp cho hần.

Tiểu Bảo cảm thấy yên lặng mà bắt đầu ăn.

Tần Dĩ Duyệt nhìn bộ dạng chuyên chú ăn cơm của nhóc, trong lòng có chút ngùi vị tạp trần.

Cho đến khi Tiểu Bảo cơm nước xong xuôi, Tần Dĩ Duyệt mới lên tiếng: "Bảo bối, đem ba ba của con hoặc lão quản gia điện thoại cho cô, được không nào?"

Tiểu Bảo vốn rất thoải mái, lập tức trở nên âm trầm.

Đôi mắt đen láy ở bên trong, cũng lập tức tích tụ nước mắt.

...

Tần Dĩ Duyệt đứng trên ban công nhìn dưới lầu là chiếc Maserati càng chạy càng xa, trong lòng không có bất kỳ cảm giác nhẹ nhõm nào.

Vừa nghĩ tới biểu hiện vừa rồi của Tiểu Bảo, cô đều cho là mình vừa làm tội ác tà trời, nội tâm tội ác cảm giác rất lớn.

Nhưng cô không biết là hành vi của cô có cái gì sai.

Cô yêu thích mối quan hệ đơn giản, bác sĩ và bệnh nhân.

Người bệnh đến bệnh viện, cô sẽ là người chuyên nghiệp, xứng chức bác sĩ; người bệnh ra bệnh viện, cô cùng quan hệ với bọn họ đều đã xong.

Cùng người bệnh trở thành bạn bè, cô không muốn.

Cô cũng không cho rằng cần thiết làm bạn bè cùng bọn họ.

Nước mắt Tiểu Bảo, lại làm cho cô hết sức áy náy.

Tiểu Bảo nghe được cô muốn gọi cho Hạ Kiều Yến, quăng cô một trang giấy, liền chạy ra khỏi nhà.

Đến lúc cùng Hạ Kiều Yến nói chuyện điện thoại xong, cô mới xuống lầu.

Vụng trộm mà trốn ở góc phòng, nhìn bóng lưng nhỏ cô đơn của Tiểu Bảo.

Nhiều lần, cô muốn đi qua ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ, nhưng cô cuối cùng vẫn là không có làm.

Cô không hi vọng Tiểu Bảo thường xuyên đột nhiên xuất hiện bên trong cuộc sống của cô, cô không có nhiều cảm tình cùng kiên nhẫn trong công việc bận rộn, còn có thể đối với một đứa trẻ lạ lẫm mà dịu dàng.

Nhất là Tiểu Bảo rõ ràng đòi hỏi lượng tình lực dồi dào để che chở.

Tần Dĩ Duyệt lắc đầu, trở lại phòng khách, cầm lấy 《 Bệnh Lý Học 》 bắt đầu nhìn.

Một lúc sau, điện thoại ở bên cạnh vang lên.

Tần Dĩ Duyệt cầm qua điện thoại, nhìn thoáng qua, phát hiện thông báo có người thêm cô.

Tần Dĩ Duyệt quét đến "Chu Từ Dương" ba chữ, tay run rẩy, không có ý tiếp nhận.

Cô đem màn hình cài lại tại trên ghế sa lon, một lần nữa đem tất cả chú ý đặt ở trong sách, lại như thế nào cũng nhìn được.

Chu Từ Dương thêm cô là muốn làm cái gì?

Học thành về nước trông thấy bạn học cũ, hay vẫn là muốn nhìn một chút cô sống khổ thế nào?

**

Trong xe Maserati.

Hai người con trai ột lớn một nhỏ, một trước một sau mà ngồi.

Trong xe không khí bị hai người chèn ép, căng cứng như phảng phất một giây sau muốn bạo phát nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ai bảo con nói chuyện, con dùng tiền đập chết hần!

Tiểu Bảo sau khi lên xe vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu, không có bất kỳ động tác nào khác.

Hạ Kiều Yến đen mặt mà lái xe, tất nhiên đang vô cùng tức giận.

Không biết là tại Tiểu Bảo tự rời khỏi nhà, hay là do cô gái đó làm tức.

Xe đứng ở một tòa trước biệt thự, khó khăn lắm mới dừng lại, phía sau xe, cửa xe đã bị người đập ra rồi.

Một thân hình nhỏ nhắn rất nhanh đi vào trong biệt thự. Đem cửa lớn, đập mạnh rung trời

Hạ Kiều Yến đen mặt xuống xe.

Quản gia chạy ra đón, "Thiếu gia. Tiểu thiếu gia cậu ấy..."

"Chuyện ngày hôm nay. Lần sau không thể lặp lại lần nữa!" Hạ Kiều Yến nhàn nhạt nói.

Quản gia thân thể run rẩy, "Có thể tiểu thiếu gia rất thích bác sĩ Tần."

"Cho nên, nó có thể đi quấy rầy sinh hoạt của người khác?" Hạ Kiều Yến lạnh lùng mà hỏi lại.

"Thiếu gia. Lời kể tiếp tôi nói... ngài có khả năng không thích nghe. Bác sĩ Tần là người đầu tiên trừ ngài mà tiểu thiếu gia muốn thân thiết, kể từ sau phát sinh sự kiện đó. Tôi nghĩ đó là một việc tốt."

"Nếu như ông giữ ý nghĩ như vậy. Trở về nhà tĩnh dưỡng thân thể đi. Tiểu thiếu gia bên này tôi sẽ cho người khác chăm sóc."

Hạ Kiều Yến nhàn nhạt nhìn quản gia, tiến vào phòng sách ở tầng hai.

Quản gia nhìn bóng lưng Hạ Kiều Yến, đành phải chờ đợi.

Hạ Kiều Yến vừa ngồi vào ghế trong phòng sách. Chợt nghe đến một tiếng lại một tiếng thét ngăn ngại, bèn nhón làm chói tai. Còn thấp thoáng tiếng đồ vỡ đồ đạc.

Hạ Kiều Yến nhắm lại mắt. Mở cửa phòng sách.

Chỉ gần một phút đồng hồ, phòng khách lớn lúc đầu ngay ngắn sạch sẽ đã trở thành bãi rác.

Tất cả đồ vật có thể đập đều đập hư cả.

Tiểu Bảo chân trần trụ. Đi đi lại lại trên thảm đầy vụn thủy tinh.

Quản gia, bảo mẫu, người hầu đi theo phía sau, cũng không dám ngăn Tiểu thiếu gia.

Hạ Kiều Yến mặt lạnh, đứng tại hành lang tầng hai, nhìn Tiểu Bảo ngang ngược.

Đến lúc chân nhỏ trắng nõn bị một mảnh thủy tinh làm bị thương, anh mới mở miệng, "Hạ Duy Phi, tiếp tục âm ỉ, đối với con không có gì tốt!"

Hạ Kiều Yến chỉ có tức giận, đến mức gọi thẳng tên Tiểu Bảo.

Thân thể nho nhỏ run rẩy, sau đó đem một cái bình hoa cổ so với nhóc còn cao hơn đẩy ngã xuống đất.

Đồ sứ yếu ớt gặp mặt đất cứng rắn tạo ra tiếng vang trong trẻo.

Bình hoa cổ hơn một ngàn vạn lập tức hỏng rồi.

Tiểu Bảo đứng trong đồng bừa bộn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt lại quật cường, giống như khiêu khích nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhíu mày, từng bước một đi xuống dưới.

Tiểu Bảo cả người run rẩy, vẫn là quật cường mà đứng ở nơi đó, mặc kệ trên chân máu ồ ồ chảy ra, vẻ mặt cũng không lộ ra nửa điểm yếu ớt.

Hạ Kiều Yến chậm rãi ngồi trên ghế sa lon, đối với quản gia, bảo mẫu bọn họ khoát tay áo.

Phòng khách to như vậy, rất nhanh cũng chỉ còn lại có hai người.

Hạ Kiều Yến cũng không nhìn chân nhỏ vẫn còn chảy máu, "Nói đi, con muốn làm gì?"

Tiểu Bảo tức giận bất bình mà lấy ra ipad mini cứng nhắc, gõ một hàng chữ, "Cô không quan tâm con!"

"Cô ấy cũng không phải có bệnh, muốn một đứa tinh khôn nhưng đáng ghét làm gì?! Con nếu không phải là con của baba, thì baba cũng không cần con!"

Hạ Kiều Yến vừa dứt lời, chợt nghe đến tiếng thét chói tai.

Hạ Kiều Yến mấp máy miệng, lấy tay đem Tiểu Bảo mang đến trên đầu gối.

Tiểu Bảo làm bộ muốn phản kháng.

Hạ Kiều Yến liếc xéo hắn, lạnh lạnh nói: "Trước khi cùng baba đàm phán, xem chân con trước đã."

Nói xong, Tiểu Bảo liền bị giữ mà ngồi yên, hừ một tiếng rồi để Hạ Kiều Yến ôm

Hạ Kiều Yến động tác không ôn nhu cầm bàn chân nhỏ mập mạp của Tiểu Bảo mà bắt đầu quan sát miệng vết thương, nhũ nhũ mảy, thò tay đem mảnh thủy tinh trên bàn chân nhỏ lấy ra.

Sau đó, từ ngăn kéo nhỏ lấy ra hộp thuốc, xử lý vết thương.

Xử lý xong về sau, như tức giận mà đem Tiểu Bảo để tới ghế sa lon bên cạnh, vòng hai tay trước ngực mà nhìn nhóc.

Tiểu Bảo cũng tròn tròn mắt, không nói một lời mà nhìn Hạ Kiều Yến.

Hai người trừng nhau một lúc.

Hạ Kiều Yến tức giận mà liếc mắt, "Thiếu gia, con có thể có thoáng chút thông cảm cho sự vất vả của baba không? Baba vừa mở đầu hội nghị quan trọng đa quốc gia, đã bị người ta điện thoại gọi đi ra giải quyết chuyện của con. Sau đó, con lại ăm ỉ với baba như thế này. Con cảm thấy baba của con sống trên thế giới này mục đích duy nhất là giúp con giải quyết phiền toái hay sao?"

Tiểu Bảo ngoan cố giữ cổ nhỏ, không để ý tới Hạ Kiều Yến, dùng ipad nhỏ đánh chữ cũng không có.

Hạ Kiều Yến cũng biết là kết quả này, "Con hiện tại nói rõ ràng, đừng bỏ lỡ cơ hội tốt nhất nói chuyện, con lại bắt đầu giầy vò, không có ai có nghĩa vụ cưng chiều con. Baba của con yêu cầu cũng không cao, con đưa ra yêu cầu trước, làm tốt baba đáp ứng một cái yêu cầu. Nếu như con không tỉnh ngộ, làm phiền con lên lầu tự kiểm điểm."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo bên trên hiện lên trầm tư.

Hạ Kiều Yến dựa vào trên ghế sa lon, chờ phản ứng.

Tiểu Bảo ngón tay nhỏ gõ trên ipad mini cứng nhắc, sau đó theo ghế sofa bên kia leo đến bên cạnh Hạ Kiều Yến, đem ipad mini đưa tới trước mặt Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhìn lướt qua màn hình, trên đó viết: Con muốn bác sĩ Tần chơi với con.

"Đáp ứng điều kiện gì?"

Tiểu Bảo lộ ra vẻ mặt khó xử, cuối cùng vẫn là cắn răng một cái, dậm chân, ở phía trên đánh một hàng chữ, "Con đi đến trường."

Hạ Kiều Yến im lặng mà nhìn xem bốn chữ kia, "Con đã thông minh rồi, đi nhà trẻ quá lãng phí thời gian. Còn có, con không muốn nói, đi nhà trẻ cũng vô dụng."

Tiểu Bảo nghe vậy đôi mắt đen láy lẳng lẳng nhìn Hạ Kiều Yến, chờ yêu cầu của Hạ Kiều Yến.

"Mỗi ngày nói với baba ba câu nói, mỗi câu nói không dưới mười chữ."

Tiểu Bảo cúi đầu xuống, tay nhỏ mập mạp thật khó khăn mà chà xát quần áo của mình.

Hạ Kiều Yến nhìn đầu nhỏ, than thở nói: "Baba đời trước đào phần mộ tổ tiên của con hay là đốt nhà của ông tổ con, lại cho con đến hành hạ baba như thế này. Người ta nuôi một đứa nhóc nghịch ngợm, còn có thể nghe được một tiếng baba. Baba ngược lại rất tốt, trực tiếp có được một đứa nhóc khó hiểu làm người ta phát bực còn thêm cả hay gây sự."

Tiểu Bảo nhìn xem Hạ Kiều Yến, khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh vụn vụn, vẫn như cũ là không nói gì.

Hạ Kiều Yến đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ xù xù, "Được rồi, baba cũng không miễn cưỡng con, con thích như đứa trẻ nghịch ngợm cũng được. Baba thừa dịp tuổi trẻ kiếm chút tiền, về sau cho con phụ trách phá sản. Ai bảo con nói chuyện, con dùng tiền đập chết hần!"

Nói xong, Hạ Kiều Yến vỗ vỗ đầu gối của mình, đứng dậy đã đi ra.

Tiểu Bảo rầu rĩ mà ngồi ở trên ghế sa lon, một chút cũng không có bị baba mình an ủi.

**

Tuần kế tiếp, Tần Dĩ Duyệt vô cùng bận rộn.

Mỗi ngày đều có hai ca bệnh giải phẫu phải xử lý, mỗi ngày bận rộn như chó.

Cô cho rằng sẽ rất khó chịu đựng trong một tuần này, thế mà kỳ dị vượt qua.

Thứ sáu cùng ngày, Tần Dĩ Duyệt ra phòng giải phẫu, lúc này đã hơn chín giờ đêm rồi.

Dù vậy, cô vẫn có tố chất thần kinh bình thường mà lấy điện thoại di động ra, mở ra tin nhắn.

Bên trong có hơn mười người khác nhau gửi cho cô.

Trong đó Dương Nhã Vi là nhiều nhất.

Tần Dĩ Duyệt mở tin nhắn Dương Nhã Vi.

"Dĩ Duyệt, cậu có tới hay không?"

"Tớ khuyên người vẫn là đừng đến, Chu Tử Dương cùng Diệp Thanh đôi cậu nam nữ kia thật sự quá đáng ghét. Diệp Thanh ở trước mặt chúng ta trắng trợn ân ái đầm thắm, Chu Tử Dương hình như còn có mặt yếu đuối, cùng phối hợp với cô ta."

"Diệp Thanh còn nghĩ cách hỏi tình hình của cậu, tớ căn bản không có lý do trả lời cô ta, tớ không biết những bạn học khác có thể nói hay không."

"Nghe nói bọn họ cùng đến Tần thành Bệnh Viện khoa não, đến bệnh viện làm phó trưởng khoa. Đậu xanh rau má nó, hai cái đứa tiện nhân không biết xấu hổ thiếu chút nữa làm tớ tức chết!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Kết hôn với tôi

Tần Dĩ Duyệt không tiếp tục xem tin nhắn nữa, trong ánh mắt kinh ngạc của Tiểu An cùng các y tá bước nhanh trở lại văn phòng.

Đến văn phòng, cô không chịu được nữa. Khó khăn ngồi xuống ghế, cả người không còn sức.

Cô năm nay 26 tuổi, không bạn trai. Bằng cấp công việc không cao.

Cô không biết, cô còn muốn làm bác sĩ ở viện bao lâu.

Thành tích của cô so với bạn học chênh lệch từ lúc tốt nghiệp khoa chính quy đến lúc ra nước ngoài du học. Sau khi về nước trực tiếp làm Phó trưởng khoa của bệnh viện.

Cô ở trong nước tìm tòi học hỏi mới bắt đầu làm việc, học tập trong thời gian rảnh rỗi.

Kinh nghiệm của cô so với bọn họ phong phú hơn, kỹ thuật chuyên nghiệp cũng xem như bằng nhau, nhưng lại là một bác sĩ bình thường vô danh ở bệnh viện. Chỉ có thể một đường chậm rãi chịu đựng đi lên.

Lúc ấy, nếu như cô lấy được cô hội du học đó nắm trong tay mình, hiện tại sẽ như thế nào?

Tần Dĩ Duyệt nghĩ tới đây, nhắm lại hai mắt, không nghĩ tiếp nữa.

Hiện tại, những thứ đó đã không có bất cứ ý nghĩa gì.

Lúc này, tiếng bước chân xuất hiện trong phòng làm việc.

Tần Dĩ Duyệt chẳng muốn mở to mắt. Một môi nói ra: "Giấy tờ công việc cứ đặt ở trên bàn. Tôi sẽ ký nó sau."

Sau một lúc, cô cũng không nghe thấy tiếng giấy tờ đặt xuống.

Tần Dĩ Duyệt nghi hoặc mà mở mắt ra, Hạ Kiều Yên đứng trước mặt cô làm cô sửng sốt một chút.

Hạ Kiều Yên vòng tay đặt trên ngực. Về mặt hồ hững, từ trên nhìn xuống cô. Như đang suy nghĩ gì đó.

Thấy Tần Dĩ Duyệt đã tỉnh, Hạ Kiều Yên đi đến phía sau bàn làm việc, đem máy tính của cô đóng lại. Sau đó trực tiếp bắt đầu cởi áo khoác trắng trên người cô xuống, mặt không biểu tình mà đem nó ném ở lên ghế dựa.

Tần Dĩ Duyệt bị một loại động tác của Hạ Kiều Yên làm cho một loạt động tác làm cho tỉnh rồi, lạnh lùng nói: "Anh Hạ, nơi này là nơi công cộng, mong anh tự trọng."

"Cô một môi, tôi mang cô trở về nghỉ ngơi." Hạ Kiều Yên nhàn nhạt nói.

Tần Dĩ Duyệt càng tỉnh táo hơn, bên cạnh vừa giãy dụa vừa nói: "Chúng ta không quen, đừng làm kiểu hành động mờ ám này!"

"Mờ ám? Mờ ám chỗ nào?"

Tần Dĩ Duyệt bị câu hỏi của Hạ Kiều Yến làm khó.

Hạ Kiều Yến thừa dịp tim cô đập mạnh, kéo tay của cô, đem cô mang đi khỏi văn phòng.

"Buông tay!"

"Nếu tôi không buông?"

Tần Dĩ Duyệt trong lòng khó chịu, bị động tác này của Hạ Kiều Yến khiến cho có chút tức giận, lạnh lùng nói: "Hạ Kiều Yến, anh đừng đem sự khách sáo của tôi trở thành tất nhiên!"

"Vậy thì đừng khách sáo."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Tiểu An kinh ngạc mà nhìn Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến, "Chị Tần..."

Cái miệng mở to đến nỗi có thể nhét một quả trứng vào.

Tần Dĩ Duyệt kéo tay ra, phát hiện Hạ Kiều Yến căn bản không có ý muốn buông tay, đành miễn cưỡng giải thích nói: "Con của anh Hạ ở đó có chút tình hình, chị phải đi xem sao. Em đem giấy tờ công việc đặt trên bàn làm việc của chị, ngày mai chị đến ký."

"Vâng ạ." Tiểu An gật đầu, ánh mắt lại như chất dính dính lên người Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến không nhìn Tiểu An, trực tiếp đem Tần Dĩ Duyệt kéo vào trong thang máy.

**

Vừa tiến vào thang máy, Tần Dĩ Duyệt vung tay Hạ Kiều Yến.

"Anh cuối cùng là muốn làm gì"

Thân hình thon dài của Hạ Kiều Yến dựa vào trong thang máy, âu phục cao cấp đặt may riêng, cùng khí chất hơn người làm cho càng thêm hoàn mỹ.

Lúc này nhìn Hạ Kiều Yến vô cùng lười biếng, đặc biệt mê người.

Lông mày buông xuống, tại ngọn đèn từ trên chiếu đến, giống như một tranh miêu tả tỉ mỉ của một người họa sĩ, không tìm thấy bất cứ khuyết điểm nhỏ nhất nào.

Ngay cả đường cong của môi cũng mềm hơn nhiều so với người khác.

"Tần Dĩ Duyệt, kết hôn với tôi."

Tần Dĩ Duyệt nghĩ rằng cô mệt mỏi quá nên xuất hiện ảo giác rồi.

Nhìn vẻ mặt thành thật của Hạ Kiều Yến, dù bận nhưng vẫn ung dung mà nhìn mình.

Cô như hiểu rõ, vừa rồi những lời mà cô nghe được... đều không phải là ảo giác.

Tần Dĩ Duyệt khòe miệng co gập một lúc, cười hai cái "Ha ha", "Chúng ta lúc nào quen thuộc đến nỗi có thể nói chuyện kết hôn?"

"Tôi rất rất nghiêm túc."

"Ồ? Đối với một người phụ nữ vừa gặp ba lần liền cầu hôn, anh đúng là rất rất nghiêm túc." Tần Dĩ Duyệt nói mang sự châm chọc.

"Ai nói chỉ gặp ba lần là không thể kết hôn? Đứng người, dù mới gặp một lần cũng có thể nhận được giấy chứng nhận; không đứng người, dù ở cùng một chỗ hơn mười năm yêu đương, cũng sẽ chia rẽ." Hạ Kiều Yến dù bận vẫn ung dung nói, nghiêng mình tiến đến bên cạnh Tần Dĩ Duyệt, rất hài lòng với làn da trắng nõn tinh tế của cô, "Tôi xác định được cô là người có thể cùng với tôi đi cả đời người, cho nên tôi muốn kết hôn với cô"

Hơi thở nhẹ nhàng lướt qua mặt Tần Dĩ Duyệt.

Kể cả hương thơm đặc biệt dễ chịu của Hạ Kiều Yến cũng được truyền đến.

Tần Dĩ Duyệt không cần thò tay đi sờ mặt của mình, cũng biết rõ mặt của mình đỏ đến dọa người.

Tần Dĩ Duyệt bắt buộc mình tỉnh táo, "Những lời này anh cùng người khác nói đi, tôi tin tưởng có rất nhiều người phụ nữ khác hy vọng có thể nghe được."

Cô vừa mới dứt lời, cửa thang máy cũng đúng lúc mở ra.

Hạ Kiều Yến trong mắt hiện lên một tia giao hoạt, thò tay đem cô ôm vào lòng ngực của mình, nghiêng người cúi xuống mặt Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt mở to hai mắt nhìn, cho rằng Hạ Kiều Yến muốn hôn cô, liền vội vươn tay ngăn cản, lại bị Hạ Kiều Yến sớm nhìn ra.

Bàn tay to của anh đặt ở trên bàn tay nhỏ bé của cô, dùng một lực sẽ không làm đau cô nhẹ nhàng đè lại.

Hai người mặt sát nhau, khó khăn muốn chạm vào nhau.

Chỉ cần hai người ai thoáng động một cái, là có thể hôn đối phương.

Tần Dĩ Duyệt khăn trương không dám thở mạnh, kinh ngạc mà nhìn Hạ Kiều Yến.

Con mắt đen Hạ Kiều Yến sâu như biển, cũng nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Ánh mắt của cô, trong veo, sáng long lanh, mang theo cảm giác rất sạch sẽ.

Ngũ quan xinh xắn, da thịt trắng mịn, cũng cho thấy cảm giác trong suốt.

Cả người cô trên dưới, cứ như chỉ có thể dùng từ sạch sẽ để hình dung.

Không có mùi vị nhân tạo, không có dấu vết trau chuốt tỉ mỉ.

Chỉ là tự nhiên mà đẹp, lại để cho người ta không thể rời mắt.

Hai người đều nhìn thấy trong mắt nhau là hình bóng của mình.

Khoảnh khắc Tần Dĩ Duyệt nhìn thấy ánh mắt của Hạ Kiều Yến, tim đột nhiên mất trật tự.

Nhìn trong ánh mắt của anh, vậy mà không có nửa điểm chế nhạo cùng trêu tức.

...

Người chờ thang máy bên ngoài không nghĩ tới bên trong là tình huống như vậy, sôi nổi kêu lên.

Tần Dĩ Duyệt nhờ vậy mà phục hồi tinh thần, lập tức vừa thẹn vừa giận.

Hạ Kiều Yến tại lúc Tần Dĩ Duyệt đẩy anh ra trước, thả cô ra, thân mình đứng thẳng.

"Tiểu Duyệt?!" Một giọng nam không xác định từ ngoài thang máy vang lên.

Tần Dĩ Duyệt nghe được cái âm thanh kia, cả trái tim như rớt vào hầm băng.

Ánh mắt Chu Tử Dương dừng ở giữa Tần Dĩ Duyệt và Hạ Kiều Yến.

Cuối cùng dừng lại trên mặt Tần Dĩ Duyệt, muốn từ trên mặt của cô nhìn ra một chút khác thường.

Lại để cho hấn thất vọng, hấn không có nhìn ra cái gì.

Tần Dĩ Duyệt thần sắc trên mặt quá mức bình tĩnh, hầu như nhìn không ra bất cứ suy nghĩ gì.

Tần Dĩ Duyệt căn bản không nhìn Hạ Kiều Yến và Chu Tử Dương, bước nhanh đi ra thang máy, tránh vài người đi đường, đi đến bãi đỗ xe của bệnh viện, đem mình khóa trái trong xe.

Chu Tử Dương như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở trong bệnh viện của cô?

Hấn muốn làm gì?

Tần Dĩ Duyệt đang nghĩ ngợi, cửa ghế lái bị một người mở ra rồi.

Ngoài xe, là Hạ Kiều Yến.

Tần Dĩ Duyệt khó hiểu mà nhìn xem anh, không rõ anh lần này cố chấp như vậy là vì cái gì.

Hạ Kiều Yến nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, mấp máy miệng, thanh âm lãnh đạm nói: "Ngồi vào ghế phụ đi, tôi lái xe."

Tần Dĩ Duyệt nhắm lại mắt, vô lực nói: "Hạ Kiều Yến, anh muốn chơi trò chơi, đổi một người khác, tôi chơi không nổi đâu!"

Hạ Kiều Yến cũng không cùng cô nói chuyện, trực tiếp xoay người đem cô ôm ra.

Đi đến đầu bên kia của xe, đem cô nhét vào ghế phụ.

Tần Dĩ Duyệt cũng không biết là vì quá mệt mỏi, hay là quá mức khiếp sợ, cứ như vậy sững sờ mà mặc anh ôm.

Hạ Kiều Yến rất hài lòng với biểu hiện này của Tần Dĩ Duyệt, đi qua nửa thân xe, ngồi vào vị trí lái, bắt đầu khởi động xe.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Âm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cậu ta ly hôn chưa ?

Chiếc xe POLO chạy như mũi tên rời cung ở trên đường cái vắng vẻ.

Tần Dĩ Duyệt nhìn cảnh thành phố càng ngày xa, mí mắt dần dần sụp xuống.

Lý trí của cô nói cho cô biết, không thể ngủ trước mặt người đàn ông xa lạ này được, quá nguy hiểm.

Có thể là tinh thần của cô cùng thân mình đã sớm mệt mỏi.

Hôm nay Chu Tử Dương xuất hiện đem chút sức lực còn lại của cô cũng đánh bay mất.

Hạ Kiều Yến trong cả quãng đường đều dùng ánh mắt còn lại quan sát cô, tất nhiên liền thấy tinh thần mạnh mẽ của cô.

Cho đến lúc Tần Dĩ Duyệt chìm vào giấc ngủ, anh mới đem xe ngừng lại ven đường.

Mượn đèn đường cùng trong độ sáng dịu nhẹ trong xe mà cô quan sát cô.

Tần Dĩ Duyệt chắc chắn là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, cô có khuôn mặt tinh xảo cùng làn da xứ cao cấp.

Trên người luôn có ánh hào quang, sự tự tin làm cho người khác rất khó dời mắt.

Người phụ nữ như vậy dù rất thu hút, nhưng ít người đàn ông dám theo đuổi cô, sợ bị cô so sánh làm lép vế.

Dù sao, không có mấy người đàn ông yêu thích một người bạn gái, một người vợ so với chính mình còn giỏi giang, thông dong, bình tĩnh hơn.

Hạ Kiều Yến không muốn qua anh sẽ dùng phương thức như vậy gặp được Tần Dĩ Duyệt.

Năm năm trước, anh cả của anh chở chị dâu sắp sinh đi bệnh viện, trên đường lại gặp tai nạn xe cộ.

Anh cả vì cứu chị dâu cùng con mình mà ngay lúc nguy hiểm quay tròn tay lái, làm cho anh cả tử vong tại chỗ, chị dâu cũng chỉ dựa vào ý chí mà cố gắng chống đỡ.

Nếu không phải Tần Dĩ Duyệt lúc đó đi ngang qua, lại đi vào chiếc xe bị nghiền đến biến dạng đờ đờ thì hiện tại không có Tiểu Bảo rồi.

Mà cô sau khi đem Tiểu Bảo đến trạm cứu hộ gần nhất liền đi mất.

Trong năm năm này, Hạ gia bọn họ không ngừng tìm kiếm cô, lại từ đầu đến cuối đều không có tìm được.

Nếu như không phải có tất cả hình ảnh ghi lại của xe lúc Tần Dĩ Duyệt vì chị dâu anh đỡ đỡ. Anh căn bản không nhận ra cô.

Đối với người phụ nữ này, anh không có ý định buông tay.

**

Hạ Kiều Yến đem xe đến dưới lầu của nhà Tần Dĩ Duyệt. Tần Dĩ Duyệt còn chưa có tỉnh.

Hạ Kiều Yến liền chống cằm, dù bận vẫn ung dung tiếp tục tán thưởng khuôn mặt khi ngủ của cô .

Bộ dạng lúc ngủ cùng lúc tỉnh có chênh lệch rất lớn.

Thời gian tỉnh, lý trí, chuyên nghiệp, trên người còn mang theo sự tỉnh táo cùng chắc chắn mà bác sĩ mới có, thời gian ngủ, vừa ngây thơ vừa thêm chút trẻ con nữa.

Hai loại khí chất hoàn toàn khác nhau này, rõ ràng không hề gì mà tụ hợp lại trên cùng một người.

Không biết đã qua bao lâu, Tần Dĩ Duyệt bị tiếng đập làm cho tỉnh.

Lúc Tần Dĩ Duyệt mở mắt ra, cửa sổ bên ghế lái thấy mặt người mẹ đã hơn nửa năm không gặp, bị dọa sợ nên con ngủ gật cũng đánh tan.

"Mẹ, sao mẹ lại trở về rồi?"

"Làm phiền con cùng bạn trai hẹn hò sao?" Lạc Minh Mị ánh mắt dừng trên người Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến ngay lúc Tần Dĩ Duyệt gọi một tiếng "Mẹ", đã mở cửa xuống xe.

"Xin chào bác gái."

Lạc Minh Mị bị bề ngoài của Hạ Kiều Yến làm sợ, ánh mắt thẳng thảng ra mà đánh giá Hạ Kiều Yến, "Xin chào, Tiểu Duyệt nhà bác có làm phiền đến cháu không?"

"Cô ấy rất tốt ạ."

"Đúng vậy đúng vậy, điểm này giống bác." Lạc Minh Mị cười nói.

Hạ Kiều Yến cũng không có lạnh lùng như bình thường, mỉm cười gật đầu, tất nhiên trở thành một người vừa ôn hòa vừa nhã nhặn.

Anh nhìn lướt qua bà vai Lạc Minh Mị nhìn thấy cách đó không xa có ngừng một chiếc xe, bên cạnh xe còn có một người đàn ông trung niên.

Chắc là bố của Tần Dĩ Duyệt.

Ông ấy đang từ xe mang đồ xuống.

"Cần con/em giúp đỡ không?"

"Không cần."

"Được."

Tần Dĩ Duyệt cùng Lạc Minh Mị trầm miệng một lời nói.

Hạ Kiều Yến cười cười, đi qua Lạc Minh Mị để đến bên người Tần Thu Dương "Bác trai, để con phụ bác."

"Làm phiền con rồi." Tần Thu Dương cười nói, lui qua một bên.

Vì vậy, Tần Dĩ Duyệt về mặt ngu người mà nhìn Hạ Kiều Yến và baba nhà mình cùng một chỗ xách hành lý lên lầu, một ngum máu ghen ở họng, phun không được nuốt cũng không trôi.

Lạc Minh Mị nhìn Hạ Kiều Yến lên lầu, liền véo cánh tay của cô một cái, "Tần Dĩ Duyệt, con giỏi lắm. Mẹ với baba con mới không ở nhà nửa năm, con đã yêu thương rồi, gan còn to nhỉ, tin tức cũng không gửi cho mẹ!"

"Mặc kệ mẹ."

"Con có cái thái độ gì vậy?" Lạc Minh Mị rất bất mãn.

"Thái độ khó chịu với mẹ đó." Tần Dĩ Duyệt quay người khóa xe của mình.

Lạc Minh Mị chặc chặc vai tiếng, "Mẹ con vừa véo tính toán, con năm nay 26 rồi, đúng lúc này sinh lý nhu cầu tràn đầy. Có phải cậu trai vừa nãy không đủ thỏa mãn con không?"

"CMN." Tần Dĩ Duyệt nhin không được phát cáu, câu lời thô tục, "Phu nhân Lạc Minh Mị, kiểu người như phu nhân có cách nói chuyện như vậy mà ngài Tần Thu Dương không đánh người sao?"

"Baba con không nỡ đánh mẹ."

"Được rồi, xem như con chưa nói."

Việc này đối với cặp vợ chồng không tiết tháo này chẳng là gì, không có việc gì thì liền ân ái với con cầu độc thân là cô đây, đã sớm trở thành thói quen rồi.

Lạc Minh Mị khoác cánh tay Tần Dĩ Duyệt, miễn cưỡng mà ôm vai Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt cao 1m69, cao hơn chiều cao trung bình của phái nữ.

Lạc Minh Mị phu nhân lại là ngôi sao nhỏ, người cao không đến 1m55.

Vì vậy dựa vào người Tần Dĩ Duyệt, trông đặc biệt nhỏ nhắn cùng đáng yêu.

Tần Dĩ Duyệt nếu không phải vừa rồi đã ngủ một giấc, khôi phục sức lực, thì đã bị mẹ cô đè chết.

"Mẹ nói này, cậu trai đó không tệ, con nếu như không có đối tượng, có thể xem xét cậu trai đó."

"Mẹ biết anh ấy là ai sao?"

"Là ai?"

"Hạ Kiều Yến."

"Tập đoàn Hạ thị, chủ tịch kiêm tổng giám đốc Hạ Kiều Yến?!"

"Đúng rồi."

Lạc Minh Mị trên mặt hiện lên sự khó xử.

Tần Dĩ Duyệt nói xong câu đó, im lặng, ý định để cho mẹ cô biết khó mà lui.

Ai ngờ...

"Người đàn ông như vậy mới xứng đôi với con gái bảo bối của mẹ."

Tần Dĩ Duyệt nhin không được lần thứ hai nói tục, "CMN, Lạc phu nhân, đầu óc người có lỗ hổng sao?"

"Tần Dĩ Duyệt, không phải mẹ nói chứ, con là con gái cả ngày cmn cmn, con không biết xấu hổ sao?"

"Không phải là do mẹ ép đấy sao?"

"Mẹ ép con lúc nào? Con gái ta hoàn hảo như vậy, nên xứng với đàn ông tốt như Hạ Kiều Yến."

Tần Dĩ Duyệt im lặng mà liếc mắt, "Lạc phu nhân, người có phải chỉ xem đoạn đầu thôi nhĩ?"

"Có ý gì?"

"Người không biết có một đứa con sao Hạ Kiều Yến?"

"À?" Lạc Minh Mị lập tức giống như bị sét đánh qua, "Tần Dĩ Duyệt, con nói lại lần nữa đi."

"Anh ta có con rồi."

Lạc Minh Mị nuốt một ngụm nước bọt, mang vẻ mặt nhăn nhó sau một lúc, "Vậy cậu ta ly hôn chưa?"

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Cô quyết định không nói chuyện với sinh vật đầu có toàn lỗ hổng này nữa.

Khi Tần Dĩ Duyệt cùng Lạc Minh Mị đến nhà, Hạ Kiều Yến cùng Tần Thu Dương đã đem đồ đạc trong xe đều chuyển hết lên đây.

Tần Thu Dương rót cho ly nước ấm Hạ Kiều Yến, "Đêm nay thật sự là cảm ơn con rồi, trong nhà lộn xộn, tiếp đãi con không chu đáo rồi."

"Bác trai khách khí rồi."

Tần Thu Dương không để lại dấu vết mà đánh giá Hạ Kiều Yến, phát hiện từ ăn nói, cử chỉ của anh đều không là người mà nhà bình thường có thể nuôi dưỡng được.

Bộ âu phục, giày da, không cần nhìn kỹ đã biết rõ giá trị xa xỉ.

Hạ Kiều Yến giống như không biết Tần Thu Dương đang đánh giá mình, phối hợp mà uống trà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ngoại trừ tôi, còn có ai dám lấy cô!

Ba người nói chuyện vài câu, một lúc sau Hạ Kiều Yến đặt chén trà xuống, "Bác trai, bác gái. Giờ cũng không còn sớm, không quấy rầy mọi người nghỉ ngơi nữa, con đi về trước."

Lạc Minh Mị lập tức cười tủm tỉm nói: "Đề cho Dĩ Duyệt tiễn con. Khu nhà mình buổi tối rất dễ lạc đường."

"Vậy con không khách khí."

Tần Dĩ Duyệt âm thầm véo Lạc Minh Mị một cái, nghiêng răng nghiêng lợi mà cảm thê ra vào đi ra ngoài.

Khu phố nhà cô đường đi ban ngày mà nói thì hơi phức tạp một tí Không quen đi đúng là dễ lạc đường.

Tần Dĩ Duyệt đi chậm hơn Hạ Kiều Yến ba bước. Thình thoảng mướt đèn đường mờ vàng đánh giá bóng lưng Hạ Kiều Yến.

Cũng không biết Ông Trời có phải thiên vị Hạ Kiều Yến quá rồi hay không, ngay cả bóng lưng cùng sau gáy cũng so với người khác đẹp hơn mấy lần.

Hạ Kiều Yến đi trước đột nhiên dừng bước lại, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía Tần Dĩ Duyệt.

Con người như thế, đứng dưới đèn đường, lập tức trở thành một tranh đẹp đẽ.

Tần Dĩ Duyệt thấy thế, không khỏi dừng bước.

Hạ Kiều Yến nhú mày, "Tần Dĩ Duyệt, đừng quậy nữa. Kết hôn với tôi là được rồi."

"Lý do?" Tần Dĩ Duyệt vừa bị cô mẹ nói chuyện một lần rồi, giờ lại nghe Hạ Kiều Yến nói như vậy, trên mặt ngược lại không có nhiều kinh ngạc.

"Ngoại trừ tôi, còn có ai dám lấy cô!"

"Anh có thể biến đi rồi."

Hạ Kiều Yến tất nhiên không có đi. Ngược lại hướng Tần Dĩ Duyệt đi tới.

Tần Dĩ Duyệt không tự giác mà lui về sau hai bước.

Hạ Kiều Yến đến đứng trước mặt Tần Dĩ Duyệt.

Dáng người anh rất chói mắt, nhưng lời nói rất đáng bị ăn đòn.

"Tôi lớn lên vừa đẹp trai lại còn có tiền. Còn theo đuổi cô. Sau khi chúng ta kết hôn, tôi có thể đem công ty cổ phần tập đoàn Hạ thị trên danh nghĩa của tôi đều chuyển hết cho cô. Biến cô một giây sau trở thành người phụ nữ giàu có. Chuyện tốt như vậy, cô tìm chỗ nào?"

Tần Dĩ Duyệt khóe mắt nhìn không được giật giật, cảm thấy Hạ Kiều Yến hiện tại cùng hai lần trước và với Hạ Kiều Yến trên các phương tiện truyền thông như hai người khác nhau, căn bản không cùng là một người.

Cô từng nghe Tiểu An nói, Hạ Kiều Yến đi ký hợp đồng.

Hạ Kiều Yến gương mặt lạnh lùng, đem hợp đồng ném tới trước mặt đối phương, "Chia 4:6, tôi sáu cậu bốn, có ký hay không?"

Kết quả, mười mấy hợp đồng ép bức cứ như vậy ký rồi.

Mạng lưới internet cùng truyền thông đều đánh giá Hạ Kiều Yến là "Lãnh đạm, ít nói", hợp cũng sẽ không nói mấy chữ, thường xuyên mặt lạnh trầm mặc.

Một hội nghị bình thường là, "Bắt đầu!", "Tan họp!"

Lời nói thêm càng thừa thãi, một câu cũng không nói.

Nhưng hiện tại đứng tại trước mặt cô là Hạ Kiều Yến, tuyệt đối không giống như dạng người mà truyền thông nói.

Tần Dĩ Duyệt nhìn gương mặt đẹp mắt làm cho người khác tim đập thành thịch của Hạ Kiều Yến, nói: "Anh tốt như vậy, anh tìm ai không được, hết lần này tới lần khác tìm tôi làm gì?"

"Ai bảo đùa nhóc đáng ghét nhà tôi thích cô chứ, với tư cách là baba của nó, tôi đành cố mà hi sinh nhan sắc thôi."

Tần Dĩ Duyệt nhăn nhó, vẫn là nhìn không được, "Biến đi!"

Hạ Kiều Yến thừa dịp lúc Tần Dĩ Duyệt tức giận, rất nhanh hôn một cái lên mặt cô.

Trước khi Tần Dĩ Duyệt kịp phản ứng, nhân rồi lắc lư bước đi, vừa đi vừa nói chuyện: "Ngày mai tôi sẽ may cho cô váy cưới, sau khi váy may xong, sẽ cùng tôi kết hôn."

Tần Dĩ Duyệt bị Hạ Kiều Yến không biết xấu hổ cho làm cho nản chí rồi.

Cô rõ ràng chỉ là một bác sĩ bình thường của bệnh viện, làm sao lại hấp dẫn người đàn ông mà cả phụ nữ ở Tần thành đều muốn kết hôn chứ?

**

Từ khi bố mẹ trở về, cuộc sống sinh hoạt của Tần Dĩ Duyệt lập tức bay lên đỉnh cao.

Mẹ cô trước khi kết hôn là người làm bánh ngọt, sau khi kết hôn thì không đi làm, yên tâm ở nhà làm vợ, chú tâm chăm sóc Tần Dĩ Duyệt.

Khi Tần Dĩ Duyệt thành niên, mẹ sẽ đem tất cả sự quan tâm đặt ở trên người của bố cô.

Bố cô là kỹ sư kiến trúc, thường xuyên đi khắp nơi khảo sát.

Hai người mấy năm này thường xuyên xách vali đi, vừa đi là ba bốn tháng, thậm chí là nửa năm, phóng khoáng đến nỗi Tần Dĩ Duyệt không thể ngừng hâm mộ.

Được mẹ tỉ mỉ nuôi nấng hai ngày, thần sắc Tần Dĩ Duyệt tốt hơn nhiều.

Thứ hai đến văn phòng, Tiểu An gặp bộ dạng của cô làm kinh ngạc không thôi, "Chị Tần, mị lực của tình yêu lớn đến như vậy sao?"

"Em nói ai vậy, Mẹ của chị trở về rồi." Tần Dĩ Duyệt nói xong, đặt một túi điểm tâm nhỏ cùng một lon sữa bò lên trên bàn Tiểu An.

"Thay em cảm ơn dì nhé." Tiểu An hai mắt tỏa ánh sáng mà bụng lấy điểm tâm nhỏ, mở miệng một tiếng mà bắt đầu ăn, vừa ăn bên cạnh không rõ mà hỏi thăm: "Umm, Hạ tổng với chị có quan hệ gì vậy, em rất tò mò đó."

"Đừng hỏi chị chuyện ngoài công việc!"

"Nhưng em rất tò mò. Nghe nói Hạ tổng không gần nữ sắc, truyền thông nhiều như vậy cũng không có thành công chụp được hình ảnh Hạ tổng cùng phụ nữ ở cùng một. Anh ta rõ ràng nắm tay của chị, cái này không thể không tò mò sao!"

"Khi nào thích hợp chị sẽ nói. Tranh thủ thời gian đi chuẩn bị tư liệu đi."

"Tuân mệnh tuân mệnh." Tiểu An gật đầu như gà mổ, "Ah, đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên rồi, giáo sư Lâm bảo chị lúc làm việc đi lên văn phòng giáo sư một chuyến."

"Có nói chuyện gì không?"

"Không nói, em đoán chừng là có liên quan đến bài giảng của ông ấy."

"Chị biết rồi, tí nữa chị sẽ qua."

"Vâng."

Tần Dĩ Duyệt đem túi đặt đến chỗ mình, sau đó đi đến văn phòng của giáo sư Lâm.

Giáo sư Lâm tên là Lâm Chất, năm nay 32 tuổi, là sinh viên y khoa của đại học Harvard to lớn.

Đạt được học vị tiến sĩ về sau về nước tiến vào bệnh viện Nhã Đức, làm trong lĩnh vực nghiên cứu mạch máu não.

Lâm Chất ở trong nước, nước ngoài nghiên cứu, anh hoàn toàn có thực lực để đến bệnh viện tốt hơn, nhưng anh vẫn cố ý ở lại bệnh viện Nhã Đức.

Bệnh viện Nhã Đức cũng bởi vì có sự gia nhập của ông, bảng xếp hạng toàn diện mấy năm nay cải thiện rất nhiều, hấp dẫn không ít bác sĩ chữa bệnh và nhân viên chăm sóc ưu tú làm người dự bị của bệnh viện.

Tần Dĩ Duyệt gõ cửa, "Giáo sư Lâm, xin chào, tôi là Tần Dĩ Duyệt."

"Bác sĩ Tần, mời vào."

Tần Dĩ Duyệt đẩy cửa đi vào.

Lâm Chất đưa lưng về phía Tần Dĩ Duyệt ở trước giá sách lấy cái gì đó, "Cô ngồi đó trước, tôi cần tìm một chút tư liệu."

Tần Dĩ Duyệt ngồi vào trên ghế sa lon, chờ Lâm Chất giải quyết xong chuyện của mình.

Một lát sau, Lâm Chất đã đi tới.

Anh ta hào hoa phong nhã, lại thêm chút nho nhã của người đàn ông.

Lâm Chất cầm trong tay một quyển sách, "Quyển sách này cô lấy về xem đi."

"Đây là..." Tần Dĩ Duyệt nhìn thoáng qua cũng biết là tài liệu y học bằng tiếng Anh.

"Đây là khái niệm mới nhất của mạch máu não, là chủ đề thứ tư của tôi. Mấy ngày nay tôi muốn sửa sang lại chi tiết của tư liệu, việc phiên dịch này cần cô hỗ trợ. Có khó khăn cho cô không?"

"Khó khăn thật ra không có. Chỉ là bên cạnh anh không phải có đội ngũ y tế cùng trợ lý từ công ty thiết bị y tế sao? Những việc phiên dịch này bọn họ có thể đảm nhiệm tốt hơn so với tôi."

"Thẳng thắn mà nói, trước mắt tôi đối với năng lực của mấy người bên cạnh khá không hài lòng, nhưng cho họ trở về, sẽ có đám người khác được cử đến. Người mới đến có lẽ so với nhóm người trước còn tệ hơn, tôi tạm thời không có thời gian mạo hiểm như vậy."

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới Lâm Chất nói trực tiếp như vậy, cười nói: "Vậy tôi cũng không trì hoãn, tôi đúng là muốn tiếp xúc với chủ đề mạch máu não này."

"Trở lại chủ đề cùng hội thảo này, tôi mang cô đến vài hội thảo nữa, quen biết tốt rồi, kỹ thuật cũng dễ dàng bồi dưỡng."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Dám ăn hiếp vợ tôi

"Anh nhớ đến tôi, tôi rất cảm kích. Nếu thường xuyên cùng anh tham gia chủ đề nghiên cứu, tôi sợ bị các bác sĩ khác giết chết mất."

Lâm Chất nghe vậy nở nụ cười. "Được rồi, tôi đây ít xuất hiện. Cô cứ đi làm việc trước, có cái gì không hiểu đấy, đến hỏi tôi."

"Vâng."

Tần Dĩ Duyệt trở lại văn phòng, đem cuốn sách chưa mở bỏ lên trên bàn.

Chu Tử Dương cùng Diệp Thanh cũng đều là học về phương diện mạch máu não này đấy. Lần này chủ đề hội nghị khẳng định phải đụng với bọn họ.

Nhưng vậy thì sao.

Cô đúng là rất muốn phát triển về phương diện này. Không có khả năng bởi vì sợ bọn họ, mà không tham gia liên quan đề nghiên cứu.

**

Thời gian rất nhanh là trôi đến thứ tư.

Sáng sớm, Tần Dĩ Duyệt lái xe đến bệnh viện. Cùng Lâm Chất kiểm tra, thăm tra đối chiếu diễn thuyết tư liệu, tài liệu lịch sử liên quan cùng với Cameras, DV, lúc sau mới xuất phát đi.

Tần Dĩ Duyệt lái xe, là xe của Lâm Chất.

Xe POLO của cô quá rẻ. Không thích hợp chạy đến hội trường tràn đầy các loại xe hơi sang trọng.

Bình thường đi xe POLO khắp nơi thì không sao. Tại nơi này là muốn gây sự chú ý.

Khi đến địa điểm ở ngoại ô, Tần Dĩ Duyệt trước hết để cho Lâm Chất đến phòng khách quý ở bên trong nghỉ ngơi, chính mình xem lại các giai đoạn công tác chuẩn bị trước. Thảo luận với người tổ chức của địa điểm và thương lượng tiến độ của cuộc họp.

Mặc dù đã được chỉnh sửa trước đó, việc hội nghị tạm thời có sự thay đổi là hoàn toàn bình thường.

Hội trường nhân viên công tác lúc gặp Tần Dĩ Duyệt, nói: "Bác sĩ Tần, cô tới đúng lúc lắm, có chuyện cần nói với cô."

"Ồ, mời nói."

"Trước chúng ta thương lượng là hai giờ giảng bài, sau đó giáo sư Lâm có thể nghỉ ngơi. Hiện tại có chút thay đổi, gia tăng lên một khâu, cô xem có được hay không?"

"Cụ thể là thêm cái gì, giáo sư Lâm lịch trình rất chặt chẽ, khóa học này đều là giảng giải bằng tiếng Anh, hai giờ đã đủ tiêu hao sức lực cùng tinh lực. Tôi muốn, giáo sư Lâm khi đó càng muốn nghỉ ngơi thật tốt."

"Đúng đúng, tôi cũng biết." Nhân viên công tác trên mặt có chút ít khó xử, "Chúng tôi tạm thời nhận được thông báo, nói có người khách quan trọng tới, sau khóa giảng sẽ có một hội thảo nhỏ. Giáo sư Lâm là giảng viên quan trọng, nếu không tham dự, hội trường chúng tôi bên này không cách nào giải thích, hi vọng cô có thể hiểu được."

Nhân viên công tác cùng Tần Dĩ Duyệt tiếp xúc qua mấy lần, với cách làm việc cùng tình tình Tần Dĩ Duyệt rất tán thưởng.

Cô ở một mức độ nào đó là có thể trực tiếp đưa ra quyết định, và có tiếng nói hơn các bác sĩ và trợ lý xung quanh các giáo sư khác.

"Tôi sẽ nói chuyện này cũng giáo sư Lâm, trước khi bài giảng kết thúc nửa giờ, tôi sẽ cho cô câu trả lời.""

"Được." Nhân viên công tác nghe cô nói như vậy, nhẹ nhàng thở ra, "Tôi sẽ nói chuyện này với những người khác."

"Được."

Tần Dĩ Duyệt nhìn cách sắp đặt bề ngoài của hội trường và từ ghế ngồi đến đại sảnh, ngồi một bên trên ghế sofa tỉ mỉ xem xét lại, trong đầu đã nhìn qua chương trình, cũng mô phỏng từng khâu cùng khả năng xuất hiện vấn đề.

Đột nhiên, một giọng nữ truyền tới, "Ai nha, đây không phải Dĩ Duyệt sao?"

Tần Dĩ Duyệt ánh mắt bỗng có chút nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn lên, hướng cô đi tới là Diệp Thanh cùng Chu Từ Dương.

Diệp Thanh mặc một bộ váy dài màu đỏ, khoác một cái áo lông chồn.

Tóc vén cao, làm thành búi tóc, dùng cài tóc kim cương.

Lộ vẻ quyến rũ, lại lộ ra sự sang trọng bức người.

Bên người cô ta là Chu Từ Dương một thân là âu phục màu đen, một tay bị Diệp Thanh khoác, một tay mang theo một cái túi nhỏ của phụ nữ, nghiêm nhiên là bộ dáng của người bạn trai tiêu chuẩn.

"Diệp Thanh, Chu Từ Dương, xin chào." Tần Dĩ Duyệt có chút nhú nhú mày, sau đó đem cảm xúc trong mắt thu lại sạch sẽ, tự nhiên hào phóng chào hỏi.

Diệp Thanh ngồi vào bên cạnh Tần Dĩ Duyệt, nhìn tư liệu trên tay cô, lộ ra nụ cười trào phúng, "Như thế nào lại không để cho phụ tá của cô xem? Bệnh viện của cô sẽ không keo kiệt như vậy chứ, cô đến nghe giảng bài, một người trợ lý cũng không có sao?"

"Tôi cùng đồng nghiệp trong bệnh viện đến, những việc này vốn chính là công việc của tôi." Tần Dĩ Duyệt mặc kệ Diệp Thanh sẽ châm chọc như thế nào, đúng mực mà nói.

Diệp Thanh cho rằng Tần Dĩ Duyệt sẽ xấu hổ, không nghĩ tới cô ngay cả phản ứng một tí cũng không có, còn nói thêm: "Nghe nói cô không phải thạc sĩ, vậy cô làm việc nhiều năm rồi, bệnh viện như thế nào lại để cho một sinh viên đại học như cô cũng làm được?"

"Đương nhiên không thể với các người hai vị tiến sĩ đi du học về so." Tần Dĩ Duyệt nói xong nhìn bên ngoài, không muốn đem thời gian lãng phí đặt trên người Diệp Thanh cùng Chu Từ Dương, "Thời gian không còn sớm, tôi đi tìm giáo sư của bệnh viện chúng tôi nói chuyện về bài giảng, gặp lại sau."

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt cũng không quay đầu lại, rời đi.

Đi đến đi nơi không có người, Tần Dĩ Duyệt mới không khống chế nổi cả người run rẩy.

Cô vẫn là đánh giá quá thấp sự ảnh hưởng của Chu Tử Dương và Diệp Thanh đối với mình.

Diệp Thanh nhìn Tần Dĩ Duyệt đi mất, ánh mắt hiện lên bất mãn cùng oán hận.

Theo cô biết, Tần Dĩ Duyệt lần này cũng tới tham gia chủ đề nghiên cứu này, cô không muốn Tần Dĩ Duyệt lại chặn trước mặt cô.

Trước kia tại trường y học, Tần Dĩ Duyệt cái gì cũng đều giỏi hơn cô.

Người khác nhắc tới Nam Phong đại học, cái thứ nhất nghĩ đến đều là Tần Dĩ Duyệt, tiếp theo mới có thể là cô.

Hiện tại, cô vừa về nước lại là phó trưởng khoa của bệnh viện nổi tiếng.

Còn Tần Dĩ Duyệt chỉ là bác sĩ bình thường trong bệnh viện, muốn đến được chứ phó trưởng khoa, ít nhất phải là năm năm.

Nhưng cô ta không có chút nào xấu hổ.

Ngay cả cô đem Chu Tử Dương cướp đi, Tần Dĩ Duyệt cũng không có liếc nhìn cô và Chu Tử Dương được mấy lần.

Việc này làm cho Diệp Thanh vô cùng bất mãn, khuôn mặt trang điểm tinh xảo có vài phần vụn vặt.

Ánh mắt Chu Tử Dương từ đầu đến cuối như chất dính dính lên mặt Tần Dĩ Duyệt trên mặt, nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt từ lúc hấn xuất hiện đến lúc cô rời đi, cũng không có đem ánh mắt nhìn đến trên người của hấn, trong lòng không khỏi thất vọng.

**

Ba người ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại đều lọt vào trong mắt Hạ Kiều Yến đang đứng tại cửa sổ tầng ba.

Hạ Kiều Yến nhìn Chu Tử Dương, trong mắt hiện lên sự tàn nhẫn.

Cạnh Hạ Kiều Yến là Không Tu Khanh cười nói: "Cậu khó chịu rồi hả?"

"Nếu là có người ăn hiếp vợ của cậu, cậu làm sao bây giờ?" Hạ Kiều Yến nhàn nhả nói.

"Tôi không có vợ, làm sao biết."

Hạ Kiều Yến nghe vậy chẳng muốn phản ứng.

Không Tu Thanh nhìn Hạ Kiều Yến rất nghiêm túc, vì vậy nói ra: "Nếu có người khi dễ vợ tôi, tôi sẽ giết chết hấn!"

"Tôi cũng nghĩ như vậy."

Không Tu Thanh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, "Nhị ca, cậu khi bảo thì có vợ rồi hả? Tôi không được mời nha."

"Trương lai thôi." Hạ Kiều Yến ném một câu nói kia là được rồi.

**

Lâm Chất giảng bài rất nhanh đã xong, Tần Dĩ Duyệt tuy khinh nghiệm thực tế về lĩnh vực mạch máu não rất ít, nhưng lý luận trụ cột rất vững chắc.

Nghe Lâm Chất giảng cũng không khó khăn lắm, ích lợi đạt được không nhỏ.

Sau khi kết thúc giảng bài, hội trường sắp xếp giờ giải lao.

Tham nhân viên tham dự hội nghị đều đến bên cạnh tiểu sảnh uống trà hoặc xuống dưới lầu hoa viên đi tản bộ.

Tần Dĩ Duyệt trong thời gian này, sửa lại tài liệu bài giảng vừa rồi của Lâm Chất, nội dung tương tác, hoạt động của cô và Lâm Chất trong quá trình giảng bài bằng ảnh chụp và video.

Nơi giảng là phòng hội nghị cỡ trung, toàn bộ bức tường của phòng hội nghị được thay thế bằng các cửa sổ lớn từ trần đến sàn, ánh sáng rất tốt.

Cũng không biết là ai mở cửa sổ sát đất.

Một trận gió thổi tới, không ít văn bản tài liệu lập tức bay tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ông bố đẹp trai VS bạn trai cũ

Tần Dĩ Duyệt thấp giọng kêu một tiếng, liền vội vàng đứng lên đi nhặt văn bản tài liệu bay tứ tung.

Chu Tử Dương thấy thế, lập tức đi tới giúp.

"Tiểu Duyệt. Để Anh giúp em."

"Không cần. Tôi có thể tự mình xử lý." Tần Dĩ Duyệt bình thản nói.

"Em cứ như vậy từ chối, cách xa anh sao?"

Tần Dĩ Duyệt không ngừng nhặt tài liệu, nhàn nhạp nói: "Nếu không thì sao?"

Chu Tử Dương bị cô hỏi khó, trong lúc nhất thời không biết trả lời cô như thế nào.

"Việc đó không phải như em nghĩ. Tiểu Thanh nói đều không phải là sự thật."

"Chúng ta đã chia tay rồi, anh cùng Diệp Thanh là bạn bè cũng là sự thật. Không cần phải nói lại chuyện trước kia để tìm phiền phức đâu."

"Tiểu Duyệt. Em cần gì phải dùng thái độ như vậy để nói chuyện với anh? Em trước kia cứ như vậy. Hiện tại em vẫn còn như vậy."

Tần Dĩ Duyệt mở miệng, đang muốn nói chút gì đó.

Chợt nghe đến giọng nói bén nhọn của Diệp Thanh. "Tần Dĩ Duyệt. Cô còn có xấu hổ hay không, trước mặt mọi người quyền rũ bạn trai tôi?"

Lúc này, thời gian nghỉ ngơi đã xong.

Không ít người bắt đầu trở về rồi. Bị tiếng nói cao vút của Diệp Thanh làm chú ý, dùng một loại ánh mắt xem kịch vui nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt cảm giác được những ánh mắt.... nhiều chuyện kia, cũng không muốn tham dự chuyện địch thù tổn thương một ngàn, tự tổn thương bản thân tám trăm này.

Nhưng Diệp Thanh thật vất vả bắt được một cơ hội để cô khó chịu làm sao có thể cho cô đơn giản né tránh.

"Bề ngoài nhìn qua đứng đứng đắn đắn đấy, không nghĩ tới cô dám không biết xấu hổ như vậy! Cô đem mọi người trở thành người mù hết sao?"

Tần Dĩ Duyệt mấp máy miệng, chuẩn bị đứng dậy phản kích, thì có một người so với cô còn sớm hơn.

"Vị hôn thê của tôi từ khi nào ánh mắt lại kém như vậy, vừa ý loại người này rồi hả?" Âm thanh lạnh lùng bức người của Hạ Kiều Yến từ ngoài cửa vang lên.

Tất cả mọi người theo tiếng nói nhìn sang.

Tần Dĩ Duyệt cũng không ngoại lệ, cô kinh ngạc mà nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Hạ Kiều Yến từ trong sự vây quanh của nhiều người bước đến.

Hạ Kiều Yến híp lại mắt, ánh mắt trời cuối mùa thu dừng lại trên khuôn mặt của anh, trên người tràn ngập ánh sáng trong trẻo, rực rỡ. Chói mắt không thôi, phảng phất tựa như toàn bộ ánh nắng trời lập tức tụ tập đến trên người của anh rồi.

Đôi mắt thâm thúy như biển sao chỉ dừng lại trên người Tần Dĩ Duyệt, căn bản xem như những người khác là vô hình.

Lúc đi đến bên người Tần Dĩ Duyệt, anh tự tay đem cô nhẹ nhàng nâng dậy.

Sau đó, tự nhiên mà kéo cô ra sau lưng.

Ánh mắt lạnh như băng mà nhìn về phía Diệp Thanh, "Cô mới vừa nói cái gì, làm phiền cô nhắc lại lần nữa."

Diệp Thanh nhìn Hạ Kiều Yến, gian nan mà nuốt một ngụm nước bọt, thân thể không tự chủ được run rẩy.

Chu Tử Dương thấy rõ Hạ Kiều Yến, nhận ra anh là người đàn ông áp Tần Dĩ Duyệt trong vách thang máy, trong lòng tức giận đầy trời, chất vấn: "Anh

là gì của Tiểu Duyệt?"

Hạ Kiều Yên liếc xéo hắn, "Tuổi còn trẻ nhưng lại bị lãng tai, tôi vừa rồi không có nói rõ ràng sao?"

Chu Tử Dương không có ngờ tới Hạ Kiều Yên sẽ nói như vậy, thật lâu mới kịp phản ứng, "Tiểu Duyệt không có khả năng thích loại người như anh!"

Hạ Kiều Yên từ đầu đến cuối, không có buông tay Tần Dĩ Duyệt.

Nghe vậy, anh lộ ra nụ cười đẹp mắt, "Tôi là người như thế nào? Cậu hiểu rất rõ sao? Ngược lại là cậu đã có bạn gái xinh đẹp rồi, không lo hầu hạ tốt, đến trước vị hôn thê của tôi làm cái gì? Còn có, vị tiểu thư này, sau này trước khi nói chuyện, làm phiền đem miệng làm cho sạch sẽ đi. Lần sau lại đối với vị hôn thê của tôi nói năng lỗ mãng, tâm tình của tôi sẽ rất khó chịu đấy."

Nói xong, Hạ Kiều Yên kéo Tần Dĩ Duyệt rời đi.

**

Tần Dĩ Duyệt bị Hạ Kiều Yên mang vào thang máy.

Hạ Kiều Yên ấn chọn tầng trệt.

Tần Dĩ Duyệt nhanh chóng rút về tay của mình, "Công việc của tôi còn không có xong."

"Cô nói những tờ tài liệu kia? Tôi để cho người khác xử lý." Hạ Kiều Yên dừng một chút, bổ sung nói: "Hai người kia, tôi cũng sẽ để cho người xử lý."

Tần Dĩ Duyệt khó hiểu mà nhìn Hạ Kiều Yên, không rõ cái kia câu "Xử lý" là có ý gì.

Hai người khi đang nói chuyện, thang máy đã ngừng.

Hạ Kiều Yên kéo Tần Dĩ Duyệt đi vào một căn phòng, đem Tần Dĩ Duyệt ngồi vào trên ghế sofa, "Cô ở đây nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi bắt đầu cuộc họp, sẽ trở lại ngay."

Hạ Kiều Yên nói xong đứng dậy rời đi.

Ra khỏi phòng một lúc, anh lại đi trở về.

Từ trong túi lấy điện thoại ra, đem đặt trong tay Tần Dĩ Duyệt, "Chán thì nhìn đứa trẻ đáng ghét Tiểu Bảo kia, bên trong đó có rất nhiều lịch sử đen tối của nó."

Nói xong, Hạ Kiều Yên liền đi rồi.

Lần này anh đi rất dứt khoát.

Trong phòng, lập tức tràn đầy yên tĩnh.

Tần Dĩ Duyệt động tác chậm chạp mà cúi đầu xuống, đánh giá điện thoại còn chứa một ít âm áp trong tay.

Tay giống như có ý thức riêng, nhẹ nhàng mở ra màn hình.

Trên màn hình lập tức xuất hiện Tiểu Bảo đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đầy thịt, cười tủm tỉm mà nhìn xem tivi.

Đôi mắt đen láy, rất giống Hạ Kiều Yên.

Tần Dĩ Duyệt tay đặt trên mặt Tiểu Bảo chậm rãi vuốt ve.

Ngồi đến lúc cô cùng Tiểu Bảo tạm biệt không vui vẻ, đầu ngón tay của cô giống như bị phồng, rút tay trở về.

Cô lấy tay lướt sang hình ảnh mới.

Đó là ảnh Hạ Kiều Yên và Tiểu Bảo chụp ảnh chung.

Tiểu Bảo như Phật Di Lặc nhỏ ngồi trên đùi Hạ Kiều Yên, cổ nhỏ ngẩng cao cao, con mắt nhìn Hạ Kiều Yên.

Hạ Kiều Yên cũng cúi đầu nhìn Tiểu Bảo.

Hình ảnh đó đặc biệt ấm áp.

Trước mặt Hạ Kiều Yên, Tiểu Bảo cũng biểu hiện bình thường như bao đứa trẻ khác, toàn tâm ý lại Hạ Kiều Yên.

Tần Dĩ Duyệt ánh mắt nhìn đến trên mặt Hạ Kiều Yến, trấu tim bắt đầu run rẩy.

Cảm giác khi anh cầm chặt cổ tay cô, cô còn nhớ rõ.

Tần Dĩ Duyệt bắt giác mà nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay của mình.

Cảm giác được người che chở có chút lạ lẫm, lại làm cho cô động tâm.

Khi còn bé, cha cô thường xuyên bởi vì hạng mục mà đi công tác, lúc đi sẽ đi thật lâu.

Nên trong nhà thường xuyên chỉ có cô cùng mẹ.

Mẹ cô lại là người phụ nữ rất phụ thuộc, cho nên hai người bọn họ trở thành cô che chở mẹ cô.

Mẹ cô có trách nhiệm nấu ăn, cô có trách nhiệm cho những việc khác.

Bởi vậy, cô thói quen gặp được vấn đề gì, mặc kệ là chuyện gì, đều tự mình giải quyết.

Lúc trước, Chu Tử Dương ở nước ngoài cùng cô chia tay, cô chỉ có một mình mua vé máy bay, bay ra nước ngoài gặp hắn, cùng hắn nói chuyện.

Một cô gái 19 tuổi, chưa bao giờ ra nước ngoài, lần đầu tiên ra nước ngoài, lại khóc.

Khi đó thương tâm, sợ hãi, cùng với bất lực, khủng hoảng khi ở một nơi đất người, cảm giác như thế nào, đến bây giờ cô còn nhớ rõ.

Theo một ý nào đó, Hạ Kiều Yến là người đàn ông đầu tiên đem cô kéo ra sau lưng, che chở cô khi gặp khó khăn.

Nhưng người đàn ông như Hạ Kiều Yến, làm sao có thể với một bác sĩ bình thường như cô đối xử tốt như vậy.

Anh ta đến cùng muốn làm gì?

Cô không muốn suy đoán mục đích Hạ Kiều Yến, nhưng cô xác định rõ, cô không có rảnh rỗi và không có nghĩa vụ cùng Hạ Kiều Yến chơi đùa.

Người đàn ông như vậy muốn kiểu phụ nữ gì mà không có, đến trêu chọc cô chỉ là vì cảm thấy mới mẻ hơn thôi.

Cô sẽ không bởi vì Hạ Kiều Yến ở trước mặt mình bộc lộ và ở trước người khác bộc lộ khác nhau mà không rõ vị trí của mình.

Nghĩ về điều này, Tần Dĩ Duyệt thả điện thoại trên tay mình xuống, nhìn đồng hồ, thấy rằng buổi hội thảo đã kết thúc, liền chỉnh lại trang phục của mình, đi khỏi phòng.

Trong thang máy, Tần Dĩ Duyệt gửi cho Lâm Chất một tin nhắn.

Nói cho anh biết, cô trong xe chờ anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tiểu Bảo bị bệnh

Hạ Kiều Yến sau khi kết thúc hội thảo, điều đầu tiên anh làm chính là trở lại phòng nghỉ ngơi của mình.

Trong phòng, lại không có một bóng người.

Hạ Kiều Yến nhìn điện thoại trên bàn trà, nở nụ cười bất đắc dĩ.

Người phụ nữ này như thế nào lại chạy?

Có danh hiệu vị hôn thê của Hạ Kiều Yến, rõ ràng chạy trốn nhanh như vậy.

Hạ Kiều Yến cầm lấy điện thoại, đem trong tay chơi đùa một chút.

Ấn mở màn hình. Màn hình còn dừng lại tại tấm ảnh xem Tần Dĩ Duyệt.

Hạ Kiều Yến nhìn tấm hình kia, ánh mắt không khỏi dịu dàng. Lộ ra nụ cười nhất định phải đạt được...

**

Tần Dĩ Duyệt đứng tại cửa lớn của hội trường. Chờ Lâm Chất đi đến, cười nói: "Giáo sư Lâm, chúng ta trực tiếp quay lại bệnh viện. Hay là đi ăn cơm trưa trước?"

"Trở lại bệnh viện đi." Lâm Chất nhìn Tần Dĩ Duyệt vài lần, nói ra: "Cô cùng Hạ Kiều Yến là xảy ra chuyện gì?"

"Anh khi nào thì cũng nhiều chuyện như vậy rồi hả?"

"Tò mò nha."

"Đừng nghe Hạ Kiều Yến nói bậy, tôi cùng anh ta từng có vài lần duyên phận mà thôi."

Lâm Chất thấy bộ dáng lạnh nhạt của cô, cũng không có hỏi nhiều. "Đối với bài giảng lần này, cô có ý kiến gì không? Cảm thấy còn cần cải tiến một chút ở chỗ nào không?"

"Tôi không thường xuyên nghe chương trình học như thế này, hoàn toàn bình thường."

"Đó là cô quá khiêm tốn. Chuyên ngành kỹ thuật cùng lý luận tri thức của cô hôm nay so với những người khác chênh lệch rất lớn, cô rất giỏi."

"Giáo sư. Đây là anh muốn ôm đùi tôi sao?" Tần Dĩ Duyệt giả hoạt mà mở tròng hai mắt.

"Đúng vậy. Chờ cô cùng Hạ Kiều Yến chính thức kết hôn. Tôi có thể chẳng phải có thể ôm đùi sao? Về sau chữa bệnh, nghiên cứu khoa học, về kinh phí đều không cần tìm những người khác mượn nữa rồi."

"PHỐC, giáo sư. Tôi trước kia như thế nào lại không cảm giác, không biết anh là người như vậy."

"Trước kia không có cơ hội biểu hiện." Lâm Chất cười nói.

Tần Dĩ Duyệt cũng cười ha ha, "Tôi xem lại lịch làm việc của tôi. Những bức ảnh của các bài giảng, video và các câu hỏi tương tác sẽ được sắp xếp cho anh vào ngày mai, anh xem thử có được không?"

"Không gấp, cô trước cứ sửa sang lại cho tốt là được."

"Vâng."

**

Tuy Lâm Chất nói rằng cứ sửa lại tài liệu cho tốt, nhưng Tần Dĩ Duyệt vẫn vào ban đêm sẽ đem các loại văn bản tài liệu ghi chú tốt rồi, ngay ngày hôm sau vừa lên lớp liền giao cho Lâm Chất.

Lúc trở về văn phòng, bị tình hình bên ngoài phòng làm việc của mình làm cho hoảng sợ.

Văn phòng hành lang cùng cửa ra vào, tập trung một đồng người.

Kể cả y tá, bác sĩ, ngay cả người bệnh cũng chen vào, rất náo nhiệt.

Tần Dĩ Duyệt ho nhẹ một tiếng, "Các cô nương, bây giờ là giờ làm việc, các cô có thể có một chút tính chuyên nghiệp không?"

Đám người chen chúc nhau lập tức tách ra, Tiểu An từ trong đám người chen chúc đó đi ra, "Chị Tần, có người tìm chị."

"Ai may mắn được các cô dàn như dàn trận chào mừng thế?"

"Chị nhìn rồi sẽ biết."

Tần Dĩ Duyệt trong lòng hiện lên nghi ngờ, đẩy đám người đi vào văn phòng.

Bên cửa sổ văn phòng, một người đàn ông đưa lưng về phía cô, đắm chìm dưới ánh nắng mặt trời buổi sáng sớm.

Tần Dĩ Duyệt không cần nhìn kỹ đã biết rõ người nọ là ai.

Hạ Kiều Yến ngón tay thon dài gõ nhẹ lên chậu cây nhỏ bên cạnh mình, rất bình thản.

Nghe được sau lưng có tiếng bước chân, Hạ Kiều Yến quay đầu, lộ ra nụ cười thanh nhã, "Tôi cần cô giúp."

"Ồ đây là bệnh viện, trừ khi anh bị bệnh. Nếu không, tôi nghĩ chúng ta không cần thiết cùng xuất hiện." Tần Dĩ Duyệt nhàn nhạt nói.

"Tiểu Bảo tình hình có chút kỳ lạ, tôi cần cô đi cùng tôi một chuyến."

Tần Dĩ Duyệt sững sờ, trong đầu nhanh chóng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo, lo lắng nói: "Tiểu Bảo làm sao vậy?"

Hạ Kiều Yên rất hài lòng với nét mặt của cô, tiến lên dắt tay của cô, "Trên đường rồi nói."

**

Tần Dĩ Duyệt dưới sự chăm chú nhìn của những người trong bệnh viện, kiên trì ngồi vào trong xe Hạ Kiều Yên.

Hạ Kiều Yên sau khi vì cô nịt giấy an toàn, liền lái xe rời đi.

Đến khi xe ra khỏi bệnh viện, anh mới lên tiếng: "Tiểu Bảo tối hôm qua đột nhiên phát sốt, nhưng không cho người khác chạm vào, bác sĩ riêng của tôi cũng không có cách nào xem bệnh được."

Tần Dĩ Duyệt nghĩ đến lần trước gặp Tiểu Bảo, có chút thấp thỏm không yên, bất an nói: "Tiểu Bảo có khả năng không muốn để tôi chạm vào."

"Không đâu, nó rất thích cô đấy."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy nhìn về phía Hạ Kiều Yên, phát hiện Hạ Kiều Yên có chút gì đó vội vàng.

Tuy là nhìn trên mặt của anh không ra, nhưng Tần Dĩ Duyệt vẫn là cảm giác được.

Tần Dĩ Duyệt trái tim đột nhiên run rẩy, "Tiểu Bảo nó, nó hiện tại như thế nào?"

"Mấy ngày hôm trước chân bị thương, mấy ngày nay nhiệt độ hạ thấp, miệng vết thương hồi phục chậm, lại không cho người khác tới gần, buổi tối mở điều hòa ở nhiệt độ thấp, đá chần, miễn làm cho cảm lạnh rồi."

Tần Dĩ Duyệt im ắng mà gật đầu.

Sau khi xe chạy nhanh ra đại lộ, liền quẹo vào cao tốc.

Tần Dĩ Duyệt cùng bệnh viện 120 xảy ra không ít lần cấp cứu, đối với tình hình giao thông của Tần thành xem như hiểu rõ, biết có mấy khu dân cư cao cấp nằm gần đường cao tốc.

Nhưng khi đến nơi, Tần Dĩ Duyệt vẫn nhìn không được sưng sốt một chút.

Không ít biệt thự thấp thoáng giữa rừng núi sum xuê, thỉnh thoảng lộ ra một góc của căn nhà.

Mặc dù bây giờ là cuối mùa thu, trên núi cây cối cũng như trước xanh um tươi tốt, ở xung quanh các ngọn núi khác cây cối lại ó àng hoặc đã rụng sạch, làm nổi bật sinh mệnh nơi đây.

Xe vòng quanh đường núi, một đường uốn lượn trên xuống, cuối cùng dừng lại ở trước một tòa trước biệt thự.

Tần Dĩ Duyệt nhìn thoáng qua biệt thự, đáy mắt hiện lên kinh ngạc.

Hạ Kiều Yên xuống xe mở cửa xe cho nàng, khiêu mi nhìn cô, "Làm sao vậy?"

"Không có gì. Tiểu Bảo ở nơi nào?"

"Trên tầng."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, đi theo sau lưng Hạ Kiều Yên bước lên tầng trên.

Hạ Kiều Yên mở ra một căn phòng rất lớn, để cho Tần Dĩ Duyệt đi vào.

Đó là một căn phòng cho trẻ, rất lớn. Từ bố trí cùng xếp đặt, thiết kế của căn phòng liền biết, đó là một căn phòng rất đẹp, rất tinh xảo.

Chỉ có điều cả phòng đều lộn xộn đồ chơi, chăn, mền, sách.

Tần Dĩ Duyệt từ cái giường phim hoạt hình vô cùng lớn mà tìm ra Tiểu Bảo.

Tiểu gia hóa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nằm dài trên chăn, bụng nhỏ cũng lộ ra ngoài.

Nhìn vào lông mày vắn vẹo của nhóc, liền biết nhóc hiện tại cũng không thoải mái.

Tần Dĩ Duyệt hỏi: "Anh đo được nhiệt độ là bao nhiêu?"

"Trước khi tôi tìm cô đã đo rồi, 39 độ."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy âm thầm kinh hãi, trẻ con sốt tới 39 độ là quá nguy hiểm.

"Trong nhà có thuốc không?"

"Bác sĩ tư đã chuẩn bị, nhưng Tiểu Bảo không cho người khác đụng vào."

Tần Dĩ Duyệt muốn nói, Tiểu Bảo không cho người đụng vào, anh cũng có thể giúp nhóc tiêm mà.

Nhưng lời nói ở cổ họng rồi, lại nuốt xuống.

Cho trẻ con tiêm thuốc, ngay cả bác sĩ chuyên nghiệp cũng không phải là chuyện dễ dàng, càng không nói đến một đứa trẻ đặc biệt như Tiểu Bảo.

"Anh đo lại nhiệt độ của Tiểu Bảo, tôi đi xem những loại thuốc kia."

"Được. Thuốc ở phòng bên cạnh, quản gia sẽ mang cô đi xem."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Cô ở phòng cách vách kiểm tra các loại thuốc trông hộp, phát hiện bác sĩ tư này chuẩn bị thuốc vô cùng đầy đủ, liền cầm thuốc trong hộp một lần nữa trở lại phòng Tiểu Bảo.

Trong phòng, Hạ Kiều Yên ngồi dựa vào đầu giường, đem thân thể nhỏ nhỏ của Tiểu Bảo, nhẹ giọng dỗ dành, bàn tay lớn thành thạo lại vuốt bàn chân nhỏ nhắn nhui.

Lúc này Hạ Kiều Yên đã cởi áo khoác, chỉ mặc một áo sơ mi trắng.

Áo sơ mi tay áo vén đến khuỷu tay, vầng vàng ôm lấy thân thể nhỏ của Tiểu Bảo, tràn đầy cảm giác an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Yêu tôi rồi, Ân?

Tần Dĩ Duyệt nhìn thấy khoảnh khắc này, ánh mắt nhìn không được chăm chú dán trên mặt Hạ Kiều Yên, không thể tìm được bất cứ khuyết điểm nào trên mặt anh.

Một dòng nước ấm theo đáy lòng nhanh chóng lan tràn đến cả cơ thể, lại để cho cô đắm chìm trong không khí ấm áp áp áp.

Hạ Kiều Yên ánh mắt chú ý tới người Tần Dĩ Duyệt. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô toát ra thần sắc mờ mịt, cười nói: "Yêu tôi rồi, Ân?"

Chữ "Ân" cuối cùng nhẹ nhàng phát ra. Từ tính lại lười biếng, đặc biệt mê người.

Tần Dĩ Duyệt phục hồi tinh thần. "Anh đo nhiệt độ cơ thể xong chưa?"

Hạ Kiều Yên động tác dịu dàng mà kéo áo Tiểu Bảo ra. Đem nhiệt kế ở dưới nách lấy ra.

Tần Dĩ Duyệt nhận nhiệt kế, đi đến nơi có ánh sáng tốt nhìn kỹ.

"39. 2 độ, cần phải dùng tiêm và đẩy từng giọt một. Tiểu Bảo có dị ứng với thành phần thuốc nào không?"

"Không có."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu. Bắt đầu chế thuốc.

Thời điểm sắp tiêm, Tần Dĩ Duyệt do dự một chút, đem kim tiêm đặt tới trên mu bàn chân Tiểu Bảo.

Đứa nhỏ bình thường thường thích lộn xộn. Dễ dàng làm lệch mũi kim gây thương tích cho chính mình.

Kim tiêm đi vào da thịt mập mạp của Tiểu Bảo trong tích tắc. Thân thể của nhóc thoáng run rẩy một cái, muốn giãy dụa.

Hạ Kiều Yên bàn tay lớn nâng bàn chân nhỏ của Tiểu Bảo, đồng thời cũng che lên tay Tần Dĩ Duyệt. Nói khẽ: "Ngaoan. Đừng nhúc nhích."

Tiểu Bảo quả nhiên không có động lại. Ngoan ngoãn mà để Tần Dĩ Duyệt cố định kim tiêm.

Hạ Kiều Yến một mực ôm Tiểu Bảo cho đến khi ông tiêm từng chút, từng chút một hết, sau đó, anh đem Tiểu Bảo đặt xuống giường.

Hơi chạm xuống giường, Tiểu Bảo liền vùng vẫy lên.

Hạ Kiều Yến lại lần nữa lại ôm Tiểu Bảo mà bắt đầu... bàn tay lớn vỗ nhẹ cái mông nhỏ.

Tần Dĩ Duyệt gặp Hạ Kiều Yến đã duy trì một tư thế như thế suốt một giờ. Nói ra: "Nếu không sao thì có thể để cho tôi thử xem?"

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt liền muốn hỏi hận.

Cô lời kia rất có cảm giác lôi kéo làm quen (*nghĩa xấu).

Ngay tại lúc cô do dự muốn giải thích một chút gì đó, trên tay đã bị bỏ vào Tiểu chút chút mềm mại núc ních.

Đúng là Tiểu Bảo.

Hạ Kiều Yến nói ra: "Tôi giúp cô nói chuyện cùng lãnh đạo bệnh viện rồi. Hôm nay cô ở cạnh tôi. Lúc mười giờ có một hội nghị quan trọng, buổi chiều còn có hội nghị nội bộ của công ty, sớm nhất cũng đến sáu giờ chiều mới có thể trở về. Trong lúc đó, cô giúp tôi chăm sóc Tiểu Bảo."

"Tôi không biết chăm sóc trẻ em."

"Có quản gia cùng bảo mẫu, bọn họ sẽ nói cho cô biết làm như thế nào. Tiểu Bảo chỉ làm cho tôi và cô chạm vào, bọn họ không có biện pháp."

"Được rồi."

Hạ Kiều Yến sờ lên tóc Tần Dĩ Duyệt, "Cảm ơn cô."

Nói xong, Hạ Kiều Yến liền bước nhanh đi ra ngoài.

Trong phòng to như vậy, rất nhanh cũng chỉ còn có Tần Dĩ Duyệt cùng Tiểu Bảo.

Tần Dĩ Duyệt cúi đầu xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo, trong lòng rõ ràng trở nên vô cùng bình tĩnh.

**

Tiểu Bảo so với mấy đứa trẻ khác khi ốm bớt được rất nhiều việc, phần lớn thời gian đều đang ngủ.

Chỉ cần lại để cho nhóc dựa vào trong ngực, là nhóc có thể rất yên tĩnh.

Tần Dĩ Duyệt đem ba bình từng chút một truyền xong, đem kim tiêm rút ra.

Quản gia thấy thế, mang theo người giúp việc đem đồ ăn tiến đến, "Tần tiểu thư, cô nên ăn cơm trưa."

"Ăn ở đây sao?"

"Không việc gì đâu."

Tần Dĩ Duyệt cũng không có ý định ở chuyện này kiên trì, nói: "Có cháo không? Cho Tiểu Bảo ăn một tô cháo, không ăn cái gì, cơ thể hồi phục càng chậm."

"Đã chuẩn bị xong, làm phiền Tần tiểu thư cho tiểu thiếu gia ăn rồi."

"Được rồi."

Quản gia lại để cho người hầu đem cơm trưa đặt tới gần tủ bên trên đầu giường, sua đó liền đi lấy cho Tiểu Bảo một bộ đồ mới mặc ở nhà.

Tần Dĩ Duyệt sờ lên trán Tiểu Bảo, phát hiện nhiệt độ không còn cao như trước nữa.

Tiểu Bảo bị động tác nhỏ của cô làm tỉnh, mở to mắt.

Đôi mắt đen láy như bị một tầng hơi nước bao trùm, lộ ra một chút sương mù, che chắn ánh sáng.

Sau đó, nhóc tựa hồ thấy rõ người ôm mình, mắt sáng rực lên.

Một giây sau, lại từ thân, cái miệng nhỏ nhắn cùng cái môi hồng, đầu nhỏ cùng mồ hôi ẩm ướt vùi vào trong ngực Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt bị phản ứng của Tiểu Bảo khiến cho lòng tan chảy, nghĩ đến trước kia khi chính mình đối xử với nhóc như vậy, nhóc vẫn cứ muốn dựa vào cô, lập tức rất muốn xách thanh đao băm chính mình.

Tần Dĩ Duyệt không tự chủ được mà nói chuyện dịu dàng, "Bảo bối, con tỉnh rồi. Ăn chút cháo được không?"

Tiểu Bảo nhẹ khẽ lắc đầu, cánh tay nhỏ mập mập vô lực mà khoác lên cánh tay Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt là vừa ăn cơm, một bên dụ dỗ Tiểu Bảo ăn một chút.

**

Hạ Kiều Yên không nghĩ tới chính mình về đến nhà, sẽ chứng kiến hình ảnh như vậy.

Trên cái giường lớn của trẻ con, hai khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, tinh xảo không hề phòng bị mà nằm ở trên gối.

Tiểu Bảo nhu thuận mà gối lên cánh tay Tần Dĩ Duyệt, ngủ như chú heo nhỏ.

Tần Dĩ Duyệt mặt quay sang Tiểu Bảo, tay đặt lên bụng Tiểu Bảo, gương mặt khi ngủ vừa yên bình, vừa dửng dưng.

Hạ Kiều Yên đi đến bên giường, kéo chăn, mền cho hai người đắp kín.

Tần Dĩ Duyệt bị động tác của anh đánh thức, rất nhanh liền từ trong sự mờ mịt phục hồi lại tinh thần, "Bây giờ mấy giờ rồi?"

"6:30."

"Đã trễ như vậy sao?! Tôi phải về nhà rồi."

"Tiểu Bảo tỉnh lại không nhìn thấy cô, nó sẽ buồn lắm đấy."

Tần Dĩ Duyệt động tác rời giường chợt dừng lại, nhớ tới ban ngày Tiểu Bảo ỷ lại cô, nói: "Tôi ngày mai tới nữa xem nhóc."

Hạ Kiều Yên cũng không có miễn cưỡng cô, "Tôi đưa cô trở về."

"Không cần."

"Cô giúp tôi chăm sóc Tiểu Bảo cả một ngày, nếu tôi không đưa cô về nhà, về tỉnh về lý không thể nào nói nổi. Hơn nữa, ở đây căn bản cũng không có xe khác đi qua."

Tần Dĩ Duyệt nhớ tới hoàn cảnh, vị trí ở đây, không có phản đối nữa.

**

Hạ Kiều Yên như buổi sáng, vì Tần Dĩ Duyệt nịt giây an toàn, để cho Tần Dĩ Duyệt rất không được tự nhiên, nhưng cũng không nói gì.

Trong xe lại lâm vào một mảnh lặng im.

Tần Dĩ Duyệt mới đầu có chút không được tự nhiên, sau lại dứt khoát không để ý tới.

Cho đến khi xe ngừng đến dưới lầu nhà Tần Dĩ Duyệt, hai người đều chưa nói qua một câu.

Tần Dĩ Duyệt khi xe dừng lại, liền tháo dây an toàn trong xe, xuống xe, đơn giản mà nói câu gấp lại sau, cũng không quay đầu lại mà một mình đi lên lầu trở về nhà.

Hạ Kiều Yên nhìn đến lúc Tần Dĩ Duyệt đi mất, khước miệng hơi cong, khởi động xe quay trở về.

**

Tần Dĩ Duyệt vừa vào cửa, đã bị mùi thơm của đồ ăn làm cho hấp dẫn.

Cô bên cạnh cời giày, bên cạnh nói to: "Mẹ, I love you! Nhìn về phía tay ghế này của mẹ, còn có thể lại yêu mẹ năm trăm năm!"

"Bớt nịnh đi, tranh thủ thời gian rửa tay ăn cơm."

"Yes Sir." Tần Dĩ Duyệt hấp tấp mà chạy vào phòng bếp rửa tay, sau đó ngồi vào bàn ăn bên cạnh.

Lạc Minh Mị cho cô chén súp, "Hạ Kiều Yên đưa con trở về hay sao?"

"Cái gì?" Tần Dĩ Duyệt thiếu chút nữa bị Lạc Minh Mị làm cho sặc.

"Vừa rồi đưa con trở về, người đó phải là Hạ Kiều Yến không?"

"Vâng."

"Con cùng nó thực sự có một chân à?" Lạc Minh Mị hỏi.

Tần Dĩ Duyệt quay đầu đối với Tần Thu Dương nói: "Baba, quản vợ của người đi."

Tần Thu Dương vỗ vỗ tay của cô, "Chúng ta thực sự muốn biết con cùng Hạ Kiều Yến quan hệ là gì, lần trước nhìn thấy nó, chúng ta không vấn đề, là baba và mẹ của con cho là nó tiền con trở về rất có thể là trùng hợp, cũng không muốn quá nhiều can thiệp trong cuộc sống riêng tư của con. Nhưng trong một tuần, nó tiền con trở về hai lần, chúng ta cho rằng điều này không bình thường."

Tần Dĩ Duyệt nghe Tần Thu Dương nói như vậy, cũng chăm chú lên, "Hôm nay con của anh ta bị bệnh, con đi hỗ trợ chăm sóc."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đứng ở trước mặt cầu độc thân show ân ái

"Gia tộc như Hạ gia làm sao có thể không có bác sĩ gia đình, cho dù bác sĩ gia đình xử lý không được, cũng sẽ tìm bác sĩ chuyên nghiệp của nhi khoa. Nó tìm con là vì cái gì?"

Tần Dĩ Duyệt há to miệng. Phát hiện cô không có lời gì phản bác.

Cô đối với Tiểu Bảo có sự quen thuộc kỳ lạ, Tiểu Bảo lại đối với cô ý lại đều quá mức lạ lùng.

Hạ Kiều Yến nói Tiểu Bảo chỉ làm anh ta và cô chạm vào, nhưng cô cũng không có thấy tận mắt thấy. Căn bản không biết lời anh nói là thật hay là giả.

Hạ Kiều Yến lại nhiều lần chủ động thân cận như vậy, chính cô đều không để ý mấy. Càng không nói đến là cùng baba và mẹ giải thích.

Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị nhìn thoáng qua. Lạc Minh Mị cất giọng mềm mại nói: "Bảo bối, baba cùng mẹ không phải trách cứ con, chỉ là muốn lúc con cùng Hạ Kiều Yến khi còn chưa có gì trước hết để cho con hiểu rõ. Hạ gia cùng nhà chúng ta chênh lệch quá xa, con cùng Hạ Kiều Yến sinh ra cảm tình sẽ dễ dàng chịu ủy khuất. Đến lúc đó, mẹ cùng baba không có cách nào hỗ trợ. Con chỉ có thể một mình đối phó. Chúng ta không muốn con gặp phải tình huống như vậy."

Tần Dĩ Duyệt ra vẻ thoải mái mà cười nói: "Baba, mẹ mọi người nghĩ đến nơi đâu rồi vậy? Con cùng Hạ Kiều Yến chỉ gặp mặt vài lần, cũng không quá quen thuộc. Con cho dù muốn nói chuyện yêu thương, kết hôn. Cũng không có khả năng tìm đi tìm một người đàn ông đã có con đâu. Cho dù vừa đẹp trai, vừa có tiền cũng không được."

"Con nghĩ như vậy, mẹ an tâm rồi." Lạc Minh Mị nhẹ nhàng thở ra, "Nhà của chúng ta tuy không có nhiều tiền. Nhưng điều kiện cũng không phải là kém, hoàn toàn có năng lực để cho con gái bảo bối của mẹ áo cơm không lo. Con là tốt rồi, con chỉ cần tìm người con muốn gả là được rồi."

"Lạc phu nhân, người có kiểu nói chuyện thật là buồn ói, da gà đều bị người nói làm nổi cả ra."

Lạc Minh Mị vẻ mặt ủy khuất mà dựa vào bả vai Tần Thu Dương. Làm nũng nói: "Chồng ơi, có người ghét bỏ em."

Tần Dĩ Duyệt liếc mắt, "Hai vị, mời bảo vệ động vật, đừng ở trước mặt cầu độc thân mà show ân ái."

"Chỉ show thôi mà!"

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Một nhà vui vẻ hòa thuận mà ăn cơm tối xong, Tần Dĩ Duyệt ở phòng khách cùng baba và mẹ nói chuyện một chút, sau đó lên lầu trở về phòng của mình, thay sạch, giặt giũ quần áo sau đó rửa mặt.

Từ phòng vệ sinh đi ra, Tần Dĩ Duyệt phát hiện điện thoại ném trên giường có đèn chỉ thị đang lóe lên.

Tần Dĩ Duyệt nằm chết dí trên giường, mở điện thoại ra.

Tin nhắn bị Dương Nhã Vi cùng Tiểu An khủng bố.

Tần Dĩ Duyệt nhìn tin nhắn tiểu Anna đầy dấu chấm than(!) liền tự động xem nhẹ, ấn mở tin nhắn Dương Nhã Vi.

"Dĩ Duyệt, cậu cùng Hạ Kiều Yến là chuyện như thế nào? Sẽ không thực sự vì bị Chu Tử Dương cùng Diệp Thanh hai cái đứa tiện nhân đó làm cho đã kích thích chứ. Lý trí một tí, Hạ Kiều Yến thế nhưng mà có con rồi, nói không chừng còn chưa ly hôn đâu."

Tần Dĩ Duyệt nhìn được chữ, hồi phục nói: "Trước kia cậu cũng không phải nói như vậy."

Nhã Vi: Trước kia là đứng tại góc độ thường thức, như xem mặt, xem gia thế, xem tiền. Cậu muốn cùng hắn có quan hệ gì đều không giống với lúc trước.

Dĩ Duyệt: tớ cùng anh ta không có gì, cậu đừng có đoán mò, cũng đừng cùng những người khác trong bệnh viện bát quái.

Nhã Vi: Hiện tại bệnh viện đều là chuyện của cậu cùng Hạ Kiều Yến bát quái. Trước chuyện cậu cùng giáo sư Lâm tham gia diễn thuyết, cũng truyền lại bệnh viện, còn nói Hạ Kiều Yến đứng trước mặt rất nhiều người nói cậu là vị hôn thê của hắn, đến cùng là có chuyện này hay không? Bạn nhỏ Tiểu Duyệt, tớ cảm thấy được Hạ Kiều Yến đây là tiết tấu muốn nâng cậu lên.

Tần Dĩ Duyệt nhìn đoạn viết thật dài của Dương Nhã Vi, ngón tay dừng một chút, trả lời: "Đừng tin vào mấy chuyện đó."

Nhã Vi: Tốt, tớ sẽ tin cậu.

Tần Dĩ Duyệt mệt mỏi, gửi thêm một câu "Tớ đi nghỉ ngơi trước.", liền để điện thoại di động xuống.

Nghĩ đến tình huống ngày mai sẽ gặp phải khi đi làm, cô đã cảm thấy vô cùng đau đầu.

Cô cùng Hạ Kiều Yến, là hai người thậm chí không có gì giống nhau, hay vẫn là dừng ở đây.

Nếu cứ tiếp tục, cuộc sống của cô cùng công việc đều sẽ chịu ảnh hưởng.

**

Ngày hôm sau, Tần Dĩ Duyệt đến bệnh viện cũng cảm giác được ánh mắt mọi người đều dính vào trên người của cô.

Chỗ cô vừa đi qua, rất nhanh liền có một hồi xì xào bàn tán.

Cái loại thảo luận bàn tán này, khiến cho cô rất không thoải mái, nhưng cô cũng chẳng thể làm gì, chỉ có thể mặt không biểu tình, mặt lạnh đi vào phòng làm việc của mình.

Phòng làm việc của cô ngoại trừ Tiểu An ở bên ngoài, còn có hai người phụ nữ khác.

Là người bên phòng hành chính của bệnh viện.

Một người trong đó là học viên của bệnh viện, Hồ Mộng Kỳ.

Hồ Mộng Kỳ mặt đỏ lừ, toàn thân run rẩy mà chỉ trích nói: "Tần Dĩ Duyệt, cô cũng dám đoạt người đàn ông của tôi!"

Tần Dĩ Duyệt bó tay rồi, không có gì thành ý mà trấn an nói: "Bác sĩ Hồ, cô lý trí một chút. Tôi cùng Hạ Kiều Yến thật sự không có gì, cô đừng kích động, anh ta vẫn là của cô!"

Hồ Mộng Kỳ không có bị Tần Dĩ Duyệt nói cho mà an ủi, ngược lại càng thêm kích động, "Cô bớt đi! Cô đúng là đối đầu cùng tôi! Toàn bộ người của bệnh viện ai cũng biết tôi thích Hạ Kiều Yến, cô dựa vào cái gì cùng anh ấy thân thiết như thế."

"Vậy lần sau tôi sẽ để cho anh ta đi tìm cô?"

Hồ Mộng Kỳ bị Tần Dĩ Duyệt nói mấy câu làm cho tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, "Tần Dĩ Duyệt, cô, cô vậy mới tốt chứ!"

Nói xong, cô ta liền quay người chạy.

Tần Dĩ Duyệt sau khi thoát khỏi chuyện này, cô thể là cô vẫn không chuyện gì đã xảy ra.

Cô nhìn lướt qua Tiểu An, "Em có phải là trợ lý của chị không vậy?"

Tiểu An cười hề hề nói: "Em cũng tò mò mà."

"Lần sau lại tò mò, hiện tại em phải làm việc."

Tiểu An lập tức kêu rên lên.

Tần Dĩ Duyệt không có nói với Tiểu An nữa, vào phòng mặc áo khoác trắng vào sau đó đi xem các phòng bệnh.

**

Mấy ngày kế tiếp, Tần Dĩ Duyệt đều làm việc trong ánh mắt ai oán của toàn bộ nhân viên, y tá, bác sĩ nữ đồng nghiệp trong bệnh viện cùng các bệnh nhân nữ chăm chăm mình, khiến cho cô không muốn bước ra ngoài đi làm.

Vốn những cái... ánh mắt của mấy người đó dần dần không còn như hồ dữ nữa, kết quả một người xuất hiện, lại để cho ánh mắt của mấy người đó càng thêm trầm trụi, hận không thể sử dụng ánh mắt bóp chết cô.

Đó là ai? Quán gia của Hạ Kiều Yến.

Quán gia là cái kiểu quý ông tiêu chuẩn của Anh Quốc, quần áo, cử chỉ vô cùng ưu nhã.

Vừa xuất hiện trong bệnh viện, liền đưa tới tỉ lệ quay đầu cực cao, mọi người nhao nhao đi theo phía sau ông, đi đến văn phòng Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt đang cùng người bệnh hội chẩn [1], chứng kiến việc này, miệng mấp máy, trong lòng hiện lên một sự không vui, nhưng trên mặt cũng không có biểu hiện ra sự không kiên nhẫn, giọng ồm nói với bệnh nhân đang hỏi bệnh: "Bác lớn tuổi, dạ dày không giống như lúc còn trẻ có năng lực chữa trị, tương đối dễ dàng bị tổn thương, đây là rất tình huống rất bình thường, bác không cần quá lo lắng. Tôi trước cho bác ba ngày thuốc, sau đó xem tình hình, nếu là không có chuyển biến tốt đẹp, làm tiếp thêm một bước kiểm tra nữa."

"Được được được, cảm ơn bác sĩ Tần."

Tần Dĩ Duyệt ghi bên trên sổ ghi bệnh điền tên các loại thuốc, sau đó đem sổ ghi bệnh đưa cho bệnh nhân, "Tiểu An, em mang bệnh nhân đi nộp phí, lấy thuốc."

"Vâng." Tiểu An có chút không quá cam tâm tình nguyện, cảm thấy sẽ bỏ qua náo nhiệt, nhưng vẫn là ngoan ngoãn mang theo bệnh nhân đã đi ra khỏi phòng khám của Tần Dĩ Duyệt.

Quán gia đợi sau khi người bệnh rời đi, nói ra: "Tần tiểu thư, tiểu thiếu gia nhà tôi mời cô đến."

"Thật có lỗi, tôi còn phải làm việc."

"Năm phút đồng hồ trước đã đến giờ tan làm rồi."

Tần Dĩ Duyệt ngẩng đầu, có chút không vui mà nhìn quán gia.

Quán gia như trước cười tủm tỉm mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, không có ý tứ muốn thỏa hiệp, nhượng bộ.

Tần Dĩ Duyệt nhìn lướt qua đám người hiếu kỳ căn hạt dưa ở cửa phòng làm việc, "Đi thôi."

"Tần tiểu thư, mời."

Tần Dĩ Duyệt mặt không biểu tình mà bước nhanh đi khỏi.

[1] Hội chẩn: là việc gửi thư mời đến những người có liên quan (những bác sĩ có chuyên môn cao hơn về bệnh của bạn) đến và cùng nhau bàn bạc để đưa ra phương pháp chữa trị tốt nhất cho căn bệnh của bạn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Gả cho tôi, khó khăn đến thế sao?

Chỗ cửa lớn của bệnh viện, một chiếc xe sang trọng, sáng bóng như mới đứng ở chỗ đó, đồng dạng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Tần Dĩ Duyệt mất lười di chuyển. Sửa sang lại những lời đang nghĩ sẵn trong đầu, chuẩn bị cùng Tiểu Bảo nói rõ ràng.

Quán gia mở cửa xe cho Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt tiến vào trong xe, liền thấy Tiểu Bảo ngồi ở ghế nhỏ bên trên. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, tinh thần so với trước tốt hơn nhiều.

Cả người mặc bộ âu phục nhỏ. Đôi giày da nhỏ không nhiễm bụi. Đầu tóc nhỏ cũng dùng keo xịt tóc cố định, lại để cho tiểu gia hòa thoát nhìn tinh xảo,

giống như búp bê trong tủ kính.

Tiểu Bảo vừa nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt, con mắt như viên thủy tinh lập tức sáng như ngôi sao. Còn ý lại mà hướng cô đưa cánh tay nhỏ mập mập ra mời.

Tần Dĩ Duyệt những gì nghĩ sẵn trong đầu thiếu chút nữa bởi vì động tác này của Tiểu Bảo làm cho sụp đổ rồi.

Tần Dĩ Duyệt nắm chặt lại tay nhỏ vừa ấm vừa mềm béo, "Bệnh của con tốt rồi sao?"

Tiểu Bảo nhẹ gạt đầu, tự động mà leo lên trên đùi Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt lại không có ý đem nhóc đẩy ra. Chỉ có thể mặc cho nhóc ngồi.

Tiểu Bảo ở trên ipad mini viết: "Cô lừa con!"

"Bệnh viện nhiều việc."

"Không phải là vì cô không thích con sao?"

"Không phải."

Tiểu Bảo vẽ mặt như trút được gánh nặng mà nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ nghĩ. Hay là nói nói: "Bảo bối, cô còn muốn làm việc một cách bình thường mà, con đi xe đến như thế này là quá rêu rao rồi. Về sau đừng tới bệnh viện nữa. Được không nào?"

Tiểu Bảo trước mặt cười tươi sáng lạn như ánh sáng mặt trời. Lập tức thu liễm lại sạch sẽ, vô cùng ủy khuất mà nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt trong lòng không có tư vị. Miễn cưỡng bổ sung nói: "Con về sau muốn gặp cô, có thể gọi điện thoại cho cô. Sau khi tan việc cô sẽ đi gặp con."

Tiểu Bảo nghe vậy sắc mặt miễn cưỡng tốt hơn một chút. Viết: "Thật sự?"

"Đương nhiên."

Tiểu Bảo: "Ba ba nói, có ơn tất báo. Cô lúc con bị bệnh đã chăm sóc con, con có thể đáp ứng cô một yêu cầu."

Tần Dĩ Duyệt nhìn chừ nhiều lần. Mới lên tiếng: "Không cần."

"Nhất định phải có."

"Cô không thiếu cái gì cả."

"Vậy cô làm mommy của con có được không? Con có baba, nhưng không có Mommy."

"Cô chỉ là bác sĩ bình thường, không làm Mommy của con được." Tần Dĩ Duyệt nhàn nhạt nói.

Tiểu Bảo dùng một chút, viết: "Vậy thì tạm thời không làm Mummy nữa. Cô cùng con ăn cơm, được không ạ?"

Tần Dĩ Duyệt nhìn vẻ mặt khao khát của nhóc biểu lộ, cũng không cự tuyệt nữa, "Được. Sau khi ăn cơm xong, con cùng quản gia về nhà."

Tiểu Bảo nhu thuận gật gật đầu, ngồi trên đùi Tần Dĩ Duyệt, để cho cô ôm.

...

Xe đứng ở trước một nhà hàng cao cấp, quản gia mở cửa xe cho hai người.

Tiểu Bảo lưng nhỏ thẳng tắp, đi ở phía trước lấy.

Tần Dĩ Duyệt thấy động tác này của nhóc, nội tâm hiện lên cảm giác vô lực.

Ở chỗ này ăn bữa cơm, một tháng tiền lương của cô nhất định không đủ.

Ngồi vào chỗ của mình, quản gia giúp hai người chọn món ăn, sau đó rời đi rồi.

Nhà hàng to như vậy, cũng chỉ còn lại Tiểu Bảo cùng Tần Dĩ Duyệt.

Tiểu Bảo giương lên ly sữa bò ấm trong tay, Tần Dĩ Duyệt biết rõ ý của nhóc, cũng cầm lấy ly trong tay, cùng nhóc cụng ly.

Tiểu Bảo nghe cái kia âm thanh thanh thúy kia, nhin không được lộ ra nụ cười một đứa bé hạnh phúc.

Tần Dĩ Duyệt cũng cười híp mắt, đem trong đồ uống trong ly uống cái sạch sẽ.

Tiểu Bảo thấy cô uống xong đồ uống, trong ánh mắt hiện lên một vòng sáng.

Tần Dĩ Duyệt nhìn đôi mắt nho nhỏ của nhóc, nghi ngờ nói: "Làm sao vậy?"

Tiểu Bảo lắc đầu.

Sau đó Tần Dĩ Duyệt ăn vài miếng đồ ăn, đột nhiên cảm thấy có chút chóng mặt, nhìn hình ảnh Tiểu Bảo đối diện có chút lặp lại.

Cô lắc đầu, miễn cưỡng chính mình tập trung tinh thần, nhưng cảm giác choáng váng càng ngày càng nặng.

Tiểu Bảo khoác hai cánh tay nhỏ đặt ở trước ngực, vẻ mặt hồ hững mà nhìn Tần Dĩ Duyệt chậm rãi ngã xuống bàn.

Sau đó, lộ ra nụ cười ranh mãnh.

Lấy ra điện thoại mang theo người, viết: "Baba, baba đang ở đâu?"

Hạ Kiều Yên: Kiếm tiền!

Tiểu Bảo: Ở nơi nào kiếm tiền?

Hạ Kiều Yên: Con cứ nói đi.

Tiểu Bảo gửi icon ủy khuất.

Hạ Kiều Yên không có để ý đến nhóc.

Tiểu Bảo lại viết: "Baba, con tặng người một món quà."

Hạ Kiều Yên: Ranh con bệnh còn chưa hết thì nhảy nhót cái gì.

Tiểu Bảo: Baba muốn hay không?

Hạ Kiều Yên: Không có hứng thú, đừng quấy rầy baba kiếm tiền.

Tiểu Bảo: Con đưa đến công ty baba đi!

Hạ Kiều Yên: Đừng!

Tiểu Bảo: Không quan tâm con liền rời nhà trốn đi!

Hạ Kiều Yên:... Ném trong phòng baba, buổi tối baba sẽ đi xem!

Tiểu Bảo: Yes Sir!

**

Tần Dĩ Duyệt đầu óc choáng váng, giấc ngủ này đặc biệt mệt mỏi.

Ngực giống như bị người đè nặng, căn bản thở không nổi.

Tần Dĩ Duyệt cắn răng, mờ mắt, bị căn phòng bài trí lạ lẫm làm cho càng hoảng sợ, cả người liên tục run rẩy.

Cảm giác cả thân thể như đều kéo nhau trở về, toàn thân như tan rã, đau đến mức sức lực để đưa tay cũng không có.

Còn có cánh tay ấm áp đặt trên lưng nữa chứ.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tần Dĩ Duyệt trong lòng kinh hãi, bờ môi run rẩy mà quay đầu.

Gương mặt tuấn tú của Hạ Kiều Yên gần trong gang tấc, đập thẳng vào mắt cô.

Tần Dĩ Duyệt đồng tử đột nhiên phóng to, không dám tin mà nhìn khuôn mặt khi ngủ của người đàn ông này, đầu óc lập tức loạn thành một mù.

Tần Dĩ Duyệt trầm mặc vài giây đồng hồ, đem cánh tay ôm lấy hông cô dúi đi, quay người xuống giường.

Chân của cô vừa mới chạm đến thảm, đã bị một cánh tay mạnh mẽ kéo lại, bị khóa ở giường mềm mại cùng Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến chậm rãi mở to mắt, lúc nhìn Tần Dĩ Duyệt, đáy mắt hiện lên một tia chán ghét.

Nhưng cái kia tin chán ghét đó rất nhanh biến mất, thay đổi vào là một tia trêu tức.

Anh cất tiếng nói khàn giọng: "Tôi hôm qua đối với tôi như vậy, trời vừa sáng liền không muốn nhận nợ rồi, Ân?"

Hơi thở ấm áp của anh toàn bộ phả lên da thịt mềm mại của Tần Dĩ Duyệt, làm Tần Dĩ Duyệt run rẩy một hồi.

Tần Dĩ Duyệt ánh mắt quét đến bờ vai in dấu răng của Hạ Kiều Yến, mặt không khỏi đỏ lên.

Nhưng nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, lồng ngực vô cùng tức giận, lạnh lùng nói: "Buông ra!"

Hạ Kiều Yến khiêu khích cảm nhỏ xinh xắn của cô, "Cô mất hứng?"

"Tôi có lý do để cao hứng sao?" Tần Dĩ Duyệt dùng lực đẩy Hạ Kiều Yến, lại không có đẩy được mấy.

Nơi bàn tay mon tron đi qua, giống như dòng điện, tê dại không thôi.

"Kết hôn với tôi không tốt? Tôi thích cô, Tiểu Bảo cũng rất thích cô, cô không có bố mẹ chồng đáng ghét, còn có tiền dùng không hết. Sở hữu tất cả những gì mà người phụ nữ khác nằm mơ cũng muốn kết hôn cùng tôi, cô lại tránh tôi như tránh rắn rết." Hạ Kiều Yến đối mặt đen nhìn chăm chăm Tần Dĩ Duyệt, "Cô gái, cô là dồn hết tâm trí quét sạch hết cảm giác tồn tại sao?"

Tần Dĩ Duyệt con mắt hận không thể phun ra lửa, cô tức giận mà nhìn Hạ Kiều Yến, thò tay rất nhanh ấn lên vị trí của một cái huyệt vị trên lưng Hạ Kiều Yến.

Thừa dịp Hạ Kiều Yến không cách nào nhúc nhích, đẩy anh ra, xoay người xuống giường.

Cô nhặt quần áo rơi rải rác trên thảm, nhanh chóng đi vào toilet.

Lúc đi ra, Hạ Kiều Yến cũng đã mặc chỉnh tề rồi. Anh tựa vào bức tường đối diện toilet.

Cổ áo che không hết, có dấu hôn rõ ràng.

Tần Dĩ Duyệt vô cùng xấu hổ.

Tôi hôm qua cô có cảm thú đến vậy sao?

Hạ Kiều Yến giương mắt nhìn cô, "Tôi là vì lời nói vừa rồi xin lỗi. Lời nói tôi muốn kết hôn cùng cô, là rất nghiêm túc."

Tần Dĩ Duyệt không có để ý đến anh, lướt qua anh, muốn đi ra ngoài.

Hạ Kiều Yến cầm chặt cổ tay của cô, "Gã cho tôi, khó khăn đến thế sao?"

"Tôi sẽ không kết hôn cùng một người sẽ dùng thủ đoạn với tôi." Tần Dĩ Duyệt âm thanh lạnh lùng nói, "Tôi thừa nhận, khi anh cầu hôn với tôi, lòng huy vinh của tôi thực sự đã nhận được thỏa mãn ngắn ngủi, nhưng cũng không hơn nữa. Tôi không có nhiều tiền, nhưng cũng là không thiếu tiền. Tôi sẽ không bởi vì anh..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Âm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Anh đem tôi trở thành loại người nào?

Lúc này, cửa phòng bị người khác dùng lực mà gõ mạnh.

Hạ Kiều Yến nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Người khởi xướng đến rồi."

Tần Dĩ Duyệt tự nhiên biết rõ chuyện này không thể thiếu Tiểu Bảo tham dự.

Tần Dĩ Duyệt không có nhìn Hạ Kiều Yến. Đi qua mở cửa ra, nhìn cũng không nhìn nhóc đứng ngoài cửa.

Tiểu Bảo vô tội mà trừng mắt nhìn, chuẩn bị tiến lên ôm lấy chân Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt lúc này hận không thể động thủ đánh thẳng ranh con này một cái tại mông. Nghiêng người tránh được đụng chạm của nhóc, cũng không quay đầu lại mà đi xuống dưới.

Tiểu Bảo thấy thế. Lập tức hung dữ mà nhìn Hạ Kiều Yến.

Ánh mắt kia rõ ràng đang nói: Nhìn xem chuyện tốt baba làm.

Hạ Kiều Yến thò tay xách Tiểu Bảo lên, "Baba bình thường không phải là đối với con tốt quá? Dám tính toán đến trên đầu baba sao?"

Tiểu Bảo theo cái mũi nhỏ hừ một tiếng, cho là trả lời.

Hạ Kiều Yến chẳng muốn cùng nhóc nói nhảm. Trực tiếp bỏ cái mông nhỏ lên tay.

Sau đó, như ném rác đem nhóc ném tới trên giường lớn, cũng nhanh chóng bước xuống lầu.

**

Tần Dĩ Duyệt lét thân thể mệt rã rời. Bước nhanh trên đường núi để đi về. Mỗi một bước trên người liền truyền đến sự đau đớn xấu hổ.

Gió lạnh thổi qua, đầu óc nóng nảy dịu đi rất nhiều.

Đậu xanh rau má, một người trưởng thành rõ ràng bị một đứa nhóc năm tuổi tính toán. Còn ném đi trong sạch.

Cô đi chỗ nào nói rõ lí lẽ đây?

Sau lưng truyền đến tiếng tiếng xe chạy. Tần Dĩ Duyệt bước nhanh hơn.

Nhưng hai chân sao có thể qua được bốn cái bánh xe.

Hạ Kiều Yến đem chiếc xe chạy đến phía trước Tần Dĩ Duyệt không xa. Sau đó dừng lại.

Tần Dĩ Duyệt bước chân dừng một chút, đi phía trước đi cũng không được. Phía sau cũng không phải.

Hạ Kiều Yến mở cửa xe, hướng Tần Dĩ Duyệt đi nhanh tới.

Tần Dĩ Duyệt vô ý thức mà lui về phía sau vài bước.

Hạ Kiều Yến không khỏi mạnh mẽ ôm cô vào lồng ngực. Đem áo khoác ngoài khoác trên vai đến trên người của cô.

Cho đến khi áo khoác ngoài ấm áp khoác trên người Tần Dĩ Duyệt, Tần Dĩ Duyệt mới phát hiện cô căn bản không có mặc áo khoác.

Hạ Kiều Yến vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, lạnh đến trắng bệch của cô, nói: "Đừng lộn xộn. Được không?"

"Thả tôi ra, tôi phải về nhà!"

"Tôi sẽ đưa cô về nhà, tình huống hiện tại của cô, tôi sẽ không để cho cô ở một mình được."

"Hạ Kiều Yến, anh đem tôi trở thành loại người nào?" Tần Dĩ Duyệt mắt đỏ ngầu mà nhìn Hạ Kiều Yến, "Bởi vì anh cùng con anh nhất thời cao hứng, mấy người liền có quyền đem cuộc sống của tôi cùng công việc khiến cho lộn xộn; bởi vì tôi không muốn với mấy người có ý tứ muốn tiến một bước ở chung, nên mấy người các người liền đối với tôi hạ được sao? Các người từ đầu tới đuôi có nghĩ qua cảm giác của tôi sao?"

Tần Dĩ Duyệt nói xong đem áo khoác giá trị xa xỉ trên người cởi ra ném trên mặt đất, cảm xúc kích động nói: "Tôi không muốn với mấy người có bất kỳ liên quan nào, đối với Hạ gia mấy người cũng không có hứng thú. Cảm phiền cách xa tôi một chút!"

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt không chút nào lưu luyến mà đẩy Hạ Kiều Yến, nhưng lại như thế nào cũng đẩy nổi.

Hạ Kiều Yến nhìn cô xúc động, mặt mày tức giận, không giống như bộ dáng bình thường của cô, hoàn toàn là bị giận điên lên.

Cánh tay dài duỗi ra, một lần nữa hướng cô cổ định trong ngực, hung dữ nói: "Ai nói tôi là nhất thời cao hứng? Cô cảm thấy tôi là cái loại nhìn một người phụ nữ sẽ liền mang cô ta đến trên giường? Cô có nhìn thấy người phụ nữ nào tiếp xúc thân mật cùng tôi, lại ở trước mặt mọi người tuyên bố rằng tôi có vị hôn thê? Tôi chỉ đối với một mình cô đã nói như vậy."

Tần Dĩ Duyệt động tác giây dựa kịch liệt, chậm rãi dừng lại, không dám tin mà nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhìn bộ dáng ngu ngơ của cô, "Không tin?"

Tần Dĩ Duyệt thân nhiên mà gật đầu.

Hạ Kiều Yến không biết nên nói người phụ nữ này thành thật, hay là muốn hoài nghi mị lực của chính mình, "Chúng ta cùng nói chuyện."

"Tôi muốn ở một mình." Tần Dĩ Duyệt dừng một chút, nói ra: "Xe của anh, tôi mượn trước."

Hạ Kiều Yến từ chối cho ý kiến.

Tần Dĩ Duyệt không nói gì, lướt qua Hạ Kiều Yến, ngồi vào bên trong Maserati, khởi động xe đi khỏi.

Hạ Kiều Yến nhìn xe chạy, nhú mày.

Không yêu tiền sao?

Anh cũng không nhìn ra.

**

Tần Dĩ Duyệt đem xe đứng ở trước một tiệm thuốc, theo tiệm thuốc ở bên trong mưa thuốc tránh thai cùng một chai nước, ngồi xuống ven đường đem thuốc nuốt xuống.

Sau đó uống mấy ngụm nước lạnh.

Nước lạnh theo yết hầu một đường đi đến trong dạ dày, lạnh khiến cô run lên.

Tần Dĩ Duyệt xoay người, ở thùng rác bên cạnh ho khan vài tiếng, mới run rẩy mà đem hộp thuốc cùng nước ném vào trong thùng rác.

Nhìn cũng không nhìn cái chiếc Maserati, gọi một chiếc xe taxi rời đi.

Tần Dĩ Duyệt về đến nhà, Lạc Minh Mị đang trong phòng bếp bận rộn.

Nghe được âm thanh cửa mở ra, nhô đầu ra, "Tối hôm qua lại chạy đến chỗ nào rồi?"

"Lạc Minh Mị phu nhân, con gái của người thoát nhìn giống như các vị thiếu nữ sao? Có việc gì đều phải cùng người báo cáo?"

Lạc Minh Mị nhìn sắc mặt không tốt, khó coi của cô, "Đây là làm sao vậy?"

"Không có việc gì, suốt đêm xử lý một sự cố giải phẫu, mệt chết đi được. Mẹ, con đi ngủ bù."

"Ăn ít đồ rồi ngủ tiếp."

"Con ở bên ngoài ăn rồi. Đừng tranh cãi với con." Tần Dĩ Duyệt dặn dò xong, lên lầu đi vào phòng của mình.

Đổi quần áo tắm giặt, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Nhìn thấy dấu vết trên người, Tần Dĩ Duyệt tức giận lại xấu hổ.

Ngoại trừ hai loại cảm xúc bên ngoài, vẫn là có một cỗ ản mật rung động.

Tần Dĩ Duyệt lắc đầu, lấy một đồng lớn sữa tắm bôi lên trên người của mình.

**

Tần Dĩ Duyệt ở nhà nghỉ ngơi cả ngày, vừa rạng sáng ngày thứ hai mà bắt đầu... phát hiện xe POLO của mình vẫn còn bệnh viện.

Vì vậy, cô dùng xe bus đi làm.

Đến bệnh viện, mọi người chú ý, cùng xì xào bàn tán, để cho Tần Dĩ Duyệt bị một mối.

Đi vào văn phòng, Tần Dĩ Duyệt vuốt vuốt cái trán, "Tiểu An, giúp chị pha ly cà phê."

"À? Vâng vâng." Tiểu An kinh hoàng thất thố mà đưa di động bỏ xuống, nhảy dựng lên đi pha một ly cà phê cho Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt mặt lạnh nhìn cô, ánh mắt rơi xuống trên điện thoại di động của Tiểu An.

Tiểu An thấy thế, đi tới cầm điện thoại.

Tần Dĩ Duyệt nói: "Bên trong có thứ mà chị không thể nhìn?"

"Không, không có."

"Thế còn thái độ của em là sao?"

"Chị Tần..." Tiểu An về mặt cầu xin.

"Đưa điện thoại cho chị."

"Chị cũng không thể tức giận nhé."

"Đưa chị."

Tiểu An cắn răng, đưa di động đưa cho Tần Dĩ Duyệt, sau đó cũng như chạy trốn, mang theo ly cà phê chạy.

Tần Dĩ Duyệt cúi đầu nhìn về phía màn hình điện thoại di động, trên mặt lập tức không còn chút máu nào.

Đó là diễn đàn của nhân viên y tế hay dạo, bình thường sẽ trò chuyện một ít bát quái đem làm tiêu khiển.

Lúc này, bị đưa lên chính là cái bài viết có hình ảnh rõ ràng là cô ngày hôm qua ngồi trên đường cái uống nước.

Tần Dĩ Duyệt ngón tay run rẩy mở bài viết.

Bài viết ở bên trong còn có vài ảnh chụp, kể cả cô xuống xe tiến tiệm thuốc, cầm hộp thuốc ngăn người, uống thuốc, ném thuốc,... một loạt ảnh chụp đều không rõ lắm sao mà chụp được, thậm chí còn có ảnh chụp cận cảnh hộp thuốc.

Tần Dĩ Duyệt ánh mắt chăm chú vào những tấm ảnh, căn bản thấy không rõ những chữ kia.

Sau đó, cô hít sâu một hơi, đưa di động đặt tới trên mặt bàn Tiểu An, dờ dẫm mà trở lại vị trí của mình ngồi xuống, đầu óc một mảnh hỗn độn.

Tiểu An bùng ly cà phê trở về, nhìn sắc mặt Tần Dĩ Duyệt, nói: "Chị Tần, em không tin chị là người như vậy. Chị cùng Hạ tổng tuyệt đối không phải như bọn họ nói, bọn họ căn bản không biết rõ chị."

Tần Dĩ Duyệt cười khỏ một cái, không nói gì.

Lúc này, điện thoại Tần Dĩ Duyệt trên bàn công tác vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tôi ở ngay chỗ này hôn cô

Tần Dĩ Duyệt cầm lấy điện thoại, "Xin chào, tôi là bác sĩ Tần của bệnh viện Nhã Đức."

"Đến phòng làm việc của tôi một chuyến." Tiếng nói của Trưởng khoa ở đầu bên kia điện thoại vang lên.

"Vâng."

Tiểu An lo lắng mà nhìn Tần Dĩ Duyệt. "Làm sao vậy?"

"Chờ chị quay về lại khám bệnh tiếp, trước giữ gìn trật tự một chút."

"Vâng ạ."

Tần Dĩ Duyệt điều chỉnh biểu hiện trên mặt, bước nhanh hướng văn phòng của Trưởng khoa.

Cửa phòng của Trưởng khoa không đóng. Tần Dĩ Duyệt trên cửa lễ phép mà gõ hai cái, "Trưởng khoa. Ngài tìm tôi?"

Trưởng khoa ngẩng đầu nhìn cô một cái. Chỉ vào ghế sofa trong văn phòng, "Ngồi."

Tần Dĩ Duyệt đi đến trên ghế sofa ngồi xuống.

Trưởng khoa uống một ly nước, mới ngồi vào đối diện cô. "Cuộc sống riêng tư của cô, tôi vốn không có ý định quản. Nhưng cô là người tôi một tay bồi ra, có mấy lời tôi vẫn phải nói. Cô cũng đừng phiền lão già tôi nói nhiều."

Tần Dĩ Duyệt biết rõ ông muốn nói cái gì. Nhưng vẫn là nói: "Xin mời ngài nói."

"Kết quả cuộc thi của các bác sĩ đã có, thành tích của cô rất nổi bật. Bệnh viện cũng có slot cho bác sĩ trong cuộc thi lần này, tôi đã báo danh cho cô. Cô gần đây cùng Hạ Kiều Yến qua lại vô cùng gần gũi. Đã khiến cho lãnh đạo của bệnh viện chú ý. Hiện tại lại để cho bệnh viện gặp phải việc không tốt. Cô cảm thấy hành động đã thực hiện có phù hợp?"

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy đôi giọng: "Hoàng lão sư, thực xin lỗi."

"Cô không cần xin lỗi tôi. Người cần xin lỗi chính là chính bản thân cô. Cô là hạt giống tốt như vậy, thời gian quá lâu sẽ là cơ sở giết đi trí tuệ cùng sự nhiệt tình. Tôi không nỡ để cho cô trở nên như vậy, cho nên tích cực mà đẩy mạnh chuyện này. Nhưng không thể khi tôi với lãnh đạo bệnh viện khen ngợi cô giỏi giang không cần ai nâng đỡ, cô liền và mặt một cái! Vốn lãnh đạo cũng đang do dự. Hiện tại lý do không đồng ý lại thêm một cái rồi."

Tần Dĩ Duyệt cúi đầu xuống, nói: "Lão sư, tôi biết rõ ngài vì chuyện của tôi bỏ ra rất nhiều cố gắng, là tôi phụ ngài bồi dưỡng."

Trưởng khoa khoát tay áo, "Cô là học trò của tôi, tôi đối với cô tốt, tôi nguyện ý; đừng nói những lời này nữa. Tối hôm qua tôi hỏi qua Tiểu An rồi, Tiểu An nói Hạ Kiều Yến từng ở trước mặt công chúng nói rằng cô là vị hôn thê của hần. Bài viết ở bên trong cũng xuất hiện xe của hần, nếu như có thể xác định cô cùng Hạ Kiều Yến là quan hệ vị hôn thê cùng vị hôn phu, thì cái bài viết bên trên sẽ không xảy ra. Cô quay lại cùng hần nói chuyện một chút, thừa dịp bài viết lực ảnh hưởng còn chưa nhiều, trước làm sáng tỏ, cũng làm cho lãnh đạo bệnh viện có hiểu."

**

Tần Dĩ Duyệt đi ra khỏi phòng Trưởng khoa, đứng trong hành lang nhìn ngoài cửa sổ, lá cây đã rụng gần hết, ngày người trong phút chốc, sau đó bước nhanh quay trở lại phòng làm việc của mình.

Cô cùng Hạ Kiều Yến quan hệ liền dừng ở đây.

Cho dù năm nay cô không được danh bác sĩ trưởng thì thế nào.

Lúc này đây tìm tới Hạ Kiều Yến, ai biết sẽ trả cái giá lớn như thế nào.

Cô chính là một người bình thường, loại người tầng lớp cao như Hạ Kiều Yến dây dưa không nổi, mà cô, cũng không có hứng thú dây dưa.

**

Hạ Kiều Yến liên tục mở hội nghị cả một ngày một đêm, về đến nhà, tắm rửa một cái liền đi lên giường ngủ.

Nhắm mắt lại, liền nhớ lại chuyện xảy ra trên cái giường này vào sáng sớm hôm qua.

Nhớ tới lúc đó Tần Dĩ Duyệt tức giận, cũng có chút bức bối mà bới bới tóc.

Vén chăn lên, đi lấy điện thoại ném ở trên cái bàn nhỏ gần đó.

Trên màn hình điện thoại di động không có gì cả, không có tin tức của nhóc mập mập, chắc chắn nhóc đã trở về nhà chính mà trốn rồi, miễn cho anh "dạy dỗ".

Hạ Kiều Yến một lần nữa ném di động lên cái bàn nhỏ, đi trở về trên giường.

Ánh mắt liếc qua đột nhiên nhìn đến cái chăn hình như có cái gì đó dính dính ở trên.

Hạ Kiều Yến hoài nghi mà nhìn nhiều vài lần, phát hiện đó là vết máu đã khô, sắc mặt không khỏi trầm xuống một chút.

Nghĩ đến phản ứng lúc sáng hôm qua của của người phụ nữ kia cùng với việc cô đem xe của anh tùy ý ném ở ven đường, căn bản không có ý muốn chiếm thành của mình, anh trong lòng có chút căng thẳng.

Hạ Kiều Yến con mắt âm thầm mà nhìn chăm chăm vào cái kia vết máu kia.

Anh cũng không phải có tâm lý phức tạp, nhưng nghĩ đến Tần Dĩ Duyệt trong sạch như vậy lại dưới tình huống không tình nguyện bị anh cướp đi, anh liền có chút đau lòng.

Nếu như đôi suy nghĩ, anh là Tần Dĩ Duyệt mà nói..., hần không thể giết chính mình.

**

Tần Dĩ Duyệt mang theo sữa bò, đi ra khỏi cửa nhà mình, liền bị người đàn ông đứng ngoài cửa làm cho chấn động.

Hạ Kiều Yến vừa thấy cô đi ra, liền bước đi tới, đem Tần Dĩ Duyệt ôm lấy.

Tần Dĩ Duyệt đè ép sự tức giận cả đêm, lập tức đi từ từ bùng nổ, "Hạ Kiều Yến, anh buông tay!"

Cô không dám nói lớn, sợ đưa tới những người khác đến hóng chuyện.

Hạ Kiều Yến ngăn chặn động tác của cô, đem cô nhét vào trong xe.

Tần Dĩ Duyệt ngay Hạ Kiều Yến đóng cửa xe, liền trèo qua ghế lái, mở cửa xe.

Hạ Kiều Yến bị hành vi giằng vò của cô làm cho bó tay rồi, đem cô khóa giữa người anh với cửa xe ngang đó.

"Tiếp tục động đây, tôi ở ngay chỗ này hôn cô."

Tần Dĩ Duyệt lạnh lùng mà nhìn anh, nói: "Đừng khiêu chiến với sự chịu đựng của tôi, nếu còn ép tôi nữa, đừng trách tôi không khách khí."

Hạ Kiều Yến bị cô gái nhỏ miễn cưỡng đến xương quai xanh của anh uy hiếp có chút dờ khóc dờ cười, "Cô gái, cô đoạt lời của tôi."

"Hạ Kiều Yến, là sáng sớm hôm qua tôi không có nói rõ ràng, hay là anh hiểu sai rồi? Tôi không muốn với anh lại có bất kỳ liên quan nào nữa, làm ơn tránh khỏi cuộc sống của tôi!"

"Cho dù là cô bị tôi hủy trong sạch, cô cũng không muốn tôi chịu trách nhiệm?"

Tần Dĩ Duyệt miễn cưỡng chính mình làm mặt không biểu tình mà nhìn anh, "Vậy thì sao? Anh có thể đem thời gian trở về, hay là muốn bồi thường?"

"Tôi muốn kết hôn với cô!"

"A, tôi dựa vào cái gì phải kết hôn cùng anh?! Anh "duyet" qua vô số người, lại dựa vào cái gì muốn kết hôn cùng tôi? Phụ nữ cùng anh ngủ, không phải chỉ có mình tôi? Anh chẳng lẽ từng đẩy người đều muốn lấy về nhà?!"

Hạ Kiều Yến bị lời của cô làm cho nở nụ cười, "Nhiều người như vậy, tôi chỉ xem trọng cô."

"Là vì Tiểu Bảo gần gũi với tôi, cho nên anh muốn vì nhóc lấy một người phụ nữ anh không yêu? Anh nguyện ý cưới tôi, nhưng tôi tại sao phải vì Tiểu Bảo hi sinh? Nhóc bắt quả cũng chỉ là một trong những người bệnh của tôi, tôi tại sao phải bởi vì một người bệnh không quen đem hôn nhân của chính mình góp vào?" Tần Dĩ Duyệt bị gió lạnh thổi có chút run, thanh âm cũng run rẩy lên, "Tôi xác định rõ ràng nói, tôi sẽ không dùng hôn nhân của tôi đi đùa giỡn. Nếu như không vì tình yêu, tôi sẽ không kết hôn."

Hạ Kiều Yến nhìn lửa giận gần trong gang tấc, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn sinh động dị thường, nhìn không được cúi đầu chặn môi cô.

Nụ hôn này không tính là tốt đẹp, nhưng miễn cưỡng được xem là ôn nhu.

Tần Dĩ Duyệt sững sờ chỉ chốc lát, liền muốn đẩy người đàn ông trên người, từ chối hơi thở ấm áp của người đàn ông này.

Hạ Kiều Yến hai tay lại như sắt kìm, chặt chẽ mà ôm cô trong tay mình, mặc kệ cô giãy dụa như thế nào, đều giãy dụa không khỏi ràng buộc của anh.

Tần Dĩ Duyệt hơi sức rất nhanh mất đi, rất nhanh không còn sức giãy dụa.

Hạ Kiều Yến biết rõ đây là nhà của Tần Dĩ Duyệt, cũng không có đem nụ hôn này duy trì lâu, liền thừa dịp trong cô gái trong ngực còn ngẩn ngơ, đem cô ôm vào trong xe, nện giấy an toàn.

**

Bờ biển.

Tần Dĩ Duyệt nhìn biển cả mênh mông, có chút khó khăn để có thể tiêu hóa những gì Hạ Kiều Yến nói.

Trầm mặc một chút, mới mở miệng nói: "Tôi cứu được Tiểu Bảo, cho nên anh muốn dùng hôn nhân của anh để báo đáp tôi vì có ân cứu mạng Tiểu Bảo?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bị kết hôn

"Cô xem TV nhiều rồi." Hạ Kiều Yến lạnh lạnh mà trả lời.

Tần Dĩ Duyệt cũng bị phỏng đoán của chính mình làm cho có chút xấu hổ, "Chẳng lẽ tôi phải tin tưởng là anh yêu tôi? Đầu óc tôi chưa bị úng nước đâu."

Hạ Kiều Yến nhìn không được nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Tần Dĩ Duyệt, "Phản ứng của cô có phải là quá bình tĩnh không? Người phụ nữ khác nghe được tôi nói muốn kết hôn cùng họ, hận không thể lập tức nhào lên. Còn cô lại không có mặt e sợ tránh không kịp."

"Anh cảm thấy tôi sẽ tin tưởng người đàn ông có tiền nhất Tần thành lại đột nhiên yêu tôi? Đây không phải là tiểu thuyết, được chứ?"

"Ý này của cô chính là từ chối lời cầu hôn của tôi?"

"Tôi có lý do đồng ý sao?"

Hạ Kiều Yến mỉm cười mà tới gần Tần Dĩ Duyệt, "Tôi ngay cả lần đầu tiên của cô cũng lấy được rồi. Cô cũng không có ý muốn kết hôn cùng tôi sao?"

"Ha ha." Tần Dĩ Duyệt cười lạnh một tiếng, dùng ánh mắt nhìn bệnh nhân tâm thần nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến phát hiện anh đối với người phụ nữ này thực sự ngay cả một tí hấp dẫn cũng không có. "Cô. Sau khi kết hôn cùng tôi, trong sạch của cô, danh dự đều được cứu về, cô còn có thể ghét bỏ hay sao? Còn có. Sau khi kết hôn cùng tôi, cô còn có thể kích thích hai đứa tiện nhân kia. Một công ba việc, đầu óc cô bị úng nước mới từ chối tôi."

"Anh điều tra tôi?!"

"Chuyện này của cô còn cần điều tra sao?"

"Chuyện của tôi. Tôi tự mình giải quyết."

"Nhưng đây không chỉ là chuyện của cô!"

Tần Dĩ Duyệt khó hiểu mà nhìn Hạ Kiều Yến. "Anh trước kia là như thế nào lừa gạt truyền thông cùng mọi người vậy, tôi như thế nào cảm thấy anh cùng người trên tạp chí và tin tức nói là hai người khác nhau?! Truyền thông đã nói anh trầm mặc ít nói, tránh phụ nữ như rắn rết, anh giải thích một tí tình huống hiện tại là như thế nào?"

"Đối với người tôi yêu. Tôi cần trầm mặc sao?"

"Anh có thể biến đi rồi!" Tần Dĩ Duyệt trực tiếp liếc mắt.

Hạ Kiều Yến cười nói: "Tôi biến rồi ai có thể cùng cô diễn kịch trước bố mẹ cô? Cô cảm thấy bọn họ lại không biết chuyện bài viết?"

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy sắc mặt ngưng đọng. Không nói gì.

Hạ Kiều Yến chọc chọc cằm Tần Dĩ Duyệt. "Cùng tôi kết hôn, mọi chuyện tôi giúp cô giải quyết."

Tần Dĩ Duyệt tức giận mà làm hất tay Hạ Kiều Yến. "Không có khả năng!"

Hạ Kiều Yến liếc cô một cái, đột nhiên cười lộ hai hàm răng trắng. "Hỏi cô, chỉ là tôn trọng cô mà thôi. Cô không đáp ứng, giấy kết hôn tôi cũng đã lấy trở về rồi."

Tần Dĩ Duyệt bỗng dừng mở to hai mắt nhìn. "Anh có ý gì?"

Chẳng lẽ thằng cha này còn có thể chính mình đi lấy giấy kết hôn?

Cục dân chính có cả loại hình kinh doanh này rồi hả?

Hạ Kiều Yến dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, từ áo khoác ngoài lấy trong túi áo hai cái quyền sở nhỏ màu đỏ thắm.

Tần Dĩ Duyệt lập tức bị thổi bay trong gió.

Cô run tay cầm lấy một quyền sở nhỏ, nhìn ảnh chụp bên trong cùng họ và tên, lập tức hóa đá rồi.

Một lát sau, tiếng gầm giận dữ vang vọng tại bờ biển.

"Hạ Kiều Yến, anh như thế nào lại không chết luôn đi cho vừa?!"

Hạ Kiều Yến tỉnh táo mà nhìn cô gái nhỏ đã kích, cảm thấy đặc biệt kinh diễm, đặc biệt xinh đẹp.

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới, cô cứ như vậy bị kết hôn.

Cục dân chính rõ ràng đều có thể đồng ý, cũng quá kinh hãi rồi.

Cô như thế nào lại không biết giấy kết hôn ngay lúc bản thân không có ở đó, cũng có thể làm thay?

Vẫn là người có tiền có đặc quyền?

Tần Dĩ Duyệt lật tới lật lui hai ba lần, cũng không có cảm thấy cái giấy kết hôn này là giả.

Vì vậy, chuẩn bị tay xé.

Hạ Kiều Yên ở một bên lạnh nhạt mà nhắc nhở: "Cô xé hai quyển này, tôi còn có thể in ra, đừng uống phí sức lực nữa."

Tần Dĩ Duyệt muốn trực tiếp đem giấy kết hôn đập trên mặt Hạ Kiều Yên, nhưng là gan không đủ lớn, sửa lại đánh tới lồng ngực của anh, về mặt cầu xin, nói: "Đại ca, Hạ tổng, Hạ Nhị thiếu gia, anh đến cùng xem chỗ nào thuận mắt tôi, tôi sửa không được sao?! Trên thế giới nhiều phụ nữ như vậy, anh trêu chọc ai không tốt, tại sao lại muốn tới trêu chọc tôi làm gì?!"

"Ai bảo cô lúc trước đã cứu con tôi, nếu cô không cứu, tôi cũng không quán quít lấy cô rồi."

"Vì vậy, là tôi sai rồi?"

Hạ Kiều Yên rất đồng ý gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt trong nháy mắt, tâm thật sự muốn bóp chết Hạ Kiều Yên.

Hạ Kiều Yên trấn an mà vỗ vỗ lưng của cô, ngoài miệng lại tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, "Đừng nóng giận, chúng ta kết hôn rồi, sau này còn có lúc sẽ càng tức giận hơn, hiện tại đừng chọc tức thân thể nữa. Cái đó dù nhiều không bù được mất!"

Tần Dĩ Duyệt đáp lại bằng cách dùng giày cao gót hung hăng mà đạp mạnh Hạ Kiều Yên một cái, sau đó bước nhanh lên xe, đem xe lái đi.

Hạ Kiều Yên run rẩy nhìn giày da dính cát bên trên, lại nhìn Maserati tuyệt trần của anh rồi đi rồi.

**

Tần Dĩ Duyệt đem xe Hạ Kiều Yên ném ở tuyến đường chính của trung tâm thành phố, sau đó gọi một chiếc xe khác về nhà.

Cô cũng không tin, không thể cho Hạ Kiều Yên một cái scandal.

Lúc về đến nhà, Lạc Minh Mị đang làm cơm trưa.

Nghe được âm thanh cửa mở, nhô đầu ra, thấy là Tần Dĩ Duyệt, nghi ngờ nói: "Tại sao lại được trở về sớm như vậy?"

"Hôm nay nghỉ làm."

"Vì cái gì?"

Tần Dĩ Duyệt đá đá giày, chán nản mà nằm trên ghế sofa giả chết.

Lạc Minh Mị mang theo cái vá đi ra, "Bảo bối, trạng thái gần đây của con không đúng, có phải là xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

"Không có."

Lạc Minh Mị không tin, ngồi vào trên ghế sofa, dịu dàng mà vuốt cái trán Tần Dĩ Duyệt, "Có phải có quan hệ cùng Hạ Kiều Yên?"

Tần Dĩ Duyệt yên lặng mà quay đầu nhìn về phía mẹ mình.

Cô cảm thấy chỉ số thông minh của mẹ mình hình như cao lên nhiều bậc rồi.

Lạc Minh Mị nhìn phản ứng của Tần Dĩ Duyệt, biết là đoán trúng, nói: "Mấy ngày nay mẹ mua rất nhiều tạp chí về Hạ Kiều Yên cùng tập đoàn Hạ thị về, nhìn một vài, phát hiện cậu ta đúng là người rất có mị lực, con thích cậu ta cũng không có sai. Mẹ chỉ là lo lắng con sẽ chịu ủy khuất. Mẹ với baba con cùng chiều con nhiều năm như vậy, không phải là vì cho con sau này lập gia đình phải chịu ủy khuất. Con tìm một người môn đăng hộ đối, sau này hai vợ chồng cãi nhau, con chịu ủy khuất, mẹ và baba còn có thể xách dao phay đến thăm chém người. Con nếu gả đến gia tộc như Hạ gia, con chịu ủy khuất, chúng ta như thế nào ra mặt cho con?"

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy trong lòng vô cùng ảm áp.

Cô ôm lấy Lạc Minh Mị, nói: "Mẹ, mẹ đừng lo lắng quá. Con gái của mẹ cũng không phải đèn đã cạn dầu, người khác khi dễ cũng không đến trên đầu con đâu."

"Được rồi. Biểu hiện ra ngoài của con thoát nhìn thông minh lanh lợi, trên thực tế lại ngốc như gì. Con như vậy cứ bị lừa nhiều lần, cũng còn có thể bị mắc lừa lần nữa."

"Lạc Minh Mị phụ nhân, cho con giữ chút mặt mũi được không?"

"Không được!" Lạc Minh Mị còn muốn nói thêm, trong phòng bếp phát ra âm thanh xì xì xì, "Ôi, súp của mẹ."

Nói xong, mang theo cái vá rất nhanh chạy vào phòng bếp.

Tần Dĩ Duyệt nằm trên ghế sofa, nhìn chăm chăm vào trần nhà ngẩn người.

Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên.

Cô lấy điện thoại di động ra xem, phát hiện là một yêu cầu người lạ lạ xin thêm bạn trên WeChat.

Tần Dĩ Duyệt nhìn lướt qua ghi chú, thiếu chút nữa đưa di động ném đi.

Ghi chú bên trên tùy tiện mà viết: "Tôi là Hạ Kiều Yến, không thêm tôi, tôi sẽ có một vạn phương pháp cho cô cam tâm tình nguyện thêm."

Tần Dĩ Duyệt đã trầm mặc vài giây đồng hồ, cuối cùng chọn "Tiếp nhận".

Hạ Kiều Yến lập tức gửi tin tới.

Hạ Kiều Yến: Bố mẹ tôi buổi chiều sẽ đi qua nhà cô, cô chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Tần Dĩ Duyệt nổi cáu rồi, cực kỳ nhanh gõ một câu.

Tần Dĩ Duyệt: Anh lại muốn làm gì?

Hạ Kiều Yến: Bọn họ đi sang nhà của cô cầu hôn.

Tần Dĩ Duyệt: Biến đi!

Hạ Kiều Yến: Tôi biến, vậy cô là người phụ nữ ly dị rồi.

Tần Dĩ Duyệt tức giận bất bình mà gửi cái icon đấm máu.

Hạ Kiều Yến không động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhìn trúng ngoại hình nó hay nhìn trúng tiền của nó?

Hạ Kiều Yến: Vợ. Giấy kết hôn của cô ở bên trên, người chồng là tôi, dùng cái tay chân nhỏ bé của cô, trong thời gian ngắn, tình trạng này không thể thay đổi được. Ngoan ngoãn dựa theo sắp xếp của tôi đi, để cho thế hệ trước bọn họ bàn bạc về hôn sự của chúng ta.

Tần Dĩ Duyệt ánh mắt không biết là dừng lại một thời gian dài ở câu "Vợ", hay vẫn là dừng lại ở một đoạn lời nói dài phía sau.

Hạ Kiều Yến gửi xong đoạn lời nói đó. Liền không có gửi cái gì nữa.

Tần Dĩ Duyệt viết nhiều lần, cuối cùng đều xóa bỏ rồi.

Cô nghĩ tới rất nhiều phương thức kết hôn. Nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ dùng phương thức như vậy kết hôn.

Cô không phải loại tự coi nhẹ mình. Cô biết rõ ngoại hình của cô điều kiện không chênh lệch mấy, tuổi tác không tính lớn, công việc tiền tài cũng rất tốt. Trong nhà cũng còn có một chút tài sản.

Dùng điều kiện của cô, cô có thể tìm được người tốt để kết hôn.

Cô kết hôn mục đích chỉ có thể là bởi vì tình yêu, mà không phải như hiện tại đột nhiên xuất hiện liền kết hôn.

Thậm chí cô chính mình cũng không biết mình lúc nào đã kết hôn.

Loại phương thức này chẳng những bố mẹ cô không tiếp thụ được. Chính cô cũng khó có thể tiêu hóa.

Dưới tình huống cô không biết gì. Cô đã là mẹ kế của đứa nhóc năm tuổi rồi.

Cô tại sao phải tiếp nhận loại trêu đùa của Hạ Kiều Yến sắp đặt?!

Lạc Minh Mị bụng thức ăn đi ra, liền thấy Tần Dĩ Duyệt cầm điện thoại đang ngăn người.

"Ai, Hồi hồn. Ăn cơm đi."

Tần Dĩ Duyệt vội vàng để điện thoại di động xuống. Nhìn trên bàn chỉ có đơn giản hai món một chén canh. "Baba đâu? Baba không trở về ăn cơm à?"

"Ông nội của con thân thể không thoải mái, baba trở về chăm sóc ông nội con rồi."

"Ông nội bị bệnh?" Tần Dĩ Duyệt tay cầm chiếc đũa dừng lại.

"Vẫn là bệnh cũ. Bệnh đau nhức."

"Chúng ta buổi chiều cũng đi qua thăm."

Lạc Minh Mị nhìn cô, "Con không phải không thích trở về quê sao? Sao lần này tự giác vậy? Con lại có chuyện gì gạt mẹ phải không?"

"Con là bác sĩ. Ông nội bị bệnh, con không đi xem cũng không thích hợp."

"Con nói cũng đúng. Vậy thì tranh thủ thời gian ăn cơm, đã ăn xong còn phải gói cho ông nội con vài bộ quần áo nữa."

"Vâng." Tần Dĩ Duyệt mơ hồ mà lên tiếng. Bắt đầu càn quét đồ ăn trên bàn.

**

Sau khi cơm nước xong, Tần Dĩ Duyệt ngay lập tức mà đi lấy đồ cần mang về quê, sau đó thúc giục Lạc Minh Mị nhanh lên.

"Tần Dĩ Duyệt, con là bị người đuổi giết, hay là có người muốn đòi nợ?"

"Cái nào cũng có. Vì con gái của mẹ không bị người băm thành thịt vụn, mẹ tranh thủ thời gian đi."

Lạc Minh Mị xem thường cô một cái, vẫn là theo chân Tần Dĩ Duyệt xuống lầu.

Tần Dĩ Duyệt lái xe ra khỏi nhà, khóe mắt liền nhìn đến chiếc xe Maserati quen thuộc.

Chân run lên, trực tiếp đem chân ga làm thành phanh giảm mạnh.

Xe thoảng một cái đi thật xa, thiếu chút nữa trở thành tai nạn giao thông.

Tần Dĩ Duyệt cũng bất chấp xuống xe xin lỗi, nhanh chóng đem chiếc xe chạy đi.

Lạc Minh Mị liếc nhìn Tần Dĩ Duyệt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nói thật đi, con làm ra chuyện gì rồi hả? Nói đi, mẹ cam đoan đánh không chết con."

"Không có việc gì thật mà."

Lạc Minh Mị nổi giận, "Con đem mẹ trở thành mù lòa, hay vẫn là thành ngốc rồi? Tần Dĩ Duyệt, mẹ nói cho con biết, con không nói ra sự thật, lúc cùng baba chỗ đó, mẹ một câu đều không giúp con nói!"

"Hoàng Ngạch Nương tha mạng..."

"Gọi lão Phật gia cũng vô dụng. Có phải là cùng Hạ Kiều Yến có quan hệ?"

"Làm sao mẹ biết hay vậy?"

"Con cho rằng những cái...tạp chí mẹ mua được đem để trang trí hay sao? Vừa rồi đối diện đường cái xe Maserati không phải của Hạ Kiều Yến hay sao?"

"Mẹ, mẹ không làm thám tử thật sự là thật là đáng tiếc."

"Bớt nói sang chuyện khác. Con liền nói cho mẹ biết, đến cùng con và Hạ Kiều Yến xảy ra chuyện gì!"

"Anh ta cầu hôn con rồi."

Lạc Minh Mị đã trầm mặc vài giây đồng hồ, đột nhiên kịp phản ứng Tần Dĩ Duyệt nói câu cái gì, hét lên một tiếng, sau đó hỏi: "Con đã đồng ý?"

"Còn không có." Tần Dĩ Duyệt kiên trì nói ra.

"Từ chối!" Lạc Minh Mị vẻ mặt quả quyết nói.

"Vì cái gì?"

"Thương nhân giao hoạt, gian trá, chơi tâm nhân con chơi không lại bọn họ. Huống chi vẫn là loại tầng lớp như Hạ Kiều Yến, về sau có thể khiến con khóc chết."

Tần Dĩ Duyệt trầm mặc.

Lạc Minh Mị nhìn sắc mặt của cô, "Con muốn đồng ý?"

"Con cảm thấy anh ta rất tốt."

"Con nhìn trúng ngoại hình nó hay nhìn trúng tiền của nó?"

"Mẹ cảm thấy thế nào?"

Lạc Minh Mị nói ra: "Con vừa ý nó, không ngoài ý muốn. Nhưng con có thể xác định nó vừa ý con rồi sao? So với những người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh nó, vóc người đẹp, thông minh hay là thủ đoạn đều cao hơn con? Nó tại sao phải thích con?"

"Mẹ, không đâm miệng vết thương của con được không?"

"Mẹ nói sự thật, giảng đạo lý, chuyện của con mẹ từ trước đến nay mặc kệ, con như thế nào cao hứng, làm sao làm, nhưng trước kia chuyện của Chu Tử Dương, con xử lý rất không đúng. Mẹ đối với việc xử lý vấn đề tình cảm của con, không quá có lòng tin."

Tần Dĩ Duyệt gãi gãi đầu, nghĩ đến như thế nào để làm nên nói ra chuyện cô cùng Hạ Kiều Yến kết hôn.

Suy nghĩ một hồi, mới ngáp ngừng nói: "Thế nhưng mà, mẹ, con giống như có chút thích Hạ Kiều Yến rồi. Mẹ có thể giúp con cùng baba nói không?"

"Nói chuyện yêu đương, mẹ và baba con không phản đối, cứ nói chuyện yêu đương đi."

Tần Dĩ Duyệt một tay lái xe, tay kia từ trong túi tiền lấy ra một quyển sổ nhỏ.

Lạc Minh Mị nhìn cái quyển sổ nhỏ kia, sắc mặt đại biến.

"Tần Dĩ Duyệt, con giỏi lắm!"

**

Hạ Kiều Yến ngồi trong xe, nhìn xem cái xe POLO nhỏ kia biến mất trong phạm vi tầm mắt, khóe miệng cong tạo ra nụ cười nghiền ngẫm.

Gọi cho bố mẹ của mình một cuộc điện thoại, "Bố mẹ có thể dẹp đường hồi phủ rồi, con dâu vừa mang mẹ vợ chạy đi rồi."

"Cái thằng ranh con, Có phải mày đem bố và mẹ mày ra đùa giỡn?!" Hạ Gia Minh gào thét một tiếng.

"Bổn thiếu gia không cùng các người chơi. Chứng nhận đều thấy rồi, thân gia gặp mặt thì ra là đây sau hai ngày công việc. Nhìn ra được vợ con hiện tại rất không chào đón con đây, hai người suy nghĩ thật kỹ đến lúc đó giải quyết vấn đề này như thế nào."

"Ngay cả vợ mình đều không được, mày kiếm nhiều tiền như vậy có làm được cái gì?!" Hạ Gia Minh lại gầm lên giận dữ.

Hạ Kiều Yến đưa di động ra một khoảng, đợi đến bên trong an tĩnh, anh mới lên tiếng: "Không phải để lại cho bố cùng vợ bố giải quyết sao?"

"Nói nhảm, có đứa con nói như vậy với mẹ nó sao?"

"Con có nói cái gì sao?"

Hạ Gia Minh bị Hạ Kiều Yến chọc tức, thở phì phì mà cúp điện thoại.

Hạ Kiều Yến đưa di động thả xuống, mới ý thức được chính mình cùng Hạ Gia Minh khẩu khí nói chuyện giống như về tới năm năm trước đó.

Hạ Kiều Yến mấp máy miệng.

Cô gái kia đối với anh ảnh hưởng rõ ràng lớn như vậy.

**

Tần Dĩ Duyệt thấp thỏm không yên, bất an mà ở nhà ông nội ngày hai ngày, còn tận lực tránh né ánh mắt baba cùng mẹ.

Cô biết rõ tránh được lần đầu tiên, tránh không khỏi lần thứ mười.

Nhưng ít ra cho baba cùng mẹ thời gian hai ngày tiếp nhận chuyện cô đã kết hôn rồi là sự thật, khi về nhà cô sẽ bớt một tội khi công khai xử lý tội lỗi.

Một nhà ba người trên đường trở lại Tần thành, cả đường đều im lặng.

Tần Dĩ Duyệt ý đồ tìm chủ đề mấy lần, đều không có người cổ động.

Thật vất vả về đến nhà, cũng tại cửa nhà gặp phải hai người trung niên nam nữ có cách ăn mặc, khí chất đều không giống như người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bố mẹ Hạ Kiều Yến đến nhà cầu hôn

Người đàn ông trung niên cười cười đi tới, "Xin hỏi hai vị là Tần tiên sinh cùng Lạc phu nhân?"

Tần Thu Dương lễ phép mà hỏi thăm: "Là chúng tôi, hai vị là?"

"Tôi là bố của Hạ Kiều Yến, Hạ Gia Minh. Vị này là vợ của tôi, Lâm Nhụy. Thật có lỗi, chúng tôi không báo trước đã mạo muội đến thăm."

Tần Thu Dương sắc mặt tuy không thay đổi, nhưng ngữ khí trở nên có chút lạnh lùng: "Các người làm sao biết chúng tôi trở về lúc này?"

"Chúng tôi cũng không biết. Lúc mặt trời bắt đầu mọc, tôi cùng vợ tôi sáng sớm ngày nào cũng tới. Mãi cho đến chiều tối bây giờ mới quay về."

Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị nhìn thoáng qua nhau. Tần Thu Dương mở cửa, "Hai vị mời vào bên trong."

Bốn người bố mẹ cùng ngồi xuống ghế sofa, còn Tần Dĩ Duyệt đi pha trà.

Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy lễ nghi, bề ngoài đều rất tốt. Xem qua chính là ở trong môi trường cực kỳ tốt mà trưởng thành.

Lâm Nhụy ôn hòa mà cười nói: "Hai vị nhất định cũng biết chuyện Kiều Yến cùng Tiểu Duyệt đăng ký kết hôn. Chúng tôi cảm thấy hôn nhân đại sự qua loa như thật, vô cùng không ổn. Bởi vậy, liền không mời mà tới rồi. Hi vọng hai vị thông gia đừng chê cười."

Lạc Minh Mị trực tiếp nói: "Chúng tôi không đồng ý."

"Bà thông gia nói quá rồi." Lâm Nhụy như trước nhẹ nhàng ôn nhu nói: "Tôi biết rõ nguyên nhân hai vị không đồng ý, là sợ sau hôn nhân Hạ gia chúng tôi ủy khuất Tiểu Duyệt, đúng không?"

Lạc Minh Mị nhún nhún vai. Từ chối cho ý kiến.

"Tiểu Duyệt đối với Hạ gia có ân. Chúng tôi như thế nào lại cam lòng để cho Tiểu Duyệt chịu ủy khuất?"

"Có ân?" Lạc Minh Mị nghi hoặc khó hiểu.

Tần Thu Dương trong mắt cũng hiện lên nghi hoặc.

Hạ Gia Minh tiếp lời nói: "Đúng. Vốn những sự tình này là chuyện riêng của Hạ gia. Không nên nói ra bốn phía, nhưng hai nhà chúng ta cũng xem như là người một nhà rồi. Liền không có nhiều cớ kỵ nữa. Hai người đại khái cũng đã được nghe tin tức nói con trai trưởng cùng con dâu của tôi, vào năm năm trước bị tai nạn xe cộ qua đời rồi."

Lạc Minh Mị cùng Tần Thu Dương đều gật đầu.

"Khi đó, con dâu tôi sắp sinh. Ngay lúc tai nạn đó. Con của tôi Kiều Niên vì bảo vệ vợ cùng đứa con trong bụng vợ nó, ngay lúc xảy ra tai nạn liền đảo tay lái, khiến bản thân nó từ vong tại chỗ. Con dâu cũng bị trọng thương, nguy hiểm vô cùng. Khi đó, Tiểu Duyệt vừa vặn đi ngang qua, giúp con tôi đỡ đẻ, mới bảo vệ được mạng của đứa trẻ đó."

Lạc Minh Mị cùng Tần Thu Dương không nghĩ tới sẽ nghe được tin tức như vậy.

Lâm Nhụy trong mắt rung rung, vẫn là cười nói: "Vì bảo vệ đứa trẻ này, lại để cho nó có thể khỏe mạnh phát triển bình thường, đứa trẻ đó liền được nuôi dưới danh nghĩa của Kiều Yến. Cho nên, ai cũng đều cho rằng Tiểu Bảo là con của Kiều Yến. Tôi dễ hiểu chuyện hai vị lo lắng, trên thực tế Kiều Yến cùng Tiểu Duyệt đều là lần đầu kết hôn, lúc trước nó cũng không có kết hôn qua. Nhưng vì Tiểu Bảo, chúng tôi trong thời gian dài như trước sẽ không làm sáng tỏ thân phận Tiểu Bảo, sẽ để cho nó dùng danh nghĩa con của Kiều Yến mà sống. Mặt khác, hai người cũng không cần lo lắng Tiểu Bảo sẽ không đối tốt với Tiểu Duyệt. Tiểu Bảo trước khi xảy ra chuyện, có khuynh hướng của bệnh tự kỷ, không cho phép bất kỳ ai khác đến gần nó ngoại trừ Kiều Yến, ngay cả tôi cùng chồng tôi cũng không thể chạm vào nó. Mà Tiểu Bảo lại đã tiếp nhận Tiểu Duyệt, tôi cho rằng đó là một hiện tượng tốt."

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy, thầm nghĩ: Hai người có sự giáo dục, dạy dỗ như hai người, làm sao lại nuôi ra đứa con đầu gấu như Hạ Kiều Yến chứ.

Tần Thu Dương sau khi nghe xong, nói ra: "Hai vị có thành ý cùng mục đích đến, chúng ta cũng đã rõ ràng. Nếu hai đứa nhỏ lựa chọn kết hôn, làm cha mẹ cũng không có ý cản trở. Nhưng chuyện này tổng thể mà nói là quá gấp gáp."

"Đăng ký kết hôn đúng là vội vàng, chuyện hôn lễ sẽ cần hai nhà vui vẻ bàn bạc, Hạ gia chúng tôi tuyệt đối sẽ không úy khuất Tiểu Duyệt, mong hai vị thông gia yên tâm." Hạ Gia Minh cười nói.

Bốn người lại nói chuyện một hồi, Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy mới quay về.

Tần Dĩ Duyệt tiễn hai người đi ra ngoài, cũng muốn cùng đi theo một lúc rồi trộm chuồn đi, bị Lạc Minh Mị khinh thường nhìn vài cái, mới dừng bước lại.

Tần Thu Dương nhìn con gái một lần nữa ngồi ở trước mặt mình, "Chuyện này baba nghe mẹ con nói, cũng nghe bố mẹ Hạ Kiều Yến nói. Hiện tại baba muốn nghe thử con nói."

Tần Dĩ Duyệt nghiêm túc nhìn Tần Thu Dương, nói: "Baba, mẹ, con cùng Hạ Kiều Yến kết hôn."

"Tốt. Con nói như vậy, baba và mẹ con cũng không nói cái gì, về sau baba và mẹ có thể giúp con tới mức nào thì sẽ tới đó, con vui vẻ kiên trì, không vui thì trở lại."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy hốc mắt nóng lên, nghiêng người ôm lấy Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị, nức nở nói: "Con xin lỗi, con làm cho hai người lo lắng."

Tần Thu Dương vỗ vỗ lưng của cô, "Baba tin tưởng con dưới tình huống nào, cũng có năng lực làm cho chính mình hạnh phúc."

"Con sẽ không để cho bản thân con khó chịu đâu."

"Tốt."

**

Tần Dĩ Duyệt ôm Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị khóc một chút, mấy ngày nay cảm xúc đọng lại giải thoát không ít, sau đó cùng con mất đồ bùng mà trở về phòng rửa mặt.

Nằm ở trên giường, mới phát hiện chưa đọc tin nhắn trên điện thoại.

Là Hạ Kiều Yến đấy.

Hạ Kiều Yến: Chuyện bài viết tôi đã giải quyết rồi, yên tâm làm vợ tôi.

Tần Dĩ Duyệt cầm điện thoại ngẩn người hồi lâu, mới viết một hàng chữ, "Chúng ta sẽ sinh hoạt kiểu gì?"

Tần Dĩ Duyệt vừa gửi tin nhắn đi, Hạ Kiều Yến liền gọi điện thoại tới.

Tần Dĩ Duyệt nhận cuộc gọi, không nghe thấy âm thanh Hạ Kiều Yến, ngược lại nghe được tiếng bước chân vững chãi cùng một ít âm thanh mỏng manh của xung quanh đó,

Tần Dĩ Duyệt nín hơi chờ.

Cho đến khi đầu bên kia điện thoại trở nên yên tĩnh, mới truyền đến âm thanh lười biếng của Hạ Kiều Yến, "Bất cứ loại sinh hoạt nào mà cô nghĩ tới."

"Vậy sao?" Tần Dĩ Duyệt không xác định mà hỏi lại.

"Đương nhiên. Nếu như cô lo lắng về sau sẽ ly hôn, tôi có thể xác định rõ nói cho cô biết. Cùng tôi ở một chỗ, xác suất ly hôn của cô có thể so với những người đàn ông bình thường thấp hơn rất nhiều, ít nhất Hạ gia chúng tôi hiện tại còn không có một ai đã ly hôn đó. Tôi tạm thời cũng không ý định phá vỡ truyền thống tốt đẹp này."

"Biểu hiện của anh nói cho tôi biết, muốn cùng tôi trải đi qua cả đời?"

Hạ Kiều Yến cười khẽ vài tiếng, "Không tốt sao?"

Tần Dĩ Duyệt nghe tiếng cười dễ nghe của Hạ Kiều Yến, khóe miệng bên trên cũng có chút cong cong.

"Ngủ đi." Hạ Kiều Yến nói.

"Được." Tần Dĩ Duyệt thoải mái đáp.

Hai người thế nhưng lại không có ai cúp điện thoại, cứ như vậy lẳng lặng nghe hô hấp của nhau.

Tần Dĩ Duyệt nuốt một ngụm nước bọt, "Anh đang làm cái gì?"

"Làm việc." Hạ Kiều Yến dừng lại một chút, lại bổ sung nói: "Thuận tiện giải quyết mấy người phụ nữ có ý làm Tiểu Tam sau khi chúng ta cùng chung sống."

Tần Dĩ Duyệt im lặng một lát, "Anh là đang cùng tôi khoe khoang sao?"

"Cái này cần phải khoe khoang sao? Một người đàn ông thành công không phải là do hấn ngủ với nhiều người phụ nữ, mà là có thể làm cho một người phụ nữ nguyện ý cả đời cùng hấn ngủ."

Tần Dĩ Duyệt sau khi nghe xong trực tiếp cúp điện thoại, mặc kệ loại người miệng có bệnh tâm thần.

**

Tần Dĩ Duyệt mấy ngày hôm trước như đã điều trôn trong nhà tránh bát quái, không đi làm.

Sau khi Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy đến trong nhà nói chuyện, đáy lòng như dây cung đang căng rồi cuộc cũng yên tĩnh lại.

Cô không phải loại sợ hãi đối mặt khó khăn với mấy lời đồn đãi, nhưng chuyện này vượt qua phạm vi chính cô có thể tự xử lý, những chuyện này giầy vò cũng không chỉ bản thân cô.

Trong chuyện này mà nói, cô ở vị trí quá mức bị động.

Hiện tại biết rõ baba cùng mẹ, người Hạ gia bên kia đều xác nhận quan hệ của cô cùng Hạ Kiều Yến, Hạ Kiều Yến cũng thể hiện thái độ rõ thái độ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hạ tổng, anh thật có tiền

Trong lòng cô cũng không có cảm giác thấp thòm không yên hoặc sợ hãi.

Lời đồn đãi, bài viết tính là cái gì, không nhìn là được, những người kia còn mỗi ngày ở trước mặt cô nói hay sao?

Tần Dĩ Duyệt theo bãi đỗ xe đi một đường đến văn phòng. Như trước nghe được xì xào bàn tán, cô cũng không để ý tới, trực tiếp ngồi vào bàn công việc đọc các ca bệnh.

Tiểu An đã rất tự giác mà mang theo ly cà phê vừa pha cho cô.

"Chị Tần. Chị đi làm rồi."

"Mấy ngày chị không ở đây có chuyện gì xảy ra không?"

"Không có, đều rất bình thường."

"Vậy là tốt rồi. Cà phê để trên bàn chị. Người trên giường bệnh số 22 tình trạng bây giờ là như thế nào? Phẫu thuật đã một tuần. Có thể nói chuyện chưa?"

"Hai ngày này bắt đầu nói chuyện, phát âm còn không rõ rệt."

"Em chú ý tình trạng của anh ta nhiều một chút."

"Vâng ạ." Tiểu An gật đầu, hai mắt tỏa sáng mà nhìn Tần Dĩ Duyệt. "Chị Tần, chị thật sự cùng Hạ tổng đăng ký kết hôn?"

"Giờ làm việc, đừng nhiều chuyện."

"Hạ tổng đều nói rồi. Chị còn có cái gì có thể dấu diếm hay sao?"

"Anh ta nói rồi. Thì em còn hỏi gì nữa."

Tiểu An vẽ mặt cầu xin, "Chị đem nam thần của em ngủ, còn gả cho anh ta nữa. Em cũng không thể hỏi một tí sao?"

Tần Dĩ Duyệt vô lực rồi. Nói: "Chị cùng anh ta kết hôn. Em có thể hết hy vọng rồi."

"Em muốn tạm thời rời khỏi đơn vị công tác!" Tiểu An gào khóc nói.

"Tranh thủ thời gian ghi sách, trước khi tan làm giao cho chị."

"Người ta thất tình rồi. Chị cũng không an ủi người ta một cái." Tiểu An ghé vào lưng Tần Dĩ Duyệt gào thét.

"Được rồi, đừng gào khóc nữa. Có cơ hội sẽ để cho em cùng Hạ tổng của em mời em ăn cơm."

"Thật à?"

"Nếu em không làm việc. Liên sẽ là giả dối."

"Em ngay lập tức đi ngay, nhất định phải cho em cùng nam thần của em ăn bữa cơm đó." Tiểu An sau khi thét lên, rất hưng phấn mà chạy mất.

Tần Dĩ Duyệt vượt vượt huyết Thái Dương. Đầu bị cô trợ lý nhỏ gào thét cho choáng luôn.

**

Tần Dĩ Duyệt hai ngày sau đều ở trạng thái bị đồng nghiệp nữ ở bệnh viện, cùng bệnh nhân nữ liếc trộm một cách quý dị, mà Hạ Kiều Yến đi đến thì loại hào khí quý dị này lên đến điểm cao nhất.

Tần Dĩ Duyệt bị nhìn đến nỗi có chút suy nhược thần kinh rồi, vừa đến lúc tan việc liền tắt máy tính rồi đi.

Kết quả tại trên hành lang lại gặp Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến ở trước mắt bao người, nắm tay của cô, còn cố ý từ thang máy công cộng xuống lầu.

Trên đường đi chịu đựng ánh mắt chú ý nóng bỏng của một đám người, Tần Dĩ Duyệt rất muốn buông tay rồi đi.

Đến khi ngồi vào bên trong chiếc xe chói mắt Maserati, Tần Dĩ Duyệt mới nhẹ nhàng thở ra.

Hạ Kiều Yến nịt dây an toàn cho cô, ngồi vào trong xe, nói: "Cô phải học thói quen đón nhận những ánh mắt như thế này."

Tần Dĩ Duyệt miễn cưỡng gật đầu.

Tuy cô không thích những việc như thế này, nhưng Hạ Kiều Yến xuất hiện đúng là giải quyết được giúp cô hai vấn đề.

Một cái là chuyện bài viết, một cái là chuyện của Diệp Thanh cùng Chu Tử Dương.

Bởi vì hai cái chuyện này mà phát sinh ra chuyện đánh giá chức danh cũng giải quyết dễ dàng rồi.

Mặc dù cô cùng Hạ Kiều Yến cùng một chỗ sẽ sinh ra càng nhiều vấn đề nữa, đó cũng là chuyện sau này.

Chỉ cần chuyện liên quan đến chính bản thân cô, cô sẽ có năng lực đi giải quyết đấy.

Nếu như liên lụy đến baba và mẹ, cô sẽ bó tay bó chân.

Xe đi ra một đoạn đường, Tần Dĩ Duyệt phát hiện không phải là đường trở về nhà cô, liền hỏi: "Đi chỗ nào?"

"Mua sắm."

"Anh muốn mua quần áo?"

"Là cô muốn mua."

"Tôi không thiếu quần áo."

"Hiện tại toàn bộ Tần thành cũng biết cô là vợ của tôi, là con dâu của Hạ gia rồi, hình tượng của cô bây giờ không còn là chuyện riêng của cô nữa rồi."

"Mấy người có tiền thật phiền toái." Tần Dĩ Duyệt giận dữ nói.

"Không phải kẻ có tiền là phiền toái, đây là toàn xã hội đều yêu cầu chúng tôi như vậy. Nếu như cô là cổ đông của tập đoàn Hạ thị, cô nhìn thấy con dâu Hạ gia suốt ngày ăn mặc hàng via hè hoặc là quần áo bình thường, cô sẽ đem tiền đầu tư ở cổ phiếu của tập đoàn Hạ thị sao? Ngoại trừ cổ đông, còn có truyền thông, truyền thông sẽ lúc nào cũng chú ý hướng đi của Hạ gia, lúc nào cũng có các loại truyền thông tuyên truyền. Nói một cách khác, cô bây giờ là Hạ gia cùng Hạ thị tập đoàn danh tiếng gắn liền nhau."

"Anh trực tiếp tìm người có tầng lớp như anh không được sao? Cô ta sẽ tương đối quen thuộc quá trình của việc này."

Hạ Kiều Yến liếc cô một cái, "Ai bảo cô không may."

Tần Dĩ Duyệt lập tức quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không muốn tiếp tục đề tài này.

**

Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến ở trong một nhà hàng cao cấp ăn tối, sau đó đến các cửa hàng xa xỉ bắt đầu mua sắm.

Tần thành tổng cộng có bốn trung tâm thương mại lớn.

Bọn họ hôm nay tới trung tâm thương mại Mặc Ngữ, không thể nghĩ ngờ là trung tâm nổi danh nhất.

Nó ngoại trừ là nơi của các loại hàng cao cấp, cũng là nơi mà các loại hàng xa xỉ nổi danh thế giới tụ tập lại.

Không chỉ sản phẩm cao cấp, buổi trình diễn thời trang cao cấp đều chọn nơi này khai mạc, còn có cả minh tinh, người mẫu, doanh nhân bọn họ đều đến đây mua sắm.

Tần Dĩ Duyệt đi theo bên người Hạ Kiều Yến, trên con đường rộng rãi dành riêng cho người đi bộ đi đến.

Hai bên đều là các cửa hàng cao cấp.

Tần Dĩ Duyệt trước đây cũng đã cùng Dương Nhã Vi tới mấy lần.

Cô đôi khi sẽ mua khăn quàng cổ, nước hoa, túi tiền các loại có giá ổn một chút, những vật khác đối với thu nhập của cô mà nói chênh lệch có cao một chút, cô không thể nào mua.

Mà ở trong đó người bán hàng quanh năm tiếp đãi khách có tiền, đều luyện được một đôi mắt nhãn kim tinh [1], biết rõ người nào mua nổi đồ của bọn họ, người nào mua không nổi.

Bởi vậy, cô lúc ấy cùng Dương Nhã Vi đi dạo vào bên trong cửa hàng, căn bản không có mấy người bán hàng đến mời.

Lần này tức thì không giống lúc trước.

Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến vừa tiến vào khu nữ trang, mấy cô nhân viên bán hàng trong tiệm liền chạy ra đón chào.

"Tiên sinh, tiểu thư, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho hai vị?"

"Để vợ tôi chọn một vài bộ quần áo." Hạ Kiều Yến tay ôm eo Tần Dĩ Duyệt nói.

Mấy cô nhân viên bán hàng kinh ngạc mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Xin chờ một chút."

Nói xong, trong đó một người nhân viên liền đem Hạ Kiều Yến cùng Tần Dĩ Duyệt dẫn tới trong chỗ nghỉ ngơi trong tiệm, ở đây còn cung cấp mấy món điểm tâm tinh xảo cùng đồ uống.

Tần Dĩ Duyệt âm thầm lắc đầu.

Mấy tiệm cao cấp này không phải không tiếp đãi khách, là chính mình không tới cái tầng lớp kia, người ta khinh thường tiếp đãi mà thôi.

Trà bánh rất nhanh bùng lên, gần như im ắng mà đặt tới trước mặt Hạ Kiều Yến cùng Tần Dĩ Duyệt.

Một cô nhân viên bán hàng liền cầm một vài cuốn tạp chí quần áo trong tiệm tới, "Tiểu thư, mời cô xem tạp chí trong tiệm chúng tôi, trong tạp chí có bộ quần áo nào, trong tiệm chúng tôi đều có cả. Cô cũng có thể trực tiếp nói cho tôi biết về công việc của cô, thường xuyên đi đến nơi nào, chúng tôi sẽ căn cứ vào yêu cầu đó để chọn cho cô vài bộ xem thử."

"Tôi muốn xem trước một chút."

"Vâng."

Tần Dĩ Duyệt lật vài tờ, liếc nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến lúc đầu chính là rù mắt uống cà phê, cảm giác được ánh mắt của cô, buồn cười nói: "Nhìn tôi có thể nhìn ra quần áo sao?"

"Cho tôi ý kiến."

"Cô có phải là phụ nữ không vậy?!"

"Anh không biết sao?"

Hạ Kiều Yến buông cà phê, nhận lấy tạp chí trên tay Tần Dĩ Duyệt, trực tiếp khép lại, nói: "Trang phục công sở lấy năm bộ đồ, trang phục bình thường lấy sáu bộ."

"Vâng." Người bán hàng lên tiếng rồi đi.

Tần Dĩ Duyệt đối với Hạ Kiều Yến dựng thẳng ngón cái lên, "Hạ tổng, anh thật có tiền."

"Vậy thì ôm chặt đùi tôi cho tốt đi."

"Yes Sir." Tần Dĩ Duyệt cười tùm tùm mà đáp.

Hai người nói chuyện thoải mái với nhau, làm cho một đồng cô nhân viên bán hàng xinh đẹp như hoa hâm mộ ghen ghét đến hồng.

Các cô đã nhìn qua rất nhiều nam nữ có tiền cùng một chỗ đến mua quần áo rồi, tuổi gần nhau, khí chất giống nhau vô cùng ít.

Càng không nói đến Hạ Kiều Yến ngay từ đầu đã giới thiệu rồi, nói việc Tần Dĩ Duyệt là vợ của anh.

[1] Hoả nhãn kim tinh 火眼金睛: Thành ngữ tiếng Hoa có thể phân biệt thật giả, thiện ác.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đến nhà Hạ gia làm khách

Cùng Hạ Kiều Yến đi dạo một vòng, Tần Dĩ Duyệt đều có chút ít tự ti rồi.

Chiến tích tuyệt đối nổi bật.

Ngoại trừ quần áo, giấy, khăn quàng cổ bên ngoài, găng tay cũng mua mấy cái. Nước hoa, đồ trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da cũng mua một đồng.

Vừa mới bắt đầu Tần Dĩ Duyệt còn tính được tổng giá trị, về sau tổng giá trị nhảy đến bảy con số, cô liền thức thời không tính nữa.

Một buổi tối mua đồ mất hết thu nhập mấy năm gom lại của cô, vẫn là ở dưới tình huống không ăn không uống gì hết.

Cô triệt để mà cảm nhận được chênh lệch của hai người rồi.

Hạ Kiều Yến đem xe dừng ở dưới nhà Tần Dĩ Duyệt, còi giấy an toàn của cô ra. Xuống xe mở cửa xe cho cô.

Tần Dĩ Duyệt có chút không được tự nhiên nói: "Cởi dây an toàn, mở cửa xe, mấy việc này.... tự chính tôi cũng có thể làm, được chứ?"

Tuy nhiên cô cảm thấy rất thoải mái đấy, nhưng là không được tự nhiên.

"Tập làm thói quen, có người đàn ông ở bên. Còn lại để cho người phụ nữ chính mình cởi dây an toàn, mở cửa xe, người đàn ông này là thất bại cũng nhiều lắm."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Hai người đem theo túi lớn túi nhỏ trở lại nhà Tần Dĩ Duyệt.

Hạ Kiều Yến chia ra, mấy túi lớn đều để chính mình cầm, Tần Dĩ Duyệt trong tay chỉ là mấy cái túi nhỏ nhỏ.

Luôn luôn bị Lạc Minh Mị phụ nhân dạy như thằng con trai, Tần Dĩ Duyệt lập tức có chút không được tự nhiên.

Tần Thu Dương nhìn thấy hai người một trước một sau mà vào cửa. Nhìn đến đồ vật trong tay cả hai. Trong lòng rất hài lòng, hỏi: "Hai đứa ăn cơm chưa?"

"Chúng con ăn rồi ạ."

Lạc Minh Mị đi lên cầm lấy mấy cái túi lớn túi nhỏ, để cho Hạ Kiều Yên ngồi xuống ghế.

Hạ Kiều Yên lấy ra hai cái túi xách trong đó. Cái túi xách nhìn qua giản dị tự nhiên. Nhìn chất liệu bên trên lại có thể nhìn ra là hàng cao cấp.

"Bác trai, bác gái. Trước đó con cùng bố mẹ con đến nhà quá mức mạo muội, cũng không có chuẩn bị lễ vật gặp mặt gì cho hai người cả. Cái này hai phần lễ vật nhỏ biểu hiện một chút tấm lòng của con. Hi vọng hai người đừng ghét bỏ."

Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị cũng không có từ chối, thoải mái mà nhận lấy.

Tần Thu Dương nhìn cái túi ở trước mặt mình. Biết rõ bên trong là lá trà.

Đồng thời, cũng đã hiểu rõ lễ vật này của Hạ Kiều Yên là rất chú tâm chuẩn bị.

"Con quá khách khí rồi."

"Đây là lễ nghi cần có mà." Hạ Kiều Yên thông dong mà cười, phảng phất bộ dạng tinh anh. "Trước đó vội vàng đăng ký kết hôn, là con cân nhắc không chu toàn, lại để cho Tiểu Duyệt cùng hai bác lo lắng. Bố mẹ con đối với chuyện này cũng rất có ý kiến, bọn họ hiện tại chính là đang chuẩn bị hôn lễ, hai bác sắp tới lúc nào có rảnh, bọn họ sẽ lại đến thăm, rồi cùng bàn bạc nghiên cứu chi tiết hôn lễ, tỉ mỉ xử lý."

"Cuối tuần cũng có thể."

"Được ạ. Trước tạm quyết định là chủ nhật, thứ bảy Tiểu Duyệt theo con trở về nhà chính, để cho cô ấy nhìn xem nơi con lớn lên, hai bác xem sắp xếp như thế đã thích hợp chưa ạ?" Hạ Kiều Yên hỏi.

Hạ Kiều Yên lời nói và việc làm, cử chỉ, đều lộ ra sự tôn trọng.

Xem như là Tần Dĩ Duyệt lên thấy được bộ dáng của anh như thế này, cũng sẽ bị sự chân thành của anh làm cảm động mất.

Vô luận là Hạ Gia Minh, Lâm Nhụy tự mình đến nhà, hay là lời nói của Hạ Kiều Yên đêm nay, đều cho thấy Hạ gia bọn họ đối với việc hôn sự này coi trọng, dùng thực tế hành động lại để cho người Tần gia yên tâm.

**

Sau khi Hạ Kiều Yên quay về, Tần Dĩ Duyệt rửa mặt rồi nằm ở trên giường, nhìn mười cái túi giấy không có mở ra.

Lúc mua chúng, cô không có nửa điểm nghĩ những vật này là thuộc về cô.

Hiện tại loại cảm giác này phai nhạt rất nhiều.

Là phụ nữ, đều nhin không được đi yêu thích những đồ vật tinh xảo như thế kia.

Cô sẽ không sĩ diện cãi láo nói cô không thích.

Hạ Kiều Yên ở trước baba cùng mẹ cô nói những lời kia, đánh tan không ít sự bất an của cô.

Cô từng nghe qua không ít đồng nghiệp trong bệnh viện nói chuyện kết hôn, hai người sẽ vì bố trí hôn lễ gặp được các loại việc nhỏ làm cãi lộn, sinh khí.

Nhà trai vì tiết kiệm tiền hoặc giảm bớt phiền toái, bỏ qua cảm giác của các cô.

Mà chuyện kết hôn của phụ nữ, nói trắng ra là cũng bởi vì tình yêu rồi xa cha mẹ nuôi dưỡng mình bấy nhiêu năm trời, cùng một người đàn ông quen biết vài năm thậm chí là vài tháng kết hôn, gọi người chưa nuôi dưỡng mình lần nào là bố mẹ, về sau còn phải chăm sóc bọn họ, vì cái nhà này trả giá sức lực, thanh xuân, cùng vất vả.

Nhưng nhà trai ngay cả nghi lễ cơ bản, một hôn lễ thoải mái dễ chịu cũng không muốn vì cô bố trí.

Nhìn rất nhiều đồng nghiệp nữ vì chuyện hôn lễ thiếu chút nữa chia tay, lại nhìn phương thức xử lý của Hạ Kiều Yên, Tần Dĩ Duyệt trong lòng không có bất kỳ ý nghĩ gì là không có khả năng.

Có lẽ, cô cùng Hạ Kiều Yên kết hôn, sẽ là quyết định không sai.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ như vậy, chậm rãi nằm vào giấc ngủ.

**

Hạ Kiều Yến bản thân mỗi ngày đưa đón Tần Dĩ Duyệt, còn có tập đoàn Hạ thị tuyên bố tin tức kết hôn.

Người bệnh viện Nhã Đức đối với Tần Dĩ Duyệt cũng rất có đôi mắt, như là đồng nghiệp nữ cùng bệnh nhân nữ ánh mắt hâm mộ, ghen ghét ngày càng rõ ràng rồi.

Tần Dĩ Duyệt đều cảm thấy chuyện đi làm này là đặc biệt không tốt.

Thật vất vả nhìn đến thứ bảy.

Buổi sáng thứ bảy, cô chọn một bộ quần áo Hạ Kiều Yến mua để mặc, bên trong là khăn lụa màu tím, bên ngoài tương xứng là một áo khoác ngoài màu sáng trong, vừa giữ ấm lại không mất sự nhẹ nhàng.

Lạc Minh Mị nhìn trang phục của cô, cười nói: "Ồi, con gái của mẹ biết cách ăn mặc liền trở nên xinh đẹp."

"Lạc phu nhân, mẹ rất nghiêm túc sao?"

"Đương nhiên là rất nghiêm túc."

Tần Dĩ Duyệt cho bà ánh mắt không tin, sau đó đem tóc của mình cột thành búi, nhìn vào tấm gương xem trong chốc lát.

"Mẹ, mẹ cảm thấy con nên cắt như thế nào đây?"

"Con đừng làm mấy trò ngu ngốc nữa, tóc con dài đã đẹp rồi."

"Nhưng công việc của con thích hợp với tóc ngắn hơn."

"Bác sĩ y tá của bệnh viện con cũng chẳng có cắt đâu, cùng nghề nghiệp có cái rắm quan hệ."

"Có một cái rắm liền có một cái rắm."

Lạc Minh Mị liếc nhìn Tần Dĩ Duyệt, hỏi: "Bảo bối, con có phải đang khăn trương hay không?"

"Có thể không khăn trương sao được? Gặp bố chồng, mẹ chồng đó."

"Bọn họ nhìn qua đều là người biết phân rõ phải trái, cũng không giống như trên TV, đừng lo lắng vớ vẩn."

"Lạc phu nhân, mẹ trước kia gặp ông bà nội con lúc khăn trương ra sao vậy?"

"Tai nạn xấu hổ lúc đó con không phải nghe nhiều rồi sao? Mẹ với baba con cùng con và Hạ Kiều Yến quan hệ không giống nhau, mẹ so với baba của con lớn hơn một tuổi. Năm đó chị em yêu nhau còn chưa có bắt đầu phổ biến, nhiều người không chào đón đâu. Con như vậy vừa vặn, có công việc của mình, gia cảnh thường thường bậc trung, cái gì cũng làm được, người như con gả cho gia đình giàu có cũng không kỳ quái."

"Mẹ, mẹ thật tận hết sức lực khoa trương con gái mẹ nha."

"Mẹ rất nghiêm túc. Đi ra ngoài, mẹ nhìn thấy xe con rẽ đã tới rồi."

"Mẹ gặp lại sau."

**

Hạ Kiều Yến vừa đem xe dừng lại, liền nhìn thấy cửa nhà mở ra.

Nhìn Tần Dĩ Duyệt đi ra, cười nói: "Này, cô thật sự là không thường xuyên hẹn hò, đúng giờ như vậy."

"Bác sĩ nếu không có quan niệm về thời gian, sẽ hại chết rất nhiều người bệnh đấy." Tần Dĩ Duyệt không đợi Hạ Kiều Yến xuống xe, liền mở cửa xe lên xe.

Hạ Kiều Yến buồn cười mà nhìn cô, thấy trong tay cô còn cầm một túi đồ đạc, "Lễ vật cho bố mẹ tôi sao?"

"Đúng vậy. Nếu lễ vật không cao cấp lắm, bọn họ có thể ghét bỏ hay không?" Tần Dĩ Duyệt có chút thấp thỏm không yên, bất an mà hỏi thăm.

"Lễ vật trọng ở lòng thành, không ở giá trị."

"Hạ đồng, anh càng ngày càng rất biết nói chuyện rồi."

"Cái này còn cần cô nói sao." Hạ Kiều Yến cười đem chiếc xe rời đi, "Người làm ăn liền là dựa vào miệng ăn com, năng lực lừa dối kém như vậy, đã sớm ăn không khí rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Biệt thự Hạ gia

Tần Dĩ Duyệt gạt đầu, phát hiện Hạ Kiều Yến nói cũng không sai, tâm trạng lo lắng cũng có chút buông xuống.

Cô đem lễ vật đặt trên đầu gối, đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ xe.

Hạ Kiều Yến ánh mắt nhìn đến động tác của cô, nói: "Không cần sợ hãi, ở trong nhà ngoại trừ bố mẹ tôi, chính là thằng nhóc mập mập kia. Ba người bọn họ cô đều gặp rồi, hơn nữa đều rất thích cô."

Tần Dĩ Duyệt cũng không muốn biểu hiện vô cùng khẩn trương. Liền tìm chủ đề, "Tiểu Bảo như thế nào lại biến thành như vậy, lúc tôi ở cùng nhóc, phát hiện trí thông minh cùng các hoạt động đều không có vấn đề. Vậy làm sao hết lần này đến lần khác nhóc đều không mở miệng nói lời nào?"

Hạ Kiều Yến tay không để lại dấu vết mà nắm chặt vô lăng, trên mu bàn tay mơ hồ lộ ra gân xanh.

Tần Dĩ Duyệt có chút kinh ngạc nhìn cử động của Hạ Kiều Yến, ngầm bức chính mình lại muốn đi nghe ngóng bí mật của Hạ gia.

Hành động này của cô rơi vào trong mắt Hạ Kiều Yến, như là nịnh nọt cùng với mong muốn rất nhanh mà hòa hợp với sinh hoạt của Hạ gia sao?

Ngay lúc Tần Dĩ Duyệt nghĩ ngợi lung tung, Hạ Kiều Yến giọng như thường nói: "Sau này cô sẽ biết."

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc mà nhìn anh một cái, không có lại nói tiếp.

**

Biệt thự Hạ gia, nằm ngoài nội thành, ở trên đỉnh núi.

Toàn bộ biệt thự chiếm diện tích rất rộng. Nơi ở diện tích cũng không lớn. Có cả một khu vực lớn trồng cây xanh cùng phương tiện công cộng. Khung cảnh nơi đây cực kỳ tốt.

Hạ Kiều Yến đem chiếc xe dừng ở trong sân.

Trong sân trồng rất nhiều hoa cỏ.

Nhìn xuống, phải gọi là rục rờ muôn màu.

Vừa mới nhìn qua, sẽ cho rằng chúng đều là tự nhiên sinh trưởng, nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát. Liền sẽ phát hiện chúng được trồng vô cùng hợp lý, hơn nữa là có kế hoạch trước.

Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy nghe tiếng ô tô chạy vào sân, liền từ trong nhà đi ra. Đứng ở một bên nghênh đón hai người bọn họ.

Hạ Kiều Yến từ trên xe bước xuống, sau đó vòng qua đầu xe, mở cửa xe cho Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt xuống xe đưa lễ vật trong tay tặng cho Lâm Nhụy, cười nói: "Bác trai, bác gái, đây là lễ vật mà bố mẹ con chọn lựa cho hai người, kính xin hai người đừng ghét bỏ."

"Ông bà thông gia cũng quá khách khí rồi." Lâm Nhụy nhận lễ vật, thoải mái mà mở ra, là mấy loại dưa chua được ướp với gia vị đặc biệt do Lạc Minh Mị tự làm, so với lễ vật mua ở bên ngoài có thành ý hơn nhiều, "Bà thông gia có lòng rồi, bác không có tay nghề nấu nướng, mấy món ướp gia vị đều không có đặc biệt ngon. Lần sau lúc gặp lại mẹ con, bác nhất định phải thỉnh giáo với mẹ con."

"Mẹ con đối với chuyện bếp núc cảm thấy rất hứng thú, nhất định sẽ vô cùng thích trò chuyện về những chuyện này."

Lâm Nhụy kéo tay Tần Dĩ Duyệt vào nhà, "Con đi đường đến đây cũng mệt mỏi rồi, trước nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa lại ăn com trưa."

Tần Dĩ Duyệt nghe theo lời Lâm Nhụy.

Tiến vào phòng khách, lại để cho Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc, chính là Hạ gia cũng không có giống như tưởng tượng của cô, có nhiều thiết bị được lắp đặt.

Lọt vào trong mắt cô, nơi này đơn giản lộ ra lịch sự cùng tao nhã.

Cái bàn, bức tranh, bộ ấm trà, nhìn như bình thường, lại trong lúc vô tình lộ ra cảm giác tỉ mỉ bố trí, làm cho người khác không có cảm giác quá xa cách, cũng sẽ không cảm thấy ngôi nhà này không có phong cách, độc đáo của riêng mình.

Tần Dĩ Duyệt biết, đây là người đại phú đại quý chân chính sẽ có sắp đặt của mình.

Không chủ động khoe của, lại có thể để cho người khác không thể bỏ qua địa vị của nó.

**

Sau bữa cơm trưa thịnh soạn, Lâm Nhụy để cho Hạ Kiều Yến mang theo Tần Dĩ Duyệt đi thăm biệt thự lớn của Hạ gia.

Tần Dĩ Duyệt lúc bắt đầu cho rằng Hạ Kiều Yến sẽ tùy tiện dẫn cô đến vài nơi, có ý tứ là được rồi.

Không nghĩ tới, Hạ Kiều Yến lại có thể biết trực tiếp đem cô đi đến phòng riêng của anh.

Hạ Kiều Yến tuy gọi là phòng riêng, nhưng thật ra là một tòa biệt thự độc lập.

Bên trong có rất nhiều vật nhỏ của Hạ Kiều Yến, hình như các đồ vật tư nhân đều ở bên trong.

Hạ Kiều Yến cười nói: "Cô có thể ở chỗ này xem, nếu muốn hiểu rõ bí mật của tôi, đến phòng của tôi nhìn xem là biện pháp tốt nhất."

Tần Dĩ Duyệt bị hành động của Hạ Kiều Yến cùng người Hạ gia khiến cho có chút choáng váng.

Cô không biết rõ, gia tộc giàu có, to lớn như Hạ gia, lại có thể sắp xếp một cuộc hôn nhân như vậy.

Hạ Kiều Yến nhìn cô sự trầm tư trên mặt cô, cũng không nói lời nào quấy rầy.

Quay người tiến phòng bếp lấy cho cô một ly sữa bò cùng mấy cái bánh ngọt nhỏ.

Tần Dĩ Duyệt đứng ở phòng khách ngay người một lúc, sau đó nghĩ đến Hạ Kiều Yến cùng mọi người Hạ gia không có đem cô trở thành người ngoài, cô cũng không cần phải quá mức câu nệ.

Nghĩ thông suốt, Tần Dĩ Duyệt đi đến bức tường treo đầy ảnh chụp.

Mặt tường ước chừng có 1000 tấm hình, mỗi một hình đều được đóng khung.

Hầu như tất cả đều là ảnh chụp từ nhỏ đến lớn của Hạ Kiều Yến, cùng với ảnh của Tiểu Bảo với anh.

Tần Dĩ Duyệt đứng trước từng ảnh trên tường nhìn ngắm, phát hiện Hạ Kiều Yến vậy mà lại để cho cô cảm giác thật bất ngờ.

Xác thực nói là Hạ Kiều Yến ở trong lòng cô, hình tượng không có cố định, mà là hay thay đổi, nhìn qua thì bộ dạng từ nhỏ đến lúc trưởng thành của anh không mấy thay đổi.

Làm cho cô cảm thấy anh lúc lạnh lùng, anh ta đối với cô, Tiểu Bảo che chở lại thật sự rõ ràng.

Làm cho cô cảm thấy anh là một người bố đơn thân tốt, lại nhìn đến anh đối với Tiểu Bảo cẩn thận chăm sóc, thậm chí so với mấy người bố bình thường khác càng thêm đơn giản thô bạo, có chút nhìn không ra anh đối với bệnh Tiểu Bảo đau lòng cùng cẩn thận đến nhường nào.

Làm cho cô cảm thấy lúc anh không quan tâm Tiểu Bảo, lại sẽ nhìn thấy Tiểu Bảo đặc biệt dính anh.

Cảm xúc trẻ con so với người trưởng thành đơn giản hơn, nếu Hạ Kiều Yến không yêu, không xót Tiểu Bảo, Tiểu Bảo sẽ không dính người anh.

Tần Dĩ Duyệt biết, Hạ Kiều Yến nhất định là người rất mâu thuẫn.

"Những...ảnh chụp có dễ thương như vậy sao?" Tiếng Hạ Kiều Yến bỗng dưng vang lên.

"Chúng khiến tôi thật bất ngờ." Tần Dĩ Duyệt đáp lại, quay đầu nhìn trong tay anh là sữa bò cùng đồ ăn vặt, cười nói: "Cảm ơn."

Hạ Kiều Yến đem sữa bò cùng đồ ăn vặt đặt tới một bên bàn nhỏ lên, cùng Tần Dĩ Duyệt nhìn ảnh chụp nói: "Trước kia cười thật khò, tựa như 250*."

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy, vừa uống vào một ngụm sữa bò thiếu chút nữa muốn phun ra.

Hạ Kiều Yến ung dung nhìn cô ho sau nửa ngày, đợi đến lúc cô thoải mái một chút, mới lên tiếng: "Về sau cuộc sống của chúng ta như thế nào, tôi sẽ không nói lại lần nữa. Chúng ta bây giờ là vợ chồng, về sau cũng thế. Cô không cần phải gấp gáp, miễn cưỡng chính mình thích ứng cuộc sống của tôi, cô cứ dựa theo trình tự trước giờ của cô đi xử lý là được. Về phần hôn lễ, lại để cho hai nhà bố mẹ bọn họ đi xử lý. Nếu như cô đối với hôn lễ còn có sắp

xếp của mình, cũng có thể nói thẳng, ở phương diện này không được làm tủi thân chính mình."

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc mà nhìn anh, không nghĩ tới anh sẽ nói tất cả ra như vậy.

Hạ Kiều Yến nhướn mày nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt đột nhiên nói: "Anh nói những lời này, khiến cho tôi rất kinh ngạc, cảm ơn anh."

"Cô xác định tôi không phải là vì giải quyết đũa tre đáng ghét Tiểu Bảo kia mới nói những lời này hay sao?"

"Anh cho rằng, lúc tôi học y cùng học tâm lý học đều là học một phần thôi sao?" Tần Dĩ Duyệt im lặng phản kích nói.

"Được rồi được rồi, tôi đánh giá thấp bác sĩ Tần nhà tôi rồi."

Tần Dĩ Duyệt buồn cười hừ hừ hai tiếng, hỏi: "Tiểu Bảo đâu? Nhóc ấy không có tới đây sao?"

"Nó mấy ngày nay còn không dám gặp tôi." Hạ Kiều Yến ghét bỏ nói.

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy bó tay rồi.

Hạ Kiều Yến thấy sữa bò cô uống cũng đã gần hết, nói: "Đi về phía sau nhà xem một chút đi, chỗ đó có không ít thứ bổ, mẹ trông."

"Hai người họ còn trông trọng?" Tần Dĩ Duyệt có chút kinh ngạc.

"Dùng lời của họ nói là tu thân dưỡng tính, dùng lời tôi nói chính là nhàn rỗi không có việc gì mò mẫm tự giày vò."

Hạ Kiều Yến nói xong, đi ra ngoài trước một bước.

Tần Dĩ Duyệt một đầu hắc tuyến theo sát phía sau anh.

250*: Thường dùng chỉ kẻ ngốc nghếch, ăn nói không ngay thẳng, làm việc không đàng hoàng, xử lý công việc một cách tùy tiện, làm trò cho thiên hạ. Trong hoàn cảnh trên thì anh Yến dùng để chỉ kẻ ngốc nghếch nhé>

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Gặp lại Chu Tử Dương

Vườn sau nhà đúng là được quản lý sạch sẽ, trồng không ít loại rau dưa mới lạ cùng đậu que.

Không biết vì cái gì, Tần Dĩ Duyệt nhìn những loại thực vật bình thường này, trong lòng đột nhiên thả lỏng.

Cổng và sân Hạ gia có lẽ không khó vào như trong tưởng tượng của cô cùng baba và mẹ.

Bọn họ từ lúc bắt đầu đều không dùng dáng vẻ cao quý nhìn cô cùng người nhà của cô. Một mực ý đồ dùng khía cạnh ngang hàng cùng bọn họ ở chung.

Giờ khắc này, cô đã tin tưởng.

**

Buổi tối, Tần Dĩ Duyệt về đến nhà. Đem những hiểu biết về Hạ gia đều nói cho Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị.

Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị sau một lúc không nói gì, cuối cùng Tần Thu Dương nói: "Người như vậy nhà cũng không có vấn đề."

Tần Dĩ Duyệt cười cười.

Lạc Minh Mị nói: "Kế tiếp liền là hôn lễ của các con rồi. Bảo bối. Con muốn có hôn lễ dạng gì? Nói cho mẹ một chút. Mẹ giúp con chuẩn bị tốt, váy cưới cũng phải làm sớm."

"Hạ Kiều Yến nói đã cho người làm váy cưới rồi."

"Ah, vậy mấy việc trong hôn lễ thì sao? Thiệp mời con có ý tưởng gì không?"

"Con không có ý kiến gì. Con trước kia thời điểm muốn kết hôn chỉ cần đơn giản. Như là người của hai nhà cùng nhau ăn cơm, mời mấy người bạn tốt ăn bữa cơm. Những thứ khác, không có cũng không sao."

Tần Dĩ Duyệt lời nói đều là thật.

Những năm này cô nhận được không ít thiệp mời kết hôn của những người khác.

Trong đó không thiếu rất nhiều bạn học nhiều năm không liên hệ. Thời điểm kết hôn mới tràn trề thêm cô, mời cho cô thêm 1 cái thiệp mời đó.

Mới đầu, người cô không đi tham dự, nhưng cũng sẽ để cho người khác mang tiền lì xì qua. Cũng sẽ gọi điện thoại chúc phúc.

Nhưng mà, cô cùng bọn họ cùng xuất hiện cũng cứ như vậy rồi thôi. Về sau cũng sẽ không có liên hệ nào khác.

Có ít người, lại liên hệ sẽ là tiệc đầy tháng hoặc tiệc trăm ngày của con họ.

Dù sao, chính là muốn thu tiền lì xì sẽ liên hệ một cái, không thu sẽ không liên hệ.

Thời gian sau này, cô đối với mấy cái thiệp mời này cũng không còn chờ mong nữa, ngược lại có chút phiền chán.

Bởi vì cô biết rõ, thời điểm cô kết hôn, cô không có da mặt dày như vậy đi phát thiệp mời cho mấy người bình thường không liên hệ cũng không quen đâu.

Nghĩa là, cô quăng ra vô cùng nhiều tiền lì xì đều trở thành nước dội lá môn rồi.

Lạc Minh Mị nghe vậy phàn nàn nói: "Đứa nhỏ này, việc lễ nghĩa này là vẫn phải làm. Kết hôn không phải chuyện hai người, cũng là một cuộc cạnh tranh so đầu đuôi."

"Lão Phật gia, ngài nói đúng. Cái này mẹ cùng bố mẹ Hạ Kiều Yến thương lượng đi, mọi người sắp xếp là được. Nếu như quyết định muốn mời bạn bè cùng mấy người đồng nghiệp, mẹ đến lúc đó viết thành danh sách."

"Cũng được."

"Con đi rửa mặt ngủ đi đây."

"Đi đi."

**

Thứ hai, Tần Dĩ Duyệt thay đổi áo khoác trắng, liền đi tìm phòng.

Vừa quay trở lại văn phòng liền thấy Tiểu An vội vã mà chạy vào, "Chị Tần, không tốt rồi không tốt rồi."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Phòng phẫu thuật bên kia vừa nhận một người bệnh tự sát, trưởng khoa cho chị đi qua làm trợ thủ."

"Chị lập tức đi qua."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy lập tức hướng phòng phẫu thuật đi đến.

Phòng phẫu thuật bên kia đã chuẩn bị xong.

Phòng phẫu thuật bên ngoài, trên ghế dài có hai người ngồi, khuôn mặt tiêu tụy, có vẻ là người nhà. Tần Dĩ Duyệt thấy thế vội vàng đi qua, sợ nhìn phải biểu cảm bi thương của bọn họ.

Tần Dĩ Duyệt tiến vào phòng giải phẫu, phát hiện bác sĩ phẫu thuật chính lại là Trưởng khoa, nghi ngờ nói: "Trưởng khoa, ngài tự mình làm sao?"

"Cơ hội không nhiều lắm, cô xem thật kỹ đây."

"Vâng."

Tần Dĩ Duyệt và y tá cùng một chỗ chuẩn bị xong công việc trước khi giải phẫu.

Trong khi chuẩn bị dụng cụ và các thuốc để phẫu thuật, Tần Dĩ Duyệt từ người đồng nghiệp điều trị biết được người bệnh là uống axit tự sát, bị người nhà kịp thời phát hiện đem đến đây.

Lúc đến bục giải phẫu, Tần Dĩ Duyệt nhìn lướt qua người bệnh lâm vào hôn mê.

Trên thân người còn mặc đồng phục lớp 10, hiển nhiên là một học sinh.

Trên mặt của cậu nhóc còn mang theo ngầy thơ, nhưng cũng đã không sinh khí mà nằm ở trên bàn giải phẫu, sinh tử không biết.

Tần Dĩ Duyệt cũng chỉ có chút thời gian nhỏ nhoi cảm khái một cái, rất nhanh liền chuyển hết chú ý vào công việc.

Tần Dĩ Duyệt ở một bên giúp Trưởng khoa làm giải phẫu, cũng không ngừng quan sát thủ thuật của tay Trưởng khoa xử lý theo kế hoạch.

Bọn họ trước khi phẫu thuật sẽ có kế hoạch trị liệu, không ít phương án chính thức trong quá trình phẫu thuật đều có thay đổi.

Thay đổi phương án hợp lý hay không, thì phải xem kinh nghiệm của bác sĩ mổ chính.

Hiện tại tình huống người bệnh, là axit đậm khoang miệng cùng nơi cổ họng ăn mòn một mảng lớn, theo biểu hiện ra xem hai má cùng chỗ cổ họng mức độ khác nhau có hiện tượng biến thành màu đen.

Tình huống này so với dự đoán trước đó của bọn họ còn nghiêm trọng hơn, ngoại trừ rửa dạ dày, còn muốn cho người bệnh đặt ống nhân tạo, khoang miệng vết thương cũng phải xử lý thích hợp.

Như vậy là sẽ có lần thứ hai giải phẫu, mà lần thứ nhất giải phẫu làm tới trình độ nào, cô là không có khái niệm cụ thể, toàn bộ nhờ Trưởng khoa để phán đoán.

**

Sau một hồi bận rộn giải phẫu, Tần Dĩ Duyệt nhìn các y tá đẩy giường ra phòng giải phẫu.

Trưởng khoa mở hồi đàm địa mà đứng tại chỗ trống bàn giải phẫu bên cạnh, quay đầu nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Đã học được cái gì?"

Tần Dĩ Duyệt nghĩ nghĩ một lúc, không có trả lời.

Trưởng khoa nhìn cô sau một lúc lâu, nói ra: "Cô rất thông minh, những kỹ thuật này, rồi cô sẽ hiểu, tôi không vội mà đem những vật kia giao cho cô đâu."

"Trưởng khoa..."

"Là một bác sĩ, tôi đánh giá cao khả năng thông cảm của cô đối với bệnh nhân, tôi cũng rất hài lòng rằng cô không mất đi lòng yêu mến cùng với trách nhiệm của một người bác sĩ chăm sóc sức khỏe trong công việc hằng ngày. Nhưng tôi gần đây phản đối việc đối với bệnh nhân xảy ra quá nhiều cảm tình, cái này với việc chữa bệnh và chăm sóc của một bác sĩ chăm sóc mà nói không phải là hiện tượng tốt, hi vọng cô có thể hiểu."

Tần Dĩ Duyệt cẩn thận suy tư hồi lâu, "Cảm ơn Trưởng khoa."

"Tôi nói nhiều lời như vậy, nói nữa là thành nói nhảm rồi, cô cũng sẽ không nghe vào đâu." Trưởng khoa nói xong, quay người đi vào phòng đổi đồ của phòng giải phẫu thay quần áo.

Tần Dĩ Duyệt ngồi tại nguyên chỗ, một lần nữa đem ánh mắt đặt tới bàn phẫu thuật rỗng tuếch, sau đó cũng quay người rời đi.

**

Buổi chiều tan tằm, Tần Dĩ Duyệt đi đến bãi đỗ xe bệnh viện.

Sắp đi đến bên cạnh xe của mình, bước chân của cô lại dừng một chút, biểu cảm lạnh lùng mà nhìn Chu Tử Dương đứng cạnh xe cô.

Chu Tử Dương nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn về hướng Tần Dĩ Duyệt, "Tiểu Duyệt."

Tần Dĩ Duyệt âm thanh nhàn nhạt nói: "Anh đến đây làm gì?"

"Anh muốn cùng em nói chuyện." Chu Tử Dương nói xong thò tay muốn cầm chặt tay Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt lui về phía sau vài bước, tránh né đụng chạm của anh ta, "Thái độ của tôi lúc bảy năm trước đã biểu đạt rõ ràng."

"Lúc ấy anh không có cách nào, em không thể ngay lúc anh bắt lực phán anh tử hình được."

"Không có cách nào?" Tần Dĩ Duyệt cười lạnh nói, "Bởi vì không có cách nào, anh lại để cho tôi đem cơ hội du học chuyển sang cho anh; bởi vì anh không có cách nào, cho nên sau lúc anh thành công được du học, trước tiên đem tôi một cước đạp ra, anh lựa chọn cùng một chỗ du học với Diệp Thanh? Hiện tại, anh muốn đem Diệp Thanh đạp ra, một lần nữa tìm tới tôi sao? Tôi hiện tại có bao nhiêu giá trị cho anh xem trọng tôi vậy?"

Chu Tử Dương trên mặt vô cùng xấu hổ, "Người anh yêu từ đầu đến cuối chỉ là em, Diệp Thanh cô ta chỉ là..."

Tần Dĩ Duyệt nhắm lại mắt, đánh gãy lời nói Chu Tử Dương, "Nếu như tôi chưa cùng Hạ Kiều Yến xảy ra quan hệ, chỉ là bác sĩ bệnh viện bình thường,

anh còn có thể giống như bây giờ sao?"

"Không liên quan đến Hạ Kiều Yến, mấy năm này anh đã hối hận, em cho anh một cơ hội, anh sẽ đền bù tất cả cho em. Anh có thể ở bệnh viện chúng ta, giúp em có được một cái chức vị, em làm trợ thủ của anh cũng tốt hơn ở cái bệnh viện nhỏ này chỉ có thể làm một bác sĩ bình thường. Tiểu Duyệt, anh đang rất nghiêm túc suy nghĩ chuyện hai người chúng ta về sau."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Người không biết xấu hổ, vô địch thiên hạ

"Vậy Diệp Thanh ở đâu? Theo tôi được biết, cô ấy vừa lợi dụng quan hệ của bố cô ta đem anh cùng một chỗ điều đến bệnh viện tốt nhất Tần thành, quay đầu anh liền đập cô ta. Chu Tử Dương. Anh cùng trước kia thật đúng là không có bất kỳ thay đổi nào." Tần Dĩ Duyệt trong lòng bắt đầu nảy lên một hồi lại một hồi chán ghét, cô không muốn lại cùng người đàn ông này nói nữa câu nói.

Nghĩ xong, Tần Dĩ Duyệt đẩy Chu Tử Dương. Mở cửa xe, nhanh chóng đem xe lái ra khỏi bãi đậu xe. Không bao giờ... muốn nhìn thấy gương mặt của Chu Tử Dương.

Như vậy sẽ chỉ làm cô cảm thấy buồn nôn. Lại để cho cô muốn trở lại trước kia tặng chính mình mấy cái cái tát.

Lúc ấy, cô chắc chắn là bị mù, mới có thể vì Chu Tử Dương làm những chuyện đó?

Tình yêu của cô là trả giá cùng hi sinh. Sự thật chứng minh, cô là gặp người không tốt, còn vì người này phá đi tương lai của mình.

Chu Tử Dương đứng ở bãi đỗ xe. Nhìn xe Tần Dĩ Duyệt biến mất trong phạm vi tầm mắt. Đáy mắt hiện lên một hồi lo lắng.

Hắn cho rằng Tần Dĩ Duyệt sẽ hiểu được, nghe hết những lời hắn nói.

Không nghĩ tới sau khi Tần Dĩ Duyệt leo lên được Hạ Kiều Yến sẽ đối với hắn lạnh lùng như vậy.

Những ngày này, trong bệnh viện có rất nhiều người truyền lưu chuyện lúc trước của hắn. Lãnh đạo cùng đồng nghiệp đều không tin hắn. Lại để cho công việc của hắn không tốt, không thể mở rộng. Diệp Thanh cũng vì chuyện này mà sắc mặt luôn không tốt mỗi khi ở cùng hắn.

Hắn suy nghĩ thật lâu, mới nhớ tới câu mà Hạ Kiều Yến lúc hội trường đã từng nói qua.

Hạ Kiều Yến muốn đối phó hắn!

Nếu như Tần Dĩ Duyệt không ra mặt vì hắn nói chuyện. Hắn ở trong bệnh viện chắc chắn sẽ rất khó có chỗ đứng.

Nghĩ tới đây, Chu Tử Dương ánh mắt trầm trầm.

**

Tần Dĩ Duyệt chính là tức giận mà lái xe. Điện thoại ném bên ghế phụ vang lên.

Tần Dĩ Duyệt nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động, đem xe dừng lại ven đường, tiếp nhận cuộc gọi. "Này."

"Ai chọc giận cô rồi hả?" Hạ Kiều Yến giọng nói lười biếng theo điện thoại truyền đến.

"Bạn trai cũ!" Tần Dĩ Duyệt không chút nghĩ ngợi mà trả lời.

"Hắn còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt cô sao?"

"Giám đốc Hạ, nghe ý tứ trong lời nói của anh, là anh ở trong việc này còn có một chân sao?"

"Việc làm vợ tôi hết giận, tôi làm vẫn là rất tận hết sức lực đấy."

Tần Dĩ Duyệt không biết như thế nào, cảm giác bị đè nén trong lòng tản đi không ít, "Anh đã làm cái gì?"

"Không nói cho cô."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Hạ Kiều Yến ở sau bàn làm việc đứng lên, đi đến trước cửa sổ, nói: "Đối phó với loại người mình không thích, phương pháp xử lý chính là, lấy đi thứ mà hắn ta đề ý nhất. Nói như vậy có thể hiểu chưa?"

"Vậy hắn hôm nay tới tìm tôi, nếu không giống như tường tượng lúc trước của hắn, ngược lại sẽ chọc giận anh. Chu Tử Dương có lẽ... không có ngu ngốc như vậy?"

"Hắn đem cô ném đi, còn không tính là ngu ngốc sao? Bất quá, cả đời này hắn ta làm được nhất, đúng đắn nhất một việc, đó là buông tha cho cô. Nếu không thì, tôi như thế nào lại có cơ hội nhặt được bảo vật chứ."

"Giám đốc Hạ, anh khoa trương việc tôi xinh đẹp là được rồi, những thứ khác không cần khoa trương. Tôi biết rõ tôi là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở." Tần Dĩ Duyệt nhìn không được cười nói.

Hạ Kiều Yến nghe được tiếng cười của cô, khoe miệng cũng có chút nâng lên, "Chờ thử áo cưới nhé."

"Đã làm xong rồi hả?"

"Ừ."

Tần Dĩ Duyệt nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: "Tôi mời anh ăn cơm."

"Tốt."

**

Tần Dĩ Duyệt chọn lấy một quán ăn có giá tương đối cao, sau đó đem địa chỉ gửi cho Hạ Kiều Yến.

Trong lúc đợi Hạ Kiều Yến, Tần Dĩ Duyệt một bên vừa thưởng thức cảnh đẹp thành phố, vừa nghĩ chuyện công việc.

Hôm nay, những đạo lý mà Trường khoa lúc ở phòng giải phẫu nói với cô, cô đều hiểu.

Một bác sĩ ở lúc trẻ tuổi tiêu tốn quá nhiều tình cảm đối với người bệnh, có nghĩa là con đường của cô đi không dài, cô sẽ vì một chuyện này sẽ không đi đến vị trí cao.

Bản thân cô muốn ở cái nghề bác sĩ này có thể đi được xa hơn, cô nhất định phải học được chuyện quản lý tình cảm của mình.

Điểm này, trước đây cô xử lý được rất tốt.

Trái lại sau khi gặp gỡ Tiểu Bảo, có chút không khống chế được.

Tiểu Bảo sau này sẽ là người thân của cô.

Cô không nghĩ tới, còn có loại duyên phận như vậy.

Năm đó cô làm một chuyện nhỏ, lại thành chuyện hôn nhân của cô.

"Đang suy nghĩ gì?" Giọng nói dịu dàng của Hạ Kiều Yến từ đỉnh đầu phát ra.

Tần Dĩ Duyệt phục hồi tinh thần lại, cười nói: "Suy nghĩ Tiểu Bảo lúc nào sẽ tới gặp tôi."

"Nó bây giờ đang ở trong biệt thự."

"Nhóc không tránh anh nữa?"

"Nếu như cuộc sống, sinh hoạt của nó tự gánh vác được, có thể sẽ tiếp tục trốn, nhưng gánh vác không được, lại không thể tiếp nhận đụng chạm của người khác, thì chỉ có thể xám xịt mà chạy về thôi."

"Hai người ở chung được cũng thật kỳ lạ đó."

"Ừ." Hạ Kiều Yến ngồi vào vị trí đối diện cô, "Gọi món ăn chưa?"

"Chọn rồi, tờ đơn ở bên cạnh tay trái anh, anh nhìn xem có hợp khẩu vị không? Không thích hợp, lại chọn những món khác."

"Tôi không kén ăn."

Hai người nói đến đây, không biết như thế nào, liền quỵ dị mà tiếp tục không nổi nữa.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ nghĩ một chút, nói ra: "Hôm nay tôi gặp được một cậu nhóc uống axit tự sát, cậu ta uống là axit đậm đặc. Khoang miệng cùng cổ họng trình độ ăn mòn thật nghiêm trọng, về sau ăn cơm, nói chuyện đều là vấn đề."

Hạ Kiều Yến tay ngừng lật menu, ánh mắt như hắc thạch dừng tại khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Dĩ Duyệt, lấy tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô đặt ở trên mặt bàn, hỏi: "Cô có thích công việc của cô không?"

"Thích."

"Vậy là tốt rồi." Hạ Kiều Yến cười nói: "Nghề nghiệp của cô là trực tiếp đối mặt sinh lão bệnh tử, áp lực tinh thần, áp lực công việc phải gánh chịu vốn so mấy nghề khác cao hơn rất nhiều, sở thích so cái gì đều quan trọng hơn. Nhưng những chuyện này về sau đừng để trong lòng, cô là bác sĩ, vì bọn họ cống hiến kỹ thuật cùng thời gian của cô là đủ rồi, tình cảm cùng cảm xúc giữ lại cho người thân của cô."

"Trường khoa cũng đã nói với tôi lời tương tự."

"Vậy ông ấy là thật tâm yêu quý cô đấy." Hạ Kiều Yến nheo nheo tay mềm mại không xương của cô, "Mỗi người đều có câu chuyện, tốt xấu đều có, những thứ kia là do cá nhân bọn họ lựa chọn, cái cô chứng kiến chỉ là một mặt trong đó thôi. Những thứ tình tiết khác, đều là do cô tự suy nghĩ ra, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Cùng bọn họ đem thời gian lãng phí ở chuyện này, không bằng đem thời gian đặt tới chuyên ngành của kỹ thuật của cô, hoặc là đặt tới trên người của tôi."

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ rằng chuyện công việc cô thuận miệng nói ra, Hạ Kiều Yến sẽ trả lời nghiêm túc như vậy, "Giám đốc Hạ, cái da mặt này của anh hình như lại dày lên rồi."

"Ồ trước mặt vợ mình tận lực tạo cảm giác thì có gì sai sao?" Hạ Kiều Yến khề nói.

Tần Dĩ Duyệt nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Hạ Kiều Yến.

Từng cô gái đều chờ mong một phần tình yêu xinh đẹp, cô cũng không ngoại lệ.

Người như Hạ Kiều Yến, thật là kiểu người lý tưởng của phụ nữ đấy.

Cho dù bên ngoài đều cho rằng anh mang theo đứa bé, cũng không ảnh hưởng đến việc anh trở thành mẫu người lý tưởng của phần lớn phụ nữ.

Mà cô biết rõ anh không có từng kết hôn, anh nguyện ý vì Tiểu Bảo để cho mọi người bên ngoài hiểu lầm anh.

Cô nhóc Anna không chỉ một lần phỏng đoán mẹ ruột của Tiểu Bảo, nhưng không ai sẽ nghĩ đến rằng Tiểu Bảo không phải con của anh.

Hạ Kiều Yến nhìn Tần Dĩ Duyệt đang ngăn người, tay anh ở trước mặt cô quơ quơ, "Yêu tôi rồi hả?"

"Anh nói đi?"

"Chính là đã yêu."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Hai người đơn giản mà ăn cơm tối, sau đó Hạ Kiều Yến lại để cho tài xế xe anh, mở xe đi đến tiệm áo cưới.

Chính anh thì lại lái xe cùng Tần Dĩ Duyệt đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thử váy cưới

Cửa hàng áo cưới, đã đóng cửa đợi bọn họ đi tới.

Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến vừa đi vào cửa tiệm áo cưới, liền bị bóng dáng nhỏ nhắn trên ghế sofa hấp dẫn.

Tiểu Bảo trừng mắt một đôi mắt đen láy. Tức giận mà nhìn chăm chăm vào Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhú mày, vẻ mặt từ trên cao nhìn xuống thẳng nhóc chủ động chạy đến trước mặt anh tìm đánh.

Tần Dĩ Duyệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhiều thịt của Tiểu Bảo hình như đã nhỏ hơn một chút so với lúc trước.

Tiểu Bảo nhảy xuống ghế sofa, đi đến bên người Tần Dĩ Duyệt. Duỗi cánh tay nhỏ ra, ôm lấy chân của cô.

Mặt tròn nhỏ nhắn ở trên quần của cô nhẹ nhàng cọ xát vài cái.

Nhà thiết kế mang theo vài người trợ lý chạy ra tiếp đón. "Giám đốc Hạ, Tàn tiểu thư. Mời ngồi, lễ phục đã chuẩn bị xong, hiện tại cần thử sao?"

Hạ Kiều Yến khuôn mặt nhàn nhạt gật đầu.

Bốn người trợ lý liền đi vào đằng sau phòng thiết kế. Chỉ chốc lát sau đây một cái tủ cỡ lớn tới.

Tủ lớn trong suốt để đồ hai bộ lễ phục.

Trước mặt một bộ là váy cưới màu trắng, chế tác từ rayon - lụa nhân tạo, ngọn đèn chiếu rọi xuống như nước chảy. Váy may thập phần trôi chảy, nhìn quan vô cùng tốt.

Bộ còn lại là một bộ áo Khỏa, hay đơn giản hơn là váy cưới truyền thống của Trung Quốc, chế tác rất tinh tế. Trên áo, lông vũ Phượng Hoàng được sắp đặt tùy ý. Trông rất sống động.

Tàn Dĩ Duyệt kinh ngạc nhìn về phía Hạ Kiều Yến. "Giám đốc Hạ. Hiệu suất của anh đúng là rất cao đó."

"Nhiều tiền quá, chính là điểm này không tốt." Hạ Kiều Yến bày ra vẻ mặt không có biện pháp nói, bộ dáng kia tại thời điểm này so với bất luận cái gì đều muốn hấp dẫn.

Tàn Dĩ Duyệt không tự giác mà nhìn đến ngáy người.

Hạ Kiều Yến buồn cười mà lắc lắc gương mặt của cô, "Đi thử xem hợp không, không hợp lại sửa."

"Được."

Tàn Dĩ Duyệt nhờ sự trợ giúp của hai người trợ lý, mặc thử váy cưới.

Váy cưới từ lụa nhân tạo vô cùng thoải mái, đúng là rất hợp với làn da của cô.

Trong nháy mắt lúc Tàn Dĩ Duyệt đi ra từ phòng thử đồ, đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo hai người ngồi ở một góc ghế sofa, nhìn thấy cửa phòng thử đồ mở ra, đều nhao nhao nhìn qua.

Một lớn một nhỏ mặt lập tức bừng sáng.

Tiểu Bảo đứng lên chạy hướng Tàn Dĩ Duyệt, đôi mắt đen láy ở bên trong tất cả đều là sự mừng rỡ.

Nhóc tuy nhiên không nói lời nào, trên mặt cũng rất ít có biểu lộ, nhưng nhóc này lớn lên vô cùng đẹp đẽ. ăn mặc đều không tầm thường, lại để cho người khác rất có hảo cảm, nhất là lúc nhóc toát ra tính trẻ con, để cho người đó tâm cũng nhin không được mà mềm nhũn.

Hạ Kiều Yến nhìn biểu hiện nhỏ kia của Tiểu Bảo, biểu cảm có chút ôn nhu.

**

Vốn cho là thử váy cưới là việc đơn giản, nhưng hai bộ quần áo cùng đồ nữ trang ở cùng một chỗ thì vẫn phải bỏ ra gần ba giờ đồ hồ.

Tiểu Bảo đã sớm nhàm chán được ở trên ghế sofa ngủ mất.

Đổi về quần áo cũ, Tàn Dĩ Duyệt nhớ tới Hạ Kiều Yến muốn lái xe, liền đi tới trước sofa ôm lấy Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo lúc bị động tác này mà miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy là Tàn Dĩ Duyệt, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tiếp tục nằm ngáy o..o....

Hạ Kiều Yến đi theo phía sau hai người Tàn Dĩ Duyệt, sau đó mở cửa xe giúp cô.

Tàn Dĩ Duyệt ngồi vào trong xe, nghĩ đến Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo vừa rồi biểu hiện hình như vẫn còn giận nhau, nói: "Biệt thự bên kia có chút xa, nếu không đêm nay để cho Tiểu Bảo ở nhà của tôi một đêm, như vậy có được không?"

Hạ Kiều Yến trong mắt hiện lên một vòng sáng, nói khẽ: "Được."

"Váy đồ của nhóc đâu?"

"Tôi sẽ gọi điện thoại để cho quản gia đem hai bộ tới."

Tàn Dĩ Duyệt gật đầu, nói: "Anh có phải cảm thấy tôi quá không thể chờ đợi được mà lấy lòng anh cùng Tiểu Bảo rồi?"

"Không thể chờ đợi được?" Hạ Kiều Yến buồn cười mà hỏi ngược lại, "Cô đã là vợ của tôi rồi, tôi rất thích cô cùng Tiểu Bảo tiếp xúc nhiều, hơn nữa

thằng nhóc cũng rất thích cô."

"Hạ Kiều Yến, tôi phát hiện tâm tính của tôi hiện tại không đúng lắm. Rõ ràng là đã kết hôn rồi, nhưng đến bây giờ tôi vẫn có cảm giác là vô tình ôm đúi anh. Là do sự chênh lệch giàu nghèo của chúng ta quá lớn mà tạo thành sao?"

"Tôi ngày mai lại để cho người đem tiền của tôi chuyển đến dưới danh nghĩa của cô, như vậy cô cũng sẽ không có chênh lệch rồi."

"Tôi rất nghiêm túc."

"Tôi cũng thế."

Tần Dĩ Duyệt trừng cái ót Hạ Kiều Yến một lúc, chẳng muốn cùng anh tiếp tục thảo luận vấn đề này rồi.

**

Xe chạy đến dưới nhà Tần Dĩ Duyệt, quần gia cũng đã đến.

Nhìn Hạ Kiều Yến cùng Tần Dĩ Duyệt từ trên xe bước xuống, ông mang theo cái balô nhỏ đựng quần áo trẻ con.

"Thiếu gia, Thiếu phu nhân, quần áo tiểu thiếu gia đều ở bên trong rồi."

Tần Dĩ Duyệt bị xưng hô của quần gia làm chấn động một cái, có chút xấu hổ cười nói: "Làm phiền ông rồi."

"Đây là việc của tôi."

Hạ Kiều Yến đi tới mang theo balô nhỏ lên lầu, Tần Dĩ Duyệt cũng ôm Tiểu Bảo đi lên.

Lạc Minh Mị mở cửa, nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt trong ngực là Tiểu Bảo thì ngẩn người, rất nhanh liền kịp phản ứng. "Đây là Tiểu Bảo?"

"Vâng. Lúc đi thử áo cưới thì nó ngủ rồi, đêm nay trước hết để cho Tiểu Bảo ở bên này, hi vọng sẽ không làm phiền bác trai bác gái." Hạ Kiều Yến nói.

"Không có. Đừng đứng ở ngoài cửa, tranh thủ thời gian vào đi." Lạc Minh Mị hạ giọng nói, sợ đánh thức Tiểu Bảo.

"Baba, mẹ. Hai người cùng Kiều Yến trò chuyện đi, con trước tiên đem Tiểu Bảo đặt trên giường ạ."

"Được được."

Tần Dĩ Duyệt đem Tiểu Bảo ôm đến phòng của cô, Tiểu Bảo chỉ là giật giật, lại quay đầu tiếp tục ngủ.

Tần Dĩ Duyệt ngồi ở bên giường nhìn mặt mày nho nhỏ của Tiểu Bảo, khóe miệng không tự chủ được mà tạo thành nụ cười.

Trong phòng khách.

Hạ Kiều Yến từ trong túi lấy ra một cuốn sổ nhỏ màu đỏ, như một lời mời, thái độ cung kính mà đưa cho Lạc Minh Mị cùng Tần Thu Dương.

"Bác trai, bác gái, đây là bố mẹ con mời người tính toán mấy cái thời gian thích hợp để cử hành hôn lễ, hai người nhìn xem thử."

Tần Thu Dương nhận lấy cuốn sổ nhỏ nhỏ, nhìn thoáng qua, sau đó giao cho Lạc Minh Mị, hỏi: "Thông gia bên kia có hợp ý thời gian nào sao?"

"Bố mẹ con để hai người quyết định, nhà con lấy đi báo bối của hai người, thời gian kết hôn cần phải do hai người quyết định."

Tần Thu Dương cũng không có chối từ, "Vậy thì quyết định ngày 29, sau hôn lễ sẽ là ngày nghỉ Tết Nguyên Đán, như vậy thời gian nghỉ kết hôn cùng Tết Nguyên Đán ở cùng một chỗ, thời gian có thêm một chút nữa rồi."

"Vâng ạ."

Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị nhìn cuốn sổ nhỏ, trong lòng thật không có bao nhiêu lo lắng.

Đột ngột kết hôn, cũng không có sao.

Chỉ cần gặp được gia đình cùng người tốt, thời gian sẽ như râu ria.

Cho tới bây giờ, Hạ Kiều Yến cùng người Hạ gia biểu hiện đúng là không thể bắt bẻ.

Mà ngay cả Tiểu Bảo cũng đã có thể tiếp nhận Tần Dĩ Duyệt.

Người lớn có thể diễn kịch, trẻ con lại không thể.

Tần Dĩ Duyệt đem cuộc nói chuyện của ba người nghe vào trong tai, trong lòng không có bao nhiêu chấn động.

**

Hôm sau, sáng sớm.

Tần Dĩ Duyệt thong thả tỉnh lại, cảm giác trong ngực có một cái đầu nhỏ lông xù.

Cô mở to mắt, phát hiện là Tiểu Bảo, mới nhớ tới tối hôm qua cô đem Tiểu Bảo mang về nhà rồi.

"Bảo bối, buổi sáng tốt lành."

Tiểu Bảo cười tủm tỉm mà nhìn cô, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn ở trên mặt Tần Dĩ Duyệt cọ xát.

Tần Dĩ Duyệt một tay nâng nhóc lên, một tay vỗ nhẹ sau lưng vừa mềm vừa nhiều thịt của nhóc.

Cô phát hiện, cô không phải đặc biệt thích trẻ con, nhưng đối với Tiểu Bảo lại chưa từng có cảm thấy phiền chán.

"Có đói bụng không?"

Tiểu Bảo dùng cọ lấy cổ Tần Dĩ Duyệt, khẽ gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Dẫn theo Tiểu Bảo đi làm

"Chúng ta nhanh nhanh rời giường. Mẹ của cô nhất định chuẩn bị thật nhiều món ăn ngon đấy, đợi chút nữa sẽ lạnh mất, không thể ăn nữa rồi."

Tần Dĩ Duyệt nói xong, ôm Tiểu Bảo ngồi dậy. Tung tăng chạy vào toilet.

Tiểu Bảo bởi vì động tác bất ngờ của cô, hai cánh tay nhỏ dùng sức mà ôm lấy cổ của cô.

Tần Dĩ Duyệt tối hôm qua đã đem đồ vệ sinh cá nhân của Tiểu Bảo đặt lên trên kệ phòng vệ sinh rồi.

Cô lấy cái cốc nhỏ, bàn chải đã nặn kem đánh răng của trẻ cầm lên, sau đó đưa cho Tiểu Bảo.

Sau đó, quay người cầm đồ dùng rửa mặt của chính cô.

Đánh giá hành động từ bé đến giờ của nhóc, nhóc chính là một trẻ trưởng thành hơn so với mấy đứa trẻ khác cùng tuổi.

Mà đặc điểm lớn nhất của tiểu gia hỏa này chính là không thích người lớn đem nhóc trở thành trẻ con.

Tần Dĩ Duyệt cũng không có ý định bỏ qua cảm giác tồn tại, chuyện gì cũng đều giúp nhóc làm.

Quả nhiên, Tiểu Bảo nhận lấy cốc, sau đó rất tự giác không nói, tự mình đánh răng.

Một lớn một nhỏ rửa mặt xong sau, Tần Dĩ Duyệt đem Tiểu Bảo ôm trở về trên giường. Hỏi: "Con sẽ tự mình mặc quần áo sao?"

Tiểu Bảo gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt trên khuôn mặt nhỏ nhắn hôn một cái, sau đó đi trở mình đi lấy balô nhỏ của nhóc.

Tiểu Bảo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, có chút không được tự nhiên.

Tần Dĩ Duyệt tìm trong chốc lát. Nhìn thấy một bộ đồ hình gấu Danny Bear. Liền đem ra, "Hôm nay trời đẹp, con mặc cái được không?"

Tiểu Bảo nhìn xem bộ đồ trẻ con rất ngu ngốc rất ngây thơ kia. Cổ mà gật đầu. Sau đó tốn sức mà tự mình thay đồ.

Hai người lúc xuống lầu. Lạc Minh Mị đang trong phòng bếp bận rộn, Tần Thu Dương ở trên ban công tưới hoa.

"Baba, mẹ. Sớm."

"Hai đứa dậy rồi à?" Lạc Minh Mị cười nói, đem đồ ăn đặt tới trên bàn cơm.

Tiểu Bảo đem ipad nhỏ chuyển hướng đến trước mặt Lạc Minh Mị. Trên đó viết "Ông ngoại bà ngoại, buổi sáng tốt lành."

Lạc Minh Mị nhìn mấy cái chữ, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tiểu Bảo. Nhớ tới cơ thể của nhóc, mắt không khỏi đỏ lên, "Tiểu Bảo Bối cũng vậy, tranh thủ thời gian ngồi xuống ăn điểm tâm. Đồng chí Tần Thu Dương, cháu ngoại của anh mời anh đến, anh nhanh nhanh đi đến đây, đừng làm cho cháu ngoại chờ lâu."

"Đến rồi." Tần Thu Dương nói xong liền đi tới bên cạnh bàn ăn, cười ha hả mà nhìn Tiểu Bảo, "Con ngủ ngon không?"

Tiểu Bảo tay trên ipad viết: "Ngủ rất ngon ạ."

"Vậy là tốt rồi. Về sau muốn đến bên này ở, chúng ta đều chào mừng con, ngàn vạn đừng khách khí."

"Cảm ơn ông ngoại."

Bốn người cùng một chỗ ăn xong bữa sáng hòa hợp, Tần Dĩ Duyệt đi ra ngoài đi làm.

Tiểu Bảo thấy cô phải đi làm, cũng đi theo cô đến bệnh viện.

Tần Dĩ Duyệt thấy nhóc kiên trì, cũng không có cự tuyệt.

Nhưng lại sợ nhóc sức miễn dịch thấp, ở bệnh viện dễ dàng lây vi khuẩn gây bệnh, vậy nên gửi cho Hạ Kiều Yến tin nhắn hỏi thăm.

Tần Dĩ Duyệt: Hạ đồng, Tiểu Bảo muốn đi làm với tôi, anh nghĩ sao?

Hạ Kiều Yến đã một hồi lâu mới trả lời, "Để cho nó đi theo đi."

Tần Dĩ Duyệt nhìn xem cái tin nhắn vô trách nhiệm kia, trong lòng lẽ lẽ mất về sau, khởi động xe đi đến bệnh viện.

**

Vừa đến văn phòng, Tiểu An hai mắt tỏa ánh sáng mà nhìn Tiểu Bảo.

Tần Dĩ Duyệt đem Tiểu Bảo đặt tới vị trí của mình, "Tiểu An, hôm nay em để ý Tiểu Bảo giúp chị nhé."

"Yes Sir. Chị Tần, loại nhiệm vụ này chị an tâm thoải mái giao cho em."

Tần Dĩ Duyệt bất đắc dĩ mà liếc nhìn cô trợ lý nhỏ vài lần, nhỏ giọng dặn dò: "Tình huống của nhóc có chút đặc biệt, em đừng chạm vào nhóc, biết không?"

Tiểu An có chút khó hiểu mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, sững sờ gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt thấy thế, xem ra cô hôm nay là không cần làm việc rồi.

Buổi sáng, Tần Dĩ Duyệt như thường ngày đi xem bệnh nhân, Tiểu Bảo cũng chưa từng có quấy rầy công việc của cô, phần lớn thời gian đều im lặng mà ở bên cạnh, ngồi trên giường nhỏ xem ipad của nhóc.

Ngẫu nhiên sẽ muốn uống nước hoặc đi WC, lúc khác thì giống như người trong suốt, nhu thuận được không thể tưởng tượng nổi.

Giữa trưa, sau khi ăn cơm trưa xong, Tần Dĩ Duyệt liền mang theo Tiểu Bảo đi ký túc xá của nhân viên bệnh viện.

Dựa theo tư lịch của cô, cô không thể phân đến một mình ở nhà trọ đấy, nhưng Nhã Đức bệnh viện khoa nghiên cứu sinh thiếu bác sĩ, bởi vậy bác sĩ nghiên cứu sinh lợi ích tương đối cao một tí.

Tần Dĩ Duyệt nắm bàn tay mập mập của Tiểu Bảo đi vào nhà trọ nhỏ, nói: "Buổi chiều cô còn phải đi làm, nên phải nghỉ trưa ở đây, con thấy có được không?"

Tiểu Bảo vẫn nhìn bên trong căn hộ, đồ dùng đơn giản, gập gật đầu.

Sau đó, có chút mệt mỏi mà ngáp một cái, liền cởi giày rồi.

Tần Dĩ Duyệt sờ lên chăn, phát hiện chăn có chút lạnh, liền mở ra thăm nhiệt.

Đến khi toàn bộ chăn đều ấm áp dễ chịu, cô mới tắt đi thăm điện, nghỉ ngơi.

**

Mơ mơ màng màng, Tần Dĩ Duyệt bị chuông điện thoại di động đánh thức.

Cô vội vàng ấn nhận, "Alô."

"Chị Tần, người bệnh khám gấp ngày hôm qua, người nhà gia đình họ đang gây sự ở đây." Tiểu An giọng nói có chút khóc nức nở, hiển nhiên không phải là chuyện nhỏ.

"Em đừng vội, từ từ nói." Tần Dĩ Duyệt vừa nói vừa một tay mặc xong quần áo.

"Bọn họ nói phương thức trị liệu của chúng ta là sai, ác ý kéo dài trị liệu, để tạo thành vết thương không thể chữa trị. Hiện tại trường khoa lại không có ở bệnh viện, chuyện này liên đới đến đầu chúng ta."

"Em đừng hoảng hốt, chị lập tức đi qua." Tần Dĩ Duyệt cúp điện thoại, nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Bảo còn đang ngủ say, cầm ipad nhỏ của nhóc, ở phía trên viết vào một hàng chữ, lại để cho nhóc sau khi tỉnh sẽ gọi điện thoại cho cô, làm màn hình nhỏ chuyển sang hình thức luôn sáng, mới bước nhanh rời khỏi.

**

Tần Dĩ Duyệt chạy đến bệnh viện, phát hiện thang máy đều bị chiếm dụng rồi, liền trực tiếp chuyển tới cầu thang bộ, theo cầu thang bộ mà đi lên.

Cô còn chưa tới phòng làm việc của mình, chỗ tầng trệt chợt nghe đến tiếng ồn ào ầm ĩ.

Nghe âm thanh, đã biết rõ hiện trường loạn đến mức nào.

"Mấy người bác sĩ lang băm này, đem con của tôi trị thành cái dạng gì rồi hả? Trong mắt mấy người cũng chỉ nhìn tới tiền thôi sao? Lương tâm của mấy người đều bị chó ăn hết rồi chắc? Mấy người để cho một đứa trẻ 15 tuổi về sau sống tiếp thế nào? Để cho gia đình chúng tôi phải làm sao đây?" Một giọng nữ tê tâm liệt phế theo hành lang truyền đến.

Cùng âm thanh này còn có âm thanh xô đẩy cùng chỗ truyền đến.

Tần Dĩ Duyệt hít một hơi thật sâu, đẩy cửa cầu thang bộ, âm thanh lạnh lùng nói: "Mấy người đang làm cái gì? Có việc cần nói, đừng ảnh hưởng bệnh nhân khác nghỉ ngơi!"

Tiểu An nghe được giọng Tần Dĩ Duyệt, nhẹ nhàng thở ra.

Tần Dĩ Duyệt xuất hiện, khiến cho hành lang huyền não chốc lát yên tĩnh.

Người phụ nữ trung niên dừng động tác đánh hô sĩ lại, quay người hướng sang đánh Tần Dĩ Duyệt.

"Sẽ là cô, cô là cái người không có y đức của bác sĩ, sẽ là cô hại con tôi! Tôi sẽ không để yên cho cô đâu!"

Tần Dĩ Duyệt thần sắc đạm mạc mà nhìn người phụ nữ ngày càng đến gần.

Ngay lúc mọi người kinh hô, văng vẳng mà cầm chặt tay người phụ nữ muốn nắm lấy quần áo cô.

Hai tay người phụ nữ đó bị Tần Dĩ Duyệt cầm chặt, không thể động đậy.

Cô ta khuôn mặt vắn vẹo, mắt đầy hận ý mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, thỉnh thoảng mà hường cô nhổ nước bọt.

Tần Dĩ Duyệt quay đầu, nhưng vẫn là bị dính trên tóc.

Tần Dĩ Duyệt âm thanh lạnh lùng nói: "Nếu như bà cảm thấy bệnh viện chúng tôi hại con của bà, mong bà chú tâm vào lời nói, đừng làm loại hành động vô dụng này nữa. Bác sĩ chữa bệnh và nhân viên chăm sóc cũng không có mặc bà phun đạo lý."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Người nhà nháo sự

"Tôi nhờ vào! Một người phụ nữ nông thôn như tôi làm sao biết thu thập chứng cứ?! Còn không phải những gì cô đã nói sao? Mấy người tại sao không nhìn xem con của tôi bây giờ là tình huống như thế nào?! Miếng vết thương của nó trở thành cái dạng gì rồi hả? Nó nói không ra lời, cũng ăn không vào, mấy người để cho nó về sau phải làm sao bây giờ?!"

"Những bệnh trạng này ở trong lúc bắt đầu trị liệu là không cách nào tránh khỏi. Cho dù chúng tôi đã xử lý đúng miệng vết thương của bệnh nhân, bệnh nhân đau đớn cũng không cách nào hoàn toàn tránh đi. Đây là bình thường."

Người phụ nữ thấy Tần Dĩ Duyệt không giống như mấy cô y tá vừa rồi, không dễ bắt nạt, nên muốn ngồi xuống mặt đất khóc lóc om sòm.

Tần Dĩ Duyệt nhìn ra ý đồ của bà ta, nắm tay bà ta không thả. Cố ý lôi kéo đứng vững.

Trở thành chuyện hai người đấu sức.

Tần Dĩ Duyệt không để lại dấu vết mà cho Tiểu An một cái liếc ra ý, để cho Tiểu An đi tìm nhân viên bảo vệ đến.

Tiểu An hiểu ý. Lập tức đi ngay.

Tần Dĩ Duyệt một lần nữa nhìn về người phụ nữ tóc tai, quần áo lộn xộn trước mặt. "Bà nói bệnh viện chúng tôi chữa trị làm hại con bà, chúng tôi sẽ đợi lúc bà tỉnh táo mà nghe bà giải thích kỹ càng. Trước đó, bà nên cùng tôi giải thích một chút. Con của bà nhập viện từ ngày hôm qua cho đến hôm nay, chuyện tiền thuốc men, phí nằm viện một xu cũng không có nộp! Đối với chuyện khám gấp, bệnh viện chúng tôi quán triệt nguyên tắc là trước cứu trị sau giao phí. Lúc bệnh nhân đưa đến bệnh viện. Chúng tôi trước tiên cứu chữa cũng cung cấp cho bệnh nhân điều kiện trị liệu tốt nhất. Bảo đảm bệnh nhân an toàn khỏe mạnh, sẽ không bởi vì vấn đề chi phí ảnh hưởng trị liệu. Vậy mà người nhà bệnh nhân là bà đang làm cái gì đây? Bà hiểu được bệnh tình của con bà sao?!"

Bà ta bị lời nói của Tần Dĩ Duyệt làm cho sững sờ, sau đó thét to: "Thấy không? Mọi người thấy không?! Bác sĩ mà đối xử với người nhà bệnh nhân như vậy đây. Con của tôi tôn trọng thành cái dạng đó rồi. Cô làm sao hiểu tâm tình của người làm mẹ. Còn cùng tôi thao thao bất tuyệt. Cô thấy tôi không có văn hóa, không có trình độ, có ý xem thường tôi! Loại bác sĩ chó má mắt nhìn người kém như thế này thì y thuật có thể tốt đến mức nào?"

Giọng nói tê tâm liệt phế của bà ta làm cho nhiều người bệnh cùng người nhà họ đến vây xem. Tất cả mọi người nhìn vào Tần Dĩ Duyệt mà chỉ trỏ.

Tần Dĩ Duyệt nhìn khuôn mặt có chút đắc ý của bà ta, trong lòng càng tỉnh táo.

Đối đãi loại người không nói đạo lý, không biết xấu hổ này, cho bà ta mặt mũi đã là khách khí rồi.

Nhưng cô không thể nói thẳng, cô cần phải chú tâm đến hình ảnh bệnh viện cùng riêng tư của bệnh nhân.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ thông. Giọng nhàn nhạt nói: "Người nhà bệnh nhân đối với y thuật của tôi có nghi vấn tôi không nói gì, nếu như bệnh viện khác có phương án trị liệu tốt hơn chúng tôi, chúng tôi không phản đối bà, một lần nữa giúp con của bà tìm kiếm bệnh viện tốt hơn. Nhưng trước đó, làm phiền bà thanh toán chỗ tiền thiếu nợ, tiền thuốc men, sau đó chúng ta lại bàn về vấn đề y thuật của tôi. Không thể nào mà tất cả tiện nghi đều để cho một mình bà chiếm được, bác sĩ chúng tôi và nhân viên chăm sóc cũng không thể cung cấp phục vụ trị liệu, phục vụ thuốc thang, ngoài ra còn phục vụ đánh chửi sau này nữa, một đồng đều không thu. Chúng tôi đây sẽ ăn nhiều thiệt thòi đó."

"Cô dùng con của tôi uy hiếp tôi?" Bà ta tức giận đến toàn thân phát run.

Tần Dĩ Duyệt bình tĩnh mà nhìn bà ta, trên tay lực không có nửa điểm yếu bớt.

Bà ta bờ môi run run, hốc mắt đỏ lên.

Tần Dĩ Duyệt biết rõ bà ta muốn khóc, quay đầu đối với người vây xem cao giọng nói: "Các vị, mọi người xem nào nhiệt cũng đủ rồi, chụp ảnh, quay video cũng làm rồi, muốn nói bệnh viện chúng tôi hoặc bản thân tôi không có ý đức, là thứ bệnh viện lòng dạ hiểm độc, bác sĩ lòng dạ hiểm độc thì xin hãy suy nghĩ kỹ càng, đừng không biết tình hình thực tế liên đại biểu tất cả mọi người nói ý kiến. Về riêng tư của bệnh nhân, tôi không muốn để lộ chi tiết nhiều. Ngày hôm qua bệnh viện nhận được người bệnh cần khám gấp, đến bệnh viện liền làm hơn năm giờ phẫu thuật, phẫu thuật sử dụng tiền thuốc men đầu tiên là 6534, phí nằm viện là 200, từ ngày hôm qua cho đến hôm nay dùng thuốc men là 3214, tổng cộng 9948. Bác sĩ chúng tôi và các nhân viên chăm sóc từng nhiều lần yêu cầu người nhà bệnh nhân nộp tiền, người nhà bọn họ lại không có động tĩnh gì, lúc hôm qua trời xé chiều liền biến mất. Trong lúc này, chúng tôi như trước không có dừng lại việc chăm sóc cùng trị liệu cho bệnh nhân. Hôm nay người nhà vừa xuất hiện, liền gây âm ỉ bệnh viện, cho rằng phương thức trị liệu chúng tôi không tốt, còn ý đồ lôi cuốn, ảnh hưởng danh dự bệnh viện Nhà Đức."

Tần Dĩ Duyệt dừng lại một lát, tiếp tục nói: "Tôi muốn nói là những lời này, mọi người nếu như muốn đánh dấu sự hiện diện của mình ở nơi này, tôi cũng không phản đối, chuyện thì cũng xảy ra rồi, bệnh viện chúng tôi cũng đành thanh giả tự thanh, chúng tôi mong mọi người không gây quá nhiều ảnh hưởng đến công việc bận rộn của chúng tôi."

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt buông tay giữa bà ta.

Bà ta mất đi chống đỡ, ngồi xuống dưới đất.

Lúc này, Tiểu An dẫn theo nhân viên bảo vệ của bệnh viện đi đến.

Bà ta thấy thế, nảy sinh ý định ác độc mà hướng phía Tần Dĩ Duyệt xông tới.

Tần Dĩ Duyệt đang lúc quay đầu cùng bảo vệ bệnh viện nói chuyện, nhần nhủ tình huống trước mắt, không nhìn thấy được động tác của bà ta.

"Chị Tần, coi chừng!" Tiểu An lên tiếng kinh hô.

Tần Dĩ Duyệt còn chưa có quay đầu lại, phía sau lưng đã bị một lực tăng tăng lớp lớp đánh lên, cả người không khống chế mà ngã ở phía trước.

Mà cô chỗ đứng là cầu thang thoát hiểm.

Cô vừa rồi mở cửa cầu thang, căn bản là không đóng, phía dưới sẽ là cầu thang.

Tần Dĩ Duyệt vô ý thức mà muốn bắt lan can bên cạnh cầu thang, lại quên ở phía sau cô, người phụ nữ trung niên đẩy cô cũng bởi vì quán tính mà ngã theo.

Bà ta ngã xuống vị trí chính xác là một bên lan can cầu thang.

Bà ta dù vậy vẫn hướng tới đánh tay Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt không có bất kỳ chỗ dựa nào mà ngã xuống.

Trong lúc ngã xuống, cô chỉ tới kịp dùng cánh tay bảo vệ đầu của mình thật chặt...

**

Trong văn phòng.

Tiểu An lo lắng mà nhìn Tần Dĩ Duyệt: "Chị Tần, chị có đau hay không?"

"Khá tốt." Tần Dĩ Duyệt giật giật bàn chân bị trẹo.

Vừa mới nhúc nhích, liền truyền đến đau nhức kịch liệt.

Tần Dĩ Duyệt đau nhức hít vào một hơi, hàm răng có chút run lên.

Tiểu An lo lắng mà nhìn cô, nói: "Chị Tần, nếu không đi khoa chỉnh hình xem thử?"

"Lúc tan việc không có gì chị sẽ đi qua xem." Tần Dĩ Duyệt lại thử giật giật, vẫn là đau đến mức hàm răng cô run lên.

Cô ngược lại hít vài hơi lạnh, mới đem ý muốn thét lên ở cuống họng đè xuống.

Tần Dĩ Duyệt tay vươn vào trong túi áo, muốn lấy điện thoại ra nhìn thử có tin nhắn của Tiểu Bảo hay không, miễn cho nhóc đã thức dậy lại thấy một mình nhóc ở trong căn hộ lạ lẫm, cảm xúc sẽ không khống chế được.

Không ngờ, sờ khắp trên người mấy cái túi, lại không thấy bóng dáng điện thoại đâu.

"Chị Tần, chị tìm cái gì?" Tiểu An khó hiểu nói.

"Điện thoại di động của chị không thấy đâu cả, em giúp chị đến chỗ cầu thang nhìn xem điện thoại chị có phải là mất tại đó rồi."

"Ah ah, em đi tìm ngay. Chị Tần, chị đừng có gấp đó."

"Mau đi đi."

"Vâng." Tiểu An nói xong, liền như một trận gió lao ra khỏi văn phòng.

Qua một lúc sau, Tiểu An mới cầm một cái điện thoại, màn ảnh vỡ vụn trở về.

"Điện thoại rớt xuống thùng rác ở góc trong tường, khó trách mọi người cũng không có chú ý đến. Chị Tần, chị mở ra nhìn xem có thể dùng không?"

"Cảm ơn Tiểu An."

"Không cần cảm ơn, em ôm đùi chị rồi, có thể tiếp nhận lao động miễn phí đó."

Tần Dĩ Duyệt buồn cười mà nhìn Tiểu An một cái, nhận lấy điện thoại, bắt đầu khởi động máy.

Điện thoại chỉ là chấn động vài cái, lúc sau thì không có phản ứng nào khác.

Tần Dĩ Duyệt thử mấy lần, vẫn là kết quả này.

Nhìn nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường đối diện mình, cô phát hiện ra đã là hai giờ rưỡi rồi.

Tiểu Bảo ngủ khoảng hai giờ, bây giờ có lẽ thức dậy rồi.

Chương 27: Anh đã từng ghét một người phụ nữ

"Tiểu An, cho chị mượn điện thoại đi động của em một chút nhé."

"Được ạ." Tiểu An lập tức đưa đi động đưa tới, "Là gọi điện thoại cho Tiểu Hạ tổng sao?"

Cảm xúc Tần Dĩ Duyệt vốn có chút lo lắng nhưng bị cô nhóc xưng hô thế này, trêu chọc nở nụ cười. "Đúng rồi."

"Vậy chị gọi xong nhớ xóa bỏ ở mục ghi chép nhé, bằng không thì em sẽ nhin không được mà điện thoại quấy rầy đấy."

Tần Dĩ Duyệt mỉm cười mà nhấn dây số của Tiểu Bảo, chỉ nghe được âm thanh báo máy bận. Liên tục gọi mấy lần đều là như thế này.

Tần Dĩ Duyệt nhú nhú mày, đưa đi động trả lại cho Tiểu An. "Đợi tí nữa Trưởng khoa tìm chị. Em nói với ông ấy chị đi ra ngoài một chút, trở về lại đi gặp ông ấy sau."

"Chân của chị còn đang bị thương, chị muốn đi đâu? Em giúp chị đi."

"Không cần. Em đợi chút nữa Trưởng khoa có hỏi thì nói giúp chị với ông ấy một tiếng là được rồi."

Tần Dĩ Duyệt nói xong, khập khiễng mà đi ra ngoài.

Đi hơn mười mét, chấn thương ở chân cô càng ngày càng rõ ràng hơn. Đau đớn cũng so với trước tăng lên không ít.

Tần Dĩ Duyệt vừa nghĩ tới Tiểu Bảo nếu không gọi điện thoại của cô được, lại đang ở một nơi lạ lẫm, cô liền không nhịn được lo lắng.

Chỉ có thể một đường kéo lấy chân bị thương đi đến nhà trọ của nhân viên.

Lúc đến dưới lầu, tuy là đầu mùa đông, nhưng cả người cô lại toàn là mồ hôi.

Không ít bác sĩ vừa nghỉ trưa xong. Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Tần Dĩ Duyệt. Nghi ngờ nói: "Bác sĩ Tần. Cô làm sao vậy?"

"Không có việc gì, tôi quay trở lại nhà trọ nhìn chút thôi."

Hai người khi đang nói chuyện. Từ trên lầu xuống thêm vài người bác sĩ nữa.

"Tầng bốn không biết xảy ra chuyện gì, luôn nghe được tiếng thét chói tai của trẻ con."

"Tôi cũng nghe được này. Hình như còn có cả âm thanh nện đồ đạc, gõ cửa lại không có người trả lời."

Tần Dĩ Duyệt nghe được bọn họ nói chuyện, sắc mặt bỗng dưng biến đổi. "Bác sĩ Lý, tôi đi lên trước, chúng ta trò chuyện sau nhé."

Tần Dĩ Duyệt nói xong, cũng không quay đầu lại mà hướng trên lầu chạy tới, cực lực xem nhẹ tổn thương của bàn chân mình.

Cách một đầu hành lang, cô đã có thể nghe được tiếng thét non nớt kia.

Tần Dĩ Duyệt run tay mà mở cửa ra.

Thấy rõ cảnh tượng trong căn hộ, trong lòng giống như bị kim đâm, vô cùng đau xót.

Tiểu Bảo mặc quần áo mùa thu phong phanh, bàn chân nhỏ trần trụi đứng ở trên sàn nhà tràn đầy mảnh vỡ.

Trên chân bị vài mảnh vỡ cửa, còn chảy cả máu.

Tiểu Bảo nghe được tiếng mở cửa, xoay đầu lại.

Khuôn mặt trắng nõn, tinh xảo nhỏ nhắn kia, lúc này lại xen lẫn hoảng sợ cùng tủi thân, hoàn toàn không giống một đứa trẻ năm tuổi.

Tần Dĩ Duyệt giẫm qua những cái mảnh vỡ, khập khiễng đi đến trước mặt Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo cảnh giác mà nhìn cô, lui về phía sau mấy bước.

Tần Dĩ Duyệt sợ bàn chân nhỏ lại bị mảnh vỡ cửa vào, tay dùng sức ôm lấy thân thể nhỏ nhắn, nhẹ giọng dỗ dành nói: "Bảo bối, thật xin lỗi. Điện thoại di động của cô bị người nhà bệnh nhân làm rơi, hư mất rồi, không nhận được cuộc gọi của con. Con sợ sao?"

Tiểu Bảo động tác giấy dựa kịch liệt, bởi vì lời nói của cô mà dần dần ngừng lại.

Tần Dĩ Duyệt ôm nhóc đến trên giường, bắt đầu kiểm tra tổn thương trên người nhóc, phát hiện ngoại trừ trên chân có mấy vết thương bên ngoài, thì cả trên mu bàn tay cũng có.

Cô lấy ra trong ngăn kéo kê đầu giường một hộp đựng thuốc nhỏ, rất nhanh xử lý vết thương cho nhóc.

Tiểu Bảo nhìn thấy động tác của Tần Dĩ Duyệt, ở trên ipad mini gõ một hàng chữ.

"Chân của cô làm sao vậy?"

Tần Dĩ Duyệt biết rõ cô so với đứa trẻ này thông minh, thành thực rất nhiều, cũng không có ý muốn dấu diếm nhóc.

"Giữa trưa có người nhà bệnh nhân gây sự, cô trong lúc xử lý bị thương, nhưng mà cũng không có gì trở ngại, con không cần lo lắng."

Tiểu Bảo nhìn cô mỉm cười, tiếp tục gõ một hàng chữ.

"Vì sao cô không cho ba ba của con đến xử lý?"

"Để cho anh ta đem người nhà bệnh nhân đánh một trận sao? Chuyện này không có đơn giản như vậy, nhưng cũng không phức tạp, xử lý thoả đáng thì tốt rồi." Tần Dĩ Duyệt cười nói.

Cầm lấy áo khoác nhỏ của nhóc, từng cái mặc lên cho nhóc.

"Cô còn phải làm việc, cô trước tiên gọi điện thoại để cho ba ba của con tới đón con được không?"

"Vì sao ạ?" Tiểu Bảo có chút khần trương mà gõ ra một hàng chữ như vậy.

"Chân của cô bị thương, ở bệnh viện mà nói thì rất dễ dàng bị nhiễm bệnh. Mặt khác, cô hôm nay không có chăm sóc con tốt, cần phải cùng ba ba của con nói một tiếng, miễn cho ba ba của con lo lắng."

Tiểu Bảo cúi đầu xuống, ngón tay nhỏ bắt đầu gõ tiếp, viết: "Như vậy ba ba của con sẽ ghét cô đấy."

"Cô và ba ba con đều là người trưởng thành, sẽ không bởi vì chuyện này mà ghét cô đâu."

"Trước kia, baba cũng như vậy mà ghét một người phụ nữ." Tiểu Bảo viết xong câu này, rất nhanh xóa bỏ.

Tần Dĩ Duyệt cũng đã thấy được.

Cô cười nói: "Đại nhân, chuyện này con không cần lo lắng đâu, hiện tại cô ôm con xuống dưới được không nào?"

Tiểu Bảo rầu rĩ gật gắt đầu, ngoan ngoãn để cho cô ôm mình.

**

Tần Dĩ Duyệt đem Tiểu Bảo ôm đến phòng làm việc của mình, mới hậu tri hậu giác mà vỗ vỗ trán của mình.

Điện thoại di động của cô bị ném hư mất, cô trực tiếp dùng điện thoại Tiểu Bảo gọi cho Hạ Kiều Yến là được rồi, vẻ vui như thế này làm gì vậy nhỉ?

Xem ra cô ngã, bị hư không phải chân, mà là đầu óc.

Tần Dĩ Duyệt vừa đem Tiểu Bảo đặt tới trên giường xem bệnh, Tiểu An liền đi vào, nói: "Chị Tần, Trưởng khoa bảo chị qua kia."

Tần Dĩ Duyệt dặn dò Tiểu Bảo hai câu, liền rời đi.

Tiểu Bảo đợi sau khi cô rời khỏi, cầm ipad nhỏ, gửi một tin nhắn cho Hạ Kiều Yến.

Tiểu Bảo: Baba, con hình như không cẩn thận cho baba vào hồ rồi.

Hạ Kiều Yến: Ranh con, con đang làm chuyện gì hả?

Tiểu Bảo: Hôm nay, Tiểu Duyệt Duyệt bị người nhà bệnh nhân khi dễ, chân bị trật rồi, điện thoại cũng bị người ta làm hư. Con không gọi được cho cô, cũng ở trong căn hộ nhỏ thuộc bệnh viện của cô đại náo một hồi. Sau đó cô mang chân thương đã chạy tới an ủi con, con liền tha thứ cho cô rồi, sau đó

không nghĩ qua liền nói baba trước kia cũng bởi vì một người phụ nữ chăm sóc con không tốt, baba liền chán ghét cô ta rồi.

Hạ Kiều Yến thật lâu đều không có nhấc lại.

Tiểu Bảo thấp thỏm không yên, bất an mà nhìn ipad nhỏ, ở trong lòng phỏng đoán baba của nhóc lúc này là tình huống như thế nào.

Vì vậy, rất nhanh gõ một hàng chữ.

Tiểu Bảo: Nếu như baba chán ghét cô ấy, thì phải nói rõ với cô ấy. Chờ con trưởng thành, con lấy cô!

Hạ Kiều Yến: Biến đi! Tuổi còn nhỏ, đã nghĩ đào góc tường của baba con!

Tiểu Bảo: Vậy baba định làm sao với cô ấy đây? Nếu là dám khi dễ, đối với cô ấy không tốt, con mỗi ngày sẽ ghét bỏ baba!

Hạ Kiều Yến: Nói như hiện tại con không ghét bỏ baba vậy. Tranh thủ thời gian xem "Barbara tiểu ma tiên" đi, đừng làm phiền baba nữa!

Tiểu Bảo nhìn mấy chữ này, cảm giác chỉ số thông minh của mình bị vũ nhục rồi.

Rất nhanh tắt đi ipad nhỏ, cùng Hạ Kiều Yến bên kia chiến tranh lạnh.

**

Tần Dĩ Duyệt vốn cho là mình sẽ bị về mặt Trường khoa mắng té tát, thêm một buổi chiều phổ cập tư tưởng giáo dục.

Không ngờ, Trường khoa đơn giản hiểu được tình huống giữa trưa của cô, liền cho cô về nhà dưỡng thương.

Lúc Tần Dĩ Duyệt trở lại văn phòng, phát hiện Hạ Kiều Yến đã ở đó.

Cô nhìn thoáng qua Tiểu Bảo, nghĩ đến hẳn là tiểu gia hỏa này, gửi tin nhắn cho Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhìn cô gái nhỏ đi khắp khiêng, hỏi: "Chân bị thương có nghiêm trọng không?"

"Cũng may, đi đường không có vấn đề. Anh trước tiên đem Tiểu Bảo đưa trở về, nhóc sức đề kháng tương đối kém, thời gian dài ở bệnh viện dễ dàng sinh bệnh."

"Buổi tối tôi đến đón em, em cũng đừng lái xe nữa."

"Được."

Hạ Kiều Yến cũng không có nói gì nữa, ôm Tiểu Bảo rời đi.

Tiểu An mất trấn định những vì sao nhìn theo hướng Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo rời đi, "Chị Tần, em thật ghen tỵ với chị!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Em không tin rằng tôi thích em?

"Ghen tị chị vừa bị trọ chân à?" Tần Dĩ Duyệt im lặng nói.

"Chị biết rõ người ta nói gì mà!"

Tần Dĩ Duyệt chậm rãi chuyển đến chỗ bàn làm việc của mình, ngồi xuống ghế, nghĩ đến hàng chữ mà Tiểu Bảo xóa bỏ, hỏi: "Hạ tổng của em từng có scandal với người phụ nữ nào không nh?"

"Chị cái này là đang bắt đầu tính toán xử lý sao? Không phải là quá nhanh ă? Vừa gả cho Hạ tổng của em, chưa có mấy ngày đã muốn lòi chuyện cũ ra rồi sao?~" Tiểu An khoa trương kêu lên.

"Biết người biết ta. Mới có thể bách chiến bách thắng."

"Nói cũng đúng nha." Tiểu An nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, "Chuyện về Hạ tổng đều là tập trung sau khi anh ấy tiếp nhận quản lý tập đoàn Hạ thị, chuyện trước khi quản lý tập đoàn hình như chưa có lộ ra bao giờ. Lúc Hạ Kiều Niên còn sống, cơ bản không có tin gì về Hạ tổng của em. Cho nên, chúng em cũng hoài nghi rằng Hạ tổng là con riêng của Hạ gia. Hạ Kiều Niên mất, Hạ gia mới nghĩ đến chuyện đề cho anh ấy nhận tổ quy tông. Chứ

không thì tại sao trước đó căn bản không có bất cứ tin tức gì của anh ấy? Chị thấy Tần thành có những phú nhị đại nào, tụi em đều biết, lại có thể không có tí tẹo tin tức của loại người đẹp trai như Hạ tổng sao?"

Tần Dĩ Duyệt dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Tiểu An, phát hiện vẻ mặt vô cùng thành thật của cô nhóc.

"Chứ không phải trình độ thu thập tin tức của em không tốt hả?"

"Chị Tần, chị vũ nhục năng lực công tác của em cũng không sao, nhưng đừng vũ nhục tình yêu của em đối với Hạ tổng. Không chỉ mình em tìm không thấy bất cứ chuyện gì của anh ấy trước khi tiếp nhận tập đoàn Hạ thị, mà ngay cả Fans Club đứng sau cũng sẽ không có tìm được. Cái này không quá khoa học."

"Fans Club đứng sau là?" Đó là cái quỷ gì?!

Tiểu An nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của (囧) Tần Dĩ Duyệt, nói: "Giống như fans hâm mộ của mình tỉnh vậy, chỉ là người mà chúng em say mê không phải mình tỉnh, mà là Hạ tổng. Chúng em giúp nhau chia sẻ, thu thập tư liệu cùng hình ảnh, âm thanh nhẹ nhàng mà theo dõi anh ấy. Đến bây giờ em cũng chưa không biết xấu hổ mà nói rằng em đã nhìn thấy Hạ tổng bằng xương bằng thịt. Còn cùng nhau đi làm với người phụ nữ của Hạ tổng nữa chứ. Em sợ bị đám tình địch kia xé thành mảnh nhỏ."

Tần Dĩ Duyệt không có theo đuổi bất cứ minh tinh nào, không cách nào có thể biết cảm giác như vậy.

**

Buổi chiều lúc tan việc, Hạ Kiều Yến đứng giờ xuất hiện ở trong văn phòng Tần Dĩ Duyệt.

Đội Tần Dĩ Duyệt cởi áo khoác trắng. Liền đem cô chặn ngang ôm lấy, đi khỏi văn phòng.

Động tác đó, thật sự khiến Tiểu An hâm mộ ghen ghét hết mức.

Nếu không phải cô còn một chút lương tâm, cô thật sự rất muốn hung dữ mà đập mấy tấm hình này, ném tới trong Fans Club khoe khoang. Nhưng cô không dám.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hạ Kiều Yến ôm cô muốn đi đến thang máy, vội vàng nói: "Thả tôi xuống đi, tôi chỉ là trọ một bên chân, không có khoa trương như vậy."

"Em đang thẹn thùng sao?"

"Anh cảm thấy thế nào?" Tần Dĩ Duyệt mặt mũi tràn đầy hắc tuyến mà nhìn anh, "Để cho người khác nhìn thấy hình ảnh này sẽ ảnh hưởng công tác của họ, gặp phải fans của anh, tôi rất dễ dàng trở thành kẻ thù công cộng đấy. Vì để cho tôi có thể sống lâu vài ngày, Hạ tổng, ngài nên giờ cao đánh khề."

Hạ Kiều Yến im lặng mà nhìn cô, quay người theo cầu thang bộ mà xuống lầu.

Anh đem Tần Dĩ Duyệt đặt tới ghế phụ, sau đó cũng ngồi vào trong xe, hỏi: "Công việc của em thường xuyên xảy ra tình huống như hôm nay sao?"

"Đôi khi, có bệnh nhân và người nhà của họ sẽ có chút phản ứng kích động quá mức, nhưng hầu hết bệnh nhân và gia đình họ đều rất tốt. Mấy năm này có không ít phương tiện truyền thông vì muốn có chủ đề nổi, thường xuyên đem bệnh viện cùng bác sĩ viết vô cùng xấu xa, cố ý chuyển biến quan hệ giữa bệnh nhân cùng bác sĩ. Thế cho nên, người bệnh cùng người nhà họ khi bệnh viện có hơi không khỏe, liền mắng bệnh viện bác sĩ vô lương, lòng dạ hiểm độc. Năm trước bệnh viện chúng tôi còn có bác sĩ bị người nhà bệnh nhân lấy dao đuổi theo, lý do là người bệnh cảm thấy bác sĩ thu hũ nhiều phí thủ tục."

"Nói như vậy, công việc của em cũng là một công việc nguy hiểm rồi."

"Không có khoa trương như vậy, mỗi một chuyến đều có một nơi tồi tệ, không thể dùng mấy cái trường hợp đặc biệt này mà đánh giá."

Hạ Kiều Yến nghe vậy khoe miệng cong cong, tươi cười.

Anh rất thương thức tính cách của Tần Dĩ Duyệt.

Người phụ nữ này là có tính khí riêng mình, lại còn có kế hoạch riêng, góc nhìn lại không cố định một nơi, quan trọng là, gặp được chuyện không tốt, không có phản nản cùng tiêu cực, vẫn là dùng lý trí đi xử lý vấn đề.

Một người phụ nữ như vậy, rất khó để không hấp dẫn người.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hạ Kiều Yến trầm mặc không nói, hỏi: "Tiểu Bảo thế nào rồi? Nhóc có khỏe không?"

"Không có việc gì, nó bình thường cũng thường xuyên tự ngã, trên người thường xuyên có vết thương."

"Nhóc cứ một mực như vậy cũng không phải biện pháp, bác sĩ gia đình anh nói như thế nào?"

"Bác sĩ nói nó có chứng tự kỉ không như bình thường, có một vài triệu chứng của tự kỉ, lại so với chứng từ kỉ bình thường khó giải quyết hơn. Mấy năm này đã trị liệu, nhưng hiệu quả không rõ ràng. Mấy năm này, thay đổi lớn nhất đó là thì nguyện ý gần gũi với người khác ngoài tôi, điểm này không thể bỏ qua công lao của em."

"Nói thật ra đây, việc này nghe rất kỳ diệu. Nhưng lúc tôi đỡ đẻ Tiểu Bảo, nhóc ấy chỉ là đứa trẻ sơ sinh thôi, làm sao có thể năm năm sau lúc gặp được tôi liền cùng tôi gần gũi? Việc này có chút kỳ." "

Hạ Kiều Yến nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt nghiêm trang mà nhìn anh, ở sự nghi ngờ của cô, cười nói: "Chỉ có thể nói là duyên phận."

"Tiểu Bảo thân cận tôi là vì tôi đã từng đã cứu nhóc. Vậy còn anh? Anh là người trưởng thành, lại là người vừa đẹp, gia thế đều vô cùng xuất sắc, nhất định gặp qua rất nhiều người phụ nữ so với tôi tốt hơn. Vì cái gì anh sẽ đồng ý lấy tôi?"

Hạ Kiều Yến khẩn cấp đem xe dừng ở ven đường, đôi mắt thâm thúy lặng yên nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Em không tin rằng tôi thích em?"

Tần Dĩ Duyệt bị anh làm cho ngẩn người, nhưng vẫn là nói ra: "Tôi tin tưởng anh đối với tôi có chút hứng thú, nhưng điểm hứng thú này không đủ để cho anh gặp tôi mấy lần sau đó sẽ liền lấy tôi, thậm chí còn ngay lúc tôi không biết gì nhận được giấy kết hôn."

"Em rất lý trí."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, tiếp tục nói: "Hạ Kiều Yến, khả năng kết hôn cùng anh không có gì lớn, đó là bởi vì anh có gia thế, sở hữu đầy đủ sự hấp dẫn với tất cả người phụ nữ bên ngoài, còn có năng lực hơn người. Vô luận về sau, giữa chúng ta sẽ đi đến trình độ gì, đối với anh ảnh hưởng sẽ không quá lớn. Tôi không giống anh, vừa xuất hiện sẽ đem cuộc sống của tôi cùng công việc đảo loạn cả, về sau có xảy ra chuyện gì, năng lực ứng biến khẳng định không bằng anh."

"Em muốn nói cái gì?"

Tần Dĩ Duyệt đôi mắt trong suốt cùng đôi mắt đen bóng của Hạ Kiều Yến đối mặt, "Tôi muốn nói, tôi sẽ đối với Tiểu Bảo rất tốt, sẽ dùng hết khả năng chăm sóc nhóc. Sau này, tôi nói là sau này, anh có lựa chọn khác, chúng ta không cùng một chỗ nữa, mong anh nhớ rằng tôi đã từng cứu Tiểu Bảo, đối xử với Tiểu Bảo cũng không hề tệ, đừng làm khó khăn cho tôi cùng bố mẹ tôi. Nhà của chúng tôi thừa nhận năng lực cũng không tốt, không đảm đương nổi quá nhiều trách nhiệm."

Hạ Kiều Yến nghe vậy vươn tay vuốt gương mặt nhỏ nhắn chăm chú, quật cường của cô, "Kết hôn cùng tôi, em không yên tâm, đúng không?"

Tần Dĩ Duyệt khẽ gật đầu một cái.

"Đồ ngốc, những người phụ nữ khác nếu đã kết hôn với tôi, hận không thể để toàn bộ người trên thế giới biết, em thì lại lo lắng." Hạ Kiều Yến nhìn người đàn ông xinh xắn, có chút cảm giác không biết nên nắm giữ người phụ nữ này như thế nào sao.

Người phụ nữ này, đã thông minh nhưng lại thêm chút ngốc nghếch.

Em trực tiếp đem nhược điểm của em bày ở trước mặt tôi, em sẽ không sợ tôi sẽ mượn điều này làm tổn thương em sao?

Tần Dĩ Duyệt cảm giác nơi mà Hạ Kiều Yến chạm qua hình như đang nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ngoan ngoãn chờ làm vợ tôi đi

Cô thấy Hạ Kiều Yến tuần tú phiêu dật ngũ quan phi phạm.

Người đàn ông này đúng là sở hữu tất cả những gì mà một người phụ nữ có thể nghĩ đến đối với một người đàn ông trong tưởng tượng của họ, cô cũng như vậy.

Thế nhưng, một người đàn ông cứ như vậy cưới cô. Thậm chí còn yên lòng đem Tiểu Bảo giao cho cô, thẳng thắn tuyên bố thân phận của cô.

Cô thật sự không thể không hoài nghi mục đích đằng sau chuyện này.

Cùng lúc đó, cô lại muốn nghĩ có lẽ cô đã gặp được kỳ tích rồi.

Nội tâm hư vinh và đối với tình yêu chờ mong. Để cho cô muốn cùng người này nắm tay nhau, như baba với mẹ vậy. Ân ái cả đời.

Hạ Kiều Yến nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên của cô, nghiêng người rồi ở trên cái trán nhỏ tròn bóng nhẹ nhàng hôn một cái, giọng chậm rãi nói: "Đừng

lo lắng vớ vẩn nữa, ngoan ngoãn chờ làm vợ tôi đi."

"Được."

Hạ Kiều Yến một lần nữa ngồi xuống. Khởi động xe đi tiếp.

**

Xe dừng ở dưới nhà Tần Dĩ Duyệt, Hạ Kiều Yến như trước ôm cô lên nhà, đi vào cửa.

Lạc Minh Mị cùng Tiểu Bảo chiếm một góc ghế sofa mà xem phim hoạt hình.

Nhìn hai người đến, Lạc Minh Mị giật mình nói: "Chân bị thương nghiêm trọng như vậy?"

"Ngày mai sẽ tốt thôi. Mẹ đừng lo."

"Tần Dĩ Duyệt. Bớt mạo xưng là trang hảo hán [1], chân con đều nhanh sưng thành hai cái lớn rồi, con còn mạnh miệng cái gì." Lạc Minh Mị đau lòng mà mắng. Ngón tay thiếu chút nữa chọt trên mũi của cô. "Mấy ngày nay cho yên ổn dưỡng thương đi. Lại vớ vẩn chạy nhảy lung tung, mẹ đánh gãy chân chó của con."

"Lạc phu nhân, xin chú ý nơi mẹ đang nói chuyện. Cho con gái của mẹ giữ chút mặt mũi, được hay không được?"

"Mặt mũi? Con ngã thành bộ dạng này, đức hạnh liền có mặt mũi đó. Ngoan ngoãn cho mẹ, đi lại đó giúp cháu ngoại trai của mẹ xem phim hoạt hình."

Tần Dĩ Duyệt im lặng, ngồi bên cạnh Tiểu Bảo.

Lạc Minh Mị trong gió gào thét mất trật tự một lúc, mới phát hiện rằng bà đem con rể bỏ một góc. Cười nói: "Kiều Yến, thật không có ý tứ để con chế giễu rồi. Dĩ Duyệt đứa nhỏ này, sẽ là không cho người bớt lo."

"Cô ấy như vậy là rất tốt."

Lạc Minh Mị gạt đầu, "Bác đi vào phòng bếp nấu cơm, tối nay nếu không chê thì cùng với Tiểu Bảo ở lại ăn cơm, ném thử tay nghề của bác."

"Vậy con đây sẽ không khách khí. Con làm trợ thủ cho cho bác nhé?" Hạ Kiều Yến vừa nói vừa cởi áo khoác âu phục, hướng phòng bếp đi đến.

"Không cần không cần, con hàng Tần Dĩ Duyệt kia ở nhà xác định sẽ không đi đến phòng bếp, sẽ chỉ chờ đợi ăn cùng uống. Con cùng con hàng kia ở một chỗ xem tivi đi."

"Lạc Minh Mị phu nhân, thời điểm nói xấu con làm phiền nhỏ giọng một chút, cảm ơn." Tần Dĩ Duyệt nhin không được lên tiếng nói.

Hạ Kiều Yến nghe vậy cười nhẹ hai tiếng, nói với Lạc Minh Mị: "Bác gái, bác đừng khách khí, ở nhà của con cơ bản đều là đàn ông xuống bếp."

"Thật sao?"

"Đúng vậy, cho nên bác đừng khách khí với con nữa."

Lạc Minh Mị nghe xong liền tục gạt đầu, đi theo sau lưng Hạ Kiều Yến tiến vào phòng bếp, trước khi đi vẫn không quên quay đầu lại trừng Tần Dĩ Duyệt một cái.

Tần Dĩ Duyệt vô tội trúng đạn, giả bộ như không phát hiện, quay đầu tiếp tục xem phim hoạt hình.

Tiểu Bảo thấy trong phòng khách chỉ còn lại có hai người bọn họ, liền từ chỗ khác của ghế sofa cẩn thận từng li từng tí bò tới mà ngồi trên đùi Tần Dĩ Duyệt, đem ipad nhỏ của mình đưa tới trước mặt Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt cúi đầu nhìn xem.

"Chân của cô rất nghiêm trọng à?"

Tần Dĩ Duyệt nhìn đôi mắt lo lắng của Tiểu Bảo, nhin không được cúi đầu hôn một chút lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nhóc, "Nhìn thấy có chút dọa người, nhưng trên thực tế không có nghiêm trọng như vậy, con đừng lo lắng."

Tiểu Bảo bàn tay nhỏ bé chạm vào vị trí mà Tần Dĩ Duyệt đã hôn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia xấu hổ.

Bộ dáng đó muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu.

Tần Dĩ Duyệt cười cười, đem mặt vùi vào lồng ngực nhỏ cọt cọt vài cái, "Bảo bối, cảm ơn sự quan tâm của con. Có con quan tâm cô như vậy, chân của cô nhất định sẽ rất nhanh tốt lên."

Tiểu Bảo bị cô cọ, có chút ngứa, lại có loại cảm giác kỳ quái, khiến cho nhóc cảm thấy vô cùng ảm áp.

Miệng nhỏ của nhóc có chút cong lên.

Hạ Kiều Yến bụng đĩa hoa quả đã cắt đi ra, nhìn thấy khoe miệng cong cong của Tiểu Bảo, trong mắt hiện lên ý cười.

Tiểu Bảo tức thì nhanh chóng đem khoe miệng cân bằng, giả bộ như vẻ mặt không biểu tình.

Hạ Kiều Yến buồn cười mà thò tay gõ gõ cái đầu nhỏ, "Hai người bệnh nhân bọn em ăn hoa quả ướp lạnh trước, ăn xong âm ỉ thể nào cũng được."

"Tuân mệnh, Hạ tổng." Tần Dĩ Duyệt nghịch ngợm mà cười nói.

Hạ Kiều Yến thò tay vò rối tóc của cô rồi mới trở lại phòng bếp.

Tần Dĩ Duyệt dùng cây tăm đâm khối hoa quả cắt gọt đẹp đẽ, đặt tới trong bàn tay nhỏ của Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo cầm lấy hoa quả, tự mình cắn một miếng nhỏ, sau đó đặt tới bên miệng Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt không có bất kỳ ghét bỏ mà trực tiếp há mồm ăn.

Cử động này lại để cho con mắt cười Tiểu Bảo trực tiếp trở thành một đường nhỏ.

**

Tần Thu Dương ngay lúc ăn cơm nhanh nhanh trở về rồi, nhìn thấy Hạ Kiều Yến mặc tạp dề tại phòng bếp cùng phòng khách thông qua nhau.

Con gái bảo bối của ông cùng Tiểu Bảo giống như hai Đại Phật trấn trên ghế sofa, không khỏi có chút buồn cười.

"Baba, người trở về rồi. Rửa tay, nhanh ăn cơm thôi."

"Kiều Yến mới đến trong nhà không bao lâu, mấy người đã sai nó làm rồi." Tần Thu Dương tức giận nói.

Tần Dĩ Duyệt hắc hắc cười không ngừng.

Lúc sau ăn cơm, không khí rất tốt.

Hạ Kiều Yến cùng Tần Thu Dương trò chuyện về mấy cái công trình gần đây, nói rất cẩn thận.

Tần Thu Dương sau khi nghe xong rất có thu hoạch, tập đoàn Hạ thị cũng có hạng mục là ở công ty bọn họ làm đấy, hai người xem như là nửa cùng ngành, không ít tin tức đều phổ biến.

Cùng Lạc Minh Mị, tức thì trò chuyện bánh ngọt cùng tay nghề nấu nướng.

Tần Dĩ Duyệt cùng Tiểu Bảo hai người trong lúc đó cơ hồ là vui đầu ăn, ngẫu nhiên nghe một chút, căn bản không thêm lời nói vào.

Sau khi ăn xong, Tần Thu Dương rất hào hứng, cười nói: "Kiều Yến, đánh cờ không? Đến chơi một ván cùng bác nhé?"

"Con kỹ thuật đánh cờ không tốt lắm, sợ thua quá khó nhìn."

"Bác cũng là nghiệp dư mà, tự giã vò một chút, còn không nhất định ai thua đây này."

"Mong bác trai chỉ giáo nhiều." Hạ Kiều Yến cười nói.

Hai người ở phòng khách, trên bàn trà xếp đặt quân cờ, bắt đầu ván cờ.

Tần Dĩ Duyệt cùng Lạc Minh Mị ngồi ở bên cạnh xem, Tiểu Bảo như một tiểu Phật Di Lặc ngồi ở trên đùi Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hạ Kiều Yến gần trong gang tấc, nhìn bên mặt đang suy nghĩ của anh, nhịp đập trái tim đột nhiên tăng lên.

Người đàn ông này ở nhà của cô từ từ hòa hợp.

Hành động, cấp bậc lễ nghĩa của anh đều rất chu toàn, thậm chí đem Tiểu Bảo ở trong nhà cô, anh cũng không có quá nhiều lo lắng.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị mặt phát ra nụ cười từ nội tâm, trong lòng thần kỳ bình tĩnh.

Giờ khắc này, cô mới thấm thiết ý thức được, cô gả cho Hạ Kiều Yến, gả cho người đàn ông Tần thành sở hữu tất cả ý muốn của một người phụ nữ dành cho chồng cô ta.

Tương lai sẽ như thế nào, cô không biết, nhưng cô biết rõ, cô Tần Dĩ Duyệt cũng không ngốc, IQ bình thường, EQ cũng không thấp, cô có năng lực để cho chính mình trôi qua hạnh phúc.

Cho dù mới đầu, không là vì tình yêu kết hôn thì như thế nào, về sau có thể chậm rãi sinh sôi.

Tần Dĩ Duyệt không có phải thoáng chốc mà chắc chắn như vậy.

Hạ Kiều Yến dường như quan sát đến ánh mắt Tần Dĩ Duyệt, nghiêng nghiêng đầu, sau đó lộ ra một nụ cười âm áp, dịu dàng với cô.

Tần Dĩ Duyệt cũng không tự giác mà đối với anh cười cười.

Lạc Minh Mị cùng Tần Thu Dương thấy thế, trong lòng hết sức hài lòng về người con rể đột nhiên xuất hiện này.

**

Hạ Kiều Yến cùng Tần Thu Dương đánh suốt một tiếng đồng hồ, Tần Thu Dương vẫn còn chưa thỏa mãn mà thu quân cờ.

Ông thường xuyên đánh cờ, tự nhiên biết rõ Hạ Kiều Yến có ý nhường ông.

Tần Thu Dương nhìn bàn cờ, cười tủm tỉm mà buông quân đen xuống, "Bác thua."

[1] Mạo xưng là trang hảo hán (打肿脸充胖子)[dǎzhǒngliǎnchōngpàng·zi]

1. phùng má giả làm người mập; mạo xưng là trang hảo hán

2. việc quá khả năng

Ở chỗ này tớ hiểu theo nghĩa 1. mạo xưng là trang hảo hán. Lạc Minh Mị nói với ý trách Tần Dĩ Duyệt vì cô đang tự nhận mình ỏn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bác sĩ Tần, làm phiền em suy nghĩ về tình trạng vết thương của em

Hạ Kiều Yến cười nói: "Thu cờ là tốt rồi, tư duy của con đã theo không kịp. Nhanh đến thời gian nghỉ ngơi của Tiểu Bảo rồi, để cho nó tắm rửa một chút. Con mấy ngày nay đang làm việc bề bộn. Buổi tối không đúng hạn về nhà, chân bị thương nên nó không thể chính mình tắm rửa, vậy nên, trước ở lại đây bên vài ngày. Hai bác cảm thấy như thế nào?"

"Cái này không có vấn đề, Tiểu Bảo tuy nhiên không cho người khác chạm vào. Nhưng thằng bé sẵn sàng giao tiếp. So với đứa trẻ khác hiểu chuyện hơn nhiều. Con an tâm làm việc đi." Lạc Minh Mị không chút nghĩ ngợi đáp lại.

"Cảm ơn bác trai, bác gái."

Hạ Kiều Yến nói xong ẵm lấy Tiểu Bảo trong tay Tần Dĩ Duyệt, một tay đỡ Tần Dĩ Duyệt lên lầu.

Sau khi vào phòng, Tần Dĩ Duyệt muốn xoay người tìm cho Tiểu Bảo một bộ quần áo để đi tắm.

Tay còn chưa có chạm vào hai cái balô nhỏ, đã bị một bàn tay lớn chặn lại.

Hạ Kiều Yến nói: "Bác sĩ Tần, làm phiền em suy nghĩ về tình trạng vết thương của em."

"Chân tôi bị thương, chứ không phải tay."

Hạ Kiều Yến liếc xéo cô một cái. "Vậy cũng để cho tôi làm. Trong nhà có một đứa nhỏ đáng ghét là đủ rồi, không cần phải thêm một cái nữa. Em chỉ cần phụ trách xinh đẹp như hoa, những chuyện khác để tôi làm."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy nhin không được bật cười. "Hạ tổng. Anh thật là đẹp trai. Fans Club của anh, đám người bọn họ mà nghe được câu này, nhất định sẽ vui đến chết."

"Tôi chỉ cần em vui là được." Hạ Kiều Yến động tác thuần thục một tay ẵm Tiểu Bảo. Một tay tìm quần áo trong ba lô.

Tìm được bộ quần áo rồi, thì anh đặt bộ đồ trên tay Tần Dĩ Duyệt, để cho cô cảm thấy cô còn có chút tác dụng. Không có như phế vật.

Hạ Kiều Yến sau khi tìm xong quần áo, liền mang theo quần áo cùng Tiểu Bảo đi đến phòng tắm.

Tần Dĩ Duyệt nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, đột nhiên có cảm giác như hai vợ chồng già.

Tần Dĩ Duyệt ngồi ở trên giường không có việc gì có thể làm, lấy cái sim trong điện thoại di động đã bị hỏng, bỏ vào chiếc điện thoại dự phòng.

Vừa mở máy, tin nhắn WeChat cùng tin tức trong QQ nhảy gần một phút đồng hồ, làm Tần Dĩ Duyệt bị sốc.

Đọc tất cả không nhảy tin nữa, cô mới ấn mở tin tức xem.

Phần lớn là tin tức trong diễn đàn.

Tần Dĩ Duyệt nhìn lướt qua tin tức trong diễn đàn, thấy không có gì quan trọng, liền tắt đi.

Mở tin nhắn của Dương Nhã Vi.

Dương Nhã Vi: Nghe nói cậu bị người nhà bệnh nhân đẩy ngã, bị thương có nặng lắm không? Lúc tan làm tớ có đi đến văn phòng của cậu, Tiểu An nói Hạ Kiều Yến đem cậu đón về rồi. Không có việc gì chứ?

Tần Dĩ Duyệt hồi phục nói: "Tớ không sao, chỉ là chân bị trật mà thôi, không phải rất nghiêm trọng, cậu đừng lo lắng. Cậu bình thường cũng chú ý một chút, tớ còn có thể ứng đối với bệnh nhân cùng người nhà họ chỉ trích, cậu ứng phó không được, gặp phải thì cứ cố gắng để bác sĩ khác xử lý. Nếu thật sự không tránh thoát, cậu cũng đừng can thiệp vào."

Sau khi gửi tin nhắn, Dương Nhã Vi rất nhanh trả lời.

Dương Nhã Vi: Tớ cảm thấy chuyện gây sự của mấy người nhà bệnh nhân đó quá mức trùng hợp, có phải bọn Diệp Thanh và Chu Từ Dương làm hay không?

Tần Dĩ Duyệt: Hai người tiền sĩ bọn họ du học về sẽ không đến mức làm việc này.

Dương Nhã Vi: Cũng không chắc được đâu. Hai người họ chuyện gì mà làm không được.

Tần Dĩ Duyệt bật cười, trả lời: "Cậu đừng nghĩ lung tung nữa, tớ sẽ xử lý mà."

Dương Nhã Vi: Được. Dĩ Duyệt, tớ giống như đã quên lời muốn nói rồi. Tớ thật sự chúc phúc cậu có thể gả cho Hạ Kiều Yến, tớ tin tưởng cậu nhất định sẽ làm cho chính mình hạnh phúc.

Tần Dĩ Duyệt: Cảm ơn bạn yêu, tớ biết rồi, chờ làm của phù dâu của tớ... haha!

Dương Nhã Vi: Tốt! Ngày kết hôn đã chọn rồi sao?

Tần Dĩ Duyệt: Chọn rồi, ngày 29.

Dương Nhã Vi: Tớ tuần này đều không ăn cơm tối, nhất định phải gầy xuống để mặc váy phù dâu cho đẹp.

Tần Dĩ Duyệt: Ừ, tớ đã giúp cậu chọn một bộ váy phù dâu thật đẹp, cậu mà mặc nhất định sẽ điểm áp quần phượng[1] đấy.

Dương Nhã Vi: So với cậu còn đẹp hơn thì sao được?!

Tần Dĩ Duyệt: Nhường cậu trở thành cô dâu.

...

Hai người cười toe toét mà trò chuyện, cho đến khi Hạ Kiều Yến tắm rửa Tiểu Bảo xong, Tần Dĩ Duyệt mới cùng Dương Nhã Vi vội vàng nói câu gặp lại sau.

Hạ Kiều Yến đem Tiểu Bảo đặt tới bên cạnh Tần Dĩ Duyệt, nói: "Sấy tóc giúp nó đi."

Nói xong, anh liền đem máy sấy cho trẻ con đặt tới tay Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt cầm máy sấy, nhìn xuống logo cùng công tắc, thử thổi thổi trong tay mình một lúc.

Sau đó điều chỉnh mức phù hợp rồi mới sấy tóc cho Tiểu Bảo, tay thỉnh thoảng vò nhẹ sợi tóc đen mềm mại của nhóc.

Tiểu Bảo hai cánh tay ôm lấy eo Tần Dĩ Duyệt, nhu thuận mà nép trong lòng cô, tựa như con búp bê nhỏ.

Tần Dĩ Duyệt mặc nhóc ôm, đợi đến khi tóc nhóc khô hoàn toàn mới tắt máy sấy.

Hạ Kiều Yến ở một bên nhìn động tác của một lớn một nhỏ, nhận máy sấy trong tay Tần Dĩ Duyệt bỏ vào bên trong balô nhỏ, nói: "Em trước thử làm, nếu quá mệt mỗi không cách nào chăm sóc thì cũng dừng miễn cưỡng."

"Tôi biết. Thời gian không còn sớm, anh trở về đi."

"Được." Hạ Kiều Yến đứng lên, động tác tự nhiên mà ở trên trán Tần Dĩ Duyệt hôn một cái, "Dưỡng thương cho tốt, tranh thủ trước hôn lễ của chúng ta chăm sóc tốt, đừng để lại tiếc nuối gì."

"Tôi biết rồi, anh đi đường cẩn thận."

Hạ Kiều Yến sờ lên cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo, cầm lấy áo khoác đi xuống lầu.

Tiểu Bảo đợi sau khi Hạ Kiều Yến rời đi, đứng thẳng người, dùng sức ở chỗ Hạ Kiều Yến vừa rời đã hôn Tần Dĩ Duyệt hôn lấy mấy cái.

Tần Dĩ Duyệt nghe tiếng Hạ Kiều Yến cùng bố mẹ nói chuyện, tạm biệt với nhau, lúc phát hiện được động tác của Tiểu Bảo, nhin không được bật cười.

"Con đây là cùng ba ba của con so sánh sao?"

Tiểu Bảo không để ý tới cô.

Tần Dĩ Duyệt kiểm tra miệng vết thương trên bàn chân nhỏ của nhóc, nhìn thấy xung quanh vết thương đều khô ráo, không có nước vào, nhưng vẫn thay đổi cho nhóc thuốc xức ngoài cùng băng gạc.

Sau đó đem thân thể nho nhỏ nhét vào chăn bông mềm mại, đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt.

Lúc Tần Dĩ Duyệt đóng cửa phòng tắm, dường như nghe được tiếng báo tin nhắn của điện thoại di động.

Cô không để ý lắm, đi vào tắm rửa.

Tiểu Bảo bò lên, không có một tí cảm giác áy náy vì đã lén nhìn, ấn mở xem tin nhắn.

Tiểu An: Chị Tần, em vừa rồi cùng trợ lý Trường khoa đi xử lý chuyện người bệnh uống axit, nhìn thấy Hồ Mộng Kỳ cũng có ở đó. Chuyện ngày hôm nay rất có thể là do Hồ Mộng Kỳ làm đấy, chị quay lại nhớ cẩn thận một chút.

Tiểu Bảo nhìn dòng chữ đó, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia giảo hoạt.

Cầm ipad nhỏ của mình, viết một hàng chữ.

Hàng chữ đó còn chưa viết xong, đã nhận được tin nhắn của Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến: Ranh con, lại chơi ipad rồi, sau này cho con mang giấy cùng bút đi ra ngoài!

Tiểu Bảo bất mãn mà hừ một tiếng, đem dòng chữ đánh xong, mới gửi qua.

Tiểu Bảo: Đều là baba, để cho người phụ nữ của con bị người khi dễ!

Hạ Kiều Yến: Thiếu hiệp, chứng tự bé còn chưa có chữa cho tốt, lại còn thêm cái chứng tưởng tượng.

Tiểu Bảo: Ai bảo baba suốt ngày đi ra ngoài treu hoa gheo nguyệt, hiện tại Tiểu Duyệt Duyệt bởi vì baba mà bị người khi dễ.

Hạ Kiều Yến: Nói rõ ràng!

Tiểu Bảo: Baba đi tra chuyện xảy ra trong bệnh viện hôm nay đi. Nếu của Tiểu Duyệt Duyệt của con lại bị thương, con sẽ không để yên cho người đâu!

Hạ Kiều Yến: Đem chuyện con đã biết nói cho baba nghe.

Tiểu Bảo: Hồ Mộng Kỳ, bác sĩ bệnh viện Nhà Đức.

Hạ Kiều Yến: Đã biết. Biến đi ngủ!

Tiểu Bảo gửi thêm bạn WeChat cùng QQ cho Tần Dĩ Duyệt, sau đó mới ngoan ngoãn logout, lại ở trên ipad tìm chương trình học hôm nay để xem.

Baba của nhóc không miễn cưỡng nhóc đến trường học, nhưng không có nghĩa là nhóc không cần học tập.

Trái lại, chương trình học của nhóc so với mấy đứa trẻ bình thường càng tóm gọn hơn, độ khó cũng lớn hơn nhiều.

[1]Diễm áp quần phương (艳压群芳):

Diễm áp (艳压): là diễm áp quần phương rút gọn lại.

Hoa thơm cỏ lạ (群芳): các loại diễm lệ, hương thơm hoa cỏ; tại đây ví von thành những người con gái, những mỹ nhân.

Diễm áp quần phương ý nghĩa: chỉ các loại diễm lệ, hương thơm hoa cỏ, trong đó một loại hoa đặc biệt xinh đẹp, đem những thứ khác đều so không bằng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đàn ông quá đẹp trai, cũng không phải là chuyện tốt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong chương trình dạy cũng có vài bạn cùng tuổi nhóc.

Baba nhóc mời rất nhiều thầy giáo chuyên nghiệp đến giảng dạy trực tiếp hoặc giảng gián tiếp qua internet, bản thân họ cũng sẽ thỉnh thoảng kiểm tra bài tập của nhóc.

Khi gặp vấn đề, ông già cũng không nói với nhóc. Chỉ dùng một loại ánh mắt ngốc nghếch mà nhìn nhóc, khiến nhóc rất không thích loại cảm giác này.

Tần Dĩ Duyệt rửa mặt đi ra, nhìn thấy Tiểu Bảo ngồi ở trên giường chuyên tâm mà nhìn ipad. Lỡ tai mang tai nghe nhỏ, bước chân liền nhẹ nhàng hơn.

Lúc đi đến bên giường. Tò mò nhìn lướt qua. Phát hiện là đang xem video đấu kiếm, phụ đề là Tiếng Anh đấy.

Cô âm thầm tắc lưỡi, không có cùng nhóc nói chuyện. Cà nhắc xuống dưới lầu uống sữa nóng.

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt như thường lệ đi làm, vừa lái xe đi vào bãi đỗ xe, đã bị nhân viên bảo vệ ngăn lại.

Tần Dĩ Duyệt khó hiểu mà hạ kính xe xuống. Hỏi: "Đội trưởng Lý. Làm sao vậy?"

"Bên khoa máu xảy ra chuyện, cùng bác sĩ Tần có chút liên quan, cô cần hiểu một chút về tình hình hiện tại."

"Khoa máu?"

"Đúng."

"Tôi trước tiên đem xe đỗ trong bãi, tôi sẽ sang đó sau."

Đội trưởng Lý gật đầu. Lui về sau một bước.

Tần Dĩ Duyệt đem chiếc xe đỗ ở vị trí cũ, trong lòng có chút nghi ngờ.

Cô công tác bên ngoại khoa, bình thường cùng khoa máu tiếp xúc không nhiều lắm. Công việc cũng không qua lại nhiều.

Cô không rõ, cô có thể cùng người bên khoa máu có liên quan gì.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ như vậy, nhưng vẫn đi thang máy đến chỗ tầng trệt bên khoa máu.

Lúc này, còn không phải giờ làm việc, khoa máu đã có rất nhiều người chen nhau.

Trong đám người còn có tiếng người khóc.

Tần Dĩ Duyệt nghe được cái tiếng khóc kia thì nhú nhú mày.

Đó là tiếng của Hồ Mộng Kỳ.

Tần Dĩ Duyệt vốn muốn ở trong đám người nghe một chút. Nhưng đội trưởng Lý sau khi thấy cô đến, liền cách cả đám người kêu lên: "Bác sĩ Tần, mời cô qua đến bên này."

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn.

Tần Dĩ Duyệt lúc này trong ánh mắt chú ý của mọi người, bước đến.

Hồ Mộng Kỳ nằm sấp trên bàn công tác của mình khóc đến hai mắt đỏ bừng, hung dữ mà nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt bình tĩnh mà nhìn lại cô ta, trên mặt không có biểu cảm gì.

Hồ Mộng Kỳ nức nở nói: "Bác sĩ Tần, tôi với cô không thù không oán, cô tại sao phải hại tôi như vậy?"

"Tôi đã làm cái gì khiến cô hiểu lầm vậy?" Tần Dĩ Duyệt hỏi.

"Báo cáo tôi đưa cho khoa Phẫu thuật các cô bị người khoa cô trả lại, lại để cho bệnh nhân của tôi bệnh tình chuyển biến xấu, hôm nay tôi khiếu nại tôi. Đây không phải là do cô làm đấy sao?"

"Tôi không thấy bất kỳ tài liệu và báo cáo nào được gửi bởi Khoa Máu vào ngày hôm qua. Cô có chắc chắn đã đưa nó cho tôi không?"

"Cô còn nói dối, tôi rõ ràng là tự tay đưa cho cô."

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hồ Mộng Kỳ, thật là có chút đau đầu.

Cô hiện tại xác định Hồ Mộng Kỳ thật sự đã gài bẫy cô, "Bác sĩ Hồ đã cố ý nói như vậy, vậy thì mong cô nói cụ thể khoảng thời gian cô đem bằng báo cáo đưa cho tôi, sau đó để cho đội trưởng Lý điều tra bằng cách lấy video trong camera giám sát, xem thử việc này có phải là thật hay không. Như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt."

"Cô trả lại báo cáo, vì sao lại không dám thừa nhận?"

"Nếu như tôi có trả lại, vậy tôi có lý do gì không thừa nhận?"

Hồ Mộng Kỳ bị cô hỏi làm sững sờ, lúng túng sau một lúc mới lên tiếng: "Cô muốn trả thù tôi."

"Cô suy nghĩ nhiều rồi."

Hồ Mộng Kỳ lắc đầu, "Cô cho rằng chuyện người nhà bệnh nhân gây sự ngày hôm qua là do tôi xúi giục họ, nên cô mới trả thù tôi?"

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc mà nhìn Hồ Mộng Kỳ, có chút không rõ cô ta đang nói cái gì.

Hôm qua chuyện mấy người nhà bệnh nhân gây sự là do Hồ Mộng Kỳ đứng sau xúi giục?

Cô bình thường hình như cùng Hồ Mộng Kỳ không có tiếp xúc, cô ta tại sao phải nhằm vào cô?

Biểu cảm kinh ngạc cùng trầm tư của Tần Dĩ Duyệt, rơi tại trong mắt người khác liền có chút thâm ý.

Hồ Mộng Kỳ thấy phản ứng của cô như vậy, trong lòng đã nắm chắc, trách móc, "Đội trưởng Lý, anh phân xử đi. Tần Dĩ Duyệt vừa rồi biểu cảm phải là trong lòng có quỷ hay không? Nếu như cô ta không có làm như vậy, cô ta vì sao không phản bác trước tiên?"

"Cô ấy tại sao phải phản bác?" Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm đặc đột nhiên vang lên.

Tần Dĩ Duyệt nghe được cái tiếng nói đó, trong lòng có chút tình cảm ấm áp.

Đột nhiên cũng đã hiểu được tại sao Hồ Mộng Kỳ lại chĩa mũi nhọn vào cô.

Tất cả đều liên quan đến người đàn ông này!

Chuyện Hồ Mộng Kỳ mê luyến Hạ Kiều Yến ở trong bệnh viện mọi người đều biết, mà cô lại là vợ của Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến chậm rãi đi đến bên người Tần Dĩ Duyệt, nói: "Tôi có bằng chứng chính xác về việc Hồ Mộng Kỳ liên hợp người nhà bệnh nhân đó gây khó dễ cho vợ tôi, còn có video Hồ Mộng Kỳ nói dối ý muốn làm hãm hại vợ tôi, chỉ trích vợ tôi không làm hết chức trách, tôi cũng có thể cung cấp. Nếu như mọi người còn có nghi ngờ gì, tôi còn có thể cung cấp những bằng chứng khác."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy không để lại dấu vết mà giật giật vạt áo Hạ Kiều Yến vài cái.

Hạ Kiều Yến nghiêng đầu nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt nói tiếp, "Tôi nghĩ bác sĩ Hồ đã hiểu lầm cái gì đó, mới có thể nói là tôi không nhận tài liệu báo cáo của khoa máu. Chuyện này làm phiền

đội trưởng Lý điều tra rõ ràng, cho chúng tôi song phương một câu trả lời. Hiện tại đã đến giờ làm việc rồi, tất cả mọi người mau quay lại làm việc, tôi tin tưởng đội trưởng Lý nhất định sẽ cho mọi người một đáp án chính xác đấy."

**

Hạ Kiều Yên và Tần Dĩ Duyệt cùng nhau đi đến bãi đỗ xe.

Tần Dĩ Duyệt nhẹ nhàng thở ra, "Hạ tổng, cảm ơn anh đã anh hùng cứu mỹ nhân."

Hạ Kiều Yên hừ một tiếng, hiển nhiên không hài lòng cách xử lý của Tần Dĩ Duyệt, "Dĩ Duyệt, em một sự nhện chín sự lành, không nhất định sẽ đối lấy người đó có ơn tất báo."

"Tôi biết. Tôi không nói dối anh, tôi cũng không biết chuyện này tôi làm là đúng hay không đúng?"

"Hà?"

"Một mặt, tôi cảm thấy tất cả mọi người đều không dễ dàng gì, khi chuyện này không thể không ngưng lại, có thể dừng để cho họ cảm thấy quá xấu hổ. Tôi và Hồ Mộng Kỳ cũng không có cái gì gọi là thâm cừ đại hận, không đủ để vì chuyện này mà khiến cho cô ta mất việc được. Mặt khác, tôi cảm thấy, cô ta dám vì hãm hại tôi mà lấy thân thể bệnh nhân ra đùa giỡn, một người bác sĩ quá nguy hiểm như vậy, không nên đứng ở trong đội ngũ bác sĩ chữa bệnh và chăm sóc.."

"Nhưng em vẫn để cô ta đi."

"Cứ thử xem, nếu cô ta không có ý thức được tầm quan trọng của chuyện này, cô ta sẽ ngã xuống đấy."

Hạ Kiều Yên lắc đầu, "Hành động cùng cách nghĩ của em, tôi không đánh giá, bản thân em phải chú ý nhiều hơn."

"Vâng." Tần Dĩ Duyệt rất chân chó mà giúp anh mở cửa xe, "Hạ tổng, ngài khổ cực rồi, mời."

Hạ Kiều Yên buồn cười mà nhìn cô, ngồi vào trong xe, khởi động xe khởi.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hạ Kiều Yên xe biến mất trong tầm mắt, sau đó mới quay người về văn phòng.

Vừa đi vừa nghĩ, Hạ Kiều Yên có được gọi là *lam nhan họa thủy*[1] không nhỉ?

Quả nhiên đàn ông quá đẹp trai, cũng không phải là chuyện tốt.

**

Chuyện Hồ Mộng Kỳ rất nhanh ở trong bệnh viện truyền ra, trải qua đội điều tra của bảo an, cũng xác định được chuyện gây xự của người nhà bệnh nhân kia cùng cô ta có quan hệ, tài liệu báo cáo khoa máu đưa ra cũng là cô ta bịa đặt cố ý hãm hại Tần Dĩ Duyệt.

Hai chuyện này vỡ lở, khiến cho Hồ Mộng Kỳ ở trong bệnh viện vô cùng không tốt.

Trái lại, những nghịch lý này không xảy ra trên người Tần Dĩ Duyệt.

Bởi vì Hạ Kiều Yên đã mấy lần ra mặt, đều đã chứng minh một chuyện -- Hạ Kiều Yên đối với Tần Dĩ Duyệt là rất nghiêm túc.

Điều này lại để cho thái độ của mọi người đối với Tần Dĩ Duyệt đều có theo chút nịnh nọt.

Kỹ thuật, bằng cấp của Tần Dĩ Duyệt ở bệnh viện Nhã Đức cùng chức vị bác sĩ đã nổi bật rồi.

Hiện tại lại có Hạ Kiều Yên, khiến cho mọi người đối với cô chú ý nhiều hết mức.

Tất nhiên, cũng sẽ có tiêu cực.

Chỉ là những ảnh hưởng tiêu cực này, không người nào ở trong bệnh viện dám nói.

Lam nhan họa thủy[1]: Tương tự như *Hồng nhan họa thủy*. Khác là chỉ đàn ông.

Các tai họa được xếp từ cao xuống thấp: Thủy, hỏa, đạo, tặc. Nghĩa là chiến tranh còn xếp sau cùng.

Hồng nhan được ví với họa thủy, là cái họa lớn nhất. Ngoài ra còn tiềm ẩn một ý nghĩa, "thủy" bao giờ cũng mềm mại, thân cận, không có những biểu hiện đáng sợ như lửa, trộm cướp và chiến tranh. nhưng hiệu quả tàn phá thì "hết sạch". Hay đơn giản hơn là "Sắc đẹp là mầm tai họa".

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN WATTPAD @GameSo_BBB

Vote và cmt để cổ vũ tớ nhé^^

Editor: Game So (GameSo_BBB)

Hôm nay là 19/08/2018

Tròn 12 năm debut của BIGBANG rồi.3

BIGBANG Sinh nhật vui vẻ =))))))

#HappyDebutDay =))))))

#12years

#BIGBANG12thANNIVERSARY

#VIPUntilWhenever

Btw, hôm qua là sinh nhật G-DRAGON tròn 31 tuổi.

Anh iu sinh nhật vui vẻ ☺☺☺

Đào chúc Baba và các chú sinh nhật vui vẻ:3

Chị Mận đi chơi rồi nên không chúc được =))))))

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tiểu tam trong truyền thuyết

Tần Dĩ Duyệt đại khái có thể đoán ra được sau lưng bọn họ sẽ nói như thế nào, chắc là sẽ chua xót nói cô gả cho một người đàn ông đã kết hôn hai lần, kết hôn cái liền là mẹ kế của đứa bé rồi.

Cô không phải rất để ý người khác nói gì, cô biết rõ chân tướng sự tình như thế nào là được, người khác nói cái gì là chuyện của người khác, không cần phải đi cãi lại làm gì.

Trong tiếng bàn tán của mọi người, rất nhanh đã đến trước một ngày Tần Dĩ Duyệt kết hôn, cô lái xe Polo xe của mình đi về nhà.

Vừa về đã gặp mẹ cô đang đầu khẩu kịch liệt với một loạt bác gái.

Tần Dĩ Duyệt vội vàng dừng xe chạy đến.

Còn chưa tới bên cạnh, đã nghe thấy tiếng Lạc Minh Mị mắng: "Nói con tôi nuôi con chồng trước, miệng phải làm cho sạch sẽ tí đi! Mấy người hâm mộ ghen ghét nên nói ra, đừng có mà tán dóc liên phun ra mấy cái lời khó nghe này! Lần sau lại để cho tôi nghe được, thì đừng trách tôi không khách khí. Mấy người muốn phân rõ phải trái. Tôi sẽ phân rõ phải trái với mấy người, muốn dồn ép tôi, tôi liền dồn ép mấy người, sau này gặp tôi mấy người sẽ phải đi đường vòng đấy!"

Mấy người họ thấy không tốt, lại nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt đi tới. Nhao nhao tán.

Tần Dĩ Duyệt đi đến bên người Lạc Minh Mị đang tức giận. "Mẹ, nghe con, đừng nóng giận nữa. Tức giận sẽ không tốt cho cơ thể."

Lạc Minh Mị tức giận trừng mắt nhìn cô. "Đừng có lộ ra nhiều gai mắt, con phiền chết đi được."

"Đừng mà, con cũng sắp kết hôn. Mẹ nhin vài ngày nữa nhaaa."

Lạc Minh Mị bị lời của cô chọc cho làm khóe miệng cong lên, lại cố ép cho thẳng lại. Hỏi: "Ồ bệnh viện có người nào dám nói xấu con không?"

"Mấy đồng nghiệp so với nhóm bác gái này thì đám bọn họ có yếu điểm, sẽ không ở trước mặt con nói đâu."

Lạc Minh Mị thoả mãn mà gật đầu.

Hai người định rời đi, lại nghe được một tiếng nói chanh chua: "Đem con gái gả cho người đàn ông đã từng kết hôn. Bà làm mẹ còn có mặt mũi sao hả?!"

Lạc Minh Mị dừng bước, thả tay Tần Dĩ Duyệt, bà bước lại mấy bước.

Ngay lúc mọi người không kịp phản ứng, tặng cho người đàn bà vừa nói lời kia mấy cái tát.

Tất cả mọi người bị một màn này làm cho sợ ngây người.

Lạc Minh Mị còn chưa hết giận, đem tay áo xắn lên, chống nạnh, ngón tay chỉ cái mũi bà ta, mắng "Tôi đã nói là đừng có khiêu chiến giới hạn cuối cùng của tôi rồi! Nhà người ta qua mấy ngày liền đánh rầm một cái, bà quản được hay sao hả? Con gái của tôi gả cho người đàn ông đã từng kết hôn thì làm sao? Có bản lĩnh thì con gái của bà cũng gả cho một người đàn ông từng kết hôn như Hạ Kiều Yên cho tôi xem, làm được sao? Nếu rãnh rồi đi nhiều chuyện thì không bằng nhìn tự soi gương mấy lần, nhìn xem phẩm chất đạo đức của mình có còn hay không!"

"Bà..." Người phụ nữ kia bị Lạc Minh Mị tặng cho mấy cái tát, đánh cho hồ đồ, ghen hống trợn trối nhìn thật lâu, mới ngồi xuống mặt đất khóc.

Lạc Minh Mị chẳng muốn nhìn bà ta, quét mắt đám bác gái đang vây xem, "Lần sau lại để cho tôi nghe được mấy lời vo ve này, thì lúc đó cũng không phải là chuyện mấy cái tát rồi!"

Nói xong, Lạc Minh Mị kéo Tần Dĩ Duyệt đi.

Tần Dĩ Duyệt bị người nhà bệnh nhân từ phía sau lưng đẩy một lần, hiện tại có chút bóng ma, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn sau lưng.

Hành động này làm cho đám bác gái kia sợ hãi, nhanh như chớp mà tản ra, chỉ còn lại một bà bác đang ngồi dưới đất.

"Lạc phu nhân, mẹ lại khí phách rồi. Lần sau việc này mẹ chỉ cần nháy mắt, còn lại con sẽ làm"

Lạc Minh Mị lắc lắc tay vừa rồi đánh người, "Những người này là rãnh rồi sinh nông nổi, trong nhà mình có chuyện xấu thì không xử lý cho tốt, suốt ngày chỉ trò chuyện nhà người ta. Trầm sò như vậy tại sao không làm tổng thống đi?! Lần này nếu không làm cho mấy bà già đó sợ, về sau lời khó nghe tới đâu cũng dám nói."

"Mẹ, thật xin lỗi. Nếu con..."

"Dừng lại! Con có chuyện gì hả?! Hạ Kiều Yên tốt, quan tâm người khác nói làm gì, con hạnh phúc là đủ rồi."

"Yes Sir."

Lạc Minh Mị hừ hừ hai tiếng, "Ai gia đánh người, đánh tay đau, không muốn xuống bếp."

"Tiểu nhân sẽ đến."

"Coi như con thức thòi."

"Bị đánh người lúc mẹ đánh bà ta làm cho kinh điển, trước ôm đùi cái đã." Tần Dĩ Duyệt cười hề hề nói.

"Ôm, dù sao con cũng ôm không được mấy ngày nữa."

Tần Dĩ Duyệt dừng ở vai Lạc Minh Mị, hai người cùng lên lầu.

**

Buổi tối, cả nhà đơn giản ăn xong bữa tối, sau đó Tần Dĩ Duyệt trở về phòng mình.

Hai bộ lễ phục, một Trung một Tây trong mấy ngày hôm trước đã được đưa tới.

Tần Dĩ Duyệt đứng trước tủ quần áo nhìn hai bộ quần áo kia, cô có cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên.

Là tin nhắn của Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến: Em đang làm gì?

Tần Dĩ Duyệt: Chuẩn bị ngủ. Anh thì sao?

Hạ Kiều Yến: Tôi ở sân bay, có chuyện cần tạm thời xử lý.

Tần Dĩ Duyệt: Hôn lễ có kịp không?

Hạ Kiều Yến: Không có vấn đề. Sợ em lo lắng, sớm nói cho em một tiếng

Tần Dĩ Duyệt nhìn mấy chữ này, cười cười, trả lời: "Có giải thích của anh là đủ rồi."

Hạ Kiều Yến: Nghi ngại thật tốt, ngày mai tôi đi đón em.

Tần Dĩ Duyệt: Được.

**

Sân bay.

Hạ Kiều Yến nhìn tin tức của chuyến bay nào đó, cất điện thoại, mặt không biểu tình mà nhìn màn hình led của sân bay.

Rất nhanh, đường VIP liền có một đám người đi ra.

Bọn họ một tay kéo vali, một tay đẩy giường.

Hạ Kiều Yến bước nhanh đi tới, nhìn thấy trên giường là một người phụ nữ sắc mặt tái nhợt, con mắt tối thêm vài phần.

Anh lạnh giọng hỏi: "Bây giờ là tình huống như thế nào?"

"Ôn tiểu thư thân thể suy yếu, không nên bay trong thời gian dài, cần lập tức nhập viện quan sát."

"Tôi đưa cô ấy đi."

"Làm phiền Hạ tiên sinh rồi."

Một đoàn người đem Ôn Hân Mạt cẩn thận từng li từng tí mà ôm vào xe Hạ Kiều Yến, sau đi lên một chiếc xe khác.

Sau khi Hạ Kiều Yến lái xe ra khỏi sân bay, Ôn Hân Mạt mới miễn cưỡng thanh tỉnh vài phần.

Hạ Kiều Yến theo kính chiếu hậu nhìn thấy động tĩnh của cô ta, đem xe ngừng lại, âm thanh lạnh nhạt nói: "Cô đã tỉnh."

Ôn Hân Mạt mở đôi mắt sáng như sao, sau đó nở nụ cười dịu dàng. "Nguyện vọng ngày hôm qua của em đã trở thành sự thật rồi."

"Nguyện vọng gì?"

"Em nghĩ tới lúc em tỉnh dậy, người đầu tiên em nhìn thấy là anh. Không nghĩ tới điều này lại trở thành sự thật."

"Loại chuyện nhỏ nhặt này không cần cầu nguyện."

"Việc nhỏ cũng muốn hứa, em có thể hứa nguyện đã không nhiều lắm rồi." Ôn Hân Mạt không biết nghĩ tới điều gì, ánh sáng trong con mắt ảm đạm thêm vài phần.

Mặt của cô ta vốn có chút tái nhợt, chỉ có mắt đặc biệt sáng.

Khiến ánh mắt của cô ta tối xuống, để cho người khác cảm thấy một đóa hoa nở rộ thất bại.

Hạ Kiều Yến không có lên tiếng an ủi, nói: "Tôi đưa cô đi bệnh viện, cô ở đó ngủ một giấc."

"Sau đó anh về nhà, ngày mai trở thành chồng của một người phụ nữ khác, phải không?"

"Cô không nên biết những chuyện này."

Ôn Hân Mạt nước mắt lập tức đọng trên hốc mắt, "Kiều Yến, em, em không có biện pháp để mình hết yêu anh, em ở nước ngoài ngày ngày người trong thời gian dài như vậy, em còn không có cách nào quên anh. Anh khiến cho em phải làm sao bây giờ? Em không có khả năng yêu người khác, lại không có tư cách yêu cầu anh cái gì. Em cảm thấy em mệt mỏi quá, so với lúc khỏe mạnh còn mệt mỏi hơn."

"Cô dưỡng bệnh cho tốt, không nên suy nghĩ bậy bạ."

"Em không thể." Ôn Hân Mạt nước mắt trơn trượt xuống, tay thon gầy run rẩy mà cầm chặt tay Hạ Kiều Yên.

Hạ Kiều Yên tay cứng đờ, lại không có rút ra.

Ôn Hân Mạt đem tay Hạ Kiều Yên đặt đến bên tai nhẹ nhàng vuốt ve, nức nở nói: "Em muốn gả cho anh, thật sự rất muốn."

"Ngày mai tôi kết hôn."

Ôn Hân Mạt trong chốc lát nước mắt rơi như mưa, rung giọng nói: "Kiều Yên, anh cho em một cơ hội có được không? Em sẽ dưỡng bệnh cho thật tốt, cũng sẽ chăm sóc tốt Tiểu Bảo, đem thằng bé như con trai ruột mà nuôi nấng yêu thương."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Hôn lễ

"Trước dưỡng bệnh cho tốt, chuyện khác sau này hãy nói."

Ôn Hân Mạt bờ môi run rẩy vài cái, trong lòng hiện lên một tia vui sướng.

Đây là lần đầu tiên Hạ Kiều Yên không có trực tiếp cự tuyệt cô.

Cô vội vàng mà hỏi: "Kiều Yên. Anh đồng ý với em sao?"

"Bây giờ việc cấp bách của cô là dưỡng bệnh, đừng có suy nghĩ lung tung."

"Có những lời này của anh, em nhất định cố gắng dưỡng thân thể cho tốt."

Trên mặt cô còn có nước mắt chưa khô, cùng với nụ cười của cô, rất giống đóa hoa mềm mại sớm mai.

Trên mặt cánh hoa còn dính lấy giọt sương, vô cùng làm cho người thương yêu.

Hạ Kiều Yên thu lại tay của mình. Quay người một lần nữa khởi động xe.

**

Tần Dĩ Duyệt mơ một giấc mơ rất mệt mỏi.

Mơ rằng cô mặc váy cưới, ở trong nhà đợi thật lâu, Hạ Kiều Yên lại không đến. Cũng không có gọi điện thoại cho cô.

Người Hạ gia cũng không có tới.

Người đến lại là mấy bác gái trong khu cư xá, đám bọn họ giống như cá ăn thịt người, miệng đóng miệng mở, như là muốn cắn chết cô.

Cô rất sợ hãi. Mặc váy cưới chạy ra ngoài, lại nhìn thấy Hạ Kiều Yên cùng một người phụ nữ khác cử hành hôn lễ.

Váy cưới của người phụ nữ kia giống y như đúc váy cưới trên người cô đang mặc.

Khuôn mặt cô ta mơ hồ không rõ, thẹn thùng mà dựa vào vai Hạ Kiều Yên, mỉm cười nhìn cô. Nói: "Tôi đã trở về, người thế thân là cô có thể đi rồi."

...

Tần Dĩ Duyệt đột nhiên mở mắt, từ trên giường ngồi dậy. Mới phát hiện đó là mơ.

Cô sờ lên áo ngủ đồ đầy mồ hôi ẩm ướt, lắc đầu bật cười.

Rõ ràng là giữa mùa đông nhưng cô lại ra mồ hôi lạnh.

Vừa nghĩ tới cái giấc mơ đó. Tâm tình của cô cũng có chút sa sút.

Có phải vì cô cảm thấy không an toàn nên mới mơ như vậy?

Hi vọng trong mơ cùng thực tế là trái ngược nhau, nếu không thì, cô thật không biết nên xử lý như thế nào đối với loại vấn đề khó giải quyết này.

Tần Dĩ Duyệt bới bới tóc, dứt khoát đi rửa mặt.

Rửa mặt xong, liền thay quần áo đi xuống lầu.

Dưới lầu, tiệm váy cưới đã cho thợ trang điểm cùng trợ lý trang điểm của cô đến rồi.

Lạc Minh Mị thấy đôi mắt gấu mèo sáng ngời của cô, khẽ nói: "Bảo bối, có thể thoát khỏi tay mẹ con rồi, nên kích động ngủ không được rồi hả?"

"Con đây không phải nghĩ đến việc phải rời xa mẹ đến mất ngủ luôn sao?" Tần Dĩ Duyệt cười hề hề mà ôm lấy cổ Lạc Minh Mị, nhẹ nhàng lay động.

"Bớt nói lời vô nghĩa, tranh thủ thời gian đi ăn điểm tâm. Ăn xong, sẽ trang điểm rồi đi. Nhịn con 26 năm, rốt cục có thể đem con đuổi ra khỏi cửa rồi, thật không dễ dàng. Lúc không có người lấy con, mẹ lo lắng con muốn hồng trong tay của mẹ, mẹ nhìn con vài thập niên, mắt của mẹ nước mắt đều muốn rớt xuống rồi. Hiện tại rốt cuộc cũng được giải phóng."

Tần Dĩ Duyệt chịu không được mà quát: "Đồng chí Tần Thu Dương, quản vợ của người đi, bà ấy ghét bỏ con gái của baba quá rõ ràng rồi, trái tim thủy tinh của con muốn vỡ thành cặn bã."

"Đồng chí Tần Thu Dương cũng là nghĩ như vậy, ông ấy chỉ là không đành lòng hành hạ con." Lạc Minh Mị nói.

"Đi, con không ý kiến gì nữa, trước tuyệt giao nửa giờ." Tần Dĩ Duyệt khẽ nói.

Thợ trang điểm cùng trợ lý bị hai người chọc cho ngả nghiêng.

Tần Dĩ Duyệt ăn quá bữa sáng đơn giản, sau đó thì ngồi vào trước gương để cho thợ trang điểm trang điểm cho cô.

Trang điểm tỉ mỉ, căn bản nhìn không ra đôi mắt quầng thâm bất mắt của cô.

Tần Dĩ Duyệt không thường xuyên trang điểm tỉ mỉ cho mình, khi sắc mặt kém thì đơn giản thô bạo mà son môi một chút, sau đó thoa chút kem, để cho sắc mặt tốt hơn, rất ít khi trang điểm cho mình một cách cẩn thận.

Hiện tại trang điểm cho cô dâu, tựa như thay đổi cả một người.

Khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ, mũi môi xinh đẹp, linh động, mặt mày trong veo, cơ hồ tìm không ra bất cứ chỗ thiếu hụt nào, nghiêm nhiên là một cô dâu hạnh phúc.

Tần Dĩ Duyệt nhìn chính mình trong gương, nở nụ cười sáng lạn.

Lạc Minh Mị cùng Tần Thu Dương cũng rất hài lòng với khuôn mặt của cô.

Hạ Kiều Yến lúc mười giờ sáng đến.

Anh cả người khoác lên bộ âu phục đen, mặc áo sơ mi trắng, từ trên xuống dưới, ngoại trừ có quần áo bản thân tân trang bên ngoài, không còn thêm bất cứ thứ gì.

Nhưng như cũ, lúc xuất hiện, đều đem ánh mắt mọi người hấp dẫn.

Cơ thể anh vốn đã ở đỉnh cao trong nhiều năm, còn được đánh bóng bằng chất lượng cuộc sống tốt nhất.

Lúc nhìn thấy Hạ Kiều Yến, Tần Dĩ Duyệt cảm giác, cảm thấy trên người anh có gì đó để cho cô cảm giác lạ lẫm.

Nhưng mà đó là tưởng tượng cô cùng Hạ Kiều Yến từ khi biết đến khi kết hôn cũng không quá một tháng, chưa nói nhiều quen thuộc.

Trợ lý Hạ Kiều Yến đem tiền lì xì gửi cho mọi người ở chỗ này.

Hạ Kiều Yến mỉm cười mà dắt tay Tần Dĩ Duyệt, đi đến trước mặt Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị, "Ba mẹ, con hôm nay đem Duyệt Duyệt lấy đi, hai người cũng không thiếu đi đứa con gái, mà là nhiều hơn một đứa con trai, mong hai người đối với chúng con yên tâm."

Lạc Minh Mị một giây trước còn cười tủm tỉm mà mọi người trong phòng, nghe được Hạ Kiều Yến nói như vậy, nước mắt lập tức rớt xuống.

Tần Dĩ Duyệt hốc mắt cũng đỏ lên.

Tần Thu Dương vỗ vỗ lưng Lạc Minh Mị, "Bà đó, khổ sở khóc, cao hứng cũng khóc. Duyệt Duyệt xuất giá là chuyện tốt, vui vẻ lên chút."

Lạc Minh Mị hít hít cái mũi, "Tần Dĩ Duyệt, con kết hôn rồi, nếu như dám không về nhà mẹ đẻ, mẹ liền đánh gãy chân chó của con."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy liếc mắt, "Mẹ, mẹ như vậy sẽ mất đi cục cưng của mẹ đấy."

Cô nói làm cho mọi người đều cười to.

Hạ Kiều Yến cũng nhin không được nữa bật cười.

**

Dưới lầu.

Dùng hơn mười chiếc xe hoa tinh xảo, dẫn tới toàn bộ người trong tiểu khu có đủ.

Hạ Kiều Yến ôm Tần Dĩ Duyệt vào chiếc xe đầu tiên trong đoàn xe, Tần Dĩ Duyệt mới hỏi: "Anh tối hôm qua ngủ không ngon? Là công ty xảy ra vấn đề sao?"

"Không có xảy ra chuyện gì, em đừng nghĩ nhiều."

Nghe anh nói như vậy Tần Dĩ Duyệt cũng không hỏi thêm gì, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Ngoài cửa xe, mọi người đứng im lặng hồi lâu đủ để nhìn đoàn xe quy mô lớn, không ít cô gái trẻ trong mắt đều là hâm mộ.

Tần Dĩ Duyệt nhìn ánh mắt của các cô gái ấy, khóe miệng cười yếu ớt.

Xe đi hơn nửa canh giờ, đứng trước khách sạn Crown.

Khách sạn này cùng Hạ gia ký hợp đồng, chuyên môn phụ trách hôn lễ công việc cùng hai nhà khách mời vào ở.

Người thân, bạn bè, đồng nghiệp, bạn bè kinh doanh của Hạ gia, Tần gia có thể đến đều đến cả rồi.

Xe hoa dừng lại, Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy liền chạy ra đón.

Lâm Nhụy cười dò quan sát Tần Dĩ Duyệt, "Cô dâu mới hôm nay thật xinh đẹp."

"Cảm ơn mẹ khích lệ, con hôm nay nhất định có thể đập phát chết luôn tất cả mọi người." Tần Dĩ Duyệt cũng sửa lại xưng hô, sau đó nghịch ngợm mà mở trừng hai mắt.

"Đứa nhỏ này." Lâm Nhụy che miệng bật cười, "Trước hết để cho Kiều Yến mang con đến phòng nghỉ ngơi, hôm nay người đến quá nhiều, con không cần gặp từng người, về sau giao thiệp nhiều hơn tự nhiên sẽ nhận biết bọn họ. Mẹ và bố, cùng Kiều Yến tiếp đãi là được."

"Không được đâu mẹ, con lười biếng như vậy thì làm sao?"

"Không có việc gì. Nhanh đi nghỉ ngơi đi."

Tần Dĩ Duyệt cũng không có kiên trì, cô xác thực không hiểu rõ lắm công việc trong hôn lễ, nhìn thấy mẹ cùng baba cũng xuống xe rồi, mới đi theo một cô lễ tân đến phòng nghỉ.

Trong phòng nghỉ, Dương Nhã Vi cùng Tiểu An đã ở đó chờ rồi.

Tiểu An vừa nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt liền khoa trương mà ôm lấy cô, "Chị Tần, chị đẹp ra rồi nha."

"Nghe em nói những lời này, chị muốn tặng lương cho em."

"Thật vậy à?" Tiểu An vẻ mặt hưng phấn.

"Bệnh viện chúng ta tiền lương là do chị tính toán sao?" Tần Dĩ Duyệt buồn cười mà vỗ vỗ đầu tóc mềm của cô nhóc.

Tiểu An lập tức suy sụp hạ mặt, không muốn đề ý Tần Dĩ Duyệt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cổ áo có dấu hôn

Dương Nhã Vi bị hai người nói trên chọc nỡ nộ cười, lấy ra một hộp quà đưa cho Tần Dĩ Duyệt, "Đây là lễ vật của tớ. Chúc bách niên tốt hợp, sớm sinh quý tử cái gì đấy, dù sao may mắn mà nói chính là cậu nào đó. Nên tớ sẽ không nói mấy lời đó đâu."

Tần Dĩ Duyệt nhận lễ vật, cười nói: "Người đến là được rồi. Giờ gửi quà, lần sau có muốn gửi thêm không?"

"Lần sau gửi sẽ hù chết cậu đấy." Dương Nhã Vi cũng cười nói.

"Chị Tần. Đây là của lễ vật của em. Chị nhất định phải thích đó." Tiểu An từ trong túi lấy ra lễ vật, đặt trên phần lễ vật của Dương Nhã Vi.

"Nhìn đóng gói đã cảm thấy lễ vật không lớn."

"Đừng trông mặt mà bắt hình dong, em phí hết cả đồng tiền mới tìm được đấy." Tiểu An bắt mồm nói.

Tần Dĩ Duyệt đặt xuống hai phần lễ vật. tay ôm lấy hai người, "Cảm ơn hai vị mỹ nữ, trước hết để cho tớ ôm một chút nào."

"Ra về. Người ta là có tiết tháo nha."

"Tiết tháo là cái gì? Có thể ăn sao?"

Ba người cười toe toét mà đùa giỡn trong chốc lát.

Tiểu An đi đến bên máy đun nước kế cửa sổ. Tùy ý ngắm nhìn cảnh ngoài cửa sổ, "Oa, người phụ nữ đó thật xinh đẹp."

"Ở đâu?"

Tần Dĩ Duyệt cùng Dương Nhã Vi cũng tò mò mà đi tới.

Tiểu An chỉ vào ngoài cửa sổ. Về mặt hâm mộ nói: "Chỗ hồ nước đó, cô ấy thật là đẹp, chắc là tiểu thư danh môn chân chính. Khí chất thật là xuất chúng."

Tần Dĩ Duyệt nhìn theo hướng Tiểu An chỉ, nhìn đi ra ngoài.

Đó là một người phụ nữ mặc một bộ váy màu trắng, áo khoác lông hồng nhạt.

Cô ta tóc dài xõa vai, khăn choàng dài, cùng một cái mũ cũng màu với áo khoác ngoài.

Đứng bên cạnh hồ nước, lại để cho người cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Ngũ quan rất ôn nhu. Mang theo cảm giác của người vô tội ngây thơ, là cái loại người mà bất cứ người đàn ông cùng người phụ nữ nào vừa nhìn thấy liền rất muốn bảo vệ.

Trên mặt cô ta có chút tái nhợt, yếu ớt, đem cái loại cảm giác này tô đậm, càng thêm dày đặc.

Cô gái đó như là cảm thấy Tần Dĩ Duyệt các cô đang nhìn, xoay đầu lại hướng các cô phát phát tay, dùng khẩu hình miệng nói "Chào mọi người."

"Ah ah ah, em thật sự muốn lớn lên giống như cô ấy."

Tần Dĩ Duyệt liếc nhìn cô nhóc, "Phẫu thuật thẩm mỹ đi."

"Người ta không cần nha."

"Vậy thì chịu thôi."

Ba người nhìn cô gái ngoài cửa sổ, Lạc Minh Mị đẩy cửa vào trong, "Duyệt Duyệt, khách mới hầu như tới hết rồi, đi ra ngoài nhận thức họ hàng bên nhà thông gia."

"Vâng ạ." Tần Dĩ Duyệt đáp.

Ba người lần lượt rời khỏi phòng nghỉ.

Hạ Kiều Yến cùng lúc đó xuất hiện bên cạnh hồ nước.

**

Ôn Hân Mạt nhìn thấy Hạ Kiều Yến đã tới, đứng lên, "Kiều Yến."

"Sao cô lại tới đây?"

"Em muốn nhìn anh một chút." Ôn Hân Mạt nói khẽ.

"Cần quấy!"

"Kiều Yến, em biết rõ hành động của em sẽ chọc đến chuyện của anh, nhưng em thật sự không chế không nổi bản thân em. Ba mẹ em biết rõ sau khi em trở về, đã tức giận đến mức không muốn quan tâm em. Em không biết phải nên làm sao bây giờ? Để cho em trong nháy mắt mất đi anh cùng người nhà, em không chịu được."

Hạ Kiều Yến nghiêm túc nhìn Ôn Hân Mạt, mỗi chữ mỗi câu nói: "Vợ của tôi là Tần Dĩ Duyệt."

Ôn Hân Mạt kinh ngạc mà nhìn Hạ Kiều Yến, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc đến bản thân, "Anh, anh đã nói, anh sẽ chờ em khá hơn mà. Nếu không có anh, em tại sao phải cố gắng chữa bệnh? Tại sao phải mạo hiểm nguy hiểm tính mạng chịu được mười mấy giờ bay?"

"Hân Mạt..."

"Kiều Yến, quyết định này của anh, em không đồng ý. Em vốn không muốn miễn cưỡng anh, em cũng không muốn cho anh có bất kỳ cảm giác bị bắt buộc nào. Thế nhưng mà, em chịu không được chuyện anh thừa nhận những người phụ nữ khác. Em tại sao lại trở nên yếu ớt như vậy anh biết mà, Tiểu Bảo tại sao lại biến thành như vậy, anh cũng còn nhớ rõ. Em là vì cứu Tiểu Bảo mới biến thành như vậy. Người nhà của em cũng là bởi vì em có anh đối với em yêu thương mới có thể không có câu oán hận mà cho chữa trị cho em. Từ khi biết được chuyện anh sắp kết hôn, bọn họ liền mừng em không giữ được anh. Những chuyện này, em cũng có thể chịu được, bởi vì em biết rõ người anh quan tâm là em, em còn có sức lực đi tranh giành, đi thuyết phục bọn họ. Kết quả anh quay người lại liền thừa nhận người phụ nữ khác. Anh có thể lấy cô ta, có thể cùng cô ta kết hôn, em có thể không so đo. Vì đối với chúng tự kỷ của Tiểu Bảo có trợ giúp, em sẽ không bụng dạ hẹp hòi mà đi so đo. Thế nhưng mà, xin anh đừng ở trước mặt em mà thừa nhận cô ta. Như vậy sẽ để cho em cảm thấy được, em trở thành như vậy, một chút giá trị đều không có."

Hạ Kiều Yến nhìn nước mắt Ôn Hân Mạt.

Cô gái này biểu hiện là một người rất dễ dàng khóc, nhưng trên thực tế cô ở trước mặt anh, số lần khóc có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Anh biết rõ, cô đem kiêu ngạo cùng tự tôn bỏ đi để đến tìm anh.

Hạ Kiều Yến trái tim có chút lay động, thò tay vuốt vuốt tóc cô, "Tôi để cho lái xe đưa cô quay trở lại bệnh viện. Nhà của cô cùng tập đoàn Hạ thị hợp tác sẽ không bởi vì tôi kết hôn mà thay đổi, để cho bọn họ không cần lo lắng."

"Còn em thì sao?" Ôn Hân Mạt lã chã - chực khóc mà nhìn Hạ Kiều Yến, "Chúng ta cùng một chỗ ba năm, đều không đủ để cho anh đối với em cầu hôn, anh biết Tần Dĩ Duyệt mới bao lâu, liền khiến cho anh cùng gia đình anh nguyện ý cưới cô ta vào cửa?"

Ôn Hân Mạt thật sự luống cuống.

Hạ Kiều Yến không giống những công tử quyền quý khác, anh không giống như người khác thích cùng phụ nữ thân thiết.

Mà ngay cả bên người, nhân viên công tác bên người cũng phần lớn là đàn ông, nhân viên nữ công tác rất ít.

Khoảng thời gian cùng cô qua lại, bọn họ cũng không có quá nhiều cử chỉ thân mật, nhưng bên cạnh anh ấy chỉ có mình cô.

Lúc Hạ Kiều Yến đột nhiên nói ra có anh có một đứa con trai, cô cùng người nhà cô đều không tiếp nhận nổi.

Cô không để ý Hạ Kiều Yến phản đối việc cùng anh chia tay.

Lúc ấy lại không ngờ tới, có đứa trẻ rồi, lại không có chút nào ảnh hưởng đến mị lực của Hạ Kiều Yến.

Lúc anh trở thành chủ tịch của tập đoàn Hạ thị, dùng thời gian năm năm khiến cho tập đoàn Hạ thị đến đỉnh cao mới, để cho tài lực cùng sức ảnh hưởng cũng không thể nói bằng lời.

Ôn Hân Mạt cũng biết hành động của cô ngay lúc đó gây ra nhiều tổn thương đến Hạ Kiều Yến.

Lúc ấy Hạ Kiều Yến vừa đã mất đi người thân, lại gặp phải áp lực từ tập đoàn, cô còn cùng anh chia tay.

Khoảng thời gian đó không thể nghi ngờ là thời điểm mà anh đau khổ nhất.

Nếu như cô không có gặp được Tiểu Bảo lúc thăng nhóc ấy gặp nguy hiểm mà liều mình cứu nó, cô chỉ sợ cơ hội đứng trước mặt Hạ Kiều Yến một lần nữa cũng không có.

"Tần Dĩ Duyệt là người thích hợp nhất." Hạ Kiều Yến nhạt âm thanh nói, "Hôn lễ đã sắp bắt đầu, tôi điện thoại cho tài xế đến đón cô."

Ôn Hân Mạt ngay lúc Hạ Kiều Yến quay người gọi điện thoại, đột nhiên ôm lấy eo Hạ Kiều Yến, có ý muốn hôn anh.

Hạ Kiều Yến nghiêng đầu tránh qua, tránh né nụ hôn của cô ta.

Môi Ôn Hân Mặt khó khăn lắm mới ở đặt được một nụ hôn trên áo sơ mi trắng của anh.

Hạ Kiều Yến nhú mày nhìn cô, "Cô vẫn nên tự gọi đi thì hơn."

Nói xong, anh cũng không quay đầu lại rồi đi.

Mà bộ dạng hai người vừa rồi vẫn bị Camera âm thầm quay lại.

**

Tần Dĩ Duyệt cùng Tần Thu Dương đứng ở chỗ mà người điều khiển chương trình chỉ định sau cửa lớn, nghe tiếng âm ỉ ở bên trong.

Chỉ chốc lát sau, bản nhạc hôn lễ vang lên.

Trước mặt cô, cánh cửa lớn đóng chặt cũng chậm rãi hướng hai bên mở ra, sảnh yến hội bên trong, tất cả mọi người đều xoay đầu lại nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt nhìn thấy người đàn ông đứng cuối thảm đỏ.

Anh lặng yên đứng ở nơi đó, giống như cây lao thẳng tắp, nhưng lại khiến cho mọi người không thể bỏ qua.

Đứng bên Tần Dĩ Duyệt là Tần Thu Dương đang cười nói: "Bảo bối, baba dắt con đi qua."

"Cảm ơn baba." Tần Dĩ Duyệt khoác cánh tay Tần Thu Dương.

"Vốn baba muốn nuôi con đến năm con 35 tuổi, sau đó mới để cho con kết hôn. Không nghĩ tới năm con 26 tuổi đã phải gả đi ra ngoài rồi."

"Sau này baba cũng có thể tiếp tục nuôi con mà."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Anh cho tôi cổ phần tập đoàn Hạ thị làm cái gì ?

"Đây là chuyện đương nhiên, baba và mẹ của con chỉ có một đứa con gái bảo bối là con, không nuôi con thì nuôi ai." Tần Thu Dương tay vỗ nhẹ tay Tần Dĩ Duyệt. Tiếp tục nói: "Baba đối với gia giáo nhà ta có lòng tin, baba biết rõ con là dạng người gì. Cho dù đến người Hạ gia trong nhà cũng vậy, cũng đừng ủy khuất chính mình. Đề lại tính tình sinh hoạt trước kia. Baba và mẹ con đều hi vọng con có cuộc sống trôi qua thật tốt, không muốn điều ngược lại xảy ra. Con cũng đừng miễn cưỡng. Đêm giấy chứng nhận ly hôn quảng trên mặt Hạ Kiều Yến rồi trở về nhà, biết chưa?"

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy khoe miệng cong lên, hốc mắt lại ẩm ướt. Rung giọng nói: "Baba, con vừa mới kết hôn, baba đã nghĩ đến chuyện con ly hôn rồi."

"Mẹ của con tới hôm qua đã muốn nói với con những lời này rồi. Làm bà ấy ghen hết sức. Baba nói lời này không có ý gì khác. Con sẽ hiểu mà. Con là do baba và mẹ của con cùng chiều, cho dù gả đi ra ngoài cũng sẽ không thay đổi. Chúng ta cùng chiều con hai mươi mấy năm, không phải là để cho con đi vào nhà người ta chịu ủy khuất."

"Con hiểu rồi. Cảm ơn baba."

Baba cô là người có tính cách chặt chẽ, cẩn thận cùng nghiêm khắc. Bình thường rất ít nói.

Trong nhà có cô cùng mẹ nói chuyện chọc cười, khiến cho baba không có chỗ để phát huy.

Nếu như không phải là vì muốn để cho cô yên tâm, baba sẽ không nói như vậy.

Hạ Kiều Yến nhìn người phụ nữ đang đến gần mình. Khoe miệng hơi câu, hướng cô vờn tay.

Tần Dĩ Duyệt đem tay của mình đặt trên bàn tay Hạ Kiều Yến. Trong lòng cảm thấy vô cùng an tâm.

Cô còn không có an tâm xong, liền thấy cổ áo sơ mi trắng của anh bên trên có một màu đỏ không thể nào nhìn thấy.

Ánh mắt cô dừng một chút, cô đây là vừa kết hôn. Chồng cô lại bắt đầu tìm Tiểu Tam sao?

Tần Dĩ Duyệt thật không biết nên bày ra biểu cảm gì.

Nếu cô cùng với Hạ Kiều Yến là vì yêu kết hôn, cô đứng lúc này có thể nhảy dựng lên mà xé bức.

Nhưng lúc hôn nhân của hai người bọn cô lại không phải là bởi vì tình yêu, địa vị xã hội cũng không phải cùng vị trí, cô không thể xé nó ra, ít nhất cô không dám trực tiếp xé.

**

Tần Dĩ Duyệt toàn bộ hành hình đều mang nụ cười mà chiêu đãi khách mời, cho hai nhà cha mẹ kính hết rượu, sau đó mới tính cả Hạ Kiều Yến bị nhét vào ở bên trong xe hoa.

Tần Dĩ Duyệt chà xát gương mặt tươi cười, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

"Một môi đến vậy sao?" Hạ Kiều Yến vừa hỏi vừa rót cho cô một ly nước.

"Xem như là vậy, cười đến mức mặt có chút cứng." Tần Dĩ Duyệt nhận ly nước uống một ngụm.

Hạ Kiều Yến thấy sắc mặt mỗi một của cô, liền nâng chiếc ghế sau cùng ghế trước che lại, để ngăn tài xế nhìn thấy lưng.

"Một môi thì nghỉ ngơi trước, cách chỗ đến còn gần một giờ lái."

Tần Dĩ Duyệt nhẹ gạt đầu, nhìn đến cổ áo đính son môi, nói "Lần sau anh ở cùng với người phụ nữ anh muốn bảo vệ cùng một chỗ, có thể không để lại dấu vết nào không? Tôi trên danh nghĩa Hạ phu nhân sẽ xấu hổ."

Hạ Kiều Yến tay dừng lại, theo ánh mắt của cô sờ lên cổ áo của mình.

Lập tức liền nghĩ đến dấu hôn là ai để lại, trong lòng nhảy lên một hồi không vui.

Mà càng làm cho anh không vui chính là phản ứng của Tần Dĩ Duyệt.

"Em không tức giận?"

"Muốn tức giận, nhưng phát hiện lập trường không đủ." Tần Dĩ Duyệt thân nhiên nói, "Nếu tôi như thế, anh cùng bạn gái anh liên hợp lại gài bẫy tôi, tôi lẫn lộn ngoài đời sẽ không nổi."

Hạ Kiều Yến nghe vậy chẳng muốn phản ứng với cô, không rõ người phụ nữ này mạch nào ra sao để có thể kỳ lạ như thế.

Hai người ai cũng không có nói tiếp.

Tần Dĩ Duyệt nhìn về phía ngoài cửa sổ, con đường đèn nê ông lóng lánh, trong lòng nói không khó chịu là không thể nào.

Cô trước đó còn đối với sinh hoạt sau khi kết hôn có chút mong chờ, kết quả một cái hôn lễ đầu tiên đã giội cô một chậu nước lạnh.

**

Sau một giờ xe chạy, xe dừng lại trước một tòa biệt thự.

Tần Dĩ Duyệt mở cửa xe xuống xe, phát hiện không phải là căn biệt thự lần trước cô đến.

Chung quanh cũng không có ngọn đèn, hiển nhiên không là kiểu biệt thự quần cư.

Tài xế đem hành lý của hai người đưa vào biệt thự sau đó liền lái xe rời khỏi.

Biệt thự to như vậy, rất nhanh chỉ còn lại Hạ Kiều Yến cùng Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt không khỏi có chút khẩn trương, cô giật giật lễ phục phiền phức trên người, "Tôi đi thay quần áo."

Nói xong, cô cũng không đợi Hạ Kiều Yến trả lời, tự cầm vali của mình đi lên lầu.

Tần Dĩ Duyệt tùy ý đẩy ra căn phòng gần nhất cầu thang, mở đèn lên rồi mới phát hiện lại là phòng cưới.

Bức màn cùng giường đồ thảm, ở trên còn có cánh hoa hồng ghép hình thành trái tim cực lớn.

Tần Dĩ Duyệt không có tâm trạng để thưởng thức những thứ này, cũng lười để hỏi hận.

Rất nhanh mà thay một đồ ở nhà rộng thùng thình, đem tóc cũng cởi bỏ, tùy ý búi tóc thành viên, sau đó đi xuống lầu.

Dưới lầu, Hạ Kiều Yến đã ngồi ở trên ghế sa lon, trước mặt anh là bàn trà có xếp đặt mấy bình rượu.

Tần Dĩ Duyệt đi đến đối diện anh ngồi xuống.

Hạ Kiều Yến rót cho cô loại rượu sâm banh mà đa phần mọi người phụ nữ đều thích, đặt đến trước mặt Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt cũng không có khách khí, uống một ngụm, "Chuyện chúng ta kết hôn toàn bộ Tần thành đều biết hết rồi, tương lai sau này tôi phải làm sao? Cần phải chú ý đến chỗ nào thì phiền anh nói rõ, miễn cho đến lúc đó tôi không làm được."

"Phản ứng của em đúng là đặc biệt."

"Vết son môi trên cổ áo của anh không phải là dành cho tôi nhìn sao? Âm chỉ rõ ràng như vậy, tôi nếu không hiểu thì không thể nào nói nổi rồi."

Hạ Kiều Yến ngón tay thon dài vuốt vuốt ly rượu đế cao óng ánh sáng long lanh, sau đó từ phía sau lấy ra một phen hợp đồng, "Em ký đi."

"Đây là cái gì?"

"Chuyển nhượng cổ phần tập đoàn Hạ thị."

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc mà nhìn anh, "Anh, tôi... Cho tôi cổ phần công ty làm cái gì?"

"Em ở dưới tình huống không tình nguyện trở thành vợ của tôi, tôi không nên cho em đền bù tình thần tổn thất thích hợp sao?" Hạ Kiều Yến buồn cười nói.

Tần Dĩ Duyệt cũng lười phải xem, trực tiếp lật đến trang cuối cùng ký tên của mình.

Ký xong, cô thuận miệng hỏi: "Hạ tổng, anh mất bao nhiêu tiền cho tôi?"

"200 triệu."

"Cái gì, 200 triệu?!" Tần Dĩ Duyệt mở to hai mắt nhìn, nhìn hợp đồng cô đã ký tên, "Chữ kí tên này có thể không có hiệu quả không?"

"Không thể. Ngày mai tôi giao cho trợ lý đi xử lý, tiền buổi chiều sẽ được chuyển cho em."

"Không phải. Hạ tổng, thô hào, không phải tôi xem tiền tài như căn bã, là anh không cần phải cho tôi nhiều tiền như vậy, nhiều tiền như vậy trong tay tôi không có tác dụng gì, anh có thể không dọa người như vậy không?"

"Đây là điều mà em nên có được."

Tần Dĩ Duyệt đem hợp đồng khép lại, vỗ vỗ lồng ngực của mình, "Tôi có chút lý giải không được tư duy của kẻ có tiền mấy anh. Vậy anh nói một chút nghĩa vụ mà tôi cần phải gánh chịu đi, tôi cần làm chút gì đó nhỉ? Có phải là chăm sóc Tiểu Bảo, nghĩ biện pháp để cho bệnh của nhóc bắt đầu tốt lên không? Những điều này tôi có thể đáp ứng anh."

"Em không có yêu cầu gì sao?" Hạ Kiều Yến thấy cô cũng không có bởi vì 200 trăm triệu kia mà có quá nhiều phản ứng, trong lòng có chút tán thưởng.

"Yêu cầu của tôi trước đây đã nói. Sau này, chúng ta không ở cùng một chỗ, hi vọng đừng làm khó khăn cho tôi cùng bố mẹ tôi. Mặt khác, còn có công việc của tôi, tôi không muốn vứt bỏ nó. Trước đây là bác sĩ bình thường, làm việc và nghỉ ngơi thời gian không ổn định, hiện tại tôi có chức danh là y sĩ trưởng rồi, giờ làm việc phần lớn dưới tình huống khác cùng công việc cũng không khác biệt lắm, sẽ không ảnh hưởng đến việc chăm sóc Tiểu Bảo. Những thứ khác tạm thời không có." Tần Dĩ Duyệt sau khi nói xong, lại uống một ngụm Champagne, "Nói anh đấy. Dấu son môi trên cổ áo anh có phải là người yêu chính thức của anh không? Cô ấy là ai? Về sau gặp phải, tôi có cần phải tránh hoặc là diễn kịch cùng anh không?"

Tần Dĩ Duyệt biểu cảm ra vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng lại không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cùng con rể của mẹ lẫn giường sao?

Người đàn ông như Hạ Kiều Yến, rất ít người phụ nữ nào có thể thoát khỏi mị lực của anh, thực tế cô còn khoảng cách gần như vậy ở chung, không có một điểm tâm động là không thể nào.

Nhưng, hôn nhân của bọn cô kỳ thật chỉ là hình thức, cô nếu chấp mê bất ngộ, chính là không tốt cho bản thân cô rồi.

Cô đúng thật ra có lẽ cảm tạ Hạ Kiều Yến vào hôm nay đã biểu hiện ra ngoài. Miễn cho cô như loại ngu ngốc cố gắng phát triển hôn nhân của hai người, lúc này mới mất mặt.

Hạ Kiều Yến không có trả lời vấn đề của Tần Dĩ Duyệt. Hồi ngược lại: "Ví dụ, lúc em cùng bạn trai của em yêu đương, hán ta đột nhiên nói ra hán có một đứa con, em còn có thể cùng hán ta ở một chỗ sao?"

Tần Dĩ Duyệt lập tức phản ứng Hạ Kiều Yến nói vậy là có ý gì rồi. "Loại vấn đề này không ví dụ được, mỗi người tính cách không giống nhau, cách giải quyết vấn đề cũng không giống. Với tính cách này của tôi đoán chừng sẽ trực tiếp xé một lát. Xé đã xong lại nói chuyện. Nếu như nói xong rồi vẫn là chưa tin hán. Lúc đó có thể chia tay. Người phụ nữ trong lòng anh năm đó cũng bởi vì Tiểu Bảo mà chia tay với anh?"

Hạ Kiều Yến từ chối cho ý kiến.

"Anh có thể đem thân thể Tiểu Bảo nói cho tôi cùng bố mẹ tôi biết, nói cho cô ấy biết cũng có thể, cô ấy có lẽ có thể lý giải lựa chọn của anh đó."

Câu trả lời của Hạ Kiều Yến là trực tiếp đứng lên. Quay người lên lầu.

Tần Dĩ Duyệt nhìn ly rượu cùng đại sảnh không một bóng người. Nằm trên ghế sa lon. Nhìn đèn treo tường thật lớn.

Tay đặt tới vị trí trái tim, tại trong lòng nhẹ lắm bấm nói: "Tần Dĩ Duyệt. Có tiền rồi, nhịn thôi. Về sau bị đập sẽ cầm những số tiền kia đi tìm mấy tiểu thýt tươi. Người đàn ông như Hạ Kiều Yến, vẫn là để cho người phụ nữ cùng đẳng cấp với anh ta dùng."

Tần Dĩ Duyệt tưởng tượng như vậy, đột nhiên đã hiểu, Hạ Kiều Yến cùng người nhà Hạ gia nguyên nhân nói cho cô cùng bố mẹ cô thân thể Tiểu Bảo có lẽ cô đã biết rồi.

Bởi vì gia thế cách xa cực lớn. Bọn họ căn bản không lo lắng cô cùng bố mẹ sẽ nói ra.

Bởi vì bọn họ hiểu, chỉ cần bọn họ đầu óc không có nước vào, bọn họ sẽ không làm những điều vô nghĩa như thế này.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ tới đây, trong lòng một mảnh nguội lạnh.

Trước đây cô không có cảm thấy nhà cô nghèo, nhiều khó khăn, cô từ nhỏ cũng không có thiếu tiền, tiền lương công việc cũng không thấp, sau khi gặp được Hạ Kiều Yến, cô tự lập tức xuống đến hoàn cảnh thế đơn lực bạc rồi.

Tần Dĩ Duyệt thờ dài, vẻ mặt không thể luyến tiếc mà ngồi xuống thu dọn chai rượu cùng ly rượu, sau đó lên lầu rửa mặt đi ngủ.

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt dựa theo đồng hồ sinh học thời gian bình thường mà thức dậy, nhìn căn phòng lạ lắm một lát, mới nhớ tới nơi này là nơi nào.

Cô ở trên giường ngán người thêm vài phút đồng hồ, sau đó xoa xoa mặt, đứng lên đi rửa mặt.

Cô cho rằng tối hôm qua sẽ mất ngủ, không nghĩ tới lại có thể ngủ một giấc ngủ tới hùng sáng.

Thần kinh thô rồi.

Tần Dĩ Duyệt rửa mặt, sau đó thay đổi quần áo, đi ra khỏi phòng.

Nghe được tầng trệt có động tĩnh, cô liền đi đến nơi phát ra âm thanh đó.

Trong phòng bếp, người phụ nữ trung niên nghe được tiếng bước chân, xoay đầu lại, yêu thương mà hướng Tần Dĩ Duyệt cười cười, nói: "Thiếu phu nhân, cô đã dậy. Bữa sáng tôi đã hâm nóng cho cô rồi, cô ngồi xuống ăn là được rồi."

"Làm phiền bác rồi."

"Không phiền đâu. Lão gia, phu nhân cũng gọi tôi là Lưu thăm, Thiếu phu nhân sau này gọi tôi như vậy là được."

"Được." Tần Dĩ Duyệt đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Lưu thăm rất nhanh liền bưng bữa sáng đi lên, kiểu dáng rất nhiều, phần ăn cũng không lớn, như là cho một mình cô ăn.

"Chỉ có một mình tôi ăn thôi sao?"

"Thiếu gia cùng tiểu thiếu gia đã ăn rồi, bọn họ bây giờ đang ở bên hồ chạy bộ. Thiếu phu nhân ăn xong có thể tìm bên hồ tìm bọn họ."

"Tôi đã biết." Tần Dĩ Duyệt ăn vài miếng, nhìn thấy Lưu thăm đứng ở bên cạnh bất động, nghi ngờ nói: "Còn có việc gì sao?"

"Không có việc gì, chúng tôi đợi Thiếu phu nhân ăn xong."

Tần Dĩ Duyệt lúng túng, "Không cần phiền như vậy, tôi ăn xong tự mình thu dọn là được. Bác như vậy tôi không quá quen."

"Vâng, vậy tôi lên lầu dọn dẹp một chút. Thiếu phụ nhân ăn xong thì cứ để đó, tôi sẽ đến dọn sau.""

Tần Dĩ Duyệt gật đầu.

Cho đến Lưu thẩm biến mất góc trên lầu hai, cô mới có chút tự do.

Cuộc sống của người có tiền, cô không quá quen ah không quá quen.

Tần Dĩ Duyệt cẩn thận quét hết đồ ăn trên bàn, sau đó vẫn là đem chén đĩa dọn đến phòng bếp rửa sạch sẽ.

Cô cũng không phải là tận lực biểu hiện tốt.

Rửa cái chén cũng không phải tốn nhiều công sức, không cần phải để cho người khác đi theo sau mông mà dọn.

Tần Dĩ Duyệt ở phòng khách ngồi một lúc, ánh mặt trời không tệ, cô cũng tiêu com rồi, liền lên lầu cầm điện thoại di động, đi ra biệt thự.

Sau khi đi ra, Tần Dĩ Duyệt gọi điện thoại cho mẹ cô.

Lạc Minh Mị vừa bắt máy đã hỏi: "Bảo bối, tối hôm qua con cùng con rể của mẹ lăn giường sao?"

Tần Dĩ Duyệt liếc mắt, "Lạc Minh Mị phụ nhân, làm phiền người nói chuyện kín đáo một chút."

"Tối hôm qua sinh hoạt vợ chồng sao?"

Tần Dĩ Duyệt: "..."

"Phụ nữ 26 tuổi thành thực, thẹn thùng cái gì. Tranh thủ thời gian nói, quay đầu lại mẹ còn có thể cho con điểm kinh nghiệm EXP."

"Con cảm ơn mẹ ah, mẹ vẫn là cùng đồng chí Tần Thu Dương trò chuyện chuyện trên giường."

"Baba của con sau khi biết nhất định sẽ ba ngày không muốn quan tâm mẹ đây."

"Con hiện tại đã không muốn quan tâm mẹ rồi."

"Chắc chắn chắc, quả nhiên là con gái gả đi ra ngoài, giống như giọt nước ra ngoài, vừa kết hôn liền không còn yêu mẹ rồi."

"Đúng rồi, đã không còn yêu mẹ rồi." Tần Dĩ Duyệt cười nói.

"Đã nhìn ra." Lạc Minh Mị giọng nói cũng rất nhẹ nhàng. "Nói đi, gọi điện thoại cho mẹ là muốn nói cái gì."

"Cũng không có chuyện gì lớn. Ngày hôm qua hôn lễ không phải có không ít gia gia cùng mỗ mỗ bên kia sao? Con đều không chiêu đãi bọn họ tốt, hôm nay mọi người định làm như thế nào ạ? Có cần con qua giúp không?"

"Con rể không có nói cho con sao?" Lạc Minh Mị nghi ngờ nói.

"Nói với con cái gì?"

"Con rể cùng gia đình thông gia đã đặc biệt sắp xếp cho công ty sử dụng xe chuyên dùng để đưa chúng ta đi du lịch, chi phí toàn bộ bao hết, để cho chúng ta chơi đến hết ngày nghỉ Tết Nguyên Đán."

"À? Tất cả mọi người đi ạ?"

"Có thể đi đều đi, cơ hội để hai nhà ở cùng một chỗ du lịch quá ít, cơ hội như vậy rất khó khăn mới có được. Thông gia bên kia cũng chu đáo, ngay cả đường đi cũng có kế hoạch cả rồi."

Tần Dĩ Duyệt trong lòng có chút xúc động, nhưng không có biểu hiện ra ngoài, nói: "Mọi người đi chơi vui vẻ, phải chụp thật nhiều ảnh, quay nhiều video đấy."

"Đã biết. Con cùng con rể cũng vậy, tranh thủ sớm mang cháu ngoại trai hoặc cháu ngoại gái cho mẹ cùng vui nào."

"Mẹ nghỉ cũng thật nhiều."

"Phải." Lạc Minh Mị cười nói, bên kia còn truyền đến tiếng mọi người nói chuyện với nhau, có vẻ rất hào hứng. "Được rồi, con cùng con rể hưởng tuần trăng mật vui vẻ, mẹ sẽ không quấy rầy các con nữa."

"Chú ý an toàn."

"Đã biết, mẹ tắt máy đây."

Tần Dĩ Duyệt cảm di động có chút thất thần mà nhìn về phía trước.

Hạ Kiều Yên và người Hạ gia không nghĩ là chu đáo đến như thế.

Sau này bọn họ ly hôn rồi, cô phải đối với ông nội, bà ngoại giải thích như thế nào đây?

Tần Dĩ Duyệt lắc lắc đầu, chẳng muốn nghĩ đến vấn đề.

Vừa kết hôn, đã nghĩ đến chuyện ly hôn, chắc là không có ai rồi.

Cô đi ra ngoài tùy tiện chọn lấy một con đường mà đi.

Đi trong chốc lát phát hiện, ở đây con đường cũng có thể đi đến bên hồ đấy.

Mặt cái hồ nước này không phải do người làm, là trên núi từ đầu đã có rồi.

Hồ nước trong veo, xung quanh tô điểm bằng mấy cây không có lá cây cùng đá cuội, lộ ra vài phần vắng lặng.

Hồ nước ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, như một cái gương.

Lại có Thương Sơn, bầu trời làm nổi bật, đẹp không sao tả xiết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Trong tài khoản có 200 triệu

Tần Dĩ Duyệt đi đến nơi có ánh mặt trời đứng đầy phơi nắng.

Chỉ một lát sau, liền nhìn thấy đối diện bên hồ có hai bóng dáng một lớn một nhỏ chạy đến.

Đứng ra mà nói là, Hạ Kiều Yên đi bộ còn Tiểu Bảo thì chạy.

Hai người mặc hai bộ quần áo thể thao giống nhau, thoạt nhìn rất ấm áp.

Hai người cũng đã nhìn thấy cô, Tiểu Bảo giơ cánh tay cùng bàn tay nhỏ bé. Hướng đến cô dùng sức mà vẫy vẫy.

Tần Dĩ Duyệt khước miệng cong lên, cũng đưa tay hướng nhóc vẫy lại.

Tiểu Bảo mồ hôi đầm đìa mà chạy đến trước mặt Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt ở lúc nhóc chạy nhanh đến trước mặt, liền ngồi xuống.

Tiểu Bảo không chút nghĩ ngợi mà nhào đầu vào trong ngực Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt sờ lên đầu nhỏ đồ mồ hôi ẩm ướt của nhóc, "Con có mệt không?"

Tiểu Bảo lắc đầu, muốn dùng khuôn mặt nhỏ nhắn cọ lấy Tần Dĩ Duyệt.

Vừa có động tác, cổ áo nhỏ của nhóc đã bị một cái tay lớn kéo lấy rồi.

Hạ Kiều Yên cầm lấy cổ áo của nhóc. Xách nhóc bỏ cách một bước, "Trước đi tắm rửa, đừng đem quần áo của Mẹ cọ bẩn."

Tiểu Bảo ai oán trừng mắt liếc nhìn Hạ Kiều Yên. Cũng không dám nhào đầu vào người Tần Dĩ Duyệt nữa.

Tần Dĩ Duyệt tất nhiên bị xưng hô của Hạ Kiều Yên làm cho chần chừ.

Chỉ đơn giản, thô bạo như vậy dễ cho Tiểu Bảo thừa nhận cô làm mẹ. Thích hợp sao?

Cô có chút cảm giác chưa thể nhập vai nha.

Hạ Kiều Yến sau khi nói xong, buông lỏng cổ áo Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo rất nhanh ở trên mặt của Tần Dĩ Duyệt dùng sức hôn một cái, sau đó chạy về hướng biệt thự..

Hạ Kiều Yến nhìn Tần Dĩ Duyệt. "Tôi hôm qua ngủ có ngon không?"

"Có. Nhưng mà trực tiếp để cho Tiểu Bảo gọi tôi là Mẹ. Có phải là nhanh quá không?"

"Năng lực tiếp nhận của thẳng nhóc đó không có yếu như vậy." Hạ Kiều Yến nói. "Ồ trước mặt em, nó thật sự không giống như một đứa trẻ có chứng tự kỷ."

"Nếu như không phải nhìn thấy bộ dạng lúc nhóc ở trong căn hộ nhỏ. Tôi cũng không tin." Tần Dĩ Duyệt nói xong, điện thoại truyền đến âm thanh có tin nhắn.

Cô lấy điện thoại đi động ra xem, phát hiện là tin nhắn của số dư còn lại trong ngân hàng.

Cô nhìn thấy đồng số 0 liên tiếp kế nhau, đầu óc có chút mông lung, "Thở hào. Anh thật sự làm đấy à?"

"Ngày hôm qua tôi giống như nói giỡn sao?"

"Tôi đây là bị tiền tài thu mua sao?" Tần Dĩ Duyệt vẽ mặt quỳnh quáng mà nhìn anh.

"Giá trị của em không chỉ là hai trăm triệu, đừng đánh giá thấp chính mình."

Tần Dĩ Duyệt trực tiếp ha ha, sau đó tiếp tục vẽ mặt mông lung mà nhìn dây con số dài kia, một chút cũng không có cảm giác đột nhiên trở nên giàu có.

Trước kia cô đôi khi tưởng tượng rằng mua xổ số nếu trúng giải mấy ngàn vạn gì đấy, cô sẽ lập tức từ chức, mua nhà mua xe, mỗi ngày đi du lịch, cho baba và mẹ mua, sở hữu tất sản phẩm xa xỉ mà trước đây hai người muốn mua nhưng lại không nỡ mua.

Hiện tại tài khoản của cô ở bên trong trực tiếp có thêm hai trăm triệu, cô lại chỉ cảm thấy hoảng hốt.

Xem ra cảm giác khi người nghèo một khi biến thành người có tiền, cũng không giống tưởng tượng mỹ lệ như vậy.

Hạ Kiều Yến nhìn về mặt mờ mịt của cô, nói: "Ồ trong cuộc hôn nhân này, vị trí của em cùng tôi là giống nhau, tôi sẽ như người chồng bình thường đối với ba mẹ em."

"Tôi cảm giác được tôi được lợi quá trớn rồi." Tần Dĩ Duyệt đáp.

Cô thật không dám giống như Hạ Kiều Yến nói như vậy.

Hạ Kiều Yến là một người đàn ông thật hấp dẫn, cô sợ ở chung thời gian dài, cô sẽ khống chế không nổi lòng của mình, sẽ yêu mến anh ta.

Mà cô tin rằng, trong lòng Hạ Kiều Yến cất giấu một người.

Tần Dĩ Duyệt không muốn cân nhắc vấn đề này có hay không, liền hỏi: "Đối với tình huống của Tiểu Bảo, anh có kế hoạch gì không? Trước mắt bác sĩ chuyên trách của nhóc nói như thế nào? Cần nhà của chúng ta phối hợp như thế nào?"

"Tiểu Bảo từ khi bị tự kỷ thì không thể chịu được những nơi có nhiều người, chỉ cần nhiều người, nó liền xuất hiện cảm xúc cáu kỉnh. Bác sĩ trước đây đề nghị là trị liệu như cũ, từ sau lúc Tiểu Bảo gặp được em, khuyên rằng bố con anh nên tương tác nhiều hơn. Nếu như em tạm thời không thích ứng được chuyện sinh hoạt cùng với một đứa nhóc phức tạp, em trước tiên có thể ở bên này, tôi cùng Tiểu Bảo về biệt thự lúc đầu ở."

Tần Dĩ Duyệt giờ mới hiểu được nguyên nhân tại sao hôn lễ ngày hôm qua lại không thấy được Tiểu Bảo, trả lời: "Tôi không có vấn đề gì. Chỉ là tôi chưa từng chăm sóc trẻ con, mới đầu có thể sẽ xảy ra vấn đề, anh cùng mẹ của anh có thể chấp nhận sao?"

"Em lần trước đã làm rất khá. Thằng nhóc ấy cũng không giống như mấy đứa trẻ bình thường cần chuyện gì cũng đều giúp nó làm, đừng để cho nó ở một mình trong hoàn cảnh lạ lẫm là được."

"Đã hiểu."

"Đợi ngày nghỉ chấm dứt, bác sĩ riêng của Tiểu Bảo sẽ đến đây, đến lúc đó em sẽ hiểu rõ hơn tình huống của nó."

"Được."

Hai người nói chuyện với nhau đến đây, chủ đề liền quý đi không thể tiếp tục nữa.

Tần Dĩ Duyệt có chút xấu hổ, may là đúng lúc này Tiểu Bảo đã tắm sạch sẽ rồi.

Nhóc chạy bịch bịch tới, đem bàn tay nhỏ mềm mại nhét vào trong tay của Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mềm của nhóc, cùng nhóc cười cười.

Tiểu Bảo cũng hướng cô nở nụ cười sáng lạn, cầm lấy ipad nhỏ của mình, viết: "Mẹ, mẹ có thích nơi đây không ạ?"

"Mẹ thích. Con thì sao?"

"Con cũng thích."

Tần Dĩ Duyệt cười sờ lên mái tóc mềm mềm của nhóc, "Chúng ta đi xung quanh một chút được không?"

"Được ạ, con mang mẹ đi!" Tiểu Bảo hưng phấn mà viết.

"Được."

Hạ Kiều Yến nhìn một lớn một nhỏ hào hứng bồng bồng mà đi xa, phát hiện anh hoàn toàn bị hai người kia bỏ quên đi.

Hạ Kiều Yến trong mắt hiện lên một tia thâm trầm.

Cùng Tần Dĩ Duyệt kết hôn lúc ban đầu là vì cô đối với Tiểu Bảo có lực hấp dẫn, Tiểu Bảo thì lại ở trước mặt cô hoàn toàn như một đứa trẻ ngoan ngoan bình thường.

Điều này là điều mà những người phụ nữ khác đều không thay thế được.

Anh để cho người lớn làm giấy kết hôn của anh cùng Tần Dĩ Duyệt, bất quá là vì điểm này.

Lúc anh đem chuyện này nói cho ba mẹ mình, vốn tưởng rằng sẽ phải chịu phản đối mãnh liệt của hai người.

Không nghĩ tới, bọn họ chỉ là nhìn gia đình Tần Dĩ Duyệt cùng lý lịch, sau đó liền đồng ý.

Lý do của hai người rất đơn giản, Tần Dĩ Duyệt là người hoàn chỉnh, gia đình hạnh phúc, đã cứu Tiểu Bảo, người như vậy có thể tiến vào công Hạ gia bọn họ rồi.

Vì vậy, hai người các anh đã có một cái hôn lễ vô cùng long trọng.

Trước khi biết Tần Dĩ Duyệt, mẹ anh cũng không ít lần xem xét độ tuổi của những người phụ nữ cùng tầng lớp với gia đình anh, đều bị bố anh không nhận, chối bỏ hết.

Anh đối với người khác, đối với chuyện gì cũng đều rất lãnh đạm, không có gì cảm xúc nhiệt liệt gì cả.

Khiến cho anh cảm thấy không giống như vậy, chỉ có anh trai của anh.

Anh trai anh lớn hơn anh năm tuổi, từ nhỏ đến lớn chuyện gì cũng đều nhường anh, trong quá trình phát triển đều là anh trai của anh nhường cho anh.

Biết rõ anh đối với công ty, sự nghiệp gia tộc không có hứng thú, anh trai của anh liền tiếp nhận tập đoàn Hạ thị, để anh sống theo ý anh muốn, nhưng vẫn đem 51% cổ phần của tập đoàn Hạ thị để ở dưới tên anh.

Anh ấy cùng bố mẹ, ba người bọn họ cổ phần hợp lại chiếm số định mức còn lại là 49%.

Lập luận bọn họ rất đơn giản, để anh sống những ngày mà anh nghĩ đến.

Anh thích thể thao mạo hiểm, chơi những trò chơi nguy hiểm.

Nhiều lần suýt nữa chết, anh lại làm không biết mệt.

Cho đến anh trai cùng chị dâu xảy ra tai nạn xe cộ, anh về nhà xử lý tang sự của bọn họ, tiếp nhận công ty, phụ trách chăm sóc Tiểu Bảo, anh mới hiểu được trước kia anh có bao nhiêu buông thả, tất cả đều là vì người nhà cưng chiều anh.

Khoảng thời gian đó chắc chắn là khoảng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời anh.

Ôn Hân Mạt cũng ngay lúc đó cùng anh chia tay.

Anh thật ra không có yêu Ôn Hân Mạt bao nhiêu, chỉ là không ngại phiền cô ta.

Hai người quen nhau, cũng không tính là nam nữ bạn bè bình thường quen nhau, chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt, ăn cơm, xem phim, rất ít tiếp xúc thân mật, cơ bản cũng là nắm tay, ôm nhẹ một cái, sẽ rất ít hôn môi.

Chủ yếu là bởi vì anh cảm thấy hôn môi rất buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Âm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chị Tần, chị giống như bị người ta bôi đen rồi!

Ôn Hân Mạt ở trong lòng tỏ ra đặc biệt, đơn giản là vì Ôn Hân Mạt ở khoảng thời gian đặc biệt đó xa cách anh, nên anh mới có thể nhớ kỹ cô ta, nếu không với tính cách của anh, không bao lâu, anh sẽ căn bản không nhớ được Ôn Hân Mạt là ai.

Sau đó, Ôn Hân Mạt vì cứu Tiểu Bảo nên thiếu chút nữa đã chết. Chuyện này khiến cho Hạ gia bọn họ vô cùng chấn động.

Nhưng dù như vậy cũng không có ý muốn cưới Ôn Hân Mạt vào Hạ gia.

Hạ gia không người nào cho phép một người phụ nữ, gặp chuyện không may liền vứt bỏ bọn họ mà đi.

Cho dù sau đó Ôn Hân Mạt đã làm rất nhiều chuyện. Cũng không cách nào đền bù điểm này được.

Ai biết ở thời điểm khó khăn sau này, Ôn Hân Mạt có thể làm như thế một lần nữa không?

Bởi vậy, điều Hạ Kiều Yến có thể làm được chỉ là không khiến Ôn Hân Mạt khó xử, những thứ khác, anh không muốn phối hợp.

Nhưng Tần Dĩ Duyệt tất nhiên là trường hợp đặc biệt.

Chuyện người phụ nữ này làm, có đôi khi thoát nhìn góc không biết nên nói cái gì cho phải.

Cô ấy năm đó đối với tốt đến mức ngay cả tương lai phía trước cũng có thể dành cho Chu Tử Dương, Chu Tử Dương cùng cô chia tay, cô gái ngốc ấy liền trực tiếp xuất ngoại mà vạch mặt hẳn.

Sau khi trở về, lại xem như không có chuyện gì, cũng không thấy cô ấy ở trước mặt người khác nói đến việc Chu Tử Dương không tốt.

Hạ Kiều Yến nghĩ đến đây, đột nhiên rất chờ mong khi anh cùng Tần Dĩ Duyệt sống cùng nhau.

**

Tần Dĩ Duyệt cùng Tiểu Bảo ở xung quanh biệt thự đi dạo một vòng. Tiểu Bảo đi được một nửa sau đó để cho Tần Dĩ Duyệt cõng.

Tần Dĩ Duyệt không muốn nuông chiều bệnh tật của nhóc, nên cùng nhóc ngồi trên tảng đá nghỉ ngơi.

Sau khi hai người đi dạo một vòng thì về lại biệt thự, lúc đó đã đến giờ có thể ăn cơm trưa.

Lưu thẩm đem thức ăn dọn ra bàn, rồi đi khỏi đó.

Biệt thự to như vậy, cũng chỉ còn ba người bọn họ.

Không khí bữa ăn không tính là quá xấu.

Tiểu Bảo vừa ăn cơm. Một bên đem cà rốt lựa khỏi chén.

"Không cho phép kén chọn!" Hạ Kiều Yến không ngẩng đầu lên nói.

Tiểu Bảo tức giận mà ở trên ipad gõ hai chữ, "Nó thôi!"

"Con cũng có thể không ăn, nhưng con nói thử xem nào."

Tiểu Bảo nghe vậy không chút nghĩ ngợi mà đem cà rốt vừa rồi lựa ra gấp trở về, từng ngụm từng ngụm mà bắt đầu ăn, dùng hành động thực tế tỏ vẻ rất khinh bỉ baba của nhóc.

Tần Dĩ Duyệt thấy thế nhin không được cười ra tiếng "Hai người có thể làm em bớt buồn cười có được không?"

"Đối với thời điểm cần phải nghiêm khắc như thế này, em không phải nên đứng cùng một chiến tuyến với anh sao?" Hạ Kiều Yến tức giận mà liếc nhìn cô.

"Chủ yếu là vì em không có cảm thấy ngẫu nhiên kén chọn có thể khiến một người bị bệnh nặng nha, chúng ta không phải cũng kén chọn sao? Tại sao

phải lại bắt trẻ con cái gì cũng phải ăn?"

Tiểu Bảo dùng sức mà ôm lấy cánh tay Tần Dĩ Duyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn giương cao, vẻ mặt khiêu khích mà nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhú mày, "Em xác định?"

"Thằng bé không ăn cà rốt, nhưng chúng ta có thể bổ sung chất dinh dưỡng của cà rốt theo những cách khác." Tần Dĩ Duyệt nói xong, quay người sang Tiểu Bảo, "Lưu tâm phối hợp nguyên liệu nấu ăn rất khoa học, năm đồ ăn và một chén canh mẹ cùng baba chỉ có thể chấp nhận con không ăn đồ ăn giống nhau, như vậy có được không nhỉ?"

Tiểu Bảo gật đầu.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Tiểu Bảo xem kênh khoa học giáo dục một lát, rồi gối đầu lên chân Tần Dĩ Duyệt mà ngủ.

Tần Dĩ Duyệt cũng buồn ngủ, cũng dựa trên ghế sofa ngủ thiếp.

Mơ mơ màng màng, cô cảm giác được có thứ gì đó được đắp lên người mình.

Cô mệt mỏi mà mở mắt ra, nhìn thấy Hạ Kiều Yến cúi người, đắp chăn cho cô.

Cô chớp chớp mắt nhìn, lại tiếp tục ngủ.

Đến khi Tiểu Bảo tỉnh giấc, cô cũng tỉnh dậy theo.

Tiểu Bảo tự mình đi toilet rửa mặt, sau đó cùng Hạ Kiều Yến đi vào phòng đọc sách.

Hạ Kiều Yến đi phòng bếp hâm nóng ba ly sữa bò, đưa cho Tần Dĩ Duyệt một ly, nói: "Anh cùng Tiểu Bảo ở trong phòng sách đến 4:30, nếu em cảm thấy nhàm chán, thì đi ra ngoài một chút, nhưng đừng đi xa."

"Tiểu Bảo muốn học sao?"

"Ừ."

"Vậy hai người làm đi, em cũng đi nghiên cứu bệnh án một lát."

"Được. Biệt thự bất kỳ phòng nào em cũng có thể dùng hòng."

Hạ Kiều Yến nói xong, bưng sữa bò lên lầu.

Tần Dĩ Duyệt trở lại trong phòng, cầm điện thoại xem ca bệnh.

Làm bác sĩ không có khả năng bệnh gì cũng đều gặp, nhưng nghiên cứu một ít ca bệnh kinh điển đối với kỹ thuật của bọn họ thật sự là có trợ giúp, nhất là của các học giả có tiếng tăm viết về ca bệnh.

Rất nhiều bác sĩ ở lúc đánh giá về chức vụ của họ, đều đã tích góp từng tí một về nhiều ca bệnh, nội dung công việc rất phong phú.

Nhưng phần lớn bác sĩ cũng sẽ không đem ca bệnh ghi đặc biệt kỹ càng, phương án trị liệu cũng sẽ không tường tận thuyết minh, sợ kỹ thuật của mình bị người khác học được.

Bởi vậy, phần lớn ca bệnh xuất sắc sẽ không thể nào đến được tay bác sĩ vừa được bổ nhiệm là cô đầu.

Cô chỉ có thể lặp đi lặp lại mà xem những ca bệnh trước mắt trong tay cô có, hay những ca đã từng qua tay cô, từ đó tìm ra phương án trị liệu tốt nhất.

Đứng trước người bệnh uống axit tự sát, cô vẫn không có phương án điều trị tốt hơn so với Trưởng khoa, hai lần giải phẫu đó cô rất khó để nắm chắc được nó.

Tổn thương của khoang miệng cùng cổ họng đều không thể thay đổi được.

Hiện tại y học kỹ thuật còn chưa thể nào tạo ra công cụ có thể hoàn toàn thay thế cổ họng của con người.

Điều này bệnh nhân cùng người nhà họ không cách nào hiểu, hoặc là bọn họ không muốn hiểu, thường xuyên đem những vấn đề này đổ lỗi lên bệnh viện cùng bác sĩ vô năng.

Cô với tư cách bác sĩ, điều có thể làm chính là cố gắng đề cao kỹ thuật của mình sao cho thật chuyên nghiệp, giảm bớt khuyết điểm do bản thân cô tạo thành, do đó ảnh hưởng đến chính bản thân cùng bệnh nhân.

**

Tần Dĩ Duyệt xem bệnh án đến bốn giờ hơn, mới bị điện thoại của Tiểu An gọi đến ngắt ngang.

Tần Dĩ Duyệt chấp nhận cuộc gọi, "A lô."

"Chị Tần, chị thật giống như bị người ta bôi đen."

"À? Chị lại trêu chọc ai rồi hả?"

"Em vừa rồi ở trên mạng nhìn thấy bài viết chuyện chị cùng Hạ tổng của em kết hôn, tuy rất nhiều người đều là giọng điệu hâm mộ ghen ghét căm hận, nhưng tuyệt đa số đều là chúc phúc đấy. Đang muốn rời khỏi websites đó, em lại nhìn thấy một bài viết vừa được đăng liền đứng top đầu tiên của web đó, còn đem cả bài viết chuyện chị uống thuốc tránh thai tiện thể lên theo, toàn tâm toàn ý mà bôi đen chị. Cái bài viết đó nói rất nhiều chuyện vụn vặt sự thật, cũng không ít Weibo đại V, nói danh công chúng số cũng quay quanh bài viết. Em cảm thấy được việc này là có đoàn đội, có kế hoạch mà làm đấy."

"Em gửi bài viết cho chị xem, em cũng đừng có gấp, càng đừng mở ID clone[1] đi chửi nhau."

"Làm sao chị biết em muốn mở ID clone đi chửi vậy?"

"Cái này còn muốn nghĩ sao? Nếu như đối phương đã có kế hoạch, có đoàn đội gửi bài viết, một mình em chửi là không thể nào thắng, càng chửi thì càng tức thôi. Để chị xem bài viết đó đã, sau đó lại nghĩ biện pháp xử lý."

"Chị đem bài viết viết gửi cho Hạ tổng của em, anh ấy sẽ xử lý nhanh thôi."

"Ừ. Cảm ơn mỹ nữ Tiểu An đã quan tâm, đừng lo lắng về chị nữa, chuyện này không phải là chuyện khó xử lý."

"Chị nói vậy em yên tâm rồi."

"Em đi làm cho tốt, lần sau lại để cho chị biết em giờ làm việc lên mạng, coi chừng chị xào em lên."

"Chị Tần, chị qua sông đoạn cầu!" Tiểu An nhin không được kêu lên.

"Hiện tại mới phát hiện sao, đã chậm. Em đã ở bên trên sô đen rồi."

"Hừ, em ghét chị!" Tiểu An không tình nguyện mà cúp điện thoại, sau đó chap choạng gửi bài viết cho Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt ấn mở bài viết xem xem.

Bài viết đúng như những gì Tiểu An đã nói, có người có ý.

Chủ nhà đã dùng cách viết tiểu thuyết mà miêu tả lại câu chuyện tình cảm của cô và Hạ Kiều Yến, hành văn tinh tế tỉ mỉ, tình cảm chân thành, khiến cho Tần Dĩ Duyệt âm thầm tắc lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Một nhà ba người hạnh phúc sinh hoạt

Lâu chủ kể được một nửa liền đem địa chỉ của bài đăng trên diễn đàn y học gửi đến.

Trước đó bài viết chỉ truyền nhau trong phạm vi của các bác sĩ và những người chăm sóc sức khỏe, đại chúng cũng không biết, trải qua bài tuyên truyền của lâu chủ. Mạng lưới trên mạng ít ai là không biết đến.

Ngoại trừ lời văn do kinh nghiệm bên ngoài của lâu chủ, cũng không có thiếu ảnh chụp.

Ảnh chụp là khuya ngày hôm trước cùng ngày hôm qua, Hạ Kiều Yến có mặt ở trong tám ảnh không phải quá rõ ràng. Nhưng người quen chỉ cần nhìn qua liền nhận ra đó là anh.

Một tấm là ảnh anh mở cửa xe cho một người phụ nữ, một ảnh khác là ở trong cùng ngày hôn lễ ôm người phụ nữ đó.

Tần Dĩ Duyệt nhìn trang phục của người phụ nữ đó. Lại nhớ tới cô gái đứng cạnh hồ nước.

Cô ta là người để lại dấu môi trên cổ áo Hạ Kiều Yến?

Ý nghĩ này mới từ trong đầu Tần Dĩ Duyệt lướt qua. cô liền thấy điện thoại trong tay bị người rút đi.

Tần Dĩ Duyệt ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện là Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động, nói: "Anh đã để người xóa topic đó rồi. Sẽ không mở rộng ảnh hưởng đâu."

"Bạn gái trước của anh gây hấn với tôi, tôi có cần cho cái phản ứng không nhỉ?"

"Em khi nào thì lại nhảm chán như vậy rồi hả?" Hạ Kiều Yến trả lại điện thoại cho cô.

"Không phải tôi nhảm chán, lúc tôi xem bài viết cảm thấy cô ta thật là đáng thương đó. Hiện tại nghĩ lại. Phát hiện cô ta đáng thương. Tất có chỗ đáng hận."

"Ah?"

"Nếu như cô ta hiểu rõ anh, cô ta sẽ không ở ngay lúc anh vừa kết hôn mà bôi đen tôi. Cô ta nên đợi một đoạn thời gian nữa mới bôi đen, ngược lại sẽ càng hiệu quả hơn. Giả thiết tôi là người thứ ba xen vào tình cảm của hai người. Anh lại cùng bố mẹ anh tổ chức một cái hôn lễ mà toàn bộ Tần thành ai cũng biết đến. Cái này ít nhất nói rõ. Mấy người các anh là đã đồng ý chuyện hôn nhân này. Nếu như anh quan tâm cô ta, anh là sẽ không đem hôn lễ tổ chức đến mức mỗi người ai cũng biết về nó. Trên mạng cũng sẽ không xảy ra sự xuất hiện của nhiều video cùng ảnh chụp trong lễ kết hôn của chúng ta. Còn một điều là, cô ta ở thời điểm này bôi đen tôi. Anh cho dù không thích tôi, nhưng cũng sẽ vì Hạ gia cùng tập đoàn Hạ thị anh cũng sẽ đem những lời bàn tán không tốt này đè xuống, sẽ không ngồi đợi tôi bị đen đến thương tích đầy mình."

"Tiếp tục." Hạ Kiều Yến có chút háng hái nói.

"Cô ta vẫn còn bài viết thảo luận việc tôi chỉ là một người phụ nữ có gia cảnh bình thường. Cô ấy nếu đem điểm này làm biến mất, cư dân mạng còn có thể đem tôi nói thành thảm hại hơn một chút. Nhưng cô ta không có làm vậy, ngược lại lần nữa cường điệu gia cảnh bình thường, diện mạo cũng bình thường của tôi. Nhưng mà, có vẻ cô ta đã quên rằng đám cư dân mạng đó phần đông đều giống như tôi, bị cô ta tuyên truyền như vậy, cư dân mạng ngược lại sẽ đứng về phía tôi. Bọn họ sẽ nhớ tôi chính là cô bé lọ lem phiên bản đời thực, không cần thận liên chấp choạng biến thành Phụng Hoàng, sẽ cảm thấy tôi nhất định là có cái gì đó đặc biệt mới có thể được đến người như anh yêu thương đến vậy, bọn họ sẽ chính mình nào bỏ, tự nghĩ ra một cái kịch bản yêu hận tình thù."

"Em xác định bọn họ sẽ càng không thêm bôi đen em sao?"

"Đen sẫm càng khỏe mạnh, hơn nữa anh cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội này." Tần Dĩ Duyệt sau khi nói xong nở nụ cười vô sỉ, "Anh có muốn nói cho cô ta biết, cách làm này của cô ta thật sự ngu xuẩn, lần sau đổi lại cách tốt hơn để xử lý, đối phó tôi không?"

Hạ Kiều Yến thò tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn đáng ghét, "Nếu phần lớn người phụ nữ nào cũng có logic như em, thì sẽ không có nhiều chuyện ngu ngốc như vậy xảy ra nữa rồi."

"Cảm ơn thổ hào khách lệ. Sau này anh ngoài miệng khen ngợi được rồi, đừng véo mặt tôi, để để lại nếp nhăn."

Nói xong, cô vỗ nhẹ lên tay Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến biết nghe lời phải mà thu tay lại, đầu ngón tay còn lưu lại xúc cảm của da thịt trơn mềm, giống như trong tưởng tượng của anh.

"Em đã nói như vậy, anh lại để cho người đã xóa bài viết đó đi khôi phục lại nhé?"

Tần Dĩ Duyệt khước miệng co rút, "Đừng, anh xóa liền xóa, ngàn vạn lần đừng khôi phục. Nói như vậy tôi sẽ rất mất mặt đấy, vừa được gả đến, liền hướng toàn bộ thế giới công bố rằng tôi ở nhà của anh không được yêu thương gì cả, tôi sẽ bị ném đá đó."

Hạ Kiều Yến mặc kệ cô..., "Xuống lầu uống trà chiều, nhanh không thì nguội mất."

"Đến gần năm giờ rồi còn uống trà chiều? Buổi tối không cần ăn cơm sao?"

"Ăn xong cùng đi vận động, miễn cho em lại bị người vừa đẩy liền đổ."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Cô có cảm giác bị Hạ Kiều Yến khinh bỉ.

**

Sau buổi trà chiều phong phú, Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo lên lầu thay quần áo thể thao.

Hai người thay đồ xong, lại nhìn đến Tần Dĩ Duyệt vẫn còn mặc một bộ đồ ngủ ở nhà, một lớn một nhỏ liền tay khoanh trước ngực nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt lúc này mới hậu tri hậu giác mà kịp phản ứng, "Em cũng phải đi?"

"Chứ em nghĩ sao nữa?" Hạ Kiều Yến giọng nhàn nhạt.

"Thật có lỗi thật có lỗi, vừa mới bắt đầu nghiệp vụ không được thuần thục, mong hai thổ hào đừng ghét bỏ." Tần Dĩ Duyệt gượng cười, hấp tấp đi lên lầu.

Sau khi vào phòng, nhìn thấy trên giường một bộ đồ thể thao giống hệt bộ mà Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo mặc, cô vô lực mà liếc mắt, động tác rất chập choạng ôm quần áo đi đến phòng thay quần áo thay.

Tiểu Bảo có vẻ rất thích chuyện người một nhà mặc quần áo giống nhau, một mực cười tủm tỉm, một bên chạy bộ còn một bên cầm gậy selfie chụp ảnh.

Bộ dạng nhỏ vô cùng vui vẻ.

Tần Dĩ Duyệt thỉnh thoảng cũng phối hợp với nhóc mà chụp.

Chính cô phối hợp thôi thì còn chưa đủ, còn kích động trực tiếp úp sấp trên người Hạ Kiều Yến.

Sau khi úp sấp trên người Hạ Kiều Yến, cô đã cảm thấy tư thế này có chút ngượng ngùng.

Tiểu Bảo thấy thế cũng học bộ dáng của cô, úp sấp người đè lên người của cô, căn bản chưa có cơ hội cho cô đứng thẳng người.

Hạ Kiều Yến im lặng mà nhìn hai người trên lưng, cầm lấy gậy selfie của Tiểu Bảo, lấy cái tư thế này mà chụp vài tấm hình.

Chụp xong hết rồi, anh tức giận mà nói: "Hai vị, nằm sấp rất thoải mái, phải không?"

Tần Dĩ Duyệt cười hắc hắc hai tiếng, đứng thẳng người, "Cảm giác cũng không tệ lắm."

Cô nhận gậy selfie, lấy điện thoại trên gậy xuống, "Cùng hai người đẹp trai ở một chỗ chụp ảnh, giá trị nhan sắc của em cũng đi theo đề cao mấy cấp bậc."

Tiểu Bảo ở một bên nặng nề mà gật đầu, viết: "Mẹ, mẹ rất đẹp."

"Cảm ơn bảo bối khích lệ, mẹ sẽ tranh thủ trở nên đẹp hơn."

Ba người một đường đi bộ chậm rãi, thấy nơi có phong cảnh đẹp liền chụp ảnh, đã nói rồi đấy, vận động cứ thế mà biến thành tản bộ.

Nhưng vận động kiểu này đối với người nhiều năm làm ở văn phòng như Tần Dĩ Duyệt vẫn có chỗ tốt, cô từ khi có xe, cơ bản không có vận động gì nhiều.

Trước đây còn có thể đi bộ từ nhà đi đến trạm xe buýt ngồi xe bus, hiện tại vận động chỉ còn lại đoạn từ bãi đỗ xe đi đến văn phòng làm việc.

Đi theo Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo chạy một vòng, tinh thần sáng khoái không ít.

Đi đến cuối cùng Tiểu Bảo chậm chậm rút lại phía sau.

Nhóc nhìn đồng ảnh chụp hôm nay, chọn lấy ba tấm thích nhất, sau đó đăng nhập Weibo chính thức của tập đoàn Hạ thị, đem hình ảnh đăng lên, caption ghi: "Tôi. Baba. Mẹ."

Đăng xong, nhóc về mặt bình tĩnh mà Logout.

Dám bôi đen Tiểu Duyệt Duyệt nhà nhóc, cũng không nhìn một chút sau lưng Tiểu Duyệt Duyệt là ai, đúng là chán sống!

**

Ở biệt thự ngày người một tuần lễ, Tần Dĩ Duyệt phát hiện muốn thích ứng cuộc sống như vậy cũng không khó.

Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo sinh hoạt rất có quy luật.

Sau bữa sáng sẽ đi tản bộ một giờ, 9:30 vào phòng sách học tập, làm việc; 11:30 đến 12h xuống lầu ăn cơm trưa, tiêu cơm sau nghỉ trưa một giờ hoặc nửa giờ; hai giờ rưỡi đến 4:30 học tập, làm việc tiếp, sau đó là trà chiều cùng vận động; khoảng chín giờ rưỡi đêm Tiểu Bảo đến giờ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lễ vật về nhà thăm bố mẹ

Trong đó chuyện khiến cho Tần Dĩ Duyệt thấp thỏm không yên nhất cũng không có phát sinh, Hạ Kiều Yến cũng chưa cùng cô cùng ngủ một phòng. Chuyện này để cho cô nhẹ nhàng thở ra.

Buổi sáng ngày thứ ba, Tần Dĩ Duyệt như trước đây xuống lầu. Lại nhìn thấy đại sảnh xếp một đồng đồ vật.

Hạ Kiều Yến cùng Lưu thăm ở bên cạnh đang nói gì đó, hình như là còn thiếu thứ gì.

Nghe được tiếng bước chân của Tần Dĩ Duyệt, Hạ Kiều Yến ngẩng đầu hướng cô cười cười. "Em dậy rồi."

"Đây là muốn làm gì vậy?"

"Chuẩn bị đồ đạc quay trở lại nhà của em."

"Cũng không cần nhiều đồ như vậy chứ?" Tần Dĩ Duyệt về mặt ngu ngơ mà nhìn anh.

"Vốn định ngày về thăm bố mẹ đến nhà mẹ đẻ của em, nhưng đúng lúc bố mẹ em cùng người thân ra ngoài du lịch cả rồi, chỉ có thể đợi lúc họ trở về thôi. Những vật này ngoại trừ cho bố mẹ ra, mấy người họ hàng của em cũng không thể thiếu."

Tần Dĩ Duyệt xấu hổ mà gãi gãi đầu, hồ thẹn nói: "Thật xấu hổ, em không hiểu rõ lắm những nghi lễ này. Làm phiền anh rồi. Sau này muốn làm cái gì, anh nhắc em một chút."

"Những điều này đều là việc nhỏ, em cũng chỉ về nhà thăm bố mẹ một lần. Không cần phải học. Em đi lên lầu thay quần áo. Thuận tiện gọi Tiểu Bảo rời giường."

"Được, tuân mệnh, thỏ hào." Tần Dĩ Duyệt cười chạy lên lầu.

Lúc đến chỗ rẽ của cầu thang, cô nhìn không được quay đầu nhìn lại Hạ Kiều Yến dưới lầu. Trong lòng không khỏi dần xuất hiện tình cảm ấm áp.

**

Vì sắp xếp những vật đó. Hạ Kiều Yến lái xe SUV, đằng sau còn có chiếc xe vận tải đi theo, mới đem những vật đó xếp đủ.

Khi đến dưới nhà Tần Dĩ Duyệt, Lạc Minh Mị cùng Tần Thu Dương và các thân thích đều đi ra. Khu nhà nhỏ liền có nhiều người đến xem, mỗi người đều có vẻ mặt cực kỳ hâm mộ mà nhìn bọn họ.

Hạ Kiều Yến quay cửa kính xe xuống, cười nói: "Ba mẹ. Sao mọi người lại ra đây rồi?"

"Chúng ta cũng vừa về đến nhà, xem chừng hai đứa cũng sắp đến rồi, cho nên xuống đây đợi luôn." Lạc Minh Mị nhìn hai chiếc xe dừng lại, "Sao lại mang nhiều đồ đến như thế này? Quá tốn kém rồi."

"Đều là đồ trong nhà đã có rồi, không cần để ý đâu mẹ." Hạ Kiều Yến vừa nói vừa cùng Tần Dĩ Duyệt và Tiểu Bảo mở cửa xe.

Đằng sau tài xế của xe vận tải bắt đầu dỡ đồ xuống, Tần gia, Lạc gia thân thích cũng nhao nhao tới hỗ trợ.

Một đám người rất nhanh liền đem xe quà tặng mang đến trên lầu.

Tần gia là kiểu nhà hai tầng, hai tầng cao thấp khoảng gần 150 mét vuông, bình thường chỉ có ba người ở, rất là rộng rãi.

Hiện tại đột nhiên có một đám người, còn có một đồng đồ vật, lập tức có chút chật chội.

Lạc Minh Mị trước đó đã cùng hai nhà thân thích đề cập qua tình huống của Tiểu Bảo, bởi vậy không có người tận lực đi theo thân thiết với Tiểu Bảo, đều vây quanh Hạ Kiều Yến nói chuyện phiếm.

Hạ Kiều Yến một mực mỉm cười cùng bọn họ nói chuyện với nhau, không có một chút kiêu ngạo.

Lạc Minh Mị cùng thím, dì của Tần Dĩ Duyệt phân quà tặng, nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt nắm tay Tiểu Bảo đi tới, liền hỏi: "Những thứ này là con làm, hay vẫn là con rể an bài đây?"

"Mẹ, mẹ cũng quá xem trọng con rồi, con cũng không biết việc về nhà thăm bố mẹ đây này, con vẫn cho là chuyện này ở cổ đại mới có."

"Được, mẹ làm sao lại sinh ra cái loại người như con vậy nhỉ? Quá thất bại, quá thất bại rồi. Con lại để cho con rể một người thu xếp cả đồng đồ như vậy con thấy thích hợp lắm sao?"

Tần Dĩ Duyệt cũng nuốt một ngụm nước bọt, "Vây theo lão Phật gia chính là ý gì?"

"Được rồi, nói cho con cũng nói không thông. Con mang Tiểu Bảo Bối lên lầu ở lại đó đi, đừng làm cho Tiểu Bảo Bối cảm giác không được tự nhiên."

"Yes Sir. Vắt và thấm và đi rồi."

"Không khổ cực, vừa du lịch trở về, vừa vận hoạt động gân cốt một chút." Thím hai cười nói.

Tần Dĩ Duyệt nắm tay thịt của Tiểu Bảo lên lầu, chị họ Tần Phân cùng cô em họ Lạc Nhã Nhĩ cũng theo lên lầu.

Tần Dĩ Duyệt nhéo nhéo tay Tiểu Bảo, "Bảo bối, con trở về phòng một mình được không?"

Tiểu Bảo gật đầu, đi vào phòng Tần Dĩ Duyệt liền đóng cửa lại.

Chị họ Tần Phân cười nói: "Xem nụ cười trên mặt của em đã biết rõ em trải qua không tệ, con trai Hạ Kiều Yến không khó chăm sóc lắm nhỉ?"

"Tiểu Bảo rất hiểu chuyện, chỉ có là sợ nhiều người, người càng nhiều tâm tình của nhóc ấy sẽ không ổn định."

"Không ít trẻ con đều như vậy, thằng nhóc đó có thể chấp nhận em là tốt rồi. mấy ngày hôm trước chị còn có chút lo lắng em cùng nhóc ấy ở chung không tốt, trong nhà lại chỉ có em và một đứa bé, con một đều sẽ có chút không quan tâm người khác."

"Chị Phân, có thể không hạ thấp em xuống như vậy không?" Tần Dĩ Duyệt về mặt ai oán mà nhìn Tần Phân, từ ngăn thứ hai của tủ chứa đồ lấy ở bên trong cho Tần Phân cùng Lạc Nhã Nhĩ đồ ăn vặt cùng sữa chua.

Cô cùng mẹ đều thích ăn đồ ăn vặt và sữa chua, bởi vậy trong nhà không ít chỗ đều có nó.

"Nếu không em hỏi một chút Nhã Nhĩ đi, xem thử em ấy có phải nghĩ như vậy hay không?" Tần Phân nhận lấy sữa chua, bắt đầu uống.

"Chị họ, chị Phân nói rất có đạo lý. Em cùng chị Phân đều có anh chị em, mà chị thì không có. Di dưỡng bọn họ kiên quyết chỉ sinh một người, chị không biết được chỗ tốt khi có anh chị em đâu."

Tần Dĩ Duyệt im lặng, "Vậy hai người là cái gì?"

"Chúng ta không giống vậy, chúng ta là thân thích, có thân thích đến mấy cũng không giống như cùng anh chị em ruột thịt được. Chúng ta dù nói thế nào cũng là người hai nhà, không giống anh chị em là người một nhà, nói cái gì cũng có thể nói."

"Hai người hôm nay là đối với chị khoe khoang sao?"

"Là tới hâm mộ em đấy." Tần Phân vỗ vỗ tay của cô, "Sau này có chỗ không rõ thì gọi điện thoại cho chị, chị tốt xấu gì cũng đã có con rồi, so với em có nhiều kinh nghiệm."

"Cảm ơn chị Phân."

Lạc Nhã Nhĩ nhìn bộ dáng làm nũng của Tần Dĩ Duyệt, đột nhiên hỏi: "Chị họ, anh rở kỹ thuật trên giường như thế nào đây? Có cảm giác dục tiền dục tử[1] không?"

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy thiếu chút nữa bị sữa chua làm cho sặc, buồn bực ho khan vài tiếng, "Chị hiện tại đã biết rõ phong cách lời nói hung hãn của Lạc phu nhân là từ đâu rồi, mấy người có thể không nhiều chuyện về chuyện riêng tư của người khác không vậy?"

"Không thể! Em hiểu kỳ mà. Nếu anh rở ngay cả kỹ thuật trên giường cũng rất lợi hại, vậy thì quá hoàn mỹ."

"Về sau em kết hôn thì tự mình nhận thức."

"Chị tiết lộ một chút thôi."

"Nghĩ hay lắm!"

Lạc Nhã Nhĩ con mắt đảo vòng, khoác ở cánh tay Tần Dĩ Duyệt, "Tần Dĩ Duyệt, chị bây giờ gả vào nhà giàu sang quyền quý rồi, nhớ phải xem xét mấy người đàn ông có tiền cho em, biết không đó?"

"Em mới 24, không gấp."

"Yêu đương cũng muốn nói chuyện một hai năm mới kết hôn, không còn sớm."

"Có thể." Tần Dĩ Duyệt cười nói.

Lạc Nhã Nhĩ nở nụ cười sáng lạn, theo chỗ cô ngồi nhìn xuống, vừa vặn có thể nhìn thấy được Hạ Kiều Yến đang bị người vây quanh.

Hạ Kiều Yến tuần lẫm, dáng người cao ngất, khiến cho anh trong đám người rất dễ dàng mà nổi bật.

Hơn nữa tài ăn nói, quý khí hiếm có cùng giá trị con người của anh, lại khiến cho anh thoát nhìn rất là xa không thể chạm vào.

Cô đã từng vụng trộm mê luyến Hạ Kiều Yến, nhưng cô không nghĩ tới người đàn ông cô đã từng YY trong đầu, một ngày kia sẽ trở thành anh rể của cô.

Nghĩ nghĩ, Lạc Nhã Nhĩ nhìn về phía Tần Phân đang cùng Tần Dĩ Duyệt nói chuyện, trong lòng xuất hiện cảm giác ghen ghét.

Từ nhỏ, cô đã bị lấy ra cùng Tần Dĩ Duyệt so sánh.

Tần Dĩ Duyệt gia đình hoàn cảnh so với cô tốt hơn, Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị chỉ có một đứa con gái là cô ta, tất cả sủng ái cùng tài phú mà bọn họ có được đều cho Tần Dĩ Duyệt.

Không giống cô còn có một thằng em, trong nhà có đồ gì tốt đều muốn để cho em trai cô.

[1] Dục tiên dục tử: Sướng chết đi sống lại, giống như phê thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thổ hào, anh đây là muốn dùng sắc dụ em sao?

Người trong nhà còn thỉnh thoảng dùng thành tích của Tần Dĩ Duyệt cùng cô so sánh, mà Tần Dĩ Duyệt là loại người học bá, lúc ở trường học cơ bản cả năm đều có tên nằm trong Top 5.

Căn bản Tần Dĩ Duyệt trước năm 20 tuổi là mẫu người chiến thắng cuộc đời.

Cho đến khi cô vì Chu Tử Dương buông tha cho slot đi du học. Hình tượng của cô mới sụp đổ.

Bố mẹ cô thường xuyên vụng trộm nói Tần Dĩ Duyệt ngốc, nói cô đọc sách đọc đến hư mắt đầu óc.

Nhưng Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị lại chưa từng vì chuyện Tần Dĩ Duyệt buông tha cơ hội đi du học mà nói bất cứ cái gì, thân thích hỏi tới chỉ đơn giản trả lời rằng đều đã là chuyện cũ rồi. Không có chút ý tứ nào muốn trách Tần Dĩ Duyệt.

Mà Tần Dĩ Duyệt hiện tại giả cho Hạ Kiều Yến, Hạ Kiều Yến lại đối với Tần gia, Lạc gia tốt như vậy. Khiến cho người khác không thể không hâm mộ ghen ghét vận may của Tần Dĩ Duyệt.

Dựa vào cái gì mà Tần Dĩ Duyệt có thể sở hữu tất cả chuyện tốt đặt ở trên người cô ta.

Cô lớn lên không so với Tần Dĩ Duyệt chênh lệch bao nhiêu. Đáng người cũng so với Tần Dĩ Duyệt đẹp hơn.

Vì cái gì Hạ Kiều Yến sẽ cưới người phụ nữ là Tần Dĩ Duyệt như vậy?

Lạc Nhã Nhĩ nhìn khuôn mặt Hạ Kiều Yến, nghĩ đến nếu Hạ Kiều Yến biết rõ chuyện của Tần Dĩ Duyệt cùng Chu Tử Dương, còn có thể cần Tần Dĩ Duyệt hay không?

Khi ý nghĩ này hiện lên trong đầu của cô, Lạc Nhã Nhĩ ngẩn người.

Cô không nghĩ tới cô lại có cái loại suy nghĩ này.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Lạc Nhã Nhĩ không nói lời nào, liền đẩy nhẹ cô, "Còn chờ cái gì nữa? Một mẻ sao?"

"Hoi một."

"Vậy em đi về phòng cho khách nghỉ ngơi một chút. Đợi chút nữa ăn cơm đi chị gọi em"

"Vậy hai người nói chuyện vui vẻ."

Nói xong, Lạc Nhã Nhĩ đứng lên đi theo hướng phòng nghỉ cho khách.

Phòng nghỉ ở tận cuối hành lang, lúc Lạc Nhã Nhĩ đi ngang qua phòng Tần Dĩ Duyệt, bước chân dừng một chút.

Cô do dự đứng ở cửa ra vào một chút, sau đó lặng yên không một tiếng động mà vặn mở cửa phòng Tần Dĩ Duyệt, nhẹ chân nhẹ tay mà đi vào.

Trong phòng, Tiểu Bảo đang nằm ở trên giường ngủ.

Nghe được động tĩnh rất nhỏ, thân thể nhỏ nhỏ của nhóc bỗng nhúc nhích. Cảnh giác mà mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn rất nghiêm túc.

Lạc Nhã Nhi không có ngờ tới cô đẩy cửa đi vào sẽ nhìn thấy cảnh này, cô cho rằng Tiểu Bảo đã ngủ rồi.

Tiểu Bảo đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm cô ta, ánh mắt kia hoàn toàn không giống như là ánh mắt của một đứa trẻ năm tuổi nên có.

Lạc Nhã Nhi ý nghĩ sản trong đầu lập tức vỡ vụn.

Tiểu Bảo nhìn trên mặt Lạc Nhã Nhi chợt lóe lên kinh hoàng, cùng tuổi thật của nhóc không có nửa điểm tương xứng, nở nụ cười châm biếm.

Lạc Nhã Nhi lại càng hoảng sợ. Run giọng nói ra: "Cô đi nhầm phòng."

Sau khi nói xong, cô ta liền chạy ra ngoài.

Tiểu Bảo nhảy xuống giường, đóng cửa lại.

Chút dừng khí ấy còn không có mà còn muốn trước mặt nhóc tạo cảm giác tồn tại, thật sự là đại đột, một chút điểm kỹ thuật cũng không có.

Nghĩ đến Tiểu Duyệt Duyệt nhà nhóc cùng người phụ nữ như vậy là thân thích, nhóc đã cảm thấy Tiểu Duyệt Duyệt của nhóc thật là lợi hại, cùng cái đồ dân ở chung lâu như vậy, không có bị lây bệnh, thật sự là kỳ tích lớn.

**

Bởi vì Tàn Lạc hai nhà thân thích cùng Tàn Dĩ Duyệt, Hạ Kiều Yến cùng một chỗ cũng gần bốn mươi người, nên không có ở nhà ăn cơm.

Lần này do Tàn Thu Dương cùng Lạc Minh Mị làm chủ đến khách sạn năm sao gần đó ăn cơm trưa, trong lúc đó Hạ Kiều Yến như trước là tiêu điểm.

Tiểu Bảo dính Tàn Dĩ Duyệt không rời, thỉnh thoảng gấp rau cho Tàn Dĩ Duyệt, đút cho Tàn Dĩ Duyệt ăn.

Sự ân cần, bộ dáng thân thiết đó, khiến cho người không biết còn tưởng rằng Tiểu Bảo là Tàn Dĩ Duyệt sinh ra đó.

Tàn Dĩ Duyệt ăn vài miếng mà Tiểu Bảo gấp cho cô ăn, sau đó không có lại để cho nhóc tiếp tục làm.

Nhóc còn là một đứa trẻ, chiếc đĩa gấp cũng không thông thuận, đĩa rau so sánh tốn sức.

Cô cảm nhận được sự quan tâm của nhóc là được rồi.

Tàn Thu Dương cùng Lạc Minh Mị nhìn Tàn Dĩ Duyệt cùng Tiểu Bảo quan tâm lẫn nhau, trong lòng rất thoải mái.

Vốn hai người sau khi nghe được thân thể của Tiểu Bảo cũng rất thương tiếc nhóc, lại nhìn đến nhóc còn nhỏ mà đã hiểu chuyện như vậy, đối với Tiểu Bảo thoải mái trực tiếp ghi lên trên mặt.

Nếu không phải Tiểu Bảo không gần gũi ai ngoài Hạ Kiều Yến và Tàn Dĩ Duyệt, Lạc Minh Mị thực muốn xông tới ôm lấy nhóc gặm mấy ngụm.

Đáng yêu như thế lại còn hiểu chuyện, trẻ con như thế ai mà không thích.

Một buổi cơm trưa ăn đến hơn ba giờ chiều mới kết thúc, mấy người đàn ông đều uống nhiều rượu.

Hạ Kiều Yến là trung tâm của mọi người, lại là lần đầu tiên chính thức gặp người của hai nhà Tàn Lạc, tự nhiên mà trở thành đối tượng để mọi người mời rượu.

Nhưng nhìn trên mặt của anh lại nhìn không ra dấu hiệu say rượu.

Đến khi đem tất cả mọi người đưa đến ghế sau, Hạ Kiều Yến mới dựa vào trên vai Tàn Dĩ Duyệt.

Tàn Dĩ Duyệt nghe trên người anh toàn mùi rượu, "Anh có muốn thuê một căn phòng ở chỗ này nghỉ ngơi một chút không?"

"Để anh dựa một chút là được, về nhà ngủ tiếp."

"Thỏ hào, mấy người bình thường nói chuyện làm ăn cũng như vậy phải không?"

"Đau lòng sao?"

"Hình như có một chút." Tàn Dĩ Duyệt nói xong có chút ngượng ngùng, bổ sung nói: "Thỏ hào, anh nhất định phải bảo trọng thân thể, như vậy em mới có đếm được nhiều tiền nha."

Hạ Kiều Yến nghe vậy cười khẽ vài tiếng. "Anh ở cấp bậc này rất ít khi bị rót rượu, bình thường mời rượu cũng phần lớn có thể uống có thể không uống."

"Vậy anh vất vả rồi."

"Anh cưới em rồi, ngẫu nhiên ứng phó người nhà của em có thể có bao nhiêu vất vả chứ."

Tần Dĩ Duyệt nghe Hạ Kiều Yến mà nói cười hắc hắc vài tiếng, cảm thấy Hạ Kiều Yến nói hay lắm, bộ dạng vô cùng có đạo lý.

Xem ra cô cũng phải học một chút buồn bán lễ nghi cùng văn hóa trên bàn tiệc, không thể sau này khi ở cùng Hạ Kiều Yến gặp người nhà bên kia biểu hiện giống như cái chày gỗ rồi.

Hai lớn một nhỏ ngồi trong chốc lát, Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị đưa xong lớp khách cuối cùng.

Hạ Kiều Yến ngồi ngay ngắn, cười nói: "Mọi người đều trở về hết rồi ạ?"

"Đều đã trở về. Kiều Yến, con có ổn không đó? Có muốn nhờ khách sạn làm canh cho tỉnh rượu không?" Lạc Minh Mị quan tâm nói.

"Không cần, đi một đoạn sẽ tỉnh rượu thôi ạ."

"Vậy chúng ta chậm rãi đi trở về. Hai nhà cũng là thật cao hứng, mới không ngừng mời rượu. Nếu cảm thấy phiền toái, để mẹ nhắc nhở bọn họ một tiếng."

"Bọn họ cũng là vì con cùng Duyệt Duyệt kết hôn mà vui mừng, không có nghiêm trọng như vậy."

Một đoàn người tự chậm rì rì mà từ khách sạn trở về nhà.

Về đến nhà, Hạ Kiều Yến liền lên lầu đến phòng Tần Dĩ Duyệt rửa mặt.

Lạc Minh Mị đi đến phòng bếp cho nấu hai phần canh tỉnh rượu.

Một phần cho Tần Thu Dương, một phần để cho Tần Dĩ Duyệt bung lên lầu cho Hạ Kiều Yến.

Lúc Tần Dĩ Duyệt đẩy cửa đi vào phòng, Hạ Kiều Yến đang từ phòng tắm đi ra, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ quấn một cái khăn tắm.

Tần Dĩ Duyệt trên mặt lập tức xuất hiện cảm giác nóng nóng, cô ho nhẹ một tiếng. "Thỏ hào, anh đây là muốn dùng sắc dụ em sao?"

"Nếu không thì sao đây."

"Chờ chúng ta lại quen thuộc một chút, anh làm như vậy em nhất định sẽ nhào tới." Tần Dĩ Duyệt cười cười nói, đem canh tỉnh rượu đặt tới trên tủ đầu giường. "Mẹ cho anh đây, anh uống hết thì ngủ một giấc. Ăn cơm tối, em sẽ gọi anh dậy."

"Tiểu Bảo đâu rồi?" Hạ Kiều Yến cầm chén canh, chậm rãi uống.

"Nhóc ấy đang ở phòng khách nhỏ lầu hai chơi."

"Ừm, năng lực thích ứng của nó so với trong tưởng tượng của anh thì tốt hơn."

"Cái đó phải là do em rất có sức ảnh hưởng rồi." Tần Dĩ Duyệt đắc chí nói.

"Em nói như vậy anh cũng không có ý phản bác, em nói là gì thì nó là vậy." Hạ Kiều Yến nói xong uống cạn chén canh tỉnh rượu.

Tần Dĩ Duyệt cầm lấy chén canh đã hết của Hạ Kiều Yến, "Anh nghỉ ngơi thật tốt."

Nói xong, cô cầm cái chén không đi ra ngoài.

Hạ Kiều Yến thay quần áo ngủ, vén chăn lên liền nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Con đã nói rằng con sẽ là thiên thần bé nhỏ của mẹ!

Trong đêm chăn còn thoang thoảng mùi nước hoa thanh mát, giống như mùi trên người Tần Dĩ Duyệt, rất dễ ngủ.

Hạ Kiều Yến nhìn lướt qua căn phòng.

Cả phòng thiết bị lắp đặt không tính là đặc biệt tốt, là kiểu phong cách lắp đặt thiết bị đã được lưu hành từ mười năm trước. Nhưng có thể nhìn ra nó được bảo quản khá tốt.

Toàn bộ Tần gia cho người khác cảm giác đều là không nhiễm bụi trần, mỗi đồ vật đều được chăm sóc, bảo quản rất tỉ mỉ, đã hơi thở sinh hoạt, lại có dấu vết giữ gìn của chúng.

Phòng của Tần Dĩ Duyệt không có nhiều cảm giác như căn phòng của một cô gái bình thường, kệ sách, vật phẩm làm bằng tay, bàn học, tủ quần áo. Bàn trang điểm vân vân, ồ, đội một tý, kiểu dáng đều đơn giản nhưng không kém phần thanh lịch, không có nhiều đồ vật in đậm sự nữ tính.

Cái này có thể là do có quan hệ đối với công việc của cô.

Hạ Kiều Yến nghĩ vậy, nhắm mắt lại nằm ngủ.

**

Lúc Tần Dĩ Duyệt xuống lầu rửa chén, bị Lạc Minh Mị kéo sang một bên.

"Mẹ và baba con cho Tiểu Bảo cùng nhà thông gia vài thứ, con xem thử có thích hợp hay không."

"Hạ Kiều Yến trong nhà cái gì cũng không thiếu, chúng ta có tâm ý là được rồi. Bọn họ đều sẽ rất thích."

"Mẹ cũng là nghĩ như vậy. Nên chọn đồ vật vừa thực dụng lại không đắt mấy."

"Mẹ, mẹ thật thông minh."

"Cái này còn cần con nói sao." Lạc Minh Mị lườm cô một cái, "Quà cho Tiểu Bảo thì mẹ chuẩn bị mấy bộ quần áo. Đồ chơi cái gì đó mẹ chưa thấy thằng bé chơi bao giờ, nên không có mua. Mua không thích hợp thì lại lãng phí."

"Nhóc ấy đúng là không chơi mấy món đồ chơi của mấy đứa trẻ bình thường." Tần Dĩ Duyệt nắm bả vai Lạc Minh Mị, "Mẹ. Mẹ đừng nghĩ nhiều như vậy, cấp bậc lễ nghĩa như thế là được rồi. Đừng thấp thỏm không yên nữa, trước kia mẹ đâu phải như vậy đâu."

"Còn không phải do con gả được chỗ tốt, nên mẹ có thể không thấp thỏm không yên sao? Gả phải chỗ không tốt. Mẹ buồn, gả được chỗ quá tốt, mẹ cũng buồn, ấy dà, làm mẹ thật sự không dễ dàng."

Tần Dĩ Duyệt hôn rồi trên mặt Lạc Minh Mị, "Vậy mẹ buồn tiếp đi, con đi đây."

"Tần Dĩ Duyệt, con đã nói rằng con sẽ là thiên thần bé nhỏ của mẹ mà?! Con có thể đối xử như vậy với người mẹ cực khổ nuôi lớn con sao?!"

Bạn Tần giả bộ như không nghe thấy, lão đảo mà đi lên lầu.

Bởi vì cô biết rõ Lạc Minh Mị phụ nhân chỉ là cảm thán một cái, quay đầu lại giầy vò còn về giầy vò như thế nào, cô vẫn là không nên đi quấy rối.

**

Sau ngày nghỉ Tết Nguyên Đán, Tần Dĩ Duyệt quay trở lại bệnh viện đi làm, cho đồng nghiệp trong bệnh viện và lãnh đạo nhiều bánh kẹo cưới cùng hi bánh.

Tiểu An ăn được mặt mày hớn hở, "Đây là món bánh kẹo cưới ngon nhất mà em từng được nếm qua."

"Bạn nhỏ Tiểu An, vượt mông ngựa không cần dùng hết sức lực như vậy đâu."

"Không có vượt mông ngựa. Trước đây tham gia hôn lễ, cho tiền lì xì sau đó được chia cho đúng một túi bánh kẹo cưới cùng bánh bích quy nho nhỏ, hương vị so ra đều kém đồ em tự mình mua trong siêu thị ăn. Chỗ nào có thể vượt qua bánh kẹo cưới Hạ tổng của em chứ."

Tần Dĩ Duyệt chẳng muốn nghe cô tiếp tục khoa trương, hỏi: "Giáo sư Lâm đi đâu vậy? Chị vừa đi đến văn phòng của anh ta, nhưng văn phòng không có mở cửa."

"Em cũng không rõ lắm, hình như là đi mở diễn đàn hội nghị về xuất huyết não rồi."

"Chị không có nghe nói gần đây có hội nghị chuyên nghiệp nào hết. "

"Em cũng không có nghe nói, cũng có thể là một salon chuyên nghiệp. Trung tâm của chúng ta không phải khoa xuất huyết não, nên em không hiểu rõ lắm." Tiểu An nói ra.

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, bắt đầu làm việc đến trưa.

Sau khi cô trở thành bác sĩ trưởng, nội dung công tác cùng trước đây không có nhiều khác biệt, chỉ là thời gian công tác so với bác sĩ bình thường có quy luật hơn nhiều, tương tự như thời gian làm việc của thành phần tri thức.

Trừ khi có tình huống đặc biệt cần tăng ca, lúc khác đều là sáu giờ chiều tan tầm.

Cô một năm trước là bác sĩ bình thường, cơ bản không khái niệm nghỉ ngơi, căn bản mỗi ngày đều xoay quanh bệnh viện.

Hiện tại đột nhiên bắt đầu có quy luật, cô đứng là có chút không thích ứng.

Tần Dĩ Duyệt bề bộn một ngày, cùng Tiểu An dọn đồ hai câu sau đó tan tầm.

Hôm nay Hạ Kiều Yến hẹn bác sĩ riêng của Tiểu Bảo ăn cơm, cô lần đầu tiên gặp đối phương không nên đến muộn.

Vì vậy, một đường nhanh như chớp mà lái xe trở về biệt thự.

Đi vào biệt thự, cô liền nhìn thấy một người đàn ông nhả nhận mang mắt kính viền vàng đang ngồi trên ghế sofa.

Người đàn ông đó đứng lên, hướng cô vươn tay, cười nói: "Xin chào Hạ phu nhân, tôi là Luru Từ Xuyên, bác sĩ của Tiểu Bảo."

"Xin chào, rất hân hạnh được biết anh." Tần Dĩ Duyệt bắt tay cùng anh ta.

"Nghe Hạ tiên sinh nói cô là bác sĩ bệnh viện Nhã Đức, bệnh viện Nhã Đức là một bệnh viện không tệ đấy."

"Chúng ta tuy là cùng ngành, nhưng thực lực cùng kỹ thuật chênh lệch quá xa nhau, kính xin bác sĩ Luru chỉ giáo nhiều." Tần Dĩ Duyệt nói rất chân thành.

"Hạ phu nhân quá khiêm nhường. Bệnh viện Nhã Đức tuy bây giờ không phải là bệnh viện số một số hai Tần thành, nhưng thiết bị điều kiện và bác sĩ đều không kém, bây giờ mà nói có rất nhiều bác sĩ chuyên gia nổi tiếng đều là từ bệnh viện Nhã Đức đi ra đấy, nói không chừng vị kế tiếp sẽ là Hạ phu nhân cô rồi."

"Tôi nên khiêm tốn hay là nói anh nói rất đúng đây nhỉ?"

Luru Từ Xuyên bị phản ứng thẳng thắn của cô chọc nở nụ cười.

Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo lúc này vận động trở về, Tiểu Bảo chạy đến bên cạnh Tần Dĩ Duyệt hôn cô một cái, sau đó liền chạy lên lầu.

Luru Từ Xuyên một mực quan sát động tác của Tiểu Bảo, đến khi bóng người Tiểu Bảo biến mất hoàn toàn, anh mới quay sang Hạ Kiều Yến cùng Tần Dĩ Duyệt, "Tình huống của Tiểu Bảo so với trong dự đoán của tôi thì tốt hơn."

Hạ Kiều Yến ngồi bên cạnh Tần Dĩ Duyệt, "Thằng nhóc ấy hiện tại và trước kia khác nhau đó là đã tiếp nhận thêm một người, phương diện khác biểu hiện không nhiều thay đổi lắm."

"Điều này cần cả một quá trình, đối với chúng ta mà nói Tiểu Bảo chỉ là đã tiếp nhận một người, đối với bản thân của nhóc ấy mà nói, nhóc đã tiếp nhận một người chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của mình, độ chấp nhận còn rất mạnh mẽ, cũng không có xuất hiện tình huống từ chối, cái này ở trong chứng bệnh tự kỷ khi mắc phải bệnh là cực kỳ hiếm thấy đấy. Tôi cùng các chuyên gia tâm lý học trẻ em đối với bệnh của Tiểu Bảo xác định được đây là tính cách điển hình của chứng bệnh tự kỷ, nhóc có một biểu hiện như vậy, lại không hoàn toàn phù hợp với chứng tự kỷ bình thường. Tiểu Bảo trước đây cũng không nguyên ý giao tiếp, mà ngay cả cùng Hạ tiên sinh giao tiếp cũng là ở dưới tình huống cần hỗ trợ mới có thể tiến hành cần thiết giao tiếp, cả người của nhóc lúc nào cũng ở trạng thái căng cứng, vừa rồi nhìn thấy, nhóc cũng không có biểu hiện như vậy, động tác tay chân cùng biểu cảm đều là thả lỏng thoải mái. Đây là tiến bộ quan trọng nhất trong mấy năm nay."

Hạ Kiều Yến nói: "Thay đổi của thằng bé đúng là không nhỏ, chỉ là nó như trước không nói lời nào. Nếu như trong thời gian dài không nói lời nào, chức năng về tiếng nói của nó sẽ từng bước thoái hóa. Dù sao thời gian học nói chuyện đã không dài, hệ thống ngôn ngữ phát ra tiếng nói còn không có hoàn toàn phát triển xong, thì đã đi vào trạng thái tự kỷ."

Luru Từ Xuyên cũng nghiêm túc gật đầu, "Cái này cần là bước tiếp theo chúng ta cần phải làm. Tôi cần dưới sự trợ giúp của hai vị kiểm tra cơ thể và tâm lý của Tiểu Bảo, sau đó đặt ra đợt trị liệu tiếp theo."

Tần Dĩ Duyệt nghe một lúc, đối với bệnh tình Tiểu Bảo vẫn không có khái niệm rõ ràng.

Nhưng nghĩ đến nghe được chuyện chức năng ngôn ngữ của Tiểu Bảo sẽ thoái hóa, cô cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này.

Một người trưởng thành một hai tháng không nói lời nào, mở miệng lại sẽ rất tốn sức.

Một đứa trẻ vừa học nói không bao lâu, đã im lặng hai năm, hậu quả khó có thể tưởng tượng.

Tần Dĩ Duyệt hỏi: "Vậy việc cấp bách hiện tại là khiến cho Tiểu Bảo mở miệng nói chuyện?"

"Đúng vậy. Nhưng là không thể làm quá nhanh, nên tiến hành dần dần, tránh khiến cho nhóc sinh ra tâm lý phản nghịch."

Tần Dĩ Duyệt nhìn về phía Hạ Kiều Yên, Hạ Kiều Yên cũng đang nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt nói: "Chúng tôi bắt đầu bằng cách tăng cường sự tương tác với Tiểu Bảo, anh cảm thấy như thế nào?"

Hạ Kiều Yên gật đầu.

Lưu thăm từ nhà ăn đi qua, "Thiếu gia, Thiếu phu nhân, cơm tối đã chuẩn bị xong."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tiểu Bảo mất khống chế

Sau khi mọi người ăn xong bữa tối, Tần Dĩ Duyệt lên lầu giúp Tiểu Bảo tắm rửa.

Nhìn xem thân thể trắng non nõn của nhóc ngồi trong bồn tắm riêng thiết kế cho trẻ, lòng cô không nhịn được thất chặt lại.

Cô cuối cùng vẫn không rõ đến tột cùng là vì chuyện gì có thể khiến cho một đứa trẻ ba tuổi không muốn mở miệng nói chuyện.

Tiểu Bảo thấy Tần Dĩ Duyệt không nói lời nào, nghi hoặc mà ngẩng đầu nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt cảm khăn tắm rộng thùng thình, đem tiểu gia hỏa ướt sũng quần lại, đặt trên đầu gối.

Sau đó lại dùng một cái khăn lông khác nhẹ nhàng lau khô tóc nhóc.

Lúc gần khô, Tần Dĩ Duyệt dùng tay thoáng cọt kết một phát.

Tiểu Bảo thân thể run rẩy, bắt đầu vận vẹo.

Tần Dĩ Duyệt một tay giữ nhóc, một tay nhẹ nhàng mà ở dưới nách của nhóc, ở trên bàn chân nhỏ gãi nhẹ.

Tiểu Bảo mới đầu vận vẹo vài cái, sau đó thân thể của nhóc đột nhiên bất động rồi, vẻ mặt sợ hãi mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, biểu cảm vô cùng sợ hãi.

Tần Dĩ Duyệt cảm thấy được tình trạng của nhóc, động tác trên tay dừng lại.

Vừa muốn an ủi, chợt nghe đến tiếng thét thảm thiết chói tai của Tiểu Bảo.

Dưới lầu Hạ Kiều Yên cùng Lưu Từ Xuyên đang tại thảo luận đề chút nữa kiểm tra.

Công việc ra sao, như thế nào khai triển, mở rộng. Chợt nghe đến tiếng thét chói tai của Tiểu Bảo.

Hạ Kiều Yên bước nhanh lên lầu.

Khuôn mặt nhỏ nhăn phát tím mà thét chói tai. Bộ dáng hết sức đau đớn.

"Cô đã làm gì với nó?" Hạ Kiều Yên âm thanh lạnh lùng nói, đem Tiểu Bảo từ trong tay Tần Dĩ Duyệt ôm lấy.

Tần Dĩ Duyệt bị ngữ khí lạnh lùng của anh đâm vào trong lòng, đau xót, nhưng nhìn thấy Tiểu Bảo như vậy, lại rất lo lắng. "Tôi cũng không biết là tình huống như thế nào. Thằng bé đột nhiên cứ như vậy rồi."

Hạ Kiều Yên nhìn cô một cái, ôm Tiểu Bảo trở lại phòng.

"Không có việc gì rồi. Ba ba ở chỗ này, nghe lời. Không có người có thể gây tổn thương cho con. Biết không?" Hạ Kiều Yên ôm thân thể nho nhỏ, bên cạnh nhẹ giọng dỗ dành.

Bình thường từ thanh âm lười biếng, lúc này càng thêm trầm thấp, dịu dàng vô cùng.

Tần Dĩ Duyệt nhìn bóng lưng của Hạ Kiều Yên, đem chút đau lòng nuốt xuống, rất nhanh thu dọn đồ vật trong phòng tắm.

Tiểu Bảo được Hạ Kiều Yên dỗ dành, tiếng thét chói tai dần dần biến mất, khuôn mặt nhỏ nhăn cũng chậm chậm từ tím tái trở nên hồng hào như cũ, thân thể cũng không hề run rẩy, ngoan ngoãn mà để Hạ Kiều Yên ôm mình.

Đem khuôn mặt nhỏ dụi vào cổ Hạ Kiều Yến, đôi cánh tay mập mập ôm lấy cổ Hạ Kiều Yến thật chặt.

Hạ Kiều Yến bàn tay lớn vỗ nhẹ lưng nhỏ, "Ngoan, đừng sợ. Baba sẽ ở cùng con, sẽ không lại để cho con ở một mình."

Hạ Kiều Yến cứ như vậy thấp giọng dỗ dành Tiểu Bảo gần một giờ, Tiểu Bảo mới ngủ.

Hạ Kiều Yến lúc này mới nhẹ chân nhẹ tay mà cho thay bộ quần áo ngủ cho nhóc, đem nhóc đặt trên giường nhỏ của mình.

Lưu Từ Xuyên thừa dịp đúng lúc này làm kiểm tra toàn thân cho Tiểu Bảo, "Tâm lý kiểm tra các thứ, đợi lúc cảm xúc Tiểu Bảo ổn định làm tiếp, khi có báo cáo, tôi sẽ tới sau."

"Vất vả rồi."

"Hạ tiên sinh quá khách khí, thời gian không còn sớm, sẽ không quấy rầy mọi người nghỉ ngơi, gặp lại sau."

Quản gia tiễn Lưu Từ Xuyên rời đi.

Tần Dĩ Duyệt nhìn về phía Tiểu Bảo đang ngủ cùng Hạ Kiều Yến ngồi ở bên giường ánh mắt không rời Tiểu Bảo, nói: "Thật xin lỗi, tôi không biết sẽ trở thành như vậy."

Hạ Kiều Yến tay chậm rãi vuốt tay thịt của Tiểu Bảo, "Lời nói vừa rồi của anh làm em khó chịu?"

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới anh sẽ hỏi cái này, chậm chạp nói: "Không có."

"Sau khi gặp được em, thằng bé cũng rất ít khi xuất hiện tình trạng đột nhiên thét lên, anh cho rằng thằng bé đã có thể hoàn toàn tiếp nhận em rồi. Không nghĩ tới, vẫn chưa được."

"Có phải là do tôi vừa rồi làm một vài động tác không nên làm với nhóc, khiến cho nhóc nhớ ra cái gì đó?"

"Em đã làm cái gì?" Hạ Kiều Yến sắc mặt trở nên nghiêm túc.

"Tôi vừa rồi chỉ thoáng cót két một phát, vừa mới bắt đầu nhóc trốn tránh, trong chốc lát, đã bắt đầu thét lên. Đây là do nhóc nhớ tới chuyện trước kia, hay là vì trong tình huống chống cự không được, chỉ có thể thét lên để diễn tả?" Tần Dĩ Duyệt nghiêm túc nói.

"Lúc Tiểu Bảo gặp chuyện không may, mọi người đều không ở bên người nó, sau khi anh gấp gấp đến bệnh viện, thằng bé chỉ ôm anh khóc. Từ lúc đó, nó không thể tiếp nhận đụng chạm của ai khác, cũng không mở miệng nói chuyện nữa."

"Vậy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Tần Dĩ Duyệt có chút tò mò.

Cô muốn, biết được rõ ràng chuyện Tiểu Bảo trải qua chuyện không may, sẽ biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

"Hôm nay quá muộn, em nghỉ ngơi trước, lúc sau anh sẽ nói cho em biết." Hạ Kiều Yến giọng nhàn nhạt nói.

Tần Dĩ Duyệt nhìn thấy Hạ Kiều Yến không có ý muốn tiếp tục nói chuyện với nhau, nói: "Tôi đi ngủ, có chuyện gì cần giúp đỡ thì kêu tôi."

"Được."

Tần Dĩ Duyệt mở cửa đi ra ngoài, nghĩ đến bộ dạng Tiểu Bảo khi nãy, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt dậy thật sớm, Lưu thâm đã ở phòng bếp làm điểm tâm rồi.

Tần Dĩ Duyệt gõ cửa phòng Tiểu Bảo.

Sau đó có chút thấp thỏm không yên, bất an mà đứng ở trước cửa chờ.

Chỉ chốc lát sau bên trong có tiếng bước chân, ngay sau đó cửa phòng liền được mở ra, là Hạ Kiều Yến, mặt anh có chút mệt mỏi.

Hiển nhiên tối hôm qua cũng không có nghỉ ngơi thật tốt.

"Anh tối hôm qua không ngủ?"

"Ngủ một chút rồi."

"Tiểu Bảo có khỏe không?"

"Trước mặt cảm xúc vẫn chưa ổn định, em ăn điểm tâm trước, không cần chờ."

"Không cần đi bệnh viện xem thử sao?"

"Đúng lúc này đi sẽ chỉ làm tâm tình của nó lần nữa sụp đổ, tự ổn định mới có thể làm tâm lý khai thông."

Tần Dĩ Duyệt gạt đầu, đi xuống lầu ăn sáng trước.

**

Hạ Kiều Yến đi trở về bên giường Tiểu Bảo, Tiểu Bảo mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Hai giây sau phút chốc liền ngồi bật dậy, cái đầu nhỏ bốn phía chuyển động, đến khi thấy được Hạ Kiều Yến, khuôn mặt khẩn trương mới buông xuống.

Hạ Kiều Yến ngồi vào bên cạnh nhóc, giọng ấm áp hỏi: "Còn khó chịu hơn sao?"

Tiểu Bảo không có trả lời, bò vào trong ngực Hạ Kiều Yến, ôm lấy anh thật chặt.

Hạ Kiều Yến sờ lên mái tóc mềm mại của nhóc, không có đẩy ra.

Tiểu gia hóa này mỗi lần bị hù dọa sẽ cực kỳ dính người anh, căn bản không có rời khỏi anh nửa bước.

Hạ Kiều Yến trấn an Tiểu Bảo sau một lúc mới lên tiếng: "Hôm nay trụ sở chính sẽ mở cuộc họp tổng kết hằng năm, baba không thể vắng họp. Con nguyện ý đi cùng baba sao?"

Tiểu Bảo thân thể nhỏ run rẩy, do dự mà nhẹ gạt đầu.

"Vậy thì bắt đầu rửa mặt đánh răng, ăn hết bữa sáng rồi đi. Mẹ còn ở dưới lầu chờ đây này."

Tiểu Bảo nghe vậy ôm Hạ Kiều Yến, cọ xát anh, không biết muốn biểu thị cái gì.

...

Tần Dĩ Duyệt đang theo Lưu thăm thương lượng có nên đem bữa sáng mang lên lầu, thì đã thấy Hạ Kiều Yến ôm Tiểu Bảo mặc bộ đồ hình con vịt nhỏ đi xuống lầu.

Tần Dĩ Duyệt vội vàng giúp Hạ Kiều Yến kéo cái ghế, hỏi: "Anh cùng Tiểu Bảo muốn ăn chút gì không?"

"Anh ăn cháo, cho Tiểu Bảo một phần sữa chua."

Tần Dĩ Duyệt đứng dậy đi phòng bếp cầm phần sữa chua Lưu thăm vừa hâm nóng.

Hạ Kiều Yến đem thìa đặt tới trong tay Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo chậm rì rì mà bắt đầu ăn, trước sau đều không có muốn từ trên người Hạ Kiều Yến xuống, tự mình ngồi.

Tần Dĩ Duyệt nhìn bên ngoài, phát hiện đã đến thời gian đi làm, "Nếu không hôm nay tôi xin phép nghỉ một ngày? Anh tối hôm qua đã không có nghỉ ngơi rồi."

"Em cứ đi làm đi. Tiểu Bảo hiện tại dính lấy anh, em ở nhà hiệu quả cũng không lớn."

Tần Dĩ Duyệt ngẫm lại cũng thấy thế, nói: "Vậy thì có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi."

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt lấy túi đựng đồ rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hạ tổng cùng Tiểu Hạ tổng

Tiểu Bảo ăn xong một ít sữa chua, sau đó được Hạ Kiều Yến cho ăn thêm ăn non nửa chén cháo.

Hạ Kiều Yến lên lầu thay quần áo, mang giày cho Tiểu Bảo sau đó đi ra ngoài.

Tài xế thấy anh ôm Tiểu Bảo, không khỏi ngẩn ngơ.

Bên ngoài tuy cũng biết Hạ Kiều Yến có con, nhưng ngoại trừ những người thân thiết Hạ Kiều Yến được gặp Tiểu Bảo, những người khác chưa từng thấy qua.

Bây giờ nhìn Hạ Kiều Yến ôm Tiểu Bảo đi đến công ty không khỏi có chút kinh ngạc.

Tài xế cảm xúc chỉ là thoáng qua mà thôi, sau đó lập tức tiến lên mở cửa xe giúp Hạ Kiều Yến, "Hạ tổng. Mời lên xe."

**

Chiếc xe bóng lờng như mới dừng ở trước cao ốc tập đoàn Hạ Thị, Hạ Kiều Yến ôm Tiểu Bảo xuống xe.

Hôm nay là ngày từng công ty con dưới trướng tập đoàn Hạ Thị trở lại trụ sở chính để họp, nên cao ốc cầu tập đoàn Hạ Thị có rất nhiều người.

Tất cả mọi người tròn tròn trông mắt nhìn trên cánh tay của Hạ Kiều Yến.

Khuôn mặt này, cái mũi, bờ môi nhìn thật giống là Hạ Kiều Yến phiên bản mini.

Tiểu Bảo cũng mở to đôi mắt đen láy nhìn bọn họ, sau đó cánh tay nhỏ ôm lấy cổ Hạ Kiều Yến, đem khuôn mặt nhỏ nhấn vào đó. Chỉ để lại cho đám người hiếu kỳ kia một cái móng nhỏ.

"Hạ tổng buổi sáng tốt lành."

"Hạ tổng buổi sáng tốt lành."

...

Hạ Kiều Yến ở trong tiếng chào hỏi không ngừng đi vào thang máy riêng của mình.

Trong lúc đi đến phòng làm việc, không ít nhân viên nữ nhìn không được lấy điện thoại di động ra giả vờ như tự mình selfie, nhưng lại là chụp không ít ảnh Hạ Kiều Yến và Tiểu Bảo.

Hạ Kiều Yến đến văn phòng chỗ tầng trệt. Trợ lý riêng của anh đã đứng tại cửa thang máy chờ rồi.

Cửa thang máy vừa mở, giọng cung kính nói: "Hạ tổng sớm."

"Đặt giúp tôi một phần ăn cho trẻ." Hạ Kiều Yến bên cạnh tiến vào văn phòng vừa nói.

"Vâng ạ."

"Nói với tất cả mọi người. 20 phút sau họp."

"Bắt đầu hội nghị tổng thể, hay là hội nghị từng công ty?"

"Tổng thể."

"Vâng."

Trợ lý sau đó rời đi.

**

Tần Dĩ Duyệt bận rộn cả buổi sáng. Hôm nay người bệnh rất nhiều, một buổi sáng có đến ba mươi mấy người người bệnh. Nên đến giữa trưa cô mới có thời gian thở ra, ngay cả cơm trưa cũng còn là Tiểu An đi căn tin mua giúp cô đấy.

Hai người đi đến tầng trệt chỗ nhà ăn nhỏ ăn cơm.

Tiểu An lấy điện thoại như hiến vật quý đưa ra cho Tần Dĩ Duyệt xem, "Chị Tần. Nhìn Hạ tổng cùng Tiểu Hạ tổng của em."

"Bọn họ làm sao vậy?"

"Chị cũng quá không quan tâm chồng con chị rồi." Tiểu An ngón tay ở trên màn hình phui đi vài cái, sau đó đem điện thoại đưa tới trước mặt Tần Dĩ Duyệt, "Chị nhìn xem, Hạ tổng mang theo Tiểu Hạ tổng đi đến tập đoàn Hạ thị đó chị, nghe báo hôm nay là hội nghị hằng năm của Hạ thị. Tiểu Hạ lúc hai người kết hôn cũng không có xuất hiện, như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở hội nghị hằng năm của Hạ thị nhỉ."

Tần Dĩ Duyệt nhìn ảnh chụp trên điện thoại di động.

Tiểu Bảo như một Phật Di Lặc nhỏ ngồi ở trên đùi Hạ Kiều Yến, cùng Hạ Kiều Yến ở một chỗ nghe cấp dưới báo cáo.

Bộ dáng nhỏ nhắn đó tuyệt đối không như tối hôm qua hoảng hốt mất khống chế.

"Tiểu Bảo hiện tại có khả năng không rời khỏi người Hạ tổng của em." Tần Dĩ Duyệt nhìn nhìn nơi đăng ảnh, "Đây là Weibo chính thức của tập đoàn Hạ thị đăng lên hay sao?"

"Đúng vậy. Đây là lần đầu tiên từ khi Hạ tổng của em tiếp nhận tập đoàn đến nay đăng ảnh của Tiểu Hạ tổng đó. Không đúng, là lần thứ hai. Một ngày hôm trước cũng đã đăng một lần rồi, còn có cả chị nữa đó." Tiểu An nói xong, rất hưng phấn mà vào trong acc Weibo tìm kiếm qua một lần, tìm ảnh chụp mà mấy hôm trước Tiểu Bảo đã đăng lên, "Là cái này này chị, chị Tần, chị nói thật đi, Tiểu Hạ tổng của em có phải là do chị lên sinh ra đúng không?"

"Bớt nói vớ vẩn lại." Tần Dĩ Duyệt liếc cô nhóc một cái, sau đó ánh mắt ở trên tấm ảnh không rời.

Trên tấm ảnh ba người biểu cảm đều vô cùng thoải mái, cô cùng Tiểu Bảo cười thật tươi, không thấy mắt, Hạ Kiều Yến mặc dù không có cười ngu như cô cùng Tiểu Bảo, nhưng miệng của anh loáng thoáng ý cười, có chút cong lên, vẻ mặt rất thoải mái.

Hơn nữa ba người bọn họ trên người đều là quần áo thể thao, thoát nhìn thật sự rất giống người một nhà.

Tiểu An nháy mắt, nói: "Chị Tần, người có tiền có phải thích loại người phụ nữ giống chị không ạ?"

"Đừng hỏi chị, chị không biết. Chị cũng chỉ biết đến một người có tiền thôi."

"Em có nên đem tính cách của em trở nên giống như chị không nhỉ?"

"Vậy em trước tiên đem chỉ số thông minh cùng EQ tất cả đề cao gấp đôi, nếu không không có cửa đâu."

"Không được đá kích người ta!"

"Bớt nói nhảm đi, tranh thủ thời gian ăn cơm, buổi chiều người bệnh nói không chừng còn thêm nữa...."

"Vâng ạ." Tiểu An ăn được mấy miếng cơm lớn, mới mơ hồ không rõ nói: "Tại sao khoa người bệnh của chúng ta đột nhiên nhiều người khám như vậy nhỉ, chúng ta là ngoại khoa, vừa rồi lại không có mùa bệnh dịch gì. Làm sao lại nhiều người như vậy chứ nhỉ?"

"Không ít người bệnh là từ phòng khác tới đây, đều là muốn làm giải phẫu trong mấy ngày nay. Qua được giai đoạn này thì tốt rồi." Tần Dĩ Duyệt an ủi nói.

Trên thực tế, cô cũng cảm thấy kỳ quái.

Buổi sáng hôm nay cô nhìn qua thấy có một số người bệnh, hay đúng hơn là gần một nửa có thể không cần phải để cô làm mấy chuyện này, không ít bệnh trạng uống thuốc là có thể xử lý, không nhất định cần phải làm phẫu thuật.

Cô tin tưởng bệnh viện bác sĩ y đức của các cô đều không có vấn đề gì, lúc bác sĩ lần thứ nhất, lần thứ hai đến xem bệnh, chỉ mong uống thuốc để hết bệnh, sẽ tuyệt đối không trực tiếp đề nghị làm phẫu thuật.

Nhưng hiện tại trong tay của cô, các ca bệnh chỉ ít có một nửa người là lần thứ hai đến bệnh viện, đã muốn sắp xếp giải phẫu rồi.

Là người bệnh kiên quyết phải phẫu thuật, hay vẫn là bác sĩ lúc trước không có làm tốt giai đoạn trước khi công tác?

**

Thời gian nghỉ trưa ngắn ngủi qua đi, Tần Dĩ Duyệt đi qua nội khoa trước khi về chỗ làm.

Bác sĩ Trương ở nội khoa trùng hợp không có nghỉ ngơi, nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt tiến đến, cười nói: "Tôi biết ngay cô sẽ đi qua."

"Anh Trương, anh nói thật đi." Tần Dĩ Duyệt ngồi vào trước bàn làm việc của anh, "Tại sao anh lại khẳng định biết rõ tôi là bởi vì chuyện gì mới đến?"

"Bởi vì người bệnh trong buổi sáng."

"Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hôm nay người bệnh chỉ ít có một nửa là có thể không cần làm giải phẫu đó, bệnh trạng của bọn họ đối với thân thể khỏe mạnh sẽ không có ảnh hưởng, chỉ cần chăm sóc nửa năm kiểm tra sức khỏe một lần là có thể, không cần phải dùng tiền làm giải phẫu."

"Tôi cũng nói như vậy, nhưng người ta kiên trì mổ."

"Vì cái gì? Hiện tại tiền chữa bệnh đều có định mức cả rồi sao?" Tần Dĩ Duyệt khó hiểu nói.

"Còn không phải bởi vì người đàn ông của cô sao, không ít người trên mạng đem cô làm thật rồi, biết rõ cô ở trong bệnh viện chúng ta làm bác sĩ ngoại khoa, đều phía sau tiếp trước mà muốn ở trước mặt mấy người tận lực tạo cảm giác tồn tại đó."

"Đây gọi là có bệnh. Nếu tôi là ở nhà tang lễ làm việc, bọn họ còn muốn chết luôn sao?"

Bác sĩ Trương bị lời của cô trêu chọc nở nụ cười, "Không biết nữa. Tôi cũng không rõ bọn họ là nghĩ như thế nào. Nếu gặp cô có hữu dụng, chúng tôi mỗi ngày sẽ sắp xếp thủ đoạn đến trước mặt cô tạo cảm giác tồn tại rồi."

Tần Dĩ Duyệt cho anh một dấu like, "Phòng giải phẫu các anh tôi tạm thời sắp xếp đến cuối tuần, anh thấy thế nào? Tuần này trước sắp xếp chứng bệnh quan trọng, phối hợp với thời gian của trường khoa nữa."

"Không có vấn đề. Nếu cảm thấy sắp xếp quá nhiều thì gửi trở về mấy cái, nhất là phương diện của người bệnh bị tuyến giáp trạng bọt nước. Tôi lúc xem phim liền đề nghị qua tạm thời đừng làm giải phẫu, có không ít bọt nước nhỏ đến thấy không rõ, hiện tại làm giải phẫu cũng không thể hoàn toàn cắt đứt, sau đó còn phải làm lần thứ hai ba lượt giải phẫu. Nhưng người bệnh người ta nói hấn cam tâm tình nguyện, cô có biện pháp nào, có thể một cước đem hấn đập ra ngoài sao? Không thể đúng chứ."

Tần Dĩ Duyệt bật cười, "Biết rõ anh khổ cực, tôi sẽ mau chóng sắp xếp."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Làm ơn không đả kích của trái tim thủy tinh của em

Tần Dĩ Duyệt bận rộn cả một ngày, tan tầm trên đường về nhà thì đi ngang qua cửa hàng tính phẩm cô thường hay ghé qua, nên liền dừng xe trước cửa hàng đó.

Chủ tiệm là một ông lão đã hơn 70 tuổi. Ông rất thích làm một vài món thủ công, thứ nào thứ nấy đều rất đặc biệt.

Cô mua không ít.

"Hoan nghênh quang lâm." Âm thanh già nua từ phía sau quầy hàng vang lên.

"Mạc lão, ông khỏe."

"Tần tiểu thư. Cô cũng khỏe tốt, đã lâu không gặp cô rồi." Ông lão từ sau quầy đứng lên. Cười tủm tỉm mà nhìn cô.

"Gần đây cháu không thấy ông mở cửa."

"Tôi đang bận mấy chuyện xuất ngoại. Con rể cùng con gái tôi để cho tôi cùng bạn già đi nước Mỹ dưỡng lão. Ngày mốt lên máy bay, hôm nay là ngày cuối cùng tôi mở cửa tiệm, cô nhìn xem có cái nào thấy thích. Tôi xem như là tặng quà cho cô."

"Tâm ý của ông cháu nhận được rồi, không phải chọn đồ cho cháu, mà là cho con của cháu đấy."

"Thì ra là thế. Cô tùy tiện xem nhé." Mạc lão nói xong. Một lần nữa trở lại sau quầy hàng bận rộn.

Tần Dĩ Duyệt ở trong tiệm dạo qua một vòng, mua một tòa biệt thự làm bằng gỗ cùng một mô hình cơ thể người.

Người học y và pháp y thường xuyên phải dùng mô hình như vậy, nhưng cái mô hình cơ thể người tinh xảo như vậy lại được bán trong cửa hàng tính phẩm này thật sự khiến cô bất ngờ.

Tần Dĩ Duyệt mang thứ đó, mang đến quầy hàng tính tiền. Mạc lão thấy thế cười nói: "Cô thật đúng là người có duyên. Nhiều món đồ như vậy nhưng lại hết lần này tới lần khác chọn lấy mô hình cơ thể người."

"Ồ, có câu chuyện gì sao ạ?"

"Chủ nhân của cái mô hình này là một pháp y, lúc đó cô ấy sau khi kết hôn lấy nó đưa cho người em trai bị què chân của mình. Khiến cho em trai của cô ấy vì vô cùng yêu thích mô hình cơ thể này, biến nó trở thành phương hướng của cậu ta trong tương lai. Hiện tại em trai của cô ấy đã trưởng thành rồi, em trai cô ấy đem cái mô hình cơ thể này đưa cho tôi. Xem như đó là lời cảm ơn vàng ngọc vì tôi đã giúp đỡ chị gái cậu ta. Tôi cảm thấy được cái mô hình này rất có ý nghĩa, cho nên đem trưng ở cửa hàng. Vừa vặn là cô gần đây cũng vừa kết hôn, hi vọng cái mô hình người này cũng có thể mang cho cô những chuyện tốt lành."

Tần Dĩ Duyệt không biết còn có câu chuyện như vậy. "Tâm ý cháu nhận được rồi, nhưng món đồ này cháu không thể nhận không được."

Cô không thích thiếu nợ người khác, mặc dù là lễ vật của ông lão, cô cũng không quá muốn nhận.

Nếu như Mạc lão còn ở nơi này, phần nhân tình này cô sau này còn có cơ hội trả hết.

Cô biết rõ nhân tình trả không được, cô còn cảm kích, sẽ có chút ý tứ chiếm tiện nghi của người.

Mạc lão cũng không có lại kiên trì, cho Tần Dĩ Duyệt một cái giá.

Tần Dĩ Duyệt đem tiền gửi cho ông, trước khi đi ra ngoài cười nói: "Mạc lão, sau này gặp lại, cầu chúc ông thuận buồm xuôi gió."

"Cảm ơn, sẽ gặp lại."

Tần Dĩ Duyệt sau khi ra khỏi cửa hàng tinh phẩm, thì lên xe về nhà.

Lúc trở lại biệt thự, Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo đã ở nhà rồi.

Tiểu Bảo tinh thần so buổi sáng tốt hơn nhiều, con mắt tròn căng mà nhìn cô, còn hướng cô quơ quơ bàn tay nhỏ của mình.

Tần Dĩ Duyệt ngồi vào bên cạnh Tiểu Bảo, đem túi quà tặng đặt tới cạnh Tiểu Bảo, "Đây là Mẹ mua cho con đây, con nhìn xem có thích hay không."

Tiểu Bảo mắt sáng rực lên, hai cái tay con béo béo thò tay trong túi, đem biệt thự cùng mô hình cơ thể người ra.

Nhóc về mặt nghi hoặc mà nhìn chằm chằm vào khung xương cơ thể kia, con mắt giống như thủy tinh bỏ đảo lờ lờ sáng lên.

"Mô hình người này khung xương có thể tự do tách rời. Chủ cũ của nó là pháp y, cô ấy có một người em trai bị bại liệt bẩm sinh, ở trường học thường xuyên bị bạn học khi dễ, cô ấy không thể mỗi thời mỗi khắc ở bên cạnh em trai mình mà bảo vệ cậu ấy, nên cô ấy đã đem khung xương người trước kia của mình đưa cho cậu em trai, để cho cậu em trai đó có thể chính mình bảo vệ mình. Em trai của cô ấy hiện tại đã trưởng thành rồi, cậu ta đem khung xương người này tặng cho cửa hàng tinh phẩm mẹ thường đến. Hiện tại mẹ lấy nó tặng cho con, được không?" Tần Dĩ Duyệt ôn nhu nói.

Cô không có đem Tiểu Bảo trở thành trẻ con, mà là đem nhóc trở thành một người trưởng thành mà đối đãi.

Cô tin rằng Hạ Kiều Yến phần lớn thời gian cũng là làm như vậy, cho nên mới có thể dưỡng thành Tiểu Bảo tuổi còn nhỏ như vậy đã có được tính cách độc lập tự chủ rồi.

Tiểu Bảo hiển nhiên rất là thoải mái khi cô giải thích kỹ càng, cầm ipad nhỏ đánh mấy chữ, "Cảm ơn mẹ."

"Quan trọng là con thích."

Tiểu Bảo tay thật nhẹ nhàng vuốt cái khung xương không tính lớn kia, còn hướng với Hạ Kiều Yến từ trên lầu xuống lắc đầu.

Hạ Kiều Yến hỏi: "Con nhận quà của Mẹ, nói cảm ơn sao?"

Tiểu Bảo nhẹ gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt cười nói: "Em đi xem phòng bếp có cơm hay không."

"Lưu tâm hôm nay quay lại nhà chính rồi." Hạ Kiều Yến nói.

"Hả? Chúng ta đây ba người cùng một chỗ xuống bếp được không? Bảo bối, con muốn cùng một chỗ làm bánh ngọt không? Mẹ biết làm một ít bánh ngọt."

Tiểu Bảo con mắt lóe sáng mà nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Hạ Kiều Yến gấp về mặt kích động của hai người, khoe miệng không khỏi cong lên, nói: "Vậy thì chúng ta cùng làm nào."

Tần Dĩ Duyệt một tay ôm lấy Tiểu Bảo hướng phòng bếp chạy tới, Hạ Kiều Yến đi theo phía sau bọn họ, tìm trong tủ đựng hai cái tạp dề chưa xé bao.

Tần Dĩ Duyệt trực tiếp ôm Tiểu Bảo ngồi lên bàn lớn của phòng bếp, nhận lấy tạp dề Hạ Kiều Yến đưa cho, mặc lên trên người.

Sau đó, bắt đầu tìm tài liệu làm bánh ngọt.

Cô ở một bên tìm vừa nói: "Em nếu ở nhà làm những chuyện này, cảm giác sẽ bị mẹ em đuổi khỏi phòng bếp, bà ấy cảm thấy em chuyện gì cũng sẽ không làm tốt nhất. Mẹ không hiểu tại sao con gái của mẹ lại có thể thông minh đến như vậy, xem bà làm bánh ngọt hai mươi mấy năm, còn học không được thì đúng là kỳ quái. Nhưng lúc em vừa làm, đúng là khó ăn muốn chết."

Hạ Kiều Yến ở bên cạnh cô xử lý nguyên liệu nấu ăn, nghe Tần Dĩ Duyệt nói lại nhảm, lại tuyệt nhiên không phiền.

Tần Dĩ Duyệt đem bột mì đặt tới trước mặt Tiểu Bảo, "Bảo bối, con tùy ý nhào nặn."

Tiểu Bảo lập tức vung cánh tay, xắn tay áo mà bắt đầu làm.

Tần Dĩ Duyệt cười nhìn nhóc, lại nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến xử lý nguyên liệu nấu ăn tay làm vô cùng thành thạo, không có một chút không lưu loát nào.

"Thỏ hào, anh ngoại trừ sẽ không sinh con ra, còn có cái gì có thể không biết làm?"

"Anh không biết làm cơm em mới cảm thấy bình thường sao?" Hạ Kiều Yến buồn cười mà nhìn hai mắt sáng long lánh, vẻ mặt sùng bái của cô gái nhỏ.

"Anh chỗ nào là gọi là biết làm cơm? Anh so với người nghèo nhỏ như em là làm khá tốt đó." Tần Dĩ Duyệt không khỏi uể oải nói, "Lúc trước không biết anh, em cảm thấy được em còn rất ưu tú. Biết anh rồi, em đã cảm thấy em cái gì cũng sai. Cái gì so ra cũng đều kém anh, quá đả kích người rồi."

"Em bây giờ mới biết được, quá muộn."

"Làm ơn không đả kích của trái tim thủy tinh của em."

Hai người câu được câu không mà tán gẫu.

Tần Dĩ Duyệt thỉnh thoảng sắp xếp vài chuyện nhỏ cho Tiểu Bảo làm, tiểu gia hòa rất là phối hợp, trên người bộ quần áo nhỏ toàn bộ dính bột mì, đến cả khuôn mặt nhỏ nhắn cùng tóc cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Ba người mỗi người một việc, không khí vô cùng hòa hợp.

Một giờ sau, một chậu phong phú, bữa tối bề ngoài có hơi tệ cũng ở bên trên bàn rồi.

Tần Dĩ Duyệt cũng đem cả bánh ngọt nhỏ làm bằng bơ và chocolate tốt nhất, để cho Tiểu Bảo ở bên trên vẽ lên.

Một cái bánh ngọt không lớn thoát nhìn cũng hữu mô hữu dạng (*ra dáng) đấy.

Tiểu Bảo khuôn mặt nhỏ nhắn đã có chút ít tươi cười, như con cún nhỏ theo thật sát sau lưng Tần Dĩ Duyệt chạy hướng phòng ăn.

Tần Dĩ Duyệt đem bánh ngọt để tới vị trí của nhóc, "Bảo bối, ước nguyện một cái, sau đó sẽ cắt bánh ngọt."

Tiểu Bảo dùng sức mà gật đầu, vỗ tay, nhắm mắt.

Qua một lúc sau, nhóc mới mở mắt ra.

"Con ước cái gì thế?"

Tiểu Bảo khoát tay áo, biểu thị không muốn nói.

Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến liếc mắt nhìn nhau, cười nói: "Vậy thì cắt bánh ngọt thôi nào."

Tiểu Bảo cảm sao dưới sự hỗ trợ của Hạ Kiều Yến, đem bánh ngọt cắt thành ba phần, tâm tình rất vui sướng mà bắt đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nguyên nhân gây ra bệnh tự kỷ của Tiểu Bảo

Sau khi ăn xong, Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo trong sân tắm bộ một lát, sau đó mang Tiểu Bảo lên lầu tắm rửa.

Tần Dĩ Duyệt tức thì cầm điện thoại ở phòng khách nghiên cứu ca bệnh.

Đã qua thật lâu. Hạ Kiều Yến mới từ trên lầu đi xuống.

Tần Dĩ Duyệt cũng cất điện thoại, "Tiểu Bảo ngủ rồi?"

"Đúng rồi."

"Thời điểm trạng thái không tốt anh thường xuyên cả ngày toàn bộ ở cùng con sao?"

"Thằng bé chịu không được người khác chăm sóc nó, anh nếu không làm. Nó có thể cả ngày đều không ăn không uống."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, nếu không phải Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy đã từng nói qua Tiểu Bảo là con của Hạ Kiều Niên. Dùng độ quan tâm của Hạ Kiều Yến đối với Tiểu Bảo. Hai người rất giống nhau, căn bản sẽ cho rằng Tiểu Bảo là con trai ruột của anh.

Những chuyện Hạ Kiều Yến làm vì Tiểu Bảo, hoàn toàn vượt qua chuyện mà một người bố có thể làm cho con của mình.

"Tình huống của thằng bé có thể nói cho em một chút không? Nếu không em khả năng sẽ còn làm ra hành động giống như như tối hôm qua đó."

"Chuyện tối ngày hôm qua em không cần để ý. Lúc bố mẹ chạm vào nó, tình huống của nó càng thêm ác liệt. Như trước kia, trạng thái không tốt, ít nhất phải còn tiếp tục một tuần lễ. Lần này có thể một ngày mà đã có chỗ giảm bớt đã là rất tốt. Đây là của công lao của em."

Tần Dĩ Duyệt nhẹ cong khóe miệng, cô phát hiện càng cùng Hạ Kiều Yến ở chung, lại càng cảm giác được người đàn ông này thật sự không giống với những gì cô từng nghe.

Trước đây nghe Tiểu An bát quái, cô chỉ cảm thấy anh chắc là kiểu Tổng giám đốc lạnh lùng bá đạo.

Lúc anh quán quít lấy cô, lúc khiến cho cô phải kết hôn cùng anh, khi đó, anh có chút vô lại.

Lúc đối mặt với bệnh tình của Tiểu Bảo, anh lại đặc biệt kiên nhẫn, cũng không bởi vì quan tâm Tiểu Bảo mà tùy ý tức giận, giận cá chém thớt với người khác.

Người đàn ông như vậy, để cho người khác không thể rời mắt khỏi người anh ta.

"Thỏ hào, anh như vậy để cho em thật không biết làm như thế nào nói tiếp."

Hạ Kiều Yến nghe vậy cười nhẹ vài tiếng. "Anh sẽ nói đơn giản cho em nghe một chút về tình huống của thằng bé. Sau khi nó gặp chuyện không may, anh trước tiên không có ở bên cạnh nó, anh lúc ấy ở nước ngoài bàn về một cái hợp đồng quan trọng. Khi đó, bọn anh cũng không có ngờ tới một sự cố như vậy sẽ để cho một đứa trẻ mới ba tuổi chịu ảnh hưởng lớn đến thế."

"Lúc ấy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Tần Dĩ Duyệt có chút khó hiểu.

Cô trước khi thi lấy bằng cấp bác sĩ, đã từng bị cho đến nhi khoa thực tập ba tháng.

Theo cô biết, một đứa nhỏ ba tuổi trí nhớ không thể nào duy trì trong thời gian quá dài.

Bởi vì rất nhiều chuyện, bọn nhỏ vẫn không rõ là có ý gì, bộ não của chúng không thể hiểu được những thông tin mà chúng nhìn thấy cùng nghe thấy, do đó không đủ để sinh ra những ký ức lâu dài.

Huống chi, đầu óc của bọn nhỏ còn không có có phát triển hoàn toàn, căn bản không có khả năng nhớ kỹ những tin tức này.

"Ngày gặp chuyện không may, mẹ của anh cùng Ôn Hân Mạt mang Tiểu Bảo đi bệnh viện nhi đồng kiểm tra sức khỏe. Trên đường gặp được một sự cố, xe bị ngăn ở trên cầu vượt. Sự cố đối bên khiến người nhà hai bên bắt đầu quần áo, chậm rãi diễn biến thành mọi người vây xem, cũng thừa dịp loạn mà đánh người, xe Tiểu Bảo bị người đập phá nát bét, mẹ của anh cùng Ôn Hân Mạt vì bảo vệ Tiểu Bảo nên cả hai đều chịu tổn thương khác nhau, Ôn Hân Mạt tình huống thì nghiêm trọng hơn."

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc.

Cô không nghĩ sẽ nghe câu chuyện như này.

Người ở trong tình cảnh đặc biệt, sẽ không có khả năng suy nghĩ, sẽ theo người bên cạnh phần nộ mà phần nộ theo, không để ý tới cái gì nên đã làm rất nhiều chuyện mà bình thường căn bản không có khả năng làm.

Mà cảm xúc của một người rất dễ dàng bị người chung quanh lây sang.

Điều đó làm phần lớn mọi người điên cuồng đập vỡ đánh cướp, phần những người còn lý trí kia cũng phải làm như vậy.

Nếu không bọn họ cũng sẽ bị người mất đi lý trí đánh rồi.

"Sau đó cảnh sát xử lý như thế nào?"

"Những người đụng chạm qua xe tất cả đều ở tù chung thân." Hạ Kiều Yến âm thanh lạnh lùng nói.

Ngày thường giọng nói trầm thấp, lúc này như chụp thêm một tầng băng thật dày.

Tần Dĩ Duyệt không chút nào hoài nghi, nếu như có thể cho những người chịu án tử hình, Hạ Kiều Yến tuyệt đối sẽ đem chuyện này làm đến độ đó.

"Giả thiết lúc ấy là mẹ cùng Ôn Hân Mạt bảo vệ Tiểu Bảo, Tiểu Bảo không có khả năng sợ hai người đó. Trái lại, sau chuyện này càng thêm ý lại họ chứ."

"Suy nghĩ của em trước đây anh cũng từng nghĩ qua, nhưng sự thật chứng minh, Tiểu Bảo chẳng những không cùng họ thân thiết, mà chính là tất cả mọi người không gần gũi được."

Tần Dĩ Duyệt cảm thấy chuyện này sẽ không đơn giản như vậy, hỏi: "Bác sĩ Lưu hai năm qua đã cho Tiểu Bảo làm kiểm tra tâm lý chưa?"

"Đã làm. Lúc ban đầu là nhận định tâm lý bị thương, thời gian chữa trị là nửa năm, nhưng nửa năm sau bệnh trạng Tiểu Bảo cũng không có bất kỳ cải thiện nào, nên mới có thể một lần nữa xem xét hành động của nó không phải điển hình của bệnh tự kỷ." Hạ Kiều Yến mặt mày mà vuốt vuốt mi tâm, "Mới đầu, Tiểu Bảo không muốn giao tiếp bằng bất cứ cách nào, không giống hiện tại còn có thể dùng ipad đánh chữ. Khi đó, nó ngay cả chữ cũng không nhận ra, chỉ cần không vui thì liền thét lên hoặc là đập phá đồ đạc, căn bản không thể nào hiểu rõ tính tình của nó."

Tần Dĩ Duyệt có thể tưởng tượng Hạ Kiều Yến lúc đấy có bao nhiêu vất vả, một bên vội vàng chăm sóc Tiểu Bảo, một bên còn phải quản lý tập đoàn Hạ thị.

Loại tình huống sút đầu mở trán này không cần nghĩ cũng biết có nhiều khoa trương.

"Nửa năm sau này, thằng bé nhận thức mặt chữ nhiều hơn, mới bắt đầu đồng ý dùng ngôn ngữ viết trao đổi. Biết được em rồi, có thể nói rằng Tiểu Bảo đã thay đổi càng nhiều. Anh nghĩ đó là một hiện tượng rất tốt."

"Tiểu Bảo rồi cũng sẽ tốt thôi." Tần Dĩ Duyệt nhìn nhìn đồng hồ ở phòng khách, nói: "Thời gian không còn sớm, anh đi nghỉ ngơi đi. Anh tối hôm qua đã không có nghỉ ngơi mấy rồi."

"Ừ."

**

Tần Dĩ Duyệt bình thường làm việc, hiện tại cũng bắt đầu xem những sách có liên quan bệnh tự kỷ ở trẻ em và phương diện tâm lý khỏe mạnh của trẻ, để biết thêm một ít, giải đáp được một số kiến thức.

Bởi vì cô là vợ của Hạ Kiều Yến nên những người từng muốn chạy tới chỗ cô làm phẫu thuật, cũng có chỗ giảm bớt lại, khiến cho lượng công việc của cô giảm ít đi không ít.

Tần Dĩ Duyệt cũng ngán ngùi mà nhẹ nhàng thở ra, có thể đem càng nhiều nỗ lực đặt vào việc đang làm.

"Chị Tần, giáo sư Lâm mời chị đến phòng anh ấy một chuyến."

"Giáo sư Lâm trở về rồi hả?"

"Vâng. Vừa cùng lãnh đạo viện cùng trường khoa nói xong việc, đã gọi chị đi đến văn phòng của anh ấy rồi. Chị Tần, nói cho em bí quyết để làm người khác yêu thích giống như chị đi nào."

"Bớt làm nhảm đi, em đem báo cáo tổng kết cuối năm làm tốt, buổi chiều trước khi tan việc bỏ trên bàn chị. Đừng qua loa, chị không để cho em làm qua loa đâu đấy, chị muốn căn cứ vào báo cáo của em, đưa ra đánh giá cho em trong năm nay."

Tiểu An lập tức co cổ xuống, "Em đã biết."

Tần Dĩ Duyệt thu dọn mấy phần văn bản tài liệu, sau đó đi xuống văn phòng của Lâm Chất.

"Giáo sư Lâm, xin chào."

"Hạ phu nhân, đã lâu không gặp." Lâm Chất trêu đùa.

"Giáo sư Lâm, anh có thể không chế giễu tôi sao?" Tần Dĩ Duyệt lắc đầu bật cười, ngồi vào trước bàn làm việc của Lâm Chất.

"Tôi khen cô mà."

"Thật sự không có nhìn ra."

Lâm Chất nhìn nhìn phần tài liệu trong tay Tần Dĩ Duyệt, nói: "Cô thật sự đã làm nó."

"Thì ra anh thuận miệng nói."

"Đương nhiên không phải." Lâm Chất nhận lấy mấy phần tài liệu, tán thưởng nói: "Cô làm so với tưởng tượng của tôi chuyên nghiệp hơn nhiều."

"Tôi cũng chỉ là kiên trì làm thôi. Tôi đối với bệnh tim mạch và mạch máu não còn quá ít kiến thức."

"Cô quá khiêm tốn rồi, tôi trước đây khi đi đến đại học Nam Phong thông báo tuyển dụng trợ lý, khi đó có xem cô diễn thuyết, nền tảng của cô cũng không kém. Lúc ấy tôi còn cùng thầy giáo của cô đã từng nói qua cho cô sau khi tốt nghiệp làm trợ lý của tôi, kết quả bị Trường khoa Hoàng nhanh chân đến trước rồi."

"Còn có chuyện này sao?"

"Có. Nhưng cô làm bác sĩ ngoại khoa cũng rất tốt, Trường khoa Hoàng kỹ thuật chuyên nghiệp trình độ vững vàng, y đức cũng tốt, đi theo bác sĩ tốt như vậy, tốc độ đề bạt cũng tăng nhanh."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tần Thu Dương gặp chuyện

"Tôi bây giờ có thể đi đến vị trí này, may mắn mà có anh cùng thầy Hoàng dẫn dắt." Tần Dĩ Duyệt nói xong, trừng mắt nhìn. "Chúng ta cứ lạnh nhạt mà giúp nhau lấy lòng như vậy sao? Nói một chút về thu hoạch của anh khi ra nước ngoài nào."

"Thu hoạch đúng là có không ít, cùng chuyên gia kỹ thuật hàng đầu ở một chỗ nghiên cứu thảo luận, hiệu suất đề cao không ít. Làm sao ứng đối với người có trị số tính tảo thấp, cũng có ý tưởng mới. Trước mắt tại Tần thành bệnh viện nhân dân số một cũng đã bắt đầu làm thí nghiệm lâm sàng."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu. Người có trị số tính tảo phạm vi từ 3 đến 15.

Tình huống bình thường là 15, 3 thì có nghĩa người bệnh vĩnh viễn sẽ không tỉnh.

Con số này là trị số mà rất nhiều bác sĩ cùng chuyên gia muốn đột phá nó.

Giới Y học giới không chỉ một lần muốn tìm tòi nghiên cứu trị số tính tảo là 3 đến 5, ứng đối làm sao trọng đoạn trị số nguy hiểm như thế này. Nhưng luôn không có được cách giải quyết.

"Cường độ của việc này triển khai có lớn không?" Tần Dĩ Duyệt hỏi.

"Trước mắt mà nói coi như có thể. Bệnh Viện Số 1 quy mô, phương tiện, tố chất bác sĩ cũng không tệ, kinh phí cũng có đủ, có thể kiên trì ba đến năm năm có lẽ không có vấn đề."

"Nếu như vậy, anh đi Bệnh Viện Số 1 không phải rất tốt sao? Người như anh đến chỗ nào cũng được trọng dụng đấy, ở bệnh viện Nhã Đức thật sự là có chút mai một tài năng của anh đó."

"Lời này để cho lãnh đạo bệnh viện nghe được, không phải không thể để lại cho cô cuốn sổ nhỏ đầu đấy." Lâm Chát khê nói, từ cặp làm việc ở bên trong cầm hai quyển ghi chép. "Đây là hai cuốn ghi chép tôi đã làm. Cô lấy về xem đi."

"Cảm ơn." Tần Dĩ Duyệt nhận lấy hai quyển ghi chép, hỏi: "Anh nghĩ rằng một người không muốn nói chuyện, cảm xúc phập phồng không ổn định. Có quan hệ đến đại não không?"

"Cái này phải biết tình huống cụ thể, rồi sau đó phân tích ra. Ví dụ như người đó đã từng gặp phải cái gì. Tuổi của người đó, khả năng chịu đựng của tâm lý, trí lực cùng cơ thể trình độ phát triển như thế nào, hoàn cảnh gia đình như thế nào vân vân, một loạt nhân tố đều phải suy xét cẩn thận."

"Là tôi quá lỗ mãng rồi."

"Nói chung, không có chương ngại với chức năng ngôn ngữ. Hơn phân nửa sẽ là nguyên nhân về tâm lý, loại người bệnh này chỉ có thể quan tâm họ nhiều hơn. Từ từ dẫn dắt, hơn nữa dùng thuốc, trị liệu thích hợp. Có ít người có thể tốt lên, có người không tốt lên. Còn phải xem ý trời."

"Anh nói giống như chưa nói vậy."

"Sự thật là như vậy, không có biện pháp." Lâm Chát nhún nhún vai, "Đi ra ngoài làm việc đi, đừng làm cho Hoàng chủ nhiệm nguyên rửa tội."

Tần Dĩ Duyệt cầm lấy sổ ghi chép đi ra ngoài.

Cô biết rõ tình huống của Tiểu Bảo không có dễ dàng chuyển biến được, dùng trình độ quan tâm của Hạ Kiều Yến đối với Tiểu Bảo, anh có thể mời đến bác sĩ cùng chuyên gia tất nhiên là người nổi bật trong ngành rồi.

Những người có chuyên môn nghiên cứu đó đều không một ai có thể cho bệnh tình của Tiểu Bảo một phương án trị liệu hữu hiệu, một người bình thường tâm lý may mắn nước đến chân mới nhảy như cô lại muốn giải quyết vấn đề này.

Cô có bao nhiêu chân thực đây?

Tần Dĩ Duyệt có chút tự giễu mà nghĩ, cảm thấy vẫn là gọi điện thoại cho mẹ cô hỏi một chút.

Có đôi khi, quá cẩn thận từng li từng tí ngược lại sẽ tăng thêm áp lực cho trẻ con, dứt khoát học như mẹ cô tùy tiện tương đối tốt.

Ít nhất cô được mẹ nuôi nhiều năm như vậy, tâm lý còn rất khỏe mạnh.

Điện thoại vừa vang lên một tiếng, Lạc Minh Mị đã nhận điện thoại, "Tần Dĩ Duyệt, giờ làm việc tám chuyện thích hợp sao?"

"Mẹ, giọng mẹ làm sao vậy?" Tần Dĩ Duyệt phát hiện giọng mẹ cô có dày đặc tiếng mũi.

"Cảm mạo rồi, đau đầu muốn chết. Có chuyện nói mau, có rắm mau thả. Không có việc gì đừng đến phiền mẹ!" Lạc Minh Mị tức giận nói.

"Được, con nói ngắn gọn. Lúc con còn bé mẹ đối xử với con như thế nào nhỉ?"

"Có con rẻ làm chỗ dựa rồi, muốn cùng mẹ quay lại thanh toán sao?"

Tần Dĩ Duyệt liếc mắt, "Mẹ xem phim cung đấu nhiều rồi. Con không phải sẽ cùng Tiểu Bảo ở chung sao? Thành giáo một chút kinh nghiệm của mẹ thôi mà."

"Kinh nghiệm của mẹ cũng không có tác dụng. Con khi còn bé và tình huống của Tiểu Bảo không giống nhau, có thể cho ý kiến là thằng bé so với tương tượng của con thông minh hơn nhiều, nó có thể cảm nhận được ai yêu nó, ai chỉ là đối xử mặt ngoài với nó. Những thứ khác tự con cân nhắc."

Lạc Minh Mị nói xong, trực tiếp tắt điện thoại.

Tần Dĩ Duyệt nghe âm thanh bễ bộn bên đầu bên kia của điện thoại, trực tiếp bỏ tay.

Mẹ thật đúng là trước sau như một ngang ngược càn rỡ.

Xem ra đêm nay phải trở về một chuyến rồi.

**

Sau khi tan việc, Tần Dĩ Duyệt gửi tin nhắn cho Hạ Kiều Yến, nói cô buổi tối quay về nhà bố mẹ ăn cơm, sau đó liền trực tiếp lái xe về nhà.

Ở siêu thị gần nhà mua đồ ăn mà baba và mẹ cô thích ăn, sau đó đi lên lầu.

Mở cửa, phát hiện bảy giờ tối trong nhà lại không có ngọn đèn nào.

Tần Dĩ Duyệt một bên ở cửa trước cửa đổi giày, một bên la lớn: "Baba, mẹ, hai người có ở nhà không?"

Thật lâu, trên lầu mới truyền đến giọng khàn khàn của Lạc Minh Mị.

"Ranh con này, con trở về đây làm gì?"

"Còn không phải vì con lo lắng cho mẹ soa." Tần Dĩ Duyệt mang theo hai túi đồ lớn đi vào phòng bếp.

Lạc Minh Mị chậm rãi xuống lầu.

Tần Dĩ Duyệt xoay người, nhìn thấy trên mặt Lạc Minh Mị dấu vết mỏi không thể nào che hết, "Mẹ, không phải mẹ bị cảm mạo sao? Sắc mặt khó coi như vậy."

"Con cảm thấy cảm mạo mặt mũi có thể đẹp mắt được à?"

"Được, không cùng bệnh nhân tranh luận. Mẹ muốn ăn cái gì, hôm nay Tần Đại xuống dưới bếp nấu ăn, tùy mẹ gọi món ăn."

"Tùy tiện làm đi. Mẹ không có gì khẩu vị."

"Được. Vậy mẹ đi lên nằm một chút đi, con làm xong sẽ gọi mẹ."

Lạc Minh Mị lên tiếng, lê dép trong phòng, đá lẹp xẹp lẹp đi lên lầu.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ đến biểu hiện và phản ứng hôm nay của Lạc Minh Mị, cảm giác như mẹ khi vừa nhìn thấy cô, hình như không thích cô đúng lúc này đi về nhà.

Trước đây lúc mẹ bị cảm, sẽ làm mấy chuyện giầy vò cô, nhưng chưa bao giờ có ghét bỏ như vậy.

Tần Dĩ Duyệt rửa nồi vo gạo, đem cơm nấu xong, tìm hộp thuốc lấy ra.

"Mẹ, mẹ thử đo nhiệt độ cơ thể xem sao. Nếu phát sốt rồi, chúng ta cùng đi bệnh viện xem thử."

Lạc Minh Mị không có gì tinh thần mà để cho Tần Dĩ Duyệt loay hoay.

Tần Dĩ Duyệt đem nhiệt kế đặt dưới nách Lạc Minh Mị, sau đó xuống lầu xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Cô nấu bốn đồ món ăn cùng một tô canh, đều là loại đồ ăn tốt cho tiêu hóa.

Đồ ăn bày trên bàn rồi, cũng không thấy Tần Thu Dương về nhà.

Tần Dĩ Duyệt nhú nhú mày, nhìn về phía Lạc Minh Mị như trước không có gì tinh thần, "Lạc Minh Mị phu nhân, tranh thủ thời gian nói thật đi, trong nhà xảy ra chuyện gì."

"Không có việc gì."

"Không có việc gì cái rắm! Mẹ còn như vậy, con muốn công khai xử lý tội lỗi của mẹ. Sinh con gái là để chơi đùa phải không? Có chuyện gạt con cảm thấy đặc biệt đã ghiền sao ạ?"

"Đúng rồi, rất là ghiền đấy." Lạc Minh Mị nghiêng đầu liếc cô, chậm rãi nói.

"Cho mẹ mười giây đồng hồ nói thật, bằng không thì đừng trách con." Tần Dĩ Duyệt nói xong, thò tay đem thức ăn trên bàn toàn bộ đặt trước mặt cô rồi, một chút cũng không để cho Lạc Minh Mị.

Lạc Minh Mị để đũa xuống, "Được, nói thì nói vậy."

Tần Dĩ Duyệt trầm mặc mà nghe.

"Baba của con năm trước thiết kế tầng trên của tòa nhà, ngày dùng xây cái nhà đó cũng trong ngày đó sụp một nửa, chết bị thương mười mấy người. Hiện tại người nhà bên đó gây sự, liên lụy đến baba con."

"Baba là kỹ sư thiết kế, chuyện thi công các thứ làm sao có thể liên lụy đến ông ấy được?"

"Chúng ta cũng nghi ngờ như vậy, tư pháp cũng đã tham dự. Xác định phương diện thi công dùng tài liệu không có vấn đề gì, các chuyên gia xem qua bản vẽ, nói là baba của con bản thiết kế có vấn đề, bức tường chịu lực xếp đặt thiết kế không hợp lý. Hiện tại chỗ bị sụp đúng lúc là chỗ có vấn đề ở trên bản vẽ."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Con đêm nay ở cùng mẹ

Tần Dĩ Duyệt nghe được toàn thân rét run, "Baba đã đi làm nhiều năm như vậy, không có khả năng xảy ra vấn đề rõ ràng đến thế, baba lại không có chú ý nó được. Ông ấy qua tay nhiều hạng mục, xếp đặt thiết kế các phần nhà ở như vậy, baba sẽ không phát xảy ra những sai lầm như vậy."

"Mẹ cũng không tin, nhưng hiện tại tất cả chứng cứ chính xác đều chỉ hướng ông ấy."

"Nói như vậy. Hiện tại baba đã bị mạng đi điều tra?"

Lạc Minh Mị vô lực mà gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt đã trầm mặc hồi lâu, "Mẹ, tại sao hai người lại không nói chuyện này cho con?"

Lạc Minh Mị há to miệng, rồi nói ra: "Nói cho con, con nhất định sẽ làm cho con rể giúp đỡ. Các con vừa mới kết hôn, mẹ không hi vọng con rể bị chuyện của nhà của chúng ta liên lụy quá nhiều. Cho thông gia cảm thấy chuyện nhà chúng ta quá nhiều ảo tưởng. Sau đó con ở Hạ gia không sống tốt được."

Tần Dĩ Duyệt trong lòng vừa đau vừa ảm áp, "Chuyện này nếu như chúng ta xử lý không được, chỉ có thể lại để cho Kiều Yến hỗ trợ. Nếu chuyện của baba bắt đầu lớn hơn. Bọn họ mới biết được, khi đó họ sẽ cảm thấy chúng ta cần bản không có đem bọn họ làm người một nhà."

Lạc Minh Mị thờ dài, "Con nói cũng đúng. Con đêm nay trở về, cùng con rể nói thử. Xem thằng bé có phản ứng gì."

"Baba không ở nhà, con đêm nay ở lại cùng mẹ."

"Cảm mạo có thể có bao nhiêu yếu ớt chứ, chỉ cần con đứng ở trước mặt mẹ làm chứng mất, mẹ còn có thể chạy nhảy hơn mấy chục năm nữa đấy."

Tần Dĩ Duyệt hừ một tiếng. Dem thức ăn một lần nữa chuyển đến trên bàn cơm.

Tuy nhiên Lạc Minh Mị không có để cho Tần Dĩ Duyệt ở nhà, Tần Dĩ Duyệt đến mười giờ đã lái xe quay trở lại biệt thự.

Trở lại biệt thự, cũng đến mười một giờ rồi.

Hạ Kiều Yến vẫn ngồi ở phòng khách xử lý công việc.

Mặt như tranh vẽ hết sức chuyên chú mà nhìn Laptop trên gối, ngón tay thon dài ở trên bàn phím rất nhanh di chuyển.

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới anh ta sẽ đợi mình, thấy anh đang bận nên động tác nhẹ nhàng hơn.

Hạ Kiều Yến sau khi đem tài liệu đã sửa chữa xong gửi cho trợ lý, ngẩng đầu nhìn về phía cô, "Mẹ thế nào rồi?"

"Bị cảm bình thường thôi, làm anh lo lắng."

"Không có việc gì là tốt rồi." Hạ Kiều Yến chỉ vào ghế sofa đối diện mình, "Em ngồi đi."

Tần Dĩ Duyệt nghe lời mà ngồi xuống, ở trong lòng đoán xem nên nói chuyện của baba như thế nào với Hạ Kiều Yến.

Do dự trong một lúc, sau đó cô nói ra: "Thỏ hào, em khả năng cần anh trợ giúp."

"Hả?" Hạ Kiều Yến lên tiếng.

Cái giọng nói kia có chút lười biếng, lại có vài phần mỉa mai.

"Baba em gặp một chuyện, em xử lý không được." Tần Dĩ Duyệt đem chuyện đã xảy ra kể từ đầu đến cuối.

Hạ Kiều Yến nghe xong suy tính một lúc, nói ra: "Anh muốn nói với em cũng là chuyện này, thời gian trước anh chỉ bận bịu quan tâm Tiểu Bảo cùng chuyện của công ty, hôm nay mới biết được. Anh tin bố em, chuyện này anh sẽ để cho những nhân viên liên quan đầy mạnh điều tra, sẽ không để cho bố chịu oan."

Tần Dĩ Duyệt hốc mắt bỗng dung hồng hồng, gần như sắp khóc.

Hạ Kiều Yến mới biết cô trong thời gian ngắn ngủi, ngay lúc gặp chuyện lại lựa chọn tin tưởng cô, tin tưởng bố cô.

"Thỏ hào, cảm ơn anh." Tần Dĩ Duyệt hít hít cái mũi, nước nở nói.

"Em lên lầu nghỉ ngơi đi. Khi nào có tin tức mới, anh sẽ nói cho em biết ngay, em cũng đừng làm cho mẹ lo lắng."

"Vâng." Tần Dĩ Duyệt có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu sau đó đi lên lầu.

Hạ Kiều Yến mỉm cười nhìn cô gái hơi tính trẻ con biến khỏi lầu hai, sau đó mới lấy điện thoại đi động ra.

"Nhị ca, hơn nửa đêm gọi điện thoại, có chuyện gì không?" Khổng Tu Thanh giọng nói lười nhác vang lên, còn có cả âm thanh reo hò của nam nữ.

Hạ Kiều Yến nhíu nhíu mày, "Tìm một chỗ yên tĩnh."

"Anh chờ một chút." Khổng Tu Thanh từ trên ghế sofa đứng lên, phát tay với người phụ nữ đang muốn giữ chặt cậu, sau đó đi ra khỏi phòng. "Được rồi, nhị ca anh nói nói."

"Cậu giúp anh điều tra thêm chuyện của Tần Thu Dương. Anh không biết nhiều về chuyện trong hội mấy người, lần này là ai hại Tần Thu Dương?"

"Ah, việc này sao. Tần Thu Dương thanh danh làm việc luôn luôn rất tốt, lần này đột nhiên xảy ra chuyện, đơn giản là có người nhìn ông ấy không thuận mắt, muốn giở trò với ông ấy lâu rồi. Nhưng mà, cái người sau lưng kia cũng thật là xui xẻo đấy, ai có thể nghĩ rằng Tần Thu Dương sẽ trở thành bố vợ của anh chứ."

"Nói như vậy là cậu biết rõ người sau lưng là ai?"

"Cụ thể em cũng vẫn còn tra. Nghe nói là Diệp gia."

"Bọn người nhà Diệp Vi sao?" Hạ Kiều Yến giọng nói lập tức lạnh xuống.

"Không phải, Diệp Vi cho dù chết, cũng là chị dâu của anh, Diệp gia còn muốn dựa vào nhà anh, sẽ không

làm chuyện đui mù như vậy. Nghe nói là chi thứ của Diệp gia. Anh còn nhớ hồi chúng ta đi tham gia hội nghị nghiên cứu bệnh tim mạch cùng mạch máu não không? Chị dâu bạn trai cũ có người bạn gái tên là Diệp Thanh, rất có thể cùng chuyện này có quan hệ."

Hạ Kiều Yến trong mắt lập tức bắn ra lạnh lẽo, nói "Người này anh đi thăm dò, Tần Thu Dương chuyện bên kia cậu đứng ra đại diện thúc đẩy, đem lực ảnh hưởng của chuyện này giảm xuống mức thấp nhất, đừng để ảnh hưởng đến phát triển sau này của ông ấy."

"Em đã biết." Khổng Tu Thanh nghi ngờ nói: "Tiểu Bảo thế nào rồi? Hiện tại không sợ nhiều người nữa sao? Đã nguyện ý cùng với anh tham gia hội nghị tổng bộ của tập đoàn rồi."

"Có một ít thay đổi."

"Vậy là tốt rồi." Khổng Tu Thanh dường như nhớ ra chuyện gì đó, "Đúng rồi, mấy ngày hôm trước Ôn Hân Mạt đối với em nghe ngóng quan hệ của anh cùng chị dâu, nhìn dáng vẻ hình như là luyến tiếc anh đấy."

"Vợ của anh là Tần Dĩ Duyệt, về sau lại gặp cô ta, cậu làm như không thấy là được."

"Được, không thấy được thì không thấy được, thôi được rồi, anh đi chăm sóc Tiểu Bảo đi."

Khổng Tu Thanh vừa ngắt cuộc gọi, quay người liền nhìn thấy Ôn Hân Mạt đứng ở phía sau cậu, "Cmn, bà cô, làm ơn đi ra đường thì tạo chút âm thanh nhỏ nhé."

Ôn Hân Mạt sắc mặt tái nhợt không thôi, "Kiều Yến đã nói gì với cậu?"

"Nhị ca để cho tôi giúp anh ấy điều tra một ít chuyện." Khổng Tu Thanh nói ra, "Cơ thể của cô còn chưa khỏe, chạy tới nơi này làm gì?"

"Tôi ngồi ở chỗ đó nửa chác chán sẽ nổi điên. Tu thanh, cậu nói xem, tôi có phải là một chút cơ hội cũng không có?"

Khổng Tu Thanh nghĩ đến lời Hạ Kiều Yến vừa mới nói, khó xử nói: "Trên đời có nhiều người đàn ông như vậy, cô tìm người thích cô cũng được mà."

Ôn Hân Mạt nghe ra trong lời nói của cậu có ý ngầm, "Anh ấy vì sao không chịu tha thứ cho tôi? Tôi có đôi lúc cảm thấy anh ấy chưa từng yêu tôi. Nếu như có yêu, như thế nào sẽ đem cảm tình thu lại sạch sẽ đến vậy. Tôi vì đứa bé đó biến thành như vậy, anh ấy một chút mềm lòng cũng không có."

Khổng Tu Thanh cũng không biết an ủi người như thế nào, trên thực tế cậu cho tới bây giờ sẽ không cùng Ôn Hân Mạt ở chung.

Ôn Hân Mạt thoát nhìn giống như là làm bằng nước, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào cũng đều có thể khóc, cần người cẩn thận quan tâm chăm sóc mới được.

Chẳng ai rảnh rỗi, mỗi ngày đều cung cấp nước như một vị thần.

Nhưng đối với Ôn Hân Mạt cũng không tới trình độ phiến chán.

Khổng Tu Thanh vỗ vỗ bờ vai của cô, "Cô như vậy đối với ai cũng không có chỗ nào tốt. Nhị ca sẽ không nhìn tới cô khó chịu đâu, tranh thủ thời gian dưỡng tốt thân thể, tuổi trẻ mấy ai chưa từng mất đi tình yêu, tiến tới thì tốt rồi."

Khổng Tu Thanh nói xong, nhanh như chớp mà chạy về phòng hát, chỉ sợ Ôn Hân Mạt lại quẩn quít lấy mình.

Ôn Hân Mạt đứng ở hành lang không có một bóng người, thân thể kịch liệt run rẩy.

**

Tần Dĩ Duyệt thấp thỏm không yên, bất an ở trên giường lăn qua lăn lại cả đêm, đến khi trời hừng sáng mới chợp mắt được một lát.

Cô tỉnh dậy voi đôi mắt thâm quầng, phát hiện hôm nay là cuối tuần, mới lại chạy về trên giường.

Nhanh đến tám giờ mới từ từ tỉnh giấc.

Lúc xuống lầu, Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo cũng đã vận động trở về.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Em ở bên cạnh con là được

Tần Dĩ Duyệt nhận ra rằng, Hạ Kiều Yên thật đúng là một thổ hào sinh hoạt vô cùng có quy luật, vì Tiểu Bảo mà có thể điều động thời gian, đem công việc và xã giao của anh toàn bộ biến thành một người bố bình thường có thể cùng con mình sống chung một chỗ.

Ngay cả một bác sĩ nhỏ như cô làm không được. Hạ Kiều Yên bận rộn như vậy mà lại làm được.

Ba người ngồi vào bên cạnh bàn ăn, cùng một chỗ ăn điểm tâm.

Ăn xong, Hạ Kiều Yên lên tiếng nói: "Anh hôm nay đi ra ngoài xử lý một chút chuyện. Em chăm sóc Tiểu Bảo nhé."

"Em ban ngày về nhà, dẫn Tiểu Bảo đi qua không có vấn đề gì đúng không?"

"Không có việc gì. Em ở bên cạnh con là được."

"Ừ. Vậy em cũng không có vấn đề gì rồi."

Hạ Kiều Yên nói xong, lên lầu thay quần áo đi làm.

Tần Dĩ Duyệt ăn xong bữa sáng, cùng Tiểu Bảo đến hoa viên tưới cây, sau đó lái xe về nhà.

Tiểu Bảo ở trên ipad nhỏ viết: "Baba nói bà ngoại sinh bệnh rồi. Có thật không vậy mẹ?"

"Bà ngoại có chút cả, có lẽ gặp được con, bà ấy sẽ tốt lên thôi."

Khuôn mặt nhỏ đầy thịt của Tiểu Bảo biểu cảm hiện lên có chút uốn éo. Một hồi lâu mới viết: "Con cũng không phải bác sĩ."

"Nhưng bà ngoại thích con mà. Bà ấy mà gặp được con chắc chắn sẽ thật vui vẻ, bệnh cũng sẽ rất nhanh hết."

Tiểu Bảo gật đầu, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Ngoài cửa sổ đang có một chiếc xe buýt lái ngang qua. Bên trong có tràn đầy người.

Tiểu Bảo biểu cảm có chút khản trương.

Tần Dĩ Duyệt cảm giác được Tiểu Bảo khác thường. Đem cái động tác nhỏ này nhớ ở trong lòng.

Lúc Tần Dĩ Duyệt nắm bàn tay nhỏ của Tiểu Bảo về đến nhà. Lạc Minh Mị đã ở trong phòng bếp bận rộn rồi.

Tần Dĩ Duyệt thấy thế, bất mãn nói: "Lạc phu nhân. Thân thể của người còn chưa khỏe mà bay nhảy cái gì? Có chuyện gì thì để con làm! Có thể để cho con có cảm giác rằng mình còn tồn tại không vậy ạ?"

"Biết rõ cháu ngoại của mẹ sắp đến, mẹ không thể làm món bánh ngọt sở trường của mẹ cho cháu mình được sao?" Lạc Minh Mị khẽ nói.

Tần Dĩ Duyệt để cho Tiểu Bảo tự do hoạt động, sau đó đi vào phòng bếp, dùng tay sờ lên trán Lạc Minh Mị, "Khá tốt. Không có phát sốt."

"Tổ chất thân thể của mẹ coi như cũng được lắm đó." Lạc Minh Mị nói xong cười tủm tỉm mà đem bánh ngọt vừa rắc bơ lên cùng nước hoa quả mang sang, "Bảo bối, nếm thử bánh ngọt bà ngoại vừa làm này."

Tiểu Bảo hai mắt có chút sáng lên mà nhìn bánh ngọt, viết: "Mẹ con cũng đã làm."

"Mẹ con làm nhất định không ngon bằng bà ngoại con làm."

Tần Dĩ Duyệt nhẹ ho khan vài tiếng, "Khục khục, con vẫn còn ở hiện trường, nói chuyện làm ơn chú ý một chút."

"Có cháu ngoại của mẹ ở đây, con đã trở nên trong suốt rồi."

Tần Dĩ Duyệt không để ý mà nhún nhún vai, nhìn thấy Tiểu Bảo cũng không bài xích Lạc Minh Mị, vì vậy nên cô lên lầu đến phòng sách mà cô cùng bố cô dùng chung, xem thử có thể tìm thêm được một ít manh mối hay không.

Tần Dĩ Duyệt đem thiết kế của bố mình lật xem một hồi, sau đó ngồi vào ghế sau cái bàn, mở ngăn kéo bên phải.

Bố cô mặc dù sẽ dùng điện thoại để lưu số điện thoại, nhưng ông ấy vẫn sẽ đem số điện thoại ghi trên một danh bạ điện thoại riêng biệt, thuận tiện tìm kiếm và sao lưu.

Tần Dĩ Duyệt mở ra cuốn sổ nhỏ xinh xắn ghi các số điện thoại, tìm được một số điện thoại của người đồng nghiệp có quan hệ tốt với bố mình, gọi sang.

Điện thoại rất nhanh kết nối được.

Tần Dĩ Duyệt nói: "Chú Hà, chào chú. Con là Tần Dĩ Duyệt."

"Tiểu Duyệt, chào con. Con gọi điện thoại tìm chú, là muốn nghe chuyện của baba con sao?"

"Đúng rồi ạ, baba con đột nhiên phát sinh chuyện như vậy, con cùng mẹ của con nhất thời cũng không biết nên xử lý như thế nào? Bất đắc dĩ chỉ có thể tìm chú Hà nghe ngóng một chút, xem thử có có biện pháp nào có thể giải quyết chuyện này hay không."

"Chuyện này chú gần đây cũng đang xem chừng, những người đó có ý hại ba của con đấy, bọn họ có cái gọi là những chứng cứ đó, chú đều đã nhìn thấy. Người ngoài nghề không biết bên trong nặng nhẹ, tin tưởng những chứng cứ kia, người trong nghề này chỉ cần cẩn thận là sẽ biết rõ."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy không khỏi có chút sốt ruột, "Nếu như tòa án bên kia tìm những chuyên gia trong ngành vừa lúc bị những người kia mua chuộc, baba con sẽ rất nguy hiểm."

"Đúng vậy, cái này cũng chính là chỗ chú lo lắng đấy. Bất quá, hôm nay chú nghe được một ít tiếng gió, khiến cho chú yên tâm không ít."

"Âm thanh của ngọn gió nào đây ạ?"

"Người của Khổng gia đã tham dự chuyện này, nói là sẽ phái chuyên gia xem xét."

"Khổng gia?" Tần Dĩ Duyệt có chút giật mình, bố cô làm việc trong ngành xây dựng, cô mua đầm thấm đất cũng hiểu rõ một ít chuyện trong ngành công nghiệp xây dựng này.

Địa vị của Khổng gia ở trong ngành công nghiệp xây dựng này, giống như địa vị của Vạn Đạt[1] trong ngành điện ảnh.

Vạn Đạt không muốn làm một bộ phim có phòng bán vé, có thể đạt được bằng cách giảm số lượng phim.

Tương tự, Khổng gia không muốn cho một kỹ sư xây dựng thuận lợi ở trong cái nghề này sinh tồn, cũng chỉ là búng tay một cái mà thôi.

"Đúng. Bất kỳ người nào mà Khổng gia phái đến, đối với bố con đều là có lợi mà vô hại. Con nói mẹ con đừng lo lắng, bố của con rất nhanh là có thể đi ra."

"Cảm ơn chú Hà."

"Chú chuyện gì cũng không có làm, không cần cảm ơn chú đâu. Có cái gì mới, chú sẽ gọi điện thoại cho con hoặc mẹ con, con nói cho mẹ con, đừng để bà ấy lo lắng."

"Vâng ạ."

Tần Dĩ Duyệt đợi người bên kia tắt máy, cô mới để điện thoại di động xuống.

Trong đầu rất nhanh tự hỏi tại sao chuyện này lại trở nên như vậy.

Kỳ thật, đáp án rất rất dễ dàng nhìn thấy được.

Hạ Kiều Yến ở sau lưng thúc đẩy chuyện này!

Điều này cũng làm cho cô càng thêm mờ mịt cùng hoang mang rồi.

Nếu như nói cô bởi vì Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo làm mất đi trong sạch, còn có tại trong tình huống không biết rõ bị kết hôn.

Nếu nói hai chuyện này, Hạ Kiều Yến đúng là đã mắc nợ cô.

Nhưng sau đó 200 triệu cùng một cái hôn lễ long trọng, cũng xem như là đền bù rồi.

Hiện tại Hạ Kiều Yến lại còn vì cô mà sử dụng người của mình.

Tần Dĩ Duyệt nói trong lòng không có một chút xúc động, quý cũng không tin.

**

Hạ Kiều Yến đem xe dừng ở cửa lớn của Tiêu Dao các, đem chìa khóa xe giao cho người giữ cửa, sau đó trực tiếp tiến vào phòng riêng của Tiêu Dao các.

Trong phòng lớn, đã có bốn người ở bên trong rồi.

Tới gần cửa ra vào, một người đàn ông đứng lên, cười nói: "Nhị ca, anh cuối cùng cũng đến rồi. Hiện tại gặp mặt anh một lần, không thua gì gặp mặt tổng thống nước Mỹ đâu đó."

"Cậu vừa ra nước ngoài, đã đi hơn mười năm không trở lại. Thật vất vả mới có thể về đây một lần, anh có thể không đến sao?" Hạ Kiều Yến nhìn Từ Mạc Á, ở bên cạnh anh ta ngồi xuống, "Lần này định ở đây bao lâu?"

"Xử lý xong công việc em sẽ trở về."

"Cậu không tính ở lại đây sao?"

"Ở nước ngoài trong thời gian dài, đã cảm thấy quen thuộc rồi." Từ Mạc Á vuốt vuốt ly để cao trong tay, ở trong lò ghê mờ nhạt hiện ra vài phần u buồn.

"Cậu đã thích, anh cũng không nói cái gì. Cho dù cậu không ở trong nước, có cái gì muốn giúp đỡ, cứ việc nói thẳng."

Từ Mạc Á cười cười, "Nhị ca, anh không giống trước đây nữa rồi."

"Mấy người chúng ta cũng có giống khi xưa đâu." Hạ Kiều Yến uống ly rượu, nhìn về phía đối diện Không Tu Thanh có Ôn Cổ đang ngủ kế bên, giương cái cằm lên, hỏi "Ôn Cổ làm sao vậy? Giữa ban ngày lại say rượu."

Không Tu Thanh nhếch miệng, "Có người phụ nữ chạy theo người khác chứ sao."

"Lan Phi?"

"Không phải cô ấy, còn có thể là ai chứ." Không Tu Thanh nói xong, tức giận mà chà xát mặt Ôn Cổ, "Anh nói xem tiểu tử này có phải là rảnh rỗi đi tìm đường chết hay không? Người phụ nữ như Lan Phi mà thẳng thóc này còn có gì không vừa ý chứ? Từ đại học đến bây giờ cô ấy đều vì cậu ta làm biết bao nhiêu chuyện, cậu ta ở bên ngoài bao đường tiểu minh tinh, cùng một đồng phụ nữ đây đưa không rõ. Mấy người phụ nữ đó cảm hình ảnh ướt át đến Ôn gia náo loạn, cũng là Lan Phi dọn dẹp cho đấy. Hiện tại tốt rồi, người ta muốn kết hôn, cậu ta lại không muốn."

[1]: Vạn Đạt: Tập đoàn Đại Liên Vạn Đạt là một đế chế kinh doanh hùng mạnh, đa ngành, từ bất động sản cho đến truyền thông với giá trị lên đến 634 tỷ tệ (tương đương 91,7 tỷ USD). Là tập đoàn nắm giữ hệ thống rạp chiếu phim AMC, hệ thống rạp lớn thứ hai được mua từ Mỹ

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Người chịu thiệt nhất vẫn là cô

Hạ Kiều Yến liếc mắt, "Người trong vòng tròn quyền quý luân quần này, ai cũng biết Lan Phi là người phụ nữ của nó, có ai dám lấy?"

"Không phải người trong này, chỉ là viên chức nhỏ bình thường thôi."

Hạ Kiều Yến kinh ngạc, "'Cô ấy có ý kích thích Ôn Cổ sao?"

"Em vừa rồi gọi điện thoại cho Lan Phi hỏi tình huống, cô ấy rất nghiêm túc. Cũng đã cùng cái người đàn ông đó chụp cả ảnh cưới rồi." Không Tu Thanh cầm di động đưa cho Hạ Kiều Yến, "Là người này đây, cũng không đẹp trai cũng không có tiền. Chẳng biết Lan Phi đồ hấn vì cái gì. Cùng Ôn Cổ mười năm qua lại, cô ấy nếu kiên trì một hai năm nữa, Ôn gia bức Ôn Cổ kết hôn, cô ấy không phải là người sẽ dễ được chọn nhất sao? Hiện tại lập gia đình, trước đây chịu đựng nhiều năm như vậy, không phải là vô ích à? Cô này đầu óc chắc bị úng nước à nha."

Hạ Kiều Yến lướt mấy tấm hình trên điện thoại di động. Ảnh chụp cô dâu thoát nhìn rất bình thường. Cơ bản trên đường cái dùng mấy trăm đồng tiền cũng có thể chụp rồi.

Cả người đàn ông đó cũng rất bình thường, nhưng ánh mắt của Lan Phi rất dịu dàng.

Hạ Kiều Yến đưa di động trả lại cho Không Tu Thanh, "Anh đợi tìm Lan Phi nói chuyện."

"Anh hôm nay rảnh rỗi quá vậy? Không cần chăm Tiểu Bảo sao?"

"Tiểu Bảo cùng mẹ nó đi về nhà ngoại rồi."

Không Tu Thanh cùng Từ Mạc Á với nhìn thoáng qua nhau. "Tiểu Bảo gọi Tần Dĩ Duyệt là mẹ rồi hả?"

"Ừ. Thằng bé rất thích Tần Dĩ Duyệt."

Ôn Cố vẫn luôn ngủ dậy giờ, đột nhiên quát một tiếng. "Trừ phi lão tử chết rồi, em ai cũng không thể gả!"

Ba người nhìn trong chốc lát. Hạ Kiều Yến nói: "Anh đi trước tìm Lan Phi, mấy đứa xem nó. Mặc Á. Cậu trước khi đi nói với anh một tiếng, chúng ta lại gặp nhau."

"Nhất định. Anh cứ đi giải quyết chuyện của Ôn đại thiếu đi."

**

Ngoại ô.

Hạ Kiều Yến đem chiếc xe dừng ở trước một căn nhà bình thường.

Đó là một căn nhà nhỏ mới xây, trước căn nhà có một khuôn viên nhỏ. Bên trong trồng hoa cũng hơn nửa là tranh hoa điêu trong chợ tùy ý là có thể thấy được.

Hạ Kiều Yến đứng ở trước cửa sắt, không có thò tay đẩy ra.

Lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Lan Phi.

Một lát sau, bên trong vang lên một tiếng chuông quen thuộc.

Một giọng nữ nhu hòa, dễ nghe vang lên, "A lô, Kiều Yến."

"Anh đang ở trước nhà em."

Lan Phi thanh âm dừng một chút, "Khổng Tu Thanh nói với em không ít, em cũng đã giải thích đã qua. Kiều Yến, em không quá muốn gặp người có quan hệ cùng anh ấy, thực tế các anh còn là bạn của anh ấy nữa."

"Em cảm thấy anh sẽ đến nơi này, nghe em nói một hai câu rồi sẽ đi sao?"

Lan Phi giọng dừng một chút, lát sau nói: "Anh chờ một chút."

Hạ Kiều Yến ngồi trở lại trong xe, nhìn người phụ nữ trong căn nhà nhỏ chậm rãi đi ra.

Đó là một người phụ nữ không tính là xinh đẹp, nhưng nếu có thể nhìn lại lần thứ hai, khí chất rất yên tĩnh, trưởng thành.

Hạ Kiều Yến gặp Lan Phi rất nhiều lần, trước đây Lan Phi trên người cũng chỉ mặc quần áo xa xỉ của các nhãn hiệu lớn.

Hiện tại mặc loại quần áo bình dân, trên mặt cũng không có trang điểm, thanh thanh đạm đạm, lại có một cảm giác xinh đẹp rất khác.

Lan Phi đi đến chỗ ghế lái, gõ cửa sổ xe.

Hạ Kiều Yến đem cửa sổ xe hạ thấp xuống ra, "Lên xe đi."

"Em dẫn anh đi xung quanh đây một chút."

Hạ Kiều Yến từ chối cho ý kiến, xuống xe đi theo sau lưng Lan Phi.

Lan Phi mang theo đi đến đầu đường nhỏ Hạ Kiều Yến, chọn một cái quán nhỏ ven đường tùy ý ngồi xuống.

Hạ Kiều Yến mắt nhìn trong quán nhỏ, không có động tác gì khác.

Lan Phi cười cười, "Kiều Yến, anh cũng hiểu được quyết định của em là quá qua loa sao?"

"Em vội vàng kết hôn như vậy, tỷ lệ hạnh phúc không có lớn."

"Vậy còn anh? Anh lúc đó chẳng phải đột nhiên cùng một người phụ nữ quen biết không lâu kết hôn hay sao?"

"Chúng ta không giống nhau."

"Đúng là không giống nhau. Cùng đàn ông các anh so, phụ nữ luôn chịu thiệt đấy, còn lại là mấy người đàn ông có quyền có thể như mấy anh. Ai tranh giành các anh được?" Lan Phi cười có chút miễn cưỡng.

"Em là vì Ôn Cố không chịu kết hôn với em, cho nên tìm một người đàn ông để kích thích nó sao?"

"Em không có nhầm chán như vậy. Mười năm cũng đã chờ rồi, thì sợ gì nữa. Em chỉ là đột nhiên ghét cuộc sống như vậy. Anh nói xem, Ôn Cổ anh ấy có yêu em không? Nếu như anh ấy yêu em, sẽ có thể mỗi lần đều ném tiền cho em, lại để cho em tự mình đi phá thai sao? Các anh nghĩ thử, em một người đối mặt những ánh mắt nghi vấn của mấy người bác sĩ và y tá, trong lòng em nghĩ cái gì? Em mỗi lần đối mặt với mấy người bạn gái bên ngoài của anh ấy thì uy, cảm xúc khi đó của em là gì? Các anh với tư cách bạn bè của anh ta, sẽ cho rằng anh ta tối đa cũng chỉ chơi vài năm, sẽ không xảy ra chuyện gì. Đến lúc đó Ôn gia thúc giục kết hôn, em sẽ thuận lý thành chương mà gả cho anh ấy." Lan Phi lau nước mắt trên mặt nước mắt, giọng nói bắt đầu phát run, "Đây cũng chỉ là một loại khả năng mà thôi. Trả giá của em trong những năm này người của Ôn gia sẽ không thể nào không nhìn ra, nhưng vì cái gì không có một người nói đến chuyện kết hôn của em và Ôn Cổ? Em đã 29 tuổi, sang năm sẽ là 30 rồi."

Lan Phi hít một hơi sâu, tiếp tục nói: "Cơ thể của em bởi vì phá thai quá nhiều, đã rất yếu rồi. Rất có thể sau này không có con được nữa, Ôn gia sẽ chấp nhận đưa con dâu như vậy sao? Em nghĩ, bọn họ sẽ không cần đâu. Hơn nữa, cùng Ôn Cổ sau khi kết hôn, em sẽ trải qua cái kiểu gì cũng không cần nghĩ, đại khái là giống như mười năm này. Loại cuộc sống như thế, em một chút chờ mong cũng không có. Em hiện tại gặp được một người đàn ông, anh ấy tuy không có nhiều tiền giống các anh. Nhưng anh ấy lắng nghe, quan tâm em, cũng chăm sóc em, cho dù đời sống vật chất không tốt, vậy thì sao? Em cùng anh ấy cũng không phải cố gắng gì nhiều, trôi qua cuộc sống trình độ bậc trung là không thành vấn đề."

"Em cảm thấy hẳn ta sẽ không để ý đến quá khứ của em?"

"Những chuyện kia em đều đã nói cho anh ấy biết rồi. Anh ấy nói không ngại." Lan Phi nhìn về phía Hạ Kiều Yến, "Anh có phải cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi? Có thể em cảm giác không thấy anh ấy lừa gạt và nói dối em"

"Anh vẫn cảm thấy em làm như vậy là quá mạo hiểm. Ôn Cổ cũng không phải không có tình người, em ở cùng nó mười năm, nó sẽ không để em thua thiệt."

"Có thể em muốn chính là yêu, không phải là thua thiệt hay tiền bạc." Lan Phi ánh mắt thông thả mà nhìn về núi rừng xa xa, "Anh trở về nói với anh ấy, em không hận. Mười năm nay trải qua như vậy, hiện tại đi đến bước này, một ít nguyên nhân cũng là do em, chưa nói tới ai trách ai. Đối tượng kết hôn sau này của anh ấy nhất định sẽ so với em tốt hơn, không cần phải vì em mà thương tâm quá lâu, làm như thế nào thì chơi như thế đó."

Lan Phi nói xong, không có nhìn Hạ Kiều Yến, đứng dậy quay trở lại con đường cũ.

Hạ Kiều Yến vẫn không nhúc nhích mà đứng ở nơi đó, đối với chuyện của Ôn Cổ cùng Lan Phi không nói bất cứ cái gì.

Chuyện mà Ôn Cổ làm ở trong đám người quyền quý của bọn họ là rất bình thường, không ít người sau khi kết hôn, trước hôn nhân chơi như thế nào hôn sau cũng còn như vậy, chỉ cần ở trước cuộc hôn nhân đã nói qua rồi, vợ chồng song phương cơ bản sẽ là một mắt nhắm một mắt mở, hoặc là cả hai cùng chơi.

Nhưng không thể không thừa nhận, cách làm như vậy rất đau đớn.

Những người đàn ông như bọn họ, cho dù chơi bởi đến bốn mươi tuổi, muốn kết hôn, cũng sẽ có một đám phụ nữ trẻ tuổi, mười mấy hai mươi mấy nhào đến.

Phụ nữ thì không giống vậy.

Cho dù có tiền có thể có sắc, các cô đã qua 30 tuổi, đối tượng có thể lựa chọn kết hôn cũng ít đi rồi.

Hạ Kiều Yến không cách nào phủ nhận lựa chọn hiện tại của Lan Phi.

Cô đem quãng thời gian thanh xuân tươi đẹp nhất đều đặt ở trên người Ôn Cổ, trôi nhanh đến lúc cô 30 tuổi, cô vẫn như trước, không có đi đến hôn nhân.

Thậm chí nhìn vào cách cô cùng Ôn Cổ chia tay, ngay cả tiền chia tay tối thiểu cũng sẽ không có.

Nói cho cùng, người chịu thiệt nhất vẫn là cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chúng ta không phải đã làm rồi sao?

Tần Dĩ Duyệt thay quần áo ngủ cho Tiểu Bảo, đem nhóc nhét vào trên giường của cô.

Tiểu Bảo có chút mệt mỏi mà nhìn cô, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Tần Dĩ Duyệt nhìn không được ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc hôn một cái, đứng dậy xuống lầu.

Lạc Minh Mị nghe được tiếng bước chân, cũng không quay đầu lại mà hỏi: "Tiểu Bảo ngủ rồi?"

"Vâng." Tần Dĩ Duyệt ngồi vào bên cạnh Lạc Minh Mị, cùng bà ở một chỗ xem phim về gia đình luân lý. "Chuyện của baba có thể xoay chuyển được, mẹ đừng lo lắng."

"Mẹ không lo lắng về ông ấy. Mẹ lo con hơn."

"Lo lắng con cái gì?" Tần Dĩ Duyệt mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

"Con cùng Kiều Yến vừa kết hôn, luôn gây phiền toái cũng không tốt. Mặt khác, hai đứa kết hôn lâu như vậy, con đi qua nhà chính của Hạ gia được mấy lần? Làm chuyện mà một người con dâu nên làm, con trong lòng phải biết. Ai da. Mẹ trước đây cũng là quá nuông chiều con rồi, loại chuyện vụn vặt đều không cho con học, hiện tại tốt rồi. Sau khi kết hôn cùng khi không kết hôn chẳng khác gì nhau."

Tần Dĩ Duyệt đầu đầy hắc tuyến. "Kiều Yến không đề cập tới, con chỗ nào không biết xấu hổ mà nói ra. Chẳng lẽ con trực tiếp hỏi, 'Cái kia, chúng ta khi nào đi đến nhà của anh ăn một bữa cơm?'" sẽ bị đánh chết đó mẹ à?"

"Mẹ đây đánh con chết trước!" Lạc Minh Mị tức giận mà liếc cô một cái. "Ngoại trừ cùng người Hạ gia tạo quan hệ tốt bên ngoài. Còn chuyện sinh con đẻ cái nữa. Loại tình huống của Tiểu Bảo, ít nhất hai ba năm sẽ không nghĩ đến chuyện có con, có thể còn lâu hơn nữa. Đến lúc đó, con là ngoài tuổi sản phụ rồi."

"Mẹ. Con xin mẹ đó, mẹ có thể đừng lo lắng nhọc lòng như thế không? Con vừa mới kết hôn không bao lâu, có thể không sinh con hay sao?"

"Con nếu sẽ nhớ việc này, mẹ mới lười lo lắng giúp con."

"Mẹ vẫn là giống như trước đi, cùng baba không có việc gì thì đi chơi đi."

"Lắm điều, tự con nghĩ kĩ đi, ngày nào đó không cẩn thận bị đá ra rồi, đừng nói là mẹ không có nhắc nhở con đó."

"Đã biết. Con bị bọn họ đập ra rồi, sẽ liền mang mẹ ở trên đường phố ăn xin."

Lạc Minh Mị chẳng muốn tiếp tục đáp lại cô, đi lên lầu nghỉ ngơi.

Tần Dĩ Duyệt chán đến chết mà xem TV một lát, bỗng nhiên phát hiện gần đây cuộc sống gia đình của cô trôi qua tạm ổn thật sự là có chút khép kín.

Từ sau khi kết hôn, ngoại trừ bệnh viện sẽ là ở nhà, ngay cả phố cũng không có đi dạo qua.

Loại cuộc sống này thật sự là quá bóp méo.

Tần Dĩ Duyệt lấy điện thoại di động ra, muốn gọi điện thoại cho Dương Nhã Vi, lại nhìn thấy được tin nhắn của Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến: Tiểu Bảo có khỏe không?

Tần Dĩ Duyệt nhìn xuống thời gian gửi, là 10 phút trước.

Vì vậy trả lời: "Khá tốt, bây giờ thằng bé đang nghỉ trưa."

Tần Dĩ Duyệt vừa đem tin nhắn gửi đi, Hạ Kiều Yến đã gọi điện thoại tới.

Tần Dĩ Duyệt vội tiếp nhận cuộc gọi, "A lô."

"Em có muốn xuống dưới lầu không? Anh ở dưới lầu."

"Như thế có được không? Tiểu Bảo tỉnh dậy tìm không thấy người, sẽ tức giận chứ?"

"Nó không có yêt ột như vậy, xuống đây đi."

"Được."

Tần Dĩ Duyệt lấy chỗ giá áo trước cửa một cái áo khoác, sau đó mặc lên mình rồi mới đi xuống lầu.

Vừa đến dưới lầu, đã thấy Hạ Kiều Yến dựa vào cửa xe, không biết đang nhìn cái gì đó.

Trong khu nhà, các bác gái hoặc mấy cô gái trẻ cuối tuần không có đi làm đều đang nhìn anh.

Hạ Kiều Yến ngay lúc Tần Dĩ Duyệt đi ra khỏi cửa, đã mở ra cửa ghế phó lái rồi.

Tần Dĩ Duyệt ở trước mắt bao người, ngồi xuống.

Xe rất nhanh tự chạy nhanh ra khu nhà ở, chạy đến một con đường trung tâm trong công viên gần nhà Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt không biết Hạ Kiều Yến đây là có chuyện gì, mắt mang sự khó hiểu mà nhìn anh.

Hạ Kiều Yến tay phát hướng có cảm giác, cũng không lên tiếng.

Tần Dĩ Duyệt đợi trong chốc lát, cảm thấy định lực của mình không có tác động được Hạ Kiều Yến.

Vì vậy quyết đoán mở miệng trước, "Thỏ hào, chuyện gì đã xảy ra vậy? Bạn gái trước của anh đến tận cửa rồi, nên anh muốn ly hôn với em sao? Ly hôn thì có thể, nhưng mà 200 triệu em không có ý định trả về đâu đấy."

Hạ Kiều Yến bó tay rồi, "Trong mắt em, anh không quan trọng bằng 200 triệu sao? Có anh, em sẽ có càng nhiều tiền hơn đó."

"Đây không phải là giới hạn thấp nhất sao? Không có anh, em có 200 triệu cảm giác cũng rất tốt đẹp đấy."

Hạ Kiều Yến trực tiếp hừ một tiếng, chẳng muốn đáp lại cô.

Tần Dĩ Duyệt bị mẹ cô hừ thành thói quen, cũng lơ đãng, nhìn cảnh hồ nước bên ngoài cửa sổ xe.

Bên hồ nước còn có tuyết đọng, mặt hồ lá sen khô héo tiêu điều, ở trong ngày mùa đông lộ ra cảm giác ảm đạm không ánh sáng.

Tần Dĩ Duyệt phát hiện mình xem một hồ nước không có gì, cũng rất nồng nhiệt đấy, lập tức cảm thấy cuộc sống của mình tốt đến thế lương.

Cô đây là không có tinh thần theo đuổi.

Hạ Kiều Yến dùng ánh mắt còn lại nhìn Tần Dĩ Duyệt, phát hiện nửa mặt cô vô cùng xinh đẹp.

Nhất là ánh mắt của cô.

Trắng đen phân rõ, trong suốt cùng linh động, còn mang theo cảm giác giống như một đứa trẻ vô tội.

Tần Dĩ Duyệt phát hiện được Hạ Kiều Yến nhìn mình, liếc anh một cái

"Nhìn một lần thu 100 triệu, đưa em"

"Em đùa giỡn như vậy, người nhà em có biết không?"

"Biết rõ đó. Em chính là bị bọn họ dạy dỗ ra thế này mà, khục khục." Tần Dĩ Duyệt thu hồi nụ cười tươi rói, "Ừmmm, thỏ hào, cảm ơn anh đã sai người hỗ trợ xử lý chuyện của bố em."

"Em đã là vợ anh rồi, để cho người khác khi dễ bố vợ của anh, mặt mũi anh đặt chỗ nào đây?"

"Em thì cũng cho là như vậy đấy, cho nên em sẽ cảm ơn trên miệng mà thôi."

Hạ Kiều Yến: "..."

Tần Dĩ Duyệt nhìn biểu cảm im lặng của anh, nhìn không được cười lên ha ha, "Đi thôi. Đêm nay em xuống bếp, khao đại công thần một phát, ngay cả mẹ của em cũng đã nhiều năm không ăn đến đồ ăn em làm rồi."

"Vì vậy, anh nên cảm thấy rất cảm động."

"Hoàn toàn đúng."

Hạ Kiều Yến tay trực tiếp xoa xoa đầu cô, không muốn cùng cô gái nhỏ này nói chuyện nữa.

Tần Dĩ Duyệt nghi ngờ nói: "Thỏ hào, nói mục đích hôm nay của anh đi. Không phải đột nhiên cảm thấy em vừa xinh đẹp lại còn đáng yêu, quyết định tính toán từ điển thành thật sao?"

"Chúng ta không phải đã làm rồi sao." Hạ Kiều Yến giọng chậm rãi nói ra từng chữ trong câu.

Tần Dĩ Duyệt hung hăng nuốt một phát, rất muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

"Vậy anh tới đây làm gì?"

"Nhìn thử em có mang theo con của anh chạy đi không."

"Anh quá lo lắng, lá gan của em không có to đến trình độ này."

Hạ Kiều Yến mắt nhìn đồng hồ, "Đi mua đồ ăn đi."

"Không đi!"

"Lời nói của em vài phút trước bay mất rồi à?"

Tần Dĩ Duyệt về mặt thành thật nói: "Đi siêu thị với anh, sẽ bị vây xem như con khi đấy."

"Nói như em có quyền để nói không vậy." Hạ Kiều Yến trực tiếp khởi động xe, dừng ở bãi đỗ xe của siêu thị cỡ lớn gần đó.

Tần Dĩ Duyệt không ôm hi vọng nói: "Thỏ hào, anh ở trong xe chờ. Cái loại mua thức ăn vụn vặt này không có cần có kỹ thuật, để cho em tùy tiện một chút là sẽ làm xong ngay thôi."

Câu trả lời của Hạ Kiều Yến là xuống xe, đi vòng qua bên kia xe chỗ Tần Dĩ Duyệt, mở cửa xe cho cô.

Tần Dĩ Duyệt rất biết nghe lời mà đi xuống xe.

Quả nhiên, như Tần Dĩ Duyệt dự đoán.

Cô cùng Hạ Kiều Yến vừa xuất hiện ở trong siêu thị, sẽ liền hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Đương nhiên, những ánh mắt kia cơ bản đều chỉ dừng lại ở trên người của Hạ Kiều Yến.

Ngẫu nhiên cũng có vài ánh mắt rơi xuống trên người cô, nhưng không đến một giây đồng hồ lại dời đi.

Đoán chừng những em gái trẻ tuổi trong mấy nhóm người đó sẽ thầm nghĩ: "Một người đàn ông đẹp trai như thế mà lại ném vào người phụ nữ ở cùng một chỗ, quá lãng phí tài nguyên rồi. Bên cạnh anh ấy đứng đấy nếu là tôi thì tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Ngài Hạ, ngài quản vợ ngài đi

Tần Dĩ Duyệt ở trong tâm lặng lẽ bỏ não chính mình.

Cô da mặt cũng dày, thấy nhiều mấy người giống họ rồi, nên cũng không có gì cảm giác.

Cô muốn đi đến chỗ đặt xe đẩy định lấy một chiếc.

Hạ Kiều Yến đã đi trước cô một bước, đi qua đẩy rồi quay lại, hỏi: "Bắt đầu mua ở đâu đây?"

"Thức ăn sống ở tận cùng khu đầu tiên, từ chỗ ấy bắt đầu đi."

"Được."

Hai người chậm rãi đi đến khu thức ăn tươi sống, Tần Dĩ Duyệt chọn lựa vài loại thịt ngon, lại chọn lấy mấy loại đồ ăn chay, cùng một số rau củ quả, hoa quả phối hợp.

Đến khi đến khu đặt mấy món như sữa bò, sữa chua, chân giò hun, thì xe đẩy bên trong đã chật không ít đồ.

Riêng những vật này đã nhét đủ nửa cái xe đẩy.

Hạ Kiều Yến bật cười. "Em mấy tuổi rồi, còn ăn mấy món này vậy?"

"Em và mẹ em lại thích như thế đấy. Đúng rồi, Tiểu Bảo thích ăn đồ ăn vặt gì không, mua cho thằng bé một ít. Với tư cách một người mẹ kẻ không chuyên nghiệp, em chưa mua lễ vật đúng nghĩa cho con mình đâu, cũng không thể nào nói nổi."

"Đừng ở trước mặt nó nói cái từ này." Hạ Kiều Yến nghiêm túc nói.

"Được." Tần Dĩ Duyệt hiểu rõ mà gật đầu. "Vậy thì mua cho thằng bé cái gì bây giờ?"

"Em nhìn cái gì thuận mắt thì mua cái đó thôi."

"Vói tư cách một vú em. Anh qua loa như vậy có thích hợp không?"

"Rất thích hợp đấy."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Cuối cùng, Tần Dĩ Duyệt mua cho Tiểu Bảo hai cái áo len in hình chú gấu Boonie, cùng đôi giày nhỏ.

Đến lúc đến quầy thu ngân, Hạ Kiều Yến đẩy xe. Nói: "Em ra bên ngoài chờ nhé."

"Ừ."

Tần Dĩ Duyệt đi ra bên ngoài, ngồi xuống trên ghế chờ dài, qua một đám người nhìn về phía Hạ Kiều Yến trông như Hạc giữa bầy gà.

Trong cái kinh nghiệm yêu đương thiếu muối vô cùng nghiêm trọng kia, cơ hội được đối xử như vậy đúng là không nhiều lắm.

Khi cô đối mặt với bạn bè đồng giới, đồng nghiệp, hay là mẹ, cô đều có cảm giác như mình là một người đàn ông. Rất nhiều chuyện sẽ là tự mình cô xử lý, cũng thường xuyên chủ động quan tâm người bên cạnh mình.

Khi cùng Chu Tử Dương nói chuyện yêu thương ý, vì bận tâm đến mặt mũi của Chu Tử Dương, nên cô rất ít cùng hắn đi dạo phố, hay đến siêu thị mua đồ.

Không thể không nói, Hạ Kiều Yến trên nhiều khía cạnh cho cô cảm giác vô cùng đặc biệt và mới mẻ đó.

Anh đối xử với cô như đối xử với một người phụ nữ.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ vậy, nhìn Hạ Kiều Yến lần lượt lấy hai túi đồ lớn đi đến chỗ cô.

Tần Dĩ Duyệt chớp chớp mắt nhìn, thu hồi suy nghĩ, vươn tay muốn đi lấy một cái túi đồ trong hai túi đó.

Hạ Kiều Yến liếc cô một cái, đem chìa khóa xe bỏ vào trong tay cô.

Tần Dĩ Duyệt sờ sờ mũi, "Thỏ hào, anh làm như vậy em sẽ không yên tâm đấy."

"Cho nên?"

"Anh sau này tiếp tục nhé."

Hạ Kiều Yến mắt liền tròn trắng, hơi sức cũng giảm đi, giương lên cái cằm với cô, ra hiệu đi ra ngoài.

**

Hai người khi về đến nhà, Tiểu Bảo cũng đã tỉnh dậy rồi, về mặt đè nén khi rời giường giữ nguyên mà ngồi trên ghế sofa, nhìn thấy Hạ Kiều Yến và Tần Dĩ Duyệt về rồi, sắc mặt mới tốt hơn một chút.

Tần Dĩ Duyệt ngoắc ngón tay với Tiểu Bảo, "Bảo bối, đến đây."

Tiểu Bảo không tình nguyện mà nhảy xuống ghế sofa, nện bước chân ngắn đi đến bên người Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt theo trong túi đồ lấy ra cái áo len nhỏ, về mặt như hiến vật quý mà đưa tới trước mặt Tiểu Bảo, "Mẹ lần đầu tiên tặng cho con lễ vật như thế này, thích không nào?"

Tiểu Bảo nhìn ảnh trang trí trên áo len, trên mặt "囧", biểu cảm dờ dẫn một lúc lâu, mới nhận lấy.

Tần Dĩ Duyệt bị biểu cảm của nhóc đã kích một phát, mang theo đồ ăn chạy vào phòng bếp ngồi xuống chỗ góc tường.

Tiểu Bảo nhìn Tần Dĩ Duyệt đi mất, trên ipad viết: "Ngài Hạ, ngài không thể quản vợ của ngài sao? Loại quần áo ngây thơ như vậy thích hợp với con sao?"

"Không thích thì nói với mẹ đi."

Tiểu Bảo bị chặn họng một lúc, tức giận bất bình mà gõ ipad, "Baba tuyệt đối là có ý!"

"Baba chính là có ý đấy, con muốn thế nào?"

"Baba ngược đãi trẻ con!"

Hạ Kiều Yến ngay cả mí mắt đều lười được nhắc lên, trả lời: "Con làm như con ít giày vò baba vậy, yêu thương tương sát lẫn nhau không phải rất tốt sao?"

Tiểu Bảo tức giận mà trừng mắt với Hạ Kiều Yến, lắc lắc thân thể nhỏ chạy đi lên lầu.

Lúc chạy đi, cũng không có quên đem bộ quần áo in hình chú gấu Boonie kia theo.

Hạ Kiều Yến buồn cười mà cong cong khóe miệng, lắc lư đi đến phòng bếp.

Tần Dĩ Duyệt ở phòng bếp xử lý nguyên liệu nấu ăn, nghe được tiếng bước chân bình thản, cũng không quay đầu lại nói: "Anh bắt nạt con của em như vậy, em có đồng ý sao?"

"Em nghĩ bắt nạt như thế nào?"

"Em cảm thấy bệnh của Tiểu Bảo là bị người baba không đáng tin cậy như anh giày vò mới có được đó."

"Em đoán đúng rồi."

Tần Dĩ Duyệt cười cười, tiếp tục xử lý nguyên liệu nấu ăn trong tay, đột nhiên nói: "Thỏ hào, chúng ta có cần phải quay lại nhà chính cùng bố mẹ ăn cơm không, con dâu cả ngày không thấy cha mẹ chồng cũng không thích hợp đâu."

"Tại sao lại đột nhiên muốn gặp vậy?" Hạ Kiều Yến cau mày nói.

Tần Dĩ Duyệt không chút suy nghĩ, trả lời: "Không phải vừa bị mẹ của em, mẹ vợ của anh mắng sao? Nói em không hiểu chuyện, kết hôn giống như không kết hôn vậy, chuyện gì cũng không nghĩ. Bị bà ấy nói như vậy, em cũng hiểu được em rất không hiểu chuyện. Nếu em làm không đúng chỗ nào, anh nhớ nhắc em một chút đó. Nói như thế nào thì em cũng cảm nhiều tiền như vậy rồi, không làm việc nghiêm chỉnh, thì không thể nào nói nổi."

"Em là vì tiền nên mới như vậy?"

"Em nói không phải, anh khẳng định sẽ không tin."

Hạ Kiều Yến nghe vậy không biết là có nên bốp chét người phụ nữ thuận cán treo lên này, hay là nên hoài nghi về mị lực của mình một chút.

Mị lực bên ngoài của anh ở trước người phụ nữ giống như không có tồn tại vậy.

Từ khi vừa mới bắt đầu, cô đã một đường trốn, anh một đường đuổi.

Làm sao anh lại sống méo mó như vậy được nhỉ?

Thật vất vả tìm được người phụ nữ có tính cách khiến anh không chán ghét, cả thằng nhóc kia cũng thích để kết hôn cùng, kết quả người phụ nữ này vẫn có cái EQ không thể nào cao hơn, đầu gối!

Hạ Kiều Yến hừ một tiếng, cũng không quay đầu lại mà ra khỏi phòng bếp.

Tần Dĩ Duyệt khó hiểu mà nhìn bóng lưng của Hạ Kiều Yến, không rõ thỏ hào hôm nay bị làm sao vậy.

**

Hai ngày cuối tuần, Tần Dĩ Duyệt cơ bản đều ở nhà.

Tiểu Bảo ngoại trừ thời gian học tập đặc biệt, còn lại đều ở bên cạnh cô.

Khi cô nghiên cứu ca bệnh cùng xem sách chuyên môn, Tiểu Bảo cũng ở ngay tại đó dùng ipad xem giáo trình học tập của nhóc.

Thiết bị thường dùng của nhóc là hai máy tính bảng và một máy tính xách tay.

Một máy tính bảng nhỏ gọn, thuận tiện cho việc mang theo, một cái là máy tính bảng 13 inch, có kích cỡ gần bằng màn hình của máy tính xách tay, để nhóc để xem các hình vẽ hoặc video.

Laptop thì dùng để làm bài tập.

Tần Dĩ Duyệt vừa mới bắt đầu cũng thật lo lắng việc đứa nhỏ này xem thiết bị điện tử trong thời gian dài, con mắt sẽ chịu không nổi, nhưng cuộc sống của nhóc xem như có quy luật.

Ngoại trừ thời gian học tập cùng đi ra ngoài cần dùng ipad đánh chữ ra, thời gian còn lại nhóc vẫn hay dùng giấy bút.

Không thể không nói, Tiểu Bảo là đứa trẻ ít phiền phức nhất mà Tần Dĩ Duyệt từng được gặp, nhưng đồng thời cũng là làm động lòng người nhất đấy.

Ai cũng không biết, trong lòng của nhóc đến cùng cất giấu cái gì.

Ở sâu trong nội tâm nho nhỏ của nhóc ẩn chứa sợ hãi gì.

**

Thứ hai, Tần Dĩ Duyệt vừa xuất hiện tại văn phòng chỗ tầng trệt, Tiểu An giống như nhìn thấy chúa cứu thế mà lao đến.

"Chị Tần, khoa phụ sản bên kia gọi chị đi qua đó một chuyến." Tiểu An lo lắng nói ra.

"Tình huống như thế nào?"

"Khoa phụ sản bên kia hôm qua trời lúc chiều đã tiếp nhận một bệnh nhân nhỏ, bệnh nhân nhỏ đó rất không phối hợp, không muốn làm giải phẫu, người giám hộ bên kia rất có ý kiến đó chị."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Dồn ép chuyên nghiệp

Tần Dĩ Duyệt nhú nhú mày, rất nhanh liền hiểu là có chuyện gì xảy ra rồi.

Đại khái là chưa kết hôn nhưng lại có thai, người nhà muốn cho con bé làm giải phẫu.

Có thể con bé không muốn.

"Trưởng khoa bên họ cùng bác sĩ ở đâu hết rồi?"

"Họ đều còn chưa tới. Chỉ có bác sĩ Dương ở đó đối phó mà thôi. Bác sĩ Dương đã không có biện pháp rồi, em nhìn thấy vậy nên đến đây tìm chị."

Tần Dĩ Duyệt bước nhanh vào văn phòng, đặt túi xách xuống. Rất nhanh thay áo khoác trắng, "Đi thôi. Tình huống cụ thể đi trên đường rồi nói."

"Dạ."

**

Hai người đi theo cầu thang xuống lầu. Còn chưa tới chỗ tầng trệt của khoa sản, đã nghe đến tiếng cãi lộn kịch liệt cùng với âm thanh chửi rủa.

Tiểu An nuốt một ngụm nước bọt, có chút nhút nhát mà nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt mặt không biểu tình mà ra khỏi cầu thang. Đối với cả một hành lang loạn thành một đoàn nhìn như không thấy, âm thanh lạnh lùng nói: "Đây là muốn làm gì? Muốn đánh nhau phải không, vậy xin mời đổi chỗ khác, đừng làm ảnh hưởng đến người bệnh."

Dương Nhã Vi nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt lập tức nhẹ nhàng thở ra. Dịu dàng nói với bệnh nhân: "Mong mọi người an tâm một chút, đừng vội. Mời về từng giường ngủ nghỉ ngơi."

Các bệnh nhân tụ tập ở trên hành lang bệnh viện bị y tá dẫn về phòng bệnh của mình.

Tần Dĩ Duyệt đi đến trước mặt của một đôi vợ chồng mặt đỏ tới mang tai, "Mời hai vị đến trong văn phòng nói chuyện, đừng ở trên hành lang ảnh hưởng đến những người khác."

"Mấy người bác sĩ các người ngoài trừ biết nói chuyện có chút dễ nghe ra, thì còn có thể làm gì nữa?" Người phụ nữ bất mãn ồn ào.

"Còn có thể làm rất nhiều việc, nhưng mà hai người hiện tại là người nhà của bệnh nhân. Chúng tôi là bác sĩ, cũng đừng thảo luận chuyện chúng tôi là ai nữa. Đầu tiên cần giải quyết chuyện trước mắt đã."

Hai người vợ chồng nhìn vẻ mặt tinh táo, không sợ của Tần Dĩ Duyệt, chậm rãi mà gật đầu. Đi theo cô vào văn phòng của Dương Nhã Vi.

Tần Dĩ Duyệt tự nhiên ngồi vào sau bàn làm việc của Dương Nhã Vi, "Tình huống đại khái tôi đã nghe trợ lý của tôi nói qua rồi, hiện tại tôi muốn nghe xem muốn nói yêu cầu gì. Sau khi nghe xong. Bệnh viện chúng tôi sẽ cùng hai người nghiên cứu thảo luận, trao đổi lẫn nhau về cách xử lý tốt nhất."

Người đàn ông hướng trên mặt đất nhỏ một cái nước bọt, "Tôi nhờ vào! Tôi không tin tưởng mấy người các cô!"

"Không tin tưởng cũng không có sao. Nếu như thật sự không cách nào tin tưởng, có thể tiến hành làm thủ tục xuất viện, tìm bệnh viện mà hai người tin tưởng, chuyện này cũng có thể thực hiện đấy. Hai người tranh luận âm ỉ đã không thích hợp rồi, chuyện này cũng không cần tôi phải giải thích rõ ra nhỉ?"

Người đàn ông bị Tần Dĩ Duyệt hung hăng chặn họng.

Người phụ nữ còn lại nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt không yếu đuối có thể lấn tới như Dương Nhã Vi, không tự chủ mà nói chuyện mềm mại hơn, nhìn bằng tên trước ngực Tần Dĩ Duyệt, "Bác sĩ Tần, chúng tôi không có ý chuyển viện, bệnh viện Nhã Đức chúng tôi vẫn rất tin tưởng mà. Tôi cùng chồng tôi là vì con tôi nên mới sốt ruột, con của chúng tôi mới 14 tuổi, nó học ở lớp chọn trong trường chuyên cấp 3, lại đột nhiên mang thai, chuyện này khiến chúng tôi còn con bé vô cùng sốc. Bệnh viện lại chậm chạp không đưa ra phương án giải quyết, chúng tôi trong lòng sốt ruột, cảm xúc có chút không khống chế nổi, tuyệt đối không có ý làm khó mọi người đâu."

"Tâm tình của hai người tôi hiểu, bệnh viện bên này cũng có chế độ quy định, tuyệt đối không phải cố ý kéo dài. Tôi không phải là người ở bên khoa phụ sản này, nhưng tôi có thể nói đơn giản cho hai người về quá trình hoạt động của bệnh viện. Nói như vậy, trẻ vị thành niên làm phẫu thuật, chúng tôi phải vô cùng cẩn thận. Chủ yếu biểu hiện ở ba phương diện, một là lo lắng thai ngoài tử cung, hai là xuất huyết nhiều, ba là tình huống bệnh nhân khỏe mạnh bình thường."

Tần Dĩ Duyệt nhìn hai vợ chồng chăm chú nghe cô nói chuyện, tiếp tục nói: "Hai người cảm thấy chúng tôi cố gắng kéo dài thời gian phẫu thuật, muốn cho mọi người ở viện nhiều ngày hơn, loại suy nghĩ này là không đúng. Buổi kiểm tra chiều hôm nay là kiểm tra thường lệ, để có thể tính toán tỷ lệ thành công khi đã loại bỏ kỹ thuật cùng những chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra. Nếu như hai người có thể cung cấp báo cáo kiểm tra sức khỏe bình thường của con gái hai người, ba phương diện này chúng tôi có thể xem xét giảm bớt, tranh thủ buổi sáng ngày mai làm giải phẫu cho cô bé. Tôi giải thích như vậy hai người đã hiểu rõ chưa nhỉ?"

"Đã hiểu đã hiểu, cảm ơn bác sĩ."

"Kể tiếp đi cho bác sĩ Dương trao đổi với hai người về mấy việc cần làm trước khi phẫu thuật."

"Được được."

Tần Dĩ Duyệt liếc nhìn Dương Nhã Vi, Dương Nhã Vi nhẹ gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt liền mang theo Tiểu An đi ra ngoài.

Tiểu An nháy nháy con mắt, "Chị Tần, chị không sợ hai vợ chồng họ đánh chị sao?"

"Bọn họ đánh chị, chị cũng có thể đánh trả. Sợ cái gì?"

"Nói cũng phải."

Tần Dĩ Duyệt bước chân dừng một chút, nói: "Muốn ở trong mấy chuyện rắc rối của ngành y mà có thể chiếm vị trí chủ động, phải là công tác của chúng ta trước giờ không có bất kỳ sai lầm nào. Vậy nên cần chủ động rèn luyện hàng ngày công việc và vượt qua thử thách kỹ thuật chuyên nghiệp, điểm này em phải nhớ kỹ."

"Em nhớ kỹ rồi."

"Bình thường vẫn phải có cảnh giác. Hiện tại truyền thông rất thích đưa tin đồn thất thiệt, người bệnh và người nhà họ bởi vì bệnh tật, đôi lúc mất đi sức phán đoán và lý trí tối thiểu, hành vi quá khích đến đâu cũng có thể làm ra được. Đến lúc đó, bởi vì bọn họ có hành vi quá khích, bị thương nặng hay tử vong, đều là chính chúng ta không may. Cái tính mơ mơ màng màng của em chắn chắn phải sửa đổi."

Tiểu An gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt sẽ rất ít cùng cô nói chuyện đứng đắn, nghiêm túc, nhưng một khi nghiêm túc, chăm chú, sẽ thật sự là khuyên bảo cô.

Cô không có khí thế hay bản lĩnh như Tần Dĩ Duyệt, nếu gặp được người nhà hoặc muốn thương tổn đến bệnh nhân của cô, cô khẳng định không thể xử lý tốt.

**

Buổi sáng bận rộn trôi qua, Tần Dĩ Duyệt lúc tan việc gọi điện thoại cho Dương Nhã Vi, hẹn cô ở căn tin bệnh viện ăn cơm.

Lúc các cô đến căn tin, Tiểu An đã lấy com giúp rồi.

Dương Nhã Vi hốc mắt có chút đỏ lên, hiển nhiên là đã vừa khóc.

Nhận lấy khay com, như thế nào cũng ăn không trôi.

Tiểu An thấy thế cầm khay của mình khay đi tìm bàn của các y tá khác ngồi chung.

Tần Dĩ Duyệt ăn hết hai phần com, nhin không được nói ra: "Cậu nha, trên mặt bất cứ lúc nào cũng đều treo một hàng chữ "Tôi hiền lành tốt bụng, nhanh

đến bắt nạt tôi!", khó trách suốt ngày bị bắt nạt si nhục."

Dương Nhã Vi bị lời của cô làm cho khóe miệng co quắp, "Thật hay giả vậy?"

"Nửa thật nửa giả. Tớ không biết cậu làm sao để hiểu được cương vị của một bác sĩ đó, riêng tớ thì tớ hiểu là trách nhiệm trong phạm vi công việc, phải đem nó làm cho tốt, để cho người khác tìm không thấy bất cứ sai lầm nào; mặt kỹ thuật bên ngoài, ai dám bắt nạt tớ, tớ liền vung tay ra! Nhất là đối mặt với bệnh nhân cùng người nhà họ đấy, thái độ phải mạnh mẽ cứng rắn lên."

Dương Nhã Vi gật đầu, vẫn không có tinh thần gì hết, "Dĩ Duyệt, tớ không làm như cậu được. Cậu vốn cứng rắn rồi, cho dù bị bệnh viện sa thải, bố mẹ cậu hoàn toàn có thể nuôi cậu, Hạ Kiều Yên cũng sẽ không nhìn mà bỏ qua. Tớ không giống vậy, nhà của tớ không ở Tân thành, tớ ở Tân thành đặt chân đã rất khó. Không có công việc, người nhà của tớ đều sẽ nhảy ra mắng tớ đấy."

Tần Dĩ Duyệt đem câu nói "Cho dù cậu bị sa thải rồi, tớ cũng có thể hỗ trợ." nuốt xuống.

Khích lệ một người tương đối dễ dàng, nhưng cô và Dương Nhã Vi, tính cách, gia cảnh đều không quá giống nhau, quan điểm cũng không giống.

Nhưng mà, cô thật sự không có cảm thấy đối phó với mấy người đó có khó đến bao nhiêu, Dương Nhã Vi thật sự là cẩn thận từng li từng tí rồi.

Mà con người cũng kỳ lạ ở chỗ này.

Bạn càng cẩn thận từng li từng tí, không hi vọng việc của người nào đó xảy ra chuyện gì, sự kiện đó lại càng có khả năng xảy ra.

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN WATTPAD @GameSo_BBB

Vote và cmt để cổ vũ tớ nhé^^

Editor: Game Sợ (@GameSo_BBB)

Tui vẫn úc hiểu tại sao 14 tuổi lại học cấp bar =))))))))

Bug rồi~

[Chuyên mục Spoil]

Sắp đến chuyện mà một cặp vợ chồng bình thường phải làm rồi các bạn uriiiiii =))))))))

Ai hóng không? ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Cùng chung chăn gối

Dương Nhã Vi trình độ ở trong khoa phụ sản cũng không tính chênh lệch mấy, thái độ công tác cũng tốt, chỉ là nhiều lần không thể xử lý chuyện liên quan đến mấy việc tai họa trong ngành y.

Cô ấy nếu lại tiếp tục như vậy, muốn thăng chức gần như là không thể nào.

Cho dù ở bên trong phòng có chỗ nổi danh, cũng sẽ không đến phiên cô ấy.

Bởi vì cô thiện lương, dễ bắt nạt, đến mức bệnh nhân nằm viện không bao nhiêu ngày cũng có thể nhìn ra. Thử hỏi lãnh đạo và đồng nghiệp đã cùng cô ấy làm việc chung nhiều năm như vậy có thể không nhận thấy sao?

Tần Dĩ Duyệt từng phân tích cho Dương Nhã Vi rồi, nhưng cô không có nghe.

Cô cũng không nói nhiều nữa.

Dù sao, Dương Nhã Vi cũng có suy nghĩ của mình. Cô không thể đem suy nghĩ của mình mà áp đặt lên người Dương Nhã Vi được.

Hai người im lặng ăn xong cơm, sau đó từng người quay lại văn phòng làm việc.

**

Buổi chiều, Tần Dĩ Duyệt trở lại biệt thự.

Thật xa đã nhìn thấy một con chó màu lông tuyết trắng. Thân thể to lớn của Samoyed trong sân chạy nhảy tứ lung tung, đem tuyết đọng trong sân thành đồng tuyết cao cao.

Tiểu Bảo đem người mình quần như cái bánh chưng, nằm sấp trên mình Samoyed. Đôi cánh tay nhỏ ôm lấy cổ Samoyed. Khuôn mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười trẻ con vô cùng vui vẻ.

Nhìn Tần Dĩ Duyệt xe lái vào nhà, một người một chó liền lao đến.

Tần Dĩ Duyệt chậm rãi đem xe dừng ở trong sân, vừa xuống xe đã bị chú chó liếm lấy.

Tần Dĩ Duyệt bất đắc dĩ mà sờ lên đầu một người một chó. "Bảo bối. Con chó này là sao đây? Con mới mua sao?"

Tiểu Bảo không muốn xa rời mà đem mặt vui vào dưới lông Samoyed. Không có dư tay viết chữ.

Quần gia ở một bên cười tủm tỉm nói: "Đây là chú chó mà thiếu gia và tiểu thiếu gia khi ở nước ngoài nuôi dưỡng, gọi là Xa Luân. Tiểu thiếu gia rất thích nó. Trước đây chú chó này bị thương, nên liền ở nước ngoài trị liệu. Hiện tại thương thế tốt lên rồi. Thì được vận chuyển bằng đường hàng không trở về."

"Ah ah, thì ra là thế. Có Xa Luân cùng Tiểu Bảo, tâm tình của thằng bé cũng sẽ tốt một chút."

"Đúng vậy."

Tần Dĩ Duyệt lên lầu thay đổi đồ mặc ở nhà. Lúc đi ra đã nhìn thấy Hạ Kiều Yến ngồi ở cạnh giường của cô, tay rất tùy ý mà đảo qua mấy cuốn sách y học mà cô đặt ở đầu giường.

"Anh trở về rồi sao?"

"Ừ." Hạ Kiều Yến đem sách thả lại vị trí cũ, "Từ hôm nay trở đi anh sẽ dời qua đây ngủ."

"Há? Anh làm sao nghĩ thông được vậy?" Tần Dĩ Duyệt nói xong rất muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

"Bác sĩ Tần, chúng ta là vợ chồng, một mực tách ra ngủ riêng, em cảm thấy thích hợp sao?"

"Em cảm thấy rất tốt mà."

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, em sẽ rất dễ bị đuổi ra khỏi cửa đấy."

Tần Dĩ Duyệt lập tức ai oán mà nhìn Hạ Kiều Yến, "Thỏ hào, anh suy nghĩ một chút đi mà."

Để cho cô cùng Hạ Kiều Yến cùng giường chung gối, cô trước sẽ không chịu được.

Cả ngày nhìn thấy anh, cũng đã là cực hạn của cô rồi.

Nếu cả buổi tối đi ngủ, bên cạnh ngủ cùng cũng là Hạ Kiều Yến, cô sẽ không thể khống chế được trái tim xử nữ già nua của cô rục rịch đâu đó!

Cái này quá thử thách cô rồi.

"Anh tới là để nói cho em biết, không phải để hỏi ý kiến của em. Buổi tối chuẩn bị tốt để "thị tẩm" đấy."

"Không được!"

"Em nói chuyện thật giống như em có quyền cự tuyệt ý, phản đối không có hiệu quả." Hạ Kiều Yến nói xong, chân dài bước ra ngoài.

Tần Dĩ Duyệt bực bội mà xoa xoa mặt, mặt ngã vào trên cái gối.

Ngày hôm nay không có cách nào trôi qua.

Cô vừa mới có thể chấp nhận cuộc sống trở thành mẹ của một đứa trẻ, hiện tại muốn chấp nhận một người đàn ông mỗi ngày đều ngủ ở bên người cô, cô không thể nào tưởng tượng được đó là cái dạng hình ảnh quái dị gì đâu đó.

Lúc ngủ cô có thói quen rải rộng tay rộng chân như cái máy bay vậy.

Sau này lúc ngủ phải hạn chế rồi.

Tần Dĩ Duyệt rầu rĩ mà nghĩ một hồi, thì chẳng muốn tiếp tục suy nghĩ tiếp.

Cô nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng, cô bây giờ còn không có năng lực gây ảnh hưởng đến quyết định của Hạ Kiều Yến.

...

Buổi tối sau khi ăn cơm tối xong, Tiểu Bảo gói lên lưng Xa Luân học tập, Tần Dĩ Duyệt cũng bất thường, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử mà ngồi đem chuyện của cô ấp ủ trong lòng, ngồi ở một bên ghế sofa nhìn một người một chỗ học tập.

Liên tục nhìn đến mười giờ tối.

Sau khi Tiểu Bảo và Xa Luân trong phòng tắm trình diễn đại chiến người và chó xong, cô mới lén lút mà lên lầu nhìn thử.

Quản gia và Lưu thẩm đã thu dọn xong phòng tắm bị hai đứa nhóc kia làm loạn, Hạ Kiều Yến cũng đem Tiểu Bảo ném vào trong chăn bông, liền nghênh ngang rời đi.

Hạ Kiều Yến đi ra vừa hay nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt lên lầu.

Ánh mắt hai người cách hơn nửa hành lang chạm vào nhau.

Tần Dĩ Duyệt đầu óc trống rỗng.

Hạ Kiều Yến buồn cười mà hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay, thấp giọng nói: "Đến đây."

"Nhưng mà."

"Cô nhóc này, em đang trong thời kỳ phản nghịch sao? Anh nói cái gì, em cũng đều muốn phản đối."

Anh mới trong thời kỳ phản nghịch, cả nhà anh đều trong thời kỳ phản nghịch!!!

Tần Dĩ Duyệt trừng mắt với Hạ Kiều Yến, bước nhanh lên lầu, tìm quần áo đi tắm xong liền vọt thẳng vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm rửa một cách chậm rãi, chờ thời gian trôi qua.

Cô lúc tắm xong rồi, mới dần dần cảm giác phần bụng có chút ần ần đau.

Tần Dĩ Duyệt suy nghĩ một chút, thời gian của kỳ sinh lý, đúng là ở hai ngày này.

Sinh lý của cô rất chuẩn, cơ bản thời gian đều giống nhau, sẽ không tùy ý mà thay đổi chu kỳ.

Tần Dĩ Duyệt đi đến lật ra cái quần nhỏ vừa thay, phát hiện đúng là có vết máu nhàn nhạt.

Nhưng mà, cô không có đem băng vệ sinh vào.

Tần Dĩ Duyệt muốn phát điên lên, cầm cái quần nhỏ mới, vẻ mặt khóc không ra nước mắt.

Thật sự chơi cô hay sao?

Đúng lúc này, cửa phòng tắm vang lên vài tiếng gõ.

Tần Dĩ Duyệt miễn cưỡng ổn định tâm trạng, "Tâm tình không tốt, xin đừng kích thích."

"Em nếu không đi ra, vậy ngày mai cũng không muốn đi làm luôn chắc?"

"Em ở phòng tắm ngủ."

Hạ Kiều Yến nghe vậy cười khẽ vài tiếng, "Em cảm thấy em làm như vậy, anh sẽ đi đổi phòng khác sao?"

Tần Dĩ Duyệt giọng buồn bực mà nói: "Anh tại sao có thể nghĩ thông được vậy chứ, sao lại muốn cùng em ngủ chung một chỗ thế?"

"Đi ra đi rồi anh sẽ nói cho em nguyên nhân."

Tần Dĩ Duyệt trợn trắng mắt, trên bụng đau nhức càng ngày càng rõ ràng, hít một hơi, nói: "Cái đó, anh có thể đi ra ngoài trước một lúc được không?"

Hạ Kiều Yến phát hiện ra giọng nói của cô có chút không bình thường, "Em làm sao vậy?"

Tần Dĩ Duyệt cắn răng, cảm thấy hôm nay da mặt của cô khả năng khó giữ được.

Nhưng trên phần bụng đau đớn thật khiến cho cô nhịn không nổi nữa rồi.

"Đi cả [1] đến rồi, anh đi ra ngoài trước. Em đi tìm băng vệ sinh."

Đi cả: Kinh nguyệt của phụ nữ

"Em đợi đó, anh giúp em tìm."

Tần Dĩ Duyệt còn chưa kịp từ chối, đã nghe tiếng rời đi.

Cô run rẩy mà trở lại ngồi xổm trong bồn tắm, nghe tiếng lục đồ lung tung ở bên ngoài.

Còn kèm theo cả tiếng la của Hạ Kiều Yến.

"Cái em muốn dùng là loại hai cánh, hay là cái loại mảnh nhỏ có hình bầu dục?"

Tần Dĩ Duyệt thiếu chút nữa bị những lời này làm cho kích thích té xỉu trong bồn tắm.

Hạ Kiều Yến lại hỏi một lần nữa, không nghe thấy cô gái kia trả lời.

Dứt khoát cầm cả túi giấy nhỏ, đem hết mấy loại băng vệ sinh khác nhau toàn bộ nhét vào đó.

Một lần nữa đi đến cửa phòng tắm, đem túi giấy treo ở tay nắm cửa, "Đồ treo ở cửa ra vào đó, anh đi xuống dưới lầu hâm cho em ly sữa bò nóng, em mau chạy ra đây đi."

Tần Dĩ Duyệt yếu ớt mà lên tiếng, nghe thấy tiếng đóng cửa phòng, mới run từ trong bồn tắm leo ra.

Mở cửa phòng tắm, giống như tên trộm mà thò đầu ra ngoài, rất nhanh cầm lấy túi giấy treo ở tay nắm cửa.

Nhìn thấy trong túi giấy có thật nhiều loại băng vệ sinh khác nhau và đậm lót, cô đặc biệt mong rằng một giây sau sẽ có một tia sáng đến, đem ký ức của cô làm cho mất hết đi.

Ngày chung giường chung gối đầu tiên, cảm giác thật khiến trái tim nhỏ bé của cô có chút không chịu đựng nổi mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hạ Kiều Yến, anh dám cười em!

Hạ Kiều Yến cầm một ly sữa bò cùng một đĩa nhỏ đựng táo đỏ chung lên lầu, thì liền nhìn thấy ai đó đã dùng chăn đem mình che từ đầu đến chân rồi.

Anh buồn cười mà đi đến bên giường, "Em chỉ như vậy đã buồn bực muốn chết rồi. Không biết như thế anh có bị tính là mưu sát không nhỉ?"

"Có đó." Tần Dĩ Duyệt giọng nói không rõ ràng từ trong chăn bông phát ra.

"Không phải chỉ là nhìn băng vệ sinh của em thôi sao? Có nhiều việc đại sự, trong lòng không thể đổi hướng chú ý đến những việc đó sao?"

"Không thể!" Tần Dĩ Duyệt dùng một chút, quát: "Hạ Kiều Yến. Anh rõ ràng dám cười em?!"

Hạ Kiều Yến nhin khoe miệng sắp thành hình cung, "Không cười thì không cười, em mau ra đây nào."

Chăn bông như trước vẫn không nhúc nhích.

"Không phải anh nói chứ, bác sĩ Tần, tuổi tâm lý của em như vậy, thật sự có thể chữa tốt bệnh hả?"

Tần Dĩ Duyệt mạnh mẽ đem chăn xốc lên. Tức giận mà trừng mắt Hạ Kiều Yến, hận không thể xông đi lên bóp cổ của anh rồi lắc lắc, tốt nhất là lắc đến khi anh mất đi ký ức.

Hạ Kiều Yến nhin không được thò tay nhéo nhéo cặp má tròn trịa. "Tại sao anh lại càng ngày càng thấy em giống như trẻ con vậy nhỉ?"

Tần Dĩ Duyệt ngồi xếp bằng ngồi trên giường, Ăn táo đỏ chung trong đĩa nhỏ, không muốn để ý đến anh.

"Nhưng mà, bộ dạng này của em đáng yêu hơn nhiều."

"Đừng nói chuyện với em, em hiện tại không muốn để ý với anh."

"Anh để ý em là được rồi."

"Da mặt anh dày như vậy. Nhân viên của anh có biết rõ không đấy?"

"Đối với vợ anh thì da mặt có chút dày cũng có là cái gì." Hạ Kiều Yến không để ý nói.

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy thiếu chút nữa một ngụm cắn đứt ngón tay của mình, cô la một tiếng, vội vàng đem ngón tay lấy ra.

May là không có chảy máu.

Hạ Kiều Yến im lặng mà sờ lên tóc của cô. Nhíu nháu mày, "Tóc của em còn chưa khô đâu đó, khô rồi mới được ngủ tiếp."

"Đêm nay bị kích thích quá độ rồi, không có tâm tình."

"Ý là muốn anh giúp em?"

"Anh muốn làm như vậy, em như thế nào không biết xấu hổ mà phản đối chứ." Tần Dĩ Duyệt cười tủm tỉm nói.

Hạ Kiều Yến quay người đi vào phòng tắm lấy máy sấy tóc.

Tần Dĩ Duyệt thấy anh thật sự đi lấy, lập tức hoảng rồi, vội vàng nói: "Em nói giỡn đấy."

"Em đúng là ranh rồi."

"Em ăn xong sẽ sấy. Em vừa ăn táo đỏ, vừa sấy sấy tóc, hình ảnh đẹp quá, em chịu không được."

Hạ Kiều Yến không có nói cái gì nữa, cầm quần áo mới sau đó đi vào phòng tắm.

Tần Dĩ Duyệt ăn lấy táo đỏ, ánh mắt lại trộm liếc hướng Hạ Kiều Yến.

Trong lòng vang lên lúc Hạ Kiều Yến nói cô càng lúc càng giống trẻ con.

Cô cho tới bây giờ không có cảm thấy trên người có tính trẻ con đâu.

Cô cùng bạn cùng lứa tuổi, nếu so sánh với nhau là tương đối trưởng thành sớm hơn đấy, trái lại mẹ của cô so với cô càng giống trẻ con hơn.

Cô từng một lần hâm mộ tính cách của mẹ và Tiểu An, mang theo cảm giác ngây thơ, dí dỏm không ai có thể phiền chán.

Không nghĩ tới, có một ngày lại có người nói cô như trẻ con.

Cảm giác này thực sự không phải một lời bình thường có thể nói hết.

Tần Dĩ Duyệt đợi Hạ Kiều Yến đi tắm rửa, chiến hết đĩa táo đỏ chung và ly sữa bò, sau đó rất nhanh sấy khô tóc, tựa ở đầu giường xem bệnh án, miễn cho Hạ Kiều Yến đi ra, hai người trùng mắt lẫn nhau sẽ vô cùng xấu hổ.

Hạ Kiều Yến tắm xong thì đi ra.

Nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt đã đem sữa bò uống hết, táo đỏ cũng đã ăn xong, nên cầm ly cùng đĩa nhỏ, đem xuống dưới lầu.

Tần Dĩ Duyệt lập tức 囧 bối rối.

Cô đã quên mấy chuyện này đó.

Hạ Kiều Yến không có hai phút thì đã đi lên, từ trong tủ quần áo cầm gối cùng chăn ra.

Chuẩn bị xong, liền xốc chăn định trèo lên giường.

Tần Dĩ Duyệt một mực dùng ánh mắt liếc qua động tác của anh, tâm trạng căn bản không có đặt lên trên cuốn sách mà cô đang cầm trên tay.

Hạ Kiều Yến ngồi dựa vào đầu giường, nói: "Bố em hai ngày này sẽ đi ra, em nhớ phải nói cho mẹ một tiếng, đừng để cho bà ấy lo lắng."

Tần Dĩ Duyệt quay đầu nhìn anh, "Chuyện này sẽ ảnh hưởng đến công việc của ông ấy sau này sao?"

"Tất cả chứng cứ đều không có thành lập, tự nhiên sẽ không có ảnh hưởng đến ông ấy."

Tần Dĩ Duyệt nhẹ nhàng thở ra, "Thỏ hào, cảm ơn anh. Em phát hiện giả cho anh thật là tốt."

Hạ Kiều Yến bật cười, "Còn có lợi nhuận nữa đấy, em có muốn thử một chút hay không?"

"Không cần không cần, lại tiếp tục nữa, em sẽ bị sét đánh đấy. Như vậy là được rồi!"

"Ngủ đi. Thứ bảy chúng ta quay trở lại nhà của em chúc mừng bố em về nhà, buổi tối lại quay lại nhà chính, thứ Hai buổi sáng rồi trở về."

"Được."

Hạ Kiều Yến thấy cô đặt sách xuống rồi, thì liền tắt đi ánh đèn lớn của phòng, chỉ chừa ánh sáng của một cái đèn ngủ.

Trong phòng tối xuống, Tần Dĩ Duyệt đã cảm thấy thân kinh dần dần căng cứng.

Đang lúc cô đang phân vân là muốn trở mình hay là không trở mình, cô nghe được một tiếng báo tin nhắn rất nhỏ.

Không phải là điện thoại của cô, nhưng điện thoại của Hạ Kiều Yến lại ở trên cái tủ nghiêng đầu giường gần cô.

Tần Dĩ Duyệt thò tay cầm lấy điện thoại, mặc dù không có ý muốn quan tâm đến việc riêng tư, nhưng vẫn nhìn đến cái tên trên màn hình.

Ôn Hân Mạt!

Tần Dĩ Duyệt tay run lên, thiếu chút nữa bị điện thoại nện vào mặt.

Hạ Kiều Yến nhanh tay lẹ mắt mà cầm lấy điện thoại, nhìn tin nhắn bên trên, liền đưa di động đặt tới cái tủ nghiêng trên đầu giường rồi.

Tần Dĩ Duyệt trừng mắt nhìn, dứt khoát không thèm nghĩ người phụ nữ Ôn Hân Mạt này nữa.

Lúc cô cảm thấy có thể vui sướng vì kết hôn cùng Hạ Kiều Yến, Ôn Hân Mạt xuất hiện; cô cùng Hạ Kiều Yến lần đầu tiên chính thức trên ý nghĩa cùng giường chung gối, Ôn Hân Mạt lại lộc cộc nhảy ra.

Thời gian chuẩn xác đến vậy cô cũng chẳng thể nào nắm được đâu.

Mà hai lần lật mặt như thế này, là trùng hợp, hay là Hạ Kiều Yến muốn nói cho cô biết hay sao?

Vừa nghĩ tới ví dụ thứ hai, Tần Dĩ Duyệt trong lòng có chút buồn phiền.

**

Tần Dĩ Duyệt cứ nghĩ là mình sẽ mất ngủ hoặc gặp ác mộng gì đấy.

Không nghĩ tới, rõ ràng là một giấc ngủ thom ngào ngọt tới hừng sáng.

Lúc cô chạy xuống dưới lầu, Tiểu Bảo đã cùng Xa Luân trong sân vui sướng chạy nhảy tung tăng rồi.

Hạ Kiều Yến thì đang ở bên cạnh bàn ăn điểm tâm.

Tần Dĩ Duyệt gãi gãi đầu, "Thỏ hào, chào buổi sáng. Anh dậy rồi tại sao không gọi em một tiếng."

"Em ngủ say như heo, ai kêu em tỉnh được chứ."

Tần Dĩ Duyệt trấn định tự nhiên mà kéo cái ghế ngồi xuống, "Làm ơn sau này, lúc mà nói mấy câu ác độc như vậy, thì hãy nhớ em vẫn là phụ nữ đó."

"Không có nhìn ra."

"Anh sáng sớm cứ kích thích em như vậy, phù hợp sao?" Tần Dĩ Duyệt vừa nói vừa cắn một miếng lớn sandwich, cổ ý rất thô lỗ mà nhai lấy, trừng mắt nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến mở mắt lờm lờm, "Không kích thích em, còn có thể kích thích ai."

"Hừ!"

"Em hừ cái gì chứ, anh cho em hừ sao?"

"Em ngay cả quyền hừ cũng không có?"

"Không có!"

Tần Dĩ Duyệt tức giận mà ăn một trứng gà, xem nó như Hạ Kiều Yến mà nhai lấy nhai để.

Người đàn ông này, tối hôm qua cho cô thấy tin nhắn của bạn gái trước, hiện tại lại kích thích cô.

Hạ Kiều Yến đem chén đĩa đồ ăn anh vừa ăn xong mang vào phòng bếp, sau đó không có nhìn Tần Dĩ Duyệt liền đi ra ngoài.

Tần Dĩ Duyệt yên lặng tiêu diệt đồ ăn còn ở trên bàn, sau đó đi làm

**

Trên đường cái trống trải, không có xe nào chạy.

Hạ Kiều Yến đem tốc độ xe đề đến cao nhất, rất nhanh đi qua đường núi vào sáng sớm.

Đường cong của cái cảm đẹp mắt căng cứng, biểu hiện ra chủ nhân của nó giờ phút này tâm tình cũng không tốt.

Rất muốn mở cái đầu của cô ngốc kia xem thử bên trong rốt cuộc là chứa thứ gì.

Cô rõ ràng thấy được tên của Ôn Hân Mạt, nhưng lại một chút cũng không hỏi anh.

Thì ra cô căn bản không có xem đó là vấn đề.

Người phụ nữ này có phải là EQ, IQ đều bị chó gặm mất rồi không hả?!

Những người phụ nữ khác nếu gặp chuyện này hận không thể xông lên, cô thì hay rồi, có trong thẻ 200 triệu cũng không động dẩy tí gít, mỗi ngày cùng anh cười đùa tí tưng, cũng không động não, ngấm lại làm như thế nào mà có thể hấp dẫn anh chứ.

Hạ Kiều Yến nghĩ tới đây, có cảm giác mình thật là ngu ngốc.

Người phụ nữ đó sẽ hấp dẫn người?

Thái dương theo phía tây mà giật giật lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Chị có phải ghét bỏ em rồi không?

Tần Dĩ Duyệt lúc đến nơi làm việc, liên tiếp hắt xì nhiều cái, khiến cho lãnh đạo, đồng nghiệp xung quanh đều nhìn cô.

Cô hít hít cái mũi. Cũng không biết là bị người mắng hay là cảm mạo rồi.

Trưởng khoa nói: "Tiếp theo để cho giáo sư Lâm nói về kế hoạch đến năm sau."

Lâm Chất gật đầu, tiếp nhận câu chuyện, "Phòng thí nghiệm bên tôi đã chuẩn bị ổn thỏa. Phụ tá, y tá thiếu vài người, những người bên điều chế thuốc hoặc nhóm người phụ tá, y tá muốn chuyển công tác cũng có thể đăng ký. Chính thức mở rộng công việc. Năm sau đầy đủ người sẽ mới bắt đầu. Mọi người có thể có toàn bộ thời gian để xem xét. Tôi muốn nói đều là những lời này."

Trưởng khoa nhìn thoáng qua Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt nói: "Bản kế hoạch công tác đã làm thành bảng kê khai cấp cho đồng nghiệp ở phòng bên rồi, cụ thể kế hoạch làm không tốt lắm, chỉ có thể làm đại khái mà thôi. Phải tùy thời phối hợp với thời gian của phòng phẫu thuật. Dưới tình huống không có phẫu thuật hay có công việc gì khác, tôi sẽ kịp thời sắp xếp cho nó, mong mọi người yên tâm."

"Vậy cứ như thế. Bác sĩ Tần ở lại đây một chút, những người khác có thể về rồi."

Những người tham gia cuộc họp đều nhao nhao rời đi, trong phòng họp rất nhanh cũng chỉ còn lại Tần Dĩ Duyệt, Lâm Chất và Trưởng khoa.

Trưởng khoa nói: "Cô cũng biết bệnh viện chúng ta tùy thời tùy chỗ ra đều có con thiêu thân, thỉnh thoảng lại ra một số chính sách mới không có sẵn trong các bệnh viện khác được giới thiệu cho người mới rèn luyện kinh nghiệm. Nhất là đối với nghiên cứu sinh đã ngoài bằng bác sĩ chính càng thêm tùy hứng. Năm nay chính sách mới là nghiên cứu sinh đã ngoài y sĩ trưởng đều có thể có cơ hội công tác trong các khoa khác nhau. Cô có muốn đến các phòng đó để tìm thêm kinh nghiệm không?"

Tần Dĩ Duyệt trầm mặc một hồi. Nói: "Tôi trước đây cũng nghĩ qua vấn đề này rồi, trước mắt tôi không quá muốn đi."

Lâm Chất khó hiểu. "Vì sao?"

Tần Dĩ Duyệt rất nhanh sẽ hiểu nguyên nhân Lâm Chất ở lại, thì ra là cố ý sắp xếp cho cô đi tham gia phòng thí nghiệm của bên tim mạch - xuất huyết não.

Phòng thí nghiệm là làm nghiên cứu khoa học. Không giống cô bây giờ là làm lâm sàng*.

Lâm sàng: là bệnh đã mãn tính, nằm liệt giường, đã nặng. Đó là nói về bệnh. Còn khám lâm sàng là các bác sĩ khám trực tiếp tại giường bệnh nhân chứ không nghiên cứu hồ sơ bệnh án, sau đó rồi về phòng hội chẩn.

"Cảm ơn giáo sư Lâm, anh bình thường cho tôi rất nhiều cơ hội tiếp cận với xuất huyết não và tim, cũng là do những lúc tiếp xúc này mà tôi đã phát hiện được nền tảng của tôi chưa vững chắc. Tôi nghĩ rằng trước mắt năng lực trình độ ứng phó của công việc hiện tại không có vấn đề gì, nhưng kỹ thuật của tôi lại không quá ổn định, kỹ thuật tay tự tôi cũng nhận ra rằng bản thân còn thiếu sót rất nhiều. Tôi không quá muốn khi một kỹ thuật tôi còn không có thuần thục nắm giữ, lại đi tiếp thu cái mới. Ngoại trừ lãng phí thời gian của giáo sư Lâm thì còn có cả tinh lực, cũng sẽ không thể làm tôi rất nhanh mà thuần thục mà nắm giữ phương diện kỹ thuật của xuất huyết não - tim mạch được đâu."

Lâm Chất giữa lông mày toát ra thần sắc tiếc hận, nhưng vẫn là cười nói: "Thầy Hoàng, ngài nói không sai. Bác sĩ Tần sẽ không do dự, tôi phục rồi, tôi đành phải chọn một bác sĩ khác vậy."

Lâm Chất nói xong thu dọn đồ đạc đã đi ra.

Tần Dĩ Duyệt nheo mắt mỉm cười như chú chồn nhìn thầy Hoàng, "Thầy ơi, con liều chết vẫn trung thành, ban thưởng đi nào~~."

"Thôi đi con nhóc này, chính mình không muốn đổi phòng cứ việc nói thẳng, còn dùng sức hương trên mặt dát vàng."

"Làm sao có thể chứ? Con không phải là sợ nếu con đầu quân cho giáo sư Lâm, thầy mặt dày không nhìn được thì làm sao? Sau không có việc gì liền cho con ở trước mặt lãnh đạo bệnh viện làm khó dễ, con sẽ bị nhiều oan ức lắm. Vì tiền đồ, phải cắn hàm răng cũng muốn đứng cùng thầy ở bên này."

"Tần Dĩ Duyệt, cô gả cho cái có người đàn ông có quyền thế rồi liền không đem thầy cô đưa vào mắt nữa đúng không?" Thầy đập đập cái bàn.

"Chỗ nào dám chứ. Thầy hiện tại sai con đi hướng đông, con khẳng định không dám đi hướng tây."

"Biến đi! Đừng nhảy nhót ở trước mặt thầy nữa, phiền chết rồi!"

"Lập tức biến ạ." Tần Dĩ Duyệt cầm Laptop cùng bút, nhảy đi ra ngoài.

Ông nhìn phòng họp trống rỗng, khóe miệng lộ ra tươi cười.

Quyết định của Tần Dĩ Duyệt khiến cho ông đối với Tần Dĩ Duyệt càng thêm hài lòng.

Bệnh viện Nhã Đức chính sách mới biểu hiện ra giống như cho các bác sĩ có cơ hội rèn luyện, kì thực cũng là vũng hồ tối tăm.

Nếu như bác sĩ trưởng mà đổi vị trí công tác, trước đó kỹ thuật không đúng chuyên ngành.

Dù là bác sĩ trưởng trước đây, lãnh đạo cũng sẽ không vui, cái này nói rõ là bị cấp dưới vẽ mặt rồi.

Phần lớn mọi người sẽ không cho rằng bác sĩ trưởng mới là vì tìm kiếm cá nhân trên chức nghiệp phát triển tốt hơn mà chuyển khoa, sẽ chỉ cho rằng là quan hệ cao thấp xử lý không tốt, mới khiến cho cấp dưới cư xử không đúng.

Một khi có tình huống như vậy, quan hệ trước kia của lãnh đạo và bác sĩ trưởng mới sẽ không dùng được rồi, còn có thể bởi vì chuyện này ở bệnh viện dừng lại không phát triển lên.

**

Tần Dĩ Duyệt trở lại văn phòng, liền nói với Tiểu An: "Đồng chí Tiểu An, em xem thử em có muốn chuyển cương vị cái gì đấy, giáo sư Lâm bên kia cơ hội học tập nếu so với làm trợ lý của chị hơn rất nhiều, tiếp xúc đến nhân mạch cũng rộng."

Tiểu An không làm nữa, vỗ cái bàn liền rống, "Chị có phải là ghét bỏ em rồi đúng không, ghét bỏ em không làm chính sự?"

"Chị có nghĩ như vậy sao?"

"Bằng không chị tích cực như vậy đem em đuổi đi làm cái gì?"

"Đây không phải tương lai của em suy nghĩ sao."

"Em không đi, chị mơ tưởng đuổi em đi, thay trợ lý mới, em sẽ không chuyển đi đấy! Chết cũng sẽ không!"

Tần Dĩ Duyệt bị cô rống đau não, "Không chuyển thì không chuyển, đừng gào thét nữa. Bác sĩ khác phòng mà nghe được, chị sẽ thật mất mặt đấy."

Tiểu An ánh mắt u oán mà nhìn chằm chằm vào Tần Dĩ Duyệt, "Chị sau này lại làm loại ý nghĩ này, em ngay ở trong cà phê chị thêm ba đậu."

"Từ hôm nay trở đi, chị không uống cà phê nữa rồi."

Tiểu An: "..."

**

Hôm nay công việc xem như nhẹ nhõm, ngoại trừ cùng bác sĩ phòng nghiên cứu ca bệnh cùng phim chụp X quang bên ngoài, cũng không có cần làm giải phẫu đấy.

Có thể là do gần tới tết âm lịch, đúng lúc này làm phẫu thuật, tết âm lịch được cũng qua bệnh viện.

Cho nên, đúng lúc này xem như bọn họ ngoại khoa tương đối là thời điểm thanh nhàn.

Buổi chiều lúc tan việc, Tần Dĩ Duyệt tự thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về nhà với mẹ, ở cùng một chỗ quét dọn trong nhà, ngày mai chuẩn bị tốt để đón phụ thân.

Vừa mới đến thang máy, chợt nghe tiếng điện thoại vang lên.

Là thầy cô đấy.

"A lô, thầy ạ."

"Tan làm rồi, có một ca khám gấp, con qua đây quan sát kỹ thuật tay."

"Vâng ạ." Tần Dĩ Duyệt ở dưới thang máy đến tầng tiếp theo, liền lao ra, bước nhanh chạy lên lầu, một lần nữa thay đổi áo khoác trắng.

Thầy cô muốn cho cô lúc tan việc đứng ngoài quan sát toàn bộ quá trình phẫu thuật, nhất định là có gì đó đại biểu tính phẫu thuật lần này.

Cô nhất định phải vực dậy tinh thần hoàn toàn.

Tần Dĩ Duyệt bước nhanh vào phòng phẫu thuật, khiến cho cô kinh ngạc chính là ngoại trừ thầy cô ra, ngay cả mấy mấy người lãnh đạo viện cũng có mặt.

Cô cách khẩu trang hướng phía mấy người lãnh đạo nhẹ gật đầu, sau đó đứng ở vị trí phía sau nhìn bàn phẫu thuật.

Lúc cô nhìn thấy mặt người nằm trên bàn phẫu thuật, không khỏi sửng sốt một chút.

Đó là Mạc Mộ Trầm.

Anh là thần tượng thuộc phái thực lực, một ngôi sao nam vẹn toàn, dĩ ngành giải trí tất cả giải thưởng lớn nhỏ đều cầm qua một lần.

Mẹ cô là kiểu người phụ nữ trung niên xấu xa không biết xấu hổ hết lòng trung thành với anh ta, lúc trực tiếp chiếu phim cũng có thể mang cả điện thoại lên bàn ăn, ai dám quấy rầy bà thường thức mỹ nam, thì đó chính là cái chết.

Lúc này, Mạc Mộ Trầm trên mặt, nửa trái bên cạnh cả người đều có đầy máu, thoát nhìn cực kỳ dọa người.

Lần này là do viện trưởng cùng thầy Hoàng tự mình khai đao làm phẫu thuật.

Viện trưởng hơn sáu mươi tuổi, kỹ thuật ở trong giới y học rất nổi danh, nhất là tu bổ, phẫu thuật thẩm mỹ kỹ thuật ở thế giới đều có thể đứng hàng cao.

Nhưng nấy năm này ông cơ bản đã không làm phẫu thuật rồi, lần này rõ ràng vì Mạc Mộ Trầm mà một lần nữa khai đao, cũng là do thể lực cường đại sau lưng Mạc Mộ Trầm.

Đến lúc viện trưởng cẩn thận đem vết máu trên mặt Mạc Mộ Trầm lau sạch sẽ, mọi người mới biết rõ vết thương của anh nghiêm trọng đến mức nào.

Má trái miệng vết thương đã có thể nhìn thấy được xương cốt rồi.

Nếu gặp được bác sĩ khác nhất định sẽ để lại vết sẹo.

Tần Dĩ Duyệt không khỏi cảm thấy may mắn thay Mạc Mộ Trầm.

Cái khuôn mặt kia nếu để lại sẹo, thì thật là đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Oan gia ngõ hẹp

Phẫu thuật tổng cộng hơn bốn tiếng, Tần Dĩ Duyệt hết sức chăm chú mà quan sát hơn bốn tiếng đó.

Sau khi kết thúc phẫu thuật, cô cùng trợ lý viện trưởng phụ trách thu dọn sạch sẽ phòng phẫu thuật.

Trở lại văn phòng lấy điện thoại di động ra, phát hiện bên trong có một đồng cuộc gọi nhờ.

Tần Dĩ Duyệt mới nhớ tới cô khi nãy quá vội vàng, quên gọi điện thoại cho mẹ với Hạ Kiều Yến.

Tần Dĩ Duyệt gọi điện thoại cho mẹ cô, sau đó lại gọi cho Hạ Kiều Yến.

"Thỏ hào. Em lúc tan việc nhận được điện thoại của thầy, đi quan sát phẫu thuật. Hiện tại vừa xong."

"Chưa ăn cơm chiều sao?"

"Ừ, Tất cả mọi người không ăn. Em đêm nay quay về nhà mẹ, buổi sáng ngày mai dọn dẹp nhà ở bên trong chào mừng baba về nhà, nên em không về đâu."

"Cần anh đi đón em không?"

"Không cần. Em lái xe trở về."

"Về đến nhà nhớ báo anh."

"Được." Tần Dĩ Duyệt vừa nói vừa mở cửa xe, ngồi vào trong xe.

Lúc cô khởi động xe, cái xe trong góc của bãi đỗ xe cũng lên lút khởi động xe, đi theo sau lưng Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt từ kính chiếu hậu ở trong nhìn lướt qua chiếc xe kia. Cũng không thèm để ý.

Có lẽ là bác sĩ vừa rồi tham gia phẫu thuật mà thôi.

**

Tần Dĩ Duyệt về đến nhà. Lạc Minh Mị đứng ở phòng khách xoa eo, "Sớm biết con không đáng tin cậy rồi, không nghĩ tới con lại không đáng tin cậy đến thế! Nói trở về cùng mẹ dọn dẹp nhà. Kết quả còn không phải bà đây một mình mọi người haha làm tất sao!"

"Lão Phật gia. Mẹ từ từ mắng con, con sắp chết đói rồi. Có gì ăn không ạ?"

"Không có!"

"Mẹ có thật là một người mẹ không vậy?!"

Lạc Minh Mị hừ hừ lấy từ phòng bếp canh và đồ ăn còn nóng đi ra, trong miệng mắng: "Mấy người có thể quan tâm một chút đến cơ thể của mình không vậy hả? Chăm sóc người bị thương! Chết đói ở trên bàn giải phẫu, lỡ có sự cố thì muốn làm sao bây giờ?"

"Có bệnh nhân nào sẽ chờ người ta ăn uống no đủ rồi mới chữa bệnh đâu. Tình huống đặc biệt nha."

"Sau này ở trong túi phải bỏ chút ít đồ ăn vặt, biết không?"

"Đã biết, nhất định sẽ bỏ mà. Đúng rồi. Mẹ, nói cho mẹ biết một chuyện, mẹ đừng có ra truyền ra bên ngoài đó."

"Chuyện gì?"

"Thần tượng của mẹ hôm nay bị thương nhập viện rồi."

"Hả? Nghiêm trọng lắm không?"

"Rất nghiêm trọng, đoán chừng phải vắng bóng một thời gian ngắn. Lần này là tổn thương ở trên mặt, nếu không phải viện trưởng làm phẫu thuật, khả năng sẽ bị hủy dung. Anh ta gần đây quay chụp cái gì, làm sao lại có thể chịu tổn thương nặng đến vậy nhỉ?"

"Xem tin tức là đang chụp ảnh về tiên hiệp cổ trang, cái kiểu này không phải là thường xuyên trên nháy dưới tránh (*né đòn) sao?" Lạc Minh Mị về mặt đau lòng, "Tần Dĩ Duyệt, mẹ hôm nay sắp xếp cho con một nhiệm vụ vô cùng quan trọng."

Tần Dĩ Duyệt ngay lúc Lạc Minh Mị còn chưa mở miệng nói, đã chap choạng trả lời: "Không kí tên, không chụp ảnh chung."

"Chúng ta là mẹ con phải không?"

"Không phải. Phòng bệnh bây giờ của anh ta là phòng chăm sóc đặc biệt, chúng con những ai tham gia phẫu thuật từ bác sĩ đến y tá đều phải ký bản cam kết giữ bí mật, nói cho mẹ biết chuyện này không tính là nội dung điều khoản giữ bí mật, nhưng giúp mẹ đợi anh ta ra viện ký tên thì lại liên quan đến điều khoản giữ bí mật rồi."

"Con với bố con giống y như Du Lâm đầu vậy." Lạc Minh Mị bắt mẫn nói.

Tần Dĩ Duyệt giả như là không nghe thấy, phối hợp mà ăn cơm, sau đó thu dọn bàn ăn, lên lầu rửa mặt nghỉ ngơi.

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt vừa tỉnh dậy chợt nghe từ dưới lầu có tiếng của Tần Thu Dương, cô vội vàng đứng lên, tùy ý xoa xoa mặt rồi xuống lầu.

Tần Thu Dương ngồi ở trên ghế sofa, cả người thoát nhìn tiền tụy không ít.

"Baba, baba trở về rồi."

Tần Thu Dương hướng Tần Dĩ Duyệt cùng Lạc Minh Mị duỗi tay, Tần Dĩ Duyệt cùng Lạc Minh Mị chia ra ngồi vào hai bên trái phải của ông, "Làm hai người lo lắng."

"Mẹ lo lắng, mỗi ngày ăn không vô, ngủ không được."

"Tần Dĩ Duyệt, con đang nói người nào?!" Lạc Minh Mị bắt mẫn mà hừ hừ.

"Ai trả lời thì là người đó."

"Hừ!"

Tần Thu Dương cười vỗ vỗ lưng của hai người, "Được rồi, hôm nay hai người sẽ làm nữ vương tại nhà, baba sẽ xuống bếp, muốn ăn chút gì không?"

"Lạc phu nhân, mẹ chọn đi."

"Cá mú kho, cá rô phi hấp, đậu phụ ma bà, rau cần xào thịt, đóng băng bát trân, măng gà..."

Tần Dĩ Duyệt yên lặng bỏ chạy rồi, dựa theo yêu cầu của mẹ, không có cô cũng chẳng sao.

Tần Dĩ Duyệt trở về phòng rửa mặt, xuống lầu nữa thì đã thấy bố mẹ cô đã không ở nhà rồi.

Chắc là đi ra ngoài mua thức ăn.

Tần Dĩ Duyệt ngấm lại gọi điện thoại hẹn Dương Nhã Vi đi ra ngoài dạo phố.

**

Bên trong siêu thị.

Tần Thu Dương phụ giúp đẩy xe, đi theo sau lưng Lạc Minh Mị.

Lạc Minh Mị một bên đem đồ ăn ném ở trong xe đẩy, vừa nói: "Đây là bột khí sắc đấy, anh nhìn sắc mặt của anh, đen giống y như đáy nồi. Buồn chết em rồi."

Tần Thu Dương không nói gì, mặc kệ bà phàn nàn.

Lạc Minh Mị đi một đoạn đường, quay đầu nhìn Tần Thu Dương, "Có lời gì tranh thủ thời gian nói, coi chừng kìm nén mà chết người đó!"

Tần Thu Dương cũng không gạt bà, "Chuyện của anh đừng nói ti mỉ cho Tiểu Duyệt, nhất là người hãm hại anh là ai."

"À? Không phải là cái công ty hợp tác với anh đó sao?"

"Không phải, sau lưng còn có người, hơn nữa là hướng về phía Tiểu Duyệt đấy."

"Cmn, ai không có mắt dám khi dễ trên đầu con gái bảo bối của em như vậy chứ?!" Lạc Minh Mị một tiếng gào to.

"Diệp Thanh."

"Diệp Thanh là cái quái gì?!"

"Bạn gái hiện tại của Chu Tử Dương."

Lạc Minh Mị dừng một chút, trong đầu nhanh chóng thu xếp các loại tin tức, sắc mặt lập tức thay đổi, "Anh nói chuyện này là Diệp Thanh mấy năm trước đã lên kế hoạch? Từ lúc anh tiếp hạng mục đó liền bắt đầu làm sao?"

"Đúng. Bọn họ đẩy ngọn nguồn nhiều bao nhiêu chúng ta cũng không biết, cũng không thể truy vào. Anh hiện tại nói cho em biết, là để cho trong lòng em minh bạch, chuyện này không phải nhón nháo liên xong việc đâu, bọn họ mấy năm trước đã lên kế hoạch, nhất định còn sẽ có chuẩn bị ở sau. Lần này nếu không phải Hạ Kiều Yến nhúng tay, anh rất có thể trực tiếp ngồi tù rồi."

"Đã có con rết, hiện tại chúng ta còn sợ bọn nó làm gì? Loại người này phải bị chinh thật hung ác mới có thể yên tĩnh, nếu không mỗi ngày đều tìm cách hại bảo bối của em."

"Chuyện này đã rất phiền toái thẳng bé rồi, còn lại tự chúng ta giải quyết."

"Chồng à, anh không rất thích Hạ Kiều Yến ah."

"Không phải. Mới đầu kết hôn chuyện nhà của chúng ta đã làm phiền toái bọn họ nhiều rồi, bọn họ cảm tình tốt rồi, chính thức trở thành người một nhà hãy nói sau. Như bây giờ Tiểu Duyệt ở bên đó sẽ xấu hổ, hơn nữa Hạ gia bên kia cũng sẽ xem nhẹ con gái anh."

"Đã hiểu."

**

Tần Dĩ Duyệt và Dương Nhã Vi bước tại quảng trường Vạn Đạt, những món đồ đó giá so tương đối cao, hoàn cảnh mua sắm cũng không tệ.

Dương Nhã Vi tâm tình đã tốt hơn nhiều, không có như hai ngày trước uể oải không phấn chấn.

Tần Dĩ Duyệt hướng một cửa hàng gương lên cái cằm, "Muốn mua gì nói đi, chị đây mua cho cô em"

Dương Nhã Vi phối hợp mà dựa trên người Tần Dĩ Duyệt, "Buổi tối em đây sẽ thưởng thịt nha."

Hai người cười toe toét mà đi dạo.

Dương Nhã Vi vừa ý một cái áo khoác ngoài bằng dê nhung, đi vào ở bên trong thử phòng thử đồ thử áo.

Tần Dĩ Duyệt ngồi ở ghế sofa nhỏ trong tiệm xem tạp chí.

Đột nhiên, trên tay tạp chí bị một bóng mờ chặn.

Tần Dĩ Duyệt ngẩng đầu nhìn đến khuôn mặt của Diệp Thanh, vài bước nữa còn có Chu Tử Dương ở bên ngoài.

Diệp Thanh khinh miệt mà đánh giá lấp đặt thiết bị của cửa hàng, trong lời nói có gai nói: "Xem ra ở Hạ gia sinh sống cũng không tốt, chỉ có thể tới chỗ như thế để tiêu tiền."

"Diệp đại tiểu thư cũng không chỉ có thể tới nơi này tiêu tiền đó sao?" Tần Dĩ Duyệt cười nhạt nói, khép tạp chí lại, đứng lên.

Diệp Thanh chỉ có 1m58, Tần Dĩ Duyệt cho dù mang giày đế thấp cũng cao hơn cô mấy centimet.

Tần Dĩ Duyệt vừa đứng lên, dùng thân cao nghiêng áp Diệp Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Cô dựa vào cái gì tranh giành cùng tôi?

Diệp Thanh hận nhất cũng là điểm này.

Diệp Thanh lui về phía sau hai bước, kéo ra khoảng cách, ôm lấy cánh tay Chu Tử Dương. Về mặt điều võ dương oai mà nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt hai tay vòng trước ngực mà nhìn hai người, "Diệp Thanh, đầu óc cô ở bên trong có cái hồ to phải không? Cô đem cái loại đàn ông thấy lợi quên nghĩa, qua sông đoạn cầu làm bảo bối. Còn lặp đi lặp lại nhiều lần mà ở trước mặt tôi khoe khoang, thú vị lắm sao? Người đàn ông này ở bảy năm trước tôi đã đá đi rồi, mà cô lại đi thích cái loại cặn bã này. Cô có muốn biết hay không. Người đàn ông này ngay sau khi về nước ngày đầu tiên liền đến tìm tôi. Sau đó nói cô nói bậy không ít, xin tôi hãy tha thứ cho hắn? Cô không biết rằng tôi đã cảm tạ bao nhiêu khi mà năm đó cô giành hắn với tôi đâu, sợ là nếu không tôi còn phải buồn nôn trong một thời gian dài đó!"

Tần Dĩ Duyệt nói lời này khiến cho sắc mặt của Diệp Thanh và Chu Tử Dương đều thay đổi.

Diệp Thanh tức giận đến toàn thân run run. "Tần Dĩ Duyệt, cô đừng tưởng rằng cô gả cho Hạ Kiều Yên, mọi sự sẽ thuận lợi, cô sớm muộn sẽ bị Hạ gia đá ra. Đến lúc đó tôi xem cô còn đắc ý được nữa không!"

"Chuyện sau này ai nắm chắc được chứ. Nhưng mà, tôi có thể xác định tôi nhất định so với cô còn mạnh hơn, giống như trước kia, một lần rồi lại một lần cô thua tôi! Chỉ cần có Tần Dĩ Duyệt tôi, hào quang của Diệp Thanh cô nhất định sẽ bị tôi che lấp!"

Diệp Thanh đúng là bị Tần Dĩ Duyệt chọc giận đến mất đi lý trí.

Cô hét chói tai, định xông lên muốn véo Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt mang giày đế thấp, so với cô ta động tác càng gọn gàng tự nhiên hơn nhiều.

Người hơi nghiêng, vọt đến phòng thử áo tương đối an toàn ở bên cạnh.

Diệp Thanh bởi vì cảm xúc vô cùng kích động. Chạy vài bước gót chân liền bị trật, cả người phốc ngã xuống đất.

Mấy người nhân viên cửa hàng ở bên cạnh nhìn không được cười ra tiếng.

Chu Tử Dương không ủng hộ mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, đi lên đỡ Diệp Thanh.

Diệp Thanh lại chặn ngang qua tay Chu Tử Dương, không nắm được sức lực của mình, bàn tay trực tiếp đánh tới trên mặt Chu Tử Dương.

Chu Tử Dương vốn là bị Tần Dĩ Duyệt nói những lời kia như dao đâm vào người, hiện tại lại bị Diệp Thanh ở trước mặt mọi người vung cái tát.

Tĩnh tĩnh bắt đầu giãn dãn, không quay đầu lại mà phát tay áo rời đi.

Diệp Thanh nằm rạp trên mặt đất. Đau đến cả buổi không đứng dậy được.

Tần Dĩ Duyệt đã nhìn cô ta như vậy, cho mấy người nhân viên cửa hàng ánh mắt ra hiệu.

Nhân viên cửa hàng nhao nhao tiến lên nâng Diệp Thanh dậy.

Diệp Thanh lắc lắc cái chân trật, khập khiễng mà đứng lên.

Ánh mắt tinh xảo, hiện tại, tràn đầy hận ý, "Tần Dĩ Duyệt, chuyện ngày hôm nay tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cô!"

"Có gan thì làm rõ ra, đừng âm thầm làm mấy điều mờ ám! Kỹ thuật không bằng tôi, thành tích không bằng tôi, còn cả ngày giống như tôm tép nhai nhép không đem đầu óc đặt ở chỗ đúng đắn, cô dựa vào cái gì cùng tôi tranh giành nhỉ?!"

Diệp Thanh tức giận mà nhìn cô, hận không thể làm cho ánh mắt có thể giết người, thì chắc chắn Tần Dĩ Duyệt sẽ bị giết một ngàn, một vạn lần.

Cuối cùng, chân Diệp Thanh cả nhấc, quay đầu đi ra ngoài.

Tần Dĩ Duyệt một lần nữa ngồi trở lại ghế sofa ở trong, nghĩ đến những lời cô ta vừa mới nói.

Mặc dù không có ý hối hận, nhưng cô không thích những lời kia.

Tổn thương người là có ý gì?

Chu Tử Dương cho dù sau đó phản bội cô, nhưng cái cơ hội, những số tiền đó là cô nguyện ý cho hắn đấy.

Bọn họ từng ở cùng một chỗ, khi đó cũng có chút tốt đẹp thật sự.

Không thể bởi vì kết quả không tốt đẹp, thì không nhận, chối bỏ hết thấy những gì đã từng xảy ra.

Còn có cô giống như bị ngốc mà nói "Kỹ thuật không bằng tôi, thành tích không bằng tôi", cái mà người có thực lực chân chính sẽ nói, tất cả điều này

đều là chuyện mà một nửa thiên tài ngu ngốc mới làm.

Tần Dĩ Duyệt chà xát mặt, cảm thấy lần này mặt mũi ném xa qua rồi.

Mặt Dương Nhã Vi không chút khách khí, mới từ trong phòng thử áo đi ra.

Tần Dĩ Duyệt phục hồi tinh thần, nhìn về phía Dương Nhã Vi, cười nói: "Đại mỹ nữ, cô em thật là xinh đẹp."

"Cậu không sao đấy chứ?" Dương Nhã Vi không xác định nói.

"Có thể có chuyện gì? Người bình thường cùng tớ chơi nhau, đều bị tinh thần không biết xấu hổ của tớ làm cho thua toi tã." Tần Dĩ Duyệt nhìn từ trên xuống dưới, "Bộ này rất hợp với cậu, cậu thích không?"

"Thích thì cũng thích, chỉ là quá mắc."

Nhân viên cửa hàng giới thiệu nói: "Bốn ngàn tám không đắt lắm, lông dê đều đã được tỉ mỉ chọn lựa đấy, không chứa bất cứ thứ linh tinh gì. Áo khoác mặt ngoài hay là bên trong đã vượt qua bài kiểm tra chất lượng, hơn nữa còn chịu trách nhiệm miễn phí giặt giũ. Một cái áo khoác ngoài có thể mặc hơn vài chục năm, tính ra là không đắt đâu ạ."

"Còn chịu giặt sao?" Tần Dĩ Duyệt nghi ngờ nói.

Cô rất ít nghe nói cửa hàng còn có kiểu phục vụ như thế này.

"Đúng vậy, đúng là miễn phí giặt, không hạn số lần. Là nhà thiết kế yêu cầu như vậy đấy, hần lo lắng khách hàng giặt áo không đúng, sẽ làm tổn hại quần áo, cho nên yêu cầu nhóm áo khoác ngoài dễ nhưng đều có thể miễn phí giặt."

Dương Nhã Vi nghe có chút động tâm, nhưng vẫn do dự giá cả.

Tần Dĩ Duyệt nói ra: "Gói lại đi, tôi mua cái này."

"Vâng vâng, tôi sẽ điều từ nhà kho một kiện hoàn toàn mới đến."

Dương Nhã Vi giữ chặt ví tiền của Tần Dĩ Duyệt, "Dĩ Duyệt, quá mắc."

"Sinh nhật cậu cũng sắp đến rồi. Vốn định đưa cậu đi ra ngoài chính là muốn mua cho quà sinh nhật cho cậu đấy, cái áo khoác ngoài này rất hợp với cậu, chút nữa lại mua quần với giày phối hợp nữa thì là được rồi."

"Quà sinh nhật là quà sinh nhật, không thể để cho cậu tốn kém như vậy được."

"Tớ hiện tại dù gì cũng là vợ của thổ hào rồi, để cho tớ có cảm giác như vậy có được không hả? Tớ cũng không phải mỗi ngày đều tặng đồ mắc như vậy mà, sau này cậu kết hôn tớ khẳng định trực tiếp gửi 200 đồng tiền lì xì, lễ vật đều không đưa."

Dương Nhã Vi thấy cô rất nghiêm túc, cũng không hề cự tuyệt, kiên trì nói: "Vậy quần, giày thì để tự tớ trả tiền."

"Điểm tâm sáng cậu bỏ tiền rồi, tớ tốt xấu cũng phải mua cho cậu cả người, thì tính toán mấy cái quần áo này làm gì?"

**

Hai người đi dạo một buổi sáng, ngoại trừ mua trọn vẹn cho Dương Nhã Vi quần áo bên ngoài, cũng mua đồ cho mình, bố mẹ, Tiểu Bảo.

Lúc đi ngang qua cửa hàng bán đồ nam, thì mua cho Hạ Kiều Yến cái cà vạt đồ đắt tiền.

Tối trưa đi dạo xong cũng bỏ ra vài vạn.

Nhìn trong thẻ con số giảm không ít, Tần Dĩ Duyệt lại không có bao nhiêu cảm giác đau lòng.

Chính cô trong thẻ cũng có cái hai mươi mấy vạn, ngẫu nhiên xa xỉ một chút vẫn còn trong phạm vi cô có thể thừa nhận.

Tần Dĩ Duyệt về đến nhà, Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị đã nấu xong đồ ăn.

"Con trở về thời gian quá đúng." Tần Dĩ Duyệt bên cạnh cời giày, nói.

"Ừ, con đem mấy thứ đó cất đi, rồi đi trên lầu gọi con rể cùng Tiểu Bảo Bối."

"Ủa? Dưới lầu con đâu có nhìn thấy xe của Kiều Yến đâu."

"Chắc là đổi xe rồi."

"Ah nha. Baba, mẹ con có mua đồ cho hai người nữa đó, chính mình bóc ra đi nha." Nói xong, Tần Dĩ Duyệt liền chạy lên lầu.

Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo đang ở trong phòng khách nhỏ lầu hai ngồi, một người làm việc, một người học tập, không khí vô cùng yên tĩnh, bình thản.

"Hai vị đại gia, xuống lầu ăn cơm đi."

"Đi chỗ nào chơi rồi hả?"

"Cùng Nhã Vi dạo phố. Nhanh xuống đi, em có mua quà cho hai người nữa đó, nhớ cho em một điểm cảm giác thành tựu khi tặng quà đó nhaaa."

Hạ Kiều Yến cười cười, khép Laptop lại.

Tiểu Bảo cũng cố nén xúc động muốn nhảy dựng lên, đem video xem xong một đoạn cuối cùng, mới nhảy dựng lên chạy xuống lầu.

Quà của Tiểu Bảo và Hạ Kiều Yến đã được Lạc Minh Mị để qua một bên rồi, nhìn Tiểu Bảo xuống, thì chỉ chỉ cái hộp lớn dài hơn một mét, "Bảo bối, bà ngoại vô cùng hiếu kỳ cái người mẹ không đáng tin của con có thể tặng cho con món quà gì, tranh thủ thời gian mở ra xem đi."

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN WATTPAD @GameSo_BBB

Vote và cmt để cổ vũ tớ nhé^^

Editor: Game So (@GameSo_BBB)

Chương sau chúng ta cùng gặp bạn Ôn nữa nè =))))))

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ôn Hân Mạt khiêu khích

Tiểu Bảo khoe miệng có chút vui vẻ, cầm dao nhỏ chậm rãi cắt hộp quà.

Đó là một sân bóng cỡ nhỏ, bên trong còn có hai hàng cầu thủ ăn mặc đồng phục khác nhau.

Những cầu thủ đều có thể chạy lên.

Tiểu Bảo hai mắt sáng long lánh mà nhìn sân đá banh. Mặt mũi tràn đầy mừng rỡ.

"Bảo bối, những cầu thủ đó đều là có thể thi đấu đấy, về sau mẹ cùng baba có rảnh thì sẽ cùng con đá được không?"

Tiểu Bảo liên tục gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Quà cho Tiểu Bảo là món đồ đắt tiền nhất trong đồng đồ này đấy, tìm hết cả cửa hàng, cô vẫn là thấp thỏm không yên. Chỉ sợ Tiểu Bảo không thích.

Có lẽ tham dự trò chơi cộng đồng hoặc là chuyện sau này, Tiểu Bảo có thể nguyện ý trò chuyện.

Hạ Kiều Yến mở túi giấy ra, nhìn thấy cả vật bên trong, khoe miệng cười cười.

**

Người một nhà vui vẻ hòa thuận mà ăn cơm. Trò chuyện trong chốc lát để tiêu thực, Hạ Kiều Yến liền mang theo Tần Dĩ Duyệt và Tiểu Bảo quay trở lại nhà chính.

Mọi người còn đặc biệt đem sân đá banh của Tiểu Bảo cất vào chỗ cốp xe phía sau.

Tần Dĩ Duyệt ngồi trên xe Bentley Continental mà Hạ Kiều Yến mới mua, lúc này mới chột nhận ra rồi nói: "Thỏ hào. Thật là xấu hổ, hôm nay quên mua quà cho bố mẹ mất rồi."

"Cốp phía sau có bánh ngọt và mấy món đồ chua của mẹ em làm rồi, những món quà này so với những thứ khác đều có ý nghĩa hơn."

"Nhưng mà nó đâu phải là em làm."

"Sau này còn có rất nhiều cơ hội tặng, em không cần gấp đâu."

Tần Dĩ Duyệt lên tiếng.

Tiểu Bảo sau khi xe khởi động, đã nhanh leo lên trên đùi của Tần Dĩ Duyệt. Đem cái đầu nhỏ gối lên cổ của cô.

Tần Dĩ Duyệt vỗ nhẹ lưng nhỏ, mặc nhóc dựa vào.

**

Xe chạy được hơn một giờ, xe lái vào đỉnh núi.

Lúc gần đến nhà, Tần Dĩ Duyệt liếc mắt ngoài cửa sổ, phát hiện ven đường có một người mặc áo khoác hồng nhạt cùng quần trắng.

Trang phục rất là quen thuộc, đúng là người phụ nữ cô thấy vào hôm hôn lễ.

Tần Dĩ Duyệt quay sang Hạ Kiều Yên.

Hạ Kiều Yên trên mặt không biểu cảm gì, đập chân ga, nhanh chóng đuổi theo bên người Ôn Hân Mạt.

Tần Dĩ Duyệt nhìn cả người Ôn Hân Mạt có chút căng cứng. Quay đầu đi, không xem ngoài cửa sổ nữa.

Ôn Hân Mạt nhìn xe Bentley Continental biến mất, tay run rẩy nắm chặt thành quyền, nhưng vẫn tiếp tục đi đến hướng nhà Hạ gia.

**

Khi xe dừng ở sân nhỏ, Hạ Gia Minh và Lâm Nhụy cũng như lần trước, đứng ở trong sân chờ bọn họ.

Hạ Kiều Yên xuống xe giúp Tần Dĩ Duyệt mở cửa xe, Hạ Gia Minh và Lâm Nhụy nhìn Tiểu Bảo ngồi ở trên đùi Tần Dĩ Duyệt, đều vô cùng vui vẻ.

"Hai ông bà thông gia đều khỏe chứ?"

"Cảm ơn bố mẹ quan tâm, hai người họ đều khỏe hết ạ." Tần Dĩ Duyệt nói xong rất xấu hổ nói: "Vốn lần này sẽ mang quà đến, nhưng con không cẩn thận quên đem đi."

"Con đến là tốt rồi, chúng ta không thiếu cái gì cả."

Tiểu Bảo móc ipad ra, ở phía trên viết: "Mẹ mua cho quà vô cùng vô cùng lớn cho con, bởi vậy nên mới không mua những thứ khác được đó ạ."

Hạ Gia Minh nhìn Tiểu Bảo chủ động giải thích thay cho Tần Dĩ Duyệt, cười nói: "Ông bà nội không có ý trách mẹ con mà, nhà chúng ta không thiếu cái gì. Ba người các con thường xuyên trở về đây ở, chúng ta đã cảm thấy vui rồi."

Hạ Kiều Yên sau khi mở ra cốp xe, "Bố mẹ, bố mẹ vợ đã chuẩn bị cho hai người quà nữa này, bánh ngọt là mẹ vợ hôm nay cố ý làm đấy, cũng còn nóng đó."

Lâm Nhụy nghe vậy nhin không được phàn nàn nói: "Cái thùng này, bánh ngọt mà cũng nhét vào cốp xe cho được, lỡ dính mùi xăng rồi thì sao?"

"Có hộp đựng mà, mùi thơm chắc chắn không có việc gì đâu." Hạ Kiều Yên nói, đem cái kia mấy cái túi đồ lớn đều chuyển xuống.

Tiểu Bảo chạy đến bên cạnh xem sân bóng của nhóc.

Người hầu Hạ gia chuyển tới chuyển lui, mới mang thứ đó đều chuyển vào phòng cả rồi.

Tần Dĩ Duyệt hỏi Lâm Nhụy, "Mẹ, giờ chuẩn bị cơm tối sao?"

"Chuyện nấu cơm tối này con đừng quan tâm làm gì, để cho Kiều Yên cùng bố con hai người chuẩn bị. Phụ nữ như chúng ta chỉ cần chơi với trẻ con và tâm sự thôi."

Tần Dĩ Duyệt cười nói: "Mẹ ơi, nói cho con nghe mẹ làm sau để thuận phục họ vậy, để cho con tiếp thu thêm kiến thức đi ạ."

"Hai người bọn họ đều ở bên ngoài xã giao đã quen người, trở về thì lại thích ở trong phòng bếp chơi đùa, mẹ vừa vặn cũng được vui vẻ nhàn hạ. Đây cũng là phúc khí của chúng ta, con ngàn vạn đừng không được tự nhiên, thói quen thì là tốt rồi."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu.

Lâm Nhụy nắm tay Tần Dĩ Duyệt, "Năm trước trồng hoa mai đã nở, mẹ dẫn con đi xem."

"Vâng ạ." Tần Dĩ Duyệt quay người đối với Tiểu Bảo đang vây quanh sân bóng nói: "Bảo bối, cùng mẹ và bà ngoại xem hoa mai không?"

Tiểu Bảo nghiêng đầu nghĩ nghĩ, chạy chậm đến bên cạnh Tần Dĩ Duyệt, đem bàn tay nhỏ bé mập mạp bỏ vào trong tay Tần Dĩ Duyệt, đôi mắt đen láy nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt véo nhẹ bàn tay thịt, "Mẹ, phiền mẹ dẫn đường rồi."

Lâm Nhụy nhìn hai người ánh quan tâm lẫn nhau, trong lòng vô cùng vui sướng.

Tiểu Bảo đối với Tần Dĩ Duyệt, sự yêu thích hoàn toàn vượt qua mong muốn của bọn họ.

Ba người đi ra phòng chính, đang muốn đi đến vườn hoa, thì Ôn Hân Mạt cũng chạy tới chỗ cửa lớn của sân nhỏ.

Ôn Hân Mạt kêu lên: "Dì Lâm."

Lâm Nhụy dừng một chút, có chút xấu hổ nhìn thoáng qua Tần Dĩ Duyệt, sau đó chuyển hướng Ôn Hân Mạt, "Hân Mạt, sao cháu lại tới đây?"

Ôn Hân Mạt không đem ánh mắt đặt trên người Tần Dĩ Duyệt, trực tiếp đi đến bên người Lâm Nhụy, "Bố mẹ cháu trồng một loài nấm mới rất tươi ngon, bảo cháu đem cho dì và chú nếm thử."

Lâm Nhụy cũng không có dùng tay đi nhận, "Dì và chú cũng có trồng, sau này không làm phiền nhà cô tặng nữa đâu, hơn nữa đi tới đi lui đối với thân thể của cháu cũng không tốt."

Ôn Hân Mạt đưa rổ đứng ở giữa không trung, lại đưa qua cũng không phải, thu lại cũng không phải.

Không khí trong lúc nhất thời có chút cứng nhắc.

Tần Dĩ Duyệt nhìn thấy nước mắt trong hốc mắt của Ôn Hân Mạt, cảm thấy Ôn Hân Mạt tính tình cùng Dương Nhã Vi có điểm giống nhau, cũng không muốn khó xử cô ta, nên lấy tay nhận lấy cái rổ trên tay Ôn Hân Mạt, "Cảm ơn cô đã đem tới. Mẹ, con và Tiểu Bảo ra vườn trước, mẹ cùng vị tiểu thư này tâm sự."

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt đem cái rổ đựng nấm tươi vào đại sảnh, từ cửa bên hông đi đến vườn hoa.

Lâm Nhụy thở dài, bất đắc dĩ mà nhìn xem Ôn Hân Mạt, "Cháu này này, Kiều Yến đã lựa chọn rồi. Cháu làm như vậy là có ý gì?"

"Dì Lâm, cháu không muốn buông đâu."

"Dì không nói trước kia hai đứa ai đúng ai sai, chuyện đi tới bước này, dĩ nhiên muốn đứng ở bên con của dì, thằng bé lựa chọn ai, thì dì sẽ hướng đến người đó."

Ôn Hân Mạt trên mặt lúc trắng lúc xanh, bờ môi kịch liệt run rẩy.

Hận không thể giờ khắc này biến mất trên thế giới.

Lâm Nhụy tiếp tục nói: "Cháu không cần lo lắng cho chúng ta sẽ vì Kiều Yến kết hôn, mà ở giữa chừng dừng lại chuyện hợp tác nhà với nhà cháu. Cháu đã từng cứu dì và Tiểu Bảo, ở chuyện công Kiều Yến sẽ ưu tiên lựa chọn nhà cháu đây."

"Cháu không sợ cái này. Cháu chỉ là..."

Lâm Nhụy dịu dàng mà vỗ vỗ vai của cô, "Dì Lâm không có ý trách cứ cháu, dì cũng rất thích cháu. Nhưng Kiều Yến đã ra lựa chọn, dì hi vọng cháu có thể sớm buông bỏ. Cháu còn trẻ, cuộc sống sau này còn dài, đừng chà đạp những ngày yên bình của mình nữa. Kiều Yến đời này cứ như vậy rồi, cháu còn có lựa chọn, chỉ cần cháu có thể buông Kiều Yến, hết thù cũng còn kịp."

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN WATTPAD @GameSo_BBB

Vote và cmt để cổ vũ tớ nhé^^

Editor: Game So (@GameSo_BBB)

Hóng x 100000000000 =))))))

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Ôn Hân Mạt khiêu khích (2)

Ôn Hân Mạt sững sờ mà nhìn Lâm Nhụy, giọt nước mắt cứ chảy xuống mãi, "Ngay cả dì cũng nói như vậy sao? Cháu biến thành như vậy là ai sai? Cháu trong một tháng có nửa tháng phải ở trong bệnh viện đợi. Là ai sai?! Mấy người dựa vào cái gì mà đảo mắt liền trở mặt chứ?!"

Lâm Nhụy bị lời Ôn Hân Mạt đâm vào trong lòng, có vài phần không thoải mái, mặt mày sa sầm, xuất hiện vài phần uy nghiêm của bà chủ Hạ gia. "Cháu là tiểu bối, nói chuyện có nhờ không đúng mực. Dì có thể hiểu được. Nhưng những lời này dì không muốn lại nghe thêm lần nào nữa. Cảm ơn cháu hôm nay đã đem quà tới tặng dì. Trở về nói cho ba mẹ cháu biết, sau này không cần làm phiền nữa rồi."

Lâm Nhụy nói xong hướng trong đại sảnh đi vào, không hề nhìn Ôn Hân Mạt thêm lần nào nữa.

Ôn Hân Mạt chưa từng có cảm thấy xấu hổ đến vậy. Lời nói của Lâm Nhụy không thể nghi ngờ là hướng trên mặt cô quăng mấy cái tát, khiến cho cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Cho dù năm đó, cô ở lúc Hạ Kiều Yên khó khăn nhất thời chia tay với anh ấy, người Hạ gia cũng không có một câu lời nói nặng với cô.

Hiện tại bởi vì có thêm một Tần Dĩ Duyệt. Lâm Nhụy thái độ lại thay đổi.

Đây tất cả đều là do Tần Dĩ Duyệt tạo thành.

Ôn Hân Mạt trong mắt bắn ra một sự hận thù.

**

Tần Dĩ Duyệt với Hạ gia, xung quanh Hạ gia cũng không quen. Tùy ý để cho Tiểu Bảo dẫn đường.

Một lớn một nhỏ bắt tri bắt giác đã đi ra khỏi vườn hoa Hạ gia, đi hướng lên trên núi.

Đường núi ở đây được thiết kế rất tốt, ven đường cách mấy trăm mét sẽ có cái nhà nhỏ hoặc là ghế dài. Thuận tiện cho người qua đường nghỉ ngơi.

Tần Dĩ Duyệt thấy Tiểu Bảo vô cùng vui vẻ, nên theo nhóc một đường chậm rãi tiếp tục leo núi.

Lấy điện thoại di động ra. Chụp ảnh Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghe được âm thanh chụp hình, nghi hoặc mà quay đầu lại.

Tần Dĩ Duyệt giơ điện thoại lên.

Tiểu Bảo hấp ta hấp tấp mà chạy tới. Dùng cả tay chân mà bò lên người Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt một tay nâng mông nhỏ, một tay điều chỉnh góc độ điện thoại.

Tiểu Bảo con mắt óng ánh lóe sáng mà nhìn chăm chăm vào hai khuôn mặt xuất hiện trên màn hình, như trước không có nụ cười.

Tần Dĩ Duyệt vỗ mấy cái, Tiểu Bảo đều dùng biểu cảm đó, chỉ là ngẫu nhiên đổi tư thế mà thôi.

Trái lại cô cười đến ngây ngô, nhìn có chút ngốc.

Tần Dĩ Duyệt xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc, "Bảo bối, con không nói chuyện, chẳng lẽ cũng sẽ không cười hay sao? Con lớn lên đáng yêu như thế, cười rộ lên nhất định sẽ vô cùng vô cùng đáng yêu! Mẹ nhờ con ngẫu nhiên cười một cái được không? Con lạnh lùng như vậy, mẹ áp lực rất lớn đó."

Tiểu Bảo dùng mặt cọ xát cổ của cô, không muốn tiếp tục cái đề tài này.

Tần Dĩ Duyệt nhìn tiểu gia hóa không có ý thay đổi, liền ôm nhóc chậm rãi đi, "Thật ra, con như vậy cũng không phải không tốt. Con biến thành bộ dáng gì, ba ba với mẹ cũng sẽ không ghét bỏ con."

Tiểu Bảo ở trên ipad viết: "Baba ghét bỏ con!"

Tần Dĩ Duyệt ha ha cười nói: "Cái đó là trêu chọc con thôi. Toàn bộ thế giới nếu không chê con đứng đầu chần chẫn là baba con, ông ấy có thể vì con làm bất cứ việc gì, cũng đều nguyện ý."

Đến cả một người phụ nữ không quen cũng có thể cười, là đã có thể hiểu rõ rồi.

Có mấy người bố có thể vì con mình mà làm được chuyện này chứ.

Tiểu Bảo gật đầu.

"Bây giờ con không muốn nói chuyện không có vấn đề gì, khả năng con cũng không có ý thức được không nói lời nào đối với sinh hoạt của con sẽ ảnh hưởng ra sao. Con nghĩ thử xem nào, baba con vì sao lại kiên trì muốn con nói chuyện, bởi vì nếu con trong một thời gian dài không nói lời nào, con sẽ từ từ mất đi chức năng ngôn ngữ. Đến lúc đó, con muốn nói chuyện, sẽ vì chức năng ngôn ngữ bị giảm sút, con sẽ nói không được."

Tần Dĩ Duyệt không biết Tiểu Bảo có thể hiểu được hay không, ngữ điệu rất chậm mà nói tiếp, "Nếu người lớn như chúng ta không chịu trách nhiệm về hành động của con ngay những lúc này, thì là không có bất cứ kế hoạch nào cho tương lai của con, đó sẽ là chúng ta không làm tròn bổn phận. Baba của con tài phú đã sớm đến mức khiến cho con cả đời đều không cần quan tâm đến ánh mắt của đám người xung quanh mà sống rồi, nhưng chúng ta vẫn không thể để cho con làm như thế được."

Tiểu Bảo một cánh tay nhỏ dùng sức mà ôm lấy cổ Tần Dĩ Duyệt, đem mặt thịt vùi vào đó, đôi mắt đen láy có vài phần khó hiểu.

Tần Dĩ Duyệt đang muốn nói thêm cái gì nữa, thì nghe được ven đường có một tiếng thét chói tai.

Tần Dĩ Duyệt dừng bước lại, nghe ngóng, phát hiện đúng là có người đang kêu cứu.

Tần Dĩ Duyệt buông Tiểu Bảo ra, "Mẹ đi xuống xem một chút, con ở lại không được đi lộn xộn."

Tiểu Bảo ôm lấy chân Tần Dĩ Duyệt, không cho cô đi.

Tần Dĩ Duyệt vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, đưa di động đặt tới trong tay nhóc, "Người nọ khả năng bị thương, mẹ là bác sĩ, nên đi qua đó xem thử."

Tần Dĩ Duyệt nói xong, quay người xuống dưới.

Tiểu Bảo nhìn Tần Dĩ Duyệt biến mất ở trong rừng cây, dùng điện thoại di động của cô gọi điện thoại cho Hạ Kiều Yến.

**

Tần Dĩ Duyệt đi vào rừng cây rồi, mới phát hiện cái rừng cây đó so với trong tưởng tượng của cô lớn hơn rất nhiều.

Mùa đông trời tối sớm, đi vào rừng cây đã cảm thấy tối rồi.

Tần Dĩ Duyệt miễn cưỡng mà nhìn rõ đường.

"Này, người cầu cứu có nghe không? Bị thương có nghiêm trọng không? Nghe được trả lời tôi!" Tần Dĩ Duyệt liên tục nói hai lần, dừng lại nghe động tĩnh xung quanh.

Nghe một lúc, mới nghe được có âm thanh con người hoạt động.

Tần Dĩ Duyệt đi theo âm thanh đó trong chốc lát, đẩy ra lùm cây ở chỗ sâu.

Bóng dáng thấy được khiến cho cô vô cùng kinh ngạc.

Ôn Hân Mạt bình yên vô sự mà ngồi ở một chỗ trên tảng đá, con mắt chăm chú tập trung nhìn vào Tần Dĩ Duyệt, trong mắt bắn ra một loại thù địch căm hận.

Bên người cô ta còn có hai người đàn ông đang đứng.

Tần Dĩ Duyệt thăm kêu một câu không xong, lập tức xoay người đi về đường cũ.

Ôn Gia Hào thấy thế, bước nhanh chạy theo hướng Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt một bên chạy một bên ngoái.

Đậu xanh rau má, lớn lên làm hot girl Bạch Liên Hoa, lại có thể làm một chuyện không hợp phong cách như thế này!!!

Ôn Hân Mạt như thế nào lại không ở tại chỗ nổ thành pháo hoa.

Kỹ xảo biểu diễn như lũ trẻ con đùa giỡn thật sự là muốn làm cô thành mù lòa!

Tần Dĩ Duyệt cảm giác được bước chân sau lưng càng ngày càng gần, vội vàng nghiêng người tránh thoát tập kích của người sau lưng.

Khó khăn lăm lăm né qua tập kích, Tần Dĩ Duyệt còn chưa kịp vui mừng, thì lòng bàn chân vừa trượt, cả người liền hướng sườn dốc mà ngã xuống.

"Ah!"

Tần Dĩ Duyệt hét lên, vội vàng cuộn mình lại, dùng tay che mặt, tránh cho trong quá trình trượt bị nhánh cây tron làm tổn thương chính mình.

Ôn Gia Hào nhìn Tần Dĩ Duyệt biến mất trong phạm vi tầm mắt, hừ một tiếng, cùng với Ôn Hân Mạt và Ôn Gia Phong nói: "Làm sao bây giờ?"

"Em muốn cô ta chết!"

Ôn Hân Mạt lời còn chưa dứt, thì một giọng nói tựa như đến từ Địa Ngục cách đó không xa vang lên, "Cô muốn ai chết?!"

Ôn Hân Mạt, Ôn Gia Hào, Ôn Gia Phong sắc mặt biến đổi, không dám tin mà nhìn về phía nơi giọng nói phát ra.

Hạ Kiều Yến cả người mang theo khí lạnh từ trong bụi cây đi tới, ánh mắt như đao cắt qua trên người ba anh em Ôn gia.

Ôn Gia Phong hồi phục tinh thần đầu tiên, cười nói: "Kiều Yến, sao cậu lại tới đây? Chúng tôi đang xem một con gà rừng, nó bỗng té xuống rồi."

"Vậy sao?" Hạ Kiều Yến nói với Hắc y nhân sau lưng: "Xuống dưới đem Thiếu phu nhân lên."

"Vâng."

Hai gã Hắc y nhân lên tiếng, đi đường vòng xuống sườn dốc.

Hạ Kiều Yến như chim ưng nhìn Ôn Hân Mạt, "Sau này không cần ở trước mặt tôi đóng kịch, cho dù không có chuyện trước kia, tôi cũng chưa từng nghĩ tới việc kết hôn với cô đâu!"

"Hạ Kiều Yến, anh nói cái gì?!" Ôn Hân Mạt khó có thể tin nhìn Hạ Kiều Yến.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Đau chết là đáng đời em

Hạ Kiều Yến lạnh lùng mà nhìn cô ta, "Nghe không rõ hay sao? Tôi lặp lại lần nữa, tôi cho đến bây giờ chưa từng có ý muốn cưới cô! Cô cho rằng những chuyện trước đây cô làm sau lưng tôi, dùng danh nghĩa của vợ Hạ Kiều Yến làm gì, tôi không biết? Nhà các cô dùng danh nghĩa của tôi lừa bao nhiêu tiền? Chỉ là vì bố mẹ tôi. Nên mới có thể mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi. Các cô thật đúng là đem mình trở thành gì rồi!"

Hai gã Hắc y nhân rất nhanh liền đem Tần Dĩ Duyệt đang lâm vào hôn mê lên.

Ba anh em Ôn gia sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Hạ Kiều Yến ôm lấy Tần Dĩ Duyệt từ tay một gã Hắc y nhân, nhìn thấy xây xát trên người cô, đáy mắt tức giận càng nhiều hơn. "Mấy người chờ xem thị trường chứng khoán đi, nhìn rõ xem công ty của mấy người là như thế nào sụp đổ."

Hạ Kiều Yến nói xong, Ôm Tần Dĩ Duyệt rời đi.

Chỉ để lại ba anh em Ôn gia không dám thở mạnh.

**

Tần Dĩ Duyệt bị vết thương nóng làm cho đau tỉnh, cô liền nhìn thấy Hạ Kiều Yến tự mình bôi thuốc cho cô.

Đau đến thở hổn hển mấy hơi thở, quát: "Đau, đau, đau!!!! Thở hào! Anh có thể có tí chuyên nghiệp hay không hả?! Nếu mà có kiểu người như anh bôi thuốc, người chết cũng có thể nhảy dựng lên mắng chết anh!"

Hạ Kiều Yến hung ác không được, ngược lại dùng còn i-ốt hướng đến vết thương của cô: "Đau chết là đáng đời em. Người gì đâu mà không có chút hiểu biết về an toàn hết vậy?!"

"Thật có lỗi mà. Không cẩn thận phạm vào bệnh nghề nghiệp. Em cũng không nghĩ tới, thoát nhìn mềm mại yếu ớt như con cừu nhỏ sẽ ần giầu chiêu thức như vậy. Lần sau em nhất định chú ý." Tần Dĩ Duyệt nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Cô thật không nghĩ tới Ôn Hân Mạt sẽ là người như vậy.

Đều nói là con người không thể xem vẻ bề ngoài. Sao Ôn Hân Mạt không có theo cái lộ trình như vậy chứ.

Lớn lên xinh đẹp lại trông vô hại. Tâm rồ ác đến vậy.

Muốn cô chết!

Có thiệt thòi thì cũng có thể không hề chướng ngại mà nói với cô mà.

Bác sĩ thường xuyên nhìn mấy chuyện sinh lão bệnh tử như cô không thể xem thường tánh mạng như vậy. Vì sao cô ta làm như vậy chứ?

Hạ Kiều Yên thò tay xoa vết cắt trên mặt Tần Dĩ Duyệt, "Lần sau còn như vậy. Đừng trách anh không khách khí."

"Sẽ không đâu. Em cũng không ngờ, biết rõ Ôn Hân Mạt không chào đón em. Em còn mặt dày mảy dạn dán lên làm gì." Tần Dĩ Duyệt trừng mắt nhìn, hỏi: "Thỏ hào, anh có thể giận dữ vì hồng nhan cái gì đấy không. Ví dụ như làm sụp đổ cả xí nghiệp Ôn gia xí đó. Hoặc là để cho bọn họ làm việc, không có nơi sống yên ổn."

Hạ Kiều Yên nhẹ nhàng mà hỏi: "Em đã xem nhiều phim thần tượng rồi đúng không?"

"Là cái phản ứng này nè. Ai nha, tấm lòng vàng của em thật là đau nhức, đau nhức đó huhu." Tần Dĩ Duyệt không thành ý mà sờ lên ngực, muốn nhấc chân xuống giường.

"Em làm gì nữa? Vết thương còn chưa có tốt, định bay nhảy cái gì chứ?"

"Ăn cơm mà, cũng không thể để cho bố mẹ và Tiểu Bảo chờ một mình em."

"Em biết hiện tại mấy giờ rồi sao?"

"Hà?"

Hạ Kiều Yên đem điện thoại Tần Dĩ Duyệt ném cho cô.

Tần Dĩ Duyệt mở điện thoại, phát hiện đã là chín giờ rưỡi tối rồi.

"Em ngất lâu đến như vậy sao?"

"Thế em cho rằng đó là gì?"

"Ngày mai em đi bệnh viện chụp CT não bộ, miễn cho ngã thành chấn động não."

Hạ Kiều Yên đem còn i ốt trả lại hộp thuốc "Em bước xuống thử xem, xem thử còn có chỗ nào không thoải mái không."

Tần Dĩ Duyệt cẩn thận từng li từng tí xuống dưới giường, đi vài bước, phát hiện đầu gối có bên ngoài có chút đau, không có tổn thương quá nặng.

Cô đang muốn nói cho Hạ Kiều Yên, thì đã nhận ra cả người cô bay lên không rồi.

Hạ Kiều Yên ôm lấy cô, bước nhanh xuống dưới lầu.

Tần Dĩ Duyệt sững sờ mà để cho Hạ Kiều Yên ôm lấy, trong lúc nhất thời quên giãy dụa.

Hạ Kiều Yên cúi đầu nhìn cô ngốc trong ngực, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, trắng nõn có chút đỏ lên, con mắt chỉ ngây ngốc mà nhìn anh.

Cái bộ dạng vô tội này so với thời điểm bình thường cười đùa tí tưng, càng thêm hấp dẫn người.

Tần Dĩ Duyệt không biết phải hình dung như thế nào về cảm giác trong lòng cô ngay giờ khắc này.

Nên nghĩ do cô cao 1m7, Hạ Kiều Yên ôm cô rõ ràng không có một chút cảm giác mệt mỏi; hay là nên nghĩ rằng, quả nhiên là người đàn ông vừa soái (đẹp trai) lại có tiền làm chuyện gì cũng đều mê người sao?

Cho đến khi được đặt yên trên ghế phòng ăn, Tần Dĩ Duyệt mới hồi phục tinh thần lại.

Hạ Kiều Yên đem nắp giữ ấm trên bàn cơm bỏ ra, đồ ăn bên trong còn bốc hơi nóng, "Tranh thủ thời gian ăn đi, để nó hết ấm thì không thể ăn nữa rồi."

Tần Dĩ Duyệt trong lòng bay lên tình cảm ấm áp, "Cảm ơn thỏ hào."

Nói xong cũng vung tay, càn quét món thức ăn trên bàn.

Hạ Kiều Yên thấy cô ăn rất ngon lành, rõ ràng có loại cảm giác thỏa mãn quý dị.

Lần đầu tiên có người đem đồ ăn anh làm ăn nhiệt tình đến vậy đó, chỉ là cô ngốc này có nên che dấu tướng ăn một chút không nhỉ?

Hạ Kiều Yến nhìn Tần Dĩ Duyệt không có chút ý tứ nào biến thực nữ, cúi đầu lướt xem điện thoại di động của mình.

Có tin nhắn của Khổng Tu Thanh.

Khổng Tu Thanh: Người Ôn gia làm sao lại chọc giận anh rồi, Ôn Hân Mạt vừa rồi gọi điện thoại với em không ngừng khóc, nhờ em đến thuyết phục anh, đừng làm cho nhà bọn họ phá sản.

Hạ Kiều Yến: Việc này không liên quan đến cậu, cứ xem như không biết.

Khổng Tu Thanh: Nhưng mà xem ra rất nghiêm trọng. Đến cùng là chuyện gì?

Hạ Kiều Yến đem chuyện ngày hôm nay đơn giản mà nói cho Khổng Tu Thanh.

Khổng Tu Thanh im lặng sau nửa ngày, mới trả lời: "Bà mẹ nó, thực sự nhìn không ra, Ôn Hân Mạt lại có thể xấu xa đến như vậy."

Hạ Kiều Yến: Chuyện này cậu đừng nói cho đám Ôn Cố.

Khổng Tu Thanh: Đã hiểu, Ôn Cố nhà thằng nhóc đó cùng bọn Ôn Hân Mạt đã sớm không có quan hệ gì rồi. Người Ôn gia thật đúng là ĐM nó không phải người. Năm đó đại ca gặp chuyện không may, một cái hai cái khóc náo đều muốn phui sạch quan hệ. Anh đem công ty làm quy mô lớn ra gấp hai, gấp ba bốn lần, bọn họ liền lại liếm láp mặt ôm đùi. Bộ dạng này sắc mặt thật sự buồn nôn. Em trước đây còn tưởng rằng Ôn Hân Mạt sẽ là cái loại bất nhiễm Bạch Liên Hoa không dính đến bùn đen, không nghĩ tới cũng giống như đám người Ôn gia kia.

Hạ Kiều Yến: Cậu thật giống như có ý so sánh anh đây thật tài giỏi, đây là mấy cái ý nghĩa??

Khổng Tu Thanh: CMN, cho anh bênh vực kẻ yếu anh còn ngại?!

Hạ Kiều Yến: Chứ cậu thì sẽ không? Cậu trên nhảy dưới tránh chắc?

Khổng Tu Thanh: Được, đã biết rõ đức hạnh của anh rồi. Cuối tuần Mạc Á phải đi rồi, anh có muốn đi ra ngoài cùng một chỗ uống rượu không?

Hạ Kiều Yến: Được.

Khổng Tu Thanh: Đáp ứng dứt khoát ghê, vậy là Tiểu Bảo không có việc gì rồi hả?

Hạ Kiều Yến: Gần đây cũng không tệ lắm. Mấy người các cậu có thể tới biệt thự của anh họp gấp, sẵn để cho bọn họ chính thức gặp được chị dâu mấy đứa.

Khổng Tu Thanh: Vậy thì tốt, em sẽ hẹn hai người bọn họ.

Hạ Kiều Yến: Ừ. Vụ giải quyết chuyện của bố chồng anh, thiếu nợ cậu một cái nhân tình rồi.

Khổng Tu Thanh: Khi em đưa cho anh quà kết hôn.

Hạ Kiều Yến cắt điện thoại, nhận ra Tần Dĩ Duyệt đã đem thức ăn trên bàn đều càn quét gần hết.

Tần Dĩ Duyệt phát giác được ánh mắt của anh, ho một tiếng, hậu tri hậu giác mà có chút xấu hổ, "Cái đó, đừng nói với em, anh còn chưa có ăn cơm tối nha."

"Anh nói chưa ăn, thì em có thể đem đồ ăn đã ăn nhỏ ra hả?"

"Nếu anh có thể chấp nhận, em miễn cưỡng thử xem"

Hạ Kiều Yến cúi đầu nhìn điện thoại, "Em làm sao có thể trong ba phút đem nhiều đồ ăn như vậy càn quét sạch sẽ vậy?"

"Đó là do anh không có quen bạn bè là bác sĩ rồi, nhất là bác sĩ khám gấp, ăn cơm xong tựa như chiến tranh, tùy thời tùy chỗ đều phải chuẩn bị tốt vào phòng phẫu thuật. Mà một lần phẫu thuật thường xuyên không hơn hai giờ thì không được ra. Không ăn nhanh lên, đói chết là cái chắc."

Hạ Kiều Yến thấy vẻ mặt nhẹ nhõm của cô, căn bản không giống như lời phàn nàn, "Nghe công việc của em rất vất vả, vì sao lại còn muốn làm bác sĩ? Làm kiến trúc sư như bố em cũng được mà."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thế giới của thổ hào, người nghèo em đây thật là hâm mộ!

"Đây không phải là do em bị lừa dối sao? Cho rằng cái nghề bác sĩ này đặc biệt cao thượng, kết quả tham gia rồi, mới phát hiện bác sĩ thật không phải cho người làm. Mỗi ngày ngoại trừ công việc, còn phải cùng bệnh nhân và người nhà bọn họ đấu trí so đũa đũa khí, cuộc sống thật sự là vui cười vô cùng. Hơn nữa còn vĩnh viễn không biết một giây sau sẽ phát sinh chuyện gì. Miễn bản đến có bao nhiêu kích thích." Tần Dĩ Duyệt dừng lại trong chốc lát, lại bổ sung nói: "Tuy nhiên công việc bác sĩ này không được tốt lắm. Nhưng nếu để cho em lại được chọn một lần nữa. Em vẫn muốn được làm bác sĩ. Không thường thường tiếp xúc tử vong ốm đau, thì cũng sẽ không khác sâu được tính mạng quý trọng đến bao nhiêu."

Hạ Kiều Yến nhìn Tần Dĩ Duyệt thật sâu.

Cô ngốc này ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt lại thành thật. Trong veo, ánh mắt linh động sáng ngời, mang theo sự ngây thơ không thuộc về cái tuổi này của cô.

Cánh môi vênh vênh, phấn nộn có chút mở ra, như dự người hôn lên.

Hạ Kiều Yến thu hồi suy nghĩ. Theo miệng hỏi: "Sau khi làm bác sĩ em có gặp được chuyện gì đặc biệt sao?"

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hạ Kiều Yến thu lại ánh mắt nhìn chăm chăm cô. Âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nói: "Có rất nhiều. Nhưng mà ấn tượng sâu nhất vẫn là chuyện khi em còn chưa chính thức làm bác sĩ, khi đó cùng thầy em tiếp nhận một ca khám gấp. Đó là sự cố cùng một chỗ với tai nạn xe cộ. Xe vận tải lật nghiêng đè xe gắn máy. Khi mà chúng em đuổi tới hiện trường. Người của nhà tang lễ nhập liệm cũng đã tới rồi. Người lái xe gắn máy bị nghiền phẳng, dính ở trên đường cái rất khó thu về. Đầu và cánh tay bị đánh bay, mắc ở cái khung bên đèn đường. Cái người nhập liệm đó đã dùng xẻng sắt cùng cái bay từng điểm từng điểm mà cạo. Sau đó đặt ở trong túi xách da rắn. Thầy em đề cho em cùng người nhập liệm đó leo cột đèn đường lấy đầu cùng cánh tay của người lái xe gắn máy kia. Sau khi cầm xuống, thì ở tại hiện trường ghép lại xác của anh ta, ghép xong mới phát hiện thiếu đi một con mắt. Hai người chúng em lại bắt đầu bốn phía tìm con mắt kia, tìm hai giờ mới tìm được con mắt đó ở bên đám cây ven đường."

Hạ Kiều Yến thử nghĩ một chút về hình ảnh đó, thật sự rất giống một bộ phim kinh dị.

"Em và người nhập liệm đó trở về nhà tang lễ, xem anh ta chữa trị xác của người nọ. Anh chữa trị một buổi tối, mới để cho người nhà của người đó làm tang lễ. Anh ta chữa trị tốt đó là làm cho người nọ, cùng một đồng thịt nhão khó hình dung, ghép lại như một người đầy đủ tứ chi. Chuyện này nếu như là để những người nhập liệm khác làm, rất có thể sẽ chỉ là một đồng thịt nhão, gắn thêm đầu và cánh tay, liệm là được, thiếu một con mắt cũng không liên quan chuyện của họ. Anh ta lại kiên trì giúp người nọ tìm con mắt trở về, để cho người nọ nguyên vẹn mà rời đi. Anh ta đã cho rằng, đó là đạo đức nghề nghiệp, giới hạn thấp nhất của anh, khi người đi đến giới hạn, anh sẽ vì bọn họ làm chuyện anh có khả năng làm. Mà người kia chỉ là một trong những người cần đưa vào quan tài mà thôi. Người nhập liệm cái kiểu tử vong gì mà chưa từng thấy qua, nghiền thành thịt vụn thật ra cũng không coi vào đâu, nhưng người kia đời này chỉ có thể chết một lần, anh không thể qua loa. Em chỉ muốn là, mặc kệ sau này em theo ngành gì, giới hạn thấp nhất của em là tuân thủ đạo đức nghề nghiệp. Tiếp theo là đề cao trình độ kỹ thuật của mình, dùng hết sức lực đạt được tiêu chuẩn trong ngành đó, làm như vậy tình thần ảnh hưởng càng nhiều người hơn nữa."

Hạ Kiều Yến nhìn khuôn mặt nhỏ sáng trưng, rất muốn thò tay bóp mặt của cô, nói: "Theo như anh được biết, bác sĩ thăng chức rất khó, em muốn từ bác sĩ chính lên phó trưởng khoa thì cần vài năm."

"Đúng rồi. Ngoại trừ kỹ thuật vượt qua kiểm tra, tư lịch phong phú, cuộc thi bên ngoài, còn phải ở trên tạp chí SCI phát biểu bài văn đầy đủ chất lượng. Quá trình này rất gian nan. Cho nên, sau này có rất nhiều bác sĩ một mình làm nghề y, kỹ thuật và tư cách, đều theo thể chế nội đi ra ngoài tự mình mở phòng khám. Kiếm được nhiều, lại còn tự do."

"Em nghĩ như thế nào? Em muốn ra ngoài làm riêng, anh có thể hỗ trợ."

"Trước mắt em không có kế hoạch này, ít nhất là trước khi thầy em về hưu, em sẽ một mực ở lại trong bệnh viện. Trên người ông ấy có rất nhiều kỹ thuật là chỗ khiêm khuyết của em đây, em trước đi theo ông ấy học cho tốt. Chờ ông không muốn dạy em nữa, em sẽ tìm đường khác." Tần Dĩ Duyệt hướng phía Hạ Kiều Yến nở một nụ cười sáng lạn, "Thổ hào, cảm ơn anh. Có anh ở đằng sau em, trong lúc vô hình giúp em mở ra rất nhiều tài nguyên, so với em một mình tự lực cánh sinh tốt hơn không biết bao nhiêu rồi."

Hạ Kiều Yến nhìn không được thò tay nheo nheo khuôn mặt mềm mại, "Chỉ như vậy đã thỏa mãn rồi sao?"

"Như vậy đã đủ rồi. Em có muốn cũng không đủ kỹ thuật, người khác một đường bật đèn xanh với em, em cũng không đủ dũng khí. Như vậy thì quá xấu hổ rồi." Tần Dĩ Duyệt nói xong đứng lên, đem chén đĩa ăn sạch sẽ ôm về phòng bếp.

Hạ Kiều Yến nhìn người cô khép kiếng biến mất ở cửa phòng bếp, nhận ra cô ngốc rất dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của anh.

Tam quan chính trực lại thêm tính trẻ con, tổ hợp gì đây nhỉ?

Hết lần này tới lần khác lại rất khó để cho người ta dời ánh mắt.

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt mơ mơ màng màng tỉnh giấc, cảm giác trong ngực ôm một tiểu gia hỏa.

Cô mở mắt ra phát hiện một cái đầu xù nhỏ gối lên trên cánh tay, ngủ bất tỉnh nhân sự.

Tần Dĩ Duyệt không động đậy, lẳng lặng đánh giá ngũ quan tinh xảo đẹp trai ngời ngời của Tiểu Bảo.

Không thể không nói, gen đúng là vô cùng vượt trội.

Tiểu Bảo mặc dù không phải là con ruột Hạ Kiều Yến, ngũ quan lại cùng Hạ Kiều Yến không có khác biệt, hoàn toàn như trong một cái mô hình in ra.

Hai người vốn có quan hệ huyết thống, lại sinh hoạt chung một chỗ trong thời gian dài, lớn lên giống cũng không phải là không có khả năng.

Tần Dĩ Duyệt nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của nhóc, "Bảo bối, rời giường."

Tiểu Bảo lúc này mới gian nan mà mở to mắt, có chút mờ mịt nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Thấy rõ rồi, cánh tay nhỏ nhẹ nhàng ôm cô một cái.

"Trên người của mẹ có mùi thuốc, con sao lại qua đến bên này ngủ rồi?"

Tiểu Bảo không có ý đánh chữ.

Tần Dĩ Duyệt cũng không hỏi nữa, ôm nhóc ngồi xuống.

Tiểu Bảo rất tự giác mà tự mình thay đổi quần áo, đi rửa mặt.

Tần Dĩ Duyệt cũng khập khiễng mà đi vào trong phòng thay quần áo, phát hiện trong phòng thay quần áo có rất nhiều hộp nữ trang chưa khai.

Cô cầm vài món nhìn nhìn, nhìn ra đều là mã của cô.

Ở tâm trong lặng lẽ hâm mộ một chút cuộc sống của người có tiền, trôi qua không nên quá thoải mái.

Lúc này, sau lưng vọng đến tiếng bước chân.

Hạ Kiều Yến nói: "Vết thương của em còn chưa tốt, phải nghỉ ngơi cho thật nhiều đấy."

"Đây là anh mua sao?"

"Vừa cho người suốt đêm đưa tới."

"Thế giới của thổ hào, người nghèo nhỏ bé đây thật hâm mộ."

"Phú bà hai trăm triệu không được quá khiêm tốn."

Tần Dĩ Duyệt cười ha ha, "Nói cũng đúng. Đi ra ngoài đi ra ngoài, em muốn thay quần áo, xin miễn người không có phận sự quan sát."

"Không nhìn em, em thay quần áo có thể ngã thành tàn phế thì làm sao bây giờ?"

"Cầu không nguyên rửa. Đi ra ngoài quẹo phải, cảm ơn."

Hạ Kiều Yến mỉm cười mà đóng cửa đi ra ngoài.

Tần Dĩ Duyệt cà nhắc lấy chân tổn sức mà thay quần áo, sau đó vịn tường đi ra ngoài.

Tiểu Bảo cũng đã rửa mặt tốt, để Hạ Kiều Yến giúp nhóc mặc bộ đồ nhỏ.

Trẻ con thường xuyên tự mình không quá thuận tiện mặc mấy bộ đồ như vậy, hay mặc đồ bộ đồ xuống dưới, đầu ra không được.

Mà trẻ con lại dễ dàng bởi vì con mắt bị che khuất mà thét lên, khóc rống.

Hạ Kiều Yến cũng không quay đầu lại nói: "Đi đánh răng rửa mặt, để chút nữa đưa em đi bệnh viện xem sao."

"Em hiện tại cảm giác rất tốt, không cần khoa trương đâu."

"Nên chú ý phải được chú ý." Hạ Kiều Yến khẩu khí không được xía vào.

Tần Dĩ Duyệt không kiên trì, khập khiễng mà nhảy vào toilet.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Âm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Bác sĩ Tần, cô không phải là bị bạo hành gia đình đó chứ?

Bữa sáng xong xuôi, Tần Dĩ Duyệt nói với Hạ Gia Minh, Lâm Nhụy: "Bố mẹ, thật xin lỗi lại để cho hai người lo lắng nữa rồi."

"Đừng nói mấy cái lời ngốc nghếch này nữa. Kiểm tra cho tốt, chúng ta ở nhà chuẩn bị đồ ăn cho con."

"Cảm ơn bố mẹ."

Hạ Kiều Yến đem lái xe đến bệnh viện Nhã Đức, sau đó ôm Tần Dĩ Duyệt hướng khoa ngoại não ở tầng trệt.

Tiểu Bảo như một tiểu tùy tùng đi theo phía sau bọn họ.

Ba người xuất hiện rất nhanh liền hấp dẫn ánh mắt của các bệnh nhân và các bác sĩ, y tá. Lên tới khoa ngoại não, một y tá nhìn lúc thấy Tần Dĩ Duyệt có chút sững sốt. "Chị Tần. Chị làm sao vậy?"

"Không cần thận ngã, đụng phải sau đầu, sợ có tình huống khác thường, nên sang đây xem thử."

"Ah ah, em lập tức nói cho bác sĩ Lý sắp xếp não bộ CT, chị bây giờ có cái gì khác thường không nhỉ?"

"Không có. Nhưng ngày hôm qua khi trượt xuống núi có ngất đi một lát."

"Tại cái ót hay bên cạnh ạ?"

"Ồ ót đó."

Y tá lại hỏi thăm thêm mấy vấn đề. Từng cái ghi chép lại.

Bác sĩ Lý tới sau. Nhìn cuốn sổ y tá ghi lại, nói: "Trước chụp X-quang, xem tình huống nội bộ của vết thương mặt ngoài."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu. Ra hiệu Hạ Kiều Yến thả cô ra.

Hạ Kiều Yến không như cô mong muốn. Ôm cô đi theo đằng sau y tá. Tiểu Bảo cũng theo thật sát sau lưng.

Não bộ radar liên tục quét hình hơn mười phút đồng hồ, Tần Dĩ Duyệt được y tá đỡ xuống dưới.

Bác sĩ Lý nhận lấy ảnh chụp phim X-quang, xem trong chốc lát. Chế nhạo nói: "Bác sĩ Tần, còn muốn tôi giúp cô phân tích sao?"

Tần Dĩ Duyệt nhẹ ho hai tiếng. "Tiểu đồng chí Lý, phiền chú ý thái độ phục vụ."

Bác sĩ Lý cười hai tiếng, "Trong ảnh X-quang không có vấn đề gì lớn. Cái ót có chút tụ máu, trong phạm vi đại não có thể tự hành chữa trị, không cần lo lắng."

"Tôi an tâm rồi."

Bác sĩ Lý tiến đến bên tai Tần Dĩ Duyệt, "Cô không phải là bị bạo hành gia đình đó chứ?"

Tần Dĩ Duyệt về mặt hắc tuyến mà nhìn cô, "Theo cá tính hung hãn này của tôi, sẽ bị bạo hành sao?"

"Là rất không có khả năng, như thế nào cũng nên là cô hành hạ Hạ tổng."

"Cô biết rồi đó thôi."

Bác sĩ Lý cười cho cô một ít thuốc tan tụ máu, đem Tần Dĩ Duyệt đuổi đi.

**

Xe rời bệnh viện, Tần Dĩ Duyệt liếc nhìn ngoài cửa sổ, "Đây không phải đường quay trở lại nhà chính mà."

"Về nhà."

"Bố mẹ bên kia giải thích thế nào?" Cô còn nhớ rõ Lâm Nhụy trước khi cô đến bệnh viện nói ở nhà làm đồ ăn ngon cho cô ăn.

"Anh đã nói với bố mẹ rồi."

Tần Dĩ Duyệt gạt đầu, có chút đáng tiếc cuối tuần chỉ còn lại buổi trưa và buổi chiều thôi.

Xe dừng ở biệt thự, Hạ Kiều Yến như trước đem cô ôm lên lầu, đặt tới trên giường.

Tần Dĩ Duyệt thấy anh cố ý như thế, cũng không từ chối.

Tiểu Bảo cùng Xa Luân ở dưới lầu chơi đùa.

Tần Dĩ Duyệt tựa ở đầu giường nhìn về phía Hạ Kiều Yến, nói: "Em bị thương là do em sơ sẩy, anh không cần tự trách."

"Nếu như cái này không phải lỗi của anh, vậy càng không có khả năng là của em." Hạ Kiều Yến sờ lên tóc của cô, "Em nghỉ ngơi thật tốt, anh đi xử lý một ít chuyện."

"Được." Tần Dĩ Duyệt đợi Hạ Kiều Yến rời đi, từ tủ đầu giường cầm điện thoại lên, bắt đầu chăm chú xem thầy Hoàng phẫu thuật cho Mạc Mộ Trầm.

Trường hợp của Mạc Mộ Trầm so ra là trường hợp đặc biệt.

Một là Mạc Mộ Trầm thân phận đặc biệt; hai là bệnh của anh ta là ví dụ tham khảo có giá trị, tụ tập phạm vi mấy cái phòng trị liệu; ba là phương án trị liệu lần phẫu thuật này của người mổ chính.

Những điều này đều có thể trở thành ví dụ kinh điển.

Tần Dĩ Duyệt cẩn thận mà lật xem tiểu sử bệnh mà thầy Hoàng đã ghi, vẫn nhìn không được muốn bái lạy một phát.

Lý luận cùng trên nguyên tắc, tiểu sử bệnh miêu tả chuẩn xác tình huống người bệnh, để cho người xem dễ hiểu.

Bởi vậy, nhìn vào thì phần lớn các ca bệnh đều là miêu tả những cái rất cần thiết ngắn gọn, bệnh nhân các phương diện khác, tình huống không miêu tả hết.

Mặc dù điều này sẽ không ảnh hưởng đến việc xác định kế hoạch điều trị hiện tại, nhưng sẽ ảnh hưởng đến sự phán đoán của những người nghiên cứu trường hợp này trong tương lai.

Mặt khác, y học phương Tây chủ trương ở đâu không tốt trị ở đó, là chia cơ thể người thành rất nhiều phần, phân biệt trị liệu.

Y học Trung Quốc thì biết rằng con người là một chỉnh thể, cần phải cẩn thận nghiên cứu, rồi mới tiến hành điều trị, từ nguồn gốc đi lên trừ chứng bệnh.

Nhưng quá trình này so với y học phương Tây dài hơn.

Trong việc theo đuổi hiện đại của người dân hiện tại, hiệu suất cao, hợp lý, phần lớn mọi người chọn Tây y, ít nhất hiệu quả tương đối rõ ràng.

Thầy cô tôn sùng Trung y, ông ghi ca bệnh ở trong cũng bao gồm các phương pháp của các ca bệnh Trung y khác.

Cho dù không có tự mình tham dự cuộc phẫu thuật đó, bác sĩ, học sinh ngành y, cũng có thể thông qua ca bệnh biết rõ tình huống ngay lúc đó.

...

Tần Dĩ Duyệt lặp đi lặp lại, nhìn nhiều lần hình ảnh ca bệnh cùng ca bệnh phụ, cho đến khi con mắt nhức mỏi không thôi, mới buông điện thoại, tựa ở đầu giường nghỉ ngơi.

Ngẫu nhiên còn có thể nghe được trong sân tiếng kêu của Xa Luân.

Nếu Tiểu Bảo có thể như một đứa trẻ bình thường nói chuyện, cười thì tốt rồi.

Nghĩ nghĩ, Tần Dĩ Duyệt bỗng dung nhớ tới Ôn Hân Mạt.

Nếu như Ôn Hân Mạt từ đầu tới cuối đều là bộ dáng cô nhìn thấy vào ngày hôm qua, vậy thì năm đó cô ta có khả năng không có đối xử tốt với Tiểu Bảo.

Mấy đứa nhỏ cảm nhận cảm xúc là miễn cảm nhất đấy.

Người đối với bọn nhỏ có địch ý, bọn nhỏ rất dễ dàng có thể phát hiện ra.

Dựa theo luận điểm suy đoán này, Tiểu Bảo vì sao cũng không thể chấp nhận đùng chạm của Hạ Gia Minh và Lâm Nhụy?

Là do Hạ Gia Minh và Lâm Nhụy đối với nhóc cũng có địch ý?

Bọn họ đem cái chết của Hạ Kiều Niên và Diệp Vi quy đến trên người Tiểu Bảo, cho nên không cách nào tiếp nhận Tiểu Bảo?

Tần Dĩ Duyệt nghĩ tới đây, toàn thân đều nổi da gà.

Cô phát hiện cô có chút suy luận ra âm mưu rồi.

**

Bởi vì Tần Dĩ Duyệt bị thương chân, lái xe bất tiện, Hạ Kiều Yến phụ trách đưa đón cô mỗi ngày.

Liên tục vài ngày, trong bệnh viện cũng do trước đó cả kinh một lần rồi, nên hiện tại trở nên ổn định hơn.

Tiểu An ngay sau khi Hạ Kiều Yến đi, nhảy đến trước mặt Tần Dĩ Duyệt, về mặt u oán mà nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt bị cô nhìn làm toàn thân sợ hãi, "Có việc thì nói đi."

"Trước đây chị nói để cho Hạ tổng của em cùng em ăn cơm, lúc nào thực hiện đây?"

Tần Dĩ Duyệt vỗ vỗ đầu, "Thật xấu hổ ha ha, chị đã quên. Chị hiện tại mời thử xem, nếu như anh ấy giữa trưa có thời gian, giữa trưa ăn có được hay không?"

"Vây chị gọi điện thoại."

Tần Dĩ Duyệt im lặng mà cầm lấy điện thoại, gửi cho Hạ Kiều Yến tin nhắn bằng giọng nói, "Thỏ hào, giữa trưa có rảnh không? Em có người bạn muốn cùng anh ở một chỗ ăn một bữa cơm, ở khoảng cách gần thưởng thức sắc đẹp của anh."

Tiểu An nhìn tin nhắn gửi đi rồi, vui thích mà bắt đầu làm việc.

**

Hạ Kiều Yến đến văn phòng, mới lấy điện thoại di động ra, ấn mở cái tin nhắn bằng giọng nói đó.

Sau khi nghe xong, không khỏi nở nụ cười, trả lời: "Có, giữa trưa anh đi đón các em."

Trợ lý riêng đưa văn bản tài liệu đi đến, nhìn thấy nụ cười trên mặt Hạ Kiều Yến, trong lòng kinh ngạc một phát.

Anh làm đặc trợ cho Hạ Kiều Yến năm năm, đều chưa thấy Hạ Kiều Yến cười qua mấy lần, vĩnh viễn là lạnh như băng giống như pho tượng vậy.

Anh từng một lần cho rằng Hạ Kiều Yến nét mặt là bị thần kinh hoại tử mới như vậy.

Hiện tại xem ra, tổng giám đốc người ta không phải mặt co quắp, chỉ đơn giản là chẳng muốn biểu hiện mà thôi.

Hạ Kiều Yến thu hồi dáng cười trên mặt, hỏi: "Cường Thịnh hợp đồng?"

Truyền thông Cường Thịnh là công ty dưới trướng của tập đoàn Hạ thị, chuyên về làm điện ảnh và truyền hình, quảng cáo.

"Đúng vậy. Cường Thịnh vừa đưa tới, đây là bản hợp đồng đã ký với Studio của Mạc Mộ Trầm. Hôm thứ sáu Mạc Mộ Trầm phát sinh sự cố trong lúc chụp ảnh, bây giờ đang ở bệnh viện dưỡng thương. Hôm nay người Studio của anh ta có thể sẽ đi tìm Hàn tổng bàn chuyện bồi thường, Hàn tổng đã soạn thảo một hợp đồng bồi thường, vì vậy tôi cần phải để cho ngài xem trước."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Không phù hợp thân phận thỏ hào của anh

Hạ Kiều Yến cầm lấy hợp đồng, vừa nhìn vừa hỏi, "Nguyên nhân xảy ra sự cố điều tra ra được chưa?"

"Là người bên kỹ thuật ánh sáng, dây thép thao tác không thích đáng."

Hạ Kiều Yến nhú nhú mày. Âm thanh lạnh lùng nói: "Sau đó có phải là muốn nói với tôi rằng, bọn họ đều là nhân viên tạm thời thôi?"

"Cái này..."

"Cho cậu một giờ điều tra, một giờ sau tôi muốn nghe đến hết từ đầu đến cuối."

"Vâng."

Hạ Kiều Yến thấy trợ lý không có ý đi ra ngoài. "Còn có việc gì sao?"

"Vừa nhận được điện thoại của lễ tân, nói có vị tiểu thư tên Lạc Nhã Nhi muốn gặp ngài. Cô ta nói cô ta là em họ của Thiếu phu nhân."

Hạ Kiều Yến trên mặt không có bất kỳ chấn động. "Để cho cô ấy lên đây đi."

"Vâng."

Trợ lý nghiêm chỉnh rót cho Hạ Kiều Yến tách trà, sau đó đi ra ngoài sắp xếp.

Hạ Kiều Yến đem cái phân hợp đồng bồi thường xem xong, dùng bút đem mấy chỗ sửa lại.

Hàn Tử Anh là một trong số ít phụ nữ có tính chuyên nghiệp có thể để cho anh thường thức. Có thể qua mắt của cô ta đưa hợp đồng đến trước mặt của anh lẽ ra không có gì chỗ sơ suất.

Lần này chỗ sơ suất rõ ràng như vậy, là do cô ta cố ý, hay là chuyện này vượt ra khỏi không chế của cô ta?

Hạ Kiều Yến đang nghĩ ngợi. Văn phòng truyền đến vài tiếng tiếng gõ.

"Vào đi."

Trợ lý mang theo Lạc Nhã Nhi đi vào văn phòng.

Hạ Kiều Yến đem cái phân văn bản khép lại. Nói: "Nói Hàn tổng một giờ sau gọi điện thoại cho tôi, phần tài liệu này cậu lấy về đi."

"Vâng."

Trợ lý rót cho Lạc Nhã Nhi tách trà, sau đó ôm tài liệu đi ra ngoài.

Hạ Kiều Yến lúc này mới đưa ánh mắt chuyển tới trên người Lạc Nhã Nhi.

Lạc Nhã Nhi nở nụ cười e lệ với Hạ Kiều Yến, không tự giác mà ưỡn ngực lên. "Chào anh rể, em họ mạo muội đến đây sẽ không quấy rầy công việc của anh chứ?"

"Không có việc gì. Cô như thế nào lại rảnh rỗi đến đây? Tôi không nghe Di Duyệt nói đến."

"Chị họ quý nhân hay quên sự tình, em nói với chị ấy nhiều lần. Chẳng lẽ chị ấy không có lần nào nói cho anh sao?" Lạc Nhã Nhi kinh ngạc nói, sau đó vừa nhanh chóng mà bổ sung. "Công việc chị ấy bề bộn nhiều việc, khả năng đã quên."

Những lời này đương nhiên là cô tự mình soạn ra đấy.

Một là vì làm cho mình ở trước mặt Hạ Kiều Yến tạo cảm giác tồn tại, hai là lại để cho hình tượng của Tàn Di Duyệt trong Hạ Kiều Yến bị hao tổn. Đồng thời chính cô ta lại có thể tăng độ hảo cảm trong mắt Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến đối với cái này không nói gì, hỏi: "Hôm nay đến có chuyện gì sao?"

Lạc Nhã Nhi trên mặt lộ ra nụ cười ngại ngùng, "Em làm nghiên cứu sinh thực tập ở năm sau bắt đầu, học ngành quản trị kinh doanh, muốn tự đề cử mình ở công ty của anh rể làm thực tập. Không biết có được hay không ạ?"

"Lý lịch sơ lược cô có mang tới không?"

"Có mang theo ạ."

"Vậy cô đem lý lịch sơ lược cho trợ lý của tôi, cậu ta sẽ đem thông tin của cô ghi chép trong kho nhân tài của công ty, sau đó cho đề cử cho cô chức vị phù hợp với khả năng. Tôi sắp xếp như vậy, có được không?"

Lạc Nhã Nhi đã đem lý lịch sơ lược đưa đến trên bàn Hạ Kiều Yến, nghe được anh nói như vậy, trên mặt có vài phần xấu hổ, nhưng vẫn là mặt mỉm cười mà thu lại lý lịch sơ lược, "Được ạ, làm phiền anh rể rồi."

"Công ty của tôi cũng muốn thu hút các loại nhân tài, cái này đối với song phương đều tốt." Hạ Kiều Yến nhìn nhìn giờ dưới chỗ ghi chép, "10 phút sau tôi sẽ bắt đầu một cuộc họp, cô đi trước cùng trợ lý nói chuyện, để cho cậu ta giới thiệu đại khái tình huống của từng công ty con của tập đoàn Hạ thị với cô. Giữa trưa tôi và Dĩ Duyệt hẹn ăn cơm, nếu có thời gian, cô cũng cùng đi."

"Được được được. Đã lâu rồi em không gặp chị họ, thật muốn gặp chị ấy." Lạc Nhã Nhĩ vô cùng vui mừng nói, không dám tiếp tục quấy rầy Hạ Kiều Yến, cầm lý lịch sơ lược đi ra ngoài.

Trước khi đóng cửa lại, Lạc Nhã Nhĩ nhìn không được ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến ánh mắt đã sớm đặt ở màn hình laptop.

Khí chất chậm rãi, thông dong, tướng mạo xuất sắc, âu phục đặt riêng cao cấp, đến mỗi cọng chỉ cũng lộ ra tinh xảo.

Người đàn ông như vậy, cách cô gần như thế, gần đến mức cô phảng phất thò tay là có thể chạm.

Cô muốn đứng ở bên người người đàn ông này, khiến cho trong mắt của anh ta chỉ có cô!

Hạ Kiều Yến nhìn biểu đồ thị trường chứng khoán trên màn hình, khóe miệng vẽ ra một nụ cười lạnh.

Ôn gia cổ phiếu từ khi bắt đầu phiên giao dịch đến bây giờ chỉ qua nửa giờ, giá trị thành phố liền bốc hơi mấy trăm triệu.

Không cần đến buổi chiều, buổi sáng có thể khiến cho bọn họ tổ chức hội nghị khẩn cấp, thương lượng ứng đối phương pháp.

Mà anh không có khả năng một lần nữa cho bọn họ cơ hội!

Nghĩ thông suốt, ánh mắt Hạ Kiều Yến như hồ sâu, tĩnh mịch, lạnh, không có nửa điểm tình cảm ấm áp.

**

Một buổi sáng, Tần Dĩ Duyệt ngoại trừ kiểm tra phòng bên ngoài, liền tham dự hội nghị kế hoạch sau trị liệu của Mạc Mộ Trầm do viện trưởng triệu tập những người có liên quan.

Loại hội nghị cấp bậc như thế này, cô chỉ là người dự thỉnh.

Nghe viện trưởng, các bác sĩ chuyên gia bọn họ thảo luận về các phương diện tổn thương của cơ thể Mạc Mộ Trầm, cùng với kỹ thuật các hạng chỉ tiêu và dự đoán tình huống khôi phục, còn có làm kế hoạch trị liệu tường tận, để tùy thời ứng đối bất cứ tình huống nào.

Cô nghe đều cảm thấy đốt não, không dám có một chút thất thần.

Một buổi sáng trôi qua, so với cô ở trên bàn phẫu thuật làm giải phẫu còn mệt mỏi hơn.

Trở lại văn phòng, Tiểu An lưng đã đeo túi nhỏ, vẻ mặt hưng phấn mà chờ Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt cũng tranh thủ thời gian thay quần áo, cùng cô đi đến cửa lớn bệnh viện.

Các cô vừa đứng đợi một phút đồng hồ, Hạ Kiều Yến xe đã lái đến rồi.

Tần Dĩ Duyệt hướng anh phát phát tay.

Hạ Kiều Yến đỗ xe, xuống mở cửa xe cho các cô.

Tiểu An tự giác mà xoay người ngồi vào phía sau xe, nhìn thấy Lạc Nhã Nhĩ ngồi ở bên trong, có chút nghi hoặc, tưởng rằng trợ lý Hạ Kiều Yến, cười hô: "Xin chào."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy nhìn sang, kinh ngạc nói: "Nhã Nhĩ?"

Lạc Nhã Nhĩ nhô đầu ra, cười nói: "Chị họ, hôm nay em đi đến công ty của anh về phỏng vấn, liền thuận tiện ăn chực đó."

"Thật sao? Phỏng vấn có thành công không?"

Lạc Nhã Nhĩ nghe nói như thế, trong lòng có vài phần bất mãn.

Cái gì gọi là phỏng vấn có thành công không?

Lạc Nhã Nhĩ cô dầu gì cũng là tốt nghiệp nghiên cứu sinh, ứng phó một cái phỏng vấn nho nhỏ cũng có khó khăn chắc?

Tần Dĩ Duyệt cứ như vậy xem thường cô?

Lạc Nhã Nhĩ trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng vẫn là cười nhẹ nhàng nói: "Cái này phải xem ý của anh rể, anh rể không mở miệng, em cũng không dám nói mò."

Tần Dĩ Duyệt theo cửa xe ghế phó lái Hạ Kiều Yến mở cho cô, ngồi vào trong xe, "Em ưu tú như vậy, anh rể của em khẳng định không thể để cho nhân tài như em bị cuốn đi đâu."

Hạ Kiều Yến một lần nữa ngồi trên xe, hỏi Tần Dĩ Duyệt: "Nghĩ kỹ thử chút nữa ăn cái gì đây?"

Tần Dĩ Duyệt cười tươi nói: "Đất, ngon."

"Em có thể đuổi theo thứ khác không hả?" Hạ Kiều Yến bật cười.

"Thật vất vả có thể đi ra ngoài ăn chực một bữa cơm, không đất, không phù hợp thân phận thổ hào của anh đâu."

"Được rồi. Mang bọn em đi tư phòng thái ăn, cách nơi này vừa vặn không xa. Ăn xong các em còn có thể trở về nghỉ trưa."

*Tư phòng thái: Một nhà hàng ngầm, hoạt động trong những ngôi nhà nhỏ, không có bất kỳ tuyên truyền nào, đa phần là dựa vào truyền miệng. Thông thường bạn phải đặt phòng trước khi bạn đi đến đây, số người không quá 10 người.

"Được, cảm ơn thổ hào."

Lạc Nhã Nhĩ nghe hai người nói chuyện, trong lòng vô cùng xem thường.

Cô xem ra là đánh giá cao Tần Dĩ Duyệt rồi, không nghĩ tới cô ta nông cạn rõ ràng như vậy.

Tiểu An thì lại cảm thấy chị Tần của cô và Hạ tổng cũng của cô nói chuyện thật là đáng yêu, không khí xung quanh hai người họ đều toát ra một đồng phần bong bóng.

**

Tư phòng thái đúng là rất gần, lái xe hơn 10 phút là đến.

Đó là một con hẻm nhỏ bên sông, được đặt tên theo con đường và ở bờ sông trồng rất nhiều cây xanh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Bớt chiếm tiện nghi của chồng chị

Hạ Kiều Yến đem lái xe đến trong một cái sân đầy sự cổ kính phân biệt mở cửa xe cho ba người.

Sau đó, nắm tay Tần Dĩ Duyệt dẫn đầu đi ở phía trước, dẫn đường cho các cô.

Hai người khéo léo tự nhiên mà chìm vào thế giới riêng, đem Lạc Nhã Nhĩ và Tiểu An đi ở đằng sau làm cho hăm mộ ghen ghét hận chết mất.

Tiểu An yên lặng mà lấy điện thoại di động ra, hưng hăng mà chụp mấy tấm hai người tay trong tay.

Cô nhận ra rằng chị Tần của cô dù có đứng cùng một người đàn ông như Hạ Kiều Yến thì cũng có thể sống vai đứng chung một chỗ. Không hề lép vế chút nào, không khỏi quý lạ không thôi.

Hạ Kiều Yến trực tiếp đi đến một căn phòng phủ lên thảm nền Tatami. Trên đó để một cái bàn trà nhỏ bàn trà.

*Tatami là một loại sản phẩm được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. Phòng được lát sàn bằng tatami được gọi là phòng tatami. Phòng tatami có mặt sàn được tạo ra bằng cách xếp chặt các tấm nệm hình chữ nhật có kích cỡ thống nhất lại với nhau. Mỗi tấm nệm này thường có chiều dài bằng hai lần chiều rộng.

Trên bàn trà nhỏ đó đặt một bộ ấm trà tinh xảo, trang nhã và cùng các loại bánh ngọt tinh tế nhỏ nhắn.

Hạ Kiều Yến giải thích: "Đồ ăn còn mấy phút nữa mới xong. Anh pha cho các em một tách trà trước."

Tiểu An hai mắt tỏa ánh sáng mà nhìn Hạ Kiều Yến.

Ngay lúc Hạ Kiều Yến buông tay Tần Dĩ Duyệt, cô ôm lấy Tần Dĩ Duyệt, nhin không được gào khóc, kêu gào. "Chị Tần, trước hết để cho em ôm một

phát. Bằng không thì em sẽ nhịn không được ôm lấy Hạ tổng của em đấy."

Tần Dĩ Duyệt hướng Hạ Kiều Yến giương lên cái cằm, "Muốn làm thì cứ làm. Chị có ngăn em đâu mà."

"Em không dám." Tiểu An nhìn Hạ Kiều Yến cách vài bước, kinh hãi mất rồi.

"Vậy thì đừng gào nữa."

Hạ Kiều Yến mỉm cười nghe hai người nói chuyện.

Quả nhiên là cấp trên có dạng gì, thì cấp dưới có dạng đó.

Anh đem trà đặt tới trước mặt ba người, "Ném thử xem"

Tiểu An ngay lập tức choáng váng. Bỗng đến hít hơi mấy lần.

Người cô cũng ổn hơn rồi, da mặt cũng bắt đầu dày hơn. Nói với Hạ Kiều Yến: "Hạ tổng, em sùng bái anh, cũng đặc biệt sùng bái chị Tần. Chị Tần em mỗi ngày gặp, em và anh rất ít khi gặp. Có thể chụp cùng em tấm hình, đem khoe với fans nhỏ được không ạ?"

"Được thôi."

Tiểu An lập tức rất nhảy đến ở một bên của Hạ Kiều Yến, ở sau lưng Hạ Kiều Yến dựng lên kiểu gờ tay chữ V.

Tần Dĩ Duyệt cảm điện thoại chụp cho hai người vài tấm hình. "Hai người đổi tư thế đi. Tiểu An, tạo kiểu của em y hệt như trẻ con nhưng thêm bệnh ngốc vậy, cần phải thay đổi."

Tiểu An lập tức vô liêm sỉ khoác cánh tay Hạ Kiều Yến, cười đến không thấy tỏ quốc.

Tần Dĩ Duyệt lại cho cô không ít ảnh chụp, mới lên tiếng: "Được rồi, tranh thủ thời gian buông tay, bớt chiếm tiện nghi chồng chị."

"Chị Tần, chị trở mặt nhanh quá đó." Tiểu An bất mãn mà kêu to.

"Chồng chị người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, phải xem trọng."

Tiểu An không quan tâm cô, nhưng vẫn rất nhanh mà đem vị trí bên người Hạ Kiều Yến tặng lại cho Tần Dĩ Duyệt, chính mình cầm lấy điện thoại nhìn ảnh chụp rồi.

Chính cô xem còn không sao, còn lôi kéo Lạc Nhã Nhĩ ở một chỗ xem, vừa nhìn vừa nói: "Hạ tổng của tôi quả nhiên 360 độ không góc chết, loại mặt mũi người qua đường như tôi cũng được đề cao thêm mấy bậc."

Lạc Nhã Nhĩ ánh mắt dán trên mặt Hạ Kiều Yến, nhìn mặt mày tuấn lãng, ánh mắt mỉm cười, trong lòng một mảnh rung động.

Hạ Kiều Yến thừa dịp Tiểu An xem ảnh chụp rồi, vụng trộm nhéo nhéo lòng bàn tay Tần Dĩ Duyệt, thấp giọng nói: "Hài lòng chưa?"

"Cảm ơn thô hào phối hợp." Tần Dĩ Duyệt dùng âm thanh giống như Hạ Kiều Yến mà trả lời.

Đồ ăn rất nhanh đã bày lên, mỗi món đồ ăn, sắc vị đều đủ, bày biện vô cùng tinh xảo, để cho người nhìn đặc biệt thấy cảnh đẹp ý vui.

Trên bàn cơm, Hạ Kiều Yến ngẫu nhiên chia thức ăn cho ba người các cô, ngẫu nhiên giới thiệu một chút về các món ăn.

Không tận lực ở trước mặt các cô tạo cảm giác tồn tại, cũng sẽ không khiến người cảm thấy vắng vẻ.

Một bữa cơm nhanh chóng đem con mắt Tiểu An biến thành những vì sao.

**

Ăn cơm trưa xong, vừa về tới bệnh viện, Tần Dĩ Duyệt đã bị bác sĩ trưởng xách đến văn phòng rồi.

"Thầy, tình huống là như thế nào ạ?"

"Mạc Mộ Trầm muốn gặp con."

"Gặp con làm gì? Kỹ thuật không được, tính tình cũng không tốt. Có thể làm cho thân thể của anh ta không đau, hay là làm thuận lòng thôi?"

"Con hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?" Thầy cô khế nói, ném cho Tần Dĩ Duyệt một trang giấy, "Ở trên là sổ phòng bệnh của Mạc Mộ Trầm, con tự đi đi."

Tần Dĩ Duyệt nhận lấy tờ giấy, nhìn lướt qua, "Tính anh ta ra sao ạ?"

"Tự con đi cảm nhận là sẽ biết."

"Chắc chắn chắc, xem ra không ít lần bị Mạc Mộ Trầm trợn trừng trắng dọa rồi. Được thôi, con trong lòng đã có chuẩn bị." Tần Dĩ Duyệt nói xong cũng đi ra ngoài.

Bác sĩ trưởng ở sau lưng bổ sung nói: "Thông minh khéo léo một chút, biết không? Chớ ngu đứng đấy để cho người ta mắng."

"Đã biết, hần dám mắng con, con liền gọt hần!"

Bác sĩ: "..."

**

Tần Dĩ Duyệt chậm rãi đi đến tầng cao nhất bên khu nằm viện.

Tầng cao nhất đều là phòng bệnh VIP, một nửa phòng bệnh, một nửa vườn treo, không khí không tệ, lại thuận tiện người bệnh giải sầu.

Tần Dĩ Duyệt đi đến cửa phòng bệnh Mạc Mộ Trầm, nhẹ gõ vài cái lên cửa phòng, "Mạc tiên sinh, xin chào. Tôi là bác sĩ Tần Dĩ Duyệt của bệnh viện, tôi có thể đi vào không?"

Trong phòng bệnh, yên tĩnh im ắng.

Tần Dĩ Duyệt lại lặp lại một lần, mới nghe được bên trong truyền đến âm thanh lạnh như vụn băng, "Vào đi!"

Tần Dĩ Duyệt đẩy cửa đi vào, đập vào mắt là phòng bệnh loạn thành đoàn.

Chăn bông, bình nước ấm, đồ ăn vân vân, đồ đạc đều rơi lung tung, kèm thêm Mạc Mộ Trầm cũng ngã ở bên giường, nặng đặt kể anh hơn ba mét.

Mạc Mộ Trầm nửa bên mặt bị băng gạc bao lấy, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt hoàn hảo.

Con mắt như chim ưng nhìn chăm chăm vào Tần Dĩ Duyệt, ánh mắt hận không thể biến thành đao đâm chết Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt đối với ánh mắt của anh nhìn như không thấy, bỏ qua tổn thương trên chân, bước nhanh đi đến trước mặt Mạc Mộ Trầm, "Mạc tiên sinh, tôi đỡ anh dậy."

"Cô tới xem chuyện cười sao?"

"Tôi còn không có rảnh như vậy." Tần Dĩ Duyệt xoay người muốn đem Mạc Mộ Trầm đỡ lên, "Trên mặt đất lạnh, anh không nên ngồi lâu."

Mạc Mộ Trầm bỏ qua tay của cô, "Cút!"

"Anh bảo tôi đến tôi liền đến, bảo tôi cút tôi liền cút chắc? Bác sĩ chúng tôi trong mắt anh sai bảo dễ dàng như vậy hả?" Tần Dĩ Duyệt cười nói.

Nói xong, cô cũng không để ý Mạc Mộ Trầm kinh ngạc cùng giãy dụa, đi ra phía sau anh, chặn ngang tay từ phía sau đem anh nửa ôm mà kéo lên, nhẹ chân nhẹ tay đặt tới trên giường.

Một bên ôm còn một bên thở hồng hộc nói: "Anh bây giờ bị thương, nhiệm vụ thứ nhất là dưỡng thương. Phần nộ, bất bình, hận, những cảm xúc này đều để qua một bên. Anh còn là một minh tinh, rất nhiều người đều chú ý anh, đã ở đây chờ mong anh khôi phục, lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt truyền thông. Anh không phối hợp bác sĩ trị liệu, đối với anh chỗ tốt một chút cũng không có."

Tần Dĩ Duyệt cũng mặc kệ Mạc Mộ Trầm nghe hay không nghe, tiếp tục nói: "Anh khả năng cảm thấy những việc này rất không may, nhưng là có một điểm rất may mắn. Anh có thể ở trong hai giờ sau khi bị thương, liên lạc được với viện trưởng. Kỹ thuật của viện trưởng, anh có lẽ có lòng tin, ông ấy sẽ không để cho trên mặt của anh lưu lại vết sẹo nào, sẽ để cho anh dùng tư thái lúc trước một lần nữa trở về. Nếu như anh không cách nào phối hợp, viện trưởng kỹ thuật cho dù có hoàn mỹ, cũng không có cách nào giúp nha. Có rất nhiều người đều không có may mắn như vậy đâu."

"Ai bảo cô nói những điều này?!" Mạc Mộ Trầm ánh mắt âm u, như chim ưng bình thường gắt gao giữ trên mặt Tần Dĩ Duyệt.

"Tự tôi muốn nói đấy. Cuộc phẫu thuật của anh tôi cũng đã thấy, viện trưởng cùng bác sĩ trưởng đối với miệng vết thương của anh xử lý rất đúng chỗ. Anh chỉ cần phối hợp trị liệu, không có vấn đề gì. Tôi tin tưởng anh cũng hiểu rõ điểm này, nhưng vì cái gì anh bây giờ lại muốn làm cho quá trình trị liệu của anh càng thêm đau khổ vậy? Anh cảm thấy như vậy rất có cảm giác tồn tại, hay là muốn nhờ sự kiện lần này mà để lại một vết sẹo làm kỷ niệm?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Tình yêu ăn khuya

Tần Dĩ Duyệt nói xong, bình tĩnh mà nhìn Mạc Mộ Trầm.

"Không cần cô phải quan tâm!"

"Cơ thể của anh, anh muốn làm gì cũng được. Chỉ có cái là hi vọng đến lúc đó anh đừng tìm bệnh viện và những người khác làm phiền. Cũng đừng bởi vậy tổn thương đến bác sĩ hay y tá." Tần Dĩ Duyệt chậm rãi nói, "Tôi sẽ để cho y tá đem chăn bông mới đến cho anh."

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt mở cửa, muốn đi ra ngoài.

"Người phụ nữ ngu xuẩn kia, tôi cho cô đi chưa?" Mạc Mộ Trầm cực kỳ bại hoại mắng.

Tần Dĩ Duyệt trở lại. Bình tĩnh mà nhìn hắn. Trong ánh mắt không có nửa điểm không kiên nhẫn, ánh mắt còn mang theo sự thân thiết, dung túng của một vị bác sĩ nhìn bệnh nhân.

Thân thiết, dung túng như vậy lại khiến cho Mạc Mộ Trầm càng trong cơn giận dữ.

Mấy người này có tư cách gì ở trước mặt hắn lộ ra vẻ mặt cùng ánh mắt như thế này?

Hắn lạnh lùng mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Đem nơi đây quét dọn sạch sẽ!"

"Tôi có thể giúp anh quét dọn. Nhưng tôi nói trước cho anh biết, đây không phải công việc, chức trách mà tôi làm." Tần Dĩ Duyệt nói xong, đi ra ngoài cầm cái chổi cùng hót rác quét vào. Động tác nghiêm chỉnh, xử lý phòng đầy đống bừa bộn.

Mạc Mộ Trầm ánh mắt lạnh lùng mà nhìn cô bận rộn, trên mặt hàn băng cũng không có chút tan biến.

Tần Dĩ Duyệt nhanh thu dọn cho tới khi xong, thì y tá phụ trách Mạc Mộ Trầm ăn cơm trở về.

Lúc nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt rất kinh ngạc, Tần Dĩ Duyệt bảo cô ta đi thay mới giường.

Y tá trả lời rồi chạy đi lấy chăn bông.

Tần Dĩ Duyệt đem bỏ mấy đồ rác linh tinh, quay lại phòng bệnh Mạc Mộ Trầm, nói: "Mạc tiên sinh. Tôi hiểu tâm tình dưỡng bệnh của anh, nhưng quá trình này tránh không được. Mọi người công việc đều không dễ dàng. Kính xin anh ngẫu nhiên giọng cao đánh khẽ, đừng thương tổn tới bản thân. Cũng đừng làm khó dễ những người khác."

"Cô đang giáo huấn tôi? Cô có tư cách gì giáo huấn tôi?"

"Tôi không có ý này. Mẹ của tôi thích phim của anh, thích anh đóng phim, quay truyền hình, bà ấy mỗi bộ đều xem. Bà biết anh bị thương, rất lo lắng anh. Tôi tin những người thích phim điện ảnh của anh, cũng có tâm tình giống như vậy. Các bà ấy càng để ý đến vết thương của anh so với chính anh, cho dù không vì bản thân anh, vì các bà ấy anh cũng nên sớm chút tỉnh lại."

"Cô thật sự cảm thấy những người ngu ngốc đó sẽ quan tâm tôi lắm sao? Tôi chỉ nếu không xuất hiện trước truyền thông trong vòng hai tháng, mấy người đó sẽ gọi mình tình khác là lão công*."

*Lão công: chồng

Tần Dĩ Duyệt ngẩn người, "Anh nói điểm này, tôi không có cách nào phản bác."

"Cút ra ngoài!"

"Lập tức lăn, Mạc tiên sinh gấp lại sau." Tần Dĩ Duyệt trả lời, đóng cửa phòng bệnh cho Mạc Mộ Trầm.

Mạc Mộ Trầm nhìn cửa phòng bị đóng lại, hận không thể bóp chết Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt lúc xuống lầu, y tá cũng vừa vặn ôm chăn bông sạch sẽ đi lên.

Y tá xấu hổ nói: "Bác sĩ Tần, vừa rồi làm phiền cô rồi."

"Không có việc gì. Mạc tiên sinh cảm xúc rất không ổn sao?"

Y tá gật đầu, "Có thể là vừa bị thương, trên tâm lý không tiếp thụ được, mỗi ngày đều giờ chứng, không phải quãng đồ đặc sẽ là mắng chửi người. Nhiều khi làm toàn vào nửa đêm, huyền não đến bệnh nhân khác đều không thể ngủ được."

"Anh bây giờ tâm lý chênh lệch khẳng định rất lớn, tâm lý này chúng ta không cách nào nhận biết đầu. Cô đi mau lên, tôi xuống lầu trước đã."

"Được, bác sĩ Tần gặp lại sau."

Tần Dĩ Duyệt cười cười, xuống lầu quay trở lại phòng làm việc của mình.

Nghĩ đến tình huống vừa rồi của Mạc Mộ Trầm, lắc đầu.

Dường thương quá trình này rất nhiều gian nan, người khác tưởng tượng không ra đâu, nói cái gì cũng có cảm giác đứng đống nói chuyện mà đau thắt lưng.

Như Mạc Mộ Trầm làm cả đồng chuyện, người ta cái kiểu gì mà chưa thấy qua.

Có thể không không chế được thành như vậy, nhất định là đến trình độ hần không thể chịu được.

**

Tin Mạc Mộ Trầm ở bệnh viện Nhĩ Đức không biết bị ai tung ra ngoài, xé chiều lúc tan việc, trong bệnh viện khắp nơi tràn ngập đám chó săn* đến đây chụp ảnh lấy tài liệu, một lần cũng ảnh hưởng tới công việc bình thường của bệnh viện.

*Đám chó săn: Cách gọi khác của phóng viên, theo đuôi, rình mò khắp nơi, còn một loại nữa là paparazi: thợ săn ảnh.

Bệnh viện là nơi mà từ trước đến nay phóng viên truyền thông đào móc tư liệu sống, không cần thận sẽ lên đầu đề, bị người nắn vài câu bệnh viện lòng dạ hiểm độc, bác sĩ lòng dạ hiểm độc, y tá lòng dạ hiểm độc gì gì đấy.

Bởi vậy, lúc xử lý đám chó săn lần này, chọn dùng phương thức vi diệu, không thể trực tiếp cự tuyệt đám chó săn quay chụp, cũng không thể có quá nhiều phối hợp, ảnh hưởng công việc bình thường.

Cái độ không có mấy người nhân viên y tá có thể đem giữ cho tốt, thiếu chút nữa đem cả nửa bác sĩ bệnh viện làm cho phát điên.

Tần Dĩ Duyệt cũng không ngoại lệ, chỉ sợ họa là từ ở miệng mà ra, bị bác sĩ trưởng cho phun chết.

Thật vất vả nhìn đến lúc tan việc, Tần Dĩ Duyệt lập tức thay áo khoác trắng.

Bác sĩ Tào cùng khoa đã tới, "Dĩ Duyệt, đừng đi vội, quay trở lại giúp tôi trực ban."

"Trực ban gì? Chẳng lẽ là trực đêm?"

"Cô đoán đúng rồi."

"Đại tỷ, cô đổi lại ca đêm có thể nói sớm hơn không, người ta nổi nhớ nhà giống như mũi tên bay về rồi, cô mới nói." Tần Dĩ Duyệt nhìn không được kêu rên.

"Buổi chiều không phải là vì đối phó đám chó săn hay sao, không rảnh tới. Tôi phụ trách 37 giường người bệnh hôm nay tạm thời xác định muốn ngày mai làm phẫu thuật, tối đêm nay trực lại là ca đêm, ngày mai khẳng định không thể ở trên bàn phẫu thuật được. Lần sau tôi lại giúp cô trực ca đêm, có được không?"

"Không được, để cho tôi sờ sờ ngực tôi liền miễn cưỡng đồng ý." Tần Dĩ Duyệt nở nụ cười hèn mọn bi ối.

"Cái đồ háo sắc này." Bác sĩ Tào che ngực cao ngất của mình, hung hãn bảo vệ tiết tháo* mỗi tác thịt trên người của mình.

*Tiết tháo: khí tiết vững vàng, không chịu khuất phục.

"Được rồi, nhanh đi về. Tôi đi căn tin ăn một bữa cơm, buổi tối trực ca đêm cho cô."

"Cảm ơn người yêu."

Tần Dĩ Duyệt hướng cô miễn cưỡng mà khoát khoát tay, một lần nữa ngồi trở lại trên chỗ ngồi.

Tiểu An hỏi: "Chị Tần, em đặt đồ ăn cho chị nhé."

"Chị hiện tại vẫn chưa đói, khi nào đói bụng nói sau. Em về đi."

"Không cần em ở lại cùng chị sao?"

"Ở lại giúp chị trực đêm sao? Đừng làm khổ nữa, chị có thể ứng phó."

Tiểu An lúc này mới lưu luyến không rời mà thẳng bước đi.

Tần Dĩ Duyệt gọi điện thoại cho Hạ Kiều Yên, "Thỏ hào, không cần tới đón em tan tầm nữa, em vừa cùng đồng nghiệp thay ca, đêm nay ở lại trực đêm,

sau đó ngày mai làm việc luôn, đến xế chiều ngày mai mới có thể trở về nhà Anh với Tiểu Bảo tự mình ăn cơm ha."

"Mấy em bình thường cũng sắp xếp trực như vậy sao?"

"Tình huống đặc biệt, không có biện pháp. Kỳ thật cũng có thể vụng trộm một lát thôi đấy, anh không cần lo lắng cho em"

"Được."

Tần Dĩ Duyệt để điện thoại xuống, trong lòng có chút ít mất mát.

Thỏ hào nhà cô cũng không nói vài lời xinh đẹp an ủi an ủi cô sao?

Tuy nhiên thân là một bác sĩ chuyên nghiệp, trực ca đêm không có gì to lớn, nhưng cô ngẫu nhiên cũng muốn sĩ diện già mồm một chút.

Tần Dĩ Duyệt xoa mặt của mình, đem cái mặt điểm nhỏ sĩ diện già mồm xoa đi rồi, chấp choạng mà chạy tới căn tin ăn cơm.

**

Buổi tối.

Tần Dĩ Duyệt đem nội phòng bệnh đều xét qua một lần, ghi chép số liệu, đem mấy người bệnh có tình huống đặc biệt nói cho y tá cùng trực ban một tiếng, sau đó trở về văn phòng rồi.

Lúc đi vào văn phòng, Tần Dĩ Duyệt ồ lên một tiếng

Hạ Kiều Yến ngồi ở trước bàn làm việc của cô, cúi đầu nhìn điện thoại.

Hơi mỏng của đèn huỳnh quang đưa hình dáng của anh phác họa mờ mờ không rõ, khiến cho ngũ quan của anh có vẻ thân thiết hơn.

Hạ Kiều Yến quay đầu lại, "Rất kinh ngạc?"

"Thỏ hào, sao anh lại tới đây?" Tần Dĩ Duyệt ngữ khí không thể che hết vui mừng.

Hạ Kiều Yến nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tỏa sáng của cô, phát hiện tối nay anh tới đây là vô cùng đúng đắn, "Đem đồ ăn khuya cho em."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Nhớ mẹ không ?

"Thật sao? Cám ơn thỏ hào. Kỳ thật anh không cần đặc biệt đi đến đây một chuyến đâu, em trước đây thường xuyên trực ca đêm, rất có kinh nghiệm. Em còn giữ đồ ăn nữa đó." Tần Dĩ Duyệt cười tùm tùm nói, "Anh đến muộn như vậy, một mình Tiểu Bảo không có vấn đề gì sao?"

"Thằng bé đã ngủ rồi."

"Ah nha." Tần Dĩ Duyệt mở cái hộp cơm ra, nhận ra là thức ăn của tư phòng thái hôm nay đã đi ăn đấy.

Bên trong không có món chính, có súp, bánh ngọt cùng hoa quả. Mỗi dạng đều vô cùng tinh xảo.

Tần Dĩ Duyệt nhìn nhìn đồ ăn, cau mày nói: "Em nên chia cho người khác hay một mình độc chiếm đây? Anh đặc biệt mang đến, em thật sự không muốn chia cho người khác ăn a a a a a."

Hạ Kiều Yến bị biểu cảm khó xử của cô làm vui vẻ, "Em lấy đồ ăn đằng sau máy tính đưa cho những người khác là được mà."

Tần Dĩ Duyệt con mắt lập tức phát sáng "Em lấy cho mấy người y tá trực ban đã, bằng không thì quá khó coi rồi."

"Ừ."

Tần Dĩ Duyệt nói xong cũng chạy ra ngoài, mấy phút đồng hồ sau nhanh chóng xông về. Hiển nhiên tâm tình thập phần tươi đẹp.

Lần đầu tiên cảm thấy trực ban đêm là một chuyện đặc biệt tốt.

Tần Dĩ Duyệt cầm cơm hộp đi đến ghế sofa và bàn trà nhỏ kê bên ở trong văn phòng.

Ghế sofa cùng chiếc bàn trà nhỏ là tự cô bỏ tiền mua đấy.

Bác sĩ bệnh viện ở văn phòng thường đặt bàn công tác, máy tính, giường xem bệnh, tủ hồ sơ. Những vật cá nhân khác có thể đặt mua, nhưng phần lớn mọi người sẽ không mua mấy thứ đó.

Bản thân cô không thích thời gian dài ngồi trên cái ghế gỗ, cho nên tự mình mua một bộ bàn ghế sofa.

Bình thường người bệnh có thể ngồi. Các đồng nghiệp lúc nghỉ trưa cũng có thể đến nghỉ ngơi, vô cùng thuận tiện.

Bọc ghế sofa cũng thường xuyên đem về chỗ nhà trọ giặt giũ, nên lúc nào cũng sạch sẽ.

Tần Dĩ Duyệt đem đồ ăn trong hộp chia làm hai phần, đem bát đũa đưa cho Hạ Kiều Yến.

Cô bung lấy com hộp, cầm theo cái thìa bắt đầu ăn.

Hạ Kiều Yến thấy tương ăn không chút hàm súc của cô, không khỏi bật ngón cái.

Tần Dĩ Duyệt vừa ăn vừa nói: "Thỏ hào. Có chuyện em thuận miệng hỏi một chút, anh đừng nóng giận đó."

"Chuyện gì?"

"Chuyện tập đoàn Hân Vinh hôm nay ở trên thị trường chứng khoán thành phố bốc hơi giá trị, là vì bọn họ hãm hại em. Khiến anh quyết định ở trên thương trường để cho bọn họ ăn chút đau khổ; hay vẫn là anh dùng chuyện lần này lấy cớ, để dạy dỗ bọn họ một phát?"

"Em muốn nghe cái lý do nào đây?"

"Ách..." Tần Dĩ Duyệt bị hỏi khó rồi.

Dùng trái tim màu hồng của các bác gái đến xem, cô thích cái lý do thứ nhất, nghe rất có cảm giác tổng giám đốc bá đạo.

Nhưng nếu thật là như vậy, cô sẽ có chút ít băn khoăn.

Dù sao, mục đích của mấy người Ôn Hân Mạt không trong sáng, cho chút trừng phạt cũng có thể, cô cũng thấy hả lòng hả dạ.

Nhưng nếu bởi vì chuyện này, Ôn gia phá sản, cô cảm thấy có chút chuyện bé xé ra to.

Hạ Kiều Yến thấy vẻ mặt quỳnh quáng, có chút buồn cười, nói khẽ: "Nói đi."

Tần Dĩ Duyệt húp một ngụm súp, nói: "Thật ra thì em hy vọng là cái thứ nhất, nhưng em cảm thấy được chân tướng sẽ là cái thứ hai."

"Em đoán đúng rồi."

"Có thể lừa gạt tiểu cô nương đơn thuần một chút hay không? Thỏa mãn trí tưởng tượng của em nha."

Hạ Kiều Yến sờ lên đầu của cô, "Anh nói như vậy em chắc chắn cũng không tin. Chuyện em bị thương, anh có hai đường tính. Một là đem chuyện lần trước khi có người bôi đen em trên mạng cộng vào, đối với bên ngoài cho em một cái thái độ, lại để cho người ta nhìn thẳng vào chuyện em là con dâu Hạ gia; hai là người Ôn gia mấy năm này đã làm nhiều việc bất lợi với Hạ gia, tập đoàn Hạ thị, nhưng xen vào chuyện Ôn Hân Mạt đã từng đã cứu Tiểu Bảo, có một số việc có thể thích hợp nhượng bộ, nhưng không thể một mực nhượng bộ như vậy được. Lần này phải cho bọn họ một bài học."

"Cho nên, chuyện này sẽ không lớn hơn nữa?"

"Có lớn hơn nữa hay không đều phụ thuộc vào cách ứng đối của bọn họ, anh thì có khuynh hướng khiến cho bọn họ phá sản."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy kinh ngạc mà nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến vẻ mặt bình tĩnh mà nhìn lại Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt nhìn biểu cảm của Hạ Kiều Yến, giọng nói kia nhẹ nhàng tựa như đang bàn về thời tiết, không khỏi nuốt ực một cái.

Cứ đơn giản như vậy mà đem một công ty đã niêm yết phá sản sao?

Tần Dĩ Duyệt có chút khó tưởng tượng.

...

Ăn xong bữa khuya, Hạ Kiều Yến cầm com hộp đi ra.

Tần Dĩ Duyệt tiến anh lên xe, sau đó một lần nữa trở lại sofa nhỏ ngồi xuống, trong lòng khó có thể bình tĩnh như trước.

Hạ Kiều Yến ở trước mặt cô luôn thể hiện mặt mà ở bên ngoài sẽ không thể nào thấy, thế cho nên khiến cô dường như đã quên thủ đoạn trên thương trường của Hạ Kiều Yến.

Nếu có một ngày Hạ Kiều Yến dùng thủ đoạn như vậy đối với cô, cô có phải sẽ lập tức tan thành mây khói không nhỉ?

Nghĩ tới đây, cô cảm thấy cả người đều lạnh.

Cảm thấy cô sau này vẫn nên chân chó nhiều một chút, đem hai đại Phật là Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo hầu hạ cho thật tốt, miễn cho bọn họ tâm tình không tốt sẽ đập chết cô.

Ai, cuộc sống gia đình của cô sắp tới trôi qua sẽ rất có tính khiêu chiến rồi.

**

Tần Dĩ Duyệt nhìn một buổi tối, cả người chóng mặt chóng mặt, cái mũi cũng có chút không thoải mái, nhưng vẫn còn trong phạm vi cô có thể chấp nhận.

Sau khi cô rửa mặt, vào căn tin bệnh viện ăn bữa sáng đơn giản.

Sau đó gấp, tiếp tục quay trở lại văn phòng bắt đầu một ngày làm việc.

Tiểu An cũng đã đến rồi, cô đem điểm tâm nhỏ cùng sữa bỏ đặt lên bàn làm việc của Tần Dĩ Duyệt, "Chị Tần, chị ăn đồ dễ tiêu hóa nè."

"Cảm ơn, chị mới vừa ở căn tin ăn rồi."

"Vậy thì chờ chị đói bụng lại ăn."

"Cảm ơn thân yêu."

Tiểu An cười hắc hắc hai tiếng, bận rộn đi rồi.

Tần Dĩ Duyệt liền pha hai ly cà phê đậm đặc, sau đó đi toilet thoa ít kem, cho mặt mũi có thêm chút sáng, làm cho cả người thêm không ít tinh thần.

Cũng may cả ngày cũng không có chuyện gì đặc biệt cần hao tâm tốn sức phát sinh, kiểm tra phòng bệnh sau đó liền đi vào văn phòng bác sĩ trưởng nghe ông sắp xếp trực ban vào mấy ngày nghỉ tết âm lịch.

Bản thân cô muốn trực ban đến hai mươi chín tết, sau đó là ngày bốn đến ngày bảy.

Thời gian còn lại thì có các bác sĩ khác phụ trách.

Phòng bệnh cô có mấy bác sĩ không phải là người Tần thành, tết âm lịch trực ban sẽ do cô cùng một bác khác sĩ phụ trách.

Những người còn lại thì dựa theo thời gian sắp xếp của mình.

Như vậy cũng tương đối có tính người.

Ai cũng không muốn bận rộn cả một năm, đến thời điểm lễ mừng năm mới còn phải nhét việc.

Tần Dĩ Duyệt đem sắp xếp trực ban của các bác sĩ, y tá phát về phòng, sau đó tan tâm đi về nhà.

Trở lại biệt thự, Tiểu Bảo cùng Xa Luân liền vọt lên.

Xa Luân ngửi thấy trên người cô có mùi thuốc, đem mặt nó uốn éo nép qua một bên.

Tiểu Bảo không có ghét bỏ như vậy, như trước dùng sức mà ôm lấy Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt hai tay nâng lên mũi nhỏ lên, đem nhóc về biệt thự, "Con có nhớ mẹ không?"

Tiểu Bảo gật đầu.

"Con cùng Xa Luân chơi, mẹ lên lầu tắm rửa. Đêm nay chúng ta cùng nhau đá bóng nhé?"

Tiểu Bảo lại dùng sức mà gật đầu, tỏ vẻ rất hài lòng Tần Dĩ Duyệt sắp xếp.

Tần Dĩ Duyệt trở lại phòng tắm rửa, đắp mặt nạ, mới cảm thấy tinh thần phấn chấn không ít.

Lúc xuống lầu, phát hiện dưới lầu ngoại trừ có Hạ Kiều Yến ở bên ngoài, còn có ba người đàn ông xa lạ.

Bọn họ hẳn là cùng tầng lớp với Hạ Kiều Yến, mỗi người khí chất, ăn mặc đều không tầm thường.

Hạ Kiều Yến thấy cô xuống lầu, đứng lên đi đến bên cạnh cầu thang dắt tay của cô, thấp giọng nói: "Anh khi nãy đi đến bệnh viện đón em, kết quả phát hiện em về trước rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Trên người cô ấy có thứ mà chúng ta không có

Tần Dĩ Duyệt có chút ngại ngùng, "Đầu óc em cứ như trên mây ý, quay đi quay lại quên nói cho anh một tiếng."

"Không sao, giới thiệu cho em mấy người bạn của anh, em còn biết mặt với cả người."

"Vâng."

Hạ Kiều Yến nắm tay Tần Dĩ Duyệt đi đến trước mặt Không Tu Thanh, Ôn Cố, Từ Mạc Á, "Đây là chị dâu mấy cậu, Tần Dĩ Duyệt."

"Chào chị dâu." Ba người trăm miệng một lời nói, sau đó phân nhau giới thiệu.

Tần Dĩ Duyệt hướng từng người chào hỏi.

Tiểu Bảo cùng Xa Luân trong sân chơi đùa đã đủ, trở về đến trong biệt thự.

Nhóc rất tự giác mà ngồi trên đùi Tần Dĩ Duyệt tìm tư thế ngồi thoải mái.

Bọn Không Tu Thanh thấy thế đều rất kinh ngạc, nhưng cũng không đem quá nhiều ánh mắt đặt trên người Tiểu Bảo.

Mọi người cùng nhau ăn cơm, sau đó Hạ Kiều Yến đưa tất cả đến lầu ba.

Lầu ba là khu tập thể hình, khu thư giãn, có một phòng mờ chuyên dùng để tiếp đãi khách. Có thể ngắm được cả cảnh đêm.

Hạ Kiều Yến cầm rượu đi đến.

Không Tu Thanh rất tự giác mà rót rượu, "Trình độ tiếp nhận của Tiểu Bảo so với trong tưởng tượng của em tốt hơn rất nhiều, thằng nhóc ấy làm sao lại có thể tiếp nhận Tần Dĩ Duyệt vậy nhỉ?"

Từ Mạc Á cũng nói: "Đúng vậy. Theo lý thuyết. Thời gian Tiểu Bảo quen biết tụi em so với Tần Dĩ Duyệt dài hơn. Thằng nhóc ấy nên dễ dàng tiếp nhận tụi em mới đúng. Sự thật lại vừa vặn trái ngược nhau."

"Có thể là do duyên phận." Hạ Kiều Yến trả lời.

Ôn Cố luôn im lặng bỗng nói: "Khả năng ở trên người Tần Dĩ Duyệt có cảm giác như một gia đình, đây là cái mà trên người chúng ta có thể không có."

Ôn Cố nói một câu, lại để cho mấy người đều suy tư.

Hạ Kiều Yến phát hiện anh ta nói cũng đúng, "Trên người cô ấy đúng là có thứ mà chúng ta không có."

Ôn Cố nói: "Anh hai, nhìn anh và Tần Dĩ Duyệt như vậy. Em cũng muốn kết hôn."

"Muốn kết hôn thì đem Lan Phi trở về."

"Cô ấy đã gả cho người đàn ông kia rồi, không có đùa giỡn. Em quen một người bạn gái mới, cũng không tệ, chuẩn bị lễ mừng năm mới cầu hôn cô."

Không Tu Thanh không đồng ý nói: "Cậu không phải là bị Lan Phi kích thích đến ngu đấy chứ?"

"Tớ sẽ để cho cô ấy nhìn xem, vị trí cô ấy mong muốn mười năm, tớ lại đơn giản cho người khác, cô ấy sẽ nghĩ gì đây."

Từ Mạc Á nói ra: "Cậu đây là hòn dỗi, kết hôn rồi lại phát hiện không thích hợp nữa, cậu sẽ ly hôn sao?"

"Không phải chỉ là ly hôn sao? Tớ lại không phải phụ nữ, ly hôn xong lại có thêm một đồng phụ nữ nhảy lên người tớ đấy."

Ba người thấy anh ta nói như vậy, cũng không khuyên nữa.

Người Ôn gia có một sự nhiệt tình bướng bỉnh không thể nào hiểu nổi, càng thuyết phục, sẽ càng làm tới.

Từ Mạc Á tìm chủ đề, "Anh hai, chuyện tập đoàn Hân Vinh anh định làm như thế nào? Mấy ngày nay bọn họ đều tại ngăn trở tổn thất, có thể lan đến gần nhà Ôn Cổ không?"

Ôn Cổ vượt lên trước đáp: "Không biết. Ôn Gia Hào, Ôn Gia Phong bọn họ đã sớm cùng nhà chúng tớ không có quan hệ gì rồi, lão gia nhà từ trước đây cũng đã muốn cho bọn họ một chút giáo huấn, nhưng còn bận tâm đến một chút tình cảm đối với đám người đó, lần này bị anh hai thu thập, đoán chừng có thể yên tĩnh một thời gian."

Hạ Kiều Yến nhàn nhạt nói: "Tập đoàn Hân Vinh bản thân nếu không có vấn đề, anh sẽ không tùy tiện động vào, thị trường chứng khoán sẽ có tiếng kêu than dậy khắp trời đất."

**

Tần Dĩ Duyệt tắm rửa cho Tiểu Bảo, nhìn thấy lâu ba đèn vẫn sáng, liền bụng cho bọn họ một ít bánh ngọt Lưu thăm làm cho bữa sáng lên.

Sau đó, trở về phòng nghỉ ngơi.

Cô ngủ đến nửa đêm, mới cảm giác được một bên giường bị lún xuống.

Tần Dĩ Duyệt ngủ mơ mơ màng màng, lẩm bẩm một câu, "Anh nói chuyện xong rồi sao?"

"Đánh thức em hả?"

"Cũng được." Nói xong, cô lại tiếp tục ngủ.

Hạ Kiều Yến nghe bên tai tiếng hít thở nhỏ nhẹ hồi lâu, nhìn không được cười lên, cũng nhắm mắt lại.

**

Ôn gia.

Ôn Gia Phong lạnh lùng mà nhìn Ôn Hân Mạt, "Nhìn chuyện tốt này làm đi, đem Ôn gia giày vò thành bộ dáng gì nữa rồi hả?!"

"Em làm chuyện này, khi đó anh cùng anh hai cũng đồng ý còn gì. Hiện tại đã xảy ra chuyện, mấy người lại đem tất cả trách nhiệm đổ lên trên đầu em?" Ôn Hân Mạt về mặt là chửi - muốn khóc.

Ôn Gia Phong nhìn Ôn Hân Mạt, trong lòng không có nửa phần đồng tình, "Mày nói mày hiểu Hạ Kiều Yến, biết rõ Hạ Kiều Yến sẽ không để ý đến sống chết của con tiện nhân đó. Hiện tại rơi vào cái sọt lớn như vậy, mày nói tao không nên trách mày. Chuyện này không trách mày, thì còn có thể trách ai đây?! Nếu như vì mà đem gia đình chúng ta bị hủy hoại, tao tuyệt đối không buông tha mày đâu!"

Ôn Hân Mạt khiếp sợ mà nhìn Ôn Gia Phong, về mặt không thể tin.

Thân thể kịch liệt mà run rẩy, phảng phất tại một giây sau sẽ té xỉu.

Thật vất vả mới có thể chấp nhận thái độ của Hạ Kiều Yến đối với cô, sau đó lại gặp phải người nhà đã không hiểu cô còn đứng lên chỉ trích.

Cô căn bản không biết nên đối mặt với cuộc sống sau này như thế nào.

Vì sao nỗi khổ đau của cô, những người khác đều không hiểu?!

Cô thật sự rất yêu Hạ Kiều Yến.

Khi anh ấy còn chưa làm chủ tịch Hạ thị, trên người không có có bao nhiêu tiền, khi đó cô đã yêu anh rồi.

Sau khi bọn họ ở cùng một chỗ, cô lại càng thêm yêu anh.

Cũng bởi vì có thêm một đứa bé, lúc đó tất cả an ủi âu yếm đều mất đi.

Đứa bé kia hủy tình yêu, hủy đi cuộc sống của cô.

Rõ ràng là con trai của Hạ Kiều Yến!

Hạ Kiều Yến phản bội cô, cùng những người phụ nữ khác sinh ra đứa bé.

Vì sao cô lại không thể tức giận chứ?!

Vì sao tất cả mọi người đều chỉ trích cô?

Vì sao cô nên tiếp nhận đứa bé kia?

Mặc dù sau đó, cô vì cứu đứa bé kia, bị trọng thương, quan hệ giữa cô cùng Hạ Kiều Yến cũng không có chút dịu bớt.

Ôn Gia Hào ngắt lời hai người, "Chuyện phát triển đến bước này, nói mấy điều này cũng vô dụng mà thôi. Hiện tại chúng ta phải làm sao để đem chuyện này mang tồn thất xuống đến cấp thấp nhất."

"Ngoại trừ xin phá sản, còn có phương pháp nào có thể giải quyết đây?!" Ôn Gia Phong cực kỳ tồi tệ nói.

Lúc nói chuyện còn bất mãn trừng mắt nhìn Ôn Hân Mạt vài lần.

"Xin phá sản so với bị Hạ Kiều Yến làm cho đồ vỡ vẫn tốt hơn, ngày mai anh sẽ bắt tay làm thủ tục xin xử lý phá sản. Anh cả đi làm bên nguy cơ quan hệ xã hội, ổn định tâm tình người của công ty."

"Hừ, không cần em sắp xếp anh cần làm gì." Ôn Gia Phong nói xong, nhìn lướt qua Ôn Hân Mạt, hừ lạnh một tiếng liền lên lầu.

Ôn Hân Mạt cũng nhìn hân, trong mắt hân thấy được hận ý.

Ôn Gia Hào đợi sau khi Ôn Gia Phong rời đi, nói: "Hân Mạt, anh biết rõ chuyện này không thể trách em được. Em mấy năm nay chịu khổ, anh hai đều thấy hết."

"Anh hai..."

"Hiện tại công ty biến thành như vậy, anh và anh cả thật sự là thúc thủ vô sách*, nếu nói ra lời gì không nên nói, em cũng đừng để trong lòng nhé."

*Thúc thủ vô sách: Bó tay

"Em, em hiểu. Anh hai, cảm ơn anh đến bây giờ vẫn đồng ý đứng bên em."

Ôn Gia Hào vỗ vỗ bờ vai của cô, "Em là em gái của anh, anh tất nhiên sẽ không trách em. Chỉ là..."

Ôn Hân Mạt tâm đập chậm một nhịp, khăn trương mà hỏi: "Chỉ là cái gì?"

"Anh nghĩ chuyện lần này là do chúng ta tổn thương đến Tàn Di Duyệt, như kích phải dây dẫn nổ, nên mới cso thể đưa đến đến chuyện phát sinh ra sau đó. Hạ Gia Minh và Lâm Nhụy đối với em cũng không tệ, em có thể đến bọn họ van cầu, khiến cho bọn họ khuyên Hạ Kiều Yến thu tay lại. Sau đó, Ôn gia chúng ta sẽ cùng Hạ gia nước giếng không phạm nước sông."

Ôn Hân Mạt không nghĩ tới Ôn Gia Hào sẽ cùng cô nói mấy lời như vậy, đau khổ mà lắc đầu, "Anh hai, anh cảm thấy chuyện này phát triển như vậy, Hạ Gia Minh và Lâm Nhụy còn có thể nghe lời của em sao? Bọn họ nếu nhớ ân cứu mạng của em với Tiểu Bảo, bọn họ như thế nào lại không khuyên Hạ Kiều Yến thu tay lại? Em hiện tại đi cầu tình, sẽ chỉ rước lấy sự nhục nhã của bọn họ mà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Một người có thể giải quyết đau khổ của cô

"Chẳng lẽ em muốn tro mắt nhìn ba mẹ, anh cả cùng anh gánh trên lưng khoản nợ to lớn kia, vượt qua thời gian đói khổ lạnh lẽo sao? Chẳng lẽ thân nhân chúng ta so ra kém hơn chút mặt mũi và tự tôn của em?"

Ôn Hân Mạt há to miệng, "Em... Em không có nghĩ như vậy."

"Những thứ khác anh cũng không nhiều lời. Tự em nghĩ kỹ đi, ngày mai cho anh đáp án là được." Ôn Gia Hào nói xong cũng lên lầu.

Phòng khách to lớn chỉ còn lại một mình Ôn Hân Mạt.

Cô sửng sò mà nhìn mọi thứ quen thuộc trước mắt, thần thờ thật lâu.

Cô không rõ, chuyện làm sao lại đi đến bước này.

Cô chỉ là nói về tình yêu, đã yêu một người, tại sao lại gặp phải chỉ trích như vậy?

Cô vì Hạ gia, vì Hạ Kiều Yến trả giá bằng tình cảm, tình lực, có điểm nào không hơn Tần Dĩ Duyệt chứ?

Nhưng kết quả lại là cô không sánh bằng Tần Dĩ Duyệt.

Nhà của cô, người thân của cô cũng bởi vậy bị liên lụy.

Mà người thân của cô, những người này vốn nên che chở cô, cảm thông cho cô, vì cái gì lại tuyệt không bận tâm đến tâm tình của cô. Vì sao không thể thử đứng ở góc độ của cô xem vấn đề, tại sao phải buộc cô đi tìm bố mẹ Hạ Kiều Yến?

Những năm này, cô kiên trì ở trước mặt người của Hạ gia tranh thủ rất nhiều lợi ích.

Chuyện cho đến bây giờ. Bọn họ hoàn toàn không nhớ rõ cô đã mang đến lợi ích gì cho họ. Chỉ biết lòng vì tham không đáy mà để cho cô đi tranh thủ thêm nữa....

Hạ Kiều Yến cũng thế.

Cô yêu anh như vậy, cho dù biết rõ anh có con rồi, cô cũng bởi vì yêu anh, thử chào đón đứa bé kia.

Cô đơn giản chỉ là muốn tôn trọng Tần Dĩ Duyệt. Anh ấy liền không để ý đến tình cảm trước kia. Đem công ty nhà cô phá hoại.

Khi anh hạ quyết tâm hủy đi, có nghĩ tới năm đó cô đã trả giá gì không?

Có nghĩ tới hay không. Nhà cô phá sản rồi, thân thể của cô làm sao để trị liệu. Những cái tiền thuốc men từ đâu tới đây?

Không ai nghĩ cho cô hết!

Ôn Hân Mạt xoa xoa nước mắt không tự giác chảy ra từ khóe mắt, quay đầu lại nhìn nhìn cái nhà không hề cho cô cảm thấy chút dịu dàng nào, lập tức đi ra ngoài.

Đèn đường hai bên vệ đường đem bóng của cô kéo đến rất dài.

Yên tĩnh bước trên đường phố. Ngoại trừ âm thanh chân cô bước đi bên ngoài, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng bước chân khác lạ.

Ôn Hân Mạt sợ hãi mà quay đầu, nhìn tháy cách cô 10m có một cái bóng đen dưới đèn đường.

Đó là người đàn ông với thân hình cao gầy.

Cả người và mặt đều giấu ở bộ quần áo màu đen, như một Hắc Ám U Linh.

"Anh là ai?"

"Là người có thể giải quyết đau khổ của cô."

"Làm sao anh biết tôi đau khổ?"

"Tôi cái gì cũng biết!"

"Vậy sao?" Ôn Hân Mạt cười cười, đi hướng ngược lại với người đàn ông kia.

Người đàn ông đó lại không nhanh không chậm theo sát.

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt mới sớm mà đã rời giường, rửa mặt xong xuôi, cô xuống lầu giúp Lưu thẩm ở một chỗ chuẩn bị bữa sáng.

Bữa sáng dọn lên trên bàn, Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo cũng lần lượt xuống lầu.

Hạ Kiều Yến nghi ngờ nói: "Hôm nay sao em dậy sớm như thế chứ?"

"Hôm nay bệnh viện muốn làm tổng vệ sinh cuối năm, năm nay đến phiên em tổ chức, nên em cần phải đến sớm một chút." Tần Dĩ Duyệt lơ mơ nói: "Đúng rồi, thổ hào, lễ mừng năm mới của chúng ta sắp xếp như thế nào đây? Thời gian nghỉ ngơi của em rất ít, chỉ có bốn ngày thôi đó."

"Giữa trưa 30 tết về nhà cùng bố mẹ em ăn cơm tất niên, buổi tối lại quay về nhà chính."

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới anh sẽ làm như thế, "Làm vậy cũng được sao?"

"Bố mẹ em chỉ có một người con là em, năm nay là năm đầu tiên em lấy chồng, không thể để cho hai người họ cảm thấy vắng vẻ được."

"Được. Hôm nay em gọi điện thoại nói với mẹ, cảm ơn anh đã sắp xếp như vậy."

Hạ Kiều Yên cười cười, cúi đầu ăn điểm tâm.

Tần Dĩ Duyệt ăn xong bữa sáng thì xe POLO của mình ra ngoài.

Lúc đèn xanh đèn đỏ, cô gọi điện thoại cho mẹ, "Lạc Minh Mị phu nhân, ngày mai chuẩn bị cơm tất niên cho thật tốt, con rể phu nhân nói buổi trưa về nhà cùng người và đồng chí Tần Thu Dương ăn cơm."

"Thật sao? Có được con rể cân nhắc chu đáo, vậy phu nhân ta đi chuẩn bị đây."

"Vâng, mẹ, mẹ nói lúc con với con rể mẹ quay về nhà chính ăn lễ mừng năm mới, con nên biểu hiện như thế nào đây ạ? Có đôi khi con cảm thấy con có chút chất phác, thực tế là vì con rể mẹ nghĩ cho chúng ta đặc biệt chu đáo, khi đó con đã cảm thấy rất bất khoan."

"Coi như con có chút lương tâm, còn có thể nghĩ như vậy."

Tần Dĩ Duyệt gãi gãi đầu, "Con trước đó cũng cảm thấy như vậy, nhưng lại nhận ra làm không đúng nơi. Mà ngay cả với Tiểu Bảo, con cũng có loại cảm giác này. Vừa mới bắt đầu con đã nghĩ rằng con có thể làm, nhưng sự thật cũng giống như vậy."

Lạc Minh Mị ngừng một chút, quan tâm mà hỏi: "Bảo bối, con có phải có chút tự ti rồi không hả? Cái này không giống con nha."

"Con rể mẹ hoàn mỹ không giống người bình thường, cháu ngoại trai của mẹ giống như rất gần gũi với con, nhưng trên thực tế con cũng không có khả năng giúp đỡ thẳng bẻ cái gì. Con có thể nào không tự ti?"

"Được rồi, trong điện thoại nói không rõ. Ngày mai mấy đứa qua nhà dùng cơm, gặp mặt rồi lại nói."

"Được. Mẹ gặp lại sau."

**

Ngoại trừ khám bệnh như cũ, ngoài phòng tuần tra, không ít bác sĩ, y tá đều bận rộn trang trí đồ tết cho phòng bệnh, nên ở trong bệnh viện cũng tràn đầy không khí của lễ mừng năm mới.

Mặt khác, bệnh viện cũng phát không ít quà tặng, một người căn bản nâng không nổi.

Tiểu An và Dương Nhã Vi đều không có xe, Tần Dĩ Duyệt liền lái xe đưa hai người hai cái về nhà.

Dương Nhã Vi là chuyến xe đêm nay, Tần Dĩ Duyệt sẽ chở cô về nhà cầm hành lý sau tiễn cô đi nhà ga.

Hai mươi chín tết nhà ga tràn đầy người chen chúc, đi đi lại lại đều tốn sức.

Tần Dĩ Duyệt nhìn trận chiến này cảm thấy da đầu run lên.

Cô từ nhỏ đã sinh sống ở Tần thành, từ mẫu giáo đến tốt nghiệp nghiên cứu sinh đều là học tại Tần thành.

Tuy thường xuyên cùng bố mẹ đi bốn phương, nhưng không có trải qua xuân trên xe đâu.

Tần Dĩ Duyệt hỏi: "Cậu kiêng hành lý đến cửa trạm như thế nào đây?"

"Cậu đi qua, bọn họ tự nhiên sẽ nhường đường đấy." Dương Nhã Vi không sao cả cười cười, "Đem hành lý cho tớ, rồi cậu về đi."

Tần Dĩ Duyệt nhìn Dương Nhã Vi tay chân lèo khèo, "Tớ vẫn nên tiễn cậu lên xe."

"Vậy cậu cẩn thận một chút."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, mang theo hai hành lý lớn theo sau lưng Dương Nhã Vi, chen vào đám người.

Đoạn đường 20m ngắn ngủi, cứ thế mà đi mất năm phút đồng hồ.

Chỗ kiểm phiếu vé vốn là người kiểm vé không cho phép người không có vé đi vào, nhưng người kiểm vé đó nhìn thấy Dương Nhã Vi cùng một đồng hành lý lớn, lại thấy Tần Dĩ Duyệt cũng không giống phần tử khủng bố, liền miễn cưỡng đồng ý.

Tần Dĩ Duyệt giúp Dương Nhã Vi đem hành lý và quà bệnh viện tặng cho nhét vào khoang hành lý của xe, dặn dò: "Cậu lúc xuống xe đừng tiết kiệm mấy đồng tiền, để cho người bên nhà ga đem hành lý ra giúp, biết không?"

"Đã biết, em tớ sẽ đi tới đón tớ đấy." Dương Nhã Vi cảm kích mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Dĩ Duyệt, cảm ơn cậu. Còn có, cảm ơn cậu đã tặng quà sinh nhật cho tớ."

"Giữa chúng ta cần khách khí như vậy sao? Cậu lên xe đi, tớ thấy người chỗ kiểm vé trùng tớ rồi, thuận buồm xuôi gió đấy."

"Ừ."

Tần Dĩ Duyệt thật vất vả đi khỏi nhà ga, lái xe về nhà.

Lạc Minh Mị thấy cô khiêng đồ quà tặng trở về, nghi ngờ nói: "Bệnh viện phát sao?"

"Vâng. Cảm nữa cho mẹ với baba, một nửa khác ngày mai cảm đến nhà chính, con sắp xếp như vậy có được không ạ?"

"Rất tốt." Lạc Minh Mị giương cằm, "Cảm vào phòng bếp đi, thuận tiện rửa tay, chuẩn bị ăn cơm rồi."

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN WATTPAD @GameSo_BBB

Vote và cmt để cổ vũ tớ nhé^^

Editor: Game Sợ (@GameSo_BBB)

Chuyện gì đây~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Anh đang an ủi em sao

Tần Dĩ Duyệt đem đồ đạc xếp vào trong tủ, nhìn trong còn có đủ loại nguyên liệu nấu ăn và đồ tết, kêu một tiếng: "Mẹ, sao mẹ lại mua nhiều đồ như vậy ạ? Chúng ta ăn không hết đâu."

Lạc Minh Mị liếc mắt, "Cho nhà con rẻ phần. Mẹ và bố con về nhà ông bà nội ăn lễ mừng năm mới cũng cần mang về, sau đó về nhà bà ngoại con cũng không thể đi tay không được."

Tần Dĩ Duyệt vỗ vỗ cái ót. "Lạc phu nhân. Mẹ tranh thủ thời gian huấn con đi. Lần này lễ mừng năm mới còn phải gặp họ hàng Hạ gia, lúc bọn họ trở về, con phải đáp lễ như thế nào đây ạ? Đáp lễ bao nhiêu là phù hợp?"

"Nhà của chúng ta không giống như Hạ gia, nên mẹ cũng không rõ lắm. Đến lúc đó, con nhớ thông minh một chút, không biết thì hỏi mẹ chồng con."

Tần Dĩ Duyệt nét mặt lập tức sụp đổ. "Con cảm thấy con sắp xong đời rồi."

"Con chỉ có chút tiền đồ này thôi." Lạc Minh Mị tức giận mà chọc chọc đầu Tần Dĩ Duyệt. "Rửa tay ăn cơm đi."

Tần Dĩ Duyệt đứng lên, điều chỉnh lại tâm tình.

Cả nhà vui vẻ hòa thuận mà cơm nước, xong xuôi, cô lái xe POLO quay trở lại biệt thự.

**

Hôm sau.

Hạ Kiều Yến mang theo Tần Dĩ Duyệt, Tiểu Bảo đồ tết rất khó mua ở trên thị trường. Trở lại Tần gia ăn cơm cùng Tần Thu Dương, Lạc Minh Mị xong. Lại sắp xếp xe đưa hai người họ về nhà ông bà nội của Tần Dĩ Duyệt, khi đó mới lái xe quay về nhà chính.

Tiểu Bảo tựa ở trong ngực Tần Dĩ Duyệt, híp mắt nghỉ trưa.

Tần Dĩ Duyệt nhìn ngoài cửa sổ. Tâm tình hiện tại của cô cùng lần đầu tiên đứng trên bàn phẫu thuật không khác nhau mấy.

Hạ Kiều Yến nhìn bên mặt cô, nói: "Không cần khăn trương. Đây là người trong nhà. Có anh cùng Tiểu Bảo đứng sau lưng em, không ai dám làm em không thoải mái."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy khòe miệng co rút, "Anh đang an ủi em sao?"

"Đúng rồi."

Tần Dĩ Duyệt hỏi: "Mấy năm trước mừng năm mới ngoại trừ bố mẹ còn có ai nữa vậy?"

"Ông bà nội, cô Tư còn cô em chồng nữa."

"Cô em chồng?" Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc mà nhìn về phía Hạ Kiều Yến.

"Em gái anh."

"Em chưa từng nghe anh còn có một cô em gái đây?"

"Trước khi anh tiếp nhận Hạ thị, bên ngoài cũng không biết Hạ gia ngoại trừ anh cả anh còn có cả anh hay sao." Hạ Kiều Yến khẽ cười nói, "Chúng ta cũng không phải minh tinh, không cần chuyện gì cũng công bố trước truyền thông đâu."

"Ah nha."

Hạ Kiều Yến giương cằm, "Trong điện thoại di động của anh có ảnh chụp của Vân Sách và ông bà nội, em xem cho biết mặt đi."

Tần Dĩ Duyệt từ hộp đựng đồ kê bên ghế lái cầm điện thoại của Hạ Kiều Yến, mở photo album

Cô thấy được một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp trong photo album đó.

Hạ Gia Minh và Lâm Nhụy đều là người có vẻ ngoài cực kỳ xuất sắc, Hạ Kiều Yến về ngoài kế thừa tất cả ưu điểm của hai người họ.

Tần Dĩ Duyệt không chỉ một lần mà nghĩ đến, nếu Hạ Kiều Yến có chị hoặc em gái thì sẽ là dạng gì?

Hạ Vân Sách về đẹp thật sự vượt qua nhận thức của cô.

Cô ấy đẹp đến khoa trương mà nội liễm, để cho người khác chỉ cần liếc thôi đã bị mỹ mạo của cô hấp dẫn, lại bởi vì khí chất bản thân cô khiến cho ánh mắt của người đó không thể rời khỏi cô ấy.

Tần Dĩ Duyệt âm thầm nghĩ: Hạ Vân Sách mới thật sự là quý nữ danh môn trên ý nghĩa.

Sinh ra trong gia đình sung túc, về ngoài lại xuất sắc, có người anh trai tài giỏi chống lưng, cô ấy có thể vô câu vô thúc* mà làm những chuyện cô muốn làm.

*Vô câu vô thúc: không bị quản thúc, kiềm chế, tự do tự tại.

Sau này khi cô ấy kết hôn rồi, có thể không có bất kỳ nỗi lo gì về người mà cô ấy sẽ cùng kết hôn.

Tần Dĩ Duyệt mở ảnh khác, đó là một hai ông bà cụ tóc trắng, tinh thần quắc thước*.

*Quắc thước: 矍鑠 khỏe mạnh, người già mà sức vóc tinh thần còn khỏe mạnh gọi là quắc thước.

Hạ Kiều Yến giải thích nói: "Ông bà nội anh có tổng cộng bốn người con, ngoại trừ bố anh ra, còn có chú Hai, cô Ba, cô Tư. Chú Hai cùng cô Ba đều ở nước ngoài, cô Tư ở Tấn Thành cô giáo dạy âm nhạc, bà ấy không có kết hôn. Khi ông bà nội không ở nhà chính, thì sẽ là chú Hai hoặc cô Tư ở chỗ đó."

"Đã hiểu đã hiểu." Tần Dĩ Duyệt đem ảnh chụp mấy người đều nhìn một lần, rất thức thời mà không hỏi đến vì sao lúc cô và Hạ Kiều Yến kết hôn, những người này đều không đến, sợ hỏi sẽ tự rước lấy nhục.

**

Xe dừng ở sân nhỏ Hạ gia, một cô gái thân hình cao gầy, mặc chiếc áo choàng dài của Chanel đi đến chỗ bọn họ.

Hạ Vân Sách sau khi thấy xe dừng lại, mở cửa xe giúp Tần Dĩ Duyệt, "Chị dâu, xin chào, em là Vân Sách. Thật xin lỗi vì hiện tại mới gặp chị."

"Xin chào, chị là Tần Dĩ Duyệt." Tần Dĩ Duyệt trong ngực còn có Tiểu Bảo, không thể bắt tay với Hạ Vân Sách được.

Hạ Vân Sách không có chút nào để ý, thò tay ngăn trần xe cho Tần Dĩ Duyệt, để tránh cô xuống xe bị đụng đầu.

Tần Dĩ Duyệt hướng cô cười cười, "Hôm nay em vừa cùng ông bà nội trở về sao?"

"Không phải, ông bà nội cùng cô Tư từ Tấn Thành trở về, em vừa chấm dứt cuộc thi, nên mới từ nước ngoài trở về đó."

"Cuộc thi?"

"Vâng. Thi học vị tiến sĩ, thi xong em liền phóng về đây đó." Hạ Vân Sách cười cười.

"Học bá, xin nhận cúi đầu của tiểu nhân."

Hạ Vân Sách nhìn biểu lộ của Tần Dĩ Duyệt, nhìn không được thối phù một tiếng bật cười, "Chị dâu, chị so với trong tưởng tượng của em tốt hơn nhiều."

"Trong tưởng tượng của em chị có bao nhiêu chênh lệch đây?" Tần Dĩ Duyệt giả hoạt mà cười nói.

"Em hình dung sai rồi. Chắc là do khi em nghe được nghề nghiệp của chị là bác sĩ, đã cảm thấy chị hẳn là người phụ nữ ăn nói có ý tứ, không khác gì anh hai em. Không nghĩ tới, chị rất thú vị. Em thích!"

"Cảm ơn em chồng khích lệ, về sau chị giáo nhiều hơn." Tần Dĩ Duyệt cười hắc hắc nói.

"Không khách khí." Hạ Vân Sách cũng nghịch ngợm mà mở tròng hai mắt, nhìn về phía Tiểu Bảo trong ngực cô, hăm mộ nói: "Tiểu Bảo thật gần gũi với chị đó."

"Thằng bé với sau này quen thuộc với em rồi, cũng sẽ nguyện ý gần gũi với em thôi."

"Có thể nha." Hạ Vân Sách hướng phòng khách giương cằm "Chị với anh hai đi trước nhà gặp ông bà nội đi, quay lại rồi em sẽ mang chị dạo chơi bốn phía."

"Được, chị cũng không khách khí."

Hạ Vân Sách cười cười, nhìn Hạ Kiều Yến mang theo Tần Dĩ Duyệt đi vào phòng khách.

Trong đại sảnh ông nội Hạ và bà nội Hạ cùng với một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi có khí chất rất xuất chúng nói chuyện với Hạ Gia Minh, Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy nhìn Hạ Kiều Yến cùng Tần Dĩ Duyệt đi đến, đứng lên hỏi: "Sao lại về sớm như vậy, không ở cùng ông bà thông gia thêm chút lát?"

"Bố mẹ vợ hai người họ quay về nhà ông bà nội bên kia mừng năm mới, tiễn hai người đi rồi con liền quay về, miễn cho về trễ, để mọi người phải đợi lâu."

"Ừ." Lâm Nhụy dặt tay Tần Dĩ Duyệt, giới thiệu từng người ở trong đại sảnh.

Ông nội Hạ, bà nội Hạ cùng cô Tư của Hạ Kiều Yến đều chuẩn bị cho Tần Dĩ Duyệt một phần lễ vật có giá trị xa xỉ.

Tần Dĩ Duyệt nhận cũng không phải, không nhận cũng không phải, cười nói: "Ông bà nội, cô Tư, mọi người nói xem con thu hay vẫn là thu đây?"

Mấy người bị lời của cô chọc cho cười ha ha.

Ông nội Hạ cười nói: "Lúc hôn lễ của con với Kiều Yến chúng ta có việc không thể đến đó, đã là chúng ta thất lễ. Con nếu như không nhận lễ vật của chúng ta, trong lòng chúng ta sẽ ách này mất."

Hạ Kiều Yến nhận lấy Tiểu Bảo trong tay Tần Dĩ Duyệt, Tần Dĩ Duyệt thái độ kính cẩn mà nhận mấy phần lễ vật văng ra là có thể có giá trị bằng mấy cái nhà lầu.

Tiểu Bảo bị kinh động, mơ mơ màng màng mà mở to mắt, lăm bắm một tiếng, thấy là Hạ Kiều Yến ôm nhóc, vô ý thức mà quay đầu tìm Tần Dĩ Duyệt.

Người Hạ gia nhìn động tác nhỏ của Tiểu Bảo, trong lòng đối với Tần Dĩ Duyệt càng tăng thêm sự hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Hình như em có thai rồi

Hạ gia thái độ không giống như các gia tộc khác, nhất định phải là nhà gái có gia thế tương đương, tuy vậy chỉ có một yêu cầu -- gia đình nhà gái phải hạnh phúc, mỹ mãn.

Con gái của một gia đình như vậy, có lẽ sẽ có một ít bệnh vặt, nhưng ít ra không thiếu yêu thương, tâm tư sẽ không âm u.

Tần Dĩ Duyệt gia thế khách quan mà nói thì kém Hạ gia một chút. Nhưng ở toàn bộ tầng lớp này cũng có điểm cao hơn.

Cô chẳng những có gia đình nguyên vẹn, hạnh phúc, vẫn còn nguyên ý khi người khác gặp nguy hiểm giờ tay tương trợ.

Phẩm chất như vậy khiến bọn họ vô cùng ngưỡng mộ.

Tần Dĩ Duyệt không biết trong lòng người Hạ gia nghĩ như thế nào. Ôm mấy thứ lễ vật đắt đỏ kia nhìn về phía Hạ Kiều Yên.

Hạ Kiều Yên cười nói: "Đây là tài sản tư nhân của em. Không cần nhìn anh đâu."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

**

Đêm giao thừa bắt đầu lúc sáu giờ, người giúp việc Hạ gia dọn com tất niên lên bàn, sau đó mỗi người đều nhận được một bao lì xì dày cộm về rồi về nhà đón giao thừa của họ.

Trên bàn com. Tần Dĩ Duyệt lại vô liêm sỉ mà thu một đồng tiền lì xì.

Tiền lì xì của cô so với Hạ Vân Sách, Tiểu Bảo đều nhiều hơn, đoán chừng có thể chống đỡ thật nhiều năm tiền lương của cô.

Ăn com tất niên xong, Hạ Vân Sách liền lôi kéo Tần Dĩ Duyệt đi bốn phía nhà chính Hạ gia một chút.

Tần Dĩ Duyệt đứng là chưa từng đi hết nhà chính của Hạ gia.

Tiểu Bảo giống như mắc chứng tự kỷ, ôm một đồng lễ vật xa xỉ trở về phòng nghiên cứu.

Buổi tối Hạ gia bốn phía đều mở đèn lớn được chế tạo đặc biệt lên, khiến toàn bộ nhà đều bao phủ một tầng sáng ngời.

Cùng núi rừng đen kịt, tạo thành sự tương phản mãnh liệt, chói mắt dị thường.

Hạ Vân Sách mang theo Tần Dĩ Duyệt đi đến lầu cao nhất trong địa thế nhà Hạ gia.

Hạ gia kiến trúc nhà không cao. Bình thường cao khoảng ba tầng. Thuận tiện cho người già, trẻ con lên xuống.

Chỉ có tòa nhà này là cao nhất, có đến năm tầng. Ba tầng phía dưới có thể ở, hai tầng trên dùng để ngắm cảnh.

Hạ Vân Sách cầm món bánh ngọt và sữa bò đi lên. Nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Chị dâu. Không biết vì sao, em đối với chị không có cảm giác lạ lẫm, ngược lại có chút cảm giác vừa quen đã thân."

"Là vì chị từng cứu Tiểu Bảo, nên em cảm thấy thân thiết sao?" Tần Dĩ Duyệt hỏi.

"Nói không có nguyên nhân này, là gạt người đấy. Nhưng mà, nguyên nhân này cũng không phải là tất cả. Trước khi về nước, em nghe qua một ít chuyện của chị, em thấy rằng khá đúng đó."

"Cảm ơn em chồng nâng đỡ, có em làm chỗ dựa, chị an tâm hơn nhiều rồi." Tần Dĩ Duyệt đưa cho cô một ly sữa bò ấm.

"Haha, em cho chị dựa vào thêm mấy cái nữa nè." Hạ Vân Sách cười nói.

Bản thân cô so với trên ảnh xinh đẹp hơn rất nhiều.

Con mắt sáng như sao, mũi cao thẳng lại có thêm nét nữ tính dịu dàng, cánh môi củ ấu, mà ngay cả cổ so với người khác cũng thon dài hơn một chút.

Tần Dĩ Duyệt yên lặng, ở trong lòng lại chảy nước miếng, hỏi: "Em qua sang năm còn phải ra nước ngoài sao?"

"Hiện tại còn chưa xác định, em muốn ở trong nước làm chút chuyện."

"Được. Có cái gì cần chị hỗ trợ cứ việc nói thẳng."

"Có, hiện tại có một cái."

"Cái gì?"

"Em giống như mang thai."

"Ha?" Tần Dĩ Duyệt thiếu chút nữa bị sữa bò cho sặc chết.

Hạ Vân Sách nhú mày, vẻ mặt bình tĩnh mà nhìn cô, "Chị không nghe sai đâu. Em cảm thấy em giống như mang thai, cần chị giúp em xác định một chút"

đây."

"Bà cô à, chị là bác sĩ ngoại khoa, khoa phụ sản chị giống em không biết tí gì hết."

Hạ Vân Sách liếc cô một cái, từ áo khoác ngoài lấy trong túi áo một cuốn sổ chẩn đoán bệnh, "Chị hiểu được cái này không?"

Tần Dĩ Duyệt nhận lấy nhìn thoáng qua, ở trên là cuốn sổ chẩn đoán bệnh tiếng Anh.

May mắn là, các bác sĩ ngoại quốc viết chẩn đoán và các ca bệnh không giống với các bác sĩ trong nước, để người bình thường cũng có thể nhận ra cái họ cần biết là gì.

Tần Dĩ Duyệt cẩn thận phân biệt một lúc, nói: "Có phản ứng mang thai, trong thời gian là bốn tuần. Lần kiểm tra tiếp theo sẽ là bốn tuần sau."

Hạ Vân Sách nhận lấy tờ giấy kia, vẻ mặt lập tức có chút sầu lo.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hạ Vân Sách, "Em định làm như thế nào?"

"Chưa biết nữa."

Tần Dĩ Duyệt hiểu rõ.

Rất nhiều cô gái mang thai khi chưa lập gia đình đều mang tâm trạng như thế này.

Hạ gia là một gia tộc tương đối truyền thống, Hạ Kiều Yến đã từng nói qua, Hạ gia trước mắt không có kinh nghiệm ly hôn, có thể thấy rằng họ trước khi kết hôn đã lựa chọn vô cùng cẩn thận.

Hạ Vân Sách ở trong hoàn cảnh này lớn lên, cô ấy không có khả năng không biết.

Tần Dĩ Duyệt không biết lúc này cần phải làm gì, phát hiện bất kể là nói cái gì, đều có cảm giác thân thiết với người vừa quen.

Dứt khoát trầm mặt cùng Hạ Vân Sách, nhìn ngọt đên đặc biệt chiếu rọi cảnh tuyết, núi rừng.

Hạ Vân Sách nhìn về phía xa xăm, đột nhiên hỏi: "Chị gặp Ôn Hân Mạt rồi sao?"

"Ừ."

"Em đã cùng cô ta tiếp xúc qua mấy lần, cô ta không phải là người xấu, không thông minh, nhưng cũng không ngu ngốc. Những năm này đối với bố mẹ em, Tiểu Bảo cũng không tệ, chỉ là bị người nhà kéo chân sau."

"Chuyện anh hai em bây giờ đối với tập đoàn Hân Vinh muốn thu tay lại sao?"

"Cụ thể em cũng không rõ lắm, chuyện của công ty luôn luôn là tự anh hai quyết định, người khác không có quyền nhúng tay. Mọi người cũng tin tưởng anh ấy sẽ không vô duyên vô cớ mà đối phó với Ôn gia như vậy."

Tần Dĩ Duyệt bị lời nói lý trí bình tĩnh của Hạ Vân Sách đâm một phát.

Cái này là người cấp cao, là người mà gia tộc lớn bồi dưỡng đây sao?

Hạ Kiều Yến, Hạ Vân Sách dường như nhìn chuyện gì cũng vô thưởng vô phạt, do đó lộ ra sự vô tình lại lạnh nhạt.

Hạ Vân Sách nhìn Tần Dĩ Duyệt không nói lời nào, "Chị có phải cảm thấy em quá lý trí không?"

"Có lẽ em nói rất đúng."

Hạ Vân Sách cười cười, "Chị dâu, em đột nhiên hiểu ra tại sao Tiểu Bảo lại có thể thân thiết với chị rồi."

"Hả?"

"Bởi vì chị cho người khác cảm giác thật ấm áp. Chị có lý trí và tính chuyên nghiệp của một người bác sĩ, nhưng chị cũng cho người khác cảm giác vô hại mà còn ấm áp đó, điều này là điều mà rất nhiều người trên người không có. Giống như em, em không phải kiểu người gặp ai cũng phản ứng rồi cùng nói chuyện, nhưng khi vừa nhìn thấy chị, em đã thích nói chuyện cùng chị rồi."

"Em có phóng đại rằng chị tốt đến vậy không đó?" Tần Dĩ Duyệt cũng cười nói, "Vân Sách, không nói gạt em. Chị và anh hai em kết hôn đã lâu như vậy rồi, mà chị thường thường vẫn có cảm giác đang nằm mơ, cảm giác không phải rất thật, nhưng cảm giác trôi buộc mà hôn nhân mang đến lại là tồn tại. Em cũng biết, anh hai em muốn làm chuyện gì, nhất định sẽ làm thật tốt, cũng sẽ thật chu toàn. Chị hưởng thụ chăm sóc ấm áp dịu dàng từ anh ấy, mà người nhà của chị, nhà ông nội, nhà bà ngoại cũng bởi vì chị kết hôn cùng anh ấy cũng được quan tâm theo. Mà chị, có thể mang lại cái gì cho anh ấy, Tiểu Bảo, mọi người đây?"

Hạ Vân Sách nhìn thoáng Tần Dĩ Duyệt thật sâu, cười nói: "Chị dâu, sau này chúng ta làm bạn bè hoặc là chị em đi. Chị có biết mấy lời vừa rồi của chị đặc biệt đến mức nào không? Khi còn bé em tha thiết, đáng tiếc là mẹ của em sinh em ra rồi lại không sinh tiếp."

Tần Dĩ Duyệt im lặng mà nhìn cô.

Hạ Vân Sách tiếp tục nói: "Em đầu tiên phân tích một chút lời của chị vừa nói nhé. Nếu như cái lời nói đó là một người anh chị em nói ra, em cảm thấy có thể hiểu được. Nói rõ ràng bố mẹ cô ấy dạy cô ấy biết chia sẻ, gọi hiểu người khác. Nhưng chị là con gái một, chú và dì chỉ có một đứa con gái là chị thôi, tình yêu của hai người đều dành hết cho chị, chị còn có thể bởi vì sợ chính mình báo đáp chưa đủ mà thấp thỏm không yên. Điều này khiến em rất thương thức. Thật ra chị không cần lo lắng cái này, chị có thể đến nhà của chúng ta, gả vào nhà của chúng ta thì đã là chuyện tốt nhất. Chuyện của anh cả, chị dâu cả, là đau đớn mà trong nhà khó có thể thừa nhận, Tiểu Bảo lại tự kỷ. Nói thật, trước khi chị được gả vào nhà, nhà của chúng ta nhiều năm là ở trạng thái băng mặt không bằng lòng. Nhưng bởi vì có chị, hiện tại trong nhà sôi nổi hơn rất nhiều. Tiểu Bảo bây giờ tuy không nói lời nào, nhưng chúng ta tin tưởng thằng bé có chị đồng hành kề bên chắc chắn sẽ nói lại thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tiểu Bảo mở miệng

Hạ Vân Sách uống một hớp sữa bò, "Em xuất thân từ bên khoa học, nên em không có nhiều tư duy cảm tính như vậy. Em cũng nguyện ý tin rằng, Tiểu Bảo sẽ càng ngày càng tốt, ông bà nội, bố mẹ, anh hai bọn họ sẽ vượt qua được bóng ma anh chị cả ở trong lòng nhờ chị."

Tần Dĩ Duyệt nghe Hạ Vân Sách nói khiến cô có chút xấu hổ.

Cô từng học một ít về nhận biết biểu cảm, cho nên biết rõ Hạ Vân Sách nói đều là lời nói thật.

Trong lòng ngoại trừ vui vẻ, cũng có chút ít hổ thẹn.

Cô còn nghĩ không muốn nói cùng người vừa quen như Hạ Vân Sách nữa chứ. Mà Hạ Vân Sách lại hoàn toàn không để ý đây là lần thứ nhất gặp mặt của các cô.

Tần Dĩ Duyệt nói: "Em nói như vậy, chị đã chắc chắn hơn rồi. Y học vĩnh viễn có kỳ tích, chị cũng tin tưởng Tiểu Bảo rồi cũng sẽ tốt thôi. Em làm sao bây giờ? Bụng em sớm muộn cũng lộ ra đấy."

Hạ Vân Sách thở dài, đôi mắt xinh đẹp về phía cảnh tuyết xa xa. Trong mắt hiện lên sự ảm đạm, "Chị dâu, nếu như là chị, chị sẽ làm sao đây?"

"Chị không biết câu chuyện đằng sau. Không có biện pháp kết luận."

"Người đó em thích đã lâu rồi, có thể trong lòng anh ấy ẩn dấu một người, người kia đã chết. Sau khi người kia chết đi. Trong lòng, trong mắt anh đã không còn có thể nhìn vào ai khác rồi."

Tần Dĩ Duyệt khó hiểu mà hỏi: "Vậy các em tại sao có thể có..."

"Đó là một chuyện ngoài ý muốn. Anh ấy cũng không biết."

Tần Dĩ Duyệt đã hiểu. "Chị không có biện pháp đề xuất gì cho em hết, bởi vì chị chưa có thử yêu thích một người như vậy. Bạn trai cũ của chị đá chị đi, chị lập tức vùng tay dồn ép đe dọa thằng cha đó. Chị thật không có tình cảm duyên duyên như vậy đâu."

Hạ Vân Sách nghe vậy cười khẽ một tiếng, "Thật hay giả?"

"Thật đó. Chị còn có thể làm nhiều chuyện ngớ ngẩn hơn cơ. Mẹ của chị thường xuyên nói chị nhìn rất thông minh, thật ra chỉ là 250*."

*250: đồ ngốc

"Em cũng đã nhìn ra rồi. Chúng ta mới gặp lần đầu tiên, chị liền nói với em về bạn trai cũ của chị."

Tần Dĩ Duyệt ha ha cười nói: "Cái này có là gì. Anh hai em cũng biết đấy."

"Lúc anh hai gặp bạn trai cũ của chị biểu cảm như thế nào nhỉ?"

"Chị cùng thằng cha đó chia tay 7 năm rồi, không có tí uy hiếp gì đối với anh hai em, cho nên anh hai em liền bày ra vẻ mặt "Muốn đùa giỡn vị hôn thê của tôi, chán sống rồi?", vô cùng miệt thị người ta đó."

"Ha ha ha... Chị dâu, chị làm em cười chết mất." Hạ Vân Sách ôm bụng cười nói.

Tần Dĩ Duyệt khoe miệng cũng cong lên, nhìn nhìn điện thoại, "Thời gian không còn sớm, chúng ta xuống lầu bắn pháo hoa cùng Tiểu Bảo, sau đó em tắm rồi ngủ đi. Chị còn có ba ngày nghỉ, chúng ta sau này vài ngày lại trò chuyện."

"Chị nghỉ ngắn quá vậy?"

"Bệnh viện đều như vậy, cũng không thể không cho những đồng nghiệp khác mừng năm mới, tất cả mọi người luân phiên đến mà."

"Đi. Em thừa dịp ngày nghỉ của chị, nhất định trò chuyện thật nhiều."

"Ừ."

Tần Dĩ Duyệt dọn lấy đồ ăn vặt ăn không hết, đi theo Hạ Vân Sách xuống dưới, trong lòng lập tức tươi đẹp không ít.

Không còn thấp thỏm không yên cùng lời mờ sự tự ti.

Môn không lo, hộ không đúng, thì thế nào?

Cô cũng không phải không ưu tú, cũng không phải không xứng với Hạ Kiều Yến.

Cô tự ti, thấp thỏm không yên cái cộng lòng!

Cô phải đem tinh thần không biết xấu hổ trước kia lấy ra thôi.

**

Lúc Tần Dĩ Duyệt trở về phòng của cô cùng Hạ Kiều Yến, Hạ Kiều Yến vừa giúp Tiểu Bảo tắm rửa xong.

Hạ Kiều Yến thấy khuôn mặt nhỏ của cô trắng bệch, đông lạnh, "Em nói chuyện với Vân Sách sao?"

"Vâng, có cảm giác chị em thất lạc nhiều năm."

"Xem ra Vân Sách rất thích em, con bé bình thường nói rất ít, không quá thích nói chuyện."

"Thỏ hào, anh không phải đang nói chính anh sao? Trước đây anh cũng vậy đó. Em nghe Tiểu An nói, anh đi đàm phán đều trực tiếp ném hợp đồng đến trước mặt đối phương, nói một câu "Chia 4:6, tôi sáu anh bốn, có ký hay không?" phương thức ký hợp đồng tàn bạo như thế, cũng là không có ai rồi."

Hạ Kiều Yến bắt đầu đi mà nhìn cô, "Em cảm thấy khả năng sao? Làm kinh doanh không có mấy người nhiều tiền nhưng gốc đâu, gốc mà em nghĩ là do người đó bày ra thôi, không phải là gốc đâu."

"Thật sao?"

"Đúng. Chuyện Tiểu An nói chỉ tồn tại trong phim thần tượng hay là tiểu thuyết ngôn tình, phù hợp với tưởng tượng của mấy cô gái. Công ty nhỏ hợp đồng còn phải suy xét nhiều lần mới có thể ký, huống chi là hợp đồng của công ty lớn cùng công ty lớn. Anh đẩy mạnh hợp đồng đến bước đó, cơ bản là tất cả điều khoản đều thỏa đáng rồi, những cái điều khoản đó đều là song phương từng bộ môn quản lý trải qua quá nhiều lần đàm phán mới đi tới kết quả, anh ra mặt chỉ là một cái hình thức thôi. Không có người sẽ đặc biệt nói đến một câu "Chia 4:6, tôi sáu anh bốn, có ký hay không?" nói đâu."

"Tâm hồn thiếu nữ bị vỡ tan tành."

Hạ Kiều Yến đem đặt tới trên đùi cô Tiểu Bảo, "Giúp thằng bé lau mình, lau khô rồi sấy tóc cho nó luôn."

"Yes Sir."

Tần Dĩ Duyệt một tay ôm cơ thể mập mạp của Tiểu Bảo, một tay đi kéo ngăn kéo của tủ đầu giường, đem mỹ phẩm dưỡng da chuyên dụng của trẻ nhỏ lấy ra.

Một bên thoa một bên hát nhạc thiếu nhi, "Ma ma luôn nói với tớ, cha mẹ yêu tớ nhất, tớ lại luôn không rõ, yêu là cái gì. Ba ba luôn nói với tớ, cha mẹ yêu tớ nhất, tớ lại luôn không hiểu, yêu là cái gì. Yêu tớ cậu hãy theo giúp tớ, yêu tớ cậu thân thiết hôn tớ; yêu tớ cậu liền khen ngợi tớ, yêu tớ cậu sẽ ôm tớ một cái..."

Tiểu Bảo con mắt lóe sáng mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, có vẻ rất thích nghe bài nhạc thiếu nhi này.

Tần Dĩ Duyệt thấy bộ dạng này của nhóc, nhẹ véo khuôn mặt nhỏ.

Cô từ khi bên người có thêm Tiểu Bảo, sẽ không tự giác mà chú ý đến từng chút của con trẻ.

Nhạc thiếu nhi cũng nghe không ít, lúc không hát không có phát hiện, lúc hát rồi phát hiện nhạc thiếu nhi thật là dễ nghe.

"Bảo bối, con thích bài hát này sao?"

Tiểu Bảo gật đầu.

"Thích mà nói..., con cũng có thể thử hát một chút."

Tiểu Bảo không có biểu thị gì.

Hạ Kiều Yến ở phòng tắm tự nhiên cũng nghe được tiếng hát của Tần Dĩ Duyệt, không tự giác chậm lại động tác tắm rửa.

Tần Dĩ Duyệt đổ phấn rom trong lòng tay, xoa đều, sau đó thoa nhẹ lên mặt Tiểu Bảo, trên tay chân, giọng bình tĩnh nói: "Giống như lần trước mẹ nói, mẹ và baba không miễn cưỡng con đón ý nói hòa yêu cầu của chúng ta, con có thể không cần như những đứa trẻ khác đến trường, nói chuyện, kết bạn, con muốn làm cái gì chuyện gì đều là tự do. Nhưng điều khiến mẹ và baba lo lắng, là con nếu bây giờ không chịu nói lời nào mang có thể sẽ mang đến một loạt bệnh trạng cùng hậu quả. Con có hiểu điều này không?"

Tiểu Bảo bình tĩnh nhìn Tần Dĩ Duyệt, thịt trên mặt rõ ràng rất chăm chú, nhẹ gật đầu.

"Con rất thông minh, là đứa trẻ thật biết điều, mẹ rất vui vì con có thể thân thiết với mẹ như vậy. Mẹ hi vọng con có thể trở nên hoàn mỹ hơn nữa, trở thành đứa trẻ tuyệt nhất, mẹ cũng muốn nghe xem giọng nói của con nghe có hay không nữa. Bảo bối, khi nào thì con đồng ý nói chuyện đây? Dù là nói một chữ cũng tốt lắm đó."

Hạ Kiều Yến nghe giọng nói dịu dàng của cô ngốc kia, nghĩ đến lúc Tiểu Bảo mở miệng nói chuyện có lẽ sẽ rất nhanh thôi.

Anh đang muốn vịn chốt mở vòi nước lần nữa, thì nghe được một giọng nói trẻ con non nớt, cứng nhắc.

"Ba, baba..."

Hạ Kiều Yến cả người dừng lại, trong đầu lập tức như ngàn vạn đóa pháo hoa nổ tung.

Anh bất chấp trên người mình còn có bọt biển, giật một cái khăn tắm, vây quanh ở trên lưng liền liền xông ra ngoài.

Tiểu Bảo cùng Tần Dĩ Duyệt bị bộ dáng của anh hù cho sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hạ Duy Phi, con gọi baba lần nữa

Hạ Kiều Yến đem Tiểu Bảo ôm vào trong ngực, "Hạ Duy Phi, con gọi baba lần nữa đi."

Tiểu Bảo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Ở trước ánh nhìn nóng bỏng của Hạ Kiều Yến và Tần Dĩ Duyệt, nhút nhát rụt rè mà kêu một tiếng "Baba..."

Giọng nói có chút run rẩy.

Tần Dĩ Duyệt nhìn hai cha con. Hốc mắt có chút nóng lên.

Hạ Kiều Yến dùng sức ở trên mặt Tiểu Bảo hôn một cái, mặt lộ ra sự vui mừng không tả, thêm cả chút tươi cười ngẩn ngơ.

Tiểu Bảo nhìn baba mình y hệt con cún dạng người, khiến chút xấu hổ tan đi không ít. Tức giận mà bày ra ánh mắt sâu sắc khinh bỉ.

Hạ Kiều Yến ôm Tiểu Bảo vài phút, mới nhớ tới chính mình còn đang tắm.

Vì vậy, đem Tiểu Bảo một lần nữa giao cho Tần Dĩ Duyệt. Bàn tay lớn ôm eo mềm mại của Tần Dĩ Duyệt, nghiêng người hôn trên trán Tần Dĩ Duyệt một phát.

Sau đó quay lại phòng tắm tiếp tục tắm rửa.

Tần Dĩ Duyệt giật mình, sững sờ mà nhìn Hạ Kiều Yến biến mất ở cửa phòng tắm, mới đưa thay sờ sờ chỗ bị anh hôn lên.

Chỗ đó có chút nóng.

Tiểu Bảo không có để ý đến Tiểu Duyệt Duyệt nhà nhóc vui mừng đến mức nào, phân tâm tự chơi với bàn chân béo béo của mình.

Nhóc không nghĩ tới nhóc lại có thể biết mở miệng nói chuyện.

Nhóc đã cho rằng nhóc không biết nói chuyện, thế nhưng mà nhóc rõ ràng có thể nói.

**

Buổi sáng của ngày tết đầu tiên.

Tất cả mọi người ở Hạ gia đều biết chuyện Tiểu Bảo mở miệng, mọi người ai ai cũng cười tủm tỉm, bà nội Hạ kích động nên tự mình xuống bếp nhào bột nỉ làm sủi cảo. Lâm Nhụy cũng đi theo lão thái thái đi phòng bếp phụ giúp.

Tần Dĩ Duyệt cũng nghĩ qua phụ một tay, nhưng bị trên dưới Hạ gia kịch liệt phản đối.

Vì vậy, chỉ có thể xoa xoa theo sát Tiểu Bảo đá banh.

Người Hạ gia tuy đều muốn trâu chọc Tiểu Bảo, nhưng là sợ sẽ hoàn toàn ngược lại, nên kiềm chế khát vọng ở trong lòng của mình.

Bọn họ vài năm nay cũng đã chịu đựng được mà, cũng không cần quá gấp gáp.

Lưu Tử Xuyên nghe nói Tiểu Bảo mở miệng. Cũng rất kích động.

Anh nếu không phải ở những thành thị khác ăn lễ mừng năm mới, thì đã chạy tới nhìn xem rồi, vậy nên chỉ có thể ở trong điện thoại di động dặn dò Hạ Kiều Yến và Tần Dĩ Duyệt chú ý đến cảm xúc và các thay đổi sắp tới của Tiểu Bảo, hơn nữa muốn chú ý đến thời gian nhóc mở miệng lần nữa.

Hạ Kiều Yến và Tần Dĩ Duyệt tự nhiên hiểu ra sau khi Tiểu Bảo mở miệng, không có khả năng lập tức như mấy đứa nhỏ bình thường nói chuyện, vẫn sẽ cần một đoạn thời gian thích ứng.

Tần Dĩ Duyệt cho rằng việc này có liên quan đến việc Tiểu Bảo thường xuyên chơi trò chơi có những động tác ảnh hưởng qua lại lẫn nhau.

Bất kể là người lớn hay trẻ con, chơi kích thích, trò chơi ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại sẽ không tự giác mà ừng hộ.

Sắp tới ai có rảnh thì cùng Tiểu Bảo đá banh, biểu cảm của Tiểu Bảo so với lúc trước nhiều hơn không ít, tính trẻ con trên người so với trước kia nồng hậu dày đặc hơn nhiều.

Điều này khiến cho Tần Dĩ Duyệt không khỏi có chút may mắn, may mắn rằng khi ấy cô mua đúng quà.

Nếu như khi ấy cô mua loại quà không có động tác qua lại, không có sự ảnh hưởng lẫn nhau, thì Tiểu Bảo phải bao lâu mới nguyện ý mở miệng đây?

Tần Dĩ Duyệt đá hai cùng Tiểu Bảo, sau đó cô mới nhớ tới tối hôm qua quá hưng phấn nên đã quên gọi cho bố mẹ chúc tết rồi, liền tại vừa lúc Hạ Kiều Yến xuống lầu, cô để cho Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo đá bóng.

Chính mình thì cầm điện thoại đến trong sân gọi điện thoại.

Điện thoại vang lên vài thanh âm, mới được chấp thuận lên.

"Bảo bối, năm mới khoái hoạt*!"

*Khoái hoạt: vui vẻ, sung sướng, hạnh phúc, may mắn.

"Mẹ, năm mới khoái hoạt! Mẹ còn quen nếp sống ở quê không đó?"

"Rất quen đấy, chú thích của con, chị Phen của con cùng chồng con con bé đều trở về mừng năm mới, nên rất náo nhiệt. Con ở Hạ gia thì sao đây? Những người đó có dễ ở chung không?"

"Ông bà nội, cô Tư của Kiều Yến, cũng không tệ, em chồng cũng rất tốt, chúng con ở chung rất giống bạn bè đó mẹ."

"Vậy là tốt rồi, mẹ tối hôm qua đã muốn điện thoại cho con rồi, sợ con bận bịu, cũng sợ thân gia bọn họ nhạy cảm."

"Cảm ơn mẹ. Đúng rồi, nói cho mẹ biết cái tin tức tốt, Tiểu Bảo mở miệng nói chuyện. Tuy chỉ nói hai chữ, nhưng là thắng bé nguyện ý mở miệng."

"Thật sao? Ôi, cháu ngoại mẹ mở miệng, đó chuyện lớn, xem ra năm nay có chuyện tốt phát sinh. Con đừng bắt buộc thằng bé, biết không? Nhất định không thể gấp, cái gì đến sẽ từ từ đến."

"Con biết mà, hiện tại cả nhà từ trên xuống dưới đều nghĩ như vậy."

"Đúng đúng, đừng để cho cháu ngoại của mẹ áp lực quá lớn, trẻ con ở phương diện này rất nhạy cảm đó."

Tần Dĩ Duyệt nghe mẹ nói dông dài, không khỏi nở nụ cười sáng lạn.

**

Ở nhà chính Hạ gia vài ngày, Tần Dĩ Duyệt lúc này mới chính thức thích ứng không khí Hạ gia.

Có lẽ là Tiểu Bảo mở miệng nói chuyện, hoặc là có Hạ Vân Sách lôi kéo, cô đã có thể hoàn toàn dung nhập cái gia đình này.

Vào sáng ngày thứ tư của buổi sáng, cô lái một chiếc xe tương đối thấp từ ga-ra của Hạ gia đi làm.

Hạ Vân Sách cũng hào hứng dạt dào theo sát.

Tiểu Bảo vốn cũng muốn cùng đi bệnh viện, nhưng nhóc còn quá nhỏ, thời gian dài ở trong bệnh viện dễ lây bệnh khuẩn, khiến cho biến thành bệnh.

Bởi vậy, không đồng ý để nhóc theo.

Nhóc mới không tình nguyện mà nhìn xe Tần Dĩ Duyệt rời đi.

Hạ Vân Sách ngồi ở ghế phó lái, chán đến chết mà nhìn ngoài cửa sổ.

Tần Dĩ Duyệt hỏi: "Bà cô, em hiện tại nghĩ cách gì đây? Giữ lại hay là làm phẫu thuật?"

"Chị dâu, chị có thể có chút uyển chuyển không?"

"Đều hỏi, còn uyển chuyển cái gì. Em phải biết đây chính là mạng người, không phải cái quần cái áo, cái cặp mua trên đường phố, không nghĩ kỹ, đừng làm bậy."

Hạ Vân Sách quay đầu, nghiêm túc nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Em hỏi lại chị vấn đề ngày đó một lần nữa, chị dâu, nếu như chị là em, chị sẽ làm như thế nào?"

"Nếu là lúc trước, chị nhất định sẽ giữ lại. Đem đứa con của người đàn ông mình yêu nhất sinh ra, để mình giữ chút nhớ nhưng, chị cũng không phải nuôi không nổi một đứa bé. Nhưng sau khi chị gặp được Tiểu Bảo, ý nghĩ của chị lập tức thay đổi."

"Ah? Chị nói xem"

"Muốn nuôi dưỡng một đứa bé là rất khó khăn, em cho rằng em cho nó đầy đủ quan tâm ấm áp, nhưng thật ra căn bản lại không biết trong lòng nó suy nghĩ cái gì, cũng không biết cho nó vật chất có đủ hay không, và có phải là thứ mà nó muốn hay không?" Tần Dĩ Duyệt dừng lại một chút, nói: "Có lẽ nói như thế này nghe có vẻ giả tạo, nhưng thật sự là chị nghĩ vậy đó. Chị cũng thường xuyên đi dạo bên khoa phụ sản của bệnh viện chị làm, nhìn thấy không ít phụ nữ chưa lập gia đình hay các cô gái trẻ sinh con, khi sinh con, các cô gái ấy thật sự rất lúng túng khó xử. Rõ ràng là thời điểm khó khăn nhất, bên người lại không có thân nhân, chồng mình ở bên người, rất nhiều sản phụ trước khi sinh và sau khi sinh, có chuyện gì đều tự mình xử lý."

Hạ Vân Sách sau khi nghe xong, không nói thêm gì nữa, quay đầu tiếp tục nhìn ngoài phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

Tần Dĩ Duyệt cũng không nói thêm gì nữa.

Thiên thoái lưỡng nan, lựa chọn kiểu gì đều không dễ dàng.

**

Đến khi đi đến bãi đỗ xe bệnh viện, trong xe vẫn im lặng.

Tần Dĩ Duyệt nhìn nhìn đồng hồ, thấy còn chút thời gian, nói: "Chị dẫn em đi khoa phụ sản nhìn trước, mấy ngày nay có mấy sản phụ đến kỳ sinh rồi."

Hạ Vân Sách không ý kiến gì, gật đầu.

Hai người cùng một chỗ đi đến khoa phụ sản.

Còn chưa tới khoa phụ sản chỗ tầng trệt, đã nghe thấy vài tiếng hét tê thanh liệt phé vô cùng chói tai.

Hạ Vân Sách bị dọa sợ, Tần Dĩ Duyệt kéo tay cô đi ra chỗ cửa thoát hiểm.

Trên hành lang, mấy người bác sĩ cùng y tá phụ giúp đẩy một người sản phụ đang gào khóc đau đớn chạy đến hướng phòng sinh.

Một người bác sĩ thấy Tần Dĩ Duyệt đến, lên tiếng chào hỏi, "Tần bác sĩ, năm mới khoái hoạt, cô đến tìm bác sĩ Dương sao? Cô ấy còn chưa hết kỳ nghỉ."

"Tôi quên mất." Tần Dĩ Duyệt cười nói, "Mọi người cứ làm việc đi. Tôi mang bạn tôi tùy tiện đi một chút."

"Được. Chúng tôi đến phòng sinh đây."

Chương 74: Tầng bốc quá giả

Một đám người gào thét chạy qua bên cạnh Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Vân Sách.

Cách thật xa, vẫn có thể nghe rõ ràng tiếng sản phụ thét chói tai.

Hạ Vân Sách trên mặt đã không có chút máu.

Tần Dĩ Duyệt thấy cô như vậy, cũng không muốn để cho cô nhìn thấy thêm nhiều chuyện nữa. "Đi vào phòng làm việc của chị nghỉ ngơi một chút đi."

Hạ Vân Sách lắc đầu, "Chị cứ đi làm trước đi, em muốn đi nhìn xung quanh một chút."

Tần Dĩ Duyệt đem sổ phòng làm việc, ở chỗ nào nói cho Hạ Vân Sách, sau đó trở về văn phòng bắt đầu làm việc.

Ngoại khoa các cô lễ mừng năm mới không đặc biệt lắm, ngoại trừ những bệnh nhân đã giải phẫu đang tỉnh dưỡng tại bệnh viện cần kiểm tra đúng giờ. Không có nhiều công việc cần làm lắm.

Đương nhiên, cũng không khỏi sẽ có sự cố khám gấp phải làm phẫu thuật ngoài ý muốn.

Nhưng cái này thì tương đối ít.

Dù sao tết âm lịch đối với người trong nước mà nói là rất ngày lễ rất trọng yếu, trong thời gian nghỉ đều cẩn thận hơn so với bình thường, do đó chuyện ngoài ý muốn bớt đi rất nhiều.

Bởi vậy. Tần Dĩ Duyệt kiểm tra phòng bệnh, hỏi xem bệnh tình, rồi trở về văn phòng phân tích ca bệnh.

Thuận tiện gửi tin nhắn chúc phúc năm mới cho viện trưởng, bác sĩ trưởng, giáo sư Lâm Chất.

Cô gửi cho bọn họ bao đỏ chúc tết, tiền lì xì trong một giây liền bị đoạt đi.

Bác sĩ trưởng: Trắng trợn hời hợt cấp trên. Cô không muốn thắng chúc nữa hả?

Tần Dĩ Duyệt: Bởi vì muốn thắng chúc, mới không biết xấu hổ công khai phát tiền đó nha.

Bác sĩ trưởng: Hừ!

Tần Dĩ Duyệt: Thầy à, đừng hừ nữa, đều cảm tiền của con rồi, tốt xấu gì cũng cười một cái đi.

Bác sĩ trưởng: Không có cửa đâu!

Tần Dĩ Duyệt gửi biểu cảm mắt trợn trắng qua.

Giáo sư Lâm: Cảm ơn tiền lì xì của bác sĩ Tần.

Tần Dĩ Duyệt: Làm phiền chiều cố nhiều hơn.

Giáo sư Lâm: Cô đến trước phòng thí nghiệm của tôi đi.

Tần Dĩ Duyệt đặc biệt không có đạo đức mà tag bác sĩ trưởng vào.

Tần Dĩ Duyệt: Thầy Hổ. Có người công khai đào góc tường của thầy. Thầy đi ra thốt một tiếng đi.

Bác sĩ trưởng: Đi thi đi. Loại đồ đệ ba ngày không đánh đã treo tường, muốn cũng vô dụng, ai yêu ai muốn thì lấy đi.

Lúc này. Viện trưởng cũng nhận được tiền lì xì.

Tần Dĩ Duyệt: Viện trưởng, ngài bình luận phân xử đi. Cấp trên tôi mỗi ngày đều công kích tôi. Làm cho tôi không thể chú tâm công tác, không tích cực hưởng ứng lời kêu gọi của bệnh viện, làm thầy thuốc có y đức, có nhân tâm tốt.

Viện trưởng:...

Bác sĩ trưởng gửi biểu cảm đầm máu.

Bác sĩ trưởng: Tôi đây là trải qua mấy đời xui xẻo gì, mà gặp phải đũa đồ đệ như vậy đây trời.

Giáo sư Lâm: Bác sĩ Tần, mời đến chỗ tôi làm nào!

Viện trưởng: Hoặc đến làm trợ lý đặc biệt của tôi cũng được.

Bác sĩ trưởng:... Cuối cùng cũng biết rõ người có văn hóa như mấy người già bộ như thế nào rồi.

Tần Dĩ Duyệt gửi icon đặc chí.

Tần Dĩ Duyệt: Không chậm trễ mấy vị bước sang năm mới, gửi cho mọi người lời chúc năm mới, hi vọng mọi người công tác thuận lợi, tài nguyên tràn trề, thân thể khỏe mạnh, ngày càng nổi tiếng. Tạm biệt~~

Viện trưởng: Tiểu Tần, đợi lát nữa. Cô có thời gian thì đi sang phòng bệnh VIP nhìn chút tình huống của Mạc tiên sinh.

Tần Dĩ Duyệt: Mạc tiên sinh lễ mừng năm mới không có về nhà à?

Viện trưởng: Tôi đã đề cho bác sĩ trực ban hỏi qua rồi, anh ta kiên trì ở lại bệnh viện trong lễ mừng năm mới. Hôm nay bác sĩ trực là Tiểu Lư, uy tín không bằng bác sĩ vài ngày trước, tôi lo bác sĩ Tiểu Lư không cách nào ứng phó.

Tần Dĩ Duyệt: Vâng, vậy tôi sẽ đến đó xem.

Viện trưởng: Vất vả rồi.

Tần Dĩ Duyệt: Vì nhân dân phục vụ!

Bác sĩ trưởng: Tăng bốc quá giả.

Tần Dĩ Duyệt: Nói rõ thầy Hồ ngài dạy dỗ không xong!

Bác sĩ trưởng: viện trưởng, thấy không, y đức của bác sĩ tiểu Tần không tốt, sau này không thể để cho cô ta thăng chức.

Tần Dĩ Duyệt gửi mấy cái biểu cảm đặc biệt vô sỉ, rồi chấp choạng cật điện thoại.

Đoàn bốn người các cô là do thầy Hoàng lập ra đó, nói trắng ra là viện trưởng xem trọng mặt mũi thầy cô nên ở trong đôi khi cũng có nói chuyện.

Đoàn người này người được lợi nhất chính là cô, trong mấy người cô là có tư lịch đơn giản nhất, kỹ thuật kém cỏi nhất.

Viện trưởng, bác sĩ trưởng, giáo sư Lâm đều là thiên vị cho cô đấy.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ tới đây, tâm tình liền tươi đẹp khôn xiết.

Quả nhiên, người da mặt dày tương đối có thể nổi tiếng, thực tế cô vẫn là kiểu không biết xấu hổ kia.

Tần Dĩ Duyệt thấy Hạ Văn Sách chậm chạp không có tới, liền đi nhìn Mạc Mộ Trầm rồi.

**

Mạc Mộ Trầm chỗ tầng trệt phòng bệnh VIP rất yên tĩnh, cũng không có dán những câu đối. tranh nhỏ về tết âm lịch như những tầng lầu khác.

Bệnh viện vì để cho tết âm lịch của người dưỡng bệnh tại bệnh viện có thể hơi chút cảm nhận được không khí ngày tết, bình thường sẽ cho phép dán một ít món nhỏ không phai màu ngày tết.

Phòng bệnh VIP tức thì được trang trí càng thêm phong phú, chỉ cần không hư hao phòng bệnh cơ bản, máy móc hoặc vật dụng, có thể tùy ý trang trí.

Hiện tại lầu một này sạch sẽ, yên tĩnh, như vậy đại khái là quyết định của Mạc Mộ Trầm.

Y tá nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt tới, vội vàng chào đón, "Bác sĩ Tần, sao cô lại tới đây?"

"Viện trưởng để cho tôi sang đây nhìn Mạc tiên sinh."

"Ồ, vậy lúc cô đi vào cẩn thận một chút. Mạc tiên sinh mấy ngày nay cảm xúc chấn động rất lớn, không có việc gì liền đập phá đồ đạc, Tiểu Lâm bị nện bị thương."

"Nghiêm trọng như vậy sao?"

"Đúng. Mạc tiên sinh ở trong khoảng thời gian này, những bác sĩ y tá chăm sóc chữa bệnh cho anh ta trong túi áo đều đứt sản thư từ chức rồi, tùy thời chuẩn bị mất chén com."

"Mấy cô ngốc này, viện trưởng sẽ không để cho các cô từ chức như vậy đâu. Các cô lại không sai."

Y tá vô lực mà gật đầu, "Bác sĩ Tần, cô đi qua đi. Mạc tiên sinh đến bây giờ ngay cả bữa sáng cũng không ăn đây này. Cô đi xem có thể khuyên anh ta ăn một chút hay không, đợi một lát còn phải thay thuốc cho anh ta, tôi thực sợ bị anh ta đánh."

"Tôi đi xem trước, tâm tình của anh ta nếu chuyển biến tốt đẹp, tôi sẽ ám chỉ cho cô."

"Tốt, cảm ơn bác sĩ Tần."

Tần Dĩ Duyệt cười cười, lướt qua y tá đi đến cửa phòng bệnh, cô nghe thoáng một phát động tĩnh trong phòng, phát hiện ngoại trừ dụng cụ tích tích âm thanh bên ngoài, không có hân thanh âm của hân rồi.

Cô gõ cửa, "Mạc tiên sinh, xin chào, tôi là Tần Dĩ Duyệt. Tôi có thể đi vào không?"

"Cút!" Một giọng nam khí tức có vài phần suy yếu từ trong phòng truyền đến.

Tần Dĩ Duyệt thờ dài, đẩy cửa ra đi vào, còn chưa có đứng thẳng liền nhìn thấy một vật màu trắng bay tới chỗ cô.

Tần Dĩ Duyệt gọn gàn mà nghiêng nghiêng đầu, tránh thoát món đồ đó.

Bành mà một tiếng, đoàn đồ đặc nện vào chỗ cô vừa rồi đứng, rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vỡ vụn thanh thúy.

Tần Dĩ Duyệt phát hiện đó là một chén sứ.

Nếu như bị cái kia chén sứ đó đập trúng, hậu quả không thể lường được.

Cái này cũng khó trách y tá phụ trách phòng bệnh VIP chữa bệnh, đám bọn họ sẽ nom nớp lo sợ đấy.

Tần Dĩ Duyệt nhìn về phía trên giường bệnh Mạc Mộ Trầm.

Mạc Mộ Trầm cặp mắt lợi hại, đôi mắt âm trầm cũng đang nhìn cô.

Cặp mắt kia giống như một lưỡi dao sắc bén, để cho người nhìn xem liền không khỏi sợ nổi da gà.

Tần Dĩ Duyệt chịu đựng xúc động muốn chạy đi, nói: "Mạc tiên sinh, anh cảm thấy như vậy thật vui vẻ sao?"

"Cô muốn dạy tôi sao? Cô còn không có có tư cách kia."

"Tôi không nghĩ dạy dỗ anh. Tôi chỉ là muốn nói cho anh biết một chuyện mà anh nên biết thôi."

"Cái gì?"

"Thân thể của anh tình trạng là không nên làm động tác lớn, để tránh liên lụy đến miệng vết thương, khiến cho miệng vết thương rách lần thứ hai lần. Đây là với tư cách một người bác sĩ, có lẽ để cho anh cũng biết. Nếu như anh không muốn nghe, đã tạo thành tổn thương không thể vãn hồi, đến lúc đó hi vọng anh đừng lại gây chuyện, nói chúng trình độ bác sĩ bệnh viện tôi không tốt."

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Cô không có tư cách cùng tôi nói chuyện

"Phải hay là không thì cũng không cần tôi chứng minh đâu nhỉ, Mạc tiên sinh trong lòng cũng biết rõ mà. Anh là người trưởng thành, chúng tôi không cần phải nói quá nhiều, nếu không anh sẽ cảm thấy chúng tôi đang dạy bảo anh mất. Từng người đều đơn giản một chút đi, anh đến bệnh viện chúng tôi, bác sĩ y tá chúng tôi cung cấp kỹ thuật và dịch vụ cho anh. Nói trắng ra là, chỉ là quan hệ hợp tác có lợi đôi bên. Anh đem cảm xúc cá nhân kiềm chế một chút, đừng tăng thêm phiền toái cho nhau."

Mạc Mộ Trầm thoáng cười lạnh. "Tần Dĩ Duyệt. Cô có tư cách gì mà nói chuyện với tôi như vậy? Chỉ bằng việc cô gả cho Hạ Kiều Yên sao? Cho là có

Hạ Kiều Yến làm chỗ dựa cho cô?"

Tần Dĩ Duyệt trong lòng có chút kinh ngạc vì Mạc Mộ Trầm có thể nhận ra cô, nhưng chút ý niệm nhỏ ấy rất nhanh đã bị cô vứt qua một bên, "Anh có lẽ là nói đúng rồi. Nếu chồng tôi không đứng sau lưng tôi. Khả năng tôi thật không dám làm cần nói lời như vậy với anh đâu."

"Cô đặc ý quá sớm."

"Tôi không có đặc ý gì." Tần Dĩ Duyệt ngồi vào ghế bên giường Mạc Mộ Trầm, "Hiện tại chúng ta nói chuyện đường bệnh của anh."

"Cô không có tư cách cùng tôi nói chuyện."

"Tôi đúng là không có tư cách cùng anh nói chuyện. Nhưng vì thương thể của anh có thể sớm chút khôi phục, không kèn kẹt với đồng nghiệp của tôi nữa. Tôi đành dùng da mặt dày tới đây nói chuyện."

"Muốn ở trước mặt viện trưởng các cô tạo cảm giác tồn tại sao?"

"Coi như là vậy đi. Còn có một nguyên nhân nữa là, anh là diễn viên mà tôi và mẹ tôi rất yêu thích, tôi không muốn nhìn anh cam chịu như vậy. Bị thương đúng là thật xui xẻo, nhưng anh lại có đầy đủ nhân mạch tài nguyên. Sau khi anh có thể tìm được chuyên gia có lợi nhất đối với thương thể của anh. Tôi vui mừng thay anh, nếu như anh tuân theo lời dặn của bác sĩ. Rất nhiều vết thương cũng đã khỏi hẳn rồi, anh cũng đã sớm có thể ra viện. Nhưng anh thế nào cũng dùng cơ thể của anh chống lại. Anh cảm thấy chuyện này đối với anh có gì tốt vậy?" Tần Dĩ Duyệt biết rõ lời của cô có chút quá phận, hơn nữa cũng không nhất định có thể ra tác dụng gì.

Lời nói này cô tin rằng người bên Mạc Mộ Trầm mỗi ngày đều nói với anh ta. Anh ta vẫn không thay đổi.

Cô đúng là không biết lượng sức rồi.

Mạc Mộ Trầm nghe vậy con mắt lợi hại yên lặng nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Cô thật sự nghĩ như vậy?"

"Đúng." Tần Dĩ Duyệt thấy Mạc Mộ Trầm không có tức giận, ngược lại còn có ý nói chuyện với nhau, nở một nụ cười thả lỏng, "Tôi đã có một thời gian xem phim của anh, khi đó mẹ tôi bảo tôi xem《Tấn Thư》, nói có nam diễn viên rất kinh người. Khi đó tôi mới vừa gặp một cái khó khăn xem như lớn nhất trong đời tôi, tâm trạng tôi lúc đó vô cùng kém, người dạy nghiệp cứu sinh cũng không coi trọng tôi, muốn khích tôi rút ra. Khi đó tôi cảm thấy cả cuộc đời đều u ám, nên tôi liền ôm tâm tình giết thời gian xem tác phẩm đầu tiên của anh."

Mạc Mộ Trầm không ngờ tới Tần Dĩ Duyệt nói cái này, chờ cô nói tiếp.

《Tấn Thư》là tác phẩm đúng nghĩa đầu tiên của anh, tuy chỉ là diễn vai phụ, nhưng lại là tác phẩm mở đường cho sự nghiệp sau đó của anh.

"Xem hết cả bộ, tôi đã cảm thấy trên thế giới này vẫn có rất nhiều đẹp đẽ. Nó tạo ra một người hoàn mỹ như anh, lại cho anh đầy đủ linh tính hòa hợp sân khấu, cho anh đi vào ánh mắt của rất nhiều người, lại để cho vô số người điên cuồng vì anh, bị người cảm hóa. Rất nhiều người lúc ban đầu sẽ bị gương mặt của anh mê hoặc, nhưng sau đó lại đắm chìm vào diễn xuất của anh, rèn luyện diễn xuất mới là thứ chinh phục người khác. Anh có lẽ không quan tâm mặt của anh có thể lưu sẹo hay không, nhưng tôi vẫn hi vọng anh đừng lưu sẹo thì tốt hơn, một mực hoàn mỹ." Tần Dĩ Duyệt nói xong một đoạn như vậy liền ngừng lại.

Cô không giống Fans hâm mộ tìm thật nhiều tác phẩm của Mạc Mộ Trầm, cũng rất ít hiểu rõ tình huống của Mạc Mộ Trầm.

Cô biết đều là tin tức giải trí bên trên thường xuyên đăng lên.

"Cô là vì Hạ Kiều Yến mới nói như vậy."

"Anh ấy? Điều này cùng chồng tôi có quan hệ gì?" Tần Dĩ Duyệt nghi ngờ nói.

Mạc Mộ Trầm một mực không có di chuyển ánh mắt, chăm chú nhìn trên mặt Tần Dĩ Duyệt, không bỏ qua bất kỳ biểu cảm gì của cô, nhận ra là cô không giả bộ.

Mạc Mộ Trầm nghiêng người tới, để sát vào mặt Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt tránh ra sau.

Nửa mặt Mạc Mộ Trầm không bị băng gạc che lấp tạo ra cảm giác cá tính lại mỉa mai hoặc cười cười, "Bộ phim điện ảnh của tôi đầu tư lần này là bên Cường Thịnh truyền thông, nó là công ty dưới trướng của tập đoàn Hạ thị, cô không biết sao?"

"Tôi không quen thuộc với phạm vi kinh doanh của chồng tôi, tôi cũng không theo kinh doanh, cho nên không biết rõ lắm." Tần Dĩ Duyệt thản nhiên nói.

Mạc Mộ Trầm hiểu rõ mà gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt thấy cảm xúc của anh ta xem như ổn định, nói "Kế tiếp trước hết để cho y tá giúp anh thay thuốc, anh là nhân vật công chúng, mặt của anh và thân thể cũng không phải là của một mình anh đâu, đường thương tốt so với cái gì cũng tốt hơn."

"Làm cho mấy người đó lăn tới đây đi."

"Yes Sir." Tần Dĩ Duyệt đứng dậy đi đến bên người cửa, kêu y tá đứng ngoài.

Y tá vội vàng bụng thuốc đi đến.

Mạc Mộ Trầm nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Cô giúp tôi thay."

Tần Dĩ Duyệt: "Tôi không quen thuộc với thương tổn của anh, nếu làm không tốt, dễ để lại sẹo."

Mạc Mộ Trầm hừ một tiếng, mặc kệ để cho y tá thay thuốc.

Tần Dĩ Duyệt ở bên cạnh cầm tay nắm cửa.

Mạc Mộ Trầm liếc qua cổ tay của Tần Dĩ Duyệt một cách tình cờ, sau đó ánh mắt dừng một chút, rồi một phát nắm lấy cổ tay Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt và y tá bị động tác đột nhiên của anh ta dọa cho sợ.

Tần Dĩ Duyệt vận tay, phát hiện tay Mạc Mộ Trầm như kìm sắt chặt chẽ kiểm cổ tay cô.

Cô căn bản không rút ra được.

Mạc Mộ Trầm ngón tay chậm rãi vuốt ve nốt ruồi nhỏ ở cổ tay Tần Dĩ Duyệt, "Cô là ai?"

Tần Dĩ Duyệt không hiểu ra sao mà nhìn sắc mặt âm trầm của Mạc Mộ Trầm, cúi đầu nhìn chỗ ngón tay anh ta đụng vào, "Đừng nói với tôi, em gái anh hay chị gái hoặc là mối tình đầu gì gì đó có một cái nốt ruồi giống vậy nha, quá máu chó rồi."

Cổ tay cô có nốt ruồi nhỏ, cô vẫn cảm thấy đặc biệt gọi cảm, đáng yêu, lúc mà nhàm chán còn sẽ đặc biệt thô tục mà tự mình thưởng thức một chút.

Nếu như có người cũng có một nốt ruồi giống vậy, cái loại cảm giác này liền không tốt đẹp nữa rồi.

Mạc Mộ Trầm nghe vậy buông lỏng tay ra, chán nản tựa ở đầu giường, mặc kệ y tá bôi thuốc cho anh ta.

**

Lúc Tần Dĩ Duyệt rời khỏi phòng bệnh Mạc Mộ Trầm trở lại văn phòng, Hạ Vân Sách đã ở bên trong rồi.

Hạ Vân Sách hỏi: "Chị dâu, tay chị làm sao vậy?"

"Có một người bệnh cảm xúc bị kích động, bị hấn ta giữ một chút thôi. Em bây giờ đã có quyết định chưa đây?"

"Đã có rồi."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, uống một hớp.

Hạ Vân Sách nói tiếp: "Em muốn sinh con ra."

Tần Dĩ Duyệt bị nước sặc cho một cái, cô vỗ ngực một hồi, mới lên tiếng: "Khục khục khục, em nghiêm túc sao?"

"Đúng." Hạ Vân Sách rất bình tĩnh mà nhìn cô.

"Vậy em định giải thích với người nhà như thế nào đây?"

"Còn chưa nghĩ ra."

"Vân Sách, em quá xúc động rồi."

"Em biết. Nhưng em không muốn bỏ đứa bé này, bỏ nó lúc này đây, em khả năng đời này cũng không có cơ hội có con với anh ấy nữa."

"Chị không ủng hộ ý nghĩ của em. Nếu chị yêu một người, chị sẽ xông lên, tìm cách nói cho anh ấy biết, rằng chị yêu anh ấy. Không phải dùng cách của em để chứng minh. Trong lúc này còn liên lụy một mạng, em biết không?" Tần Dĩ Duyệt nói có chút miệt thị đáng lười khờ.

Cô hôm nay nói nhiều lời lắm, cũng đều là xuất phát từ nội tâm mà nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Tin chị, rồi em sẽ gặp được người rất tốt

"Chị dâu, em rất tán thưởng cách làm của chị, nhưng em và anh ấy không đơn giản giống như chị nghĩ đâu. Em đã quyết định như vậy. Hi vọng chị có thể giúp em giữ bí mật."

Tần Dĩ Duyệt nhìn bộ dạng chắc chắn của cô, cũng không khuyên nữa, "Nếu em đã quyết định rồi. Thì chị cũng không nói nữa, nhưng nếu có chỗ nào cần chị giúp thì em phải nói đó."

"Cảm ơn chị dâu. Em thật hy vọng có thể sớm biết chị hơn, như vậy em khả năng đã đem người nợ trên chộc tận tay rồi."

Tần Dĩ Duyệt bật cười, "Hiện tại biết chị cũng không muộn đâu, tin chị, em sẽ gặp được người rất tốt đấy."

"Vì sao?"

"Bởi vì bản thân em là người rất tốt, nếu không có em, chị vẫn không thể tự tại mà hòa hợp với nhà em."

"Chị nói như vậy em cũng không phản đối."

"Thời gian không còn sớm. Em đi về nghỉ ngơi đi."

"Chị dâu gặp lại sau."

"Gặp lại sau."

Hạ Vân Sách sau khi rời đi. Tần Dĩ Duyệt nghĩ nghĩ chuyện để lại đứa con của Hạ Vân Sách, vẫn cảm thấy quá mức mạo hiểm.

**

Ngày nghỉ Tết âm lịch rất nhanh liền hết, Tiểu An cũng trở về đi làm rồi. Còn mang theo cho Tần Dĩ Duyệt không ít đặc sản ở quê.

Bác sĩ trưởng Khoa phụ sản gọi điện thoại hỏi Tần Dĩ Duyệt tình hình của Dương Nhã Vi gần đây.

Tần Dĩ Duyệt lúc này mới nhớ tới lúc cô gọi điện thoại chúc tết cho Dương Nhã Vi, cô ấy không có nhận.

Gửi tin nhắn chúc tết, cô ấy cũng không nhắn trả lời.

Tần Dĩ Duyệt sau khi tan việc, lo lắng nên lái xe đi chỗ phòng trọ của Dương Nhã Vi ở xem thử.

Dương Nhã Vi thuê phòng ở cách bệnh viện không xa.

Có một cái thôn trong thành phố, ở đó là đất trống, hoặc nhà xây của người địa phương Tần thành.

Bởi vậy, hoàn cảnh tương đối ẩm ỉ, thành phần lui tới cũng phức tạp.

Dùng thu nhập của Dương Nhã Vi, cô ấy hoàn toàn có thể ở được nơi tốt hơn, nhưng cô trước sau chỉ ở chỗ này.

Tần Dĩ Duyệt đem xe ngừng dưới lầu, liền đi trên lối đi nhỏ ánh đèn mờ nhạt dẫn lên lầu.

Đi đến một cái cửa sắt tuy cổ xưa nhưng được lau chùi rất sạch sẽ, gõ cửa, "Nhã Vi, Nhã Vi, cậu có ở bên trong không?"

Bên trong không có chút âm thanh nào.

Tần Dĩ Duyệt gõ mấy lần, vẫn là như vậy.

Cô trở lại trong xe, ngửa đầu nhìn cửa sổ nhà Dương Nhã Vi, nhìn trên sân thượng có bộ áo khoác nhưng cô tặng cho Dương Nhã Vi.

Cô lấy điện thoại di động điện vào số điện thoại của Dương Nhã Vi, phát hiện điện thoại đã bị tắt.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ một lát, trong đầu nhớ lại số điện thoại của em trai Dương Nhã Vi, sau đó điện tới.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, là một giọng nói mang theo hào khí của trai trẻ, "A lô."

"Nhược Cường, xin chào, tôi là bạn của Nhã Vi, cậu có biết Nhã Vi đi đâu rồi không?"

"Chết rồi!" Dương Nhưộc Cường nói xong cúp điện thoại.

Tần Dĩ Duyệt nghe trong điện thoại di động âm thanh bẽ bộn, trong lòng khí nóng bốc lên, lại điện một lần nữa.

"Cái bà cô này muốn gì nữa đây, tôi không phải nói cho bà cô là Dương Nhã Vi đã chết rồi sao? Còn gọi cái gì chứ? Coi chừng tôi ngay cả bà cô đem sang một chỗ giết chết đó!"

"Ranh con, đắc chí cái rắm, nếu thực sự đem chị của mày giết chết, thì mày còn dám hung hăng càn quấy chắc? Bà chẳng muốn nói nhảm với mày, chị của mày hiện tại đang ở nơi nào? Tranh thủ thời gian nói ra! Nếu cô ấy có gì ngoài ý muốn, bà mày liền báo cảnh sát nói là mày làm hại!"

Dương Nhưộc Cường bắt nạt Dương Nhã Vi đã quen, cho rằng bạn của Dương Nhã Vi cũng giống loại mặc xác người nắn bóp như chị cậu ta, nên sự kiêu căng lập tức bị đè xuống. "Tôi không biết, đêm 30 tết đó đã đi rồi."

"Tại sao lại đi? Mấy người làm cái gì với cô ấy rồi?"

"Sao cô không hỏi xem thử cô ta làm cái gì? Tìm người đàn ông có tiền bao nuôi, trở về lại cùng chúng tôi khóc than!"

"Thằng nhóc mày làm cho miệng sạch sẽ tý đi, cô ấy là chị mày đó!"

"Nếu không bị đàn ông bao nuôi, cô ta sẽ có thứ quần áo mặc tiền như vậy sao? Bạn gái của tôi nói cái kiện áo khoác ngoài cũng khoảng 5000 rồi. Bà mẹ tôi để cho cô ta bỏ ra ít tiền mua căn hộ cho tôi, cô ta lại không muốn. Loại chị gái này thì còn muốn để làm gì?"

"Mà mẹ nó, đại gia mày đây, cái bộ đồ đó là bà mày mua tặng quà sinh nhật cho cô ấy. Dương Nhưộc Cường, mày là bị tàn phế hay đứt tay đứt chân đây hả, muốn mua nhà sao không tự mình kiếm, dựa vào cái gì mà chị mày phải cho mày tiền?! Cô ấy bình thường cho tiền bọn mày còn chưa đủ nhiều hay gì?!" Tần Dĩ Duyệt mắng đến nơi đây đều lưỡi mắng tiếp, trực tiếp cúp điện thoại.

Cô sớm biết gia đình Dương Nhã Vi là cái dạng gì rồi, làm sao lại không có sớm nghĩ vậy chứ.

Tần Dĩ Duyệt bức bối mà bôi bôi tóc, lái xe đi khách sạn gần đó đóng gói món đồ ăn, lại mua một túi bia, một lần nữa trở lại phòng trọ của Dương Nhã Vi.

"Nhã Vi, mở cửa. Tớ biết cậu ở bên trong, chúng ta tâm sự."

Tần Dĩ Duyệt đợi lâu, mới nghe được bên trong có tiếng bước chân rất nhỏ.

Cửa từ bên trong là mở ra, phía sau cửa là khuôn mặt tái nhợt, suy yếu của Dương Nhã Vi.

Dương Nhã Vi vô lực nhìn thoáng qua Tần Dĩ Duyệt, lui về phía sau cửa một bước.

Tần Dĩ Duyệt mang theo hai túi đồ lớn tiến vào, nhìn thấy đồ đạc trong phòng ném loạn thất bát tao quần áo, gối đầu, đồ dùng trong nhà, cô liền ngăn người.

Dương Nhã Vi thuê ở chính là một phòng ngủ và một phòng khách, cô ấy rất giỏi về việc quản lý cuộc sống mình.

Mặc dù phòng ở nhỏ, cũng không có tiền mua đồ trang trí đặc biệt đắt đỏ cùng đồ dùng trong nhà.

Cô ấy đem ngôi nhà nhỏ quản lý ngay ngắn rõ ràng đấy, rất có cảm giác một ngôi nhà vậy.

Dương Nhã Vi đi đến ghế sofa bên cạnh, dọn đồ trên ghế sofa cùng trên bàn trà, vô lực nói: "Có chút loạn, cậu đừng ghét bỏ."

"Cậu có lẽ sớm chút gọi điện thoại cho tớ."

Dương Nhã Vi miễn cưỡng cười cười, "Gần sang năm mới, gọi cho cậu cái gì chứ. Năm nay là năm đầu tiên cậu cùng người Hạ gia trải qua năm mới, không thể để cho cậu cũng không thể tốt mà qua được."

Tần Dĩ Duyệt bất đắc dĩ mà nhìn cô ấy, "Mặt khác mã sau pháo mà nói tớ cũng không nói rồi. Cậu đi rửa mặt, rồi qua đây dùng cơm."

Dương Nhã Vi theo lời đi rửa mặt, ngồi xuống đối diện Tần Dĩ Duyệt.

Hai người ai cũng không mở miệng, trầm mặc mà giải quyết đồ ăn nóng hổi.

Tần Dĩ Duyệt mở hai lon bia, đem một lon đặt tới trước mặt Dương Nhã Vi.

Dương Nhã Vi ngửa đầu hung hăng mà uống một miệng lớn, không chút nào để ý hình tượng mà nốc một cái, nói giọng khàn khàn: "Dĩ Duyệt, cậu nói tớ làm sao lại xui xẻo như vậy, có một đám người nhà như vậy đây? Bọn họ là đúng là cho tớ đi học, nhưng không phải sau đó công việc của tớ không phải là tận hết khả năng mà giúp đỡ bọn họ sao? Bọn họ làm sao lại không thể thông cảm khó xử của tớ dù chỉ một chút chứ? Bọn họ như thế nào sẽ cho rằng tớ bị người bao dưỡng, như thế nào sẽ cho rằng tớ cất giấu tiền riêng không để cho bọn họ sai đây? Bọn họ là người nhà của tớ, vì sao bọn họ một chút cũng không hiểu tớ, không tin tớ hả?! Nếu như tớ nguyện ý được người bao nuôi, thì đã sớm cũng không cần khổ như vậy đâu ha ha."

Lúc nói xong mấy lời cuối, giọng nói kia mang theo rung động rõ ràng.

Tần Dĩ Duyệt trầm mặc mà nghe.

"Tớ nhiều lần tăng ca đến té xỉu, bọn họ không có một người quan tâm, hăng hái giúp tớ cho tiền bọn họ. Bọn họ sai tớ cho bọn họ tiết kiệm tiền mua nhà, tiết kiệm tiền dưỡng lão, tiết kiệm tiền cho em tớ kết hôn. Vậy còn cuộc sống của tớ ở đâu đây? Tớ làm sao sống nổi? Tớ hiện tại cũng không dám nói chuyện yêu thương, chỉ sợ sẽ như bạn trai cũ bị dọa chạy mất. Cậu nói đi, tớ làm sao lại có thể sống một cuộc sống vắn vẹo như vậy nhỉ?"

Tần Dĩ Duyệt cũng ngửa đầu uống một ngụm bia lạnh buốt, lạnh đến mực cô run rẩy một cái.

Dương Nhã Vi khờ ra sao, cô không có trái qua.

Cô không biết phải nói cái gì mới không tính là cô nói chuyện giả dối nữa.

Dương Nhã Vi tựa ở trên ghế sofa, con mắt suy yếu mà nhìn về phía trước, không có tiêu cự.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Âm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Thổ hào, em giống như có chút thích anh

Tần Dĩ Duyệt suy tư thật lâu mới lên tiếng: "Những lời vừa rồi cậu đã bao giờ nói với bọn họ chưa?"

"Chưa từng."

"Cậu không nói cậu vất vả như thế nào, bọn họ sẽ rất khó thông cảm. Nếu như bọn họ nghĩ đến cậu sống trong thành thị không tệ, nên mới có thể dư thừa tiền giúp trong nhà đó sao?"

"Bọn họ sẽ không nghĩ như vậy. Bọn họ chỉ là muốn đem số tiền bọn họ đã từng chi cho tớ lấy về gấp bội mà thôi." Dương Nhã Vi con mắt đỏ lên mà nhìn về phía ngoài cửa sổ, "Cậu biết không? Khi tớ bị bọn họ nói tớ bị người bao nuôi, tớ thật sự muốn tìm một người đàn ông có tiền ngay lập tức. Để hán cho tớ một khoản tiền, tớ sẽ đem số tiền kia toàn bộ cho bọn họ. Sau đó tớ cùng bọn họ không còn gì nữa. Bác sĩ y tá bệnh viện chúng ta không phải có mấy người bị bao dưỡng đấy sao? Các cô ấy sống thật tốt. Chỗ nào giống chúng ta. Không, phải nói là, chỗ nào giống như tớ vậy."

Tần Dĩ Duyệt không có lời gì để nói, chốc lát sau, mới cất giọng: "Cậu chỉ là nổi nóng mới nghĩ như vậy, hết giận thì cũng thôi. Đừng đầu cơ trục lợi, cậu cho rằng cậu buôn bán có lời, trên thực tế là sớm tiêu hủy phúc khí của cậu."

"Cậu đương nhiên có thể nói vậy. Tớ trước đây luôn không có ý thừa nhận. Dĩ Duyệt, tớ thật sự vô cùng hâm mộ cậu, cũng rất ghen ghét cậu. Cậu gia cảnh tốt, bằng cấp cao, công tác năng lực còn mạnh, kết quả tìm đàn ông một người so với một người còn ưu tú hơn. Hạ Kiều Yến có tiền như thế lại vừa thương cậu. Mỗi lần khó chịu, lúc nhìn thấy cậu, tớ liền đặc biệt hâm mộ cậu. Tựa như cái chuyện tốt gì cũng sẽ tụ tập đến trên người của cậu."

Tần Dĩ Duyệt không biết nên nói chút gì.

Quan hệ của cô cùng Hạ Kiều Yến, cô cũng không dám nghĩ đến.

Biểu hiện ra bên ngoài, cô đúng là rất khiến cho người khác hâm mộ, có thể gả cho người đàn ông có tiền, có quyền nhất toàn bộ Tần thành, bề ngoài khí chất đều là số một.

Nhưng chỉ có người đàn ông như vậy, cô mới không có điểm tựa.

Cô là muốn cùng anh đua mị lực, đua năng lực công tác, còn có đua tiền?

"Vẫn là uống rượu đi. Ai cũng có lúc tâm trạng không tốt, tỉnh rượu thì nên cố gắng làm việc tự cố gắng làm việc, nên thừa gánh trách nhiệm gì tự thừa gánh trách nhiệm đó."

"Ừ."

Hai người cùng lon, một lon rồi một lon mà uống.

Bia đặc biệt lạnh, trong phòng lại không có mở thiết bị sưởi ấm.

Tần Dĩ Duyệt càng uống dạ dày và cơ thể càng lạnh, Dương Nhã Vi giống như không có cảm giác, không ngừng rót bia vào miệng.

Không biết qua bao lâu, Tần Dĩ Duyệt mơ hồ nghe được tiếng điện thoại reo.

Tần Dĩ Duyệt nhắm mắt lại, thò tay sờ túi xách, thật vất vả mới lấy điện thoại di động ra, con mắt căn bản không mở ra được, mang theo men say nhận điện thoại, "A lô."

"Em uống rượu rồi hả?" Giọng nói của Hạ Kiều Yến từ đầu bên kia điện thoại truyền đến.

Tần Dĩ Duyệt tỉnh táo hơn một chút, cái mũi cùng cuống họng đều khó chịu không thôi, "Thỏ hào, là anh à. em có uống chút bia, nhưng không có say đâu, anh không cần lo lắng cho em."

"Bây giờ em đang ở đâu?"

"Em ở nhà Nhã Vi."

"Đợi đó, đừng chạy lung tung." Hạ Kiều Yến nói xong cũng cúp điện thoại.

Tần Dĩ Duyệt sửng sốt mà cúp điện thoại, lắc lắc cái đầu, chóng mặt.

Trong lúc mơ hồ, cô nhìn điện thoại gửi đến một cái tin nhắn, không chút suy nghĩ liền dùng tay mở ra.

Tần Dĩ Duyệt xoa xoa mặt, nhìn Dương Nhã Vi đã say đến bất tỉnh nhân sự, miễn cưỡng lấy lại tinh thần, đi toilet rửa mặt.

Sau đó đỡ Dương Nhã Vi đi vào phòng ngủ, đem cô nhét vào trong chăn bông, mở điều hòa trong đó, miễn cho cô bị cảm lạnh.

Nhìn Dương Nhã Vi ngủ, sau đó lại còn nhũ nhũ lông mày, Tần Dĩ Duyệt nhẹ thở dài.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ.

Tần Dĩ Duyệt bị cái tiếng đập cửa đột ngột này làm cho hoảng sợ, lập tức cảnh giác.

"Tần Dĩ Duyệt, mở cửa!" Giọng Hạ Kiều Yến từ ngoài cửa truyền đến.

Tần Dĩ Duyệt vội vàng đi mở cửa cho anh, thấp giọng nói: "Làm sao anh biết em ở chỗ này?"

Hạ Kiều Yến không có trả lời vấn đề của cô, nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, đôi mắt thanh tịnh lúc này có chút phiêu, hỏi: "Em còn đi được không?"

"Em ổn mà. Anh chờ một chút, em đi lấy túi xách đã."

Hạ Kiều Yến thấy bộ dáng tùy thời muốn ngã của cô, tay chặn ngang đem cô bế lên, tay lại đuổi với lấy túi xách của cô, quay người đóng cửa sắt.

Tần Dĩ Duyệt bị lấn qua lấn lại như vậy, cảm giác say lại càng nhiều hơn lúc trước.

Đầu đặt ở bờ vai rộng của Hạ Kiều Yến, ngửi mùi thơm đặc biệt ấy.

"Thỏ hào."

"Hả?"

"Thỏ hào."

"Làm sao vậy?"

"Thỏ hào..."

Hạ Kiều Yến cúi đầu nhìn cô ngốc nửa ngủ nửa tỉnh, đã bất đắc dĩ lại cảm thấy buồn cười, âm giọng nói: "Uống say rồi hả?"

"Không có. Em có lẽ muốn cảm rồi." Tần Dĩ Duyệt nói xong đưa tay sờ sờ mặt Hạ Kiều Yến.

Cảm xúc từ da thịt ấm áp từ đầu ngón tay truyền đến, rất ấm áp.

Tần Dĩ Duyệt ngón tay nhẹ nhàng chọt chọt mặt của anh, chơi vô cùng vui vẻ.

Hạ Kiều Yến bị bộ dạng trẻ con này khiến cho có vài phần im lặng, ôm cô bước nhanh xuống lầu.

"Thỏ hào, em giống như có chút thích anh mất rồi. Anh có thích em chút xíu nào không hả?" Tần Dĩ Duyệt mơ mơ màng màng mà hỏi, giọng nói nhỏ đến nỗi có thể chỉ cần một làn gió thổi qua liền bay mất.

Hạ Kiều Yến tất nhiên đã nghe được.

Tần Dĩ Duyệt nói xong cũng không đợi Hạ Kiều Yến trả lời, lại phối hợp nói: "Tuy em rất xinh đẹp, năng lực công tác cũng không có trở ngại. Nhưng loại người như thổ hào anh bên người cũng không thiếu mấy người phụ nữ giống em."

Hạ Kiều Yến đem cô nhét vào ghế phụ, "Ngoan, nghe lời ngồi im, đừng quấy nữa."

Tần Dĩ Duyệt lại ôm cổ anh không buông, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong cổ anh.

Hơi thở mỏng manh thoáng hơi chút lướt qua làn da Hạ Kiều Yến, ấm áp, dẫn theo một tia tê dại.

Hạ Kiều Yến tay có chút nắm chặt vai của cô, lấy ngọn đèn trong xe nhìn gương mặt Tần Dĩ Duyệt.

Gương mặt mang vẻ say rượu cùng có chút ngây thơ, hết sức làm cho người ta trìu mến.

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, gương mặt trắng nõn điểm chút đỏ, để cho người muốn một ngậm hôn lên.

Hạ Kiều Yến đúng là làm như vậy.

Anh cúi người xuống, trong lúc Tần Dĩ Duyệt giật mình sững sờ chậm rãi để sát vào môi cô.

Tần Dĩ Duyệt trừng to mắt, trong đầu cuối cùng vẫn còn chút thần trí, trong lòng vừa khản trương lại vừa chờ mong.

Ngay lúc hai người sắp hôn, Tần Dĩ Duyệt trong dạ dày rất không thoải mái, dùng sức mà nấc một cái.

Vị bia lập tức tràn ngập trong xe.

Hạ Kiều Yến hận không thể một tay vứt bỏ con ma men này khỏi xe.

Anh đen mặt, đeo dây nịt an toàn cho Tần Dĩ Duyệt, tức giận lái xe.

Tần Dĩ Duyệt sờ lên mũi, xấu hổ chết đi được.

"Cái kia, thổ hào, anh muốn cười em, thì cười trong lòng là được rồi, đừng biểu hiện ra. Người ta còn sĩ diện đó."

"Sĩ diện của em đã nhanh roi sạch sẽ rồi."

"Nghiep vụ cần mà. Nhả Vi tâm trạng không tốt, với tư cách bạn của cô ấy, uống chút bia vẫn là cần thiết đó."

"Cô ấy tâm trạng không tốt, em không phải nên khích lệ sao? Uống bia có thể giải quyết gì chứ?"

"Rất nhiều chuyện khích lệ không được, nói nhiều hơn sẽ dễ cho người đó cảm thấy nói chuyện giả tạo mất thôi, chỉ làm cho cô ấy lãng phí, hao tâm tổn trí cùng em lại miêu tả, phân tích một lần con đường cô ấy trải qua lần nữa, rất không có ý nghĩa đấy."

Hạ Kiều Yến thấy vẻ mặt thành thật của cô, "Em cũng từng trải qua sao?"

"Đúng. Chuyện khác em không có cảm giác gì, ấn tượng sâu nhất chính là lúc Chu Tử Dương chia tay với em, khi đó cảm thấy thế giới đều muốn sụp." Tần Dĩ Duyệt hậu tri hậu giác mà mờ hai mắt, "Thổ hào, anh không ngại em nói về bạn trai cũ chứ?"

"Tiếp tục."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Nhìn lên dáng người khiêu gợi của em

Hạ Kiều Yến yên lặng liếc mắt, phát hiện người phụ nữ này dường đi về của nào thật sự rất kỳ quái, anh không có biện pháp dùng tư duy bình thường mà đánh giá cho được.

Ở trước mặt anh nói về bạn trai cũ của cô. Cái này bức vẽ này có phải quỷ dị lắm không nhỉ?

Tần Dĩ Duyệt xoa xoa mặt, tiếp tục nói: "Khi đó xem như em gặp phải khó khăn lớn nhất luôn ý, em trước đây ưu tú lắm luôn. Thành tích tốt, người lại

xinh đẹp. Từng phút đồng hồ đều thể đem làm hoa hậu giảng đường. Thế nhưng mà mắt bị mù mà thích phải thằng đàn ông cận bã. Đem cơ hội du học quý giá như vậy nhường cho gã, còn đem chỉ phiếu hai mươi vạn tiền mà bố mẹ em cho em khi đầy hai mươi tuổi đưa cả cho gã. Kết quả gã vừa ra nước ngoài liền đá em, đem trái tim thiếu nữ của em giẫm nát. Anh cũng không biết khi đó em khổ chịu đến bao nhiêu đau. Tuy bố mẹ không có trách em, nhưng họ hàng, bạn học, bạn bè, thầy giáo xung quanh các thứ đều cảm thấy em là loại ngu hết chỗ nói, mỗi ngày ở sau lưng nói em lời ong tiếng ve. Sau đó em phát hỏa liền chạy ra nước ngoài tìm gã ta nói rõ."

Tần Dĩ Duyệt nói đến đây. Hốc mắt bỗng dưng nóng lên, âm ẩm.

Tần Dĩ Duyệt dùng tay che con mắt, "Gã rõ ràng không dám gặp em, để cho Diệp Thanh đi ra ứng phó. Anh nói xem, lúc ấy em mù đến mức nào mới có thể vừa ý thứ đàn ông cận bã như vậy chứ?"

"Mấy năm em không yêu đương là vì vậy sao? Anh cầu hôn em. Em mạnh mẽ cự tuyệt. Cũng là bởi vì Chu Tử Dương?"

"Chu Tử Dương đem tín nhiệm của em đối với người khác đánh tan hơn phân nửa, một lần nữa khiến em hoài nghi ánh mắt nhìn người của em." Tần Dĩ Duyệt bị lời của Hạ Kiều Yên cắt đứt suy nghĩ, rút khỏi cảm giác hối hận, hít hít cái mũi. "Hơn nữa, em chính là dân bé vừa đủ giải quyết ảm nọ, lại được thổ hào nổi danh nhất Tần thành cầu hôn mình. Em có thể không chạy sao?"

"Kết quả vẫn không thể nào chạy trốn."

Tần Dĩ Duyệt hắc hắc mà cười hai tiếng, đầu cũng không còn đau như trước, "Thổ hào, anh thì sao? Anh có bạn gái cũ nào đặc biệt không, người như anh khẳng định có rất nhiều bạn gái cũ nhỉ? Em làm sao để tiêu diệt hết những người bạn gái cũ đó, thành công thượng vị đây hả?"

"Ai nói với em anh có rất nhiều bạn gái cũ vậy?"

"Không phải những phú nhị đại bình thường cũng có cả đồng bạn gái sao, anh sao lại có thể không có được chứ?"

"Hai cái này có cái gì liên quan gì nhau sao? Phú nhị đại hút X, ẩu đả đánh nhau, anh có dính dáng chút đến mấy thứ đó chắc?"

"Ách, anh nói như vậy cũng đúng."

Hạ Kiều Yên tay vỗ vỗ đầu xù của cô, "Chờ một lát thôi, đợi chút nữa về đến nhà anh sẽ nói cho em."

"Được." Tần Dĩ Duyệt tiếng mũi rất nặng mà lên tiếng, cô cảm thấy cả người cô muốn xong đời.

"Em có ba ngày nghỉ trước lễ mừng năm mới không?"

"Không. Hiện tại tất cả bác sĩ đều khôi phục công tác bình thường, bác sĩ trực lễ mừng năm mới tùy thời đều có thể nghỉ ngơi."

"Vậy ngày mai nghỉ ngơi thật tốt, đừng đi làm đó."

"Được." Tần Dĩ Duyệt trầm thấp mà lên tiếng, nhắm mắt lại.

**

Quả nhiên, đêm đó nửa đêm Tần Dĩ Duyệt liền bị cảm, phát sốt, đầu từng đợt mà đau rút, cổ họng cũng đau, khó chịu đến muốn chảy nước mắt.

Cô vừa định trở người, cái trán đã bị một lòng bàn tay dày rộng phủ lên, "Đừng nhúc nhích, em còn phát sốt đây này."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu.

Hạ Kiều Yên thấy cô khó chịu, ngồi vào trên giường, đem cô đỡ lên, dứt cho cô uống chút nước.

Nước ấm lướt qua cổ họng, Tần Dĩ Duyệt mới cảm thấy thoải mái hơn chút, thấy trời đã sáng rồi, cất giọng hỏi: "Tiểu Bảo đâu rồi?"

"Thằng bé đang học ở phòng sách."

"Ah nha. Vậy bố mẹ em đâu nhỉ? Bọn họ hôm nay có lẽ trở về rồi."

"Mẹ vợ gọi điện thoại cho em, anh bắt máy, bà ấy nói đợi bà một chút."

"Em xong đời rồi, em sẽ bị mịa mai đó."

Hạ Kiều Yên sờ lên khuôn mặt nhỏ đỏ mề hôi ẩm ướt của cô, "Sinh bệnh cũng bị nói sao?"

"Anh không biết nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ Lạc phu nhân đâu." Tần Dĩ Duyệt gật gật cánh tay, buồn rùn vô lực.

"Trước ăn chút cháo, không bụng không tốt lên được."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, nhận lấy chén cháo Hạ Kiều Yến đưa tới, chậm rãi ăn.

Hạ Kiều Yến nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt, trong lòng mềm mại không thôi.

Cái cô ngốc này, bất luận đối với Tiểu Bảo, hay là đối với anh sức ảnh hưởng càng lúc càng lớn rồi.

Tần Dĩ Duyệt đang ăn cháo, chợt nghe đến giọng nữ quát lớn, "Tần Dĩ Duyệt!"

Tần Dĩ Duyệt thiếu chút nữa đem chén cháo ném đi, hữu khí vô lực mà lên tiếng, "Con ở trên lầu!"

Chỉ chốc lát sau, dưới lầu liền truyền đến bước chân đi lên.

Lạc Minh Mị chạy đến, lo lắng mà sờ lên trán của cô, thấy không phát sốt mới nhẹ nhàng thở ra, "Con nhóc này, có thể chăm sóc tốt bản thân không hả?"

"Đột nhiên sinh cái bệnh mà thôi, không có chuyện gì nữa. Mẹ, vài ngày không thấy mẹ càng ngày càng xinh đẹp rồi đó."

"Bớt vuốt mông ngựa, muốn ăn chút gì không, mẹ làm cho con."

"Cảm ơn mẹ. Đem món sớ trường của mẹ làm hết một lần là được rồi."

"Sướng lắm nhì." Lạc Minh Mị tức giận mà chọc chọc đầu cô, "Tranh thủ thời gian dưỡng bệnh, đừng để lây cho cháu ngoại của mẹ đấy."

"Mẹ, mẹ đi vào phòng bếp đi mà, mẹ đánh con như vậy, con chịu không nổi đâu."

"Giã bộ." Lạc Minh Mị hừ hừ hai tiếng, liền đi xuống lầu.

Hạ Kiều Yến buồn cười mà nhìn hai người.

Tần Dĩ Duyệt thấy mẹ cô đi ra ngoài rồi, giật giật cánh tay vô lực, "Em muốn tắm rửa."

"Bác sĩ Tần, em còn nhớ rõ người bệnh khi phát sốt không thể tắm rửa sao?"

"Thế nhưng mà trên người của em có mùi rượu."

"Tối hôm qua anh đã giúp em lau qua rồi."

"Nha." Tần Dĩ Duyệt giấu lại phát hiện không đúng lắm, giọng run run mà nói: "Anh, anh giúp em lau người? Anh rõ ràng thừa dịp em say rượu, nhìn lên dáng người khiêu gọi của em?!"

"Là đáng nhẽ không chút gọi cảm." Hạ Kiều Yến im lặng.

Tần Dĩ Duyệt ôm chần ừy khuất mà nhìn Hạ Kiều Yến một lát, rồi đem mặt vui vào trong chần, "Em không muốn sống nữa, hu hu hu."

Hạ Kiều Yến: "..."

Hạ Kiều Yến cảm giác mình nếu cùng cô ngốc này ở chung thêm một thời gian ngắn nữa, IQ của anh có thể thẳng tọt xuống.

Tần Dĩ Duyệt nghe được tiếng bước chân đi xa của Hạ Kiều Yến, đầu nhô ra khỏi chần, mờ ám xoa xoa nhìn áo ngủ trên người, lại vô cùng đáng khinh mà sờ sờ vào ngực không lớn của mình.

Sau đó vẽ mặt ảo não mà gọi cho Dương Nhã Vi hỏi tình huống của cô ấy.

Từ trong điện thoại, giọng Dương Nhã Vi không nghe được cảm mạo hoặc thân thể không khỏe, ngược lại là so với ngày hôm qua đã có thêm chút sức sống.

Tần Dĩ Duyệt đổi đồ mặc ở nhà, Lạc Minh Mị cùng Lưu thẩm đã đem đồ ăn dọn ra bàn rồi.

Trước bàn cơm còn có cái bánh ngọt nhỏ.

"Mẹ à, I love you."

"Chết đi, vừa nghe con nhóc nhà ngươi gọi mẹ, liền cảm thấy tâm thật phiền." Lạc Minh Mị hung dữ mà quát.

Tần Dĩ Duyệt lập tức quay đầu đi tìm Tần Thu Dương.

Tần Thu Dương cùng Hạ Kiều Yến ở phòng khách nhỏ giọng nói chuyện phiếm, thấy cô đi tới, đưa tay sờ sờ trán của cô, "Còn có chút nóng."

"Baba, con gái bảo bôi tố chất thân thể bị giảm xuống rồi."

"Là do con thiếu rèn luyện, xong rồi nhớ cùng Kiều Yến, Tiểu Bảo sáng sớm rèn luyện đi."

"Vâng ạ." Tần Dĩ Duyệt miễn cưỡng mà đem đầu đặt lên vai Tần Thu Dương, "Baba, về nhà, lễ mừng năm mới năm nay có chuyện gì phát sinh không ạ?"

"Không có gì, chỉ là nhiều người hơn chú, so với trước kia náo nhiệt hơn. À, Nhã Nhĩ đã xác định vào công ty Kiều Yến thực tập rồi."

"Chồng à, Nhã Nhĩ vào công ty anh công tác sẽ không xảy ra bất tiện gì chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Bị bắt cóc

Hạ Kiều Yến bị hai chữ "chồng à" mềm mại của cô làm cho trong lòng kích thích một hồi tê dại, "Trước mắt vị trí của cô ấy là thực tập sinh. Tiếp xúc tin tức công ty tương đối ít, đã qua thực tập sinh hoặc thử việc mới có thể tiếp xúc đến một ít công tác trọng yếu."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, "Baba. Hạ gia bên này không có người công tác ở tập đoàn Hạ thị, con lắng chúng ta sẽ đem đến phiền toái không cần thiết cho công tác của Kiều Yến."

Lạc Minh Mị bưng hoa quả đi tới. "Trước đó mẹ cũng đã nghĩ qua như vậy, nhưng chúng ta không trực tiếp cự tuyệt được."

Hạ Kiều Yến thấy thế cười nói: "Mọi người không cần vì chuyện này mà bận tâm đâu, kiểu tra đánh giá công ty của nhân viên cũng có yêu cầu không thể thay đổi mà. Nếu như cô ấy không đạt được tiêu chuẩn kiểm tra của công ty, bên nhân sự sẽ hẹn lại hoặc sa thải. Sẽ không bởi vì quan hệ thân sơ mà bỏ tay bỏ chân."

"Vậy là tốt rồi." Lạc Minh Mị nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, "Đến ăn cơm đi."

Tần Dĩ Duyệt lên lầu gọi Tiểu Bảo, Tiểu Bảo vừa thấy cô liền muốn nhào lên.

"Về sau lại nhảy, mẹ bị cảm mất rồi. Sợ lây bệnh cho con lắm đó."

Tiểu Bảo gật đầu, đưa tay nhỏ beo béo để cho Tần Dĩ Duyệt nắm.

**

Tần Dĩ Duyệt bị bệnh hai ngày, hai ngày này đều ở nhà cùng Tiểu Bảo.

Lưu Tử Xuyên đã trở lại Tần thành, anh ta sang đây xem tình huống của Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo ở dưới sự dẫn dắt của Tần Dĩ Duyệt làm một loạt kiểm tra, trình độ phối hợp cao hơn trước rất nhiều.

Điều này khiến cho tất cả mọi người đối với Tiểu Bảo sớm ngày khôi phục đều tràn đầy chờ mong. Mặc dù là Tiểu Bảo từ 30 tết đêm hôm đó về sau không nói thêm lời gì nữa.

Tần Dĩ Duyệt sau khi khỏi bệnh thì đi làm, vừa lên làm đã bị bác sĩ trưởng đã gửi mấy ánh nhìn khinh bỉ.

"Thầy à, thời mãn kinh của thầy đến rồi hả?"

"Cút đi!"

"Con lần, ai đến trấn an thầy đây? Mau mau nói đi, con đã làm sai gì nào, con sẽ thay đổi hoặc sẽ cố gắng hơn nữa."

"Buổi chiều có một hội nghị, con cùng đi với thầy."

"Được ạ. Nhưng mà là hội nghị gì vậy?"

"Về ca bệnh của Mạc Mộ Trầm đây. Ca bệnh đã giấu thông tin của anh ta, chỉ đơn thuần là thảo luận bệnh tình mà thôi."

"Được, ở bệnh viện chúng ta hay là ở nơi khác ạ?"

"Bệnh viện số một."

Tần Dĩ Duyệt kêu rên, "Thầy, con có gây thù chuốc oán ở chỗ đó đó."

"Bằng không thì thầy gửi con ánh mắt khinh bỉ làm gì chứ?"

Tần Dĩ Duyệt: "..."

**

Tần Dĩ Duyệt ăn cơm trưa xong, liền lái xe bác sĩ trưởng bệnh viện số một Tần thành.

Cô đã có khoảng thời gian không thấy được Diệp Thanh cùng Chu Tử Dương khiến cô yêu như con bướm thiêu thân, cô không tin bọn họ bị sau khi bị ở nơi công cộng chăm chọc, có thể chịu đựng không phát cáu được.

Hai người bọn họ tuyệt đối không phải người có thể nhẫn nhịn.

Bất quá, cũng có thể là cô đã quá lo lắng.

Chu Tử Dương cùng Diệp Thanh là bên tim mạch và mạch máu não, hội nghị mà cô cùng bác sĩ trưởng tham gia lại là của ngoại khoa, tỷ lệ đụng phải không quá lớn.

Trên thực tế, cô nghĩ quá nhiều rồi.

Khi Tần Dĩ Duyệt vừa đem xe dừng ở chỗ đậu xe chuyên biệt của nhân viên chuyên khoa đến tham dự hội nghị, liền thấy Diệp Thanh hướng cô đi tới.

Tần Dĩ Duyệt không khỏi may mắn vì bác sĩ trưởng a.k.a thầy cô đã xuống xe rồi, bằng không thì trở về lại làm tổn thương trái tim mềm yếu của cô mất.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Diệp Thanh lẻ loi một mình đến, liền mở cửa xe xuống xe.

Diệp Thanh thấy Tần Dĩ Duyệt xuống, nở một nụ cười tươi, "Dĩ Duyệt, đã lâu không gặp."

Giọng nói kia vừa ngọt lại vừa mềm, bộ dạng giống y như khi Tần Dĩ Duyệt mới quen Diệp Thanh.

Tần Dĩ Duyệt ngăn người, phòng bị mà nhìn Diệp Thanh.

Diệp Thanh nhìn Tần Dĩ Duyệt chân thành nói: "Tôi gần đây liên tục nghĩ lại sở tác sở vi* trước kia của tôi, mới biết được tôi đã làm sai rất nhiều chuyện, chẳng những tổn thương cô, cũng tự làm cho chính tôi mất đi uy tín và sự tôn trọng trong mắt bạn học, cũng như các đồng nghiệp. Tôi suy nghĩ thật lâu, cảm thấy muốn thay đổi tình trạng hiện tại của tôi, bước đầu tiên hẳn là đối với cô xin lỗi, hi vọng cô có thể tha thứ khuyết điểm trước đây của tôi."

*Sở tác sở vi: hành động đã thực hiện rồi

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới Diệp Thanh lại đột nhiên nói với cô mấy lời này, nhưng cô rất mau hồi thần lại.

"Tôi không phủ nhận lời nói này của cô có chút làm tôi cảm động, nhưng cô có thể giải thích vì sao cô lại xuất hiện ở chỗ này không? Đừng nói với tôi đây là trùng hợp."

"Tôi biết rõ bệnh viện cô phải cô đến, nên có ý ở chỗ này chờ."

Tần Dĩ Duyệt nhìn Diệp Thanh một lát, lắc đầu, "Tôi rất muốn tin lời của cô, nhưng tôi phát hiện cô đang gạt tôi. Vừa rồi khi cô nói mấy lời đó, ánh mắt lập loè, mặt không tự giác xoay đi. Cô tại lừa dối tôi!"

Tần Dĩ Duyệt nói xong bước nhanh đi đến chỗ hành chính bệnh viện.

Không ngờ, cô vừa mới xoay người, trước mặt liền phun đến một hồi khí gay mũi.

Tần Dĩ Duyệt ánh mắt lập tức mờ hồ, mở miệng muốn kêu cứu.

Không ngờ, tâm trí cô đã bị kéo vào bóng tối và không thể nào không chế.

**

Tần Dĩ Duyệt là bị lạnh mà tỉnh, cái loại lạnh tận xương tủy, nổi lên từng đợt lãnh ý.

Tần Dĩ Duyệt mở to mắt, lọt vào trong tầm mắt chính là một mảnh đen kịt.

Cô giật giật tay bị trói ở sau lưng.

Tay bị đè đã tê rần.

Tần Dĩ Duyệt lắc lắc đầu còn mơ hồ, muốn tỉnh thêm một chút.

Lần đầu tiên cô cảm tạ cái gió lạnh buốt đó.

Nếu không phải lạnh như vậy, hít vào thuốc mê sẽ không có khả năng tỉnh táo nhanh được, mạch suy nghĩ cũng sẽ không rõ ràng được.

Cô cảm giác tình trạng hiện tại trên người mình, phát hiện ngoại trừ đầu có hơi choáng váng cùng tay bị trói bên ngoài, cũng không có những tổn thương nào khác.

Lấy hiểu biết của cô đối với Diệp Thanh, cô bị trói chặt rồi, Diệp Thanh còn không thừa cơ tạt cô mấy cái, đập cô vài cái cho hả giận.

Nhưng những tổn thương này trên người cô đều không có, nói rõ chuyện này có khả năng không phải do Diệp Thanh khống chế.

Diệp Thanh chỉ là một khâu trong chuyện bất cóc này, không có quyền xử lý cô.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ tới đây, trong lòng ngoài may mắn, lại thêm sự lo lắng càng lớn hơn.

Gia thế Diệp Thanh cô ít nhiều cũng có một chút hiểu biết, ở Tần thành cũng có lực ảnh hưởng nhất định, muốn đối phó cô vẫn là dư sức.

Dùng trình độ chán ghét Diệp Thanh đối với cô, không giết chết cô thì sẽ cảm thấy thế giới không tốt.

Nếu như Diệp Thanh nhện, vậy nhất định là có người so với Diệp Thanh càng lớn hơn điều khiển cô ta.

Người này mục đích là cái gì?

Tần Dĩ Duyệt phát hiện tự mình một người ở chỗ này nghĩ lung tung cũng không có được gì.

Nhưng trước mắt cô ít nhất có thể xác định, những người kia tạm thời sẽ không làm gì cô hết.

Vì vậy, cô dùng sức đá nệm.

Nệm ở trong bóng tối phát ra tiếng vang nặng nề, trong đêm yên tĩnh đặc biệt chói tai.

Chỉ chốc lát sau, Tần Dĩ Duyệt đã nghe được một hồi tiếng bước chân lộn xộn.

Rất nhanh cửa đã bị người đẩy ra, ánh sáng chói mắt rất nhanh liền tràn ngập trong phòng.

Tần Dĩ Duyệt sau khi nhắm mắt một chút, rất nhanh mà thích ứng được ánh sáng chói mắt, khi này mới nhìn rõ tình hình trong phòng.

Đây là một phòng lắp đặt thiết bị hợp lý, nhưng để đó không dùng.

Điều này cũng giải thích được vì sao khi cô vừa tỉnh dậy đã ngửi được mùi bụi dày đặc.

Một người thanh niên chừng hai mươi tuổi bất mãn mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, âm thanh độc ác mà quát: "Hơn nửa đêm cô còn náo cái gì?"

"Cho lão đại của anh đến một chuyện, tôi cùng với hần nói chuyện." Tần Dĩ Duyệt vịn vẹo tay không thoải mái.

"Có chuyện gì nói với tôi?"

"Mấy người đem tôi bắt tới nơi này, muốn làm gì?"

"Cô phải biết đến lúc cần biết tự nhiên sẽ biết rõ."

Tần Dĩ Duyệt không có ngờ tới hần còn rất nghiêm, "Vị huynh đệ này, tôi đột nhiên bị người cột vào một nơi xa lạ, trong lòng đặc biệt không chắc. Anh đầu tiên lộ ra, anh muốn bao nhiêu tiền? Tôi cũng suy nghĩ thật kỹ đối sách, từ nơi này xoay sở tiền. Bằng không thì chờ các anh mở miệng, tiền của tôi nếu không đủ, các anh không phải đợi lâu sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Gã chỉ yêu bản thân gã

Cậu thanh niên đó dùng ánh mắt như nhìn sinh vật kém cấp mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Ngoan ngoan nghe lời ở lại đó, phải biết đến lúc nào cần biết cô tự nhiên sẽ biết rõ. Đừng nghĩ chạy trốn, làm chúng tôi nóng lên, cũng đừng trách chúng tôi bắt cô luyện đao!"

Nói xong, cậu ta đóng sầm cửa, như tiếng nổ rung trời rồi đi.

Tần Dĩ Duyệt rất may mắn đứa bé trai kia không có tắt đèn, cô tốn sức xuống dưới mặt đất, tận lực cẩn thận chuyển qua bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là bóng tối mênh mông. Nơi ngọn đèn chiếu sáng còn lưu lại một đồng kiến trúc phế liệu.

Từ những mảnh vải che đậy đó có thể thấy được những món đồ này để đó không dùng được một khoảng thời gian rồi.

Nhìn ra những thứ này, đối với cô trước mắt tình trạng không có trợ giúp gì hết.

Theo như vừa rồi cùng đứa bé trai kia nói ngắn ngủn mấy câu, cô có thể đạt được hai tin tức.

Một là ở đây còn có những người khác; hai là, bọn họ còn không nghĩ ra biện pháp đối phó cô.

Vậy thì cho thấy trước khi bọn họ nghĩ ra đối sách, cô sẽ an toàn.

Mà làm cho bọn họ đem cô bắt đến, lại chưa nghĩ ra nên xử lý như thế nào cô ra sao sẽ là ai đây?

Có phải là do bọn họ cố kỵ Hạ Kiều Yến không nhỉ?

Hạ Kiều Yến có thể tìm được cô hay không?

Tần Dĩ Duyệt rất là bất an.

Cô ở bên cửa sổ đứng cả hồi lâu, suy tư về biện pháp ứng đối.

Cho đến khi chống đỡ không nổi nữa, mới ngủ thật say.

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt bị một trận tiếng đánh đánh thức, mặt đau đến mức cô muốn mạnh bạo nói tục.

Mở mắt ra rồi, Tần Dĩ Duyệt thấy được cậu thanh niên tối hôm qua đã gặp, nắm lấy cổ áo cô kéo cô dậy.

Tần Dĩ Duyệt bị ép theo lực đạo của cậu ta, một đường bị kéo đến dưới lầu.

Trải qua quan sát của cô, phát hiện chỗ cô hiện tại là một biệt thự bỏ hoang. Chung quanh cũng không có người.

Ngoại trừ cậu thanh niên bên ngoài. Trong sân cũng có không ít người.

Cô trước mắt nhìn thấy là năm người, ngoài phạm vi tầm mắt của cô ra bên ngoài không biết còn có bao nhiêu.

Đứa bé trai kia một tay đẩy lấy Tần Dĩ Duyệt ở trên mặt đất phòng khách xong, thì đến cửa đi ra ngoài.

Diệp Thanh ngồi trong phòng khách, vẻ mặt lạnh lùng mà nhìn Tần Dĩ Duyệt chật vật.

Tần Dĩ Duyệt ổn định thân thể sau đó cũng bình tĩnh mà nhìn lại cô ta.

Diệp Thanh bất mãn nói: "Tần Dĩ Duyệt, cô đã như vậy, còn giả bộ cao lãnh cái gì chứ?"

"Tôi giả bộ cao lãnh?" Cô vẫn cho là cô ta đi trên một con đường rất buồn cười.

"Cô biết rõ tôi phiền nhất cô cái gì không? Rõ ràng cái gì cũng đều kém tôi. Lại suốt ngày dùng vẻ mặt "Tôi rất ưu tú, mấy người đều là loại ngu xuẩn"."

Tần Dĩ Duyệt trong chốc lát không phản bác được, cô không biết rằng mình lâu không bị ăn đòn như thế.

Tần Dĩ Duyệt trầm mặc một lát, hỏi: "Vì vậy, cô muốn thế nào? Cô cảm thấy cô bắt cóc tôi, cô có thể toàn thân trở ra?"

"Tôi vì cái gì toàn thân trở ra? Chu Tử Dương đã muốn cùng tôi chia tay rồi, tôi tại sao phải lui?"

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc mà nhìn Diệp Thanh, đột nhiên nở nụ cười, "Đây không phải rõ ràng đấy sao? Tôi trước đó là ví dụ sống sờ sờ, cô còn không coi đây là gương, còn liều mạng hướng tiếp tục làm nữa."

"Cô luôn xem tôi là một trò đùa sao?"

"Ta có một cái gì đó buồn cười đấy. Tôi không rõ, cô rất xinh đẹp, gia thế lại tốt, còn thông minh, tại sao phải treo cổ trên Chu Tử Dương? Cô cảm thấy tôi lúc đầu bị gã đá là tôi không tốt, cho nên đáng đời bị đá hả? Chúng ta trong lòng đều hiểu rõ, Chu Tử Dương là đem chúng ta đem làm ván cầu, vốn là tôi, sau đó là cô. Cô cảm thấy cô hôm nay đem tôi giết chết, là có thể lấy lại gã, hay là chứng minh giá trị của cô? Chứng minh cô so với tôi ưu tú, so với tôi có lực hấp dẫn hơn? Trên đời này đối với định mệnh ưu tú vốn chính là do con người làm ra, còn có thể bởi vì nhìn người khác nhau, có cách nghĩ khác nhau. Cô thông minh như vậy tại sao phải chui vào ngõ cụt chứ?"

"Cô đến bây giờ còn muốn dạy dỗ tôi? Cô có tư cách gì? Nếu không phải bởi vì cô, tôi và Chu Tử Dương không phải đã sớm kết hôn sao?"

Tần Dĩ Duyệt nhìn về phía Diệp Thanh, thấy ánh mắt của cô ta sưng đỏ, sắc mặt cũng rất tiêu tụy, thờ dãi.

"Vậy chứ giờ cô muốn sao? Cô cảm thấy cô và Chu Tử Dương đi đến một bước này đều là lỗi của tôi? Tôi có lực ảnh hưởng lớn như vậy chắc? Tôi dù gì cũng là phụ nữ có chồng rồi, còn có rãnh rỗi dư tình đi treu chọc bạn trai cũ nhiều năm trước chắc?! Cho dù tôi không kết hôn, cũng không có ý định vậy đâu."

"Nhưng anh ấy yêu cô!"

"Gã chỉ yêu chính gã." Tần Dĩ Duyệt bắt đầu đi mà nhìn Diệp Thanh, "Đại tiểu thư, cô tối đa chỉ là không đạt được nên luyện tiếu, cô hiện tại không phải là phụ nữ gây khó xử cho phụ nữ sao? Cô không thể bởi vì người đàn ông của cô chia tay cô, cô liền bắt cóc bạn gái cũ của hắn được. Cô tại sao không đi bắt cóc bạn gái cũ của cũ của hắn chứ?"

"Cô biết rõ lúc anh ấy nói muốn chia tay tôi nói gì sao? Nghe xong tôi liền hận không thể lập tức giết chết cô! Anh ấy nói anh ấy cho tới bây giờ chưa từng yêu tôi, nói anh ấy thực xin lỗi cô. Anh ấy mong tôi tha anh ra, thậm chí còn quỳ xuống nữa, anh ấy muốn đem số tiền tiết kiệm cùng tất cả nhà ở những năm này có được đều cho tôi, chỉ muốn cho tôi tha anh ấy ra thôi!" Diệp Thanh nói xong trong ánh mắt bắn ra mãnh liệt hận ý, "Tần Dĩ Duyệt, cô dựa vào cái gì chiếm lấy lòng của anh ấy nhiều năm như vậy? Dựa vào cái gì tôi cố gắng nhiều năm như vậy, ở trong mắt của cô và cả trong mắt của anh ấy đều chỉ là một hồi chuyện cười? Tình cảm của tôi cũng không phải là cảm tình, trả giá của tôi cũng không phải là trả giá sao? Vì sao tôi phải chịu đối xử như vậy?! Vì cái gì?! Tần Dĩ Duyệt, cô nói cho tôi biết vì cái gì đi?"

Tần Dĩ Duyệt nhìn về mặt nhăn nhó, vằn vẹo, hận không thể một tay bóp chết cô của Diệp Thanh, không khỏi lo lắng.

Hiện tại tình cảnh của cô xấu rồi, căn bản không có chỗ phản kháng.

Trước mắt, điều nên làm nhất là ổn định cảm xúc của Diệp Thanh.

Tần Dĩ Duyệt sửa sang lại mạch suy nghĩ, nói: "Cô biết rõ gã tại sao phải làm sao như vậy mà? Cô thực sự cảm thấy gã là vì tôi sao? Tôi cùng gã chia tay cũng đã bảy năm rồi, trong bảy năm đó gã và tôi chưa từng có bất kỳ liên hệ nào, lúc gã chia tay cô nói yêu tôi, cô không biết là rất khôi hài sao? Gã là người đàn ông thông minh như vậy, không nghĩ cách đem lửa giận cùng hận ý với gã đặt lên trên người một người khác, thì gã làm sao có thể tránh thoát trả thù của cô và người nhà cô đây?"

"Cô nói láo!" Diệp Thanh có chút lý trí, nhưng cảm xúc vẫn bất ổn như trước.

"Tôi nói láo cái gì? Bảy năm trước cùng gã đã không có quan hệ gì, gã lại ở trong hội nghị tìm mạch mạch máu não chọc phải chồng tôi. Nếu với lúc chia tay cô, không đem chú ý của cô lực lời đi, gã sẽ gặp phải nguy hiểm cùng đá kích gì chứ? Mà phản ứng của cô vừa vặn nói rõ điểm này, Chu Tử Dương rất hiểu cô!"

"Tôi sẽ không tin lời của cô đâu."

"Cô có tin hay không không quan trọng, quan trọng là cô muốn gì? Cô biết rõ bắt cóc sẽ gặp phải trừng phạt gì sao? Cô cảm thấy Hạ Kiều Yến biết rõ chuyện tôi bị bắt cóc sẽ mặc kệ sao? Hay là cô và người nhà cô có thể thừa nhận trả thù của Hạ Kiều Yến?"

"Cô dọa tôi?!"

"Cô cảm thấy tôi còn có lòng dạ thanh thản đi dọa cô? Tôi chỉ là muốn trước khi cô tạo thành sai lầm lớn thì thu tay lại. Cô thất tình rồi, đúng là đáng giá thương tâm, nhưng cách giải quyết thương tâm của cô là cô bắt cóc bạn gái cũ của bạn trai thì tôi không thể nhìn. Tuổi cô còn trẻ đấy, còn có tiền đồ rất tốt, vì một gã cặn bã không yêu cô, hủy tương lai của cô và gia đình cô, loại hành vi này không có lợi nhất. Đương nhiên, nếu như cô cảm thấy không giết chết tôi, cô cảm thấy thế giới đặc biệt không tốt, tôi cũng không thể nói gì hơn. Nhưng giết chết tôi rồi, cô cũng sống không được. Chúng ta đều chết hết, kết quả Chu Tử Dương còn sống, đã vậy còn sống tốt, gã tiếp tục dùng mặt của gã dỗ ngon dỗ ngọt đi lừa gạt những người phụ nữ khác, sau đó kết hôn, sinh con, trải qua cuộc sống vui vẻ. Cô thích kết cục như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Phản bắt cóc

Diệp Thanh há to miệng, trầm mặc thật lâu.

Tần Dĩ Duyệt thấy cảm xúc cô ta có một chút dao động, cô phương hướng của nàng nhẹ nhàng chuyển hơi có chút.

Gần bên cô có một con dao gọt trái cây, vừa lúc ở góc chết trong tầm mắt Diệp Thanh.

Cô một bên không để lại dấu vết mà cầm dao gọt trái cây cắt dây thừng, vừa nói: "Cô rất thông minh, có một số việc cô bây giờ không nghĩ ra cũng không có sao. Nhưng trước khi cô làm chuyện này, tôi hi vọng cô có thể suy nghĩ thật kỹ rằng hậu quả có phải là thứ mà cô có thể gánh chịu được không thôi. Giống như cô luôn luôn đem tôi trở thành tình địch trong tưởng tượng của cô vậy. Khi cô xuất hiện tại đại học Nam Phong, tôi đã chú ý tới cô rồi. Cô là thiên chi kiêu nữ đầu tiên mà tôi nhìn thấy trong đời tôi. Giống như tôi mới vừa nói đấy, cô rất đẹp, còn có rất gia thế tốt. Đã vậy còn là học bá. Điều kiện của cô so với tôi tốt hơn rất nhiều, nữ sinh như cô khiến tôi vô cùng hâm mộ. Sau đó biểu hiện của cô cũng làm tôi rất thích nữa, gặp được người đàn ông mình thích, tích cực đi tranh thủ cũng không sai. Hơn nữa cô còn không giống như những cô con gái nhà giàu yếu ớt. Nguyên ý trả giá vì Chu Tử Dương. Cô đã có thể có một người đàn ông tốt yêu cô, nhưng tại sao cô phải đi đến một bước này đây?"

Diệp Thanh giật mình mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Cô, cô thật sự nghĩ như vậy sao?"

"Đúng. Không chỉ cô đem tôi làm đối thủ cạnh tranh. Tôi cũng một mực đem cô làm đối thủ. Chúng ta cũng đều bị cùng một gã đàn ông làm tổn thương. Nếu như không phải lập trường không giống nhau. Chúng ta nói không chừng còn có thể trở thành bạn tốt đó." Tần Dĩ Duyệt từng chút một mà cắt dây thừng sau lưng.

Diệp Thanh tựa như bị Tần Dĩ Duyệt nói cho cảm động, ánh mắt so với trước cũng nhu hòa hơn.

Tần Dĩ Duyệt đang muốn tiếp tục nói, thì nhìn thấy Diệp Thanh đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia dị thường thâm người. Khiến cho da đầu Tần Dĩ Duyệt một hồi run lên.

"Tần Dĩ Duyệt, tôi thiếu chút nữa sẽ tin lời của cô! Người đâu mau đến đây! Đừng làm cho con tiện nhân Tần Dĩ Duyệt kia chạy mất!"

Cửa lớn lập tức bị người đẩy ra, một đồng người hướng Tần Dĩ Duyệt chạy tới.

Tần Dĩ Duyệt bất chấp có thể cắt đến tay hay không, dùng sức cắt xuống, thoát khỏi dây thừng.

Ngay trước khi những người kia chạy đến trước mặt cô, cô trước một bước nhảy đến sau lưng Diệp Thanh, dùng dao gọt trái cây chặn trên cổ Diệp Thanh, "Không muốn làm cho cô ta chết, thì lui ra phía sau!"

Mọi người không nghĩ tới sẽ là cục diện như vậy, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Diệp Thanh khéo mắt quét nhìn đến vết máu bên trên dao gọt trái cây, không khỏi bị dọa ra mồ hôi lạnh.

Tần Dĩ Duyệt ép Diệp Thanh rất thành thạo.

Cô là bác sĩ ngoại khoa, đối với hiểu biết về thân thể người so với các bác sĩ khác hiểu biết còn nhiều hơn, bởi vậy cô hết sức tránh cho đao kiếm không có mặt sẽ xảy ra tình huống ngộ thương.

Cô mặc dù rất phiền Diệp Thanh, nhưng không đến mức muốn giết chết Diệp Thanh.

Giết chết, đối với cô nửa chỗ tốt cũng không có.

Tần Dĩ Duyệt lạnh lùng mà nhìn những người kia, "Lui về sau, sau đó cho chuẩn bị cho tôi một chiếc xe tốt!"

Mọi người do dự mà nhìn Diệp Thanh, không có ai động đây.

Diệp Thanh sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, đối với Tần Dĩ Duyệt vừa sợ hãi vừa hận.

Cô ta như thế nào cũng không nghĩ tới, Tần Dĩ Duyệt sẽ ở dưới mí mắt cô ta chuyển tình thế xấu thành ưu thế.

Tần Dĩ Duyệt cũng không nói nhảm, đem dao gọt trái cây để sát trên cổ Diệp Thanh thêm vài phần.

Diệp Thanh có thể cảm giác được cái lưỡi dao lạnh buốt kia, đang chặn ở trên cổ cô ta.

Trên da thịt truyền đến đau đớn rất nhỏ, nhưng lại khiến cho cô ta vừa kinh vừa sợ, căn bản không dám nhúc nhích, chỉ có thể tận lực dòi cổ đi đôi chút.

Tần Dĩ Duyệt lạnh nhạt mà nhìn Diệp Thanh cùng những người kia, "Xem ra mấy người là muốn cho cô ta chết! Tôi nghĩ bệnh viện gần đây nhất cũng cách nơi này chỉ ít có mười lăm phút đi xe, nếu tôi cắt một cái ở trên cổ cô ta, lại để cho cổ cô ta chảy máu, cô ta chắc cả năm phút đồng hồ cũng sống không qua nhì. Mấy người có muốn kết quả này không đây?"

Diệp Thanh sắc mặt đại biến, vội la lên: "Làm như lời cô ta nói!"

Những người kia lúc này mới bắt đầu chuyển động, nhao nhao lui về sau, một người chạy tới lái xe.

Tần Dĩ Duyệt cũng không có thờ phào nhẹ nhõm.

Trái lại, một nguy cơ khác lại vừa vọt bắt đầu.

Nếu bọn họ đem tới một xe cạn dầu, cô nên xử lý như thế nào đây?

Lại nếu, lúc cô cưỡng ép Diệp Thanh lên xe, gặp phải công kích, cô ứng phó kiểu gì?

Một bước này so với trước khi cắt dây thừng, cưỡng ép Diệp Thanh khó hơn rất rất nhiều.

Tần Dĩ Duyệt đang nghĩ ngợi, chợt nghe đến ngoài cửa có tiếng thét chói tai, còn có tiếng thắng xe bén nhọn.

Mọi người nhao nhao chạy ra ngoài.

Tần Dĩ Duyệt suy tư một lát, bức hiếp Diệp Thanh đi ra theo.

Lúc đi đến sân nhỏ, cô sững sờ mà nhìn những người vừa rời toàn bộ té trên mặt đất.

Trong sân nơi có rất nhiều vật liệu xây dựng lộn xộn, Hạ Kiều Yến mặc áo khoác dê nhưng bên ngoài nhanh chóng bước đến hướng cô.

Hạ Kiều Yến trong nháy mắt nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt, tâm một mực treo lơ lửng mới từ từ hạ xuống.

Anh như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, tình cảnh mà anh nhìn thấy được sẽ như vậy.

Cái này cô ngốc này thật sự là thỉnh thoảng lại để cho anh lau mắt mà nhìn một phát.

"Thổ hào..." Tần Dĩ Duyệt tràn đầy kinh hi kêu lên.

Sau đó đặc biệt không có tiết tháo mà hai mắt tối sầm, té xỉu.

**

Tần Dĩ Duyệt tỉnh lại lần nữa, đã là buổi tối.

Đầu nặng đến mức cô cũng không muốn nói chuyện, cái mũi lại chặn nữa chứ.

Đại khái là bị lạnh đến tái phát bệnh cảm.

Hạ Kiều Yến đang khom gối tựa ở đầu giường đọc sách, nhận ra được cô đã tỉnh, liền buông sách, lấy tay thăm dò trán của cô, "Có thể ngồi dậy ăn chút gì không?"

Tần Dĩ Duyệt suy yếu mà gật đầu, nhỏ giọng nói: "Em một ngày đã không có ăn cái gì rồi, thật là đói."

Hạ Kiều Yến nửa ôm cô, để cho cô tựa ở đầu giường.

Sau đó xuống lầu bụng đồ ăn đi lên.

Tần Dĩ Duyệt nuốt một ngụm nước bọt, "Em không đánh răng cũng có thể ăn sao?"

"Ăn xong lại đánh."

"Ừ."

Hạ Kiều Yến đem một cái bàn ăn nhỏ đặt trên giường cho cô, đem thức ăn đặt tới bên cạnh tay cô.

Tần Dĩ Duyệt chỉ kịp cho Hạ Kiều Yến một cái mỉm cười, sau đó liền không có hình tượng mà bắt đầu ăn.

Rất nhanh sẽ đem đồ ăn trên bàn càn quét sạch sẽ.

Hạ Kiều Yến thấy cô có vẻ vẫn còn chưa thỏa mãn, liền hỏi: "Ăn no rồi sao?"

"Không có đâu, nhưng mà, phải đợi tiêu một chút rồi lại ăn, bằng không thì dạ dày chịu không được." Tần Dĩ Duyệt ngượng ngùng nói.

Hạ Kiều Yến đối với cô cảm giác thật sự không có biện pháp.

Cô thật là người phụ nữ ăn uống số một mà anh từng thấy đó, hơn một điểm thực nữ ý tứ cũng không có.

"Bố mẹ vợ ngay lúc em ngủ có đến xem qua em, anh vừa rồi lúc xuống lầu, đã gọi điện thoại cho hai người họ rồi."

"Cảm ơn thổ hào, ngưng ngưng làm cho mọi người lo lắng rồi."

"Lúc ấy là chuyện gì xảy ra?"

Tần Dĩ Duyệt đem chuyện đã trải qua đơn giản mà miêu tả một lần, sau đó hỏi: "Diệp Thanh cùng những cái người bắt cóc em, anh nên xử lý như thế nào?"

"Em có đề nghị gì không đây?"

"Không có, làm chuyện sai phải nên gánh chịu hậu quả, cô ta cũng không phải là lần đầu tiên muốn đối phó em rồi. Lần này thật sự là khiêu chiến giới hạn của em luôn đó."

"Sau này anh sẽ để cho hai ám vệ đi theo em."

"Không cần phiền toái như vậy, cũng không có nguy hiểm như trong tưởng tượng."

Hạ Kiều Yên nhắm mắt, "Em còn muốn có lần nữa hay sao?"

"Ách...Không phải ý này mà. Được rồi, có người bảo vệ cũng rất tốt. Lại bị bắt cóc một lần nữa, em thật muốn tiểu ra quần."

"Dọa em tiểu ra quần rồi còn có thể phản ép lại bọn họ sao?"

Tần Dĩ Duyệt cười hắc hắc hai tiếng, "Em sợ anh không nhanh tìm ra em được, cho nên em liền tận lực nghĩ biện pháp tự cứu lấy mình thôi mà. Thổ hào, anh có phải đã tính toán lúc lên sân khấu không đó? Anh lúc ấy thật là đẹp trai!"

Hạ Kiều Yên sờ lên sợi tóc mất trật tự của cô, "Đúng vậy, anh cố ý đợi khi đó mới xuất hiện."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Em không phải thánh mẫu

"Thật ra chuyện này em vẫn còn có chút nghi hoặc."

"Có quan hệ đến phương diện nào hay sao?"

"Anh không thấy kỳ quái sao? Vì sao em bị bắt cóc trong thời gian dài như vậy, lại không chịu tổn thương gì? Nếu như dùng hận ý của Diệp Thanh đối với em, cô ta cho dù không muốn giết chết em. Cô ta cũng sẽ tìm cách cho em ăn chút đau khổ. Nhưng trên thực tế, trừ bỏ bị tặng mấy cái tát bên ngoài ra, cũng không có bị những ngược đãi nào khác."

"Em hoài nghi còn có người khác tham gia?"

"Đúng. Em cảm thấy được chuyện này không chỉ là một mình Diệp Thanh làm. Rất có thể là Diệp Thanh bị người bức hiếp hoặc có người dụ dỗ khiến cô ta làm như vậy. Trước lúc em cùng Diệp Thanh nói chuyện, phát hiện tâm tình của cô ta rất dễ không ổn định. Trước đó nhìn thấy em, tâm tình của cô ta rất kích động; sau đó nói một ít lời trấn an với rồi. Cô ta lại bình tĩnh trở lại. Em nghi ngờ có phải xảy ra vấn đề gì rồi, có phải là do Chu Tử Dương cùng cô ta chia tay, nên bị chứng uất ức lo sợ không đây?"

"Mặt này anh sẽ để cho đồn cảnh sát chú ý quan sát."

Tần Dĩ Duyệt nhẹ gật đầu. "Một cô gái tốt tại sao lại đem mình bức thành như vậy chứ."

"En muốn anh tha cho cô ta?"

"Em cũng không phải thánh mẫu. Cô ta khiến cho tính mạng của em bị uy hiếp, chúng ta còn chưa rảnh lưu loát biện hộ cho cô ta. Nếu người nhà cô ta làm ra cái chứng minh cô ta bị bệnh tâm thần, sau đó cô ta giết chết em. Em liền chết vô ích rồi. Em đơn giản là cảm khái một chút thôi."

"Em đem anh làm thành đồ trang trí chắc?"

"Cũng thế. Em quên mất là em gả cho người đàn ông thế mà có quyền có thể nhốt Tần thành đó. Thở hào, trong phút chốc em cảm thấy may mắn vì đã gặp được anh đó. Diệp Thanh nếu không phải cố kỵ anh, em đã sớm mất mạng rồi."

Hạ Kiều Yến sờ lên khuôn mặt tái nhợt, tiểu tụy của cô, "Ngủ đi. Bây giờ đang ở nhà. Không có người có thể gây tổn thương cho em đâu."

Tần Dĩ Duyệt có một nhồi mà ngáp một cái. Sau đó động tác có vài phần trẻ con mà rút vào trong chăn bông.

Hạ Kiều Yến bưng những bàn ăn kia xuống lầu, sắp xếp gọi điện thoại với phân cục cục trưởng.

**

Tần Dĩ Duyệt ngủ một giấc thẳng tới mười giờ sáng. Lúc thức dậy cảm giác thoải mái không ít.

Ngoại trừ mặt có chút sưng vù ở bên ngoài ra, tinh thần ngược lại không tệ.

Tiểu Bảo cùng Xa Luân vừa thấy cô xuống lầu, liền nhào tới.

Tiểu Bảo đem ipad ngả vào trước mặt Tần Dĩ Duyệt, "Mẹ lại trực ca đêm nữa à?"

Có thể đoán được Hạ Kiều Yến sợ Tiểu Bảo lo lắng, nói cô đi trực ca đêm rồi.

Tần Dĩ Duyệt sờ lên khuôn mặt nhỏ núc ních thịt của nhóc. "Đúng vậy, vừa vận sắp xếp đến phiên trực của mẹ. Bảo bối, con nhớ mẹ không? Mẹ đã rất nhớ con đó."

Tiểu Bảo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, gật gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt cười, rồi ở trên mặt nhóc hôn vài cái, mới lưu luyến không rời mà buông nhóc ra, "Baba đâu rồi? Baba đi làm sao?"

Tiểu Bảo tiếp tục gật đầu.

"Vậy thì tốt, chúng ta mang Xa Luân trở về nhà bà ngoại đi ăn nhờ ở đậu đi."

Tiểu Bảo lo lắng mà nhìn khuôn mặt tiểu tụy của cô, viết: "Sắc mặt của mẹ rất khó coi, baba nói mẹ phải nghỉ ngơi nhiều."

"Nhưng mà chỉ cần nhìn thấy con, tinh thần của mẹ lập tức tốt rồi."

Tần Dĩ Duyệt buông Tiểu Bảo ra, đơn giản ăn chút gì đó, rồi liền lên lầu thay quần áo.

Lúc cô nhanh lái xe về đến nhà, nhận được điện thoại của Hạ Vân Sách.

Tần Dĩ Duyệt đem xe ngừng đến ven đường, tiếp nhận cuộc gọi, "Bà cô, ngài có cái gì phân phó?"

"Chị dâu, chị có khỏe không?"

"Chị không sao rồi, hiện tại chị mang theo Tiểu Bảo cùng Xa Luân về nhà mẹ. Em có muốn qua đây nếm thử tay nghề của mẹ chị không nào? Tay nghề của mẹ chị rất rất tốt đó."

"Chị nói như vậy em không thể khách khí, mau nói địa chỉ nhà chị đi nào."

Tần Dĩ Duyệt nói địa chỉ thật kỹ.

Hạ Vân Sách hình như là đang tra bản đồ, một lát sau mới lên tiếng: "Em cách nhà của chị không xa, đoán chừng 10 phút đi xe."

"Chị bên này cũng không sai biệt lắm, chúng ta ở cửa chính tiểu khu gặp nhau, sau đó em theo chị đi vào."

"Được thôi."

**

Lạc Minh Mị không nghĩ tới Tần Dĩ Duyệt mang theo Hạ Vân Sách cùng đến, thập phần kinh hi.

Hạ Vân Sách đem hộp quà tặng cho Lạc Minh Mị, "Bác gái, thật có lỗi, hiện tại mới gặp bác. Chị dâu thường xuyên nói với con về trù nghệ của bác đó, bảo rằng làm rất tốt, nhất là làm bánh ngọt, so với tiệm bánh ngọt ăn ngon nhiều hơn. Cho nên, con có da mặt dày không mời mà tới rồi."

"Đứa nhỏ này, đều là người một nhà, đừng có khách khí như vậy. Ba người các con đều đến trên ghế sofa ngồi đi, rất nhanh có thể ăn rồi."

"Có cần con giúp gì không ạ?"

"Không cần không cần, chị dâu con về nhà cũng không làm việc nhà. Các con an tâm làm đại gia, xem tivi đi."

Tần Dĩ Duyệt cũng nói: "Lần đầu tiên em đến thăm thì có đãi ngộ của một vị khách, lần sau sẽ giống baba Tiểu Bảo đi vào phòng bếp rồi."

"Anh hai có được đãi ngộ tốt như vậy không chị?"

"À, anh ấy còn không quen đã bị đuổi đi đến phòng bếp rồi."

Hạ Vân Sách bật cười, "Em đây được quý trọng đem làm khách nhân đãi ngộ."

Tiểu Bảo cùng Xa Luân từ trước đến nay phi thường thuận thực, ở phòng khách ngồi trên ghế sofa xem tivi, Tần Dĩ Duyệt tức thì mang đi xem nhà một chút Hạ Vân Sách, sau đó đi phòng bếp giúp chút việc, trên thực tế là cho phu nhân Lạc Minh Mị cơ hội quan tâm cô.

Quả nhiên, cô vừa tiến vào phòng bếp, Lạc Minh Mị đã hỏi: "Con không sao chứ?"

"Con không sao, để cho bố mẹ lo lắng, thực xin lỗi."

"Lúc biết rõ con bị mất tích, mẹ thiếu chút nữa là bị hù chết. Người phụ nữ kia làm sao lại không có mắt như vậy, rõ ràng dám bắt cóc con."

"Cụ thể con cũng không rõ lắm, cảnh sát đã tham gia đã điều tra. Mẹ cũng đừng có đoán mò, con sẽ cẩn thận hơn mà, cam đoan không có lần sau đâu."

Lạc Minh Mị thấy trên tay cô còn bao lấy băng gạc, "Thật không rõ trong đầu người phụ nữ kia chứa cái gì, đúng là muốn chết!"

Tần Dĩ Duyệt ôm bả vai Lạc Minh Mị, nhẹ nhàng lay động mà bắt đầu..., "Con gái của mẹ là ai chứ, đầu qua được người bệnh, mắng qua được người nhà người bệnh, đánh hội đồng. Con không gây tai họa cho người khác đã là không tệ rồi, người khác rất khó ở chỗ của con mà chiếm được tiện nghi đấy."

"Bớt làm nhảm đi."

"Con nói sự thật mà. Con chính là ưu tú như vậy, muốn khiêm tốn cũng không được."

Lạc Minh Mị chịu không được mà đem Tần Dĩ Duyệt đuổi đi ra ngoài.

Tần Dĩ Duyệt liền nhàn rồi dẫn Hạ Vân Sách lên lầu, "Nhà của chị có phòng trống, em nếu không có việc gì đêm nay cùng chị và Tiểu Bảo ở nơi này, anh hai em buổi tối cũng sẽ tới."

Hạ Vân Sách nhìn trên lầu mấy cái căn phòng, tuy thiết bị lắp đặt đều đơn giản, nhưng lại rất ấm áp, "Chị dâu, chị thật hạnh phúc."

"À? Với gia đình em chênh lệch nhiều hơn."

"Mẹ của em không có ôn hòa giống như bác gái đâu."

"Đây là muốn chị nói xấu mẹ chồng sao?"

Hạ Vân Sách thôi phù một tiếng bật cười, "Chị dâu, chị thật biết điều. Em buổi tối thật muốn mặt dày mày dạn ở nơi này nữa nha."

"Ồ đi, muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu."

**

Tần Dĩ Duyệt ở nhà nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau liền lái xe đi làm.

Tiểu An cho rằng cô tái phát cảm mạo, quan tâm vài câu rồi bận bịu làm việc.

Tần Dĩ Duyệt mang theo bữa sáng đi đến văn phòng bác sĩ trưởng.

Bác sĩ trưởng từ trên xuống dưới đánh giá Tần Dĩ Duyệt, thấy cô không có bị thương, mới đem tâm bô vào trong bụng.

Tần Dĩ Duyệt đem bánh ngọt cùng sữa chua mẹ cô làm đặt tới trên bàn công tác của ông ấy, "Thầy, thật xin lỗi, làm thầy lo lắng rồi."

"Tôi làm sao lại có đưa đồ đệ suốt ngày như con thiêu thân đây chứ?" Bác sĩ trưởng vỗ mặt đau khổ đại thù hận trời hận đất nhìn Tần Dĩ Duyệt.

"Mị lực quá lớn, con cũng không có biện pháp." Tần Dĩ Duyệt cười ha ha nói, sau đó nghiêm mặt: "Cảm ơn thầy kịp thời phát hiện, bằng không thì hiện tại con thành phu nhân áp trại rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Nửa đêm cấp cứu

Bác sĩ trưởng liếc cô một cái, "Con biết rõ là tốt rồi. Đúng rồi, gần đây thầy cần đi bên cấp cứu một thời gian ngắn. Con theo thầy cùng đi."

"Được ạ." Tần Dĩ Duyệt không có chút do dự mà đáp.

Đi cấp cứu tuy vất vả, nhưng kỹ thuật đề cao nhanh, lại có thầy mang theo cô. Loại cơ hội này rất khó có được đó.

Tần Dĩ Duyệt nháy mắt vài cái, rất chân chó nói: "Thầy à. Thầy thiên vị con như vậy. Những người khác không có ý kiến sao?"

"Có thể có ý kiến gì? Con vốn chính là đệ tử của thầy, thầy cũng chỉ có một mình con là đệ tử, kỹ thuật của thầy không giao cho con. Còn có thể giao cho ai đây?"

"Đúng đúng, con nhất định học thật là tốt, sẽ không để cho thầy thất vọng đâu."

"Làm ra chút chuyện đứng đắn lại nói sau, miệng ít nỏ đi đó."

"Yes Sir."

**

Buổi tối Tần Dĩ Duyệt về nhà đem chuyện cô đi bên cấp cứu một thời gian ngắn nói cho Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nhếch miệng, Cơm tối chỉ ăn có chút, rồi ôm cổ Xa Luân đi ra trong sân rồi.

Tần Dĩ Duyệt nhìn bóng lưng Tiểu Bảo, "Thỏ hào, anh có phải cũng không muốn em đi bên cấp cứu không?"

"Công việc của em tự chính em quyết định là được. Không cần cố kỵ anh và Tiểu Bảo đâu."

"Có thể Tiểu Bảo nó..."

"Thằng bé có thể là không nỡ để em đi, không phải là tức giận."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu.

Nửa đêm. Lúc Tần Dĩ Duyệt ngủ mơ mơ màng màng, điện thoại vang lên.

Cô dùng tốc độ nhanh nhẹn nhất mà bò lên, chấp nhận cuộc gọi, "A lô."

"Bác sĩ Tần. Đường Kiều Đông có một tai nạn xe cộ, xin cô cần phải mau chóng đến hiện trường."

"Được. Sau đó cô đem tình huống cụ thể, tiến độ làm việc của cảnh sát giao thông nói cho tôi, tôi ở trên xe sẽ nghe."

"Được."

Tần Dĩ Duyệt cúp điện thoại. Quay người phát hiện đèn trong phòng đã sáng. Hạ Kiều Yến đi đến hướng phòng thay quần áo.

Tần Dĩ Duyệt thấp giọng nói: "Thỏ hào, anh muốn đi ra ngoài hả?"

Hạ Kiều Yến đương nhiên nói: "Đưa em qua đó."

"Không cần, em đối với tình hình giao thông của Tần thành rất quen thuộc, hướng hồ còn có đồng nghiệp nữa mà."

"Lúc em chưa kết hôn, một mình em hơn nửa đêm đi ra ngoài không có vấn đề. Sau khi kết hôn, cần phải có người cùng đi."

Hạ Kiều Yến nói xong đóng cửa phòng, thay quần áo.

Tần Dĩ Duyệt tim đập mạnh, loạn nhịp chỉ trong chốc lát, đập như gõ trống.

Khuôn mặt nhỏ bỗng dưng có chút nóng lên.

Thỏ hào nhà cô có thể không cần hoàn mỵ đến vậy không đây?

Cô mỗi ngày cùng anh cùng giường chung gối có bao nhiêu áp lực, mỗi ngày đều nhin xuống không nhào tới.

Kết quả, anh ấy mỗi ngày đều có kỹ năng mới.

Đậu xanh rau má, cô thật muốn bỏ nhào vào đó.

Thế nhưng mà cô sợ, lá gan lại không đủ to...

**

Hạ Kiều Yến đem xe ngừng đến bên cạnh cầu, cách xe hơn 10m trên cầu đã bị cảnh sát giao thông dùng dây cảnh giới tuyến phong tỏa lại.

Dưới ánh đèn chói mắt, 120, xe cảnh sát, cảnh sát giao thông cùng với bác sĩ ở trong mưa bận rộn tạo thành một bức bức hoạ cuộn tròn.

Tần Dĩ Duyệt đợi xe dừng lại, liền mở cửa xe chạy xuống, căn bản chẳng quan tâm có thể bị dầm mưa hay không.

Tần Dĩ Duyệt đưa kiện chứng minh công tác với một người cảnh sát giao thông bên ngoài, sau đó anh ta cho cô tiến vào.

Đây là ba xe cùng một chỗ tông vào nhau thành tai nạn xe cộ, trong ba chiếc xe có tổng cộng mười người.

Trong đó chủ xe Chery, Charade đã hôn mê tại chỗ, LandRover đầu xe biến hình, chủ xe bị thương nhẹ.

Trong đó ở giữa có một người phụ nữ bị văng ra ngoài xe, đã tử vong.

Mười người trong số đó chỉ có hai người còn có thần trí.

Tần Dĩ Duyệt âm thầm kinh hãi, người phụ nữ bị văng ra ngoài xe chảy máu bị mưa trộn vào tản ra tứ phía.

Tần Dĩ Duyệt một bên chỉ huy các nhân viên y tế đi cùng với chiếc xe di chuyển người bị thương, một bên chính mình đi dò các thiệt hại khác.

Lúc chuyển qua xe Chery, phát hiện cửa xe Chery biến dạng nghiêm trọng, cửa xe vẫn còn nóng lên, hiển nhiên là động cơ xe bị cháy hỏng rồi.

Tần Dĩ Duyệt lo lắng nói: "Anh cảnh sát giao thông này, phải nghĩ biện pháp mở cửa xe, mở không ra cửa xe thì sẽ là tai nạn chết người đấy."

Cảnh sát giao thông vẻ mặt khó xử, "Bác sĩ Tần, tôi cũng hiểu mà, nhưng bạo lực phá hư xe, chúng tôi cần phải hướng cấp trên xin phép đấy. Đây là một khâu trong công việc chúng tôi mà, không phải chúng tôi tận lực kéo dài không cứu giúp chủ xe. Vạ nhất chủ xe tỉnh, phát hiện tổn hại của xe vượt qua tổn hại bản thân trong tai nạn xe cộ, lại báo cáo chúng tôi lúc chấp hành nhiệm vụ làm quá, sẽ khiến cho công việc chúng tôi tăng thêm rất nhiều phiền toái."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy không nói gì.

Cảnh sát giao thông băn khoăn gì, cô hiểu, cũng như bác sĩ bọn cô hiếm khi thấy được người bệnh có cái đạo lý.

Nhưng tánh mạng dù sao cũng quan trọng, cô chỉ có thể lần nữa kéo mở cửa xe, xem thử có thể nhanh mở ra không.

Tay của cô còn chưa có chạm được tay nắm cửa, đã bị một bàn tay lớn nắm trước.

Hạ Kiều Yến vịn vịn tay lái, tay lái không chút sứt mẻ, nói với cảnh sát giao thông: "Tìm hai dây kềm tới đây."

Cảnh sát giao thông gấp quần áo giá trị xa xỉ cùng phong thái bình tĩnh của Hạ Kiều Yến, không tự giác mà phục tùng.

Hạ Kiều Yến đem hai dây kềm nhét vào cửa sổ tạo thành khe hẹp ở bên trong, cẩn thận điều chỉnh góc độ.

Chỉ chốc lát sau, răng rắc, một thanh âm vang lên.

Hạ Kiều Yến kéo mở cửa xe, chủ xe Chery nghiêng lệch ngã ra.

Hạ Kiều Yến đỡ lấy người nọ, nhìn về phía Tần Dĩ Duyệt, "Muốn chuyển đi như thế nào đây?"

"Anh trước đỡ hấn, em bảo nhân viên y tế khiêng cáng cứu thương tới nhanh thôi."

Tất cả người bị thương phân biệt ra được hai chiếc 120 đưa về bệnh viện.

Lúc Tần Dĩ Duyệt muốn lên 120, ánh mắt lia qua nhìn đến một cái xe tải quen thuộc.

Cô dừng bước lại, hướng xe tải đi đến, gõ cửa sổ xe, "Ninh ca!"

Người bên trong xe đem cửa sổ xe quay xuống ra, đó là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, tướng mạo rất xuất chúng, khí chất cũng rất đặc biệt, từ

trên anh ta tựa như không nhìn ra bất cứ cảm xúc chấn động nào, giống như một con rối hình người vậy.

Mà ngay cả trong nháy mắt cùng tần suất ánh mắt chuyển động, cũng so với người bình thường thấp hơn rất nhiều.

Hạ Kiều Yến ở cách đó không xa nhìn Ninh Phóng, trong mắt hiện lên một tia ủ dột chi sắc.

Ninh Phóng nhìn tóc cùng quần áo đều bị mưa làm ướt, thanh bằng hỏi: "Em tại sao lại qua bên cấp cứu rồi hả?"

"Thầy muốn đi bên cấp cứu một thời gian, em cũng theo cùng ông ấy đó."

Ninh Phóng nhìn mái tóc và quần áo ẩm ướt hơn phân nửa của cô, "Chồng em cam lòng cho em như vậy cơ đấy."

Tần Dĩ Duyệt hắc hắc nở nụ cười, "Anh thật quan tâm em, cũng biết việc em kết hôn rồi."

"Đó là vì lúc em cùng chồng em kết hôn, có không ít cô gái tự sát. Khoảng thời gian đó có thể làm một chết anh."

"Thật hay giả?"

"Giả đó!"

Tần Dĩ Duyệt: "..."

"Nhanh đi về, sớm chút giải quyết, em cũng có thể sớm chút nghỉ ngơi."

"Ừ, chúng ta rảnh rồi lại trò chuyện sau."

**

Tần Dĩ Duyệt một bận đến sáu giờ sáng, khi đó mới từ trong phòng giải phẫu đi ra, mệt mỏi đến nỗi ngay cả cánh tay đều muốn không cử động nữa.

Cô vừa ra tới liền nhìn thấy Hạ Kiều Yến nhắm mắt lại, ngồi tê đít ở trên ghế dài bên ngoài phòng giải phẫu.

Hạ Kiều Yến nghe được tiếng mở cửa phòng giải phẫu, liền cầm theo một túi đồ đạc đứng lên.

"Thỏ hào, sao anh lại không về nhà?"

"Quần áo em đều ướt, tranh thủ thời gian đi thay quần áo đi."

Tần Dĩ Duyệt lúc này mới phát hiện trong túi kia chính là quần áo, trên người một mùi lập tức tiêu biến sạch sẽ.

"Không có chuyện gì nữa, chúng em trước đây thường xuyên như vậy. Nhưng mà, cảm ơn thỏ hào quan tâm em đến vậy."

"Tranh thủ thời gian đi thay quần áo, đợi lát nữa mang em đi ăn sáng."

"Được."

Tần Dĩ Duyệt cầm cái túi quần áo kia tiến vào phòng toilet, rất nhanh mà thay đồ, sau đó ký mấy phần báo cáo giải phẫu, rồi cùng Hạ Kiều Yến đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hẹn hò bên bờ biển

Hạ Kiều Yến khởi động xe, nói: "Em ngủ một chút đi, chờ khi đến nơi anh sẽ gọi em dậy."

"Chúng ta không trở về nhà sao?"

"Sau khi ăn xong. Anh sẽ đưa em về nhà nghỉ ngơi."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, nhưng không có ngủ.

Hạ Kiều Yến không nói với cô nữa, lẳng lặng lái xe.

Tần Dĩ Duyệt trầm mặc một hồi. Nói: "Chủ xe Chery cấp cứu không có hiệu quả chết rồi, hai hành khách cũng không có vượt qua kỳ nguy hiểm. Tình huống đều không lạc quan."

Hạ Kiều Yến tay trái lái xe. Duỗi ra tay phải, nhẹ nhàng cầm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, "Đây không phải là lỗi của em."

"Thỏ hào. Em có phải là già mồm không? Bác sĩ cũng không phải thần, không phải tất cả mọi người có thể trị tốt, em còn nói như vậy."

"Không có. Em rất tốt. Nếu như em một chút cũng không thương tâm mới kỳ quái đó."

"Em cũng là nghĩ như vậy."

Hạ Kiều Yến nắm tay cô, "Dội ăn xong bữa sáng, mang em đến bờ biển đi một chút."

"Hả? Vì sao vậy?"

"Chúng ta kết hôn thì đã có Tiểu Bảo. Em đến bây giờ còn không thích ứng được hết. Anh muốn hai người chúng ta có thêm nhiều thời gian ở chung một chút, không phải là phần lớn thời gian đều có Tiểu Bảo ở bên người."

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc mà nhìn bên mặt Hạ Kiều Yến, lộ ra một cái nụ cười ngốc. Nhẹ nhàng cầm chặt tay Hạ Kiều Yến.

**

Hạ Kiều Yến chọn nhà hàng là bên bờ biển.

Lúc này, mặt trời đã đi lên. Khó khăn lắm mới nhảy ra mặt biển.

Ánh nắng chói mắt, mặt trời đem mặt biển chiếu lên kim quang lóng lánh, theo nước biển bắt đầu khởi động đập chồm, trông rất đẹp mắt.

Hai người đơn độc ở trong nhà hàng, ở trên mặt biển hoang vắng bắt đầu đi ra ngắm cảnh. Vừa ăn nếm vị tinh xảo sớm mai, một bên xem cảnh biển.

Mệnh mông kiểu này, ánh mắt không có bất kỳ cái gì có thể che lấp, cảm giác vô cùng tốt, để cho người lòng dạ đều cảm thấy khoáng đạt hơn bao giờ hết.

Tần Dĩ Duyệt vốn là không có hình tượng mà giết chết một chén mì xào, bỏ đầy dạ dày trống không, rồi mới chậm rãi mà lấy bánh ngọt nho nhỏ, nhìn về phía phương xa.

Cùng Hạ Kiều Yến câu được câu không mà trò chuyện, "Thỏ hào, anh tại sao lại biết dùng dây kẽm bẻ khóa xe vậy? Em tại sao lại phát hiện anh cái gì cũng biết đây nhỉ?"

"Trước đây anh thích chơi các loại vận động cực hạn và thám hiểm bên ngoài, khi đó tình huống kiểu gì cũng đều gặp qua ít nhất là một lần."

"Sau đó là vì chuyện anh hai chị dâu, anh mới không chơi?"

"Cái chết của hai người họ để cho anh hiểu ra, trước đây đều là anh cả che chở anh, anh ấy gánh chịu rất nhiều áp lực. Anh ấy mất đi, liền sẽ do anh đến gánh, lại để cho Vân Sách, ông bà nội, ba ba mọi người tiếp tục ở dưới che chở của anh mà sống."

Tần Dĩ Duyệt nghĩ đến chuyện Hạ Vân Sách mang thai, không biết Hạ Kiều Yến biết rõ chuyện Hạ Vân Sách chưa kết hôn mà có con thì sẽ nghĩ cách gì.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ nghĩ, hay là nói: "Thỏ hào, nếu như, em nói là nếu như. Ví dụ như Vân Sách chưa kết hôn mà có con, anh sẽ làm như thế nào đây?"

Hạ Kiều Yến nghi hoặc mà nhìn xem cô, "Tại sao em có thể có loại giả thiết này thế?"

"Em không phải thường xuyên đi khoa phụ sản tìm Nhã Vi sao? Thường xuyên nhìn thấy mấy cô gái trẻ chưa kết hôn mà đã có con, phần lớn người nhà đều không ủng hộ. Em không biết nếu là người nhà anh thì sẽ làm cái gì?"

"Bỏ đứa trẻ đi!"

"Vì sao?"

"Anh không cho rằng gia đình không hài hòa sẽ giáo dục ra con cháu tốt. Chưa kết hôn mà có con, đối với Hạ gia các anh không có ảnh hưởng gì, tài phú cùng địa vị đã sớm ổn định rồi, trẻ con sẽ không bởi vì mồ côi cha trong gia đình mà phải chịu chỉ trích, nhưng sinh trẻ con ra, loại hành vi này là ích kỷ. Trong mắt của anh, người trưởng thành không hỏi qua đứa trẻ có nguyện ý đi vào thế giới này hay không, mà tự tiện sinh hạ nó ra đã là ích kỷ, nếu không thể cho nó một cái hoàn cảnh, gia đình tốt đẹp, thì cái đó chính là sai càng thêm sai."

"Thế nhưng mà..."

Hạ Kiều Yến nháp chút cà phê, nhìn về phía phương xa, "Đương nhiên đây chỉ là cách nghĩ cá nhân anh. Anh nghĩ rằng chưa kết hôn mà có con, loại hành vi này từ một góc độ nào đó, là kẻ thất bại tự an ủi lấy mình. Không có dũng khí đi tranh thủ một chút tình cảm, lại vọng tưởng dùng một đứa bé buộc lấy đàn ông, hoặc chỉ dùng con trẻ thỏa mãn trí tưởng tượng đáng thương. Đứa bé kia chắc chắn hạnh phúc không nhiều."

Tần Dĩ Duyệt trong chốc lát không phản bác được, cô nhận ra cô không có cách nào chối bỏ lời Hạ Kiều Yến nói.

"Chẳng lẽ làm phẫu thuật là biện pháp tốt nhất sao?"

"Làm phẫu thuật đối với phụ nữ mà nói có lẽ gánh chịu không ít hiểm họa, đây là điều mà người đàn ông như anh không thể biết được hết. Nhưng anh cho rằng bỏ đi đứa con, có thể so với việc mang theo một đứa bé sinh hoạt hoặc phát triển một tình cảm mới sẽ tốt hơn. Nếu như người phụ nữ dùng đứa con trời chạnh người đàn ông cô ta vừa ý, anh nghĩ rằng loại hành vi này thật là ngu ngốc. Cô ta có thể sẽ đạt được hôn nhân, nhưng trong nội bộ cuộc hôn nhân đó, quan hệ là bất bình đẳng."

"Đàn ông các anh là nghĩ như vậy sao?"

"Cùng ý nghĩ của các em chênh lệch rất lớn?"

"Đúng." Tần Dĩ Duyệt gật đầu.

"Không phải tất cả mọi người đàn ông đều sẽ nghĩ giống anh, nhưng những người đàn ông cùng tầng lớp giống anh cơ bản đều sẽ nghĩ giống anh thôi. Bọn anh sẽ không tôn trọng người phụ nữ dùng thủ đoạn bức bọn anh kết hôn, càng sẽ không như tiểu thuyết nữ sinh, chậm rãi ở chung sau đó sinh ra yêu. Cuộc sống của bọn anh so với những người đàn ông tầng lớp khác càng có nhiều dự hoặc hơn, có vô số người phụ nữ ưu tú, xinh đẹp hoặc thật tình yêu bọn anh, nên bọn anh sẽ không cần phải đem tâm đặt trên người loại phụ nữ này. Trên cơ bản lấy vợ rồi, thì ném ở nhà thôi. Đối với kiểu phụ nữ đó, đứa con mà nói cũng không phải chuyện tốt. Em nghĩ rằng, trong loại hoàn cảnh đó, sẽ giáo dục được một đứa trẻ tốt hay sao?"

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc, cô xoa xoa mặt, "Anh nói khiến em không phản bác được."

"Đi thôi, mang em đi dạo một chút. Tiêu thực xong, sẽ đưa em về nhà ngủ."

Tần Dĩ Duyệt chậm rãi đi theo Hạ Kiều Yến trên bờ cát, trong đầu một nửa nghĩ nghĩ đến lời Hạ Kiều Yến nói.

Cô nghĩ nên cùng Hạ Vân Sách nói một chút, dù sao Hạ Kiều Yến so với cô hiểu rõ quy tắc hào phú hơn nhiều.

**

Hai người tiêu thực rồi, mua thêm một phần cho Tiểu Bảo, trở về biệt thự.

Tiểu Bảo thấy hai người về sớm, cười híp mắt.

Tần Dĩ Duyệt ở trên khuôn mặt non nớt của nhóc hôn một cái, "Bảo bối, con ăn đi, mẹ ngủ bù cái đã, buổi chiều rồi giường lại chơi cùng con."

Tiểu Bảo cũng hôn Tần Dĩ Duyệt một cái, rồi mới cảm thấy mỳ mẩn mà nhìn cô lên lầu.

Tần Dĩ Duyệt trở lại phòng tắm rửa một cái, lại đắp mặt nạ.

Cô nhìn thời gian, Hạ Vân Sách chắc cũng đã rời giường, mới gọi điện thoại qua.

Hạ Vân Sách rất nhanh liền nhận điện thoại, "Chị dâu, sớm như vậy gọi điện thoại cho em là có chuyện gì?"

"Muốn nói với em một chuyện." Tần Dĩ Duyệt đem Hạ Kiều Yến mà nói cho Vân Sách.

Hạ Vân Sách trầm mặc không nói.

Tần Dĩ Duyệt nói: "Vân Sách, chị không có ý làm lộ ra bí mật của em, chị chỉ là muốn nghe thử anh hai em sẽ nghĩ như thế nào thôi. Nếu như em cảm thấy chị làm không đúng, em mắng chị cũng được. Nhưng nghe hết anh hai em phân tích, chị phát hiện anh ấy nói rất có đạo lý."

Hạ Vân Sách bới bới tóc, "Chị dâu, cảm ơn sự quan tâm của chị. Kỳ thật chị hỏi như vậy, anh hai em đã đoán được rồi, rất có thể hiện tại anh ấy đang trên đường đến đây."

"Thật xin lỗi."

"Không sao đâu. Em biết rõ chị không phải cố ý mà." Hạ Vân Sách tiếng nói còn chưa hết, cửa phòng đã truyền đến một hồi tiếng gõ, "Chị nghe thấy chứ, anh hai đã tìm tới cửa rồi."

Lòng bàn tay Tần Dĩ Duyệt không tự giác mà đổ mồ hôi, "Vậy làm sao bây giờ? Nếu không em đừng mở cửa, cứ cho rằng là không nghe thấy."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Đừng khiêu chiến giới hạn của anh

Hạ Vân Sách khẽ nở nụ cười, "Chị dâu, không có chuyện gì nữa. Có chị sớm cho tiếng cho anh hai rồi. Anh ấy khẳng định không nở mắng em đâu. Em đi giải quyết anh hai đây, xong rồi có gì lại điện thoại cho chị."

Hạ Vân Sách nói xong cũng ngắt điện thoại.

Tần Dĩ Duyệt nghe đầu bên kia điện thoại âm thanh bẽ bộn, không khỏi lo lắng.

**

Hạ Vân Sách mở cửa phòng. Để cho Hạ Kiều Yến đi vào.

Hạ Kiều Yến sắc mặt nghiêm túc mà nhìn cô, "Anh nghĩ chị dâu em cũng đã gọi cho em rồi. Không cần anh lặp lại thái độ khi đó một lần nữa đi à nha?"

"Anh hai, lần này em không có ý định nghe lời anh."

"Em cần quấy cái gì chứ?!"

"Em không có cần quấy, em đã nghĩ kỹ rồi."

"Em nghĩ cái gì chứ? Muốn tự mình một người mang theo đứa bé mà sống hay sao? Em cảm thấy em có thể cho đứa trẻ cái gì? Em làm sao có thể cam đoan con của em hạnh phúc? Em vững tin là em có thể làm được sao?"

"Em nhất định sẽ làm được." Hạ Vân Sách không chớp mắt mà nhìn Hạ Kiều Yến, kiên định nói.

Hạ Kiều Yến ngồi vào ghế sofa kế bên cửa sổ. Mặt lạnh như băng, nghiêm túc không có tí dấu hiệu hòa hoãn.

Hạ Vân Sách thấy Hạ Kiều Yến không có chút gì là bị thuyết phục, há to miệng, muốn nói thêm chút nữa.

Hạ Kiều Yến nói ra trước: "Em cho rằng anh làm không đủ với Tiểu Bảo, yêu thương mà anh cho thằng bé cũng không đủ?"

"Tiểu Bảo tình huống so ra thì đặc biệt hơn."

"Thằng bé đúng là đặc biệt. Nhưng nó cũng đã chứng minh, rất nhiều chuyện cũng không phải em trả giá bao nhiêu, sẽ có thu hoạch bấy nhiêu. Anh là đàn ông, một mình mang theo đứa trẻ. Anh cũng đã cảm thấy mệt mỏi. Thậm chí còn nghĩ tới buông bỏ đi. Em cảm thấy sức lực cùng nghị lực của em so với anh tốt hơn sao? Em có thể ứng phó với một đứa bé trong tương lai sao? Anh thừa nhận em so với rất nhiều người đàn ông và phụ nữ ưu tú hơn họ nhiều, nhưng anh không xác định em có thể chèo chống một tính mạng nào đó trong tương lai."

"Anh hai, em không phủ nhận lời của anh rất có đạo lý, nhưng em không muốn buông bỏ. Em vẫn là muốn đem đứa bé này sinh ra. Cho dù sau này không kết hôn, em cũng có ý định làm như vậy."

"Lý do? Em muốn sinh con, đầu tiên em cần phải thuyết phục được anh. Sau đó mới là ba mẹ, ông bà nội. Hiện tại em nói cho anh biết lý do, là vì cái gì khiến em phải làm như vậy?"

Hạ Vân Sách đem đầu quay sang một bên, "Em không muốn nói!"

"Em đừng khiêu chiến giới hạn của anh!"

Hạ Vân Sách tính tình nóng lên, cô cho tới bây giờ cũng không phải là một người dễ nói chuyện.

Trái lại, cô rất kiên cường bất khuất, chỉ có điều là khi ở nhà trước mặt người mới tốt hơn một chút mà thôi.

Đối mặt với sự cứng rắn của Hạ Kiều Yến, đã chạm phải vảy ngược của cô.

"Em là người trưởng thành, em có quyền lựa chọn cách sống của em, em sinh hay không sinh đứa bé này tất cả đều là quyền lựa chọn trong tay em. Anh có thể đề nghị em, nhưng có nghe hay không là do bản thân em. Anh hai, em gần đây tính tình rất kém, anh đừng kích thích em nữa."

Hạ Kiều Yến nhàn nhạt mà nhìn cô, "Hiện tại đã cảm thấy khó chịu, vậy sau này thì sao? Lúc bị người khác nói em chưa lập gia đình mà đã sinh con, em làm sao bây giờ? Lúc người khác chỉ vào con của em, gọi nó con hoang, nó phải làm sao bây giờ? Nó dựa vào cái gì phải gánh chịu hậu quả so sự ích kỷ của em mang đến?!"

Hạ Vân Sách trái tim run rẩy, giọng nhàn nhạt nói: "Em sẽ chống đỡ được, cùng lắm là dẫn nó xuất ngoại. Còn có, Hạ Vân Sách em dạy dỗ trẻ con, sẽ không phải là không còn dùng được."

Hạ Kiều Yến hai tay khoanh trước ngực, "Giống như anh đã từng làm với Tiểu Bảo sao? Bây giờ em suy nghĩ từng biện pháp, anh đã chăm sóc Tiểu Bảo năm năm này, tất cả mọi thứ đều đã làm, em cảm thấy hiệu quả có lớn không?"

"Tiểu Bảo thằng bé có chứng bệnh tự kỷ, trước khi sự kiện kia phát sinh, nó cũng giống như những đứa trẻ bình thường thôi."

"Em có thể xác định em sinh ra đứa trẻ sẽ không gặp phải chuyện ngoài ý muốn, để cho nó khác hẳn với người bình thường?"

"Anh nguyên rủa em?" Hạ Vân Sách trong giọng nói mang thêm vài phần bất mãn.

Hạ Vân Sách không có để ý cô, "Đạo lý lớn anh không muốn nhiều lời, em phải suy nghĩ đầy đủ trước khi đưa ra quyết định, và khi khẳng định. Anh hiện tại chỉ nói cho em biết, em sinh con ra, anh không đồng ý!"

"Em quyết định rồi!"

"Vậy được thôi."

Hạ Vân Sách kinh ngạc mà nhìn Hạ Kiều Yến, không nghĩ tới anh rõ ràng đã đáp ứng.

Hạ Kiều Yến tiếp tục nói: "Chúng ta đều lùi lại một bước, anh cho phép em sinh con, em nói cho anh biết bố đứa trẻ là ai?"

"Em sẽ không nói đâu."

Hạ Kiều Yến sắc mặt trầm xuống, "Hạ Vân Sách, đây là thái độ khi mà em muốn giải quyết chuyện sao?"

"Em đã là người trưởng thành rồi, tự nhiên làm bất luận cái gì cũng đều có quyền quyết định. Anh có thể cho em đề nghị, em tiếp nhận hoặc cự tuyệt đều là chuyện của mình em, anh không có quyền yêu cầu em dựa theo ý nghĩ của anh!"

"Em nói đạo lý đúng vậy, nhưng lý luận chính xác không có nghĩa là em có thể sống như vậy!" Hạ Kiều Yến cúi đầu nhìn lướt qua đồng hồ. "Cho em thời gian ba ngày cân nhắc, bố đứa trẻ hay vẫn là nói cho anh biết bố đứa trẻ là ai? Chọn một trong hai, chính em suy nghĩ thật kỹ!"

Nói xong, Hạ Kiều Yến đứng dậy đi ra ngoài.

Hạ Vân Sách nhìn cửa phòng đóng lại, tức giận đến lấy đồ vật ở kệ bên nệm trên ván cửa.

Ván cửa phát ra rung động kịch liệt, vang vọng ở trong biệt thự.

Hạ Kiều Yến mặt không biểu tình mà nhìn cửa phòng đóng chặt, giọng lạnh lùng nói: "Coi chừng con bé ấy, trong ba ngày này đừng để con bé đập ra khỏi cửa phòng một bước!"

"Vâng!"

**

Tần Dĩ Duyệt ngủ thẳng tới ba giờ chiều, tỉnh lại chuyện đầu tiên là nghĩ đến chuyện Hạ Kiều Yến đi tìm Hạ Vân Sách.

Cô suy nghĩ kỹ sau một lúc, vẫn là quyết định gọi điện thoại trước cho Hạ Kiều Yến hỏi một chút tình huống.

Điện thoại vang lên vài tiếng, mới được Hạ Kiều Yến tiếp.

"Thỏ hào, em không có quấy rầy công việc của anh chứ?"

Hạ Kiều Yến giương cằm, ra hiệu trợ lý riêng cùng bộ quản lý tài vụ đi ra ngoài trước, mới nói: "Muốn hỏi anh nói gì cùng Vân Sách chứ gì?"

Tần Dĩ Duyệt xấu hổ mà ho hai tiếng, "Thật xin lỗi, em không có ý nghĩ dấu điểm anh, cũng không có nghĩ để lộ bí mật của Vân Sách."

"Không liên quan đến em, Nha đầu kia xuất ngoại vài năm càng ngày càng hư không tưởng nổi rồi."

"Vậy anh muốn như làm như thế nào? Vân Sách không giống như sẽ không suy nghĩ thì đã làm làm quyết định trọng đại như vậy. Em nghĩ cô ấy có quyền dựa theo ý nguyện của bản thân cô mà lựa chọn."

"Chuyện này không đơn giản như em nghĩ. So với việc con bé sinh đứa bé, anh càng muốn biết người đàn ông kia là ai." Hạ Kiều Yến nhàn nhạt nói.

Tần Dĩ Duyệt theo thói quen mà gật đầu, điểm hết mới phát hiện Hạ Kiều Yến căn bản nhìn không tới, "Em không biết rõ, nhưng mà, em nghĩ suy nghĩ của anh là chính xác."

"Được rồi, em tiếp tục ngủ đi. Muốn ăn chút gì không, khuya anh về sẽ mang theo."

Tần Dĩ Duyệt hắc hắc cười ngây ngô hai tiếng, "Anh nhìn cái gì thuận mắt thì mua cái đó, em không kén ăn."

"Được thôi."

Tần Dĩ Duyệt cúp điện thoại, duỗi lưng một cái, tinh thần lập tức sáng khoái.

Nhảy xuống giường, rửa mặt xong, đi phòng sách tìm Tiểu Bảo.

"Con trai, muốn cùng mẹ dạo phố không nè?"

Tiểu Bảo đang ở bàn học nhỏ của nhóc xem giáo trình học tập, Xa Luân ngồi ở bên cạnh chân nhóc, thỉnh thoảng dùng đuôi đầu lưỡi đỏ tươi liếm láp bàn chân nhỏ của nhóc.

Nghe được Tần Dĩ Duyệt gọi con trai, khuôn mặt nhỏ của nhóc lập tức đỏ lên, chầm chậm mà viết trên ipad: "Đi đâu ạ?"

"Con muốn đi chỗ nào? Dù sao con muốn đi đâu, mẹ đều đi cùng con."

Tiểu Bảo nở nụ cười vừa tươi vừa xinh lại thêm chút thẹn thùng, nhìn thật là muốn cắn nhóc một ngụm!

Tần Dĩ Duyệt đi qua bế nhóc lên, "Con trai, thời gian này mẹ trôi qua hơi không có hiệu suất nhì? Thời gian con đánh chữ chúng ta đều có thể đã nói mấy câu rồi."

Tiểu Bảo khuôn mặt nhỏ lập tức sụp đổ.

Tần Dĩ Duyệt nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn, "Thôi được rồi, không miễn cưỡng con nữa. Đi thay quần áo, chúng ta đi ra ngoài dạo một chút."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Baba, baba ăn không?

10 phút sau, Tần Dĩ Duyệt lái xe POLO, chở Tiểu Bảo cùng Xa Luân đi đến đại học Nam Phong đi dạo.

Tần Dĩ Duyệt sau khi tốt nghiệp hàng năm vẫn hay tới trường học cũ đi dạo một chút. Cô lúc trước ở trường học cũng là nhân vật phong vân đó nhé.

Xe của cô vừa xuất hiện, chú An bảo vệ liền để cho cô tiến vào.

Cô đem chiếc xe dừng đến bãi đỗ xe công cộng, rồi nắm tay thịt Tiểu Bảo đi ra.

Tiểu Bảo thì dắt Xa Luân.

Một lớn một nhỏ một chó. Chậm rì rì mà đi dưới bóng cây trên đường.

Tần Dĩ Duyệt vừa đi vừa nói chuyện: "Đây là đại học cùng nghiên cứu sinh mà mẹ theo học đó, mẹ ở chỗ này quen biết rất nhiều bạn bè và thầy cô. Hiện tại sếp của mẹ là thầy nghiên cứu sinh khi trước. Lúc lần đầu tiên mẹ gặp thầy ấy, mẹ còn ở trước mặt ông náo thành chuyện cười. Ông ấy kiểu ông già lùn, ăn mặc vừa rách lại vừa nát, còn mang theo cả cái túi đi vòng vòng trong trường, mẹ tưởng ông ấy đi nhặt ve chai. Nên nhờ ông ấy đến dưới ký túc xá chờ mẹ, đem sách cũ, bình nước suối, khoáng đều đưa cho ông, để cho ông cầm lấy đi bán. Kết quả lúc mẹ chạy tới trường. Nhìn thấy ông ấy cùng một thầy giáo khác đi cùng một chỗ. Khi đó mẹ đặc biệt muốn đào cái động dưới đất rồi chui thẳng xuống đó thôi. Nhưng mà ông không buông tha cho mẹ đâu, mỗi lần tới trường học giảng bài đều cười mẹ một buổi, gặp người nào không hiểu vấn đề sẽ đem mẹ gọi đến trêu."

Tiểu Bảo con mắt đen sáng hoắc nhìn Tần Dĩ Duyệt, rất thích nghe cô nói những lời này.

"Lúc trước mẹ thấy ông ấy là phiền. Thấy là liền đi đường vòng. Sau đó cũng không có biện pháp. Chỉ có thể làm đệ tử của ông. Mấy năm này, khi làm việc ông cũng rất chiều cố mẹ. Gây xảy ra chuyện gì, cũng đều là ông ấy ở phía sau thu thập cục diện rồi rắm cho mẹ. Lại để cho mẹ có thể chuyên tâm đề cao kỹ thuật của mình, không cần lo lắng có người chơi ngáng chân mẹ." Tần Dĩ Duyệt hắc hắc nở nụ cười, "Con trai, con có nghĩ muốn đi đến trường không nào?"

Tiểu Bảo suy nghĩ trong chốc lát, nhẹ gật đầu.

"Mẹ một mặt đặc biệt hi vọng con đi đến trường, một mặt lại lo lắng con của mẹ lớn lên quá đáng yêu, ở nhà trẻ cho mẹ mấy đứa con dâu bị lừa gạt trở về."

Tiểu Bảo: "..."

**

Hạ Kiều Yến tan tầm rồi, thì lái xe đến phố mỹ thực ở đại học Nam Phong.

Lúc này, đúng là thời gian ăn tối.

Phố mỹ thực không rộng lắm, cũng có rất nhiều người đi đến ăn.

Anh liếc mắt một cái liền thấy được một lớn một nhỏ cùng một chó.

Bọn họ ngồi ở một cái bàn không lớn lắm, trên bàn chõng chất một đồng chén đĩa, que thịt nướng cùng cây xiên bằng trúc, người chó gì tất cả đều ăn đến hồn nhiên quên mình.

Hạ Kiều Yến đi đến, đem mọi ánh mắt trên phố mỹ thực hấp dẫn.

Không ít nữ sinh nhao nhao lấy điện thoại di động ra chụp Hạ Kiều Yến, con mắt tự động biến thành hình trái tim, vẻ mặt si mê mà nhìn người đàn ông như từ tiểu thuyết bước ra, muốn nhìn một chút người đàn ông này là tới tìm người hay vẫn là mua đồ.

Tần Dĩ Duyệt ăn ăn, đột nhiên phát hiện chung quanh hình như rất yên tĩnh, ánh sáng trên đầu cũng bị người chặn.

Cô nghi hoặc ngẩng lên đầu, trong ánh mắt liền xuất hiện khuôn mặt tuấn tú của Hạ Kiều Yến.

"Thỏ hào, anh đã đến rồi."

Hạ Kiều Yến từ trên bàn rút tờ khăn giấy, giúp cô ngốc này lau lau nước tương dính trên má và ngoài miệng.

Tần Dĩ Duyệt sững sờ mà mặc anh lau, đôi má có chút nóng lên.

Hắc bạch phân minh không thèm chớp mắt mà nhìn Hạ Kiều Yến gần trong gang tấc.

Cô cũng không rõ, vì sao thỏ hào nhà cô có thể đem bộ đồ đơn giản thô bạo màu đen cùng màu trắng mặc lên dễ thương đến như vậy, rõ ràng đặc sắc chỉ có nhan sắc thôi mà.

Người đàn ông khác mặc vào thì y như đến bán bảo hiểm, anh mặc vào có cảm giác xa hoa, rất rất rất (x100) đặc biệt.

Tiểu Bảo dừng động tác ăn thịt dê nướng, tay thịt cầm một chuỗi thịt bò đã nướng đưa đến bên miệng Hạ Kiều Yến, không chút nghĩ ngợi mà hỏi: "Baba, baba ăn không?"

Động tác lau mặt của Hạ Kiều Yến cho Tần Dĩ Duyệt dừng lại, giật mình mà nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo chính mình cũng bị hoảng sợ, thịt nướng trong miệng cũng quên cả nhai.

Tần Dĩ Duyệt cười cười, sờ lên đầu Tiểu Bảo đầu, "Con trai, lần sau làm phiền gọi mẹ. Con hai lần lần nào cũng gọi baba, mẹ vô cùng đau lòng đó nhé."

Tiểu Bảo nhẹ gật đầu, khuôn mặt nhỏ có chút không được tự nhiên.

Xa Luân thấy ba người đều bất động, yên lặng mà chiến hết một bàn thịt nướng.

Mà cả nhà bọn họ nói chuyện, quan tâm nhau làm cho thiếu nữ nữ sinh chung quanh tan nát cả cõi lòng.

Đậu xanh rau má, đẹp trai như vậy rõ ràng lại kết hôn, còn có cả hài tử nữa chứ.

Xem bọn họ thân mật như vậy, rõ ràng trong thời gian ngắn sẽ không ly hôn a a a a a a.

Vừa mới nằm mơ, đã bị đánh nát bấy, quả đã thương người rồi.

**

Ăn xong đồ nướng, Tần Dĩ Duyệt mang theo Hạ Kiều Yến, Tiểu Bảo lại đi dạo đại học Nam Phong ngắm cảnh đêm.

Sau đó mới trở về nhà.

Thời gian Tiểu Bảo ở bên ngoài ít khi dài đến vậy, vừa lên xe đi đã ngã vào trong ngực Tần Dĩ Duyệt ngủ khò khò.

Tần Dĩ Duyệt hạ giọng nói chuyện cùng Hạ Kiều Yến, "Thỏ hào, em hôm nay cùng Tiểu Bảo nói một chút về chuyện thăng bé đi đến trường, và có về

thằng bé cũng đồng ý đó. Không phải là chúng ta có thể từ hướng này cố gắng thêm không?"

"Thằng bé hiện tại so với trước kia tốt hơn rất nhiều. Đây là của công lao của em đó."

"Là bản thân Tiểu Bảo vừa đáng yêu lại vừa thông minh. Trước kia anh rất lo lắng nhỉ?"

"Đúng, phần lớn người bệnh bị chứng tự kỉ thường không muốn giao tiếp, thời gian dài đắm chìm ở thế giới riêng mình của bọn họ. Dần dà, đã dần mất đi khả năng ngôn ngữ và năng lực giao tiếp, biến thành tự kỷ thật sự. Em làm bác sĩ, có lẽ em đã từng gặp bị kịch của người tự kỷ và người nhà bọn họ. Đây là điều mà anh không cách nào tiếp nhận, anh cũng không nghĩ rằng Hạ gia sẽ có một người bị chứng tự kỷ."

Tần Dĩ Duyệt tất nhiên biết rõ chứng bệnh tự kỷ mang đến bao nhiêu đau khổ cho bệnh nhân và người nhà họ.

Trong nhà có một người bệnh bị chứng tự kỷ không thể nghi ngờ là cái bom hẹn giờ ẩn dấu, gia đình này cũng không có được bao nhiêu hạnh phúc.

Tất cả mọi người đều vây quanh người bệnh tự kỷ kia, căn bản không thể buông lỏng một ngày nào.

Điển hình là người bị tự kỷ từ chối giao tiếp, từ chối học tập, từ chối tiếp thu bất kỳ tin tức gì, bọn họ có tiểu vũ trụ của chính mình, có cả một bộ hành vi chuẩn tắc của riêng mình.

Thời kỳ đầu của chứng tự kỷ còn có thể giao tiếp đơn giản, thời gian sau trình độ ảnh hưởng của não bộ, ngũ giác thoái hóa bắt đầu thể hiện rõ rệt.

Không ít bệnh nhân tự kỷ bị bông, bị điện làm tổn thương, đều không có phản ứng, đi vệ sinh cũng không tự biết, đối với dơ bẩn không có cảm giác nào.

Mấy ngày hôm trước trong tin tức có đăng một bài báo nói về người bố giết chết con gái bị tự kỷ, đó cũng là điển hình cho quan hệ của người tự kỷ và người nhà họ.

Tần Dĩ Duyệt không cách nào tưởng tượng lúc Tiểu Bảo vừa bị tự kỷ, Hạ Kiều Yến bỏ ra bao nhiêu tâm huyết mới khiến cho nhóc nguyên ý dùng chữ giao tiếp, hơn nữa lại để cho nhóc dưới tình huống tự kỷ nhận biết học tập, khỏe mạnh so với bạn bè cùng tuổi chưa quen chữ viết khó đến bao nhiêu.

Hạ Kiều Yến thấy Tần Dĩ Duyệt không nói chuyện, liền nói: "Anh nghĩ Tiểu Bảo nguyên ý nói chuyện có một nguyên nhân là do em rất thích gọi tên người khác, điều này dễ dàng để cho người khác làm theo. Ví dụ như anh trước đây nói chuyện rất ít khi xưng hô người khác, ngoại trừ lúc nổi giận ra thôi. Mà cách giao tiếp của em, khiến cho anh bất giác học theo. Tiểu Bảo hai lần mở miệng, đều là gọi người trước tiên."

"Thỏ hào, thật may mắn vì em có cái thói quen này nha."

"Đây cũng là may mắn của anh và Tiểu Bảo."

Tần Dĩ Duyệt nhìn không được nở nụ cười sáng lạn, tay không tự giác mà đem thân thể nhỏ nhắn của Tiểu Bảo ôm chặt hơn nữa.

**

Tần Dĩ Duyệt mang theo một túi lớn đồ ăn vặt cùng bữa sáng tiến vào văn phòng.

Tiểu An thấy nụ cười trên mặt cô, nghi ngờ nói: "Chị Tần, chị đi trên đường nhặt được tiền hả?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Thi thể chết trên đường ray

"So với nhặt tiền còn vui vẻ, Tiểu Hạ tổng của em bắt đầu nguyên ý nói chuyện rồi đó."

"Thật sao? Thật tốt quá. Bằng không thì phí phạm khuôn mặt đáng yêu tinh xảo của Tiểu Hạ tổng em rồi." Tiểu An vỗ tay nói.

Tần Dĩ Duyệt đem một túi lớn ném cho cô nhóc, "Chọn thứ em thích ăn ra đi, xong rồi chị qua đưa cho Nhã Vi luôn."

Tiểu An chọn lấy mấy món đồ ăn vặt lạ lạ, "Chị đưa cho bác sĩ Dương đi."

"Lấy ít như vậy, không phù hợp với người thích ăn như em nha."

"Em có chút việc muốn nói với, muốn nhờ chị giúp một việc."

"Sắp đến giờ làm việc rồi, chị qua đưa cho Nhã Vi trước đã, đợi lát nữa chị về rồi lại nói nhé."

"Vâng."

Tần Dĩ Duyệt mang theo túi đồ đi khoa phụ sản. Dương Nhã Vi tràn đầy vui mừng mà nhận túi đồ ăn vặt lớn và sữa bò, bỏ vào ngăn kéo trong bàn công tác.

Đồng nghiệp cùng khoa đều có chút hâm mộ, trêu ghẹo Dương Nhã Vi cùng Tần Dĩ Duyệt vài câu.

Tần Dĩ Duyệt đem phản ứng của bọn họ thu vào trong mắt.

Lúc Dương Nhã Vi tiễn cô đi ra. Hỏi: "Người nhà cậu bên đó không có gây thêm áp lực cho cậu đó chứ?"

"Không có. Em trai tớ ngược lại là gọi điện thoại cho tớ, nói bị cậu mắng một trận."

"Tớ ngày đó khá nóng tính."

"May mắn là có cậu mắng nó, nên hiện tại họ cũng không dám chọc tớ đâu."

"Chưa cho cậu thêm phiền toái là tốt rồi. Đúng rồi. Tớ vừa rồi đưa cho cậu những vật đó, cậu lấy ra một ít chia cho đồng nghiệp với bác sĩ trưởng khoa cậu, cậu cũng nhanh đến lúc đánh giá xứng chức rồi, mấy hành động nhỏ này đều có thể gia tăng hảo cảm, xem thử nếu không đủ, tớ lại cho cậu thêm mấy túi."

Dương Nhã Vi ôm vai Tần Dĩ Duyệt. Con mắt có chút đỏ lên. "Dĩ Duyệt, cảm ơn cậu."

"Chúng ta là gì cơ chứ, biết cậu bình thường tiết kiệm đã quen. Không nỡ tặng người, lần này ở trước mắt bao người tặng cho cậu, là muốn chia người khác nữa đó,,iễn cho bọn họ trong lòng lại nghĩ nhiều."

"Ừ, tớ đã biết."

"Thời gian không còn sớm, tớ đi gặp bác sĩ trưởng khoa tớ đây. Xem thử ông ấy muốn mắng tớ như thế nào."

"Cậu lại làm chuyện gì rồi hả?" Dương Nhã Vi nghi hoặc mà nhìn Tần Dĩ Duyệt.

"Cũng không có gì. Chính là một ngày ông ấy không mắng mấy lần, thì liền cảm thấy ngày đó không trôi qua." Tần Dĩ Duyệt than thở mà chạy lên lầu.

Bác sĩ trưởng đang xem mấy báo cáo phẫu thuật của mấy người nạn nhân trong sự cố xe cộ hôm trước, thấy Tần Dĩ Duyệt tiến đến, lười biếng nói: "Quý an*, hôm nay không tâm tình mắng người."

*Quý an: lễ tiết của hoàng thất triều Thanh,

1. Là dập đầu thỉnh an

2. Là cách uyển chuyển để cho người đó lui ra

"Đáng sợ, hôm nay thầy không tới thời mẫn kính sao?"

"Chắc chắn chắc, tiểu đồng chí Tần Dĩ Duyệt, đồng chí đây là không bị tôi mắng một ngày, nên cảm thấy thiếu đi một khâu hay là như thế nào?"

"Đây không phải là do con sợ thầy không mắng một cái liền nghẹn đến hoảng sao? Đã thấy thầy không có việc gì, con cũng quay về đi làm việc đây."

"Con đi đến nhà xác nhìn trước đi."

"Vi cọng lòng gì?"

"Ninh Phóng đến rồi, con nhìn thử khả năng có cái gì có thể giúp thì giúp cho nó đỡ bận nha."

"Anh ấy nói đến mấy thi thể người trong tai nạn xe kia ạ?"

"Mấy cỗ thi thể đó cũng may, không có bị nhiều tổn thương. Nói ở đây là vừa đưa tới một thi thể mới, thi thể tổn hại nghiêm trọng, cần thăm mý lại cho hẳn."

"Ah ah, vậy con đi đây." Tần Dĩ Duyệt nói xong liền đi ra ngoài.

Bác sĩ trưởng dằng hống ở phía sau hô, "Đừng bị dọa đến tè ra quần đó."

Tần Dĩ Duyệt yên lặng ở trong lòng trợn mắt trắng, bỏ chạy đi đến hướng nhà xác.

Nhà xác cùng tòa hành chính, khu phòng bệnh không cùng một chỗ.

Nó là một loại nhà trệt độc lập ở phía sau vườn hoa bệnh viện, tại đây chuyên môn thu phóng thi thể người chết.

Tần Dĩ Duyệt mới từ vườn hoa quay tới, liền thấy được xe tải của Ninh Phóng đứng ở trước nhà xác trước.

Tần Dĩ Duyệt chào hỏi chú trông coi rồi tiến vào.

Ninh Phóng đứng ở một tấm ván gỗ trước giường, cũng không quay đầu lại, "Giờ làm việc em chạy tới đây làm cái gì?"

"Thầy bảo em qua đây thăm anh một chút, hưởng hồ cũng thật dài rồi em không thấy anh.. Mấy ngày hôm trước quá vội, không có với tâm sự được với anh."

Ninh Phóng liếc cô một cái, "Em ngu ngốc như vậy, tại sao còn chưa bị Hạ gia đuổi ra khỏi cửa chứ?"

"Phiền không nguyên rủa hôn nhân của em và thổ hào nhà em, cảm ơn."

"Chẳng muốn quan tâm em nữa." Ninh Phóng không được tự nhiên mà nghiêng nghiêng đầu, muốn giơ lên cánh tay lau mặt, thấy vết bẩn trên quần áo lại buồn xuống.

Tần Dĩ Duyệt thấy thế, từ trong túi tiền móc ra khăn tay ẩm, vệ mặt thân nhiên mà giúp anh lau mồ hôi ở khóe mắt, "Lần này người chết là chết như thế nào."

"Nghĩ quần nên tự tử ở đường ray."

"Đường ray thì sao đưa được đến bệnh viện?"

"Nhân viên hậu cần bên đường sắt đưa tới." Ninh Phóng đeo lên khẩu trang, mở ra vải trắng rướm máu, trong miệng nói ra: "Tần Dĩ Duyệt, anh trình trọng cảnh cáo em. Sau này nếu không muốn sống, ngàn vạn lần đừng chết trên đường ray biết không? Chết quá khó nhìn."

Tần Dĩ Duyệt nhìn vải trắng ở trên thi thể, "Anh không mong em sống tốt sao?"

"Anh đây là quan tâm em."

Vải trắng vạch ra, lộ ra thi thể bị hủy hoại không thể chịu nổi.

Ngoại trừ mặt nguyên vẹn, không có chỗ nào tốt hết.

Dù là loại người đã quen với người chết Tần Dĩ Duyệt lại càng hoảng sợ hơn, "Ninh ca, anh muốn đặt lại như thế nào đây?"

"Trước kiểm tra cơ thể và nội tạng, xác định nguyên vẹn sẽ ghép lại." Ninh Phóng nói xong cũng đem cánh tay, chân,... của người nạn xem lại, "Thiếu ngón tay cùng sọ não, nội tạng cũng thiếu, không chắc là có bị nghiền thành thịt vụn không nữa."

"Anh muốn đi đến hiện trường xem hả?"

Ninh Phóng quét mắt sang cô, "Em định trốn việc đi với anh?"

"Thầy nói cho em biết anh ở chỗ này, tính để em chán dê nữa rồi."

"Ông già kia đầu óc lại vào nước rồi." Ninh Phóng một lần nữa xác nhận lại tình huống thi thể của người chết, mới tháo khẩu trang xuống đi ra ngoài.

**

Hai người đi gần một giờ xe, đến vị trí người chết ở đường ray.

Ninh Phóng từ cốp xe phía sau cầm túi xách da rắn và xẻng sắt, đem đèn pin cùng túi chân không giao cho Tần Dĩ Duyệt.

Hai người đi hơn 10" sau khi đến nơi người chết ở đường ray.

Chỗ đó đã có một người đàn ông hơn 40 tuổi, con mắt khóc đến sưng đỏ đứng chờ.

Người đàn ông nhìn thấy bọn họ vội đến đón, nói giọng khàn khàn: "Sự phụ, đứa nhỏ này làm phiền nhóm mấy người các anh rồi, nhưng mà con tôi sống không dễ dàng, mong mấy vị cao minh để cho nó nguyên vẹn mà rời đi."

Ninh Phóng nói: "Thân thể con trai anh hiện tại còn thiếu hai ngón tay cùng sọ, nhân lúc ánh sáng tốt, chúng ta tìm xem thử. Mặt mũi ổn rồi, anh sẽ có thể gọi điện thoại thông báo với các họ hàng khác."

"Cảm ơn, cảm ơn."

Tần Dĩ Duyệt yên lặng mà nhìn hai người nói chuyện.

Ba người đơn giản mà nhấn nhủ vài câu, rồi liền chia nhau đi tìm.

Thời đoạn đi đến đường ray tương đối ít, bọn họ ở ngay tại chung quanh nơi có vết máu 20m mà bắt đầu tìm.

Bố người chết đại khái là thương tâm quá độ, tìm một hồi liền không còn sức, cầm lấy một khối đá dính máu, hỏi Ninh Phóng: "Sur phụ, anh xem đây có phải là xương xọ con tôi không?"

"Không phải. Anh à, anh nghỉ ngơi trước đi. Chuyện này giao cho hai người chúng tôi. Anh yên tâm, nhất định sẽ làm cho con trai anh nguyên vẹn mà rồi đi đó."

"Ai ai."

Tần Dĩ Duyệt cùng Ninh Phóng bật mũi, ở hai bên đường đường sắc thối hoặc tìm kiếm.

Con đường sắt vắng vẻ chưa có hoạt động nên khả năng nhiều người không biết, đoạn đường sắt vắng vẻ, hai bên đường rác rưởi đặt như đầy cả trong sân, buồn nôn như thế nào lại tới.

Dưa và trái cây giấy nhẹ nhẹ, có chút không cẩn thận thì có thể dẫm hư mất.

Mà bọn họ muốn ở trong một đồng rác rưởi tìm hai ngón tay cùng cái sọ, nghĩ thôi cũng thấy nó vô cùng khó và buồn nôn đến đâu.

Người bố đó nghỉ ngơi trong chốc lát, cũng gia nhập vào, tiếp tục tìm.

Mãi cho đến một giờ chiều, ba người mới tìm đủ.

Người đàn ông ôm ngón tay và cái sọ máu chảy đầm đìa khóc đến không thở nổi.

Tần Dĩ Duyệt cùng Ninh Phóng lặng lẽ yên nhìn ông ta khóc, ai cũng không lên tiếng an ủi.

Sinh Từ đại sự, an ủi không dậy nổi bất cứ tác dụng gì.

Bọn họ chỉ có thể đơn giản là làm hết sức giúp con trai ông ta ghép lại nguyên vẹn, để cho nguyên vẹn mà ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Phụ nữ chỉ là người trong tay

Sau khi trở lại bệnh viện, Tần Dĩ Duyệt chạy về lại ký túc xá tắm rửa một cái, sau đó đi đến văn phòng.

Lúc thấy Tiểu An, mới nhớ tới buổi sáng Tiểu An đã từng nói qua có việc muốn tìm cô.

"Tiểu An. Hồi sáng em muốn nói với chị chuyện gì vậy?"

"Trưa chị đi đâu thế?"

"Cùng Ninh ca đi ra ngoài dạo tí thôi."

"Ah nha." Tiểu An rót cho Tần Dĩ Duyệt ly nước ấm, "Lúc trước em không phải đã nói chỗ khu nhà của em phải phá bỏ và dời đi nơi khác sao? Tiền đền bù tổn thất chưa có bàn bạc gì hết, phần lớn mọi người không ai nhận được tiền. Vậy mà ngày hôm qua bên thi công tiếp khai mở mấy đào đến cổng khu nhà. Còn tìm một đám du côn, nói không được liền đầu võ. Đã có mấy người bị đánh rồi ạ."

"Bảo cảnh sát chưa?"

"Đã báo, nhưng cảnh sát nói quản không được."

Tần Dĩ Duyệt khó hiểu nói: "Chị có thể giúp em làm cái gì đây?"

"Em điều tra rồi, đơn vị thi công là một công ty bất động sản dưới trướng tập đoàn Hạ thị, nghĩ muốn chị giúp em nói cho anh rề một tiếng."

"Chị sẽ thử xem. Công việc của anh rề em chị thời gian qua không can thiệp, cũng không biết hoạt động gì hết, không chắc có thể giúp đỡ nổi."

"Em hiểu mà. Em cảm thấy chuyện này không giống chuyện anh rể bọn họ sẽ làm đâu. Trước đó cũng phải người đại diện qua nói mấy lần, nhưng không có phải cái thái độ như lần này đâu."

"Có phải là do chủ xí nghĩ các em cho yêu cầu hơi quá đáng không?" Tần Dĩ Duyệt hỏi. Người buôn bán làm ăn, không có chút thế lực thì không có khả năng làm, nhưng cô không cho rằng Hạ Kiều Yến sẽ bày mưu đặt kế như vậy.

Xuất hiện hành vi kích động, cũng có hộ bị cưỡng chế trách nhiệm.

"Cụ thể em cũng không rõ lắm. Nghe cha em nói là vừa mới bắt đầu người trong khu nhà đã đồng ý số tiền bồi thường kia rồi. Sau đó chủ xí nghiệp uỷ ban lại cảm thấy thiếu. Muốn tranh lấy thêm nữa...."

"Ký hợp đồng chưa?"

"Đã ký. Chỉ là cách thời gian tụi em dọn nhà còn có nửa tháng cơ, hiện tại mở máy đào đi đến. Còn gây thương tích cho người, thì là tập đoàn Hạ thị sai rồi."

"Hiện tại bây giờ chúng ta không thảo luận đúng sai nữa. Chị sẽ đem chuyện này nói cho anh rể của em, anh ấy xử lý ra sao, chị không có biện pháp can thiệp. Trên thực tế, chị cho rằng song phương đều có cái sai."

Tiểu An chậm rãi gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt nói xong gọi điện thoại cho Hạ Kiều Yến, đem chuyện này nói với anh.

Hạ Kiều Yến sau khi nghe xong nói: "Chuyện này anh đã nghe nói, đều giống như em nói, anh cũng đã để người xử lý rồi."

"Sẽ không có ảnh hưởng gì đối với anh chứ?"

"Việc này thường xuyên phát sinh, có người lòng tham không đáy, vĩnh viễn chưa đủ, cần phải cứng rắn xử lý, nhưng sẽ không thể thực thi trong mấy ngày nay."

"Nguyên nhân là gì?"

"Em phải hỏi Lạc Nhà Nhĩ."

"Nhà Nhĩ?" Tần Dĩ Duyệt khó hiểu nói.

"Anh nghĩ cô ta đêm nay sẽ về nhà khóc lóc kể lể, cha mẹ của cô ta sẽ gọi điện thoại cho bố mẹ em, trước khi nghe phiên bản cô ta kể. Anh sẽ nói cho em biết tình huống thật sự."

"Thỏ hào, thật xin lỗi, khiến công việc của anh khó khăn hơn rồi."

"Việc này thường xuyên xảy ra, người phía dưới sẽ xử lý. Anh còn đang bận, gác lại sau nhé."

Tần Dĩ Duyệt cắt điện thoại, bắt đầu công việc.

**

Hạ Kiều Yến để đi động trên bàn trà, về mặt đạm mạc mà nhìn Hạ Vân Sách kể bên cửa sổ, "Quyết định của em là gì?"

"Em muốn con em!"

"Tốt, vậy nói chuyện về người đàn ông kia."

"Em sẽ không nói đâu!"

"Em cảm thấy em có tư cách ra điều kiện với anh sao?"

Hạ Vân Sách lạnh lùng mà quay đầu đi, "Anh hau, có một số việc anh không thể hiểu được, mong anh đừng ép em. Hạ gia chúng ta hoàn toàn có thể nuôi dưỡng một đứa bé."

"Chuyện Tiểu Bảo anh không muốn nó bị lặp lại thêm lần nữa. Anh cho rằng em không có tư cách làm ra quyết định này! Nếu em kiên trì không nói ra người đàn ông kia là ai, anh sẽ sắp xếp người để hai giờ sau giúp em làm phẫu thuật!"

"Anh không thể làm như vậy!"

"Hạ Vân Sách, đừng thêm lần nữa khiêu chiến giới hạn của anh. Nếu em không phải là em ta, nghĩ muốn tôn trọng chuyện riêng của em, mấy ngày nay anh đều có thể đem những chuyện đó điều tra rõ ràng, sẽ không tới nơi này với lạng phí nước miếng với em đâu."

Hạ Vân Sách tức giận đến toàn thân run rẩy, khàn giọng nói: "Em không hiểu, xã hội bây giờ quan niệm cởi mở như vậy. Cô gái trẻ tuổi bình thường đều có thể chưa lập gia đình mà đã sinh con, người ta còn qua sống vô cùng tốt nữa chứ. Vậy vì sao người Hạ gia chúng ta không được, chúng ta so với bọn họ càng có năng lực và thực lực. Các anh vì sao phải quan tâm đến ánh mắt của mọi người như vậy chứ? Người ta thấy em thế nào, nhìn các anh thế nào có quan trọng đến vậy sao?"

"Làm sao em biết những cô gái chưa kết hôn mà có con sống hạnh phúc được?" Hạ Kiều Yến tỉnh táo mà nhìn cô, "Em cho rằng hoài thai chín tháng mười ngày sinh ra đứa bé thì xong rồi chắc? Không cần nuôi dưỡng, không cần giáo dục? Nỗi khổ sau lưng mấy cô đó sẽ nói cho em nghe sao?!"

"Lời của anh cũng chỉ là một loại giả thiết, em có năng lực khiến cho cuộc sống của em và con em trải qua vô cùng tốt, em cũng tin tưởng em có thể làm một người mẹ tốt mà."

"Xem ra là em hạ quyết tâm cùng anh đối nghịch?"

Hạ Vân Sách lộ ra một nụ cười tươi, giọng mềm mại nói: "Anh hai, em sẽ có cách để mọi người hiểu rõ em nhất, cũng sẽ hiểu được lựa chọn của em."

Hạ Kiều Yến thấy cô nói chuyện nhẹ nhàng hơn, sắc mặt cũng bình thường lại một chút.

Hạ Vân Sách ở trong túi áo rộng thùng thình lấy tay đề lên số điện thoại di động của Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt thấy là dãy số của Hạ Vân Sách, nhận nghe, "Vân Sách, chào em."

Đầu bên kia điện thoại một im lặng, sau đó truyền đến tiếng Hạ Vân Sách.

"Anh hai, em biết rõ quyết định lần này của em rất là tùy hứng, nhưng nhiều năm như vậy em cũng chỉ yêu có một người. Em nghĩ sau này cũng sẽ không xuất hiện trước mặt anh ấy, chúng ta cũng không có khả năng có được tương lai hai người. Hiện tại có cơ hội có thể làm cho em có được con của anh ấy, em sẽ không buông ra đâu. Nhưng là anh hai à, anh có yêu ai sao? Anh cùng Ôn Hân Mạt quen nhau vài năm, anh cũng không yêu cô ta; ngay lúc không tiếp thụ được đột nhiên xuất hiện Tiểu Bảo, anh liền bứt ra chia tay; chị dâu cứu được Tiểu Bảo, sau đó Tiểu Bảo bị chứng bệnh tự kỷ, ngoài ý muốn có thể tiếp nhận chị dâu, anh liền vì Tiểu Bảo kết hôn với chị dâu. Nếu có một chị ấy làm chuyện gì không hợp ý anh hoặc không hợp ý Tiểu Bảo, anh có phải sẽ ly hôn với chị ấy không? Anh hai, anh là thương nhân, hết thấy đều dùng ích lợi của mình làm trọng, em có thể hiểu. Nhưng anh có thể nghĩ đến cảm xúc của người khác hay không? Phụ nữ phải làm theo cuộc sống của anh, anh muốn để cho chúng ta làm gì, liền phải làm cái đó. Chỉ cần có điểm phản kháng, thì sẽ là đang gây hấn với quyền uy của anh sao?"

Hạ Kiều Yến nhàn nhạt mà nhìn Hạ Vân Sách, "Em muốn nói cái gì?"

"Bất luận là em, chị dâu, Ôn Hân Mạt đều là con rồi mà anh điều khiển, anh bây giờ hủy đi Ôn gia; sau này chị dâu không hợp ý anh nữa rồi, anh sẽ làm như thế nào đây? Cùng chị ấy ly hôn, hay vẫn là làm cho chị ấy cùng người nhà chị thân bại danh liệt?"

Tần Dĩ Duyệt không dám nghe đáp án của Hạ Kiều Yến, rất nhanh mà cúp điện thoại.

Cô để điện thoại xuống, mới phát hiện trán mình cùng lòng bàn tay đều thấm đầy mồ hôi.

Tiểu An nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, quan tâm nói: "Chị Tần, chị làm sao vậy? Có phải là không thoải mái hay không?"

"Chị không sao. Chị đi rửa mặt cái đã."

Tần Dĩ Duyệt đứng lên đi đến toilet, tạt nước lạnh lên mặt, cái lạnh khiến cô rùng mình một cái.

Sau đó ngẩng đầu nhìn lên tấm gương trên bồn rửa tay mà ngẩn người.

Đúng cái khuôn mặt này của cô, cô có chỗ nào tự tin Hạ Kiều Yến người luôn vây quanh bởi mỹ nữ sẽ có cảm giác không giống khi đối với cô chứ?

Cần phải để cho Hạ Vân Sách kích thích cô một phát, cô mới có thể tỉnh táo lại.

Tần Dĩ Duyệt động tác thô lỗ mà lau mặt, cam chịu tiếp tục làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 89: Miệng nói không cần, thân thể lại rất thành thật

Nhà xác.

Ninh Phóng vẫn còn ghép thi thể người chết ở đường ray, ánh mắt xéo qua lùm Tàn Dĩ Duyệt đang tiến đến, cách khẩu trang hỏi: "Em lại tới làm gì?"

Tàn Dĩ Duyệt không đáp hỏi ngược lại: "Anh chừng nào thì hết bận vậy?"

"Nhanh thôi. Lại tân trang thoáng một tí thì có thể đưa đi nhà tang lễ rồi."

"Ừ." Tàn Dĩ Duyệt buồn bã ừ ừ mà đáp. Ngồi xuống một bên.

Ninh Phóng liếc cô một cái, động tác trên tay nhanh hơn.

Nửa giờ sau, Ninh Phóng và Tàn Dĩ Duyệt cùng một chỗ đem thi thể đưa lên xe đưa đón của nhà tang lễ.

Nhìn xe đi xa. Ninh Phóng mới hỏi: "Làm sao vậy?"

"Trong lòng không thoải mái, muốn tìm anh tâm sự."

"Chỉ có thể trò chuyện về người chết với anh, cái này anh có kinh nghiệm đây mình."

Tàn Dĩ Duyệt: "..."

**

Ninh Phóng đem Tàn Dĩ Duyệt mang về nhà.

Chính anh ở ngoài ngoại ô có miếng đất, xây cái nhà ba tầng nhỏ, còn làm hoa viên.

Nhập liệm sư thu nhập không thấp, mọi người lúc trong việc tang lễ cũng cam lòng bỏ tiền ra. Bởi vậy Ninh Phóng cũng không thiếu tiền, đem chỗ ở quản lý không tồi.

Trong hoa viên, hoa nở được đặc biệt đẹp, xa xa có thể nghe thấy được một hồi hương hoa.

Tàn Dĩ Duyệt ngồi trong xích đu tròn ở hoa viên, cũng không muốn động đây.

Ninh Phóng liếc mắt. Mở cửa vào nhà cầm một đồng hồ ăn, hầu hạ vị tiểu tồ tông này.

Tàn Dĩ Duyệt hai mắt vô thần mà nhìn khóm hoa trước mắt, xoa mặt muốn giữ vững tinh thần. Nhưng cảm xúc trước sau không thay đổi gì.

Ninh Phóng hâm lại mấy món ăn khi nãy mua về. Bưng cốc bia cùng sữa bò. "Ăn com đi, ăn xong uống ly sữa bò. Sau đó làm sao cũng được."

"Em muốn uống bia."

"Nghĩ hay lắm."

Ninh Phóng nói xong mượn bia uống một ngụm, sau đó khiêu khích mà nhìn Tàn Dĩ Duyệt.

Tàn Dĩ Duyệt yên lặng quay đầu ăn com.

Hai người com nước xong xuôi. Ninh Phóng mới lên tiếng: "Nói đi, lại trúng gió gì rồi."

"Chỉ là đột nhiên nổi tâm tư thiếu nữ thôi. Ninh ca, anh nói xem tại sao con người nhất định phải kết hôn chứ?"

"Đâu phải. Anh chẳng phải vẫn đơn độc đây sao?"

"Anh thật sự không muốn kết hôn?"

Ninh Phóng miễn cưỡng mà nhìn cô, "Có cô gái nào nguyện ý gả cho anh? Cô ấy cảm thấy không xui, người nhà cô cũng không vui."

"Công việc này của anh có cái gì đâu, mọi người đều sẽ chết, không có nhập liệm sư cái chết có bao nhiêu buồn tẻ."

"Thôi đi cô ơi..., em cho rằng ai cũng nghĩ giống như em đó, vẫn là uống sữa bò của em đi."

Tàn Dĩ Duyệt thờ dãi, "Hôm nay cảm xúc của em có chút nát, Ninh ca đừng cười em đó."

"Không cười, em tiếp tục đi."

Tàn Dĩ Duyệt một ngụm có một ngụm không uống sữa bò, ngẫu nhiên nói chuyện phiếm vài câu với Ninh Phóng, rất buông lỏng, rất tự do.

Giống như lúc cô cùng Ninh Phóng ở chung một chỗ, lúc nào cũng như vậy.

**

Tần Dĩ Duyệt ở nhà Ninh Phóng đến chín giờ tối, mới chậm chạp mà lái xe về nhà.

Trên thực tế, cô còn không biết nên xử lý như thế nào những lời mà hôm nay cô nghe được.

Trước đó cô đã biết rõ Hạ Kiều Yên lấy cô là vì Tiểu Bảo, mấy ngày này ở chung, cô dần dần đã quên điếm này, tưởng tượng rằng có lẽ Hạ Kiều Yên cũng sẽ có điếm thích cô.

Hôm nay cô mới ý thức được rằng, Hạ Kiều Yên dựa vào cái gì sẽ thích cô.

Điều này lại để cho cô thất bại không thôi.

Nếu hôn nhân ngang hàng, cô liền xắn tay áo, đi theo Hạ Kiều Yên tranh cãi một hồi.

Nhưng hiện tại, cô thật sự cảm thấy không dám làm thế, sợ phải đảm đương một cái hậu quả khó nhằn.

Tần Dĩ Duyệt đem xe ngừng trong sân, thấy biệt thự còn giữ một ngọn đèn nhỏ.

Tần Dĩ Duyệt đi vào biệt thự, không có gì bất ngờ nhìn thấy Hạ Kiều Yên.

Hạ Kiều Yên hỏi: "Lại tăng ca sao?"

Tần Dĩ Duyệt suy tư một lát, nói: "Không có."

"Vậy sao muộn như vậy em mới về?"

"Thỏ hào, em muốn cùng anh nói chuyện."

Hạ Kiều Yên nghi hoặc mà nhìn về phía cô, ánh mắt đen như hắc thạch tràn đầy nghi vấn.

Anh chỉ vào ghế sofa bên cạnh, "Ngồi đi."

Tần Dĩ Duyệt ngồi vào ghế sofa, sắp xếp lại từ ngữ trong đầu, nói: "Chúng ta có thể không ngủ chung một chỗ nữa được không?"

"Vì sao?"

"Em sẽ không được tự nhiên."

Hạ Kiều Yên im lặng một lát, biết nguyên nhân đại khái là gì rồi, "Buổi chiều Vân Sách điện thoại cho em rồi sao?"

Tần Dĩ Duyệt không có phủ nhận, nói: "Chúng ta dù gì cũng không giống nhau. Bất luận trước đây bởi vì nguyên nhân gì, cũng đã có cái hôn nhân này rồi. Ở trong cuộc hôn nhân này, em cũng không phải không nhận được gì. Anh và người nhà anh cho em và bố mẹ em tràn đầy sự tôn trọng, bọn em bởi vì thân phận của anh cũng có không ít lợi, cũng giảm bớt nguy cơ của em, em rất cảm ơn anh. Nhưng ở trong lòng em, em kỳ thật càng hi vọng nó không phải là mối quan hệ có lợi ích. Điếm này có thể là do em ảo tưởng ra rồi."

Hạ Kiều Yên đối với cô ngôn này thật sự không cách nào, dám đem toàn bộ lời này nói ra.

Loại người như cô mà làm kinh doanh, tuyệt đối có thể đền chết.

"Em yêu anh rồi?"

Tần Dĩ Duyệt nghiêng đầu nghĩ nghĩ, "Em cũng nghĩ là có chút giống vậy. Quan hệ của chúng ta vừa mới bắt đầu đã không đúng, nếu em yêu anh, em sẽ rất thê lương đó. Thỏ hào, nếu anh cũng không có việc gì thì đừng có mỗi ngày ở trước mặt em lắc lư nữa, trái tim nhỏ của em chịu không được."

Hạ Kiều Yên im lặng mà liếc mắt, anh đây là lần đầu tiên bị người ta thổ lộ cứ như bị đút 500 con ruồi.

Vốn muốn nói vài lời hung ác, nhưng nhìn thấy con mắt sáng đầy sao của cô ngôn kia, lại nuốt hết xuống.

Tần Dĩ Duyệt thấy Hạ Kiều Yên không nói chuyện, lại tiếp tục nói: "Nếu không em mỗi ngày ngủ dưới đây? Thỏ hào, em chỉ có thể lùi đến một bước này thôi, nếu anh lại không đồng ý, thời gian này em sẽ không có cách nào trôi qua."

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt cũng không đợi Hạ Kiều Yên nói thêm gì nữa, mang theo túi phui đi bụi đất rồi chạy lên lầu.

Lúc Hạ Kiều Yên lên lầu, Tần Dĩ Duyệt đã đem gối cùng chăn bông của cô chuyển hết xuống dưới mặt đất, người cũng lăn vào đó.

Hạ Kiều Yên đá đá cô, đại khái là chỗ mộng, "Không tắm sao?"

"Ban ngày ở ký túc xá bệnh viện tắm rồi. Đứng rồi, bình thường em có thể ngủ dưới đất, nhưng đến lúc đi cả đến thăm làm phiền anh đem giường nhường cho em."

"Nếu anh không cho thì sao?"

"Anh có yêu thương đồng loại không vậy? Lúc phụ nữ bị đi cả đến thăm, thân thể rất dễ dàng bị cảm lạnh. Nếu anh không cho em giường ngủ, em già rồi rất dễ bị đau thắt lưng đó."

"Không cho!" Hạ Kiều Yến ném hai chữ rồi đứng đưa hai cái chân dài đi vào phòng tắm đánh răng.

Tần Dĩ Duyệt nhìn cái bóng lưng cao ráo kia, có loại xúc động muốn vung nắm đấm.

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt mở mắt ra, ngạc nhiên phát hiện mình rõ ràng tỉnh dậy ở trên giường.

Cô véo véo chính mình, phát hiện cô cũng không có nằm mơ.

Hạ Kiều Yến giống như cười mà không phải cười nhìn cô, "Bác sĩ Tần, em đang tính toán cái gì đây? Trong miệng nói không cần, nhưng thân thể lại rất thành thật, nhỉ?"

"Thành thật cái gì chứ, em chỉ là không có thói quen ngã ra đất ngủ mà thôi, lần sau cũng sẽ không như vậy." Tần Dĩ Duyệt xấu hổ muốn chết, xám xịt mà nhắc chân xuống giường đi toilet rửa mặt.

**

Liên tiếp vài ngày, Tần Dĩ Duyệt buổi tối ngủ dưới đất, buổi sáng liền tỉnh dậy ở trên giường.

Vì vậy, cô mỗi ngày đều bị Hạ Kiều Yến khinh bỉ.

Đến nỗi cô cho là mình buổi tối ngủ bị mộng du, khiến cho cô kinh hãi, lạnh người vài ngày, chỉ sợ ngày nào đó cô ngủ rồi trực tiếp nhào tới Hạ Kiều Yến.

Khi đó, cô có bao nhiêu mất mặt.

Buổi tối thứ sáu, lúc đi ngủ, Tần Dĩ Duyệt cố ý dưỡng đủ tinh thần, tiến trong chăn bông giả bộ ngủ.

Hạ Kiều Yến ở phòng sách bận rộn đến mười một giờ đêm, lúc trở về phòng nhìn thấy cô ngốc đã bọc mình thành cái nhộng, ngủ thật là ngon.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chúng ta tốt xấu gì cũng là vợ chồng

Hạ Kiều Yến đi đến bên giường, ngồi xồm xuống, thò tay chọc chọc đôi má núc ních mềm mại của cô.

Cái cảm giác mềm mại, ấm áp đó khiến cho anh yêu thích không muốn buông tay.

Cô ngốc này đôi khi không có chút xú nào liên quan đến tính trẻ con, hoạt bát, nhưng ở chung càng lâu, lại càng có thể thấy được tính khí trẻ con đó, tuy là không dễ xuất hiện.

Hạ Kiều Yến sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn ấm áp dễ chịu của cô một lúc lâu, sau đó xoay người ôm cô cùng cả chăn lên.

Đang muốn đặt tới trên giường, Tần Dĩ Duyệt liền mở mắt. Khẽ nói: "Em biết ngay việc tốt này là anh làm mà! Mỗi ngày còn dám vu oan em!"

Hạ Kiều Yến bị âm thanh đột nhiên xuất hiện của cô dọa cho, tay liền buông lỏng ra.

Cả người Tần Dĩ Duyệt cùng chăn đều bị ném đến trên mặt đất.

Tuy không đau, nhưng lại bị dọa sợ.

Cô bọc trong chăn, cả người nhảy dựng lên.

Không ngờ, lúc nhảy lên, chưa có suy nghĩ đến nơi đặt chân, đã trực tiếp dẫm vào mu bàn chân của Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến đau đến hít vào một hơi.

Tần Dĩ Duyệt nghe được tiếng hít vào của anh, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương, muốn lui ra phía sau, miễn cho lại dẫm anh lần nữa.

Kết quả, gấp gấp tạo nên sai lầm.

Khi lui ra phía sau, dưới chân bị vướng cái chân, cả người không chế không nổi ngược lại hướng tới chỗ Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến theo bản năng mà giờ tay ôm lấy cô ngực bị bọc tròn vo.

Hai người song song ngã xuống đất.

Lúc ngã ở trên mặt thảm, Hạ Kiều Yến trừng mắt trước hoa văn đơn giản của trần nhà.

Anh tỏ ra không hiểu, tại sao lúc ở cùng một chỗ với cô ngực này, làm chuyện gì cũng có phần ngu ngốc nhỉ?

Tần Dĩ Duyệt đem mặt chôn ở trong chăn bông trước ngực Hạ Kiều Yến, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Hạ Kiều Yến.

Lần này chơi lớn rồi.

Bao mắt mặt.

Cô thiệt tình không còn mặt mũi nhìn Hạ Kiều Yến nữa.

Vừa nghĩ tới cái ánh mắt cười như không cười đó, cô đã cảm thấy cuộc sống cô không thể nào tốt được nữa rồi.

Cô tại sao chỉ mất mặt trước mặt Hạ Kiều Yến chứ?

Hạ Kiều Yến đầu óc trống rỗng chỉ trong chốc lát, sau đó nhìn cô ngực trên người mình một chút ý định đứng lên cũng không có.

Giờ tay vỗ vỗ không biết là chỗ mông hay là lưng của cô, buồn cười nói: "Ngại thật xấu hổ chết người ta rồi đó?"

"Có thể không nói toạc ra không?" Tần Dĩ Duyệt rầu rĩ nói, đôi má ngày càng nóng.

"Tranh thủ thời gian đứng lên, em muốn ngực cả đêm như vậy, anh sẽ không vui đâu."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Tần Dĩ Duyệt ở trong chăn bông giấy dựa muốn ngồi dậy.

Nguyên nhân ngã xuống là do vấp chăn, nên khi đứng lên có chút cảm giác bó tay bó chân, làm thế nào cũng không đứng dậy được.

Càng không đứng dậy được, cô lại càng gấp, càng "hăng hái" mà xát trên người Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến cắn răng, khàn giọng nói: "Đừng nhúc nhích."

Tần Dĩ Duyệt ngẩn người, khuôn mặt nóng muốn bỏng, vô tội mà nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến bị khuôn mặt đỏ bừng cùng ánh mắt lập lòe tâm viên ý mã*, ở trong lòng nguyên rủa một tiếng.

*Tâm viên ý mã: tâm nhảy nhót như khi, ý nghĩ lộn lộn như ngựa.

"Em ngoan ngoan ngồi đừng lộn xộn nữa."

"Ah nha." Tần Dĩ Duyệt gật đầu.

Cách chăn bông cũng có thể cảm giác được thân thể Hạ Kiều Yến đã có chút biến hóa xảy ra, dọa cô một cử động cũng không dám làm.

Hạ Kiều Yến nửa ngồi dậy, một lần nữa ôm cả cô cùng chăn bông mà đặt tới trên giường.

Nhưng sau đó xoay người đi đến toilet.

Tần Dĩ Duyệt trừng mắt nhìn, "Thỏ hào, thật xin lỗi nha."

"Muốn giúp anh dập lửa?"

"Không muốn." Tần Dĩ Duyệt nói xong lập tức kéo chăn lên, đem mình bọc lại cực kỳ chặt chẽ.

Hạ Kiều Yên buồn cười mà nhìn động tác của cô, đi đến toilet tắm nước lạnh.

Tần Dĩ Duyệt nghe được tiếng cửa đóng lại, lúc này mới nhô đầu ra.

Tần Dĩ Duyệt vừa nghĩ tới cảnh xấu hổ khi nãy, trên mặt lại một hồi nóng đỏ.

Một lúc lâu sau, cửa phòng mới bị mở ra.

Tần Dĩ Duyệt vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Hạ Kiều Yên đi đến bên giường buồn cười nhìn cô, nói ra: "Đừng giả bộ ngủ, có việc thương lượng với em."

Tần Dĩ Duyệt trong lòng giật mình, rất nhanh mở to mắt, chỉ sợ Hạ Kiều Yên nói đến quan hệ của hai người thôi.

Hạ Kiều Yên nhìn cô có chút khản trương, cố ý nói ra: "Em nói xem chúng ta có phải càng nên tiến đến một bước gì đó hay không, nếu không thì giấy kết hôn cũng trở nên vô ích rồi, hai quyền chúng nhận cộng lại tốt xấu gì cũng hơn mười tám đồng tiền mà."

Tần Dĩ Duyệt về mặt 囧囧 nhìn anh, "Với tư cách là một thổ hào, anh cả ngày nghĩ đến mười tám đồng tiền, phù hợp sao?"

"Đó là do em chưa thấy qua thổ hào keo kiệt."

Tần Dĩ Duyệt da mặt co rút, "Trong ví em có tiền, trả cho anh."

"Anh chỉ muốn em."

Tần Dĩ Duyệt nghiêng mắt nhìn anh, con mắt trắng đen rõ ràng, vào lúc này lộ ra dị thường linh động, đem cả người càng thêm có sức sống, vô cùng nổi bật, khẽ nói: "Em từ chối."

Hạ Kiều Yên nghiêng người vuốt vuốt đầu xù cô, "Được rồi, không kích thích em nữa. Anh muốn cùng em nói chuyện đi học của Tiểu Bảo."

Tần Dĩ Duyệt âm thầm nhẹ nhàng thở ra, "Anh đã nói chuyện với thằng bé chưa?"

"Rồi, nó không còn ghét trường học như trước nữa."

"Vậy cho Tiểu Bảo học tiểu học bình thường là trường quý tộc?"

"Trường quý tộc thì chương trình học chuyên nghiệp hơn một tí, học sinh ít, thầy giáo nhiều, thích hợp với nó hơn."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, "Thằng bé hiện tại cũng đã học được một vài thứ rồi, rất nhiều trường bình thường học cũng sẽ không dạy được gì, với cả để cho Tiểu Bảo một lần nữa học với mấy đứa trẻ cùng tuổi mấy nội dung thằng bé đã nắm giữ từ lâu, quả thật có chút lãng phí thời gian."

"Đúng vậy. Tuổi nó hiện tại vốn cũng không nhiều kiên nhẫn, nếu lại để cho nó cả ngày học những nội dung lặp đi lặp lại đó, rất dễ dàng khiến nó mất đi kiên nhẫn, không phối hợp với thầy giáo dạy học. Anh mấy ngày nay cùng trường học bên kia nói chuyện rồi, quyết định để cho nó trực tiếp lên lớp một."

"Năm tuổi lên lớp một?"

"Đúng, trình độ Tiểu Bảo không có bất cứ vấn đề gì, mặt khác người dạy học lớp một đó là một cô giáo vô cùng nổi danh. Có hơn ba mươi năm kinh nghiệm dạy học, ở phương diện này cô ấy rất chuyên nghiệp, cũng rất có năng lực tương tác."

"Khi nào dẫn Tiểu Bảo gặp?"

"Ngày mai là cuối tuần, anh định dẫn nó với em cùng đi gặp."

"Được."

Hạ Kiều Yên nhìn ngũ quan tinh xảo xinh xắn, rất làm cho người ta yêu mến của cô, đưa tay sờ sờ mặt cô.

Tần Dĩ Duyệt nghi hoặc nhìn anh, không biết nên bày biểu cảm gì cho đúng.

Hạ Kiều Yên thu tay lại, nói: "Không có em, Tiểu Bảo không có khả năng nhanh như vậy mà đáp ứng đi đến trường."

Tần Dĩ Duyệt hắc hắc mà cười hai tiếng, "Ai kêu em người gặp người thích, hoa gặp hoa nở chứ."

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt dậy thật sớm, cùng Xa Luân và Tiểu Bảo chạy hai vòng quanh biệt thự, nhìn núi rừng xanh um tươi tốt, tâm tình đặc biệt khoan khoái dễ chịu.

Cô không có hình tượng đuổi lưng một cái, Tiểu Bảo cũng học bộ dáng của cô, đuổi lưng một cái.

Tần Dĩ Duyệt cười chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc, "Con trai, chờ gặp cô giáo có khăn trương không nào?"

Tiểu Bảo lắc đầu.

"Nhưng mà mẹ rất khăn trương, mẹ vẫn rất là lo lắng, con sẽ bị bạn nữ cùng lớp lừa đi mất thôi."

"Không đâu." Tiểu Bảo nhẹ nói.

Sau đó ở trong lòng bổ sung thêm, "Loại sinh vật gọi là phụ nữ, con chỉ thích mẹ thôi."

Tần Dĩ Duyệt nghe được nhóc nói chuyện, vui đến con mắt cũng cong cong cười, nắm tay thịt của nhóc, đi sau lưng Xa Luân tiến vào biệt thự.

Hạ Kiều Yên đã mặc âu phục ngồi ở trước bàn ăn xem tin tức tài chính và kinh tế rồi.

Tần Dĩ Duyệt nheo nheo tay Tiểu Bảo tay, "Chào baba đi nào."

Tiểu Bảo ngoan ngoãn kêu lên: "Chào buổi sáng, baba."

"Chào buổi sáng. Đi rửa mặt đi, rồi tới đây dùng cơm."

Một lớn một nhỏ ngoan ngoãn tiến phòng bếp rửa sạch mặt, phân biệt nhau ngồi ở chỗ trước giờ đã từng chỗ ngồi, rồi sau đó liền như gió cuốn tiêu diệt hết bữa sáng phong phú.

Hạ Kiều Yên im lặng nhìn một lớn một nhỏ, phát hiện động tác ăn cơm của hai người càng lúc càng giống nhau.

Anh thật sợ một con hàng ăn nhiều sẽ mang thêm một con hàng ăn quà vặt đến.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Tiểu Bảo muốn đi học

Tiểu học Thần Hi* cách chỗ các cô không xa, lái xe 20 phút là đến.

*Thần Hi: Tia nắng ban mai.

Đường từ biệt thự tới trường học căn bản sẽ không xuất hiện tình huống kẹt xe.

Dù sao bên này đều là nhà ở cao cấp, nơi ở và người ở mật độ đều không giống như mấy căn nhà lớn bình thường được.

Trường học chiếm diện tích rất rộng, sáu cấp ba mươi lớp, chiếm 300 mẫu đất, còn không tính trường học nhận thầu núi rừng cùng vườn trái cây các thứ.

Nếu đem những này cũng đếm vào, trường học chiếm diện tích hơn ngàn mẫu rồi.

Hôm nay là cuối tuần, trong trường không có bao nhiêu người.

Mấy người Tần Dĩ Duyệt trực tiếp đi khu làm việc của thầy cô giáo.

Một cô giáo hơn năm mươi tuổi, tươi cười chân thành chờ ở lầu một của khu làm việc.

Nhìn thấy mấy người Tần Dĩ Duyệt đi tới. Cười tủm tỉm mà hướng phía trước đi hai bước, chủ động giơ tay cùng Tiểu Bảo bắt tay, cười nói: "Xin hỏi đây là bạn học Hạ Duy Phi sao? Thật vui mừng khi nhìn thấy con."

Tiểu Bảo nhìn bàn tay giơ trước mặt mình, một lúc lâu sau mới chân chò giơ tay nắm chặt lại.

"Cô tên Lê Oái, trong tương lai sẽ là chủ nhiệm lớp con, hi vọng chúng ta có thể sáng tạo ra một khoản thời gian thật hoàn mỹ để có thể nhớ lại."

Tiểu Bảo gật đầu, ý muốn giao tiếp không phải rất mãnh liệt.

Nhưng ba người lớn cũng không nóng nảy.

Lê Oái gặp qua rất nhiều đứa trẻ, cô cũng không cảm thấy tình huống Tiểu Bảo như vậy có bao nhiêu kỳ quái, mỗi đứa bé đều có nơi khác người mà.

Chỉ cần nguyện ý tiếp nhận người khác, hết thấy đều có thể giải quyết.

"Kể tiếp, tôi mang mấy vị làm quen một chút khung cảnh trường học. Trường học chiếm diện tích rất lớn. Phương tiện cũng rất đầy đủ. Mỗi đứa bé đều có ký túc xá, thứ hai đến thứ sáu giữa trưa các bé đều ở lại trong túc xá. Buổi tối có thể để xe của trường hoặc phụ huynh đưa về nhà."

Lê Oái mang ba người đi vào khu vực phân bố một loạt phòng ốc được trang trí bằng những thước phim hoạt hình.

"Đây là khu ký túc xá của bọn nhỏ, đồ dùng thiết yếu đều có hết. Có thể nhìn thử xem cần thêm thứ gì nữa không."

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới trong trường học còn có ký túc xá.

Cô vừa nghĩ tới Tiểu Bảo sẽ phải cùng người khác ở chung một chỗ, cô không khỏi có chút lo lắng.

Nhưng thấy Tiểu Bảo không có biểu hiện kinh ngạc, nên cũng hơi thả lỏng trong lòng một chút.

"Khu ký túc xá của sáu cấp đều được tách ra. Khu ký túc xá lớp một chỉ có lầu một, giảm xuống mức độ thấp nhất tránh cho bọn nhỏ trèo cao bị thương." Lê Oái làm hết phận sự giải thích.

Khu ký túc xá trang trí ở bên trong rất giống phim hoạt hình, thoát nhìn đặc biệt đáng yêu.

Lê Oái mang các cô đi đến một căn phòng trong đó, đẩy cửa ra.

Bên trong không quá lớn, có hai giường phim hoạt hình cùng một cái phòng vệ sinh.

Ngăn tủ, rương, dép lê, chăn, mền cái gì cũng đều là hai phần, hiển nhiên là hai đứa trẻ con ở một ký túc xá.

Lê Oái giới thiệu nói: "Cửa ký túc xá phần trên là thủy tinh, có thể nhìn thấy được tình hình bên trong, hơn nữa cửa ký túc xá sẽ không khóa trong, bên ngoài tùy thời có thể mở ra. Lúc bọn nhỏ không lên lớp, cũng có thể ở chỗ này nghỉ ngơi. Khu ký túc xá có thầy cô giáo chuyên môn quản lý. Còn lắp đặt cameras, bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy cử động của bọn nhỏ, bảo đảm an toàn hết mức có thể."

Tiểu Bảo ánh mắt dừng ở trên cái giường in phim hoạt hình, đi qua sau đó ngồi lên.

Tần Dĩ Duyệt cũng cùng nhóc ngồi ở lên, cười hỏi: "Con trai, thích không?"

Tiểu Bảo có chút thẹn thùng mà gật đầu.

...

Lê Oái lại dẫn ba người đi nhiều nơi khác, nhìn khu dạy học, bậc thang phòng học, phòng thể dục cùng với nơi giải trí của bọn nhỏ.

Không hề nghi ngờ, ở đây phương tiện vô cùng chuyên nghiệp, hoàn cảnh cũng rất tốt, có thể ở chỗ này đi học là chuyện rất tốt.

Tần Dĩ Duyệt lúc này phát hiện ra, những đứa trẻ bình thường bọn cô cùng bọn trẻ trường quý tộc có bao nhiêu chênh lệch, ngay từ đầu đã thua ở vạch xuất phát rồi.

Sau khi mang Tiểu Bảo đi quanh trường một lần, Lê Oái rời đi, để cho các cô tự mình dạo chơi.

Cả nhà ba người liền vòng quanh trường học đi thêm một vòng, cùng Tiểu Bảo, Xa Luân ở trong sân chơi hơn một giờ.

Cho đến lúc điện thoại Tần Dĩ Duyệt vang lên, bọn họ mới quyết định về nhà.

Tần Dĩ Duyệt nhận điện thoại "Alô, mẹ."

"Con có bận cái gì không? Nếu không có việc gì thì trở về nhà một chuyến."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Trở về nói sau."

"Con lập tức đi qua." Tần Dĩ Duyệt cúp điện thoại, nói: "Thỏ hào, em phải về nhà một chuyến, mẹ giống như có việc muốn nói."

"Anh đưa em đi qua."

"Không cần, mẹ của em lúc tâm tình không tốt thì anh cùng Tiểu Bảo vẫn là đừng đi đến trước mặt bà, miễn cho có hòa nhưng phát không được, đem mình nghen ra bệnh mất."

**

Tần Dĩ Duyệt một đường nhanh như điện chớp mà lái xe quay về nhà.

Vừa đến thang máy, đã nhìn thấy cửa lớn nhà mình khép hờ, bên trong còn có âm thanh cãi lộn kịch liệt.

Thanh âm kia là của mẹ cô.

"Mấy người không muốn thấy Nhã Nhĩ sống tốt, có phải hay không? Nhã Nhĩ bằng năng lực chính mình có thể tiến vào tập đoàn Hạ thị, kết quả tại đó không tới mấy tháng, hiện tại sắp bị sa thải. Năng lực công tác của Nhã Nhĩ tất cả mọi người đều rõ như ban ngày. Mấy người sờ thử lương tâm của mình xem, mấy người ở phía sau đến cùng là sắm vai nhân vật gì?"

Lạc Minh Mị lạnh nhạt nói: "Ý cô là tôi ở sau lưng nói xấu con gái bảo bối của cô, khiến cho tập đoàn Hạ thị sa thải con bé sao? Tôi có lý do làm vậy chắc?"

"Lý do? Mấy người không phải là sợ Nhã Nhĩ biểu hiện quá mức ưu tú, đoạt đi danh tiếng của con gái mấy người sao? Chuyện Tần Dĩ Duyệt năm đó vì Chu Tử Dương làm những gì, mấy người không phải là sợ chuyện này truyền đến tai Hạ Kiều Yến, Tần Dĩ Duyệt sẽ bị đuổi ra khỏi cửa sao?!"

Lạc Minh Mị tức đến toàn thân run rẩy, cũng không có ý định cho đối phương mặt mũi, "Các cô thật đúng là có thể để trên mặt mình dát vàng rồi, đoạt đi danh tiếng của Tiểu Duyệt? Cô muốn đoạt như thế nào đây? Tôi nhìn ra là các cô muốn vị trí Hạ phu nhân nhỉ? Kiều Yến ở trên thương trường nhiều năm như vậy, cái dạng phụ nữ gì mà nó chưa thấy qua, nó chỉ cười con gái của tôi, cái này còn không phải nói rõ cái gì sao? Là nó đối với những người phụ nữ trên thương trường kia căn bản không có hứng thú. Điểm này còn muốn tôi nói rõ nữa à? Trước khi con gái tôi xuất hiện, các cô đã nghe qua chút xiu chuyện xấu nào của Hạ Kiều Yến chưa? Các cô cùng nó cả ngày muốn những đường ngang ngõ tắt này, còn không bằng cố gắng làm tốt chuyện bốn phận chính mình đi."

Lạc Minh Mị nói xong, nghiêng nghiêng liếc nhìn Lạc Nhã Nhĩ đang ngồi ở trên ghế sofa, "Tôi không muốn nghiên cứu thảo luận với cô việc cô đang làm là đúng hay không đúng, nhưng có một điểm đúng, đó là cô so với phần lớn cô gái đều ưu tú hơn. Nhưng cô cho rằng bằng vào chút ưu tú đó của cô có thể đi vào trong mắt Hạ Kiều Yến, vậy thì cô sai rồi. Nó những năm này gặp được phụ nữ ưu tú giỏi giang còn thiếu sao? Cô lại dựa vào cái gì khiến cho ánh mắt của nó dừng ở trên người của cô đây? Cô cùng ba mẹ cô hiện tại làm những chuyện như vậy, trong mắt của tôi là đối phong bại tục, hết sức vô liêm sỉ. Tôi thật sự không nghĩ ra vì sao cô lại ở trước mặt anh rể cô tích cực tạo cảm giác, như vậy nó cho cô được cái gì? Cô cảm thấy, đem Tiểu Duyệt đá đi rồi, cô có thể thượng vị sao?"

Hai câu nói cuối cùng của Lạc Minh Mị đã rất không khách khí, ánh mắt cũng thập phần lạnh như băng.

Lạc Nhã Nhĩ bị bà nhìn đến giật mình, ánh mắt có chút lập lòe.

Tần Dĩ Duyệt nghe được mấy lời mẹ cô nói cũng không khỏi giật mình.

Lạc Nhã Nhĩ coi trọng Hạ Kiều Yến?

Cái gì thế này?

Cô còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe mẹ quát một tiếng lớn, "Lạc Minh Mị, cô dựa vào cái gì mà dám vu hãm con gái của tôi? Cô có biết những lời cô vừa nói có bao nhiêu sỉ nhục người khác không?"

"Tôi sỉ nhục cô ta? Tôi có rãnh rỗi như vậy sao? Trước đây tôi cho rằng có mấy lời không cần phải nói trắng ra, nhưng tôi nhận ra nếu nói không rõ, các cô căn bản không thể tự cảm giác được. Hiện tại tôi sẽ đem từ từ nói trước, Kiều Yến là chồng Tiểu Duyệt, hi vọng các cô có thể nhớ kỹ điểm này. Cho nên đừng suy nghĩ mấy điều xấu hổ này nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Lật mặt

Tần Dĩ Duyệt âm thầm bội phục tinh thần vạch mặt không ngán gì hết của mẹ mình.

Mẹ cô tức đến cả người run rẩy, ném túi muốn cầu Lạc Minh Mị.

Tần Dĩ Duyệt thấy thế đẩy mạnh cửa đi vào.

Cửa bị đập mạnh vào vách tường, tiếng vang rất to, đỉnh tai nhức óc, khiến cho ba người trong phòng bị dọa sợ.

Tần Dĩ Duyệt trước ánh mắt soi mói, đi tới bên người Lạc Minh Mị, nói: "Mẹ, Nhã Nhĩ. Tất cả mọi người là người một nhà, mọi người tới nhà chúng tôi, thì sẽ là khách. Có mấy lời mẹ tôi nói có hơi khó nghe một tí. Nhưng nếu như mọi người không đem bà ấy chọc giận, thì bà sẽ không nói những lời khó nghe này đâu. Mặt khác, chạy đến địa bàn người khác đánh nhau hoặc là cãi nhau, là một chuyện vô cùng không sáng suốt. Hơn nữa tôi cũng muốn nghe xem hai người rốt cuộc là vì cái gì tới? Và công ty bất động sản dưới trướng tập đoàn Hạ Thị mấy ngày hôm trước gây ra chuyện, có phải là có Nhã Nhĩ cô tham gia vào không?"

Lạc Nhã Nhĩ lạnh lùng nói: "Chị không phải đã biết rồi sao?"

"Trước mắt còn chưa có ai nói với tôi rốt cuộc là tình huống như thế nào. Tôi chỉ có thể cho rằng cô muốn ở trong giai đoạn thực tập tranh thủ biểu hiện tốt một chút, để có thể làm nhân viên chính thức thôi."

"Tần Dĩ Duyệt. Cô không biết là sắc mặt cô hiện tại có bao nhiêu giả tạo sao?"

"Được, vậy không nói cái này. Chúng ta nói nói chuyện hiện tại đi, hai người tới nhà của tôi quậy phá một hồi mục đích là cái gì?"

Trên mặt mẹ cô và Lạc Nhã Nhĩ là một hồi xấu hổ.

Mẹ bắt năn nói: "Các cô oan ức con gái của tôi, thì tôi không thể tới lấy công đạo hay sao?"

"Chỗ nào oan ức vậy? Làm sai thì phải gánh chịu trách nhiệm. Cái này có gì không đúng? Có phải hai người cho rằng tôi gả vào Hạ gia rồi. Thì các người làm bất cứ chuyện gì, tôi sẽ gánh vác thay hay sao? Tại sao lại không suy nghĩ thật kỹ, những chuyện các người làm sẽ để cho tôi ở trong thế khó xử như thế nào, tập đoàn Hạ Thị vốn đã không có họ hàng hay người nhà Hạ gia làm ở trong đó rồi. Bọn họ đã không muốn chế tạo một gia tộc mang tính chất xí nghiệp, Nhã Nhĩ vào đó làm đã là bọn họ cho chúng ta thái độ ôn hòa của một vị thông gia. Những lời này, tôi và mẹ tôi trước đó cũng đã nói qua rồi. Hiện tại xảy ra chuyện, các người lại cho rằng tôi ở sau lưng rảnh rồi nói mấy lời ong ve vò vè này. Chuyện này rốt cuộc là thế nào, trong lòng các người cũng hiểu mà. Đến tột cùng là làm việc sai lầm. Hay là chúng tôi ở sau lưng làm mờ ám, điểm này tôi nghĩ lòng dạ các người đều biết rõ, không cần tôi hay là mẹ tôi lại nói thêm lần nữa nhỉ?"

"Tần Dĩ Duyệt, cô đến bây giờ vẫn còn nói mấy châm chọc này!" Lạc Nhã Nhĩ ánh mắt đầy chán ghét.

Tần Dĩ Duyệt bình tĩnh nhìn cô ta, "Những thứ khác tôi không muốn nói, các người cũng đi thôi. Nếu thật sự vạch mặt ra, đối với đôi bên đều không tốt."

Mặt Lạc Nhã Nhĩ cùng mẹ cô ta lúc trắng lúc xanh, cuối cùng tức giận bất bình rồi đi.

Tần Dĩ Duyệt rót cho Lạc Minh Mị một ly nước ấm, "Mẹ, uống nước cái đã."

Lạc Minh Mị vượt vượt huyết Thái Dương đang khó chịu, nói giọng khàn khàn: "Mẹ cũng không rõ, cậu con làm sao lại có thể dạy được đứa con như vậy? Con chắc cũng không biết, lúc lễ mừng năm mới về nhà bà ngoại con, thấy được trên điện thoại di động của Nhã Nhĩ toàn là những nội dung tin tức liên quan đến Kiều Yên, trong lòng có bao nhiêu khó chịu, con bé làm sao lại có thể vừa ý chồng con được chứ?"

Tần Dĩ Duyệt vỗ vỗ lưng bà, "Mẹ đừng nóng giận, vừa ý chồng con có rất nhiều người Cái này thì có cái gì để mà tức giận đâu chứ?"

"Ý gì đây? Khoe khoang sao?" Lạc Minh Mị tức giận mà lườm cô một cái.

"Cũng không phải là nên khoe khoang sao? Nói như thế nào thì chồng con cũng là người đàn ông trong một triệu người mới tìm được một người, không bắt ngờ lắm khi có người muốn theo đuổi anh ấy đâu." Tần Dĩ Duyệt dừng lại một chút, hỏi: "Mẹ, mẹ chỉ vì vậy mà tức giận?"

"Đương nhiên không phải. Còn không phải là do bị bọn họ chọc tức đến nói lời đuổi đi sao, nói đến nước này rồi, trải qua chuyện hôm nay nữa, chúng ta sau này cũng không cần quay về nhà bà ngoại đâu."

"Chuyện này cũng không nghiêm trọng như vậy. Có một số người mẹ không mắng hấn, hấn sau này chuyện gì cũng có thể làm được. Kiều Yên trước đó đã nói với con, anh ấy nói hành động của Nhã Nhĩ có chút không thoả đáng nên tạo thành ảnh hưởng nhất định cho công ty, nhưng mấy ngày nay con bận quá, nên cũng không có lo lắng hỏi mấy chuyện này. Nhã Nhĩ bên đó rốt cuộc là tình huống như thế nào ạ?"

"Mẹ cũng chỉ nghe được một chút, là nghe bố con nói. Hiện tại ông ấy phụ trách chính là cái kia hạng mục bản thiết kế đã tiến hành đến khâu cuối cùng, hợp tác khai thác chính là công ty bất động sản dưới trướng tập đoàn Hạ Thị đó. Vốn cái hạng mục đó là đến tận tháng tư mới khởi công, hiện tại đang trong thời gian chủ xí nghiệp sắp xếp công tác, cho bọn họ một tháng để dọn nhà, kết quả Nhã Nhĩ kiên trì muốn đi phụ trách chuyện này, còn để cho người đã thương chủ xí nghiệp khu nhà đó nữa. Hiện tại chủ xí nghiệp chiếm lý, kéo dài chuyện này ra. Thêm một ngày, tập đoàn Hạ Thị bên kia phải đáp lại một ngày tiền. Công ty bên đó tìm Nhã Nhĩ nói chuyện, cô ta lại cho rằng đó là do con cho người làm vậy đấy, nghĩ là không muốn làm cho cô ta ở lại Hạ Thị tập đoàn công tác, còn để cho bà ngoại làm tư tưởng cho mẹ nữa chứ. Mẹ không đồng ý, bọn họ liền một ngày điện không biết bao nhiêu cuộc tới gây sự. Hôm nay sáng sớm đã chạy tới chặn ở cửa nhà, bọn họ đúng là càng ngày càng vô liêm sỉ rồi. Mẹ dứt khoát mắng duy nhất một lần là đủ, để cho bọn họ trong thời gian này cũng không dám chọc mẹ nữa."

Tần Dĩ Duyệt xoa mặt, nói: "Mẹ, nói cho cùng chuyện này con cũng có chỗ không đúng. Lúc ấy Nhã Nhi đi phỏng vấn ở Hạ Thị, con cũng biết đến, nhưng con không nghĩ sâu như vậy. Nếu lúc ấy con nghĩ kỹ một chút, trực tiếp khuyên nhủ cô ta từ bỏ, có lẽ sẽ không tạo thành kết quả hiện tại, bà ngoại bên đó chúng ta cũng có cái nói rõ."

"Chuyện đã đến một bước này, cũng đừng nghĩ ai đúng ai sai nữa. Chỉ là tư duy của bà ngoại con cùng mấy người trong nhà đó, khiến mẹ thật sự rất muốn quỳ. Bọn họ theo thói quen đem tất cả sai lầm đều đổ lên trên người người khác, mặc dù là chúng ta lại có lý, con cũng không cách nào xoay chuyển được tư tưởng kia của bọn họ đâu, cho nên bọn họ thích nghĩ như thế nào thì nghĩ như thế đó. Mấy năm này chúng ta phụ cấp tiền cho bọn họ đã không ít rồi, tuy vậy cũng chả nhận được cảm kích bọn họ, ngược lại càng ngày tệ hại hơn. Bố con là bị mẹ liên lụy, nếu không điều kiện của nhà của chúng ta còn có thể tốt hơn bây giờ biết bao nhiêu. Đây cũng chính là vì sao mẹ kiên trì, không cho họ hàng tiếp xúc con rề quá nhiều, tiếp xúc quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của con và nó. Hơn nữa, người nó lấy chính là con, không phải là họ hàng thân thích nhà chúng ta."

Tần Dĩ Duyệt đau lòng mà sờ lên tay Lạc Minh Mị, "Mẹ, cảm ơn mẹ đã suy nghĩ vì con. Những chuyện đắc tội với người khác, sau này hãy để cho con làm, mẹ cùng cậu, bà ngoại là thân nhân, không nên trực tiếp ra mặt. Bọn họ đối với con mà nói chỉ là thân thích, con nói lời quá đáng, bọn họ mặc dù sẽ tức giận, nhưng cũng sẽ không đem đến đầu mẹ mà xả đâu."

Lạc Minh Mị tức giận trừng mắt nhìn cô, "Con nghĩ hay quá ha, tư duy bọn họ cùng ý nghĩ của con không giống nhau đâu. Chỉ cần không để cho bọn họ chỗ tốt, bọn họ sẽ đem những chuyện con làm trước đây đều không nhận, chối bỏ hết. Cái gọi là thân thích, sẽ là ở lúc con khó khăn, hung hăng cười nhạo con; ở lúc con có tiền, bỏ xin quỳ cầu xông lại nịnh bợ con."

Tần Dĩ Duyệt dừng một chút, nói: "Mẹ cũng biết vậy rồi, còn tức giận chi nữa."

"Người cũng không phải máy móc, làm sao có thể một chút cảm tình cũng không có. Không nói cái này nữa, con gần đây thế nào? Tình huống cháu trai của mẹ khá hơn không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Người đàn ông của Hạ Vân Sách

"Hôm nay mang thẳng bé đi trường học nhìn thử, định thứ hai sẽ đi ghi danh."

"Thằng bé có thể chấp nhận sống chung với người khác sao?"

"Có thể là vậy, cũng phải thử nhường Tiểu Bảo một chút. Nếu nó không tiếp thu nổi, lại thay đổi cách khác. Con cảm giác năng lực tiếp nhận của Tiểu Bảo so với trong tưởng tượng của con tốt hơn rất nhiều. Thằng bé có thể tiếp nhận con, cũng có thể tiếp nhận cả mẹ và bố, đây là điều mà mấy đứa trẻ bị chứng tự kỷ bình thường ít có thể làm được."

"Cũng đúng. Cháu ngoại trai hồi bệnh rồi, thì con với con rề cũng có thể trải qua cuộc sống vợ chồng bình thường rồi. Nếu không trọng tâm mấy đứa cũng sẽ đặt hết lên người Tiểu Bảo, lâu ngày, tình cảm của hai đứa cũng sẽ chệch đi mà thôi. Còn có chính là cả hai đứa cũng không muốn có thêm đứa con nữa, nếu bệnh Tiểu Bảo không khỏi, thông gia bên kia cũng không quá đồng ý hai đứa lại có thêm một đứa nữa đâu."

Tần Dĩ Duyệt nhất thời có chút lúng túng, "Mẹ, mẹ lo xa quá rồi."

"Thấy con ngốc như vậy, liền không nhìn được gấp thay con. Người đàn ông nào không muốn đứa con của mình chứ? Coi như bác sĩ con không muốn, thông gia người ta bên kia cũng suy nghĩ muốn ôm thêm mấy đứa cháu trai."

"Vậy mẹ với bố thì sao, không phải hai người cũng chỉ có một đứa con thôi sao?"

"Không phải là do bị cậu con dọa sợ chắc? Chỉ sợ sinh nhiều thêm một đứa bé. Sau này chúng ta lớn tuổi, con cùng nó mỗi ngày gây gỗ, tranh nhau chút tài sản kia, mỗi lần nghĩ như vậy mẹ liền nhức đầu, vậy nên dứt khoát không cần. Nhìn một mình con trưởng thành tốt biết bao. Sau này mẹ cùng bố con không có ở đây. Tất cả tiền đều là của con thôi."

"Lạc phu nhân, có thể nghĩ về điểm tốt hay không?"

"Con nhìn một chút cậu con với mẹ, Nhã Nhi cùng em trai cô ta. Lần trước mẹ về nhà ăn tết. Liền nghe em trai cô ta nói nhà bọn họ kia phòng chính là của nó, cùng Nhã Nhi nữa xu tiền quan hệ cũng không có."

Tần Dĩ Duyệt không kiềm được nghĩ đến Dương Nhã Vi và Dương Nhượng Cường, nhận ra đúng là như vậy.

Không phải là một cái phòng thôi sao?

Chỉ cần cố gắng làm việc, tiền mua phòng sớm muộn cũng sẽ góp đủ.

Làm sao lại dùng ánh mắt thiên cận tình nguyện tổn thương có đến người thân chứ, cũng không tình nguyện đi phần đầu, tranh thủ tạo ra cuộc sống tốt hơn?

**

Tần Dĩ Duyệt làm cho mẹ một bữa cơm, sau đó thấy bà bớt buồn hơn rồi, mới lái xe trở về biệt thự.

Trong sân, chỉ có Tiểu Bảo cùng Xa Luân ở trong sân chơi đùa.

Không có bóng dáng Hạ Kiều Yên.

"Bảo bói, baba đâu rồi?"

"Ở phòng sách ạ." Tiểu Bảo không chút suy nghĩ trả lời.

Tần Dĩ Duyệt sờ mặt mềm của nhóc, rồi đi đến phòng sách tìm Hạ Kiều Yên.

Tần Dĩ Duyệt đi tới cửa phòng sách, nhẹ nhàng gõ hai cái.

"Vào đi."

Tần Dĩ Duyệt đẩy cửa đi vào, hỏi: "Thỏ hào, em không quấy rầy anh làm việc chứ?"

"Ở nhà xảy ra chuyện gì?"

"Cũng không có chuyện gì, chính là muốn cùng anh nói xin lỗi thôi."

"Nói xin lỗi?" Hạ Kiều Yên thả phần văn kiện trên tay xuống, nghi hoặc nhìn về phía Tần Dĩ Duyệt.

"Chuyện của Nhã Nhĩ em đã nghe mẹ em nói, tạo thành phiền toái cho anh, nên đến nói với anh một tiếng."

"Cô ta là người trưởng thành, chuyện cô ta làm không cần em phải nói xin lỗi với anh, hơn nữa cô ta hẳn đã gánh chịu hậu quả mà cô ta phải nhận rồi. Nhìn lại cách làm của anh thật ra sẽ dễ cho em có chút khó chịu."

"Mẹ con cô ta cũng trực tiếp chạy đến nhà em đe dọa. Mẹ lấy một chọi hai, thắng lợi."

Hạ Kiều Yên im lặng nhìn cô, "Mẹ vợ bên đó có chuyện gì? Có muốn anh ra mặt xử lý hay không?"

"Không cần, đã giải quyết xong rồi. Cái này là sớm muộn phải nói rõ ràng, nếu không sẽ có những thứ thân thích khác giống như Nhã Nhĩ vậy, ý muốn vào Hạ Thị công tác."

"Thật ra thì tập đoàn Hạ thị cũng không bài xích thân thích gia nhập, chỉ là ý nghĩ trong tưởng tượng của bọn họ không giống nhau. Tập đoàn Hạ thị cũng cùng trong thân thích trong gia tộc hợp tác, chẳng qua là giống như công nhân viên bình thường ở trong công ty làm việc mà thôi. Một là quản lý không tốt, hai là dễ dàng sinh ra hiềm khích. Không làm việc với nhau là vì giảm bớt mâu thuẫn, tình cảm thân thích cũng sẽ lâu dài hơn."

"Em hiểu. Đúng rồi, Văn Sách thế nào? Hai người lần trước nói chuyện có kết quả rồi sao?"

"Con bé quá cứng đầu, đã quyết định rồi, ai cũng không thay đổi được."

Tần Dĩ Duyệt gạt đầu một cái, không biết nên nói cái gì.

Những chuyện này cô cũng không cho ý kiến riêng được.

Lúc này có mấy tiếng gõ nhẹ phát ra từ cửa phòng, một người mặc âu phục đen cầm một phần văn kiện đi vào.

Tần Dĩ Duyệt hướng tên quần áo đen kia gạt đầu một cái, xoay người khép cửa phòng đi ra ngoài.

Hạ Kiều Yên nhận lấy văn kiện, nhanh chóng liếc mấy cái, đưa ánh mắt dừng lại ở tên Mạc Mộ Trầm đặt đầu tiên.

"Cậu xác định là Mạc Mộ Trầm?"

"Đã xác định rất nhiều lần, bạn bè mà Tam tiểu thư kết giao rất đơn giản, đàn ông cô ấy chú ý cũng chỉ có mình Mạc Mộ Trầm thôi."

"Dựa theo thời gian mang thai suy đoán của cô ấy, khoảng thời gian đó Mạc Mộ Trầm vừa vận bị thương nằm viện."

"Lúc mang thai chỉ có thể đoán đại khái, có trước hoặc sau đó một hai ngày là rất bình thường."

Hạ Kiều Yên ánh mắt đen như thạch thoáng lóe tia sắc bén.

Tần Dĩ Duyệt mới vừa trở về phòng, liền nghe được tiếng xe rời đi.

Cô đi tới bên cửa sổ, chỉ có thể nhìn được đuôi xe Maserati.

**

Hạ Kiều Yến ngồi vào đối diện Mạc Mộ Trầm, lạnh lùng nói: "Biết hôm nay tôi tới đây có mục đích gì rồi chứ?"

Mạc Mộ Trầm rũ thấp mi mắt, nhẹ nhàng nói: "Tôi sẽ lấy Vân Sách."

"Rất tốt."

"Hạ Kiều Yến, tôi không hiểu làm sao anh chịu đem đứa em gái duy nhất của anh, gả cho một người đàn ông không yêu cô ấy, tất cả cũng chỉ vì cô ấy mang thai sao?"

Hạ Kiều Yến nhìn khuôn mặt Mạc Mộ Trầm cơ hồ không có lưu lại bất kỳ vết thương nào, "Ít nhất tôi có thể xác định cậu không biết dùng đàn bà khác làm tổn thương con bé."

"Ai nói trước được. Có lẽ nếu một ngày kia tôi nghĩ thông rồi, không muốn vì Ninh Duy thủ thân như ngọc nữa, dẫu sao, cô ấy cũng đã chết. Vì một người chết thủ thân như ngọc có ý nghĩa gì chứ? Cô ấy cũng không thấy được. Tận hưởng lạc thú trước mắt không phải là tốt hơn sao? Giống như anh vậy, đem cô ấy quên đi, tìm một người phụ nữ kết hôn. Mà người phụ nữ đó tên là Tần Dĩ Duyệt, đúng không?"

Hạ Kiều Yến trầm mặc nhìn Mạc Mộ Trầm, không lên tiếng.

Mạc Mộ Trầm khoe miệng nở nụ cười vừa có chút giận giữ cũng vừa có chút thanh cao, "Là do anh thích cô ta? Hay là do nốt ruồi trên tay cô ta đây?"

Hạ Kiều Yến trên mặt không có bất kỳ biến hóa gì, "Cho cậu nửa tháng, chuẩn bị công việc hôn lễ, sau đó mời người đến cửa cầu hôn."

"Nếu tôi không làm?" Mạc Mộ Trầm mặt đầy khiêu khích nhìn người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông này vô luận lúc nào cũng giống như một cái đầm nước yên tĩnh, khiến người khác không thấy được hắn đang suy nghĩ cái gì.

Hạ Kiều Yến bình tĩnh trở nhìn Mạc Mộ Trầm, "Trong tay tôi có một đồng hồ có thể để cho cậu không sống nổi ở cái vòng này đây."

"Hạ Kiều Yến, anh chắc là đã quên, tôi hận nhất chính là bị người khác uy hiếp, nhất là khi người đó là anh!"

"Cậu còn chưa đi đến trình độ có thể để cho tôi uy hiếp cậu, đừng bị những người ái mộ ngu ngốc của cậu thổi phồng đến ngay cả đông tây nam bắc cũng không phân biệt được. Muốn hủy diệt những minh tinh như cậu, đối với tôi mà nói là dễ như trở bàn tay."

Mạc Mộ Trầm lười biếng đáp một tiếng, "Anh nói cũng đúng. Nhưng là, nếu tôi cùng em gái anh kết hôn rồi. Thì vị trí của chúng ta, sẽ không còn khác xa nhau nữa."

"Tôi sẽ chờ." Hạ Kiều Yến ném xuống những lời này, sau đó ngênh ngang mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Bồi Tiểu Bảo đi học

Thứ hai.

Tần Dĩ Duyệt xin trường khoa hai giờ nghỉ, để đem đồng phục học sinh trường của Tiểu Bảo thay cho cậu nhóc.

Bộ quần áo trẻ con nhìn qua một cái đã thấy vô cùng đáng yêu.

Quần áo nhỏ, quần nhỏ, giày da nhỏ cũng ngắn ngủn, nhất là giày da nhỏ còn không lớn bằng bàn tay người trưởng thành, nhìn kiểu gì cũng đặc biệt xinh xắn hoạt bát.

Tần Dĩ Duyệt đem keo xịt tóc chuyên dùng cho trẻ con xịt lên tóc Tiểu Bảo để cố định, đem tóc dựng lên.

Cậu nhóc tỏ ra thần thái vô cùng sáng láng.

Ngũ quan xinh xắn, còn có đôi mắt đen lay láy.

Bóng dáng nhỏ đã đáng yêu nay lại càng đáng yêu hơn.

"Con trai, con quá đẹp trai." Tần Dĩ Duyệt nói xong dùng sức hôn một cái lên trán nhỏ của nhóc.

Tiểu Bảo nghe vậy nở nụ cười mắc cỡ, cũng hôn lại Tần Dĩ Duyệt một chút, rồi liền mang cặp nhỏ xuống lầu.

Dưới phòng khách Hạ Kiều Yên đã ngồi trên ghế sofa chờ bọn họ.

Tần Dĩ Duyệt nắm lấy tay nhỏ của nhóc.

Tiểu Bảo nhìn Hạ Kiều Yên, giọng nói mềm mại kêu lên: "Baba sớm."

"Ngủ có ngon không?"

"Có ạ."

"Trường học của con có cung cấp bữa sáng, hôm nay đi trường học ăn nhé, nếu như không hợp khẩu vị, thì sau này lại tiếp tục ăn sáng ở nhà."

"Được."

Tiểu Bảo mặc dù đồng ý nói chuyện, nhưng trên căn bản đều là nói mấy câu ngắn.

Một câu nói rất ít khi vượt qua năm chữ.

Mỗi một câu cũng vô cùng đơn giản dễ hiểu, nhưng cái này đã đủ để cho Hạ Kiều Yên cùng Tần Dĩ Duyệt cảm thấy vui mừng.

Bọn họ đến tiểu học Thần Hi lúc vừa tới mới 7 giờ rưỡi. Phòng ăn trong trường học học sinh tiểu học cũng không nhiều mấy.

Cả nhà có ba người, chọn một chỗ dựa vào cửa sổ ngồi xuống.

Hạ Kiều Yên đi lấy ba phần ăn.

Ba người từ từ ăn, Tiểu Bảo ăn ngon miệng cùng lúc bình thường cũng không có khác nhau mấy, hiển nhiên là không có không thích ứng.

Ăn sáng xong, Hạ Kiều Yên cùng Tần Dĩ Duyệt đưa nhóc đến chỗ cửa lớp học của nhóc.

Bọn họ lúc này mới phát hiện lớp một năm nhất cũng chỉ có mười ba học sinh, là một lớp nhỏ.

Như vậy thuận lợi các thầy cô giáo quan tâm đến mỗi một đứa bé.

Tiểu Bảo đang so với bọn trẻ lớn hơn nhóc một hai tuổi trước mặt có vẻ nhỏ hơn không ít, nhưng trên mặt nhóc lại điềm tĩnh và khí chất hơn nhiều so với bạn cùng lứa tuổi.

Lê Oái hướng Hạ Kiều Yên cùng Tần Dĩ Duyệt gật đầu một cái, sau đó dắt tay Tiểu Bảo tiến vào phòng học.

Tiểu Bảo vào trước khi đi, quay đầu lại nhìn Hạ Kiều Yên cùng Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt hướng nhóc làm một động tác cố gắng lên (Fighting), sau đó vẫy vẫy tay.

Tiểu Bảo lúc này mới ngoan ngoãn đi vào phòng học.

Hạ Kiều Yên động tác hết sức tự nhiên nắm tay Tần Dĩ Duyệt, đi ở chỗ phụ huynh tập trung.

Tướng mạo hai người ai cũng xuất sắc, nên rất hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Tầm mắt mọi người cũng dừng lại ở trên người của bọn họ, trong ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Tần Dĩ Duyệt không có gì để làm, hỏi: "Thỏ hào, khi còn bé môi trường đi học của anh cũng như vậy sao?"

"Cơ sở thiết bị khi đó của trường anh không an toàn, hoàn cảnh giống bây giờ, nhưng chắc là so với môi trường khi còn bé của em tốt hơn rất nhiều nhì?"

"Nếu khi còn bé em cũng có tốt môi trường học tốt như vậy, bây giờ em nhất định sẽ biến thành một người đặc biệt người lợi hại."

"Em đã là một thực sĩ rồi, lợi hại hơn nữa là em muốn thành tiến sĩ hoặc hơn cả tiến sĩ sao?"

"Vân Sách không phải là tiến sĩ sao? Loại cảm giác đó nhất định rất tốt."

"Mấy ngày nay cảm xúc con bé có chút không ổn định, có thời gian thì em trò chuyện với nó một chút. Bây giờ anh vừa xuất hiện trước mặt con bé, nó liền nhìn anh giống như kẻ thù vậy."

"Người phụ nữ khi mang thai sẽ thì tình mẫu tử sẽ cực kỳ phát triển, chỉ cần có bất kỳ người nào có thể tổn thương đứa trẻ của cô ta, cô ta tuyệt đối sẽ cùng người đó liều mạng. Nếu Vân Sách không nhìn anh giống như nhìn kẻ thù, trừ phi là cô ấy không thương đứa bé này."

"Đúng là vậy."

Tần Dĩ Duyệt nhìn đồng hồ, nói: "Thời gian em xin nghỉ cùng khoa trường sắp đến, em phải trở về đi làm rồi."

**

Tần Dĩ Duyệt vừa mới tới phòng làm việc liền nhận được điện thoại bên cấp cứu, cô vội vàng vàng thay đồ, rồi liền chạy vào phòng phẫu thuật.

Đây là một cuộc phẫu thuật xương cốt bị đập gãy giải phẫu.

Loại giải phẫu này độ khó không lớn, nhưng cần phải cẩn thận, chuyên chú cùng nhiều thời gian.

Làm xong cuộc phẫu thuật này, cũng đã đến 2 giờ trưa.

Tiểu An mua cơm trưa cho Tần Dĩ Duyệt, thấy cô vừa bước ra liền bung hộp cơm đi đến phòng giải khát hâm nóng, sau đó đem về lại cho cô.

"Cám ơn đồng chí Tiểu An nha."

Tiểu An lại rót cho Tần Dĩ Duyệt ly nước ấm, đặt vào trong tay cô, "Chị Tần, phải là em cảm ơn chị. Ba mẹ em nói vụ chuyển dời đã giải quyết viên mãn. Nếu không phải có chị hỗ trợ, chuyện này còn không biết sẽ biến tới trình độ nào đâu."

"Không khoa trương như vậy. Chuyện này một ồn ào lên, Hạ tổng của em rất nhanh cũng sẽ biết, chị cũng không đem công lao này đặt trên người chị được. Đúng rồi, bài viết chuyên ngành của em như thế nào rồi? Bệnh viện bắt đầu cuộc thi, nhìn em cứ cả lo phát phờ như này, em gấp thay em luôn đó."

Khuôn mặt Tiểu An lập tức trở nên khác khổ, "Em đang xem mà, nhưng là mỗi lần xem xong lại quên, nếu là em có thể bị sa thải không chị ơi?"

"Liên tục thi ba năm không đậu, mới có thể bị khuyên lui, nhưng là năm thi thứ hai không đậu, áp lực trong lòng cũng sẽ rất lớn. Cho nên chị hy vọng em có thể một lần thi liền đậu, sau này tâm tư tất cả đều đặt hết lên kỹ thuật chuyên nghiệp."

"Em cũng muốn như vậy."

Tần Dĩ Duyệt sau khi suy nghĩ một chút nói: "Khoảng thời gian này em hãy đem phần lớn tinh lực đặt ở bị việc thi đậu đi, chị sẽ cùng khoa trường xin một trợ y tới trực thay em."

"Cám ơn chị Tần." Tiểu An thét lên xong rồi hôn chụt một cái trên mặt Tần Dĩ Duyệt, sau đó giống như chú chó nhỏ quẹt quẹt chùng mấy lần mới buông.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ giống như sờ đầu cún, xoa xoa đầu cô nhóc, "Được rồi, nhanh đi. Chị bật đèn xanh cho em như vậy mà em còn thi không đậu, thì chị cũng hết nói nói rồi, biết chưa?"

"Em nhất định sẽ cố gắng." Vừa nói, Tiểu An nghịch ngợm chào như quân đội, sau đó chạy nhanh như làn khói.

Tần Dĩ Duyệt bật cười, cúi đầu nhanh chóng ăn cơm

**

Buổi chiều, nhân viên toàn bệnh viện triệu tập lại họp.

Viện trưởng tự mình chủ trì lần hội nghị này.

Gần đây virus H7N7 gọi cảm mạo bắt đầu bùng nổ, một số bệnh nhân đã được chẩn đoán nhiễm bệnh đều đã ở đơn vị chăm sóc đặc biệt của các bệnh viện lớn tiến hành cứu chữa, tình huống không mấy lạc quan.

Điều này có nghĩa là các bệnh viện lớn sắp tới sẽ đón đỉnh cao của việc nhập viện.

Vô luận là phòng khám bệnh hay là khu nằm viện đều sắp xếp chờ đợi, chuẩn bị kháng chiến ở giai đoạn đầu của virus cảm mạo.

Đồng thời, thân là nhân viên y tế bọn họ trừ công việc của chức vụ mình ra, còn phải rút ra thời gian đi đi ứng đối đám người bị virus cảm mạo này.

Thời gian làm việc bình thời của một bác sĩ bảy tiếng rưỡi.

Bảy tiếng rưỡi này chẳng qua là để cho bọn họ nhất định phải xử lý công việc cho xong, nếu có cấp cứu hoặc là tạm thời tăng thêm bệnh nhân, khi đó sẽ

kéo dài thời gian làm việc.

Vì vậy, công việc hàng ngày của bọn họ ít nhất là 9 đến 10 tiếng, thậm chí còn muốn dài hơn.

Nghề nghiệp này cũng không có quy định pháp định kỳ nghỉ, tùy thời có bệnh nhân, tùy thời đi làm.

Những nghề nghiệp khác trong xã hội, thời gian làm việc mỗi tuần nhiều nhất không vượt qua 56 tiếng.

Nhân viên y tế bọn họ thì cần liên tục chuyển, có lúc một tuần công việc 90 đến 110 tiếng.

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN WATTPAD @GameSo_BBB

Vote và cmt để cổ vũ tớ nhé^^

Editor: Game So (@GameSo_BBB)

Mấy hôm nay tui phải ôn thi tin, vì tui trong đội tuyển tin mà =))) Sắp thi nữa, nên phần lớn thời gian đều đổ vào ôn thi, đến tối mới rảnh ngoi lên đăng chap được QAQ

Mà mai vẫn phải thi....

Btw

Cmt của các cô tui đều đọc hết, nên tui sẵn trả lời luôn.

Ninh Duy có liên quan đến Ninh Phóng không?

- Tui thì lúc thấy kêu Ninh Phóng, tui kiểu??:D??. Phận edit nhưng không nhớ nhân vật, nào cá vàng quá troidu(Ninh Duy, Ninh Phóng, nhìn là thấy có liên quan đến nhau rồi, nhưng liên quan đến mức độ nào thì các cô cứ từ từ khám phá nhé =))))))

Ninh Duy có phải là bạn gái cũ của Hạ Kiều Yên?

- Hmm, có chút phức tạp đó, vẫn là câu nói cũ, các cô từ từ khám phá nhé =))))))

Bật mí cho các cô, sắp tới có cảnh 18+ hihihihihihihhi =))))))

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Ngày đầu tiên đi học liền đánh nhau

Mà thời gian một tuần tổng cộng lại cũng chỉ có 168 tiếng thôi.

Lại trừ đi thời gian làm, tắm, ăn cơm, thì thời gian bọn họ ngủ được, nhiều nhất không vượt qua ba mươi tiếng.

Đối với một bác sĩ mà nói thì đây là trạng thái rất nguy hiểm, nhưng bọn họ không thay đổi được.

Những người không biết sẽ nghĩ rằng các nguồn tài nguyên đều đã vượt qua nhu cầu của dân chúng, do đó công việc của nhân viên y tế vô cùng thanh nhàn.

Nhưng cũng không ai biết bên trong cơ chế của nhân viên y tế, thời gian làm việc vô cùng chặt chẽ. Thời gian nghỉ ngơi cũng không đạt tới tiêu chuẩn bình thường."

Trừ cái này ra, còn phải đối mặt với bệnh nhân và thân nhân không hiểu chuyện gây náo loạn có thể phát sinh.

Những nguyên nhân này cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu suất làm việc của nhân viên y tế.

Viện trưởng dò xét toàn trường. Nói: "Tôi biết công việc mọi người vô cùng khổ cực. Nhưng chút khổ này là cái mà nghề nghiệp chúng ta nhất định phải chịu. Đây là nghề cách sinh tử con người gần nhất, chúng ta mỗi ngày đều phải đối mặt với sinh mạng chết đi, Tôi cũng không muốn nói nhiều điều về các tiêu chuẩn trong ngành cùng chức trách quan trọng của cái nghề mà chúng ta đang theo đuổi này nữa. Chúng ta, mỗi một người đồng nghiệp đều nghiêm túc đem chuyện trong phạm vi chức trách của mình hoàn thành tốt, đây chính là đối đãi tốt nhất với cái nghề này. Không nói nhiều thừa thãi, mọi người

tiếp tục công việc đi."

...

Hội nghị mới vừa kết thúc. Điện thoại di động Tần Dĩ Duyệt liền vang lên.

Cô nhìn dây số xa lạ kia, do dự một hồi mới nghe.

"Alô, xin chào."

Bên đầu điện thoại kia truyền tới một giọng nữ tao nhã lễ độ, "Xin hỏi cô là tiểu thư Tần Dĩ Duyệt sao?"

"Là tôi. Cô là ai?"

"Tôi là giáo vụ văn phòng của tiểu học Thần Hi. Con trai của cô Hạ Duy Phi ở trường học cùng bạn học đánh nhau. Bây giờ cần phụ huynh đến một chuyến. Bây giờ cô có thời gian không nhỉ?"

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy căng thẳng trong lòng. Nói: "Tôi lập tức đến. Xin hỏi đứa trẻ có bị thương không?"

"Cụ thể ra sao, cô sang đây xem sẽ biết." Giáo vụ nói xong cũng cúp điện thoại.

Tần Dĩ Duyệt lúc điện thoại cắt đứt, trong lòng là một trận buồn rầu.

Buồn rầu rồi, sau đó chính là một trận lo âu.

Cô sợ Tiểu Bảo bị thương, hoặc là bị bạn học kích thích, ưu tư quá kích động.

Nghĩ đến đây, cô liền hận không thể lập tức chạy tới bên người Tiểu Bảo.

Tần Dĩ Duyệt vội vội vàng vàng cùng trường khoa nói một tiếng, rồi liền lái xe đi đến trường học của Tiểu Bảo.

Còn chưa đi vào phòng giáo vụ, đã nghe được giọng một người đàn bà chửi rủa, còn có tiếng trẻ con khóc.

Tần Dĩ Duyệt căng thẳng trong lòng, bước nhanh đi vào.

Chỉ thấy trên ghế sofa có một người phụ nữ trắng trẻo mập mạp, trong ngực bà ta còn ôm một đứa bé trai.

Người phụ nữ đó chỉ một trợ giáo trẻ măng: "Các người trông coi con tôi như thế nào? Cho các người bao nhiêu tiền như vậy, chính là để cho cái này thẳng nhóc con này đánh con trai tôi sao? Nếu là đã thương đánh thành tàn phế, các người bồi thường thế nào đây hả?!"

Trợ giáo trẻ khiếp đảm nhìn bà ta, không biết nên nói như thế nào.

Tần Dĩ Duyệt ở phòng làm việc nhìn một vòng, mới thấy được bóng người Tiểu Bảo đứng trong cái góc nhỏ.

Trên đồng phục học sinh của Tiểu Bảo có mấy cái dấu chân, nhìn từ mấy cái dấu chân rải rác đó, đánh nhóc đều là hướng trên ngực cùng bụng nhỏ mà đá.

Ngay cả khuôn mặt trắng trắng mềm mềm cũng dính chút máu, nhưng không ai xử lý vết thương cho nhóc hết.

Thân ảnh nhỏ nhỏ cô đơn đứng ở góc tường, giống như bị người ta quên lãng vậy.

Tần Dĩ Duyệt một đường tới đây trong lòng lo âu, đến khi thấy được Tiểu Bảo tất cả đều thay bằng đau lòng xen lẫn tức giận.

Tần Dĩ Duyệt tức giận nói: "Con trai tôi đâu?"

Trợ giáo trẻ thấy đáng về Tần Dĩ Duyệt, xem ra hôm nay chuyện này không thể giải quyết ổn thỏa rồi.

Cô ta lần trước đã thấy qua Tần Dĩ Duyệt cùng Lê Oái nói chuyện với nhau, cho rằng Tần Dĩ Duyệt là một người tính khí rất tốt, mới lựa chọn gọi điện thoại cho Tần Dĩ Duyệt chứ không phải là gọi cho Hạ Kiều Yển.

Không nghĩ tới, khí tràng kia không chút nào là không thể so với phụ huynh của Hoàng Tĩnh.

Hoàng Tĩnh ở trong trường học nổi danh là thủ lĩnh của đám bạn nhỏ.

Trước kỳ nhập học liền đem bạn học cùng tuổi và bạn học lớp lớn hơn đánh qua một lần.

Nhà lại có bối cảnh, vô luận là thầy cô giáo hay là phụ huynh đứa trẻ cũng không dám chọc thẳng nhóc này.

Bây giờ nhìn bộ dáng Tần Dĩ Duyệt không có chút ý muốn dàn xếp ổn thỏa hết.

"Tần tiểu thư, Hạ Duy Phi không sao cả, cô đừng lo lắng."

Tần Dĩ Duyệt đi tới bên người Tiểu Bảo, nhẹ giọng nói: "Bảo bối, con có ổn không?"

Tiểu Bảo thân thể nhỏ nhỏ run rẩy, nghiêng đầu nhào vào trong ngực Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt đem cả người nhóc bế lên, nhìn về phía người phụ nữ ngồi trên ghế sofa, "Nghe cho kỹ, tôi chưa nói là có thể đi trước, nên mấy người các người cũng ngoan ngoãn đợi tôi. Tôi thay quần áo cho con trai tôi xong, xử lý xong vết thương rồi lại theo mấy người tính sổ!"

Bà Hoàng bị khí tràng cùng lời nói của Tần Dĩ Duyệt làm cho hoảng sợ, sững sờ nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt cũng không chờ bà ta phản ứng, ôm Tiểu Bảo đi ra ngoài.

Cô mang Tiểu Bảo trở lại ký túc xá, rửa mặt cho nhóc, sau đó cởi quần áo nhỏ trên người nhóc xuống, chắc chắn trên người nhóc không có những vết thương nào nữa, mới yên lòng, giúp nhóc thay quần áo mới.

Cô lấy hộp thuốc nhỏ, xử lý vết thương nhỏ trên mặt, trên tay nhóc.

"Bảo bối, có đau không?"

"Không đau."

"Bảo bối, mẹ muốn nói với con một chuyện." Tần Dĩ Duyệt trầm trọng nói.

Tiểu Bảo thấy vẻ mặt thành thật của cô, cũng vô cùng nghiêm túc gật đầu một cái.

"Sau này bị bắt nạt, đừng sợ. Người ta đánh con, con cũng đánh hấn. Lúc đánh nhau phải bảo vệ mình cho tốt, đừng bị thương ở mắt, tay, chân hay là nội tạng, cũng tận lực đừng làm người khác bị thương ở những chỗ này, những vết thương này rất khó khôi phục, nhưng con có thể chọn chỗ đánh đối phương. Mẹ không đồng ý với người gặp chuyện không dám phản kháng, nhưng cũng không tán thành bởi vì đánh nhau mà cho mình cùng người vết thương không thể nào chữa trị. Con hiểu được lời mẹ nói không?"

Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, gật đầu một cái.

"Ngaoan, về nhà đem mô hình bộ xương làm quen một lần, Lần sau đánh nhau cũng sẽ không còn chột vệt như vậy nữa, chúng ta sẽ giải quyết những rắc rối này vô cùng dễ dàng."

"Vâng ạ." Tiểu Bảo đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực Tần Dĩ Duyệt, "Mẹ, mẹ cùng những người khác không giống nhau."

"Chỗ nào không giống nhau?"

"Những người khác không để cho con đánh nhau."

Tần Dĩ Duyệt suy nghĩ một chút, "Không ủng hộ con chủ động đánh nhau. Nhưng nếu là người ta nhảy đến trên đầu con giương oai, không đáp trả lại, thì có chút ngu ngốc đó."

"Thật ạ?"

"Mẹ nghĩ như vậy đấy. Có thể cho qua lần một lần hai, đến lần thứ ba còn không dừng lại, không thu thập hấn một lát, nhiều lời cũng như không thôi. Người gây sự cũng sẽ cho là chúng ta dễ bắt nạt, sau này càng tệ hại hơn thì làm thế nào?"

"Mẹ nói thật giống như rất có đạo lý."

Tần Dĩ Duyệt nheo mắt nhóc một cái, "Bảo bối, hôm nay con thật là nhiều lời."

Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Bảo nhất thời trở nên hồng hồng.

"Đi, chúng ta đi xử lý chuyện hôm nay nào."

**

Bà Hoàng, Hoàng Tĩnh, trợ giáo trẻ thấy Tần Dĩ Duyệt ôm Tiểu Bảo đi vào, không tự chủ mà nuốt nước miếng một cái.

Mấy lời nói mới vừa rồi Tần Dĩ Duyệt trước khi rời đi để lại, để cho trong lòng bọn họ vẫn còn sợ hãi, chỉ sợ chọc tới người không nên dây vào.

Bà Hoàng mặc dù trong lòng có chút nhút nhát, nhưng ngoài mặt vẫn không có biểu hiện bất kỳ sợ hãi gì, nhàn nhạt nhìn Tần Dĩ Duyệt cùng Tiểu Bảo ở đối diện bà ta ngồi xuống.

Tần Dĩ Duyệt nói: "Cô giáo, phiền toái cô đem tiền nhân hậu quả của hai đứa bé đánh nhau nói hết một lần."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Tôi biết chồng tôi là ai

Trợ giáo ngăn người, không nghĩ tới Tần Dĩ Duyệt sẽ hỏi cô ta cái vấn đề này.

Dựa theo lẽ thường, là hai nhà phụ huynh lẫn nhau tranh cãi, cô ta ở chính giữa sẽ tiến hành điều giải.

Không nghĩ tới, Tần Dĩ Duyệt sẽ trực tiếp hỏi cô ta.

Trợ giáo nhìn bà Hoàng một chút, khẽ cắn răng nói: "Bạn nhỏ Hạ Duy Phi hôm nay mới tới. Không quá vui vẻ nói chuyện. Bạn nhỏ Hoàng Tĩnh lại tương đối hoạt bát, liên chủ động cùng người bạn nhỏ Hạ Duy Phi nói chuyện phiếm. Hai người tựa hồ trò chuyện cũng không vui. Dưới lúc cô giáo chú ý đến. Liên xảy ra một ít xung đột tay chân, nhưng cô giáo rất nhanh liền tiến lên ngăn cản."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu một cái, "Như vậy tôi muốn biết một chút. Làm một vị trợ giảng, tại sao trước khi phụ huynh Hạ Duy Phi đến, cô lại để cho thằng bé đứng cô đơn ở một bên. Căn bản không quan tâm nó?"

Trợ giảng nhất thời cứng họng, không biết trả lời như thế nào.

"Cô cảm thấy nhà chúng tôi ở xa không thấy được, nên cô tùy thời có thể khinh thường đưa trẻ nhà tôi." Tần Dĩ Duyệt chuyển hướng sang Bà Hoàng, "Bà Hoàng, tôi nghĩ bà cũng có lo lắng ở phương diện này nhỉ? Nếu như hôm nay tôi so với bà đến sớm hơn. Tôi ôm con tôi, để cho bạn nhỏ Hoàng Tĩnh này một mình cô đơn đứng ở một bên, bị thương cũng không có người bôi thuốc cho nó. Bà chịu được sao?"

Bà Hoàng không hiểu Tần Dĩ Duyệt muốn nói cái gì, cũng không có trả lời.

Tần Dĩ Duyệt không có ý định nghe các cô đáp lại. Tiếp tục nói: "Hai đứa bé đánh nhau là chuyện thường xảy ra, người lớn một khi liên quan đến thì chuyện liền sẽ trở nên nghiêm trọng. Chuyện ngày hôm nay tôi không tính truy cứu, nếu lần sau lại để cho tôi gặp phải. Cũng đừng trách tôi không khách khí. Mọi người vào tới nơi này đi học, thì có nghĩa là bối cảnh đều không đơn giản, cho nên ai cũng đừng tùy tiện chọc ai."

Bà Hoàng không làm điều đó, lớn tiếng nói: "Cô đang uy hiếp tôi?"

Tần Dĩ Duyệt bình tĩnh nhìn bà ta, "Trước khi chuyện này phát sinh đến trình độ không cách nào vẫn hồi, hãy đem những lời xấu xí bỏ đi, tránh cho đến lúc đó chuyện phát sinh càng khó giải quyết. Tôi nghĩ, như thế đối với mọi người đều tốt."

"Cô là cái thá gì, lại dám uy hiếp tôi? Cô biết chồng tôi là ai không?" Sau khi kết hôn không ai dám nói mấy lời như thế với bà ta cả.

Tần Dĩ Duyệt bất vì sở động*, mặt đầy phách lối, "Chồng bà là ai tôi không biết, nhưng tôi biết chồng tôi là ai."

Bất vì sở động: Không động tĩnh

Bà Hoàng không nghĩ tới thái độ Tần Dĩ Duyệt lại ngang ngược như vậy, đây là lần đầu tiên từ khi vào trường học tới nay bà ta gặp phải loại ngang ngược không sợ bà ta như thế này đó.

Tần Dĩ Duyệt không để ý đến phản ứng của bà Hoàng, chuyển hướng đến bé trai một mực rúc đầu trong ngực bà Hoàng, "Bạn học nhỏ Hoàng Tĩnh này, đi không có ý trách cứ con, sau này đi cũng rất hoan nghênh con cùng bạn Hạ Duy Phi thường xuyên lui tới, bạn ấy tính cách có chút hướng nội, đi nghĩ bạn ấy sẽ rất nguyện ý kết giao với người bạn tính tình sáng sủa như con đó."

Hoàng Tĩnh ngoài ý muốn nhìn Tần Dĩ Duyệt, ngây ngốc gật đầu một cái.

Tần Dĩ Duyệt vỗ nhẹ một cái sau lưng Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo không tình nguyện trượt xuống đầu gối Tần Dĩ Duyệt, ở trong ánh mắt kinh ngạc của bà Hoàng cùng Hoàng Tĩnh, đi tới nhẹ nhàng cầm tay nhỏ của Hoàng Tĩnh, sau đó lại nhanh chóng buông ra.

Trợ giáo nhìn một màn trước mắt này, cũng không biết nên nói cái gì.

Ban đầu cô ta cho rằng đây là tiết tấu muốn bức hiếp nhau, kết quả là ở thời điểm cô ta vẫn chưa nghĩ ra khuyên can ra sao, lại biến thành một cảnh tượng vui vẻ hòa thuận.

**

Tần Dĩ Duyệt lái xe mang Tiểu Bảo trở về biệt thự, khi đó Hạ Kiều Yến đã về nhà.

Anh thấy trên khuôn mặt nhỏ của Tiểu Bảo có máu ứ đọng, cũng không hỏi, "Đói không? Để cho thím Lưu dọn cơm."

"Tiểu Bảo chắc là đói bụng lắm." Tần Dĩ Duyệt sờ lên tóc mềm mại của Tiểu Bảo, "Bảo bối, đi rửa tay."

Tiểu Bảo bịch bịch chạy vào phòng vệ sinh tầng một, nhanh chóng tự mình rửa tay thật sạch, lại chạy chậm trở lại ngồi vào bên cạnh Tần Dĩ Duyệt.

Hạ Kiều Yến buồn cười nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Bác sĩ Tần, kỹ thuật thiên kim của em đúng là không tệ."

"Phải! Mỗi ngày cùng bệnh nhân và thân nhân họ đấu trí so đũa khí, điểm giải quyết chuyện bức hiếp này dư sức có thừa. Gây gổ giống như cạnh kỹ thi đấu vậy, khí trắng thua, trên cơ bản trận này liền thua một nửa. Không ngay lúc đầu hù dọa ở đối phương, sau đó làm sao còn có thể gây khó dễ cho đối phương được?"

"Em cảm thấy phụ huynh đứa trẻ khác cũng sẽ nghĩ giống em sao?"

"Chỉ cần bọn họ biết anh là bố Tiểu Bảo, bọn họ cũng sẽ không để cho con bọn họ đứng phía đối lập Tiểu Bảo. Dẫu sao thô hào anh thế nhưng lại là một cây to mà mọi người đều rất muốn ôm đười, thật vất vả mới có cái cơ hội, bọn họ còn không muốn lần la làm quen chắc?"

Hạ Kiều Yến thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô toát ra tia sáng chói mắt, rất muốn sờ lên một cái, để lần nữa cảm nhận cảm giác kia trơn mềm kia.

Tần Dĩ Duyệt thấy ánh mắt sâu thẳm dị thường của anh, không tự chủ nuốt nước miếng một cái, giống như chạy trốn ôm Tiểu Bảo chạy đến trong phòng ăn chờ thím Lưu mang thức ăn lên.

**

H7N7 truyền đi so với tưởng tượng của bọn họ càng nhanh càng mạnh hơn.

Ban vệ sinh mới vừa ban bố thông báo, các bệnh viện lớn cũng đã đầy ắp người.

Trước mắt đám người cảm mạo chủ yếu rải rác ở trên trẻ con và người già.

Hai đám người này phần lớn đều là sức miễn dịch hơi kém, lúc đổi mùa rất dễ dàng mắc bệnh, hơn nữa lần này virus cảm mạo đến nhiều, bọn họ rất dễ dàng trúng chiêu.

Bệnh viện của Tần Dĩ Duyệt cũng không ngoại lệ.

Đầu tiên là môn phòng khám mỗi ngày cơ hồ 24 giờ luân phiên nhau, dùng hết khả năng chính diện nghênh chiến xâm nhập đột bệnh cảm lạnh này.

Chỉ là bệnh viện bọn cô cũng đã có mấy ca bị chẩn đoán chính xác H7N7, trước mắt cũng thu vào ở trọng phòng bệnh quan sát.

Một khối này cần Tần Dĩ Duyệt cùng người trong khoa thay nhau phụ trách.

Như vậy tới nay cô trừ phải dẫn bệnh nhân ra, lại tăng lên trọng chứng phòng giám hộ bệnh nhân.

Những bệnh nhân này là cần 24 giờ uan sát, tùy thời chú ý đến độ phát triển bệnh tình của bọn họ.

Tần Dĩ Duyệt hận một ngày không thể chia ra mấy thân, nhưng tiếc là không thể nào.

Lúc có cấp cứu, cô cần chạy cấp cứu; lúc không cấp cứu, cô đang ở phòng làm việc hoặc là trong phòng bệnh hai bên chạy.

Công việc mặc dù bận rộn, nhưng tiết tấu công việc đã sớm thành thói quen rồi.

Khoảng thời gian này, Hạ Kiều Yến cơ bản cũng sẽ đưa đón cô đi làm.

Nếu như cô cần thức đêm, thì anh sẽ ở lúc một hai giờ đưa thức ăn khuya cho cô.

Hành động của Hạ Kiều Yến, khiến cho nhân viên y tế nữ toàn viện đều hâm mộ ghen tị muốn hòng.

Tần Dĩ Duyệt đối với Hạ Kiều Yến cũng càng ngày càng không cách nào xem nhẹ.

Người đàn ông này thật lòng để cho người khác không thể không yêu.

Một mặt, cô làm hết sức để cho mình đưa vào trong công việc bận rộn, làm cho lòng mình bình tĩnh một chút; một mặt, cô lại rất muốn thường xuyên nhìn thấy Hạ Kiều Yến.

Lúc đang làm việc không có bận rộn mấy, cô sẽ không nhận được ở trên mạng lực soát tin tức liên quan Hạ Kiều Yến, len lén gìn lại hình ảnh của anh.

Ngoài ra, để cho Tần Dĩ Duyệt cảm thấy đáng giá may mắn là, Tiểu Bảo đi học tựa như không khó khăn giống như trong tưởng tượng của cô.

Trừ ngày thứ đầu tiên phát sinh vụ đánh nhau ra, sau đó nửa tháng cũng không có chuyện thầy cô giáo hoặc là trợ giảng điện thoại đến cô, để cho lòng một mực căng ra của cô cũng dần dần buông xuống.

Tiểu Bảo so với trong tưởng tượng của cô kiên cường hơn, năng lực thích ứng cũng tốt hơn.

Cô không lo lắng tâm trí cùng tiến độ học tập của nhóc có thể đuổi kịp bạn học cùng lớp hay không, cái cô lo lắng hơn là nhóc không tiếp thụ nổi đựng chàm của người khác hoặc nhóc không cùng bạn học chung sống tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Hôn lễ Hạ Vân Sách

Cho dù nghĩ như vậy, cô cũng không có thời gian vào buổi chiều đón Tiểu Bảo đi học về.

Lúc cô trở về nhà, thường xuyên chỉ có thể đơn giản cùng nhóc trò chuyện đôi câu, sau đó liền đến giờ Tiểu Bảo đi ngủ.

Tần Dĩ Duyệt có lúc suy nghĩ một chút, cảm thấy kiểu cuộc sống bận rộn này thật sự là quá nhiều để đuổi theo.

H7N7 tung hoành trên đầu mọi người tàn sát gần cả một tháng, mới dần dần bị khống chế.

Đám người bác sĩ y tá Tần Dĩ Duyệt sau một cuộc chiến bận rộn, cũng có được một kỳ nghỉ ngắn ngủi.

Ngày nghỉ này cùng tiết Thanh Minh gần kề nhau, coi như có một tuần thời gian.

Tần Dĩ Duyệt lê thân thể mệt mỏi về nhà, đặc biệt không có hình tượng mà nằm ngửa nửa mình trên ghế sofa, nhìn trần nhà ngây ngô cười.

Quần gia thấy dáng vẻ của cô, không nhận được cười nói: "Thiếu phu nhân, mệt mỏi liền trở về phòng nghỉ ngơi, chờ một chút nữa làm xong thức ăn lại gọi ngài."

Tần Dĩ Duyệt mệt mỏi xoa xoa mặt, "Bận rộn lâu như vậy, rốt cuộc cũng có ngày nghỉ, mệt muốn chết đi được. Ngày mai không nên kêu cháu thức dậy. Cháu phải ngủ nướng cho thật khét mới được."

"Được được được." Quần gia vội vàng kêu, biểu cảm là trường giả đối với văn bồi yêu thương.

Ông đối với Tần Dĩ Duyệt rất có hảo cảm.

Ông trước giờ một đường phụng bồi Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo, lúc Hạ Kiều Yến còn nhỏ đã bồi anh rồi.

Tuy quan hệ trên danh nghĩa với Hạ Kiều Yến là chủ tớ, thật thì giống như cha con hơn.

Ông phụng bồi Hạ Kiều Yến xuất ngoại, trở về nước, mang Tiểu Bảo, làm chủ tập đoàn Hạ thị. Trải qua đủ thứ chuyện đến chuyện Tiểu Bảo tự kỷ các thứ, nên cũng sẽ tự nhiên thấy được sau khi Tần Dĩ Duyệt xuất hiện bên người Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo đã có những thay đổi gì.

Ông đã sớm đem Tần Dĩ Duyệt làm thân nhân cùng Bà chủ tương lai của Hạ gia.

Vì vậy, đối với cô cực kỳ quan tâm và yêu thương.

Tần Dĩ Duyệt cũng chỉ không hình tượng ở trên ghế sofa tê liệt mấy phút, sau đó lê thân thể mệt mỏi cùng túi xách lên lầu tắm rửa.

Cô rửa mặt xong xuống lầu, thì Hạ Kiều Yến và Tiểu Bảo đã trở lại.

Tiểu Bảo khoảng thời gian này rất ít khi thấy cô vào lúc này ở nhà, cho nên nở nụ cười thật tươi rồi liền nhào tới.

Tần Dĩ Duyệt ngồi xổm xuống, đem thân thể nho nhỏ của nhóc ôm lấy, phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc có một chút vết thương. "Hắc, người anh em, ngài đây là lại đánh nhau sao?"

"Không có, giờ học thể dục té, Hoàng Tĩnh té so với con còn thảm hơn cơ."

"Hắc hắc, anh em cùng cảnh ngộ mà." Tần Dĩ Duyệt cùng nhóc thân mật một hồi, liền dặt tay nhỏ đi về phía phòng ăn, "Thỏ hào, em bắt đầu từ ngày mai có một tuần lễ nghỉ ngơi, hai người có kế hoạch hay sắp xếp gì không nào?"

"Ngày mốt Vân Sách kết hôn, chúng ta cùng nhau đi tham dự hôn lễ."

"A? Cô ấy với ai?" Tần Dĩ Duyệt mặt đầy mờ mịt nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Vân Sách sắp kết hôn rồi?!

Cô vậy mà một chút cũng không biết.

"Mạc Mộ Trâm."

"Mạc Mộ Trâm?!!!"

"Ừ." Hạ Kiều Yến thấy biểu cảm mặt đầy sóng gió của cô, có chút buồn cười.

Tần Dĩ Duyệt thu hồi cái cảm sắp rơi xuống đất, "Đưa con trong bụng Vân Sách là của anh ta sao?"

"Đúng. Tham dự hôn lễ Vân Sách rồi, em có thể trở về nhà ở mấy ngày, cha vợ mẹ vợ thời gian lâu như vậy không thấy em rồi, khẳng định cũng sẽ rất nhớ em đó."

"Đúng đúng." Tần Dĩ Duyệt hưng phấn gật đầu một cái.

Trước khi cô kết hôn, bố mẹ thường xuyên đi một tháng đến nửa năm, bọn họ cũng rất ít ở cùng một chỗ, nhưng bây giờ bọn họ ở cùng một thành phố, cô lại không có thường xuyên về nhà.

Loại cảm giác này quả thực rất kỳ quái.

"Con cũng phải trở về nhà ông ngoại bà ngoại." Tiểu Bảo nói.

"Lần này phải cho ông ngoại bà ngoại ôm một chút."

"Được." Tiểu Bảo khéo léo đáp.

"Tham gia hôn lễ rồi anh sẽ đem đồ các em sang đó." Hạ Kiều Yến cười nói.

Tần Dĩ Duyệt cười hắc hắc hai tiếng, tâm tình đặc biệt tốt.

Cơm nước xong, Tần Dĩ Duyệt cùng Tiểu Bảo chơi hơn một giờ, mới trở về phòng.

Cô mở WeChat gửi tin nhắn bằng giọng nói cho Hạ Vân Sách.

"Cô em, xin lỗi, khoảng thời gian trước công việc quá bận rộn, không liên lạc với em được. Em bây giờ khỏe không?"

Hạ Vân Sách rất mau nhãn lại, "Hôn sự của em chắc là chị nghe anh hai nói nhỉ?"

"Tối hôm nay mới nghe anh ấy nói tới. Người em yêu là Mạc Mộ Trâm sao?"

"Đúng, ngày mốt anh ấy sẽ trở thành chồng em." Hạ Vân Sách bình tĩnh nói.

Tần Dĩ Duyệt nghe giọng nói không gọn sóng không sợ hãi kia, hoàn toàn không có chút gì là giọng điệu vui sướng của một tân nương, nghi ngờ nói: "Đây không phải điều em muốn sao?"

"Chị dâu, em không biết nên nói như thế nào. Em đúng là rất yêu anh ấy, nhưng em biết trong lòng anh ấy cất giấu một người. Em cũng biết rất rõ là em không thể thay thế được người kia, nhưng vẫn là muốn gả cho anh ấy. Chị nói xem thử này có giống tuy biết rõ là hố lừa, nhưng vẫn cố chấp muốn đi vào trong?"

Tần Dĩ Duyệt không biết phải an ủi cô như thế nào, "Em là một cô gái rất tốt, chị tin tưởng bất kỳ một chuyện khó giải quyết nào, em đều có thể đối mặt rất tốt. Em không phải đã nói người kia chết rồi sao? Nếu là một người chết, không có lý do gì mà người sống không thay thế nó được. Cảm tình sâu đậm cũng sẽ từ từ nhạt đi, sau này người ở bên cạnh anh ta là em. Em rất giỏi, chị tin không có người đàn ông nào sau khi sống cùng em mà sẽ không thích em đâu."

"Chị nghĩ như vậy thật sao?"

"Thật. Chị không phải mới chỉ gặp em mấy lần sao? Thế mà chị cũng rất thích em rồi còn gì, chị nghĩ nếu như chị có anh chị em gì, thì hẳn là sẽ giống như em."

Giọng nói Hạ Vân Sách có một tia chấn động, mang theo chút vui sướng, "Vậy ngày một chị làm phụ dâu của em đi."

"Chị đã kết hôn rồi, làm phụ dâu không sao chứ?"

"Có cái gì không tốt? Ngày mai chúng ta cùng nhau chọn váy cưới cùng lễ phục của phụ dâu."

"Được được được, em là cô dâu, nghe em hết."

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt được như mong ước ngủ đến hôn thiên ám địa, cho đến buổi sáng mười một giờ mới bò dậy.

Cô ngồi ở trên giường ngẩn người một lúc lâu, mới xoa xoa mặt, xuống giường đi rửa mặt.

Tiểu Bảo cùng Hạ Kiều Yến đã sớm đi học, đi làm.

Trong biệt thự chỉ có tiếng kêu vui mừng của Xa Luân.

Lúc xuống lầu, quản gia đã giúp cô hâm nóng thức ăn.

"Cám ơn bác Trần."

"Thiếu gia đã để chuẩn bị xong xe, ngài com nước xong cũng có thể đi đến chỗ Tam tiểu thư rồi."

Tần Dĩ Duyệt nhét vào miệng một cái bánh nếp, hàm hồ không rõ nói: "Bác Trần, sau này vẫn là đừng nên dùng kính ngữ, cháu cảm thấy thật không được tự nhiên."

"Cũng tốt." Quản gia lại cười nói.

Tần Dĩ Duyệt cười tươi rồi nhanh chóng giải quyết đồ ăn trên bàn, lên lầu thay quần áo ra ngoài, rồi ngồi lên xe Hạ Kiều Yến đã chuẩn bị xong xuôi.

**

Xe chạy hơn một giờ, đến một khu nhà hạng sang mới dừng lại.

Tài xế nói: "Thiếu phu nhân, đây chính là nơi ở hiện tại của Tam tiểu thư, Tam tiểu thư không quá vui vẻ với người lạ, nên tôi sẽ không đi lên."

"Vậy anh về trước đi, buổi chiều tự tôi trở về."

"Vâng."

Tần Dĩ Duyệt cầm túi xách, dựa theo số phòng tài xế nói, đi thang máy lên.

Tần Dĩ Duyệt đi ra khỏi thang máy, kiểm tra số phòng một chút, sau khi xác nhận không có sai lầm, ấn lên chuông cửa.

Bên trong nhà rất nhanh vang lên một hồi bước chân chậm nhẹ đi đến.

Cửa phòng mở ra, Hạ Vân Sách xuất hiện ở sau cửa, cười nói: "Chị dâu, chị đến rồi, mời vào."

"Em nhìn khí sắc rất tốt đó nha."

"Chị cũng vậy. Nghe anh hai nói chị gần đây bề bộn nhiều việc, nhưng nhìn tinh thần cũng có vẻ rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Anh có thể ngừng dụ hoặc em như thế không?

"Công việc của chị chính là như vậy, người ta cũng không phải cố ý chọn thời gian bác sĩ làm việc mà bị bệnh, hoàn toàn không có quy luật gì hết. Thành thói quen rồi thì cũng không có cảm giác gì mấy đâu." Tần Dĩ Duyệt nhìn lên bụng có chút nhô của cô, hỏi: "Em hiện tại làm kiểm tra là do bác sĩ riêng làm hay sao?"

"Có bác sĩ riêng chuyên môn."

"Vậy thì tốt. Chị ở trên đường còn muốn đề cử cho em một người bạn làm bên khoa phụ sản, để cho cô ấy chăm sóc em."

"Có thể mà. Người chị dâu đề cử, em sẽ rất yên tâm."

"Cô ấy là một cô gái rất tỉ mỉ. Làm việc nghiêm túc tận tụy với công việc. Có cơ hội để cho hai người làm quen nhau một chút."

"Chị sắp xếp tốt là được." Hạ Vân Sách cười nói, "Váy cưới và lễ phục phụ dâu em đã để cho người đưa tới. Để đặt ở phòng thay quần áo, đi xem một chút đi."

Tần Dĩ Duyệt âm thầm chắc lưỡi hít hà, "Thế giới của thổ hào thật dễ cho người khác vừa hâm mộ vừa ghen tị nha. Cô em chồng. Để cho chị ôm một cái bắp đùi, cọ cọ chút khí của thổ hào nào."

Hạ Vân Sách bị cô chọc cười, "Chị dâu, chị đã sớm bước vào vòng thổ hào rồi mà?"

"Chị thật đúng là một chút cảm giác cũng không có. Cùng cuộc sống trước kia của chị không có khác nhau gì hết, khả năng chị không có tự mình cảm nhận được."

"Không gia nhập cũng tốt. Cái vòng này rất loạn, loạn thất bát tao cái gì chuyện cũng có thể phát sinh. Anh hai cũng là vì bảo vệ chị, nên cũng không có đem chị mang tới trong cái vòng luẩn quẩn này đó."

"Cũng đúng. Lấy tính khí hung dữ của chị, đoán chừng không thể nhẫn nhịn xong."

Hạ Vân Sách cười đáp một tiếng, đẩy cửa phòng thay quần áo.

Bên trong xếp hai hàng mẫu lễ phục. Hàng thứ nhất đều là váy cưới, phía sau một hàng kia chính là lễ phục của phụ dâu.

Những thứ lễ phục đó nhìn một cái liền biết giá trị không nhỏ, tùy tiện cầm một món đi ra ngoài cũng sẽ là thu nhập cả năm của một gia đình bình thường đấy.

"Váy cưới của em là cái nào?"

"Cái thứ nhất."

Tần Dĩ Duyệt đi tới nhìn món đồ từ rayon - lụa nhân tạo chế thành váy cưới.

Vật liệu vô cùng mềm mại thoải mái. Từ ngực trở xuống thì bồng bồng, có thể che lại cái bụng nhô lên.

"Bộ lễ phục này rất thích hợp với em đó."

"Em cũng nghĩ như vậy." Hạ Vân Sách không chú tâm sờ lên lễ phục đó, ánh mắt thế nhưng không có bao nhiêu ánh sáng.

Tần Dĩ Duyệt biết cô lo âu, nói: "Thật ra thì bất luận em và Mạc Mộ Trầm là bởi vì cái gì mà kết hôn, chỉ cần sau khi cưới kinh doanh thật tốt, sau khi cưới cuộc sống sẽ rất tốt thôi, hơn nữa em rất may mắn. Gã cho một người đàn ông em yêu sâu đậm, chỉ một điểm này so với rất nhiều người cũng đã giỏi hơn rồi."

"Chị thì sao? Chị và anh hai em bắt đầu cũng không phải là bởi vì tình yêu, chị đã từng oán hận bao giờ chưa?"

"Cho nên mới nói em so với chị may mắn hơn. Chị thường xuyên suy nghĩ, nếu như chị và anh hai em là vì tình yêu mà kết hôn, vậy lúc đêm trước hôn lễ chị nhất định sẽ rất hưng phấn, hơn nữa rất mong đợi hôn lễ này. Mọi công việc trong hôn lễ cũng sẽ hứng thú bùng bùng tự tay chuẩn bị, đem mỗi một chi tiết làm cho tốt nhất, không để cho sau này lại tiếc nuối." Tần Dĩ Duyệt vừa nói vừa le lưỡi một cái, "Lá gan của chị thật là to, ở ngay trước mặt em nói xấu hôn nhân với anh hai em là không mỉa mai haha."

"Chị dâu, chị sẽ hạnh phúc thôi, anh hai sẽ không có lỗi với chị đâu."

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc nhìn Hạ Vân Sách, không biết tại sao cô phải nói lời như vậy, nhưng cô vẫn là nở nụ cười sáng lạng đáp trả.

**

Hai người Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Vân Sách thử lễ phục, cùng nhau trò chuyện một chút về công việc trong buổi hôn lễ.

Đến chạng vạng tối rồi, cô lại cùng Hạ Vân Sách xuống lầu, ở trong khu nhà nhỏ tản bộ.

Cho đến khi cùng cô ấy ăn cơm tối xong, mới rời đi.

Lúc một mình đi ra, đã thấy xe Hạ Kiều Yên dừng lại ở trước mặt.

Hạ Kiều Yến dựa lưng vào thân xe gọi điện thoại.

Trong nháy mắt Tần Dĩ Duyệt thấy Hạ Kiều Yến, mắt sáng rực lên, tâm tình tươi đẹp đến không thể nghi ngờ.

Cô chờ Hạ Kiều Yến để điện thoại xuống, mới ôm lấy cánh tay anh, vui vẻ nói: "Thỏ hào, anh tới đón em sao?"

"Ừ. Lên xe đi." Hạ Kiều Yến vừa nói, xoay người mở cửa ghế phó lái cho cô.

Tần Dĩ Duyệt ngồi vào bên trong xe, hai mắt lấp lánh ánh sáng nói: "Tiểu An nhất định hâm mộ ghen tị em chết mất, có anh làm chồng, còn có Mạc Mộ Trâm là chồng của em chồng em. Hai đại soái ca nổi danh Tần thành đều ở bên người em lúc lữ, làm cho đám em gái kia hận em hết sức."

Hạ Kiều Yến buồn cười nhìn bộ dạng hưng phấn của cô, "Dùng bộ dáng này của em với anh đẹp trai, thì mấy trăm anh đẹp trai ở bên cạnh em cũng vô ích thôi."

"Thường thức là được rồi. Vì các mục đích khác, vẫn là để cho những thứ em gái nhỏ kia yy đi."

"Vợ à, em như vậy có bao nhiêu không thích hợp đó."

Tần Dĩ Duyệt nhìn xéo anh một cái, "Thỏ hào, anh muốn làm gì? Sắc dụ em chắc? Em là người vô cùng có tiết tháo, kiên quyết không bị sắc đẹp mê hoặc đâu."

Hạ Kiều Yến nhướn mày, đôi mắt đen láy nhìn hướng cô, "Phải không đó? Vậy chúng ta đi ngâm suối nước nóng."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

**

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới Hạ Kiều Yến nói là sự thật.

Cả người ngổn ngang trong gió trộn mắt nhìn suối nước nóng trước mặt, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Hiện tại nơi cô đang đứng chính là làng du lịch chế tạo trọng điểm ở Tần thành của phú hào.

Đặc điểm lớn nhất của làng du lịch này là có các loại các dạng suối nước nóng lớn nhỏ bên trong.

Các biệt thự này đều được xây dựng theo suối nước nóng.

Ngoài hồ suối nước nóng bên ngoài, suối nước nóng bên trong nhà tất cả đều là tư nhân.

Giống như cái suối nước nóng trước mắt cô đây, nó chỉ mở đối với Hạ Kiều Yến, trừ Hạ Kiều Yến ra sẽ không nhận bất kỳ vị khách nào khác.

Hạ Kiều Yến ở trên lầu đối cả người thành áo choàng tắm, chân bước ung dung, bình thản đi xuống.

Tần Dĩ Duyệt nghe được tiếng động nên quay đầu lại, thiếu chút nữa chảy máu mũi.

Áo choàng tắm màu trắng đó đem cả người anh bọc lại, cơ thể thon dài hoàn toàn phác họa ra ngoài.

Bình thường lúc anh mặc âu phục, chỉ để cho người khác cảm thấy tinh giản*, giới giang, anh đối đáp hằng năm đã không có biểu tình gì, từ đó để lộ ra một cỗ khí tức cấm dục.

*Tinh giản: tinh anh, đơn giản

Lúc này, anh cởi quần áo ra, tóc cũng để xuống, cả người so với bình thường sinh động hơn rất nhiều.

Tần Dĩ Duyệt nhìn anh từng bước từng bước hướng cô đi tới, không khỏi nuốt nước miếng một cái, đặc biệt kinh sợ lui về phía sau mấy bước, nói: "Cái đó, thỏ hào, em định lực không đủ. Anh có thể đừng kích thích em như vậy có được không?"

"Cùng nhau tắm thì có làm sao? Chúng ta cũng là vợ chồng mà." Hạ Kiều Yến hơi híp mắt, cười nói.

Tần Dĩ Duyệt cũng không thể nói là, cô sợ rằng cô không khống chế được mình, một cái xông lên đem anh đẩy ngã.

Cô ho khan hai tiếng, cổ làm vẻ thẹn thùng nói: "Người ta xấu hổ."

Khuôn mặt cô là một hồi bộ dạng thẹn thùng, ở dưới ánh đèn nhạt màu toát ra linh động dị thường, hưng hân đắm vào trong mắt Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến hừ nói: "Lúc nhìn thì thể trần truồng, sao em lại không thẹn thùng chứ?"

Tần Dĩ Duyệt lặng lẽ liếc mắt, "Không vạch trần chân tướng, chúng ta còn có thể là bạn tốt."

Hạ Kiều Yến trong mắt lóe lên một tia đùa đùa dai.

Bỗng dung đem áo choàng tắm màu trắng cởi ra, lộ ra một hạp kẻ hở mê người, rất có mị lực.

Anh nở nụ cười tà khí, hướng Tần Dĩ Duyệt đi tới.

Tần Dĩ Duyệt đặc biệt kinh sợ vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn thân thể phơi bày của anh.

Lỗ tai dựng thẳng, bắt lấy tiếng động rất nhỏ xung quanh.

Tiếng bước chân trầm ổn, khí tức đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái chỉ riêng anh, da thịt ấm áp lại mềm dẻo...

Vừa nghĩ tới, bọn họ chỉ một chút nữa thôi sẽ có thể có những hình ảnh thân mật, cả cơ thể cô cũng không khỏi run rẩy.

Hạ Kiều Yến vốn là muốn ôm cô ngốc ở trước mắt, sau đó đem cô ném vào suối nước nóng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Đời này anh chỉ có một mình em là vợ

Ánh mắt vừa chạm vào hàng mi bởi vì khấn trương mà run rẩy của cô, cái môi tròn trịa mềm mại mím chặt, trong lòng thoáng qua một tiếng than thở nhẹ, vòng qua cô đi vào trong hồ nước nóng.

Tần Dĩ Duyệt nghe được tiếng nước chảy, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Trừ thở phào ra, trong lòng còn có một loại thất vọng giấu kín.

Cô đứng là tương đối kinh sợ, có cơ hội tốt như vậy cũng không dám nhào tới.

Tần Dĩ Duyệt còn không có xúc động xong, đã nghe được thanh âm của Hạ Kiều Yến.

"Anh đếm đến ba. Nếu em còn không đi thay quần áo? Thì anh không ngại tự mình động thủ."

Tần Dĩ Duyệt lập tức quay đầu, tức giận trừng mắt nhìn Hạ Kiều Yến, kết quả chỉ thấy anh phơi bày bả vai trên mặt nước.

Vai rộng rãi có lực, bắp thịt đều đặn, đường cong dễ nhìn vô cùng.

Ở suối nước nóng thô ráp vô cùng nổi bật, hiện ra mấy phần dã tính.

Tần Dĩ Duyệt thầm xoa xoa, nuốt nước miếng một cái, chấp choạng chạy lên lầu, thay quần áo.

Lúc xuống lầu, cô khoác áo tắm. Tiến vào hồ nước nóng.

Cô còn đặc biệt chọn một chỗ xó xỉnh cách xa Hạ Kiều Yến ngồi ngủ ngời.

Hạ Kiều Yến buồn cười nhìn cô, ngoắc ngoắc ngón tay, "Đến đây."

"Nhưng mà!"

"Anh đếm ba tiếng."

Tần Dĩ Duyệt tức giận liếc mắt, chân bước chầm chậm dịch đến bên người Hạ Kiều Yến. "Anh nghĩ thế nào đó?"

Hạ Kiều Yến bóp khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mềm của cô, cười đều nói: "Vợ, chúng ta dù gì cũng đã kết hôn mấy tháng rồi, chúng ta có thể phát triển, tiến thêm một bước không đây?"

Biểu cảm Tần Dĩ Duyệt: 囧 囧 nhìn anh, không biết tại sao đột nhiên anh lại nhắc tới chuyện này. Nghẹn hống trên trời nói: "Chúng ta như vậy không phải rất tốt sao?"

"Tốt chỗ nào chứ? Nếu là người phụ nữ khác có cơ hội đến gần anh, đã sớm xông tới rồi, em còn kiên quyết nhịn mấy tháng. Bác sĩ Tần, ai da, em quá

lãng phí rồi."

Tần Dĩ Duyệt không biết thế nào, rất muốn thờ dài.

Cô không phải người ngu, cũng không phải là không có lòng hư vinh.

Bên người có người đàn ông chất lượng tốt như Hạ Kiều Yến, nói trong lòng không có một chút ý tưởng là gạt người.

Từ đầu đến cuối cô đều nhớ đến cái ngày hôn lễ đó, lúc cô thấy vết son trên cổ áo sơ mi của Hạ Kiều Yến đã lúng túng, không biết phải làm sao.

Khi đó, cô mới sâu sắc ý thức được, giữa cô cùng Hạ Kiều Yến có bao nhiêu chênh lệch.

Hôn nhân bọn cô, cô không làm chủ được.

Dùng hết khả năng phối hợp, mới là cách tốt nhất.

Khoảng thời gian này, cô đúng là làm như vậy.

Chẳng qua là sống bên cạnh Hạ Kiều Yến càng dài, cô lại càng không cách nào làm được điểm này nữa.

Cô thật sự rất muốn cùng người đàn ông này có một đoạn hôn nhân thật sự.

Muốn giữa cô và Hạ Kiều Yến, có thể đi rất xa, giống như bố mẹ vậy, có thể tương thân tương ái.

Ở trong cuộc sống sau này giúp đỡ lẫn nhau, cùng nắm tay nhau trải qua mưa gió cuộc đời.

Có thể là do cô không có lòng tin.

Cô sợ cô gặp không chờ nổi mà đào ra thật lòng.

Hạ Kiều Yến sẽ khinh thường nhìn lại.

Trước đây lúc cùng với Chu Tử Dương, cô có thể không chút sợ hãi nào mà hướng hấn yêu cầu một câu trả lời hợp lý.

Đối với Hạ Kiều Yến, thì cô không dám.

Cùng Hạ Kiều Yến phát sinh xung đột, cái giá phải trả quá lớn, cô sẽ không chịu trách nhiệm nổi.

Cái này cũng là nguyên nhân mà vì sao rất nhiều người đời trước muốn giữ vững hôn nhân môn đăng hộ đối.

Nếu như môn đăng hộ đối, không ai ở vị trí đặc biệt yếu thế, ở trong hôn nhân cũng sẽ không bị động như vậy.

Cho dù là người Hạ gia bây giờ đối với cô rất tốt, Tiểu Bảo cũng hết sức lệ thuộc vào cô.

Cô cho tới bây giờ cũng không dám thật sự đem mình làm chuyện đương nhiên.

Không giống như Hạ Văn Sách, cô ấy cùng Mạc Mộ Trầm bất kể là nguyên nhân gì mà lấy nhau.

Thì cô ấy sau này ở trong cuộc sống hôn nhân cũng sẽ không quá bị động, bởi vì cô có một nhà mẹ cùng người anh vô cùng hiển hách.

Bọn họ là hầu thuần kiên cường nhất của cô ấy, coi như là Mạc Mộ Trầm cũng không dám tùy tiện chọc vào.

Hạ Kiều Yến cẩn thận quan sát biểu tình trên khuôn mặt cô.

Tần Dĩ Duyệt rất mau liền phục hồi tinh thần, hướng Hạ Kiều Yến nở một nụ cười dí dỏm, cười hề hề nói: "Thỏ hào, anh đây là ám chỉ em nên nhào tới sao? Chờ em luyện giỏi vóc dáng hình chữ S cùng có xiu mũi bụng, anh không để cho em nhào tới, em sẽ không để yên cho anh đâu. Nhưng mà bây giờ em rất hữu tâm vô lực được chứ? Ngày ngày làm thêm giờ đến khuya, lại tới chơi bởi quá độ, em sẽ tuổi xuân chết sớm."

Hạ Kiều Yến đem toàn bộ biểu tình của khuôn mặt cô thu hết đáy mắt, cũng không có nói gì.

Từ khi cùng Tần Dĩ Duyệt chung sống, anh càng ngày không cách nào đem cô làm thành Ninh Duy.

Các cô vốn không cùng một người, tự nhiên không giống nhau.

Cô ngọc này so với Ninh Duy tích cực, lạc quan, ngớ ngẩn cùng dám làm dám chịu.

Cô vốn là dám yêu dám hận, nhưng bởi vì cái hôn nhân cách biệt này mà trở nên bó tay bó chân.

Nếu như ban đầu anh không đem cô gái này kéo theo.

Cô sẽ gả cho một người đàn ông môn đăng hộ đối với cô, như cũ có thể giữ lại tính tình trước đây của mình.

Anh đem cô kéo vào trong cuộc hôn nhân này, hưởng thụ thay đổi của cô đối với Tiểu Bảo, hưởng thụ Tiểu Bảo từ từ kỷ trở thành đang trong trạng thái khôi phục.

Anh cho là anh đưa đón cô ngọc này đi làm, tôn trọng bố mẹ cô là đủ rồi.

Sự thật lại là, anh từ đầu đến cuối đều không mang lại cảm giác an toàn cho cô.

Hạ Kiều Yến đưa tay nhéo một cái lên mặt cô, "Ngọc, anh là người đàn ông của em, có cái gì bất mãn thì liền mắng. Ở trước mặt anh còn kìm nén, thì không phải em kết hôn cũng vô ích rồi sao?"

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy mắt sáng rực lên, "Thỏ hào, anh nghiêm túc hả?"

Độ sáng trong ánh mắt, so với bầu trời đêm sáng nhất còn chói mắt hơn mấy phần.

Hạ Kiều Yến kéo cô vào trong ngực, nhẹ giọng nói: "Có mấy lời anh chỉ nói một lần, nói nhiều sẽ không còn quý trọng nữa. Tần Dĩ Duyệt, lần này nghe cho kỹ. Hạ Kiều Yến anh cả đời này, chỉ có thể có một mình em là vợ mà thôi."

Tần Dĩ Duyệt thân thể kịch liệt run rẩy, không dám tin ngửa đầu nhìn Hạ Kiều Yến, nhưng chỉ thấy đường cong đẹp mắt của cằm anh.

Thỏ hào nhà cô đây là đang cùng cô cam kết cả đời a a a a a a a a a a a a a a a a.

Cô thật muốn hàng lệ tuôn rơi.

Cô thật muốn không có tiết tháo mà hét hai tiếng.

Tần Dĩ Duyệt không nhịn được đưa tay ôm lấy hông Hạ Kiều Yến, mặt nhẹ nhàng ở trước ngực anh cọ cọ một chút.

Đột nhiên, cô cảm thấy có điểm không đúng.

"A a a a a a!"

Một chuỗi tiếng thét chói tai vang vọng ở suối nước nóng trong biệt thự.

Hạ Kiều Yến bị một trận ma ám xuyên nhĩ, có chút nhức đầu, lại có mấy phần buồn cười, "Có thể tỉnh táo lại một chút không đây?"

"Không thể!" Tay Tần Dĩ Duyệt phủ ở bộ đồ bơi đơn giản trước ngực.

Hạ Kiều Yến để cho người chuẩn bị đồ bơi đều là phẩm chất thượng thừa, mặc vào căn bản không có cảm giác trói buộc, giống như là tầng da thịt thứ hai của cơ thể con người vậy.

Vừa nghĩ tới trước ngực mềm mại của cô mới vừa cùng Hạ Kiều Yến tiếp xúc thân mật, cả người bác sĩ Tần liền không tốt.

Hạ Kiều Yến bắt đầu dĩ hướng cô đi tới.

Tần Dĩ Duyệt dùng cả tay chân muốn đi lên bờ.

Kết quả cánh tay nhỏ bấp chân cô quá ngắn, không chạy lại người đàn ông chân dài sau lưng.

Rất nhanh, trong bác sĩ Tần ngổn ngang trong gió liền bị Hạ tổng bắt lại.

Tần Dĩ Duyệt hai tay che trước ngực mình, phòng bị mà nhìn người đàn ông gần trong gang tấc.

Hạ Kiều Yến nhìn da thịt mềm mại của cô, không chút nghĩ ngợi cúi người phủ lên cánh môi hé mở của cô.

Oanh một tiếng, trong đầu bác sĩ Tần nhất thời pháo bông bay đầy trời.

Tất cả cảm giác cũng chỉ dừng lại ở trên da thịt mà hai người chạm nhau.

**

Buổi tối, Tần Dĩ Duyệt ở trên giường lăn qua lộn lại, làm thế nào cũng không ngủ được.

Cô cảm thấy cô hoàn toàn có tính lực đi ra ngoài chạy tám trăm mét đó.

Hạ Kiều Yến bị thần thái sáng láng của cô ngốc đánh bại, đưa tay đem cô giam cầm vào trong ngực, "Em mà không ngủ nữa, thì anh cũng không ngại làm chút chuyện mà hai người có thể làm."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Em cứ như vậy sau này anh muốn nhớ lại cũng có chút khó khăn

Tần Dĩ Duyệt run lên, lập tức ngoan ngoãn dựa vào trong ngực anh, bất động, "Em đánh thức anh hả? Nếu không thì em đi ra ngoài ngồi một lúc nhé."

"Bên ngoài lạnh lắm, rất dễ bị cảm." Hạ Kiều Yến đem cảm đặt ở trên đầu cô, "Ngoan, anh sẽ không miễn cưỡng em đâu."

Tần Dĩ Duyệt khòe miệng không nhịn được cong lên. "Tối nay chúng ta không trở về nhà, Tiểu Bảo không thành vấn đề chứ?"

"Anh đã cùng thằng bé đó nói, là anh và em cần chút thời gian phát triển tình cảm, nên nó có thể hiểu được thôi."

"Oh."

"Tiểu Bảo chỉ cần chịu nói chuyện cùng trao đổi với em, thì thằng bé sẽ không khác người trưởng thành mấy đâu. Không cần quá lo lắng cho nó. Em mới 26 tuổi, không cần phải gấp gáp đem mình đặt ở vị trí là mẹ của một đứa trẻ."

"Em thật đúng là theo bản năng nên cứ như vậy." Tần Dĩ Duyệt ngượng ngùng cười cười.

"Sau này, em nên đem nhiều thời gian đặt ở quan hệ của chúng ta hơn."

"Em sẽ mà." Tần Dĩ Duyệt đưa tay bao bọc Hạ Kiều Yến, có chút ngu ngốc cười nói: "Thỏ hào, em thế nhưng rất vui đó."

"Ừ?" Hạ Kiều Yến lười biếng đáp lời.

"Hắc hắc. Trước đây em muốn em phải gả cho người chồng đặc biệt đẹp trai, đặc biệt có tiền, đặc biệt đẹp mắt. Không nghĩ tới điều đó lại thành hiện thực. Khoảng thời gian trước em còn nghĩ, em phải tìm một thời gian đem anh giải quyết hết, bây giờ cũng thực hiện được rồi."

Hạ Kiều Yến vỗ một cái lên cô ngốc. "Em tùy tiện nói ra như vậy, em muốn anh phải làm sao đây, hả?"

Tần Dĩ Duyệt cười hắc hắc hai tiếng. Giống như đứa bé, ở trong ngực Hạ Kiều Yến nhẹ nhàng quẹt quẹt cọ cọ mấy cái, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Hạ Kiều Yến nhìn khuôn mặt ngủ không chút đề phòng nào của cô, nhẹ nhàng ở trên trán cô in một nụ hôn.

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt ngủ thật ngon* thì bị một tràng chuông điện thoại di động đánh thức.

*Nguyên văn: 睡得美美哒: Ngủ mỹ mỹ đất, ý chỉ giấc ngủ tốt đẹp, ở đây mình dùng "ngủ thật ngon" để dễ hình dung.

Cô nhắm mắt lại, đưa tay ở trên giường phui phui tìm điện thoại.

"A lô."

"Tần Dĩ Duyệt!"

"Mẹ, sao vậy?"

"Nam thần của mẹ sắp kết hôn rồi!!!" Lạc Minh Mị hét, cả người cũng không tốt.

Con buồn ngủ của Tần Dĩ Duyệt bị lời nói của Lạc Minh Mị đánh bay sạch sẽ, "Tin Mạc Mộ Trâm kết hôn được tung ra rồi sao?"

"Nói như vậy là con đã sớm biết rồi?"

"Con cũng là hôm trước mới biết được, còn tưởng là định lạng lẽ kết hôn đó chứ."

"Hon nữa ngôi sao trong vòng giải trí cũng được mời, cũng không biết bên nhà gái là bối cảnh gì, trâu đến như vậy."

"Cô dâu là em chồng con đó."

"A? Vân Sách?" Lạc Minh Mị không dám tin nói.

"Đúng vậy. Con còn là phụ dâu của Vân Sách nữa cơ, Mẹ, mẹ có muốn đi cùng bố, ở khoảng cách gần cho mẹ cảm nhận mị lực nam thần của mẹ không nè? Mạc Mộ Trâm bốn tôn so với trên ti vi đẹp trai hơn nhiều, nhiếp ảnh gia không soi sáng hết một trăm phần trăm xinh đẹp của anh ta đâu."

"Thật?"

"Thật. Mẹ có muốn tới hay không? Kiều Yến nói, buổi tối sẽ đưa con cùng Tiểu Bảo về nhà, mẹ với bố cùng nhau tham gia hôn lễ, buổi tối chúng ta có thể cùng nhau về nhà."

Lạc Minh Mị rất khó khăn đấu tranh một hồi, nói: "Được rồi, con với con rể, cháu ngoại nhỏ đi đi. Bố con nếu biết mẹ tuổi đã cao còn mê luyến trai đẹp nữa, ông ấy sẽ rất thương tâm đó."

"Nói như bây giờ bố không biết mẹ si mê ai kia vậy."

"Tần Dĩ Duyệt, còn có thể tán gẫu tốt hơn chút được không? Nói phải biết kính già yêu trẻ chứ?"

"Được rồi được rồi. Mẹ, mẹ thật sự chắc chắn không đi?"

"Nhất định và khẳng định chắc chắn. Con gửi cho mẹ nhiều hình một chút là được rồi."

"Ok ok, cái yêu cầu này hoàn toàn có thể thỏa mãn."

Tần Dĩ Duyệt lại cùng mẹ cô tán gẫu mấy câu, quyến luyến không thôi mới cúp điện thoại.

Cô ngáp một cái, dạo tới dạo lui xuống lầu.

Chỗ bọn cô ở là một cái nhà gỗ nhỏ, nhưng nó thật ra lại là một biệt thự.

Thiết bị, đồ dùng sinh hoạt ở chỗ này đều có hết, trong phòng bếp còn có chuẩn bị đầy đủ dụng cụ nấu ăn.

Dĩ nhiên, nguyên nhân cũng có thể là do Hạ Kiều Yến thỉnh thoảng cũng tới bên này ở.

Tần Dĩ Duyệt xuống lầu, đi theo tiếng động đến cửa phòng bếp.

Hạ Kiều Yến đang đưa lưng về phía cô, ở trước căn bếp bận rộn.

Vóc người thon dài, cân đối quần trong bộ quần áo ở nhà, cộng thêm chiều rộng chân quần, cả người tỏ ra cao gầy lại phiêu dật.

Loại quần áo này thật tâm mà nói là hết sức chọn người, đôi người mặc lập tức mặc thành hương vị khác.

Tần Dĩ Duyệt một bên chảy nước miếng, vừa móc ra điện thoại di động.

Tách tách chụp được mấy tấm hình.

Hạ Kiều Yến nghe được tiếng chụp, quay đầu lại, "Em dậy rồi?"

Tần Dĩ Duyệt cười híp mắt lại, chân chó nhảy tung tăng đến sau lưng Hạ Kiều Yến, "Thỏ hào, anh đang bữa ăn sáng gì đó?"

"Mì nước."

"Oh oh." Tần Dĩ Duyệt thấy máy ép mỳ cùng các loại nguyên liệu nấu ăn, "Hạ tổng, ngài thật trâu."

Làm một món mì nước, muốn nhào bột, từ từ làm lên, thật sự là quá khó để làm hết.

Cô liền không có tính nhẫn nại kiểu này đâu.

Khó trách mấy đầu bếp đặc biệt ưu tú đều là nam, bọn họ đối với theo đuổi món ăn so với phụ nữ cố chấp hơn rất nhiều.

Nữ sinh một đường gào khóc gọi mình là đồ tham ăn, phần lớn chẳng qua là ăn số lượng nhiều, cũng không biết nhiều.

Người chân chính sẽ ăn cùng hưởng thụ thức ăn ngon, ngược lại sẽ không khắp nơi nói mình là đồ tham ăn hoặc ăn cái gì rồi.

"Có thời gian liền làm chuyện mà ngày thường không thể làm cho em." Hạ Kiều Yến cười nói, "Đi rửa tay, giúp anh lột tòi."

"Được thôi." Tần Dĩ Duyệt để điện thoại di động xuống, còn dùng sức ôm eo Hạ Kiều Yến một chút rồi mới chập choạng làm việc.

Hạ Kiều Yến đối với cử động nhỏ có chút ngốc nghếch của cô quả thực không biết nên nói cái gì, tiếp tục bận bịu chuyện trên tay.

**

Hai người bận làm hết một giờ, bằng cả tinh thần, tô mì nước thơm nồng mới làm xong.

Không biết là tâm trạng quá tốt, hay là mì thật sự ăn rất ngon, Tần Dĩ Duyệt một chút cũng không hàm hồ tiêu diệt hai tô, còn chụp mấy chục tấm hình, mới thỏa mãn ôm bụng ở trên ghế sofa nằm như chết, tiêu thực.

Lúc thu dọn chén đĩa, đá đá một chút cô ngốc một chút hình tượng cũng không có, "Bác sĩ Tần, làm phiền em sau này ở trước mặt đàn ông chú ý hình tượng một chút, em như vậy khiến anh sau này nhớ lại cũng có chút khó khăn."

"Hình tượng là cái gì, có thể ăn sao?" Tần Dĩ Duyệt liếc anh một cái, "Thở hào, anh để chén lại đi, để em rửa cho."

"Muốn biểu hiện, chờ lần sau đi."

"Được. Sau này anh xuống bếp, em phụ trách rửa chén, Tiểu Bảo phụ trách ăn, phân công tốt thật hoàn mỹ ha ha."

Hạ Kiều Yến bật cười bụng chén đĩa vào phòng bếp.

**

Buổi trưa, Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến trở về biệt thự gặp Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nhìn hai người, lỗ mũi không phải lỗ mũi, mắt không phải mắt, hiển nhiên đối với hai người không tiết tháo, yêu đương không mang theo nhóc làm kỳ đà cản mũi vô cùng bất mãn.

Cho đến lúc Tần Dĩ Duyệt cố ý làm cho nhóc một cái bánh ngọt hình phim hoạt hình, mặt tiểu Hắc của nhóc mới khá hơn nhiều.

Ôm nhỏ bánh ngọt cố ý ngòi vào đối diện Hạ Kiều Yến ăn.

Hạ Kiều Yến hừ một tiếng, lười quan tâm nhóc.

Hai người chờ Tiểu Bảo nghỉ trưa xong, mới đi đến nơi tạo hình trang điểm đã được hẹn sẵn.

Nơi tạo hình này thường xuyên hóa trang cho các đại minh tinh, bọn họ trừ làm kiểu tóc ra, quần áo, trang điểm cũng cùng nhau phụ trách.

Tần Dĩ Duyệt vốn là người rất ít trang, điểm chỉ biết làm dưỡng da cơ bản, nhưng cô cũng biết trang điểm đối với một người đàn bà có rất nhiều thay đổi.

Từ lần trước lúc cô kết hôn trang điểm, cô đã liên sâu sắc biết.

Nhưng tay cô thật sự là tàn, với cả cũng không có thời gian học tập trang điểm.

Sau khi đi vào chỗ tạo hình, nhân viên lễ tân liền đem bọn họ cả ba người mang vào một phòng VIP.

Bên trong sửa sang rất hiện đại hóa, có loại cảm giác vượt qua thời đại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Một nhà ba người bước trên thảm đỏ

Bên trong phòng VIP, quần áo, dụng cụ trang điểm, làm kiểu tóc cũng đều có đủ.

Thợ trang điểm đầu tiên làm sạch khuôn mặt của Tần Dĩ Duyệt, sau đó lại đắp thêm hai lớp mặt nạ mỏng, mới tính làm xong giai đoạn đầu của việc trang điểm.

Tần Dĩ Duyệt giống như một con búp bê vải, mặc bọn họ loay hoay.

Có lẽ là do thợ trang điểm liếc mắt một cái liền biết Tần Dĩ Duyệt đối với làm đẹp cùng trang điểm không biết gì cả.

Vì vậy, lúc xin ý kiến cũng không hỏi Tần Dĩ Duyệt, mà là nhìn về phía Hạ Kiều Yến đang ngồi trên ghế sofa.

Hạ Kiều Yến đều giúp cô lựa chọn.

Hạ Kiều Yến cũng không có tạo hình.

Hình tượng của anh đã xử lý rất tốt rồi, bình thường bất luận là kiểu tóc hay là quần áo đều do nhà tạo mẫu chuyên môn làm cho anh.

Lần này tới cơ bản chọn quần áo xong thì liền kết thúc.

Thời gian còn lại thì chờ Tần Dĩ Duyệt.

Hình tượng của Tiểu Bảo cũng xử lý tốt.

Nhóc vẫn chỉ là đứa con nít, mặc một bộ âu phục nhỏ, mang thêm một cái nơ nhỏ nữa, thì liền tinh xảo như một con búp bê vậy, hoàn toàn không cần trang điểm, làm kiểu tóc chỉ cho uống công vô ích.

Xử lý trang điểm cho một người phụ nữ thì lại rất phiền toái, trang điểm, kiểu tóc, quần áo, giày các phương diện nào cũng phải chọn thật tốt mới được.

Làm cho đến sáu giờ chiều, mới đem tất cả bước cũng làm xong.

Tần Dĩ Duyệt lần này mới sâu sắc cảm nhận được thợ trang điểm, thẩm mỹ sư tại sao thu nhập lại cao đến như vậy, công việc của bọn họ không nhàn nhõa hơn bác sĩ các cô chút nào đâu.

Khi thay quần áo, Tần Dĩ Duyệt giặt mình một cái, cô cứ cho là Hạ Kiều Yến sẽ chọn cho cô cả người một bộ váy chứ.

Không nghĩ tới, lại là một bộ quần áo liền thân, chân rộng.

Vải của bộ quần áo của cô cùng vải may âu phục của Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo là cùng một loại vải.

Cô sờ một chút lên vải, phát hiện nó thật dày, hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề giữ ấm.

Tần Dĩ Duyệt nghi ngờ nói: "Em không phải là làm phụ dâu của Văn Sách sao? Có thể mặc cái này hả?"

"Tôi nay sẽ đi thăm đồ rước, đi xong thăm đồ. Rồi em lại đến hội trường thay quần áo."

"Chúng ta cũng phải đi sao?"

"Dĩ nhiên. Lần này là lần đầu tiên từ sau khi cưới em anh mang người nhà đi ra bên ngoài dự tiệc. Lần này không đi, chúng ta muốn chờ lúc nào đây? Hơn nữa cũng là lần đầu tiên Tiểu Bảo chính thức xuất hiện đó. Tôi nay thăm đồ bố trí bên ngoài, em không phải là minh tinh. Không cần giống như bọn họ ăn mặc rõ lạnh như vậy đâu."

Tần Dĩ Duyệt gạt đầu một cái, cầm lấy quần áo, đến phòng thử quần áo thay đồ.

Lúc cô đi ra, nhà tạo hình đang cầm một đôi giày nhỏ cao mười hai cm, hỏi ý Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến thấy phòng thử quần áo mở cửa ra, quay đầu sang nhìn cô, đôi mắt đen như thạch trong nháy mắt thoáng qua một nụ cười.

Tần Dĩ Duyệt mang trong mình khí chất tinh táo chuyên nghiệp của một người bác sĩ, loại quần áo giống như đồng phục này mặc trên người cô, thế nhưng lại hài hòa một cách bất ngờ.

Tần Dĩ Duyệt nhìn giày cao gót trong tay nhà tạo mẫu, "Đừng nói với em rằng em phải mang nó, chắc chắn em sẽ ở trên thăm đồ té sấp mặt đó"

"Anh sẽ đỡ em." Hạ Kiều Yến cười nói.

"Mẹ, con cũng sẽ đỡ mẹ mà." Tiểu Bảo cũng cười híp mắt nói, có vẻ rất thích đôi giày kia.

"Ách, được rồi. Vậy em liền nhắm mắt mang nó vậy. Nếu hai người ở bên cạnh em, em còn có thể té, thì hai người phải ngay lập tức giúp em xóa tất cả ảnh chụp đấy nhé, kiên quyết không thể để cho một màn mất mặt như vậy bị tuôn ra ngoài."

Tiểu Bảo nghiêm túc gạt đầu, "Mẹ, con sẽ giúp mẹ xóa."

"Thật ngoan."

Hạ Kiều Yến: "..."

Thợ trang điểm: "..."

**

Tiệc cưới của Hạ Vân Sách cùng Mạc Mộ Trầm được tổ chức tại khách sạn Hoàn Cầu.

Bên cạnh nó là tháp truyền hình lớn nhất của Tần thành, thuận lợi các minh tinh đi trên thảm đỏ.

Thảm đỏ từ tháp truyền hình rải đến khách sạn Hoàn Cầu, toàn bộ hành trình gần trăm mét, cho các minh tinh mỗi một người xuất sắc trọn vẹn thời gian.

Thời điểm Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến đến, chung quanh khu phố cũng chen lấn đầy ắp, hầu như nhân viên ai cũng có một máy SLR*, hướng về phía màn ảnh led hai bên đường phố mà dồn sức chụp.

*SLR: một loại máy ảnh

Trên màn hình led là hình ảnh trên thảm đỏ.

Chủ trì khai mạc thảm đỏ là người dẫn chương trình đứng đầu trong nước, còn đang đi trên thảm đỏ chính là diễn viên số một số hai trong nước.

Bọn họ đều là khách quý quan trọng, là các dạ tiệc mừng năm mới, liên hoan mùa xuân dạ tiệc cũng không nhất định có thể mời tới.

Tần Dĩ Duyệt hai mắt sáng lên nhìn người đi trên màn ảnh, tò mò hỏi: "Thỏ hào, đây là do anh mời, hay là do Mạc Mộ Trầm mời?"

"Cùng bọn họ nói một tiếng thì bọn họ đến, huống chi đây cũng là một thời cơ hợp tác rất tốt mà."

"Ồ, Vân Sách thích hôn lễ như vậy sao?"

"Con bé ngay trước toàn thể giới cưới người đàn ông nó yêu, hẳn so với yên lặng không nghe thấy gì cứ hành một cái hôn lễ khiêm tốn càng có ý nghĩa hơn."

Tần Dĩ Duyệt suy nghĩ một chút, nói: "Anh nói cũng đúng."

Hai người đang lúc nói chuyện, xe đã lái đến đầu thảm đỏ.

Ánh đèn xinh đẹp cùng ống kính phóng viên chung quanh cũng rối rít tập trung đến nơi này.

Tần Dĩ Duyệt nuốt nước miếng một cái, có chút khẩn trương.

Hạ Kiều Yến cười nheo một cái cô tay.

Cửa xe được nhân viên chậm rãi mở ra.

Ánh đèn đẹp dễ chói mắt cùng tiếng thét chói tai như sóng nhiệt, hung hãn hướng Tần Dĩ Duyệt nhào tới.

Tần Dĩ Duyệt trong đầu ong ong, nhất thời trống rỗng.

Hạ Kiều Yến ôm Tiểu Bảo xuống xe, ở trước mắt bao người, nắm lấy tay cô xuống xe.

Chờ sau khi cô đứng vững, tay anh liền mạnh mẽ đỡ eo cô, phối hợp bước đi của cô.

Các phóng viên rối rít nhấn máy ảnh trên tay.

Người dẫn chương trình đứng cuối tấm thảm đỏ nói: "Hiện tại xuất hiện ở thảm đỏ là Hạ Kiều Yến tiên sinh, chủ tịch tập đoàn và là người đứng đầu tập đoàn Hạ thị, cùng với vợ anh ta là Tần Dĩ Duyệt tiểu thư, ngồi ở trên cánh tay anh là con trai Hạ Kiều Yến tiên sinh, người bạn nhỏ Hạ Duy Phi. Hạ tiên sinh dẫn toàn thể nhân viên sáng tạo lại tập đoàn Hạ thị một trận trên thương trường, khiến nó trở thành thần thoại, cũng không ngừng dẫn toàn thể nhân viên Hạ thị khiêu chiến những thứ tưởng như không thể. Đồng thời, anh cũng rót máu cho lĩnh vực truyền hình điện ảnh rất nhiều thứ mới mẻ, để cho chúng ta thưởng thức được nhiều bộ phim phong phú nhiều màu sắc cùng những tác phẩm điện ảnh đầy câu chuyện, ý nghĩa. Mỗi khi thấy hoặc nghe được Hạ Kiều Yến tiên sinh, tôi cũng không nhịn được len lén ghen tị cái người đàn ông chói mắt này đây, tựa như tất cả những từ tốt để hình dung đều phù hợp ở người nắm quyền trẻ tuổi của Hạ thị này. Anh ta giống như thiên chi kiêu tử vậy, có tất cả những thứ để làm cho người khác bị khuất phục, từ bề ngoài, phẩm chất, khí chất, tài sản..."

*Thiên chi kiêu tử: Đứa con cưng của trời

Người dẫn chương trình còn nói rất nhiều điều khen ngợi có liên quan đến Hạ Kiều Yến, nhưng Tần Dĩ Duyệt đều không nghe vào chút nào.

Tất cả giác quan của cô cũng chỉ dừng lại ở cái tay của Hạ Kiều Yến đang đỡ bên hông cô thôi.

Tay kia ôn ôn ấm áp, rất có cảm giác an toàn.

Hạ Kiều Yến mang Tàn Dĩ Duyệt đi tới cuối thảm đỏ.

Người dẫn chương trình cười nói: "Hạ tiên sinh, hôm nay là ngày đại hỉ, xin hỏi ngài có lời gì muốn cùng chúng tôi chia sẻ không?"

Hạ Kiều Yến trả lời trên mic người dẫn chương trình đưa ra, giọng nói trong trẻo lập tức truyền khắp toàn trường, "Hôm nay là một ngày đặc biệt, là ngày đưa em gái duy nhất của tôi xuất giá. Từ sau khi tin tức Mạc Mộ Trầm tiên sinh kết hôn được tung ra, rất nhiều người đang suy đoán thân phận của vị hôn thê, hy vọng lúc công bố đáp án mọi người sẽ không thất vọng. Trừ là ngày vui của em gái tôi ra, thì đây cũng là lần đầu tiên mà vợ tôi, con trai tôi chính thức xuất hiện ra bên ngoài. Mọi người đối với tình huống của con trai tôi cũng có rất nhiều suy đoán, trước đây tôi không cho phép thằng bé xuất hiện trước công chúng, là bởi vì năm đó thằng bé quá nhỏ, không muốn nó bị thế giới bên ngoài quấy nhiễu. Bây giờ cũng đã lên tiểu học rồi, từ một phạm vi nhất định có thể nói thằng bé đã đi vào tầm mắt của công chúng, cho nên tôi cũng mượn cơ hội này để cho nó dần thích ứng cuộc sống dưới ánh mắt của mọi người thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Nụ hôn đầu tiên của Tiểu Bảo

Hạ Kiều Yến nói rồi đem mic giao cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo hai tay nhỏ cầm mic nói, a lô a lô hai tiếng.

Thanh âm non nớt thông qua dụng cụ khuếch trương âm thanh, truyền đi tứ phía.

Tiểu Bảo tựa như chơi đến vui vẻ vô cùng, liên tục a lô chừng mấy tiếng mới dừng lại, nói: "Là vì mẹ quyết định tham dự nên cháu mới tới. Tuy vậy nhưng thỉnh thoảng cũng phải cấp baba một chút mặt mũi, nếu không baba không bồi cháu chạy bộ."

Âm thanh mềm mại, dịu dàng của trẻ con phát ra, vô cùng dễ nghe.

Tiểu Bảo sau khi nói xong liền đem mic đưa cho Tàn Dĩ Duyệt.

Tàn Dĩ Duyệt còn chưa phục hồi tinh thần, liền thấy mic đã để trước mặt cô.

Cô nhận lấy, nói: "Ừ. Hai vị nhà tôi nói đúng. Cho nên tôi liền phụ trách chúc cô em chồng nhà tôi tân hôn vui vẻ. Mỹ mãn hạnh phúc!"

Lời chúc phúc đơn giản thô bạo, để cho mọi người toàn trường ai cũng cười.

Tiểu Bảo từ trong lòng Hạ Kiều Yến lộ ra cả người, dùng sức ôm lấy cổ Tàn Dĩ Duyệt. Ở trên môi của cô in lên một cái.

Hạ Kiều Yến vội vàng ôm lấy thân thể nghiêng nghiêng của nhóc, cười nói: "Thiếu hiệp, nụ hôn đầu của người ở trước con mắt mọi người mất đi. Sau này làm sao còn lừa gạt tiểu cô nương đây hả?"

Tiểu Bảo nghe vậy mắt liếc nhìn anh.

Hình ảnh một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, thông qua màn hình led cùng máy chụp hình truyền lên trên mạng cùng trên ti vi.

Phóng viên tại chỗ hận thể từng khắc ấn máy chụp, đem ngày mai đầu đề cho ra.

**

Tàn Dĩ Duyệt trở lại phía sau hậu trường, mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng chuyện gì mới vừa rồi xảy ra ở thảm đỏ.

Cô phản ứng ngốc như vậy, rõ ràng là tiết tấu vén tay áo tới phá đồ đây mà.

Ở trong phòng trang điểm phía sau hậu trường. Cô thay bộ phụ dâu mà Hạ Vân Sách đã chuẩn bị cho cô, sau đó cô nhân viên lễ tân mang cô đi tới phòng trang điểm cô dâu.

Hạ Vân Sách đang trang điểm, vừa xem đoạn phim Tàn Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến, Tiểu Bảo ở trên thảm đỏ.

Tàn Dĩ Duyệt trên mặt một trận lúng túng. "Cô em này, em có thể đừng xem không? Mặt cũng sắp vút xuống Thái bình dương rồi."

"Nơi nào mất thể diện chứ? Chị dâu, chị thật là làm cho em nhìn với cặp mắt khác xưa, muốn cao quý lãnh diễm liền có thể cao quý lãnh diễm, muốn tức

cười thì có thể tức cười hơn. Chị gái, chị chắc chắn là chị không bị phân liệt nhân cách đúng không?"

"Xin hỏi là em thật sự đang khen chị hả?"

"Đương nhiên là đang khen chị rồi."

"Được rồi được rồi. Chị miễn cưỡng tin tưởng. Giờ lành đã tới chưa?"

"Sắp rồi."

Tần Dĩ Duyệt từ trong túi xách lấy ra một cái hộp nhỏ, "Tặng quà cho em."

"Anh hai đã đưa một phần."

"Anh hai em đưa là chuyện của anh hai em. Thời điểm lần đầu tiên thấy em, chị đã cảm thấy rất thích em rồi."

Hạ Vân Sách tò mò mở ra xem, phát hiện trong cái hộp nhưng nhỏ này là một con thỏ ngọc được mài mượt mà.

"Chị làm nó sao?"

"Bình thường lúc không có chuyện làm thì mài nó, chị phát hiện vừa lúc em cảm tình con thỏ này, nên chị cảm thấy đưa nó cho em cũng khá tốt."

"Cám ơn chị dâu."

Hai người nói chuyện với nhau mấy câu, thì có cô lễ tân tới mời Hạ Vân Sách đi ra ngoài.

Tần Dĩ Duyệt thì ở dưới sự hướng dẫn của một cô lễ tân khác, tiến vào phòng yến hội, ngồi vào bên người thân Hạ gia.

"Ông nội bà nội, ba mẹ, mọi người tốt."

Hạ lão phu nhân cùng Lâm Nhụy nhìn cô từ trên xuống dưới.

Lâm Nhụy cau mày nói: "Sao con lại gây vậy?"

"Có thể là do khoảng thời gian trước công việc quá bận rộn, không nghỉ ngơi tốt. Mọi người không cần lo lắng đâu."

Hạ lão phu nhân bất mãn nói: "Con làm thêm giờ, thức đêm, Kiều Yến đều không đi chăm sóc con?"

"Bà nội, Kiều Yến có đưa đón con đi làm với cả còn đưa thức ăn khuya nữa mà. Công việc của anh ấy cũng rất bận, nhà còn có Tiểu Bảo nữa, không thể thời gian dài rồi đi được."

Hạ lão phu nhân, Lâm Nhụy nghĩ đến biểu hiện mới vừa rồi ở trên thảm đỏ của Tiểu Bảo, cho nên đến cả ánh mắt cũng muốn híp cười.

Hai người vốn là thích tính tình của Tần Dĩ Duyệt, thấy Tiểu Bảo bởi vì Tần Dĩ Duyệt lại có thay đổi lớn như vậy, nói mất hứng là gạt người.

Bây giờ Tiểu Bảo chỗ nào còn khuynh hướng của bệnh tự kỷ chứ, ngược lại so với tất cả bạn nhỏ cùng lứa tuổi cũng càng chọc người triu mến hơn.

"Tiểu Bảo đi trường học như thế nào? Có thể thích ứng không con?"

"Tình huống cụ thể thì chắc là Kiều Yến so với con càng hiểu rõ hơn, bất quá anh ấy không nói, cũng không thấy cảm xúc Tiểu Bảo có gì khác thường, nên con nghĩ năng lực thích ứng của thằng bé tốt vô cùng. Thằng bé rất nhanh tiếp nhận con, con tin những người khác thằng bé cũng có thể thích ứng giống như vậy."

"Cũng đúng."

Ba người đang nói, Tiểu Bảo liền bung kem ly chạy tới, "Mẹ, ăn."

"Trường bối vẫn còn ở nơi này, ưu tiên trường bối."

"Ồ ồ." Tiểu Bảo vẫy vẫy tay với người phục vụ bên cạnh, "Cháu muốn bốn ly kem."

Sau khi nói xong, nhóc mới cùng người Hạ gia chào hỏi.

Hình dáng ngây thơ, linh động của nhóc khiến cho trong lòng mọi người ai cũng ảm áp, hòa tan sự không vui trong lòng họ trước đám cưới đột ngột của Hạ Vân Sách.

Bọn họ Hạ gia không phải người trong vòng giải trí, cũng rất ít cùng vòng giải trí có hợp tác hay cùng nhau xuất hiện.

Càng không nói đến, nguyện ý để cho hôn ngọc quý trên tay bọn họ gả cho mình tính, nhất là loại mình tính siêu cấp như Mạc Mộ Trầm.

Trừ thân phận đặc thù của Mạc Mộ Trầm ra, còn có nghề nghiệp của hắn.

Một diễn viên có thể diễn xuất ngàn người ngàn mặt, cùng người như vậy chung sống, cuộc sống lần lần sẽ rất mệt mỏi.

Thứ hai là vòng giải trí loạn, dự hoặc quá nhiều.

Mạc Mộ Trầm trước giờ đã thuộc về cái loại hoàn cảnh đó, khó tránh khỏi sẽ không làm chuyện tổn thương Hạ Vân Sách.

Cho dù bọn họ có lo âu đến mấy, chi cần là Hạ Kiều Yến ủng hộ, bọn họ liền giữ nguyên ý kiến.

Hạ Kiều Yến là người nắm quyền Hạ gia, anh thừa nhận, thì những trưởng bối bọn họ cũng sẽ thử đi tiếp thu.

Huống chi, nếu là Hạ Vân Sách không vui, con bé nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp phản kháng.

Đến bây giờ cũng không có phản kháng, nói rõ con bé đối với Mạc Mộ Trầm cũng có ý.

Bọn họ mù quáng ngăn cản không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Bọn họ tin tưởng con gái nhà bọn họ dạy dỗ đi ra ngoài cũng không phải dễ bắt nạt nó đâu.

Hai người ai thua thiệt còn chưa nói được.

...

Khúc nhạc quen thuộc trong hôn lễ bắt đầu vang lên, Hạ Vân Sách cả người ung dung mặc váy cưới hoa quý ở trong ánh mắt mong đợi của đám người chậm rãi đi ra.

Cô là một người phụ nữ rất đẹp, vừa xinh đẹp lại mang thêm sự kiêu ngạo thanh cao do cuộc sống nuôi ra.

Cái loại kiêu ngạo thanh cao đó là từ nhỏ đến lớn đào tạo ra được, cứ như nó đã dung hợp ở trong xương cô.

Cho dù nữ minh tinh ưu tú nhất cũng không có khả năng diễn ra.

Bởi vì nói cho cùng đều là gia cảnh phổ thông hoặc tốt hơn một chút thì một gia đình đó sẽ để cho con họ vào vòng giải trí, chân chính con cái của đại gia cùng gia đình các phần tử tri thức cao cấp cơ bản sẽ không để cho con họ bước vào cái vòng này.

Coi như tiến vào cái vòng này, bọn họ cũng phần lớn là chơi cổ phiếu, không cần phải đoán ý nói hùa cùng bỏ vốn liếng cho thị trường này.

Vì vậy, nữ minh tinh mười mấy hai mươi tuổi mới qua đời sống vật chất phong phú học được mấy điều giống con cái của đại gia, chung quy lại cũng không phải.

Từ trong xương tiết lộ ra ngoài đôi mắt cùng mỗi ngày bồi bổ ra ngoài cảm giác chênh lệch nhau rất lớn.

Tần Dĩ Duyệt ngồi ở bên cạnh nhìn Hạ Vân Sách đi tới bên người Mạc Mộ Trầm, hai người đứng sóng vai, ai cũng không cướp nổi phong thái ai.

Mạc Mộ Trầm cầm tay Hạ Vân Sách, lúc muốn trao đổi nhẫn cưới, nhìn về phía Tần Dĩ Duyệt, đáy mắt thoáng qua một chút mất mát.

Tần Dĩ Duyệt nghi ngờ nhìn Mạc Mộ Trầm, không hiểu anh ta lúc này nhìn về phía cô làm gì.

Sau đó suy nghĩ một chút, Mạc Mộ Trầm hẳn là không phải nhìn cô, mà là nhìn người Hạ gia và Hạ Kiều Yến.

Đây chắc là một loại lễ phép đi.

Cô không nhớ lúc ấy, khi cô cùng Hạ Kiều Yến kết hôn, Hạ Kiều Yến có làm như vậy hay không nữa.

**

Nghỉ thức phức tạp, quan trọng sau khi hoàn thành xong, liền đến phiên phụ dâu Tần Dĩ Duyệt ra sân.

Mặc dù nói cô là dâu phụ, nhưng Hạ Kiều Yến vẫn là nhanh chóng xếp một người phụ tá bên cô, để cho phụ tá tùy thời chăm sóc Tần Dĩ Duyệt.

Chính anh cũng phải đi xã giao những tân khách kia mà.

Gặp phải chỗ không cách nào từ chối uống rượu, Tần Dĩ Duyệt giúp Hạ Vân Sách uống.

Một châu mời rượu, Tần Dĩ Duyệt đầu óc có chút mơ hồ, cảm giác toàn bộ hình ảnh cũng đang xoay tròn.

Mà trung tâm xoay tròn là ánh mắt lo lắng của Mạc Mộ Trầm, sau đó lại biến thành Hạ Kiều Yến.

Cô nghĩ, cô uống đến choáng váng mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Say rượu nháo ra chê cười

Thời điểm Lạc Minh Mị mở cửa, thì bị hình ảnh trước mắt làm cho tức cười.

Hạ Kiều Yến hai bên mỗi tay ôm một vị đại gia, hai vị đại gia còn đặc biệt ngạo kiều ở trên cánh tay anh uốn tới ẹo lui.

Lạc Minh Mị muốn lên trước ôm Tiểu Bảo xuống, lúc sắp đụng phải Tiểu Bảo thì bà nhớ tới Tiểu Bảo không thích bị người đụng, nên muốn thu tay về.

Tiểu Bảo ngay trước lúc Lạc Minh Mị định rút tay về, mềm mại đáng yêu kêu một tiếng bà ngoại, sau đó liền ôm lấy cổ Lạc Minh Mị.

"Ai." Lạc Minh Mị rất kích động đáp lại một tiếng, sau đó lòng tràn đầy vui vẻ ôm cháu ngoại nhỏ vào nhà. Một bên bật chạy một bên trung khí mười phần gào lên. "Đồng chí Tần Thu Dương, nhanh nhanh nấu canh giải rượu, bảo bối của ông uống đến bại liệt rồi."

Tần Thu Dương từ trên lầu đi xuống, thấy Tiểu Bảo ôm Lạc Minh Mị, con gái bảo bối của ông ôm Hạ Kiều Yến, bật cười, "Con bé là phụ dâu, vậy mà vẫn cùng đi mời rượu sao?"

"Còn không phải là do con gái bảo bối của ông ngốc hay sao, uống rượu cũng không từ chối." Lạc Minh Mị hừ hừ nói, sờ cháu ngoại nhỏ thịt thịt của bà yêu thích không buông tay.

Đến nỗi Tần Dĩ Duyệt là cái gì, có thể ăn chắc?

"Bố mẹ, con mang Tiểu Duyệt trở về phòng trước."

"Thật tốt, nếu con bé uống rượu đùa nhây, thì liền đập nó xuống giường."

Hạ Kiều Yến cười cười gật đầu.

Quả nhiên hiểu con gái không ai bằng mẹ.

Tần Dĩ Duyệt mơ mơ màng màng đang lúc nghe được bọn họ nói chuyện, không nhận được lâu bầu mấy tiếng.

Hạ Kiều Yến nhìn dáng vẻ ngây thơ của cô, đem cô ôm vào phòng.

Bộ dạng say rượu ngốc ngốc này của cô không nên cho người khác nhìn, coi như là bố mẹ cô cũng không được.

Tần Dĩ Duyệt cảm giác có người cời gậy cùng quần áo của cô xuống, cô đưa tay hư hư vờ một cái, mở mắt ra thấy mặt Hạ Kiều Yến, chớp chớp mắt mấy lần.

Đột nhiên, cô hét lớn một tiếng, "Cướp tiền hay là cướp sắc?"

Hét xong, cô lại bổ sung một câu, "Anh lớn lên so với tôi đẹp hơn nhiều, vẫn là tôi cướp sắc chứ nhỉ, hắc hắc."

Hạ Kiều Yến đang cời áo khoác cho Tần Dĩ Duyệt, bị tiếng hét bất ngờ của cô gào đến đau não.

Tần Thu Dương bụng canh giải rượu mới vừa đi tới cửa, Lạc Minh Mị ôm Tiểu Bảo cũng xem náo nhiệt không chê chuyện lớn cũng dạo dạo đi lên.

Đứng dịp thấy con gái say rượu nhà bọn họ hai tay đặc biệt linh hoạt đem con rể áp đến trên giường, còn lộ ra vẻ mặt đầy sắc mị tươi cười.

Sau đó, đầu một choáng váng, nằm ở trên người Hạ Kiều Yến ngủ.

Ba lớn một nhỏ nhất thời cảm thấy có mấy ngàn con quạ đen ở trước mắt bay qua.

Lạc Minh Mị cũng khoanh tay nhìn con gái mình kinh hãi như vậy.

Bỏ nhào liền bỏ nhào, nhiều là đơn giản thô bạo.

Nhưng mà nhào đến một nửa liền kinh hãi đến ngủ là ý gì ấy nhỉ?

**

Ngày thứ hai, Tần Dĩ Duyệt ở một trong ánh nắng tươi sáng tỉnh lại.

Tối hôm qua uống rượu đều là rượu ngon, sau khi say rượu đầu sẽ không quá đau, nhưng cũng vẫn là cảm thấy đôi chút chóng mặt.

Cô xoa xoa mặt, bò dậy từ trong tủ treo quần áo lấy bộ đồ ở nhà, sau đó vào phòng tắm đi tắm.

Lúc Tần Dĩ Duyệt xuống lầu, chỉ thấy Lạc Minh Mị ở ban công phòng khách uống trà, trên đầu gối để sách làm bánh ngọt mới nhất.

Lạc Minh Mị nghe được tiếng bước chân, cũng không quay đầu lại nói: "Bữa sáng ở phòng ăn."

Tần Dĩ Duyệt đi đến phòng ăn cầm bữa sáng, ngồi vào bên cạnh Lạc Minh Mị, "Mẹ."

"Không quen biết thứ hàng kinh hãi như con."

"Lại xảy ra chuyện gì?"

"Con tự suy nghĩ một chút xem tối hôm qua lúc uống say con lại làm ra chuyện mất mặt gì, người làm mẹ như mẹ nhìn thấy vào cũng cảm thấy không mặt mũi gặp người khác."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Cô nghiêm túc nhớ lại một chút, mơ hồ nhớ mấy đoạn ngắn, có vài chỗ không nhớ nổi.

Nhưng cô vẫn có thể xác định, cô lại ở trước mặt Hạ Kiều Yến mất mặt nữa rồi.

Ai, suy nghĩ một chút thì cảm thấy nội tâm vô cùng tang thương.

Tần Dĩ Duyệt gặm bữa sáng, nói: "Mẹ, Thanh Minh còn trở về nhà bà nội tảo mộ không ạ?"

"Không trở về nữa, sợ bà nội con bị tức chết."

"Vậy kia nhà ông nội thì lúc nào tảo mộ?"

"Còn không biết, dựa theo của thời gian nghỉ trong nhà, chắc là ngày năm sẽ đi tảo." Lạc Minh Mị liếc Tần Dĩ Duyệt một cái, "Chuyện tảo mộ này con cùng con rể thương lượng một chút, xem thử bọn họ bên đó có sắp xếp gì không."

"Kiều Yến lần này để cho con về nhà ở mấy ngày, nói là phải chăm sóc hai người thật tốt."

Lạc Minh Mị tức giận liếc cô một cái, "Người ta để cho con ở con liền ở sao? Người ta chính là câu lời khách khí, con làm sao thành thật nghe lọt như vậy chứ hả?"

"Có thể để cuộc sống đơn giản hơn một chút? Quán lời cái gì lời ngầm của Kiều Yến chứ. Con cũng không phải là người hay tranh cãi vô lý mà, cũng rất thân thiện nữa, không cần Kiều Yến nói một câu chúng ta liền nghĩ một chút thử người ta có phải là khách khí bên ngoài đâu?"

Lạc Minh Mị bị cô nói đến không còn cách nào khác, "Con đúng là thiện giả nhân y*!"

*Thiện giả nhân y: Am hiểu lòng người

Tần Dĩ Duyệt trong đầu bỗng dưng thoáng hiện lên hình ảnh tối hôm qua, nhất thời cả người cũng không tốt.

"Phu nhân Lạc, bà cũng nhanh chóng quên đi. Nhìn thấy một màn con gái mẹ mất mặt như vậy, mẹ không giữ yên lặng, còn nói ra." Tần Dĩ Duyệt đều cảm thấy nhất định là lúc đó bố mẹ cô không đáng tiền* rồi.

"Chính con nhắc nhở mẹ." Lạc Minh Mị hừ nói.

Tần Dĩ Duyệt không lời chống đỡ trong chốc lát, nhanh chóng đem đĩa thức ăn giải quyết xong, dạo tới dạo lui đem đĩa thức ăn cùng ly sữa bò đã hết ném ở bên cạnh Lạc Minh Mị, sau đó nhanh chân chạy lên lầu.

"Tần! Dĩ! Duyệt! Con chán sống rồi sao?!"

Đáp lại bà là tiếng đóng cửa của Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt đứng ở mép giường, suy nghĩ một chút về hình ảnh tối hôm qua, tâm tình rất là phức tạp.

Cô chà xát mặt một cái, rồi cầm điện thoại đến phòng có sân nhỏ phơi nắng, một bên lập hồ sơ bệnh lý phẫu thuật phụ trách gần đây, tổng kết kinh nghiệm, để lần sau còn cải tiến.

Cùng khoa trưởng chạy cấp cứu trong khoảng thời gian này, cô rõ ràng cảm giác được mình tiến bộ không nhỏ.

Cấp cứu là khảo nghiệm cho năng lực tổng hợp cùng kỹ thuật của một vị bác sĩ, đối với năng lực ứng biến tại hiện trường cần có yêu cầu rất cao.

Đây là một cái rèn luyện rất tốt.

Đồng thời, cũng đặc biệt có thể khảo nghiệm năng lực chống chọi của một bác sĩ.

Nói đơn giản, chính là dùng bao nhiêu mồ hôi tưới ra bấy nhiêu thu hoạch, hiệu quả còn đặc biệt nhanh chóng.

Cùng trước lúc cô chạy cấp cứu, là thu hoạch hoàn toàn khác nhau.

Tần Dĩ Duyệt xem bệnh lịch thấy ánh mắt căng đau, đang muốn buông xuống điện thoại, thì nhận được tin nhắn của Tiểu An.

Tiểu An: Chị Tần chị Tần chị Tần chị Tần, em không thương chị nữa! Trước tuyệt giao ba mươi giây!

Tần Dĩ Duyệt: Lại bom gió gì rồi đây?! Biển nhanh đi xem sách!

Tiểu An: Không biển! Chị làm thương tổn em, còn cười một tiếng mà cho qua.

Tần Dĩ Duyệt:...

Tiểu An quăng một chuỗi liên kết cho cô.

Tiểu An: Chị lừa mạng đi Hạ tổng của em, đến ngay nụ hôn đầu của tiểu Hạ tổng mà cũng không bỏ qua!!!!!!!!!!!!!!

Tần Dĩ Duyệt: Vì vậy, em muốn thế nào? Không đọc sách nữa, chị còn có thể đem công việc cho em làm tất.

Tiểu An gửi icon đáng thương ngồi trong góc vẽ vòng tròn.

Tần Dĩ Duyệt coi thường cô nhóc.

Tiểu An thấy Tần Dĩ Duyệt không trả lời cô, liền chấp choạng đi xem sách.

Tần Dĩ Duyệt mở kia chuỗi địa chỉ trang web kia, phát hiện là cửa sổ QQ xuất hiện tin tức.

Cô cũng không có biện pháp tưởng tượng ra, rằng có một ngày tin tức của cô sẽ giống như tin tức bát quái của minh tinh nhảy ra như vậy đó nhé.

Tần Dĩ Duyệt đại khái lướt tin tức một chút, đều là một ít từ ngữ khen ngợi, sau đó là ảnh của cô cùng Hạ Kiều Yến, Tiểu Bảo.

Các phóng viên chuyên nghiệp kỹ thuật chụp rất vững vàng, coi như là lúc đi lại, bọn họ cũng có thể chụp rất đẹp.

Hạ Kiều Yến thanh nhả lộ ra cảm giác người bên trên, ung dung cùng như có như không lãnh đạm.

Cho dù anh chưa từng chải chuốt bề ngoài, nhưng bình thường thợ làm tóc vẫn đã đem kiểu tóc của anh đến trình độ tinh xảo từng mỗi một sợi tóc.

*Đoạn gốc là: 充话费送的, dịch ra là nạp tiền điện thoại, câu này là ngôn ngữ mạng Trung Quốc, có ý chỉ không đáng tiền. Tớ không rành mấy loại nnm này lắm, nên có gì sai mong mọi người nói tớ nhé^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Baba với mẹ cùng lăn giường

Tinh xảo, xuất sắc hơn người cùng với số tài sản để cho người khác phải chất lười của anh, đến cả thủ đoạn trên thương trường, khiến cho anh có một loại khí chất rất đặc biệt, không chút nào thua các siêu minh tinh phải trải qua huấn luyện chuyên nghiệp mới có.

Tiểu Bảo thì được tô điểm giống như búp bê vậy, cậu nhóc cùng Hạ Kiều Yến giống như một mô tử trong in ra, ngũ quan tinh tế cùng khí chất tương tự, hoàn toàn để cho người ta không biết nên nói cái gì cho phải.

Tần Dĩ Duyệt chống cằm nhìn mặt bọn họ, không khỏi cảm thán thượng đế thật thần kỳ.

Đó là, cháu nhỏ giống chú như vậy cũng quá hiếm thấy.

Chẳng lẽ là vì Tiểu Bảo quanh năm đều do Hạ Kiều Yến chăm sóc.

Cho nên, đáng đáp càng ngày càng giống anh?

Loại suy luận này ở giới khoa học cũng từng được chứng thực qua, cũng có số ít ví dụ thực tế làm chứng.

Sau khi Hạ Kiều Niên qua đời, Hạ gia liền lợi dụng quan hệ đem hình của Hạ Kiều Niên cùng vợ anh ta che giấu.

Trong mạng lưới thông tin căn bản không có tin tức bọn họ, chỉ biết là Hạ Kiều Niên qua đời, hơn nữa đã từng quản lý tập đoàn Hạ thị, tin tức nhiều hơn nữa liền không có.

Tần Dĩ Duyệt lại lén lút đưa ánh mắt thả trên chính người cô, phát hiện lúc cô cùng khung hình với Hạ Kiều Yến, Tiểu Bảo cũng không có bị so thành người đi đường, cô cũng là rất kinh ngạc đó nhé.

Cô lớn lên đáng đáp cũng được, nhưng so cùng Hạ Kiều Yến, Tiểu Bảo vẫn là có chút chênh lệch.

Không nghĩ tới được người tạo hình cùng trang điểm chú tâm chải chuốt qua, nên cũng không so với bọn họ không kém bao nhiêu.

Tần Dĩ Duyệt cười hắc hắc hai tiếng, đem những hình lưu hết lại.

"Nhìn hình mình còn có thể cười bỉ ổi như vậy?" Giọng nói mang ý cười của Hạ Kiều Yến đột nhiên xuất hiện bên tai Tần Dĩ Duyệt.

Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phảng phất trên da thịt mềm mại của Tần Dĩ Duyệt, khiến cô nhẹ nhàng run rẩy.

Tần Dĩ Duyệt cả người run lên, không được tự nhiên mà dịch sang một bên, né tránh hơi thở của anh.

Hạ Kiều Yến giống như không phát hiện, như cũ dựa rất gần, ánh mắt sâu thẳm đặt ở điện thoại trong tay Tần Dĩ Duyệt. "Ừ, chụp cũng không tệ lắm"

Tần Dĩ Duyệt lổ tai nhất thời trở nên đỏ bừng, cô cố làm bình tĩnh, ho khan hai tiếng, "Mới vừa rồi anh đi đâu vậy?"

"Mang Tiểu Bảo cùng bố đi xuống lầu tản bộ, thuận tiện mua thức ăn."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu một cái, thời điểm nghĩ được một nửa, cô nhớ tới bố cô hình như cũng thích đi chợ mua thức ăn.

Vì vậy, mặt đầy kinh ngạc nói: "Anh với bố đi chợ mua thức ăn?"

"Ừ."

"Bị vậy xem sao?"

"Như em mong muốn."

Tần Dĩ Duyệt cười hắc hắc đứng lên.

Hạ Kiều Yến cúi người lướt hình trên điện thoại.

Tư thế kia tựa như đem Tần Dĩ Duyệt nửa ôm vào trong ngực vậy.

Tần Dĩ Duyệt rút một cái, tận lực giảm bớt tiếp xúc tay chân của hai người.

Nhưng Hạ Kiều Yến vẫn phảng phất không cảm giác, chỉ một tấm hình nói: "Cái này có thể để cho bên marketing của công ty đặt trên phần đại diện."

Giọng nói kia như cũ, như có như không nhẹ phảng phất trên gò má Tần Dĩ Duyệt.

"Thỏ hào, anh trêu đùa em như vậy thì tốt lắm hả?"

Hạ Kiều Yến nghiêng đầu nhìn cô, "Bị em phát hiện rồi."

Tần Dĩ Duyệt ngẩng ngẩng nhìn Hạ Kiều Yến.

Khuôn mặt mỉm cười kia gần trong gang tấc.

Ánh mắt như hắc thạch chiếu ngược gương mặt đỏ bừng của cô.

Dáng vẻ hai gò má đỏ ửng, sóng mắt lưu chuyển khiến cô hết sức xa lạ.

Cô không nghĩ tới cô cũng sẽ có một bộ dáng như vậy đó.

Hạ Kiều Yến đưa tay nhéo lên khuôn mặt nhỏ nóng bừng của cô.

Môi cô hé mở, dáng vẻ phảng phất như dụ dỗ anh hôn lên.

Tần Dĩ Duyệt trừng to mắt nhìn gương mặt tuấn tú của Hạ Kiều Yến dần dần đến gần, trong đầu đáng xấu hổ ngáy ngốc.

Trước đây cũng không phải là chưa hôn, khi đó cô chỉ muốn bỏ chạy thôi.

Nhưng một khi bỏ tình cảm vào, thì trong lòng luôn thấp thỏm mong đợi.

Môi hai người sắp chạm vào nhau, thì ở cửa vang lên một tiếng ho khan non nớt.

Tần Dĩ Duyệt chợt lấy lại tinh thần, nhìn về phía cửa.

Tiểu Bảo liếc mắt, "Lần sau muốn hôn môi, lăn giường, làm phiền khóa cửa lại."

"Thằng nhóc con, tới đây làm gì?" Hạ Kiều Yến cũng không quay đầu lại quát.

"Ông ngoại bà ngoại bảo con lên kêu hai người ăn cơm. Nếu hai người còn bận, vậy con đi xuống cùng ông bà ngoại nói hai người bận lăn giường rồi, tạm thời không rảnh để ăn cơm." Tiểu Bảo nói xong lắc lư xuống lầu.

Tần Dĩ Duyệt mặt đầy mộng bức mà chuyển hướng Hạ Kiều Yến, "Thỏ hào, khi còn nhỏ anh cũng như vậy sao?"

"Không phải."

"Oh."

Hạ Kiều Yến rút điện thoại cô ra, "Xuống lầu ăn cơm đi."

Tần Dĩ Duyệt sờ mũi một cái, sau đó đưa tay dè gáy Hạ Kiều Yến xuống, môi dè lên.

Một lát sau, nhanh chóng tách ra, cười thấy răng không thấy mắt.

"Đều đã bị thấy rồi, không hôn một cái thì có bao nhiêu oan ức."

Hạ Kiều Yến ánh mắt cố định ở khuôn mặt nhỏ của cô, phát hiện mặt cô so với tay anh không lớn hơn mấy, "Dù sao cũng bị nói lăn giường rồi, tại sao không làm thật chứ?"

Tần Dĩ Duyệt: "... Thỏ hào, anh phản ứng nhanh như vậy sẽ thật sự tốt sao?"

"Anh cảm thấy đây là ưu điểm tốt."

"Nhưng mà em thật là đói."

"Thời gian không làm lâu như vậy, dĩ nhiên sẽ đói thôi."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Còn có thể nói chuyện hay không đây?

Hạ Kiều Yến nhìn cô 囧 囧, không nhịn được cười ra tiếng.

"Đứng lên đi, không nên để bố mẹ chờ."

"Được được."

Hạ Kiều Yến xoay người muốn đi ra ngoài.

Tần Dĩ Duyệt nhìn lưng rộng của anh, cười ha ha hai tiếng rồi nhảy lên lưng anh, "Anh cõng em."

Hạ Kiều Yến vội vàng chấp tay sau lưng giữ hông cô, buồn cười ở trên hông cô nhẹ vỗ một cái, "Nhìn xem em lười chưa kia."

Tần Dĩ Duyệt hai tay ôm lấy cổ anh, "Có anh ở đây, em cần siêng năng làm gì nữa? Mẹ vợ anh nói sẽ làm người phụ nữ nũng nịu tốt nhất. Mà em là con gái bà ấy, nên cần phải luyện tập một chút."

"Cố luyện đi, anh cũng phải giống như bố học tập làm sao cung chiêu em."

Tần Dĩ Duyệt hắc hắc không ngừng cười, đem cổ Hạ Kiều Yến cổ ôm càng chặt hơn.

Lạc Minh Mị thấy Hạ Kiều Yến công Tần Dĩ Duyệt xuống lầu, liếc mắt, chuyển hướng Tần Thu Dương, "Chồng, có người dám ở trước mặt vợ anh show ân ái kia."

Tần Thu Dương bưng canh đặt lên bàn, bình tĩnh nói: "Chúng ta ở trước mặt con bé show ân ái hai mươi mấy năm, thỉnh thoảng nó show cũng không tính là chuyện gì."

Tần Dĩ Duyệt: "Hai vị, sau này nhà chúng ta chính thức tiến vào giai đoạn Tần Dĩ Duyệt show ân ái, hai người làm như vậy nhiều năm cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi."

"Tội nghiệp đứa trẻ đáng thương những năm này bị tôi chèn ép đến hồng, bây giờ cũng nên cho nó chút ánh mặt trời rồi." Lạc Minh Mị về mặt đau lòng.

Tần Dĩ Duyệt liếc mắt, từ trên lưng Hạ Kiều Yến bước xuống, rất chân chó giúp Hạ Kiều Yến kéo ghế ra, dùng giọng nói ngọt đến ngấy người nói: "Chồng, anh ngồi nè."

Tần Thu Dương, Lạc Minh Mị, Tiểu Bảo: "..."

**

Một nhà vui vẻ hòa thuận ăn cơm trưa, Tiểu Bảo tuổi còn nhỏ, cần ngủ đủ giấc.

Sau lúc tiêu cơm, quay về phòng ngủ Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến thì ngồi ở phòng khách nhỏ trong lầu hai, Hạ Kiều Yến làm việc, cô liền ngồi ở bên cạnh xem bệnh lịch.

Ánh mặt trời tháng tư ấm áp cũng không chói mắt, rơi trên người cả hai, rất là ấm áp.

Tần Dĩ Duyệt dụi mắt một cái, nhìn về phía người đàn ông yên tĩnh kế bên người, "Thỏ hào, thanh minh tảo mộ ở nhà có sắp xếp cái gì không nhỉ?"

"Nhà có từ đường, buổi sáng ngày năm đi thờ cúng một tí là được."

"Nhà các anh tiện ghê. Quê em vẫn còn lưu hành chôn cất, tảo mộ là chạy khắp núi. Nhưng mà chơi rất khá, khi còn bé thích nhất chính là đi tảo mộ."

"Đi tảo mộ mà cũng vui như vậy sao?"

"Đúng vậy. Khi còn bé là không hiểu, trưởng thành là rất khó có cơ hội cùng tất cả thân thích gặp mặt, chỉ có mùa xuân, thanh minh mới nhìn thấy người nhiều nhất."

"Nói cũng đúng, chiều ngày năm anh có chuyện phải đi ra ngoài một chuyến, buổi sáng ngày sáu quay về. Em có thể mang Tiểu Bảo về đại trạch, cũng có thể để cho tài xế đưa các em về bố mẹ bên này."

"Hay là ở lại đại trạch đi, ông nội bà nội, bố mẹ bọn họ đều rất nhớ Tiểu Bảo, cho bọn họ nhiều thời gian sống chung."

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Người bệnh ngoài ý muốn tử vong

Một tuần thư giãn đi qua rất nhanh, Tần Dĩ Duyệt tinh thần vô cùng tốt mà đi làm.

Thời điểm xuống xe, Hạ Kiều Yến hạ kính xe xuống, "Em quên quà vật."

"À à, em biết rồi." Tần Dĩ Duyệt mở cửa sau xe, lấy từ ghế ngồi một túi quà vật ra. "Thỏ hào, em đi đây. Gặp lại sau nhé."

Hạ Kiều Yến nhìn bóng người cô biến mất ở bên trong cao ốc bệnh viện, rồi mới cho xe rời đi.

Tần Dĩ Duyệt lên tới phòng làm việc trên tầng của cô, cùng các y tá đi tới đi lui chào hỏi, "Sớm!"

Sau đó mở túi quà vật ra. "Muốn ăn cái gì lấy nè."

Y tá ngưng ngừng cầm hai túi bánh bích quy, nhỏ giọng nói: "Bác sĩ Tần, trong phòng làm việc của chị có người. Chị nhớ cẩn thận một chút."

"Người nào vậy?" Tần Dĩ Duyệt mặt đầy khó hiểu.

"Người nhà bệnh nhân. Còn có cả phóng viên."

"Bệnh nhân nào?"

"Trần Liễu Phi, hôm nay rạng sáng ba giờ tự sát."

Tần Dĩ Duyệt dừng chân lại, "Tại sao không ai thông báo cho chị?"

"Đã lãnh đạo bệnh viện. Hắn là sáng sớm hôm nay đi làm thông báo cho chị. Nhưng thân nhân lại đến trước tìm người."

"Tiểu Phương. Em đem quà vật cầm cho bên y tá đi, chị vào xem một chút."

"Thật tốt. Chị Tần, chị cẩn thận nha."

Tần Dĩ Duyệt đáp một tiếng, hướng phòng làm việc đi tới. Không kiềm được sinh lòng nghi ngờ.

Trần Liễu Phi chính là đứa trẻ uống a xít tự sát.

Từ lúc cậu ta nhập viện tới nay, thân nhân không hề đóng viện phí, nửa đường cũng không đến hỏi thăm sức khỏe.

Nhập viện bốn tháng có không đóng một phân tiền, đứa trẻ chết, thân nhân lập tức liền nhảy ra.

Trong ấn tượng cái người phụ nữ trung niên tới gây chuyện hình như là gọi là Vi Thái Giai.

Tần Dĩ Duyệt trong lòng có vài vết nhỏ, đẩy cửa phòng làm việc.

Trong phòng làm việc đồ có thể đập đều bị đập nát nát, bệnh án cũng bị xé đầy đất.

Vi Thái Giai cùng một người đàn ông xa lạ ngồi trên ghế sofa.

Trợ y thay Tiểu An chưa từng thấy qua cái trận chiến như thế này, mặt đã sớm đầy mộng ép, thấy Tần Dĩ Duyệt đi vào, vành mắt đỏ ngầu đất nhìn cô, "Chị Tần..."

"Em đi rót mấy ly nước đi."

"Được."

Tần Dĩ Duyệt nhìn về phía Vi Thái Giai cùng người đàn ông trên cổ treo thẻ phóng viên kẻ bà ta "Hai vị, nói một chút đi. Lần này muốn nháo chuyện lớn đến bao nhiêu?"

Vi Thái Giai đứng bật lên, gất gao trợn mắt nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Cô chữa chết con trai tôi, cô còn dám lý luận?!"

"Đương nhiên là bà tương đối có lý! Nếu không bà làm sao có thể mang "Phóng viên" tới đây chứ? Bà trừ khóc lóc om sòm lẫn lộn ra, còn có cái thủ đoạn bịp bợm gì nhỉ? Tôi sẽ cố mở to mắt ra để thưởng thức cái lý thuật diễn kém chất lượng của bà! Cũng đã lâu rồi tôi còn chưa xem phim cầu huyết, vừa vận đề cho tôi mở mắt xem một chút!"

Trợ y nhỏ mấy ly nước đi vào, đúng lúc nghe được lời Tần Dĩ Duyệt nói, trong lòng yên lặng cho cô 32 điểm khen.

Vi Thái Giai gầm thét lên: "Con trai tôi mới mười lăm tuổi, rốt cuộc thằng bé đã làm sai điều gì mà phải chịu đau đớn như vậy chứ? Ở trường học thì bị bạn học khi dễ, uất ức đến tự sát, vào bệnh viện lại gặp phải bác sĩ lòng lang dạ sói như cô. Cô..."

Tần Dĩ Duyệt cắt đứt lời bà ta, "Ở nhà còn gặp phải người mẹ không bình thường như mà, cậu ta có thể ngoan cường sống đến năm mười lăm tuổi đã là rất lợi hại."

"Cô còn dám nói con trai tôi như vậy hả? Tôi đúng là không nên đem con trai tôi ở lại cái loại bệnh viện lòng dạ đen tối này!"

"Bà suy nghĩ hết bốn tháng, cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận ra, đầu óc bà như vậy còn không coi là kém!" Tần Dĩ Duyệt giọng mang theo sự châm chọc nhìn bà ta, cười lạnh nói: "Nhưng mà con trai bà đã chết, muốn khóc, muốn oán trách thì đi mua ngay chút tiền vàng bạc đốt cho cậu ta, tìm tôi uy hiếp thì"

có ích lợi gì?"

Phóng viên luôn ở bên cạnh nhìn mặt lạnh lùng cùng mấy lời nói đó, không nhịn được lên tiếng: "Cô thân là một bác sĩ, cô có còn có ý đức hay không vậy? Bất kể thân nhân bệnh nhân đã từng làm chuyện gì, cô cũng không nên dùng thái độ như vậy đối với bà ấy chứ. Thái độ cô như vậy, cô có thể trị bệnh nhân tốt được à!?"

"Ngượng ngùng, anh là cái cọng hành nào? Nụ cười cùng sự phục vụ của tôi chỉ phụ trách đối với bệnh nhân cùng thân nhân thôi nhé, đến trước mắt hai vị đây... Xin lỗi, tôi thật đúng là không có rãnh rồi lãng phí nụ cười thân thiện của tôi ha. Nếu như hai người muốn thái độ phục vụ của tôi khá hơn một chút, thì làm phiền trước tiên đem tiền thuốc thang bốn tháng thanh toán hết, sau đó chúng ta lại tới nói một chút về chuyện thái độ phục vụ."

Lời Tần Dĩ Duyệt đem hai người nghẹn đến sừng sốt.

Người đàn ông giờ giờ thở phóng viên trước ngực lên, lời nói dị thường, lòng đầy căm phẫn, "Xã hội ngày nay có mấy loại bác sĩ như các cô, cho nên mới có nhiều sự cố trị bệnh phát sinh. Trước đây tôi thấy tin về bác sĩ, bệnh viện, còn tưởng rằng là giả dối hư ảo, bây giờ nhìn lại bọn họ nói một chút cũng không sai. Loại nghề này chỗ sơ hở nhất định phải bày ra ánh sáng, để cho những thứ bác sĩ lòng dạ đen tối các cô vô ẩn trốn! Bệnh nhân cùng thân nhân chúng tôi vốn là phải chịu hành hạ từ kinh tế và bệnh đau, nếu còn gặp phải bác sĩ tâng tặn lương tâm như các cô, đối với tình huống của bọn họ chính là liên tiếp gặp tai nạn!"

Tần Dĩ Duyệt hai tay khoanh ngực, nghiêng người dựa vào mình bên bàn làm việc, mặt đầy khiêu khích nhìn hấn ta, chế nhạo nói: "Vậy anh thì sao nhỉ? Anh làm một phóng viên, đạo đức nghề nghiệp của anh để ở nơi đâu? Anh tới chất vấn tôi trước, thì đã có điều tra qua mấy điều mà anh bị thân nhân bệnh nhân tổng vào nào là thật hay giả? Tôi nghĩ anh căn bản không có ý muốn điều tra chứ gì?"

Phóng viên bị cô chất vấn đến sừng sốt.

Tần Dĩ Duyệt tiếp tục nói: "Quy tắc nghề nghiệp của anh không chút nào thua mấy người bác sĩ, sức ảnh hưởng của mấy anh so với chúng tôi lớn hơn nhiều. Mà nguyên nhân tạo ra lòng nghi ngờ, không có cảm giác an toàn của dân chúng đối với bác sĩ bệnh viện, không phải là do mấy thứ gọi là phóng viên các anh hay sao? Mấy cái tin tức, báo cáo mà các anh làm làm có từng điều tra kiểm chứng qua chưa? Các anh viết những thứ gọi là bác sĩ mất đạo đức nghề nghiệp, không có lương tâm, kết quả có mấy cái là thật, lại có mấy cái là giả? Khi anh lựa chọn cùng người đàn bà này tới chất vấn tôi, thì anh đã không có tư cách cùng tôi ngồi ngang hàng tranh luận bàn về đạo đức nghề nghiệp cùng trách nhiệm xã hội. Anh có biết Trần Liễu Phi nhập viện bốn tháng tới nay, bệnh viện chúng tôi cùng các bác sĩ đã giải quyết vấn đề viện phí chữa bệnh của cậu ta như thế nào chắc? Biết cậu ta một ngày, một tháng tiêu phí hết bao nhiêu không? Vấn đề sinh hoạt cậu ta xử lý như thế nào sao hả? Biết không? Không biết thì anh có tư cách gì chất vấn tôi? Có tư cách gì chỉ trích chúng tôi tâng tặn lương tâm?!"

Tần Dĩ Duyệt chuyển hướng Vi Thái Giai, "Bà muốn gây sự thì phải tận lực mà chọn, phải giải quyết hai người như bà, dư sức. Bây giờ hai người có thể lăn!"

"Cô có tư cách gì khiến tôi phải cút? Tôi nhất định phải vì con trai tôi đòi một lời giải thích, thằng bé cứ như vậy chết không minh bạch ở trong bệnh viện. Tôi xem như là mẹ nó, ngay cả đòi cái công đạo quyền lợi cũng không có sao?! Cô thật sự cho là cô gả cho người đàn ông có tiền có quyền thì có thể một tay che trời. Tôi nói cho cô biết, không có cửa đâu! Tôi chính là mang cái mạng già này ra đánh cược, cũng muốn cùng cô liều mạng!"

Tần Dĩ Duyệt nhàn nhạt trả lời, "Bà biết nhiều nhi. Bà muốn chết cùng tôi, thì cũng phải nhìn xem tôi có cho bà cơ hội hay không chứ."

Cô vừa dứt lời, đội trưởng Lý liền mang theo hai tên bảo an tiến vào, "Muốn mời hai vị này cùng đi ra ngoài sao?"

"Làm phiền Lý đội rồi."

Đội trưởng Lý tay ra dấu, hai tên bảo an lập tức vây bên người Vi Thái Giai và phóng viên.

"Tần Dĩ Duyệt, cô nhất định chết không được tử tế, cô hại chết con trai tôi! Tôi nhất định phải khiến cho cô thân bại danh liệt!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Nhiều người nguyên rửa tội, cũng không kém bà mấy

Tần Dĩ Duyệt tà tà nhìn bà ta, "Nhiều người nguyên rửa tội rồi, cũng không kém bà mấy."

Đội trưởng Lý cùng hai tên bảo an nghe vậy trên trán toát ra mấy cái hắc tuyến, vị bác sĩ Tần này của bọn họ thật đúng là càng ngày càng cool, nhìn thật đã ghiền, so với mấy bác sĩ khác xử lý thân nhân bệnh nhân thì mang cảm giác hơn nhiều.

Vi Thái Giai vừa đi vừa hô to. "Mọi người mau tới xem một chút, tình hình bác sĩ bệnh viện Nhã Đức là như thế này này. Hại chết con trai tôi. Tôi tới muốn có một giải thích cũng bị người đuổi đi! Tôi đây đã làm cái nghiệt gì đây, để cho con trai tôi phải chịu đối xử như vậy. Mọi người nhất định phải xem cho rõ, ngàn vạn lần không nên tìm Tần Dĩ Duyệt xem bệnh. Nếu không mọi người chết như thế nào cũng không biết..."

Một tên bảo an đưa tay che miệng Vi Thái Giai, mới để cho bà ta ngậm miệng một chút.

Tần Dĩ Duyệt dùng sức nhắm mắt một cái, đem cái cảm giác xung động muốn đánh người trong lòng kia ép xuống.

Tiểu Phuong nuốt nước miếng một cái nói: "Chị Tần. Làm sao đây? Người này nếu là hô to lên, thì bệnh nhân nghe được chắc chắn sẽ truyền đi, sau này lại thật sẽ không có người tới tìm chị khám bệnh nữa."

"Loại chuyện này không cần nhọc lòng, em sửa sang phòng làm việc một chút đi. Chị đi xem Trần Liễu Phi đã. Cậu ta bây giờ là ở nhà xác hay bị đưa đến nhà tang lễ rồi?"

"Ở nhà xác. Nghe bệnh viện lãnh đạo nói, pháp y cùng cảnh sát sẽ tham gia."

"Có cần thiết sao?"

"Bệnh viện lãnh đạo mỗi ngày đều cho lấy hồ sơ bệnh lý cùng số liệu của Trần Liễu Phi. Phát hiện triệu chứng mạng sống có bất kỳ khác thường nào cả. Tối hôm qua thời điểm Trần Liễu Phi chết có người báo qua cảnh, vì vậy cảnh sát bên kia đã tham gia. Sáng hôm nay sẽ có pháp y tới làm kiểm nghiệm xác."

Tần Dĩ Duyệt gạt đầu một cái, luôn cảm thấy chuyện này quá mức quỷ dị, cô luôn có loại dự cảm xấu.

Lúc Trần Liễu Phi chết có người báo cảnh sát?

Có người đoán được cậu ta sẽ chết, hay là vừa vận thấy?

Nếu là người sau, phản ứng đầu tiên của hân không phải là nên gọi bác sĩ trực hoặc y tá sao?

Tại sao phải trực tiếp báo cảnh sát?

Tần Dĩ Duyệt như có điều suy nghĩ nhìn ngoài cửa sổ, không có câu trả lời.

**

Buổi sáng Tần Dĩ Duyệt giải quyết công việc theo thông lệ xong, lập tức đi đến nhà xác.

Vừa mới chuyển qua bãi đậu xe, liền thấy trước nhà xác ngừng một xe cảnh sát.

Bên cạnh xe còn có một nữ pháp y.

Vóc dáng của cô ta tuy ở kế một tên cảnh sát không bị chìm xuống cũng không thấy thấp bé, cả người mặc bộ quần áo màu trắng sạch sẽ gọn gàng của pháp y, không chút nào có cảm giác không dứt khoát.

Nữ pháp y kia thấy Tần Dĩ Duyệt đi tới, dừng nói chuyện cùng cảnh sát, "Cô chính là bác sĩ chính của Trần Liễu Phi?"

"Là tôi. Cậu ta đã làm kiểm nghiệm xác xong chưa?"

"Đã xong, tôi muốn hỏi cô mấy vấn đề."

"Mời cô nói."

"Đồng nghiệp tôi nói cho tôi là triệu chứng sinh mệnh của cậu ta chỗ này luôn bình thường, nhưng tối hôm qua đột nhiên chết ngoài ý muốn, cô cho rằng nguyên nhân ở đây là gì?"

"Thành thật mà nói tôi không biết. Cậu ta từ khi vừa vào viện liền do tôi phụ trách chăm sóc, không biết là do cậu ta không có biện pháp nói chuyện hay không, hơn nữa nuốt đồ ăn cũng rất khó khăn, vì vậy đối với cậu ta tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng. Dĩ nhiên, cũng có thể là còn có những nguyên nhân khác, cảm xúc cậu ta cực kỳ tệ, thường thường vô duyên vô cớ nổi giận hoặc là tuyệt thực. Bác sĩ chúng tôi, hết khả năng, chăm sóc cậu ta nhiều hơn, so với bệnh nhân khác càng dụng tâm hơn, nhưng chúng tôi chăm sóc có lẽ sẽ để thành gánh nặng cho cậu ta. Dẫu sao ở khoảng thời gian nằm viện, thân nhân cậu ra còn không có trả qua một phân tiền tiền thuốc thang. Tôi nghĩ hay là cậu ta không muốn sống, mới vạn bất đắc dĩ lựa chọn tự sát."

Nữ pháp y ở trên máy vi tính xách tay nhanh chóng ghi chép, nói: "Tôi cũng nghe nói cậu ta không trả một phân tiền."

"Thân nhân cậu ta tổng cộng xuất hiện được hai lần. Một lần, là ở ngày thứ hai cậu ta nhập viện; một lần là sáng sớm hôm nay." Tần Dĩ Duyệt nhìn một chút cảnh sát từ trong nhà xác, hỏi: "Tôi có thể vào xem một chút không?"

"Có thể, mời vào."

"Cám ơn."

Nữ pháp y nhìn bóng lưng Tần Dĩ Duyệt biến mất ở trong nhà xác, nói cùng với người cảnh sát kế bên: "Rốt cuộc ở giới y học tôi cũng đã trong thấy một nữ bác sĩ giống như tôi rồi."

"Thiết, người ta so với cô tốt hơn nhiều, làm gì giống nữ lưu manh cô chứ."

"Tôi lại không lưu manh với anh nha. Trước nghe chớ Mạc lão nói bộ mô hình xương người của em trai tôi được một nữ bác sĩ mua, chắc là cô ấy rồi."

Người cảnh sát liếc mắt, "Cô nghĩ làm gì nữa? Đồ đưa đi còn muốn nó trở lại sao?"

"Chắc chắn chắc, đúng là tôi với anh chả có tiếng nói chung. Các đồng chí, thu công thu công." Nữ pháp y nói xong lưu loát lên xe.

**

Tần Dĩ Duyệt đi vào nhà xác, đứng ở trước một cái phản đắp vải trắng.

Sau đó ngón tay mới run rẩy kéo vải trắng ra, lộ ra khuôn mặt xanh trắng của thiếu niên.

Trên mặt cậu ta còn có tổn thương lúc uống a xít tạo thành.

Làn da khô ở trên mặt còn có vết ấn đen thui lù, nhìn thấy mà giật mình.

Trần Liễu Phi không phải là bệnh nhân mà cô tiếp xúc nhiều nhất kể từ khi cô làm bác sĩ đến nay, nhưng lại là bệnh nhân khiến cho tâm trạng cô không ổn định nhất

Từ lúc cô cấp cứu nhận được Trần Liễu Phi, đến lúc cậu ta chết, cô cũng một mực đưa người thiếu niên mười mấy tuổi này để ở trong lòng.

Cô không cách nào tưởng tượng nổi, một đứa trẻ mười mấy tuổi đã gặp phải chuyện gì, mới muốn uống a xít tự sát.

Mà sau khi Trần Liễu Phi bị thương, cậu ta lại có thể bình tĩnh đón nhận hết mọi chuyện.

Trong mấy tháng nằm viện, không có một người đến thăm, cậu ta cũng lặng lẽ thừa nhận.

Là do nội tâm cậu ta quả thực không chống nổi đau khổ, nên mới lựa chọn chết?

Hay là cảm thấy còn sống một chút ý nghĩa cũng không có, không bằng chết đi?

Tần Dĩ Duyệt rất chán ghét khi nghĩ đến mấy chuyện sâu xa rồi rầm như thế này.

Đau khổ như thế, cô không có trải qua, cũng không cách nào tưởng tượng đau khổ tới trình độ nào mới có thể cam nguyện buông tha sinh mạng?

Ngay cả chết cũng không sợ, thì còn có vấn đề gì không giải quyết được?

Tần Dĩ Duyệt đứng ở mép giường hồi lâu, mới nhẹ nhàng đẩy lại vải trắng.

Lúc muốn xoay người đi, thấy được Ninh Phóng ở cửa, "Ninh ca, sao anh cũng tới?"

"Có người kêu anh qua đưa cậu ta vào quan tài."

"Đồng nghiệp bệnh viện chúng ta nói sao?"

"Một nữ pháp y."

"Ồ, em mới vừa thấy cô ấy."

Ninh Phóng đi tới mép giường, nói: "Sau này nếu bệnh nhân em chết, em đừng lập tức xuất hiện, như vậy sẽ khiến người khác không khỏi nghĩ xa."

"Em không đến mới để cho người hiểu sai. Đây là thói quen công việc, em không thể nào dựa theo ý nguyện của người khác mà đi thay đổi được, em chăm sóc bệnh nhân này hơn bốn tháng; bây giờ cậu ta đi, em không tới gặp cậu ta một lần cuối thì đúng là không thể nào nói nổi."

"Cái đầu gỗ của em làm anh thật sự chẳng biết nói thế nào cho phải nữa. Ý vào chuyện em gả cho thổ hào, hiện tại bắt đầu liều mạng tìm chỗ chết đúng không?"

"Cái này cũng bị anh phát hiện. Lại gần một cây đại thụ, em không tự do phóng khoáng một chút sao được?" Tần Dĩ Duyệt cười nói.

Ninh Phóng nhìn nụ cười như có như không, nhắc nhở: "Người ở trên thương trường làm ăn lẫn lộn bò lết không phải là người mà đứa ngốc như em có thể giải quyết được, em có được mấy cái mắt nhìn người đâu chứ. Anh ta bây giờ đối với em tốt, không có nghĩa sau này đối với em cũng tốt. Đến lúc đó anh ta hồi tâm lại, xem em tìm ai khóc. Bây giờ đặc tội những người đó, người ta đến lúc đó cũng xông lại, một người ới một ngụm nước miếng là có thể đim chết em."

"Ninh ca, hôm nay anh nói nhiều ghê."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Ai bảo lúc ấy mất thầy mù

Ninh Phóng khước miệng hung hãn co rút, lười lí lẽ với cô.

Tần Dĩ Duyệt ở sau lưng anh nói: "Cảm ơn Ninh ca đã quan tâm, em trở về đi làm. Tránh lại bị trường khoa mắng chết."

"Sáng sớm hôm nay mấy cái công lao vĩ đại em làm đã truyền tới trong tai ông ấy rồi. Em tự cầu phúc đi."

"Làm sao anh biết?"

"Vì anh nói cho ông ấy mà."

Tần Dĩ Duyệt yên lặng trừng mắt bóng lưng Ninh Phóng một cái, đi bộ trở về phòng làm việc.

Quả nhiên, Tần Dĩ Duyệt còn chưa vào phòng làm việc, đang ở cửa phòng đã thấy được trường khoa.

Trường khoa phá lệ cười như ánh nắng ban mai, u ám nói: "Vênh mặt vênh rồi thoải mái sao? Kích thích thân nhân bệnh nhân kích thích thoải mái sao? Con có muốn đem tất cả thân nhân bệnh nhân cũng mắng một lần giống vậy không? Nếu không thầy đề viện trưởng cho con một cái Weibo, mỗi ngày khỏi cần đi làm, liền phụ trách đánh nhau?"

Tần Dĩ Duyệt cả người nổi lên một trận da gà, "Trường khoa, ngài có thể dùng loại giọng điệu này nói chuyện có được hay không?"

"Thầy còn chưa có mắng con, thì con đã chọn thái độ phục vụ trước. Cái con nhóc bạo gan này!"

"Gặp phải loại thân nhân tìm chỗ chết này còn không mắng, thì muốn chờ đến lúc nào chứ?"

"Tiểu tử tông của tôi ơi, con không biết bên cạnh cái người đàn bà điên đó còn có một phóng viên à?! Phóng viên phóng viên đó."

"Con cũng không mắng, người phóng viên kia cũng không phải là đèn đã cạn dầu."

"Con nói không sai. Còn đúng nữa. Nhưng là, có người nghe sao? Con cảm thấy đôi không có đầu óc ngu ngốc kia sẽ biết suy nghĩ sao? Con cho là con có ý thức trách nhiệm xã hội, thì con liền có trách nhiệm đó sao? Nghĩ ai cũng giống như con ngu ngốc trực tiếp cùng người khác đối nghịch, mấy người bác sĩ cũng không biết đã chết mấy trăm lần rồi."

"Tất cả mọi người đều cho cùng bọn họ nói những thứ này là vô dụng. Cho nên tất cả mọi người đều không nói. Để mặc cho những người này cả ngày hiểu lầm chúng ta?"

Trường khoa dùng ánh mắt nhìn người ngu nhìn cô hồi lâu, sau đó hai tay mập mập mới xoa xoa mặt mỡ. Thở dài nói: "Thầy đây đổ vận xui mấy đời mới gặp phải đứa học trò như con?"

Tần Dĩ Duyệt biết trường khoa bớt giận, cười nói: "Ai bảo lúc ấy mất thầy mù."

Trường khoa: "..."

Trường khoa yên lặng chốc lát, hét: "Tần Dĩ Duyệt, bây giờ tôi cho cô chút mặt mũi thì cô liền lên mặt đúng không? Buổi chiều tự cô cùng viện trưởng nói đi nhé. Tôi không giúp cô gánh tội thay nữa đâu!"

"Loại chuyện này cũng không cần viện trưởng đại nhân ra tay mà? Cùng chúng ta loại này chân chạy chân làm là được, hao tổn thể lực không thích hợp người cao quý như viện trưởng đại nhân làm đâu."

"Cô đi theo ông ấy mà nói nha, có gan thì cô đi ngay nói. Trở lại tôi gọi cô bằng sư phụ."

Tần Dĩ Duyệt cơ mặt giật giật một cái, cảm thấy sư phụ cô bây giờ càng ngày càng không biết xấu hổ.

Trường khoa muốn mấy câu, liền đằng đằng sát khí bước đi.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ một chút về cuộc đối thoại hôm nay của cô cùng Vi Thái Giai đó, phát hiện đặc biệt đơn giản thô bạo, có một loại cảm giác chính mình

gây sự.

Ngược lại cô không phải là không có ý thức được, chỉ là cô cố ý đấy.

Có vài người không xứng đáng có sự đồng tình cùng tư cách lý giải của người khác.

Cô cũng không tin Vi Thái Giai là mẹ của Trần Liễu Phi.

Một người mẹ đem con mình trở thành công cụ, đối với bà ta có lợi liền không biết xấu hổ đi lợi dụng, vô dụng liền ném đi mặc kệ.

Thứ người như vậy không có tư cách làm mẹ.

Vì vậy, cô đối với người đàn bà kia ngay cả tôn trọng tối thiểu cũng không có.

Đúng là loại chủ động gây sự này không được bệnh viện cho phép, còn mang đến cho bệnh viện rất nhiều phiền toái không cần thiết, đây cũng là thứ mà cô muốn lần tránh, nhưng xem ra lần này không bị phạt một chút là không thể nào nói nổi rồi.

**

Viện trưởng đợi đến lúc gần xế chiều, mới kêu Tần Dĩ Duyệt đi đến phòng làm việc của ông ấy.

Tần Dĩ Duyệt có chuẩn bị tư tưởng, bây giờ đã không có cảm xúc dao động gì quá lớn.

Trước khi viện trưởng mở miệng, cô liền nói: "Viện trưởng, xin lỗi vì đã mang đến rất nhiều phiền toái cho ngài cùng bệnh viện. Ngài phải xử phạt thế nào, ngài cứ nói thẳng đi, tôi sẽ không có bất kỳ ý kiến gì."

Viện trưởng cười một tiếng, "Tại sao cô lại nói như thế? Tôi ở bên ngoài đã biểu hiện ra bất kỳ ý muốn xử phạt như lời cô nói hay sao?"

"Tôi đây không phải đã mang cho bệnh viện chúng ta một ít ảnh hưởng xấu hay sao, cho nên trước tôi tự mình kiểm điểm một chút."

"Thẳng thắn nói tôi rất thích phẩm cách cùng quy tắc làm việc của cô, đó là thứ mà rất nhiều người không có, bao gồm chính tôi. Nhân viên y tế chúng ta đã làm việc một cách đơn điệu trong thời gian dài, nên cũng đã mất đi rất nhiều cái gọi là tinh thần trọng nghĩa, đối với bất công cùng bất hạnh luôn giữ một loại cảm giận cùng đồng tình, cô lại một mực giữ rất tốt."

Tần Dĩ Duyệt nói: "Viện trưởng, đây thật là ngài đang khen tôi sao? Tôi cảm thấy câu đầu tiên ngài sẽ nói đó là mắng tôi."

"Cô nói đúng. Ở trong lòng, tôi đồng ý cách làm của cô, nhưng từ góc độ của người quản lý bệnh viện, tôi vẫn phải cho bên ngoài một cái thái độ. Bởi vì hành động hôm nay của cô rất dễ gây hiểu lầm cho các bác sĩ y tá khác, sẽ dễ cho những nhân viên y tế mới không hiểu được quy tắc ứng xử lợi dụng sơ hở, từ đó tạo thành hành động sai lệch, hy vọng cô hiểu."

"Viện trưởng, thật ra thì câu nói mới vừa rồi kia của ngài chỉ là đang an ủi tôi thôi. Ngài muốn phạt tiền hay là phê bình?"

"Phạt tiền thưởng thành tích của quý này đi."

"Được rồi, mới vừa được ngài khen xong, tôi lại lập tức vỗ bàn gào thét thì có vẻ không quá phù hợp kịch bản rồi, ngài phạt thì liền phạt thôi."

"Tôi hy vọng cô có thể luôn giữ được tính tình như vậy, để cho tôi cảm thấy cái nghề này của chúng ta còn rất tốt đẹp, còn có rất nhiều bác sĩ nguyện ý vì lương tâm, ước vọng vì nghề mà có thể bỏ ra rất nhiều. Nhưng mà hành động len lén trề tiền thuốc men của cô cho Trần Liễu Phi, tôi hy vọng không có lần thứ hai, chúng ta sẽ thích chăm sóc thỏa đáng các bệnh nhân này, do tài chính của bệnh viện chi trả, không thể do một bác sĩ như cô ứng tiền được."

"Viện trưởng nói gì cũng đúng. Lời này là sư phụ tôi nói, nếu ngài cảm thấy lời này là ông ấy nịnh hót, thì ngài nhanh nhanh phê bình ông ấy đi."

Viện trưởng không nhịn được cười ra tiếng, "Cô càng ngày càng giống ông ta."

"Tôi làm sao giống một lão nhân được chứ? Viện trưởng, tôi không độc địa như thế nha!"

Viện trưởng bị lời nói của cô làm ha ha cười to, "Bây giờ phụ tá của cô dùng quen không?"

"Tốt vô cùng, mọi mặt cũng không tệ."

"Vậy thì tốt. Cô đi làm việc tiếp đi."

Tần Dĩ Duyệt đi khỏi phòng làm việc của viện trưởng, đứng trong hành lang ngăn người chốc lát, cẩn thận suy nghĩ lại cách thức xử lý trong chuyện này của cô.

Từ ý nguyện cá nhân của cô mà nói, cô rất không thích người như Vi Thái Giai, càng không thích kiểu mẹ này.

Nhưng thời điểm cô mặc áo blouse vào, trừ Tần Dĩ Duyệt ra, cô vẫn là một bác sĩ của bệnh viện Nhũ Đức.

Hành động cử chỉ của cô đại biểu thái độ của bệnh viện, không thể dựa theo tính tình của cô mà làm.

Cô cũng tin chuyện này còn chưa tới lúc có thể kết thúc.

Vì Thái Giai mục đích đến tốt cùng là cái gì?

Giả thiết bà ta không quan tâm Trần Liễu Phi, tại sao sẽ ở lúc Trần Liễu Phi vừa chết, bà ta liền nhảy ra ngoài?

Điều này có nghĩa là bà ta luôn chú ý bệnh tình cùng động tĩnh của Trần Liễu Phi, vậy thì cái nguyên nhân gì khiến cho bà ta ở nơi này bốn tháng cũng không xuất hiện?

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ ra nguyên nhân.

**

Giờ tan việc, Tần Dĩ Duyệt lái xe đến địa chỉ mà Trần Liễu Phi đã từng ở bệnh viện ghi danh.

Đó là một thành trung thôn*.

Nó ở vị trí rất hẻo lánh, bên trong ở các loại các dạng người dời tới thành phố vụ làm việc, nhìn cái hoàn cảnh này cũng biết là khu vực liên tục xảy ra tai nạn.

Khiến cho Tần Dĩ Duyệt rất không hiểu, nếu như gia cảnh Trần Liễu Phi là như vậy, thì cậu ta làm sao tiến vào cao trung trọng điểm của Tần thành?

*Thành trung thôn (城中村): làng nông thôn đang trong quá trình đô thị hóa, vì tất cả hoặc hầu hết đất canh tác đã được trưng dụng và nông dân đã được chuyển đổi thành một cư dân và vẫn sống trong ngôi làng này, nó còn được gọi là một ngôi làng trong thành phố. Nói chung, ngôi làng trong thành phố đề cập đến khu vực dân cư chậm hơn tốc độ phát triển của thời đại, miễn phí từ việc quản lý các thành phố hiện đại, và có mức sống thấp trong quá trình phát triển đô thị nhanh chóng. [Theo Baidu]

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Pháp y cùng cảnh sát tham gia án tử

Cao trung Tần thành nổi danh là trường học quý tộc.

Chỉ là một khoản kénch xù học phí cùng phụ phí cũng đủ để cho gia đình bình thường cất bước duy gian*, huống chi là một gia đình ở Thành trung thôn.

*Cất bước duy gian: bước về phía trước, (=đấu tranh), ai có nghĩa khác có thể bảo tở để sửa nhé.

Nhưng ánh mắt, thân thể, hành động cử chỉ của Trần Liễu Phi cũng không giống do gia đình nghèo khổ nuôi ra.

Giả thiết cha mẹ cậu ta rất thương cậu ta, không để cho cậu ta làm bất kỳ việc nhà, sức khỏe tốt, có thể hiểu vì sao cậu ta lại có da thịt non mịn giống mấy đứa trẻ trong thành phố.

Chỉ là trong khoảng thời gian nằm viện này, thái độ lạnh lùng của cha mẹ cậu ta, khiến cho Tần Dĩ Duyệt bỏ ý nghĩ này.

Tần Dĩ Duyệt theo cái địa chỉ đi vào một cái sân cũ nát, nhưng lại nhìn thấy một xe cảnh sát ngừng ở giữa sân.

Là nữ pháp y cùng người cảnh sát đứng ở bên cạnh xe nói gì đó vào sáng nay.

Nghe được tiếng bước chân sau lưng, hai người xoay đầu lại.

Tần Dĩ Duyệt hướng hai người gật đầu một cái. "Mọi người có manh mối gì mới không? Tôi bên này có chút nghi ngờ, muốn cùng mọi người trao đổi một chút."

Nữ pháp y nói: "Mời nói."

Tần Dĩ Duyệt đem nghi ngờ của mình nói ra, "Tôi cho là chuyện này có chút kỳ hoặc. Nếu Trần Liễu Phi là con trai Vi Thái Giai. Một người mẹ đối với con mình không nghe không thấy không hỏi mấy tháng, nhưng đến thời điểm đứa trẻ mới vừa xảy ra chuyện liền đi ra truy cứu trách nhiệm, chỉ để lộ ra

sự căm giận. Không có thương tâm. Tôi cảm thấy rất kỳ quái."

"Cô nói không sai. Chúng ta điều tra quan hệ xã hội cùng lý lịch công việc của Vi Thái Giai. Bà ta ở đầu năm 23 tuổi kết hôn, kết hôn năm năm, trong đoạn hôn nhân đó trong không có con. Sau đó chồng trước ly dị với bà ta. Trước sau kết qua hai lần cưới, thời gian kết hôn của bà ta cũng không lâu, cũng không có tra được ghi chép việc bà ta có sinh con. Lý lịch liên quan tới Trần Liễu Phi thì tương đối mơ hồ. Tôi và Trương đội hôm nay đến cũng hỏi cư dân phụ cận, bọn họ cũng không biết Vi Thái Giai có một đứa con trai. Mà bản thân bà ta từ bốn tháng trước sau khi biến mất, bọn họ cũng không thấy người này nữa." Nữ pháp y nói, sau đó cô ta vỗ trán mình. "Xin lỗi, tôi quên tự giới thiệu mình. Tôi họ Trình, gọi là Trình Giang Tuyết. Là nhân viên pháp y phân cục thuộc bệnh viện các cô. Vị này là Trương Dương, là đội trưởng đội cảnh sát phân cục chúng ta, cô có thể gọi anh ta là Trương đội."

"Trình pháp y, Trương đội, chào mọi người. Như vậy không phải là có thể kết luận Vi Thái Giai lợi dụng Trần Liễu Phi cố ý đem trách nhiệm giao cho bệnh viện? Mượn cái này lừa bịp bệnh viện?"

Trình Giang Tuyết gật đầu một cái, "Tất cả suy đoán đều có thể. Tôi muốn hỏi một chút mấy tháng trước cấp cứu là do người nào đưa tới?"

"Là trường học bên kia, Trần Liễu Phi ở trường học tự sát."

"Tình huống cụ thể chúng ta sẽ cùng với trường học bên kia liên lạc lại, nếu bác sĩ Tần còn có những tin tức khác, hy vọng cô có thể biết gì nói nấy, ngôn vô bất tần*."

*Ngôn vô bất tần: Biết gì đều nói hết

Tần Dĩ Duyệt gật đầu một cái, như có điều suy nghĩ nhìn sân nhỏ cũ nát.

**

Tần Dĩ Duyệt trở lại biệt thự, đã là 8 giờ tối.

Quản gia thấy cô đi vào, vội vàng để cho Lưu thẩm đi hâm cơm tối, quan tâm nói: "Thiếu phu nhân, lại có ca cấp cứu sao?"

Tần Dĩ Duyệt gật đầu một cái, ở chỗ cửa ra vào đổi giày, lê thân thể mệt mỏi, ngồi vào cạnh bàn ăn.

"Kiều Yến cùng Tiểu Bảo đâu ạ? Cháu thấy xe anh ấy ở trong sân."

"Thiếu gia cùng tiểu thiếu gia ở phòng đọc sách trên lầu."

"Oh oh."

Tần Dĩ Duyệt từ từ ăn bữa ăn tối, vừa ăn vừa nghĩ đến chuyện buổi chiều, vẫn là để lại không ít chỗ khiến cô nghi ngờ, không thể hiểu.

Đến lúc cô sắp ăn xong, cửa phòng sách trên lầu được mở ra.

Tiểu Bảo thấy trong phòng ăn là Tần Dĩ Duyệt, thân thể nhỏ chạy xuống, "Mẹ."

Tần Dĩ Duyệt đem miếng chân giò hun khói đang muốn ăn nhét vào miệng Tiểu Bảo, "Bài tập làm xong rồi?"

Tiểu Bảo nuốt vào miếng chân giò hun khói kia, phát âm không rõ nói: "Làm xong. Cái loại bài tập đó nhất định chính là ngu si mới viết."

"Biết con là thiên tài rồi. Tối hôm nay con học cái gì nào?"

"Thế giới giản sử. Baba tự mình dạy."

"Ừ? Baba thô hào của chúng ta còn có thể làm chuyện này sao?"

"Baba trừ việc không thể đẻ ra em bé, những chuyện khác cái gì baba cũng có thể làm."

"Nói cũng phải, con lên lầu tắm đi. Mẹ rửa mặt xong xong, rồi chúng ta lại trò chuyện tiếp nè."

Tiểu Bảo gật đầu một cái, cùng cô nhẹ nhàng quẹt một chút, mới chạy lên lầu trở về phòng đi tắm.

Tần Dĩ Duyệt nhìn bóng người nhỏ của nhóc biến mất trong phạm vi tầm mắt, cô nở nụ cười buông lỏng.

Tiểu Bảo rất tự lập.

Từ khi nhóc nguyện ý mở miệng nói chuyện, thì mọi người đã không còn xem nhóc làm người bạn nhỏ, mà nhóc cũng rất thích độc lập tự chủ như vậy, hình thức đối thoại bình đẳng.

Trừ khi lực nhỏ, có lúc mặc quần áo cần phải có người lớn giúp ra, những chuyện khác nhóc đều tự mình giải quyết.

Tần Dĩ Duyệt phát hiện cuộc sống của mình tựa hồ quá xuôi nước xuôi gió, trong công tác thỉnh thoảng có chút âm ỉ cũng thật bình thường.

Nhà giàu tranh đấu, mẹ ghẻ, gian khổ như tiểu thuyết, ti vi cũng không có thể hiện trong cuộc sống của cô.

Quan hệ Hạ gia đơn giản, không có tranh đấu hãm hại lẫn nhau; Tiểu Bảo cơ bản hiểu chuyện khôn khéo, không chút nào khiến cô phải nhọc lòng cả.

Ngay cả người như Hạ Kiều Yến hẳn là được cái gọi là "nữ truy nam", cuộc sống kiểu mẫu lạ thường, vậy mà đời sống sinh hoạt hàng ngày so với những người đàn ông khác đều phải quy luật, đơn giản, tùy ý hơn nhiều.

Tần Dĩ Duyệt phiền não xoa mặt, cảm thấy suy nghĩ hôm nay của mình có chút kỳ quái.

Thật chẳng lẽ phải kịch tính giống trên ti vi trong tiểu thuyết, dầu sôi lửa bỏng, thì cô mới cảm thấy cuộc sống mới đặc biệt, mới mang lại cảm xúc hay sao?

Cốt truyện, nhân vật trong tiểu thuyết, trong ti vi đều là vì cốt truyện sau này phục vụ, viết như trắc trở không chịu nổi, hận không thể đem tất cả tính tình khuyết điểm của mọi người đều phơi bày ra.

Mà cô là trải qua cuộc sống chân thật.

Hạ Kiều Yến là người rất thông minh, anh được giáo dục không hề giống như mấy người trong tiểu thuyết, trong ti vi đâu.

Anh biết chọn lựa, biết nên như thế nào để có thể đem cuộc sống của mình trải qua tốt đẹp, để cho người khác cảm thấy thú vị, mình cũng thoải mái.

Nhân vật trong tiểu thuyết, ti vi sau cùng cũng chỉ là căn cứ tác giả cùng giả thiết biên kịch, do tầm mắt bọn họ, tam quan vân vân từ từ đi tới quyết định.

Cùng người có địa vị như Hạ Kiều Yến là căn bản không sát thực tế.

Nghĩ xong, Tần Dĩ Duyệt dọn dẹp chén đĩa một chút chén liễn lên lầu.

Cô lấy điện thoại ra xem một hồi.

Chờ tiêu com xong, cô cầm quần áo, đi vào tắm.

Lúc đi ra thấy Hạ Kiều Yến đang ngồi dựa ở đầu giường, trong tay chơi điện thoại cô.

Nghe được tiếng cửa phòng tắm mở ra, cũng không ngần ngại đầu lên nói: "Hôm nay không phải lại xảy ra chuyện gì chứ?"

Tần Dĩ Duyệt một bên lau tóc, vừa nói: "Cái gì cũng không gat được anh. Một bệnh nhân của em hôm nay qua đời, thân nhân cậu ta tới gây chuyện."

"Chuyện khó giải quyết sao?"

"Trước mắt vẫn còn ở trong phạm vi mà em có thể xử lý, chẳng qua là hiện tại em có không ít nghi ngờ. Em cho là đây là một chuyện không lớn lắm, nhưng bây giờ đến cả bên pháp y cùng cảnh sát cũng tham gia vào, cái này làm cho em thấy có chút kỳ quái. Dựa theo phương thức xử lý bình thường cho bệnh nhân qua đời, sẽ không do pháp y hay cảnh sát tham gia mới đúng. Ngoài ra, người bên pháp y và cảnh sát trừ những vụ án quan trọng ra, khó phá án mới phải xuất hiện. Đối với một bệnh nhân lâu dài nằm viện hơn nửa không có quyền không có thể, cậu ta chết cũng không lý kỳ như vậy thì tại sao bọn họ lại chọn xuất hiện?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Người phụ nữ thời đại muốn đi bồi tiểu Hạ tổng

"Hôm nay anh để cho người điều tra Trình Giang Tuyết cùng Trương Dương, bọn họ cũng là người dựa theo quy định chế độ mà làm việc, vụ án cơ bản nhất mà bọn họ phụ trách cũng là án lớn cùng trọng án. Hơn nữa thái độ làm việc của bọn họ, đạo đức nghề nghiệp đều rất mạnh. Vị Trình pháp y kia ở rất nhiều phương diện cùng em có chút tương tự. Do bọn họ tham gia, anh sẽ không lo lắng." Hạ Kiều Yến nói.

"Cái này cũng là được phép sao?"

"Ừ. Cái cô pháp y hôm nay em nhìn thấy, đó là nữ pháp y nổi danh nhất trong nước, cô ấy cũng là nhân vật dẫn quân của bên pháp y. Kỹ thuật, gia thế của cô ấy đều rất cứng, nhưng cô ấy là kiểu người chính trực không dung một hạt cát. Cho nên em không cần lo lắng đâu."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy cười nói: "Thô hào. Anh có phải cũng rất thưởng thức phái nữ như vậy hay không? Hôm nay em mới vừa thấy cô ấy, thì đã cảm thấy người này rất lợi hại rồi."

"Phái nữ như vậy, nhiều người cũng sẽ thương thức. Hơn nữa anh tin trên người cô ấy có rất nhiều phẩm chất riêng. Em ở giới y học ngây ngô lâu, cũng sẽ có khí chất cùng kỹ thuật như vậy. Thắng thán mà nói, anh rất thương thức phái nữ đối với ngành nghề của mình tràn đầy nhiệt tình đó. Đồng thời cũng vừa có thể chăm sóc cuộc sống của mình thật tốt. Em cũng rất phù hợp với hai điểm này."

Tần Dĩ Duyệt cười hắc hắc hai tiếng, "Anh đang khen em sao? Hôm nay viện trưởng cũng khen em, khen xong trừ em ba tháng tiền thưởng thành tích."

"Nếu anh là ông ấy, anh cũng phải trừ."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu một cái.

Hạ Kiều Yến sờ một cái lên mái tóc hơi ướt của cô. Nhẹ giọng nói: "Muốn làm cái gì muốn nói cái gì liền làm nó, sau lưng em còn có anh đứng. Nếu là đối mặt với chỉ trích nào đó, anh hoàn toàn có thể giúp em chống đỡ. Có một người chồng thô hào còn không biết làm quen lợi dụng, em không biết những cô gái khác nếu được gả cho thô hào giống anh. Người ta liền hận thể mỗi ngày khoe khoang. Em thì hay rồi, ngược lại cơ, thời điểm có chuyện cũng không nhớ nổi. Sau lưng có một thô hào nổi danh nhất Tần thành."

Tần Dĩ Duyệt bị lời anh chọc cho ha ha cười to, "Đây là anh chê em cho anh cơ hội biểu hiện quá ít hả? Lần sau em nhất định đề cao tỷ suất anh ra ánh sáng, để cho anh nhiều điểm cảm giác tồn tại."

"Nếu không, phần lớn phụ nữ tại sao đều thích gả cho con nhà giàu đẹp trai? Trừ có thể mang cho thị giác người khác hưởng thụ tốt ra, còn có cả phương diện và mặt bằng vật chất."

"Trong lòng anh hiểu rõ phái nữ như vậy có thật sự thích hợp không đó?"

"Anh cùng phần lớn thương nhân cũng bởi vì phái nữ các em mới tích lũy lên, không hiểu các em, những thương nhân bọn anh phải lừa dối như thế nào chứ?"

"Nói cũng phải." Tần Dĩ Duyệt ánh mắt đầy sáng nhìn Hạ Kiều Yến, "Nhưng mà, thô hào à, ý nghĩ của em, đó là ở trong chuyện mà em có thể xử lý được, trước tiên em sẽ dùng cách của em tới xử lý. Dẫu sao chúng ta là hai cái thân thể bất đồng, anh gánh nổi những thứ áp lực kia em không nhất định có thể hiểu được. Mặc dù anh ở vị trí mà mọi người hâm mộ, nhưng em biết vị trí của anh nhất định cũng có rất nhiều áp lực, cho nên, trừ phi gặp chuyện mà năng lực của bản thân em không giải quyết được, thì em mới có thể mời anh đến hỗ trợ. Đây không phải là chết sĩ diện hay là không nghĩ đến anh, mà đây chính là không muốn anh quá cực khổ, ai sống ở trên đời này đều không dễ dàng gì, cũng sẽ gặp phải các loại các dạng áp lực cùng lựa chọn mà, chính em có thể giải quyết em liền tự mình giải quyết."

Hạ Kiều Yến nhìn cô ngốc Tần Dĩ Duyệt nghiêm túc không dứt, trong lòng có chút âm áp, lại cười nói: "Được, tôn trọng độc lập tự chủ của phụ nữ thời đại."

Tần Dĩ Duyệt hướng anh dí dõm trừng mắt, "Phụ nữ thời đại đi bồi tiểu Hạ tổng đây."

Vừa nói, Tần Dĩ Duyệt nhảy nháy cộc cộc đi ra ngoài.

**

Bệnh viện vào ngày thứ hai liền dán xử phạt đối với Tần Dĩ Duyệt, đem toàn bộ tiền thưởng hai quý của cô trừ hết.

Cái trừng phạt này coi như là một cái trừng phạt tương đối nặng, tất cả mọi người nhất thời đối với Tần Dĩ Duyệt đều có chút đồng tình, dẫu sao cũng gặp được cái loại thân nhân khiến người khác có cảm giác qua cầu rút ván mà, rất thất vọng.

Ngày hôm qua Tần Dĩ Duyệt cùng viện trưởng đã nói rồi, đối với cái này xử phạt cũng không có dị nghị quá lớn, cô cũng đồng ý lý do của viện trưởng.

Nếu như gặp phải loại này thân nhân này lần nữa, những bác sĩ khác cũng noi theo cách xử lý của cô, vậy toàn bộ hoàn cảnh chữa bệnh so với trước đó càng tồi tệ hơn.

Tần Dĩ Duyệt xem qua tờ thông báo xử phạt xong, thần sắc bình thường trở về phòng làm việc.

Thay áo blouse, bắt đầu một ngày làm việc.

Tiểu Phuong thấy sắc mặt của cô không có thay đổi quá lớn, thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng cả ngày cô nhóc cũng nghĩ đủ phương cách để cho Tần Dĩ Duyệt cao hứng, ngay cả bữa trưa cũng đặc biệt chạy ra ngoài, mua một phần thức ăn nhanh phong phú, còn phụ thêm một phần trái cây.

Tần Dĩ Duyệt sau khi thấy có chút dờ khóc dờ cười, nói: "Chị không có sao mà, em không cần phập phồng lo sợ như thế đâu. Em và Tiểu An giống nhau, đều là tiểu học muội của chị, chị làm việc thì quan tâm mấy đứa một chút, là do chị tự nguyện. Em cũng đừng nghĩ sợ giống như mấy người đạo sư khác. Chị nói gì với em thì đó đều là ý nghĩ chân thật của chị, em không cần âm thầm suy đoán đâu."

Tiểu Phuong nghe vậy có chút ngượng ngùng gãi đầu một cái, "Chị Tần, trước đây Tiểu An đã nói qua lúc hai người các chị sống chung, sự quan tâm của chị đối với cô ấy không giống như là thượng cấp đối với cấp dưới của mình. Em rất thích cách hai người chung sống như vậy. Em làm như thế cũng

không phải cô ý lấy lòng, em chính là cảm thấy, nếu như Tiểu An ở chỗ này, cô ấy cũng sẽ làm như vậy."

"Ai nha, hai đứa nhóc con các em thật là. Tâm ý của em chị nhận được rồi, nhưng chị thật không có chuyện gì. Đi làm việc tiếp đi nhé."

"Vâng vâng." Tiểu Phương gật đầu một cái, đi ra ngoài làm việc.

**

Tần Dĩ Duyệt giải quyết xong bữa trưa liền đi nghỉ ngơi.

Buổi chiều, vừa mới bắt đầu làm việc, cô liền bị trưởng khoa gọi đi.

Hai người tham khảo một hồi tình huống của những bệnh nhân có trên tay cô.

Chuyện ngày hôm qua đã có rất nhiều bệnh nhân thấy được, đây đối với công việc kế tiếp của cô sẽ có ảnh hưởng không nhỏ.

Trưởng khoa hai tay khoanh ngực nhìn cô, giống như chú mèo Garfield* khuôn mặt găng nở nụ cười trách trời thương dân, "Nói, lần này con quyết định để cho sự phụ con chui mũi cho con kiểu gì nào?"

"Chính con có thể giải quyết."

"Cô giải quyết cái rắm, cách giải quyết của cô chính là đem thân nhân bệnh nhân người ta nắn một hồi, rồi sau đó mới trừ ba tháng tiền thưởng thành tích của mình. Tiểu tổ tổng, cách giải quyết của ngài thật là làm cho tôi nhìn với cặp mắt khác xưa. Lần sau thời điểm ngài muốn nắn, làm phiền ngài trước thời hạn đó nói cho sự phụ ngài là tôi một tiếng, tránh cho mỗi lần viện trưởng xách tôi qua, cái tình huống là gì tôi cũng không biết rõ, miễn để cho lão đầu từ kia hưởng thụ cảm giác ưu việt day dỗ tôi."

"Thầy so với viện trưởng có cảm giác ưu việt? Cái ý tứ so sánh của thầy ở đây có nghĩa là gì vậy? Thầy nói so với ông ấy cao hơn, so với ông ấy đẹp trai hơn hay là so với chức vị của ông ấy cao hơn?"

"Chắc chắn chắc, xem ra gả cho thổ hào rồi, trong mắt không tha thiết gì ba tháng tiền thưởng, hiện tại còn dám mắng sự phụ nữa chứ."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy thờ dài, "Trưởng khoa, con bây giờ có chút không hiểu nổi trong lòng con là cái gì. Trên lý thuyết thì con biết là không nên mắng thân nhân bệnh nhân, nhưng thấy cái đáng về không biết xấu hổ của bọn họ, con lại không nhịn được."

"Đây là bệnh, đánh một trận là tốt."

Tần Dĩ Duyệt gửi ánh mắt xem thường cho trưởng khoa, "Con không hiểu được một người mẹ tại sao có thể đem con mình ném ở bệnh viện hơn bốn tháng cũng không tới nhìn một lần, đứa trẻ chết lại chạy tới mắng bệnh viện. Thầy nói xem đây là cái kịch bản gì chứ, tìm chỗ chết cũng không chuyên nghiệp gì hết?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Hoan nghênh chồng con con không nào

Trưởng khoa lão thần nói: "Con không cần hiểu bọn họ. Con nghĩ xem, là bác sĩ bệnh viện tâm thần, chẳng lẽ con còn muốn đi hiểu suy nghĩ hành động của bệnh nhân tâm thần hay sao? Con làm bất cứ cái gì phản ứng đầu tiên của con đó là phải nhớ đến chức trách, phạm vi công việc của con, hành vi vượt qua cái phạm vi công việc đó thì con liền phải cẩn thận, nếu không tổ chức sẽ cho con một cái đá kích nặng nề. Bất kỳ nghề nào cũng đều hành vi chuẩn tắc của nó, mà trong phạm vi của cái hành vi chuẩn tắc đó, con có thể làm bất cứ chuyện gì. Một khi vượt qua cái hành vi chuẩn tắc của nghề này thì con phải suy xét lại. Trách nhiệm của nghề không phải nhằm vào cá nhân con, mà là trói buộc đối với toàn bộ chức nghiệp. Nhưng, nói cao hơn nữa, con cũng cần bản không nghe, thầy vẫn là đơn giản phổ thông mà nói cho con."

Tần Dĩ Duyệt thấy bộ dạng đứng đắn hiếm thấy của ông, nghiêm túc nghe lời kế tiếp.

"Muốn hiểu cái này cũng vô cùng đơn giản, hình thức ứng đối cũng đặc biệt đơn giản. Ở trong phạm vi trách nhiệm của con, con làm cho thật tốt. Tâm tình khó chịu, thì lại ở giờ tan việc tát hăm một trận, cái khí gì cũng tiêu tan."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Cô còn tưởng rằng có thể nghe được cái hiểu biết chính xác gì chứ.

Tần Dĩ Duyệt sau khi suy nghĩ một chút, nói: "Cũng chỉ có cô con mới có thể nhịn được thầy."

"Còn phải nói. Bà ấy đi đâu tìm được một người chồng mỗi ngày đều làm con sen, làm bảo mẫu cho bà ấy chứ? Sau khi tan việc cũng chỉ quanh bà ấy, đâu cũng không đi, thầy xứng chức bao nhiêu chứ! Nói đến chuyện sư mẫu con lại nhớ tới một chuyện, lúc con rảnh rỗi thì luôn dành thời gian đến nhà thầy ngồi một chút. Từ sau khi kết hôn thì mỗi ngày đều vây quanh chồng con. Con nhóc con còn có chút rảnh rỗi nào nữa không hả?"

"Vâng. Vậy hôm nay con qua, thầy gọi điện thoại cho cô đi."

"Gọi điện thoại cho bà ấy cũng vô ích. Com là thầy nấu. Thức ăn là thầy mua, phòng bếp chính là địa bàn thầy. Thầy dẫn con trở về là được."

"Được. Vậy có hoan nghênh chồng con của con không ạ?"

Trưởng khoa lại dùng gương mặt biểu tình đầy phiền lòng nhìn cô. "Tần Dĩ Duyệt con xong rồi, con xong rồi."

Tần Dĩ Duyệt lười phải tiếp tục đáp trả ông, trở về phòng làm việc.

**

Buổi chiều sau khi tan việc. Hạ Kiều Yến đầu tiên là đi đón Tiểu Bảo, sau đó cùng nhau ở cửa bệnh viện chờ Tần Dĩ Duyệt.

Lúc Tần Dĩ Duyệt cùng trưởng khoa xuống lầu, Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo đã bị quần chúng vây xem vây đến trong ba tầng ngoài ba tầng.

Tần Dĩ Duyệt nhìn cái trận này liền có ý muốn yên lặng lượn đi.

Ai ngờ, cô mới vừa có cái ý nghĩ này.

Tiểu Bảo liền xoay đầu lại, giong giọng kêu một tiếng. "Mẹ, con cùng baba tới đón mẹ tan việc nè."

Tần Dĩ Duyệt khoe miệng hung hãn co rút mấy cái, miễn cưỡng để cho mình lộ ra nụ cười đặc biệt thân thiết, ở trong ánh mắt kinh ngạc của quần chúng vây xem hướng hai người đi tới.

Hạ Kiều Yến mỉm cười ôm qua eo cô, ở trước mặt mọi người như không có chuyện gì hôn lên gò má cô một cái.

Sau đó hết sức thân thiện mở cửa ghế phụ cho cô, giống như thường lệ giúp cô nới giầy an toàn, sau đó mới chào hỏi với trưởng khoa.

Tiểu Bảo đặc biệt tự giác ngồi ra sau, ngồi cùng hàng với trưởng khoa.

**

Xe chạy nửa giờ, đã đến khu nhà mà trưởng khoa ở.

Sư mẫu (vợ thầy) là một người đặc biệt nhiệt tình hiếu khách, năm người vui vẻ hòa thuận ăn một bữa cơm.

Sư mẫu trước là giáo viên dạy tâm lý học ở đại học Nam Phong, Tần Dĩ Duyệt cùng bà học một năm tâm lý học.

Tuy vậy, cô đối với tâm lý học không phải cảm thấy rất hứng thú.

Cô tôn trọng chính là có chuyện trực tiếp giải quyết, lười thông qua biểu tình, lời nói mà ngầm phán đoán cùng để hiểu người khác.

Vì vậy, thành tích tâm lý học của cô cũng bình thường, sư mẫu cùng cô cũng không thân cận.

Sau đó là bởi vì quan hệ với trưởng khoa, hai người mới quen thuộc nhau hơn.

Trưởng khoa và sư mẫu không có con, lúc bố mẹ không ở nhà, Tần Dĩ Duyệt liền thường xuyên đến nhà hai người ăn cơm chùa, một bên ăn cơm một bên tổn hại trưởng khoa, chung sống rất tốt.

Trưởng khoa cùng sư mẫu cũng rất thích tính cách Tần Dĩ Duyệt, gần như đem cô thành con ruột mà đối đãi.

Mỗi lần đi ra ngoài du lịch hoặc đi công tác, cũng sẽ cho mang một phần quà cho cô.

Ba người Tần Dĩ Duyệt ở nhà trưởng khoa chơi đến chín giờ rưỡi mới tạm biệt rời đi.

Lúc xe chạy đến một khúc cua, ánh mắt Tần Dĩ Duyệt dừng lại một chút, ở ngã tư đường liếc thấy một cái bóng người.

Đang muốn định thần nhìn lại, người kia đã biến mất ở trong đám người chen lấn.

Hạ Kiều Yến nhận ra được biểu cảm của cô, hỏi: "Sao vậy?"

"Không sao, có chút hoa mắt." Tần Dĩ Duyệt đáp, trong lòng nhưng thoáng qua một tia nghi ngờ.

Mới vừa rồi rõ ràng là cô thấy được Trần Liễu Phi đã chết.

Cô cùng Trần Liễu Phi chung sống hơn bốn tháng, đối với rất nhiều góc độ của cậu ta cũng rất quen thuộc.

Người kia thật sự rất giống Trần Liễu Phi.

Rõ ràng cô đã thấy thi thể Trần Liễu Phi, vậy người mới vừa rồi đi trên đường là ai?

Người nằm ở nhà xác, cô nhìn kỹ đúng là Trần Liễu Phi.

Da thịt chưng khô trên gò má, trên cổ hoàn toàn ăn khớp, căn bản không làm giả được.

Nhưng là người mới vừa rồi ở ven đường kia cũng là Trần Liễu Phi.

Điều này làm sao có thể?

Tần Dĩ Duyệt âm thầm ghi nhớ tên đầu đường cùng phương hướng người kia biến mất.

**

Chuyện Tần Dĩ Duyệt khơi dậy phản ứng rất lớn với các nhân viên y tế cùng thân nhân, bệnh nhân, thậm chí ngay cả trên diễn đàn công việc của nhân viên y tế đích cũng vụ vu đề cập tới một ít bất quái.

Đối với công việc Tần Dĩ Duyệt sinh ra ảnh hưởng không nhỏ.

Người tới khám chỗ Tần Dĩ Duyệt cũng giảm đi không ít.

Tần Dĩ Duyệt cũng không phản ứng gì, lúc không có bệnh nhân, liền nghiên cứu ca bệnh hoặc cùng trưởng khoa, giáo sư Lâm tham khảo vấn đề phương diện học thuật.

Bình thường công việc cô bề bộn nhiều việc, thành ra ngày rảnh rỗi rất ít.

Trước đây mỗi ngày không phải đi kiểm tra các phòng, xem bệnh, làm giải phẫu, thì chính là cùng các loại bệnh nhân cùng thân nhân đấu trí so đũa khí, bây giờ lại không có vấn đề như vậy.

Cô còn có cảm giác kiểu lĩnh tiền lương, không kiếm sống rất sáng khoái.

Khi cô nói tới chuyện này, thiếu chút nữa bị nước miếng trưởng khoa phun chết.

Tần Dĩ Duyệt mới từ phòng thí nghiệm của Lâm giáo sư trở lại, Tiểu Phuong liền tiến lên đón, "Chị Tần, có vị tiểu thư họ Trình mới vừa gọi điện thoại tìm chị."

"Trình tiểu thư?" Tần Dĩ Duyệt có chút nghi ngờ, nhớ tới Trình Giang Tuyết.

"Đúng."

"Cô ấy có nói tìm chị có chuyện gì không?"

"Cô ấy có để lại số điện thoại di động, nói chị trở lại thì gọi điện thoại cho cô ấy." Tiểu Phuong vừa nói thì cũng lấy tới một tấm giấy ghi chú có số điện thoại di động.

Tần Dĩ Duyệt nhận lấy giấy ghi chú, nhìn lướt qua dãy số, cầm điện thoại di động đặt ở trên bàn làm việc đi đến cuối hành lang, gọi tới.

Điện thoại vang lên một lúc lâu, mới được bắt máy, "Xin chào, tôi là Trình Giang Tuyết."

"Xin chào, tôi là Tần Dĩ Duyệt."

"Bác sĩ Tần, hôm nay cô có rảnh không? Tôi muốn gặp cô một lần."

"Bây giờ tôi tương đối rảnh rỗi, lúc tan việc cũng không có vấn đề gì." Tần Dĩ Duyệt cười nói.

"Vậy thì buổi trưa hôm nay đi."

"Buổi trưa tôi mời Trình pháp y ăn cơm."

"Được." Trình Giang Tuyết nói xong liền cúp điện thoại.

Tần Dĩ Duyệt nhận ra cô rất thích tính cách Trình Giang Tuyết, cô ấy không phải kiểu người dồng dãi, cách xử sự cũng không qua loa lấy lệ, rất giống

cô.

**

Thoáng cái Tần Dĩ Duyệt xong ca trực, ngay sau đó cô liền lái xe đến phòng ăn đã hẹn trước cùng Trình Giang Tuyết.

Trình Giang Tuyết đã đến, thấy Tần Dĩ Duyệt xuất hiện ở cửa phòng ăn, liền hướng cô vẫy vẫy tay, "Nơi này."

Tần Dĩ Duyệt đi nhanh đến, ngồi xuống đối diện Trình Giang Tuyết, "Xin lỗi, để cho cô đợi lâu rồi."

"Tôi cũng mới vừa đến thôi. Tôi đã chọn một phần cho tôi trước rồi, cô nhìn một chút thích ăn cái gì thì tự mình chọn. Cả hai chúng ta cũng không cần khách khí như vậy đâu."

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN WATTPAD @GameSo_BBB

Vote và cmt để cổ vũ tớ nhé^^

Editor: Game So (@GameSo_BBB)

Ui vì ôm eo hôn má =))))))))))))))))))

Nhưng vẫn chưa có H =))))

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Nguyên chủ của bộ xương người

Tần Dĩ Duyệt gọi người phục vụ, chọn hai món ăn, sau đó nhìn về phía Trình Giang Tuyết. "Trình pháp y có chuyện gì phải không?"

"Thật ra thì cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là có chút vấn đề muốn hỏi cô thôi."

"Cô nói đi."

"Mấy ngày nay tôi tra xét quan hệ xã hội của Vi Thái Giai cùng Trần Liễu Phi, thì có hai điểm khả nghi. Một là quan hệ của bọn họ cũng không phải là mẹ con; hai, bọn họ cũng không có ở chỗ mà khi trước chúng ta tới."

Tần Dĩ Duyệt hơi kinh ngạc, sau đó nói: "Có một việc tôi cảm thấy hẫng nên nói cho cô."

"Hả?"

"Lúc trước tôi cùng chồng tôi lái xe về nhà. Ở một cái giao lộ thấy được người rất giống Trần Liễu Phi. Khi đó là buổi tối, tôi nhìn không rõ ràng, nhưng tôi cùng Trần Liễu Phi chung sống hơn bốn tháng mà, nên tôi tin tôi không có hoa mắt."

"Cô đem thời gian cụ thể, giao lộ cùng hướng cậu ta biến mất, từng cái nói cho tôi."

Tần Dĩ Duyệt đem những tin tức này nói ra hết.

Trình Giang Tuyết trầm ngâm hồi lâu, nhanh chóng ghi lại trên cuốn sổ nhỏ mình mang theo người. "Chuyện này thật là càng ngày càng thú vị. Tôi tra án nhiều năm như vậy. Bác sĩ cùng bệnh nhân dính dáng đến án mạng còn tương đối ít. Nhưng là nếu nó phát sinh ở trên người cô, ngược lại cũng chẳng có gì lạ."

"Tại sao cô lại nói thế?"

Trình Giang Tuyết cười nói: "Cô nhìn quá chính trực, trong mắt không chứa hạt cát. Người người cũng muốn được giống cô, nhưng một khi bên người có người giống như cô. Thì bọn họ lại không nhận được nghĩ muốn hắt bát nước bẩn lên người cô đó. Nếu không cô biểu hiện càng sạch sẽ thì sẽ đem bọn họ chen ép càng bẩn dơ. Nếu tôi là đám người kia, tôi cũng không có việc gì hắt bát nước bẩn lên cô. Dù sao không hại đến tổng thể. Cô thật sự cũng sẽ không bởi vì điểm bẩn này mà bị xử phạt. Hơn nữa, thỉnh thoảng cho cô chút ám ức. Còn có thể điều hòa cuộc sống, chuyện tốt biết bao nha."

Tần Dĩ Duyệt nghe lời Trình Giang Tuyết nói, không biết nên nói cái gì tốt.

Một lúc lâu mới lên tiếng: "Nhìn cái dáng vẻ bình tĩnh này của cô, chắc cũng không ít bị người hãm hại nhỉ."

"Không thường xuyên như cô tưởng tượng. Nhưng cũng là trải qua không ít. Trách nhiệm của pháp y và bác sĩ đều gần giống nhau, nếu cô đi thẳng tắp, sẽ có người muốn đem xương sống cô bẻ cho cong." Trình Giang Tuyết nhún vai một cái, "Bất quá, đối với tôi ảnh hưởng không lớn, gia thế tôi ở đó, tôi chính là ở trong hệ thống cảnh sát đi ngang, cũng không người thật sự dám làm gì tôi. Huống chi, chuyện tôi làm cũng phù hợp cương vị và quy tắc làm việc, không có hành động nào vượt ranh giới, kỹ thuật cũng rất vững vàng. Bọn họ muốn vận ngã tôi, cũng không dễ đâu nhé."

"Dáng vẻ tự tin thật đúng là để cho người hãm mộ, nếu như tôi là đối thủ của cô, tôi sẽ hận đến hàm răng cũng ngứa."

"Trên mạng có câu "Tôi thích nhìn cô khó chịu nhìn tôi, nhưng lại không làm xong bộ dáng của tôi." những lời này nói rất đúng. Mặc dù là nói như vậy, nhưng chúng ta vẫn tận lực đừng đem cái chuỗi đặt ở trong tay người khác, thủy triều lên xuống, luôn có thời điểm bị giết chết."

"Cô nói đúng. Đối với vụ án này, bên tôi còn có thể làm những gì?"

"Trước mắt tôi cùng đội cảnh sát bên kia tìm được rất ít đầu mối. Vốn là loại vụ án này không phải ở bên tôi và đội cảnh sát đâu, nhưng tôi nghe nói cô là bác sĩ chính của Trần Liễu Phi, nên tôi và Trương đội liên tôi."

Tần Dĩ Duyệt có chút thụ sủng nhược kinh*, "Trình pháp y, cô đối với tôi nóng bỏng quá mức."

*Thụ sủng nhược kinh: bỗng nhiên được sủng ái mà lo sợ

"Chúng ta trừ bỏ tính cách cùng nghề nghiệp gần giống nhau, thì cô còn cảm bộ xương người của em trai tôi mà, tôi cảm thấy những thứ này đều là duyên phận. Cho nên, tôi xem thử một chút rằng cô là hạng người gì."

"Bộ xương trong tiệm của Mạc lão tiên sinh là của em trai cô sao?"

"Đúng. Tôi cảm thấy nó rơi vào tay cô là vô cùng tốt." Trình Giang Tuyết nói xong cười một tiếng, "Ăn cơm trước đi, cơm nước xong tôi sẽ cẩn thận phân tích tiến triển cùng phương hướng sắp tới của vụ án này cho cô."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu một cái, bắt đầu vui đầu ăn.

Lúc ăn cơm, cô mới sâu sắc phát hiện cô cùng Trình Giang Tuyết thật sự rất giống nhau.

Lượng cơm cùng động tác ăn cơm của hai người các cô đều không phải là đứa con gái bình thường có thể sánh ngang.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ, nếu cô có anh chị em gì đó, đại khái không khác Trình Giang Tuyết mấy đâu.

Tuy là lần thứ ba cô thấy người này, nhưng vô hình cô lại có cảm giác thân thiết.

Hai người rất nhanh quét sạch thức ăn trên bàn.

Trình Giang Tuyết để cho phục vụ dọn bàn cơm, sau đó cô lấy ipad mình ra, mở một cái bản văn, sau đó đưa cho Tần Dĩ Duyệt, "Tình huống cụ thể đều viết ở trong này, trong quá trình xử lý án tử tiết lộ nhiều tin tức là không hợp quy định, nhưng có ít thứ mà người trong cuộc như cô cần phải biết, cho nên bây giờ đem nó cho cô xem cũng không tính là vượt ranh giới."

"Cám ơn cô." Tần Dĩ Duyệt hai tay nhận lấy ipad, chăm chú nhìn chữ viết trên bản văn.

"Ngày lập án vụ án Trần Liễu Phi: ngày XX tháng XX năm XXXX, án số XXXX. Báo cáo khám nghiệm tử thi biểu thị bị nạn nhân chết do nhịp tim ngừng đập, trong dịch dạ dày có chứa thành phần không rõ, nghi ngờ là một loại ma túy mới. Thời gian chết vào rạng sáng từ 3 ~ 5 giờ ngày XX tháng XX năm XXXX, miệng mũi đều có dị vật, cùng thành phần trong dịch dạ dày không hợp. Tư liệu hiện trường đầu tiên đang có không phải là hiện trường đầu tiên của vụ án, còn chờ kiểm chứng. Ngoài ra, có thể chắc chắn người chết bị xê dịch, trạng thái tử vong nạn nhân đang chờ xử lý."

Tần Dĩ Duyệt nhìn mấy hàng chữ ngắn ngủn kia, nhìn thấy mà giật mình.

Không hiểu vì sao sự việc đơn giản lại biến thành vụ án mưu sát.

Nếu đây thật sự là mưu sát, vậy vụ án này hướng chỉ chính là cô.

Đến hiện tại người liên quan sâu nhất của vụ án là cô.

Chỉ cần là vụ án này còn không phá được, vậy thì cô không thể thoát khỏi hiểm nguy.

Trình Giang Tuyết không dấu vết quan sát phản ứng Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt nhìn văn bản đó mấy lần, sau đó mới đem ipad trả lại cho Trình Giang Tuyết, "Tôi muốn nói theo cái nhìn của riêng tôi."

"Được."

Tần Dĩ Duyệt sửa sang lại ý nghĩ một chút, "Theo tôi biết, y tá bệnh viện chúng ta lúc hai giờ năm mươi phút đêm sẽ đi tuần phòng một lần, lúc ấy không có bất kỳ tình huống dị thường nào. Mà các cô nhận được điện thoại báo án là hai giờ bốn mươi hai phút, các cô đã phân tích nơi đây số báo án phát ra chưa?"

"Đây số là chỗ trực của y tá ở khu nằm viện lâu ba bệnh viện các cô, kia vừa lúc là tầng có phòng bệnh của Trần Liễu Phi."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu một cái, "Người báo án và y tá tuần phòng có phải là cùng một người không?"

"Không phải." Trình Giang Tuyết nhìn sắc mặt Tần Dĩ Duyệt, cười nói: "Đây mới là chỗ thú vị. Cô suy nghĩ một chút, nếu như lúc hai giờ bốn mươi hai phút, Trần Liễu Phi đã chết, vậy có nghĩa là y tá cùng bác sĩ trực khi đó không làm tròn bổn phận, không xử lý xong công việc chức vụ mình, chuyện này vô luận như thế nào cũng không liên quan tới trên người cô. Nhưng bây giờ điểm chính của vụ án đều tập trung ở trên người cô, đây mới là chỗ cao minh của những người đó."

"Ý là bọn họ lợi dụng chút thời gian chênh lệch này, chính là muốn đem chuyện dẫn đến trên người tôi sao? Chỗ lợi hại của chút thời gian chênh lệch này bây giờ ở nơi nào?"

"Tôi cho là thời gian chênh lệch không phải điểm chính. Điểm chính là người báo cảnh sát cùng y tá tuần phòng kia không là cùng một người, hành động ngày thứ hai mà Vi Thái Giai biểu hiện lúc đó với cô, ba điểm này gắn liền với nhau, mới có thể đem chú ý của người khác tập trung đến trên người cô." Trình Giang Tuyết sau khi suy nghĩ một chút, nói: "Người đứng phía sau hiển nhiên là rất hiểu cô. Chỉ cần ngày đó cô phản ứng có chút không giống nhau, hướng đi của chuyện này cũng sẽ không phải là đáng về hiện tại. Người nọ không biết ở trong bóng tối quan sát cô đã bao lâu."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Thổ hào, bên kia có người bị thương!

Tần Dĩ Duyệt nghe cô nói đến da gà cũng nổi lên, có loại cảm giác rợn cả tóc gáy, "Cô nói thật?"

"Tôi trịnh trọng nghiêm túc như thế thì giống như đùa giỡn sao? Cô suy nghĩ một chút là có thể nghĩ ra, số điện thoại được sao chép chỗ trực ban y tế lâu ba, có thể sử dụng âm thanh báo động gọi cho cảnh sát, lại đang làm cái gì đó trên thi thể Trần Liễu Phi. Những chuyện này muốn nói đơn giản cũng đơn giản, nói phức tạp cũng rất phức tạp. Đến nỗi bọn họ ở trên thi thể Trần Liễu Phi làm mấy thứ gì, bây giờ còn định xác nhận. Chỗ tử vong đầu tiên của Trần Liễu Phi có phải là ở phòng bệnh bệnh viện hay không cũng đang đợi kiểm chứng. Khi đó tôi kiểm tra lòng bàn chân cậu ta có bùn ướt. Cái loại bùn đó không nằm trong vành đai xanh của bệnh viện, nó có cả tính ăn mòn nhất định nữa đấy."

Tần Dĩ Duyệt càng không hiểu. "Ý cô là Trần Liễu Phi trước khi chết đã đi ra ngoài? Nhưng y tá cùng bên giám sát điều khiển camera cũng không nhìn thấy cậu ta rời đi."

"Giả thiết người cô thấy mới là Trần Liễu Phi thật thì sao?"

Tần Dĩ Duyệt lắc đầu một cái. "Điều phỏng đoán này không đúng. Đầu tiên, tôi có thể chắc chắn người chết là người nằm viện hơn bốn tháng; tiếp theo, cậu ta có phải là Trần Liễu Phi hoặc có cái tên nào khác thì đối với tôi liên quan không nhiều. Dẫu sao tôi chỉ đối với bệnh nhân tôi phụ trách thôi mà. Tôi có thể chắc chắn người bệnh kia chết. Và cậu ta chết còn có điểm khả nghi, đây là điều tôi chú ý. Mà người giống như người chết tôi đã thấy là ai, muốn làm gì, đều không quan trọng mấy."

"Không tồi, cô nghĩ rất rõ ràng. Trước mắt có thể chắc chắn người chết là bệnh nhân của cô, thân thể các hạng số liệu đều đã xác nhận một điểm này, nguyên nhân cái chết của cậu ta còn đang đợi kiểm chứng. Mà nguyên nhân cái chết cậu ta đến tốt cùng là gì, đối với cô sẽ có ảnh hưởng gì đây mới là cái mà cô phải lo lắng."

"Lấy kinh nghiệm điều tra nhiều năm của cô, cô cho đây là loại khả năng nào?"

"Có nhiều khả năng. Đơn giản thô bạo một chút thì khả năng chính là có người nhìn cô khó chịu, cho cô chịu chút dày vò. Sâu hơn chút nữa thì thù riêng, thù công cái gì cần có đều có, luôn có một khoản thích hợp cho cô."

Tần Dĩ Duyệt khòe miệng gật một cái. "Cám ơn Trình pháp y đã phân tích đơn giản thô bạo như vậy."

"Không khách khí." Trình Giang Tuyết nhìn đồng hồ đeo tay một chút, "Thời gian không còn sớm, nên bắt đầu làm việc rồi. Cô có thời gian thì suy nghĩ một chút khoảng thời gian bình thường lúc cô cùng Trần Liễu Phi chung sống. Nhìn xem có thể tìm thêm manh mối hay không. Đến cái người giống như Trần Liễu Phi, Vi Thái Giai cùng trường học Trần Liễu Phi vân vân, những chuyện này cứ giao cho tôi cùng Trương đội xử lý, có tiến triển tôi sẽ lập tức nói cho cô."

"Cám ơn."

"Đừng cám ơn chứ, nhiều năm rồi người phụ nữ mà tôi có thể nhìn thuận mắt trừ mẹ tôi cùng chính tôi ra, thì cô là người thứ ba để cho tôi cảm thấy thoải

mái đó. Không vì cô, thì cũng chỉ vì chính tôi cũng phải biết rõ là chuyện gì xảy ra."

Tần Dĩ Duyệt nở nụ cười buông lỏng, không nhận được nói: "Trình pháp y, cách nói chuyện của cô thật sự chưa từng bị người khác đánh qua hả?"

"Muốn đánh thì trước đó cũng phải đánh giá thử có thể gánh vác nổi hậu quả hay không. Kỹ thuật đánh người của tôi cũng không kém, đánh ngã mấy người đàn ông không thành vấn đề đâu. Huống chi bên người tôi hàng năm đều có ám vệ, không cần sợ ám tiễn khó phòng."

"Cô thật trâu."

"Tôi xem như cô đang khen tôi. Được rồi, đi thôi."

Tần Dĩ Duyệt nhìn vẻ mặt và lời nói của Trình Giang Tuyết, cảm giác thật giống như tự mình soi gương vậy.

Trình Giang Tuyết thấy Tần Dĩ Duyệt đang nhìn mình, nghịch ngợm nháy mắt một cái, "Vừa ý tôi sao? Nhưng mà tôi đã có chủ, không hứng thú lôi kéo."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Trình Giang Tuyết ha ha cười to rồi đi.

**

Tần Dĩ Duyệt cùng Trình Giang Tuyết tán gẫu xong, trong lòng có chỗ dựa hơn chút, nên cũng không vì vụ án kia lo lắng tiếp.

Sau khi cô bắt đầu đi làm, thì sẽ rất ít có thời gian rảnh rỗi.

Bây giờ đột nhiên rảnh rỗi, cô cảm thấy tốt vô cùng.

Mấy ngày qua cô chủ yếu học thuật tính nghiên cứu, đem sách lý thuyết trước đây cô đã học qua lật lại một lần nữa.

Thực sự không có việc gì có thể làm, nên cô đi ngay đến bên giáo sư Lâm lang thang một vòng, giúp anh ta làm thí nghiệm.

Tâm tính tốt khiến cho các đồng nghiệp đối với cô không có lời nào để nói, cũng lười đi an ủi cô.

Khoảng thời gian này Hạ Kiều Yến hầu như mỗi ngày đều đưa đón cô đi làm, có lúc còn đem cô đưa đến phòng làm việc.

Cái hành động tri kỉ này, ở trong khoảng thời gian này, không thể nghi ngờ là liều thuốc trợ tim cho Tần Dĩ Duyệt.

Hạ Kiều Yến cùng sau lưng anh ý nghĩa đại biểu so với người bình thường đưa đón vợ đi làm không hề giống nhau.

Coi như anh không tự mình đến, Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy sẽ thay thế anh tới.

Thái độ của họ làm cho người ta sâu sắc biết, đứng sau lưng Tần Dĩ Duyệt là cả Hạ gia.

Cô ấy ở Hạ gia rất được cưng chiều, chẳng những chồng cô thương yêu cô, ngay cả bố mẹ chồng cũng rất là thương yêu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao dù không có bệnh nhân tìm cô xem bệnh, tất cả đồng nghiệp cùng những nhân viên y tế khác ở bệnh viện cũng sẽ không lạnh nhạt với cô.

Tần Dĩ Duyệt đối với điều này rất cảm kích, càng đặt tâm tư ở công việc trong tay.

Lâm Chất nhìn giờ một cái, "Cô có thể tan việc rồi, người đàn ông cùng bố mẹ chồng cô hẳn là tới đón cô rồi đấy."

"Giáo sư, anh lúc nào học xấu của trường khoa rồi? Trước kia anh không đi lên cái "đường" này nha."

"Thời gian ngây ngốc cùng cô, tự nhiên không học mà biết."

Tần Dĩ Duyệt cười hắc hắc hai tiếng, "Tôi xử lý mấy chuyện cảm trên tay xong sẽ xuống ngay."

"Ừ."

Tần Dĩ Duyệt xử lý xong chuyện bên phòng thí nghiệm của giáo sư Lâm đã là nửa giờ sau, cô trở lại phòng làm việc, không ngạc nhiên chút nào khi thấy được Hạ Kiều Yến.

"Thỏ hào, làm sao anh lại đi lên đây thế?"

"Anh ở dưới lầu gọi điện thoại cho em nhưng không gọi được, vậy nên liền đi lên đây đợi."

"Xin lỗi, em đi qua bên chỗ giáo sư Lâm hỗ trợ, không mang điện thoại di động theo. Anh không đợi lâu chứ?"

"Anh mới vừa được năm phút thôi, em đi thay quần áo, tối nay mang em đi đến một nơi nhé."

"Hả? Đây là có tiết tấu sắp có kinh hi hay sao?"

"Đến đó thì em biết."

"Nói vô cùng mong đợi." Tần Dĩ Duyệt nhảy đến bên cạnh thay áo blouse ra.

**

Sau khi lên xe.

Tần Dĩ Duyệt nhìn đường đi, phát hiện đúng là không phải đường về nhà.

Hiện tại trong khoảng tháng bốn tháng năm, thời tiết âm u, thường thường có mưa nhỏ.

Người đi trên đường, xe cộ, tất cả đều vội vã.

Loại khí trời này tầm nhìn không cao, là thời điểm mà tai nạn xe cộ dễ xảy ra.

Tần Dĩ Duyệt mới vừa nghĩ như vậy, liền liếc về cách đó không xa, nơi đó người đi đường làm thành một vòng, chỉ chỉ chỗ chỗ cái gì đó.

Tần Dĩ Duyệt thấy vậy, vội vàng đem cửa sổ xe hạ xuống, dường như nghe thấy có người nói gọi xe cứu thương.

Cô lại nghe chốc lát, chắc chắn không có nghe lầm.

Tần Dĩ Duyệt quay đầu hướng Hạ Kiều Yến nói: "Thỏ hào, anh dừng xe bên lề đường trước đi, bên kia có người bị thương, em muốn đi qua nhìn một chút."

Hạ Kiều Yến nhìn xe cộ trước sau một chút, đậu xe ở chỗ dừng xe khẩn cấp trên đường.

Tần Dĩ Duyệt lập tức cầm lấy túi mình vọt vào mưa trong, vừa chạy vừa hô: "Xin lỗi, mời các vị nhường một chút, tôi là bác sĩ, mọi người xin cho đi một chút."

Mọi người nghe được tiếng cô, rồi rít chừa cho cô một lối đi.

Tần Dĩ Duyệt lúc này mới thấy rõ tình huống của người bị thương.

Người nằm trên đất là người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, bụng cùng đầu có mức độ tổn thương khác nhau, máu cũng đã thấm ướt quần áo ông ta, lan tràn dưới mặt đất.

Cộng thêm bây giờ vẫn còn mưa, trên đất đã rất ướt, máu bị nước trên đất làm trôi đi xa, nhìn thấy mà giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Em ăn nhưng em không làm, có thích hợp sao?

Tần Dĩ Duyệt đem túi mình để dưới đất, đứng ở phía đầu bên trái của người đàn ông, vừa kiểm tra vết thương vừa nói: "Mọi người có ai biết ông ấy bị thương khi nào? Thời gian nằm trên đất là bao lâu không?"

"Năm phút trước. Tôi thấy một chiếc xe đụng vào ông ta, sau đó ông ta liền nằm trên đất."

"Xe đụng vào chỗ nào của ông ta?"

"Đụng ngang đấy."

"Tốc độ xe nhanh lắm sao?"

"Tốc độ xe không nhanh. Nhưng mà xe trượt một chút, thời điểm đang trượt hình như lại đụng vào ông ta."

Tần Dĩ Duyệt gạt đầu một cái, trong lòng có cơ sở.

Cô nhanh chóng kiểm tra mí mắt đầu cùng với trên vết thương trên bụng của nạn nhân.

Đồng thời cũng thử cùng người đàn ông này trao đổi nhưng không được đáp lại.

Tần Dĩ Duyệt cũng không ngần ngại lên nói: "Làm phiền mọi người gọi điện cho đường dây nóng của bệnh viện Nhĩ Đức. Mã số là XXXXXXX, nói rõ ràng tỉ mỉ địa điểm tình huống đại khái của người bị thương, sau đó nói bác sĩ Tần đã ở chỗ này. Mời bọn họ nhất định phải lập tức tới ngay."

Mọi người nghe cô nói rất nhanh, trong lúc nhất thời có chút không tiêu hóa nổi nhiều tin tức như vậy.

Hạ Kiều Yến lấy điện thoại ra gọi, nói tóm tắt rõ ràng tình huống ở hiện trường.

Tần Dĩ Duyệt nói xong đoạn lời nói kia, hai đầu gối liền quỳ xuống đất. Làm cho người đàn ông nọ các biện pháp cấp cứu khẩn cấp, dùng gối mang theo người ở trong túi xách thuận lợi lót sau ót người đó, tránh cho thời gian dài nằm trên đất lạnh dẫn đến phần đầu bị hạ nhiệt.

Hạ Kiều Yến nhìn cô gái không chút cảm thấy dơ bẩn nào đang ngồi chồm hổm dưới đất.

Giờ khắc này, anh mới biết tại sao anh sẽ đối với cô ngốc này nhìn bằng cặp mắt khác xưa?

Trên người cô ngốc này không dính khói bụi trần gian, cái khí tục phàm trần.

Cô ấy cho người ta một loại cảm giác vô cùng trong trẻo. Loại trong trẻo này để cho người ta đặc biệt thoải mái, nó làm cho người ta tin tưởng cô ấy có thể làm ra rất nhiều cử động khiến cho lòng người lay động không thôi.

Mưa ngày càng lớn, đám người vây xem dần dần lùi đi.

Hạ Kiều Yến che dù, ngăn trở nước mưa cho Tần Dĩ Duyệt cùng người đàn ông kia.

Dù vậy, tóc và quần áo Tần Dĩ Duyệt cũng đã bị thấm ướt.

Nhưng cô phảng phất như không cảm giác, vẫn ở chỗ cũ cố gắng cứu chữa người đàn ông nằm dưới đất kia.

Xe cứu thương của bệnh viện rất nhanh đã tới, bác sĩ, y tá theo xe nhanh chóng cầm cán bước xuống, động tác huấn luyện nghiêm chỉnh đem người bị thương đưa lên xe.

Tần Dĩ Duyệt cùng nhân viên y tế nói tường tận phản ứng của người bị thương, để cho bọn họ trong lúc cứu chữa chú ý tình huống.

Cho đến khi xe cứu thương rời đi, cô mới mệt mỏi đứng lên, xoa xoa nước mưa đã tụ tập không ít trên mí.

Tần Dĩ Duyệt gỡ đầu một cái, ngượng ngùng nói: "Thỏ hào, em thật giống như đã phá hư hẹn ước của hai chúng ta rồi. A a a a a, thật là đáng tiếc, thật là đáng tiếc."

Hạ Kiều Yến bắt đầu sờ mái tóc ướt của cô một cái, "Đôi nơi hẹn ước thì cũng giống như nhau thôi, mang em đi đến biệt thự nhỏ lần trước ngâm suối nước nóng vậy."

"Tốt ghê, nếu không thì em cũng sẽ bị cảm mất."

Hạ Kiều Yến lúc này mới cởi xuống áo khoác của âu phục, phủ lên người cô, rồi bật điều hòa bên trong xe tăng đến 30 độ, mới đem cô đẩy vào.

**

Vừa vào biệt thự suối nước nóng, Tần Dĩ Duyệt liền vọt vào phòng tắm, tắm tấp cùng gội đầu đơn giản, thay bộ đồ ở nhà thoải mái rồi xuống lầu.

Dưới lầu, Hạ Kiều Yến đã cho người đem thức ăn chuẩn bị xong, nóng hổi.

Tần Dĩ Duyệt rất không hình tượng ngồi vào đối diện anh, "Thỏ hào, em muốn ăn ngay. Em có chút đói rồi."

"Những thứ này đều cho em ăn."

"Được được." Tần Dĩ Duyệt lập tức bắt đầu quét sạch thức ăn trên bàn.

Bây giờ cách ăn của cô đã hơi kín đáo hơn một chút xíu, nếu không sẽ để cho Hạ Kiều Yến có cái kiểu cảm giác cười đàn ông về nhà mất.

Lượng cơm của cô so với một người đàn ông còn nhiều hơn, cũng đã rất ngượng ngùng rồi mà.

Nếu là ngay cả cách ăn cũng rất đàn ông, cô phải đi tìm ai nói lý chứ?

Hạ Kiều Yến thường thường gọi món cho cô ăn, phần lớn thời gian cũng dùng để quan sát cách cô ăn.

Cô ngọc này thường xuyên đem hai má nhét đến phình phình, lại hợp với con mắt tròn vo của cô ấy, rất là khả ái.

Cái cô ngọc này cậu nói cô thiên chân vô tà* cũng không hẳn vậy.

Thời điểm cô xử lý quan hệ đồng nghiệp, quan hệ cấp trên cấp dưới, liền rất thông minh, sẽ không để cho người khác cảm thấy đặc biệt tận lực.

Mà lúc xử lý loại chuyện này, lại là thời điểm đặc biệt biểu hiện EQ*.

Cô chỉ là một bác sĩ chủ trị thông thường, nhưng thường xuyên cùng viện trưởng, trưởng khoa cùng giáo sư hòa thành một mảnh.

Đây là cái mà bác sĩ cùng một cấp bậc với cô không cách nào làm được.

Cô lời đời, mà không lời đời.

Độ dần đo, gây khó dễ đều giải đúng chỗ ngứa.

Khi cô xử lý chuyện công việc, thì sẽ không chút nào để cho người khác cảm thấy cô không thể giải quyết bất kỳ khó khăn hay tiến thoái lưỡng nan nào trong đó.

Nhưng chỉ cần một khi cô không ở trạng thái làm việc, thì cô sẽ hoàn toàn biến thành một người khác.

Tần Dĩ Duyệt buông chén đĩa xuống, mới phát hiện Hạ Kiều Yến cũng không sao động đĩa, ngược lại là đang quan sát cô.

Tần Dĩ Duyệt cười hì hì nói: "Thỏ hào, anh đây là đột nhiên phát hiện đáng đáp em đặc biệt đẹp mắt, đặc biệt vậy gọi người sao?"

"Em đã đoán đúng mắt rồi." Hạ Kiều Yến vừa nói vừa đưa tay ở khóe miệng cô xoa xoa.

Tần Dĩ Duyệt thấy đầu ngón tay anh dính một chút hành lá cắt nhỏ cùng nước tương, có chút ngượng ngùng.

Lúc đang muốn nói chút gì đó, Hạ Kiều Yến đem hành lá cắt nhỏ cùng chút nước tương trên đầu ngón tay kia bỏ vào trong miệng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Dĩ Duyệt nhất thời đỏ rực, cái nhiệt độ bản thân đó chính cô cũng có thể cảm giác được.

Thỏ hào nhà cô đang trêu ghẹo cô sao?

Cô phải làm thế nào mới tỏ ra mình chẳng phải 囧 囧 đây?

Hạ Kiều Yến nhìn khuôn mặt bạo đỏ, không nhịn được đưa tay nhéo má cô một cái.

Tần Dĩ Duyệt trừng mắt nhìn, miệng thật giống như không phải của mình, "Thỏ hào, chúng ta đang bắt đầu nói chuyện yêu đương?"

"Nếu không thì sao?"

Tần Dĩ Duyệt cười hắc hắc mấy tiếng, "Em cũng không có bị người theo đuổi mà. Trước kia, thời điểm Chu Tử Dương theo đuổi em chính là ngày ngày mua bữa sáng cho em, lúc trời lạnh thì cho em nước ấm, cùng em đi thư viện đọc sách, cùng nhau thi. Lúc đi làm rồi em liền không yêu nữa, nên cũng không biết rõ lắm làm sao để nói."

"Chúng ta bây giờ nói cũng không muộn. Em thích gì, anh từng cái từng cái đều vì em làm." Hạ Kiều Yến không biết tư vị của người đàn ông khác khi nghe được người phụ nữ của mình nói về bạn trai cũ là gì, anh thì ngược lại không có cảm giác quá ghen tị, ngược lại rất thích sự thẳng thắn của cô.

"Em cũng không rõ lắm. Chỉ là mỗi ngày có thể thấy anh thì đã cảm thấy rất tốt rồi, những thứ khác em còn phải lại suy nghĩ một chút. Nhưng mà anh không thể để đến khi em nghĩ tới, anh mới làm đâu đấy."

Hạ Kiều Yến bị giọng cô làm cho tức cười, anh cũng không biết anh là từ đâu mà đào được tên dờ hơi này đến nữa.

"Đầu tiên dựa theo ý tưởng của anh mà theo đuổi em, chờ em nghĩ xong rồi, anh lại lần nữa dựa theo ý em tới."

"Tốt lắm." Tần Dĩ Duyệt nghiêm túc gật đầu một cái, cảm thấy kế hoạch như vậy vô cùng tốt.

Hạ Kiều Yến sờ tóc đã nửa khô của cô, nói, "Em đi ngâm suối nước nóng đi, anh đem bàn cơm thu dọn một chút."

"Em ăn nhưng không làm, không thích hợp lắm đâu."

"Có gì không hợp chứ, em cứ như vậy là rất tốt. Nhanh đi, đừng để bị cảm lạnh thật đấy."

Tần Dĩ Duyệt cũng không từ chối, đôi đồ bơi phao tắm, liền tựa vào bên cạnh thành hồ.

Hạ Kiều Yến thu dọn xong mấy cái chén đĩa kia, xa xa nhìn cô ngọc đang nhắm mắt dưỡng thần tựa vào bên cạnh hồ

Thiên chân vô tà: Ý chỉ hồn nhiên

EQ: Trí tuệ xúc cảm: Trí tuệ xúc cảm thường dùng dưới hàm nghĩa nói về chỉ số cảm xúc của mỗi cá nhân. Chỉ số này mô tả khả năng, năng lực, kỹ năng hay khả năng tự nhận thức để xác định, đánh giá và điều tiết cảm xúc của chính mỗi người, của người khác, của các nhóm cảm xúc. [Theo wikipedia]

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Người đàn ông bị thương mất tích

Trông rất đen như thạch trở nên thâm thúy, ngưng đọng, "Ninh Duy, cô nguyên rủa không không có tác dụng rồi. Tôi đã gặp một người phụ nữ khiến cho tôi động tâm, khiến cho tôi cam tâm tình nguyện trả giá. Cô đối với tôi mà nói, đã không có bất cứ ý nghĩa gì nữa. Mặc Mộ Trầm sớm muộn cũng có một ngày có thể thoát khỏi cái bóng mà cô để lại. Cô đối với chúng tôi mà nói, chỉ là một người chết!"

Hạ Kiều Yến nghĩ như vậy, xoay người đi phòng tắm.

Thay quần bơi, đi vào hồ nước nóng.

Tần Dĩ Duyệt nghe được tiếng nước chảy, mở mắt.

Hạ Kiều Yến liền ngồi ở bên cạnh cô, cánh tay ấm áp như có như không dán lên bả vai cô, thân mật đến lạ.

Tần Dĩ Duyệt ngáp một cái. "Thỏ hào, cùng em nói một chút về công việc của anh đi. Em giống như không phải hiểu rõ bình thường anh làm chuyện gì. Em có lúc cho là anh bê bối nhiều việc, nhưng phần lớn thời điểm lại phát hiện công việc của anh so với công việc của em còn có quy luật hơn ý."

"Không khác công việc của em mấy, không phải ở một nơi giải quyết phiền toái thì chính là trên đường giải quyết phiền toái. Thời điểm anh mới vừa nhận lấy Hạ thị, có chút ứng phó không kịp. Bây giờ thành thói quen, nên tương đối tự do hơn chút. Nếu như anh thân là một ông chủ, để lại ấn tượng bận rộn cho nhân viên, bọn họ sẽ không biết theo ai. Bây giờ anh ở Hạ thị tạo nên tác dụng là ổn định lòng người. Những chuyện khác giao cho người phía dưới xử lý. Lúc làm quyết sách quan trọng hay tập đoàn Hạ thị sắp phát triển lĩnh vực mới thì anh xuất hiện là được."

"Nghe anh nói thế, em phát hiện viện trưởng chúng em cũng vậy."

"Viện trưởng bọn em là người bên trong cơ chế, ông ấy sẽ có chỗ bị ràng buộc, so với thương giới có chút khác nhau."

"Ồ ồ."

Hạ Kiều Yến cười nói: "Muốn biết nhiều hơn, anh mang em đến công ty, để em tự xem nhé."

"Người ta ngại lắm nha." Tần Dĩ Duyệt miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo.

"Toàn bộ Tần thành đều biết em là vợ anh, bây giờ em mới xin lỗi. Quá muộn rồi đấy."

"Nói cũng phải. Vậy thì đi đi, dù sao da mặt em cũng dày mà."

Hạ Kiều Yến nghe vậy nghiêng người hôn lên cái trán sáng bóng của cô một cái.

Tần Dĩ Duyệt có chút khản trương, thân thể không kiềm được căng thẳng một chút.

Hạ Kiều Yến ở trên trán cô vừa in nụ hôn xong, liền buông lỏng, "Đồ ngọc, lần này anh sẽ chờ em chăm rãi thanh thoi quen, sẽ không miễn cưỡng em đâu."

Tần Dĩ Duyệt chớp chớp mắt, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm cùng xem chút ít thất vọng.

Cô quả nhiên rất kiêu cách, có hay không có đây?

**

Hôm sau, Tần Dĩ Duyệt sinh khí dồi dào vui vẻ đi làm.

Đến bệnh viện, liền phát hiện ánh mắt của tất cả mọi người nhìn cô không đúng.

Tần Dĩ Duyệt đầu óc mơ hồ đi tới phòng làm việc của mình, hỏi tiểu Phuong: "Chị lại làm chuyện gì vậy?"

"Chị Tần, chị nhìn một chút cái em vừa gửi cho chị đi."

Tần Dĩ Duyệt dùng điện thoại di động mở tin nhắn tiểu Phuong gửi tới, đó là diễn đàn nổi danh nhất Tần thành.

Ấn, mặc, ồ, đi lại, bát quái gì của Tần thành đều có ở đây, so với các đại bát quái, web tin tức còn được người Tần thành thích hơn nhiều.

Bản thân cô cũng lúc nhàn rỗi cũng rất thích ở trên này dạo một chút.

Nhưng nếu như nhân vật chính của bát quái biến thành cô, tâm tình cô liền không đẹp nữa rồi.

Đó là chuyện ngày hôm qua cô đội mưa cứu chữa người bị thương, còn kèm thêm mấy tấm hình.

Có đủ góc độ khác nhau.

Tần Dĩ Duyệt nhanh chóng nhìn lướt qua nội dung, trong này đơn giản là nói cô vì lấy lại hình tượng thầy thuốc của mình, tìm người cùng nhau diễn một trận khổ nhục kế, người bị thương kỳ thật là diễn viên quần chúng năm mươi đồng tiền là có thể mời tới, cùng ngày đã xuất viện rồi.

Tần Dĩ Duyệt liếc mắt, nhìn về phía tiểu Phuong, "Chị có nhầm chán như vậy sao?"

"Không có."

"Người đưa đến vào ngày hôm qua đâu rồi?"

"Đã xuất viện."

"Chuyện gì xảy ra?"

"Người bên cấp cứu làm kiểm tra toàn thân cho ông ta, phát hiện không có bị thương nặng lắm."

"Làm sao có thể chứ?!" Tần Dĩ Duyệt không hiểu nhìn tiểu Phuong.

Tiểu Phuong cúi đầu xuống, nói: "Chị Tần, đây đều là sự thật. Thời điểm em thấy cái tin này, em cũng không tin, cho nên liền đi tìm bác sĩ cấp cứu ngày hôm qua. Bác sĩ đó đúng là nói như vậy."

Tần Dĩ Duyệt nhíu mày một cái, nghiêm túc nhớ lại tình huống ngày hôm qua khi cô tiếp xúc người đàn ông kia.

Những phản ứng như bị sốc, vết thương rải rác hay là phản ứng bản năng của bắp thịt cũng không phải là giả.

Cô là bác sĩ chuyên nghiệp, không thể nào ngay cả bệnh nhân bệnh thật hay giả mà cũng không nhìn ra được.

Làm sao có thể đến bệnh viện là tốt được?

Tiểu Phuong trộm nhìn sắc mặt Tần Dĩ Duyệt, "Chị Tần, nếu không em đi hỏi thăm lần nữa nhé?"

"Không cần. Chị quay lại thì sẽ đi tìm bác sĩ tiếp cận tìm hiểu tình huống, em an tâm làm việc đi."

Tiểu Phuong gật đầu một cái.

Cô phát hiện từ khi cô làm trợ y cho Tần Dĩ Duyệt, ngay cả nửa điểm tốt cũng không có.

Khoảng thời gian gần đây, cô cùng một nhóm trợ y khác ở bên nhau, nhóm trợ y đó liền cùng cô trò chuyện về bát quái của Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt gả vào nhà giàu có, Hạ Kiều Yên, người Hạ gia đối với cô ấy rất tốt, nên cô ấy cũng sẽ không để ý đến ánh mắt người khác đâu.

Nhưng cô thì không giống thế.

Cô chỉ là một trợ y nho nhỏ, căn bản không có thực quyền gì.

Không phải do bác sĩ chủ trị của cô sắp xếp công việc, thì chính là do những người khác trong khoa sai sử, không có quyền tự chủ.

Nếu như Tần Dĩ Duyệt thật sự kém như mấy lời gió thổi bên ngoài, vậy cô cần phải đổi đến một nhánh khác.

Tần Dĩ Duyệt thấy tiểu Phuong đứng bất động ở nơi đó, nghi ngờ nói: "Còn có việc?"

"Chị Tần, em, em cảm thấy có thể là em không quá thích hợp với phương diện công việc ở ngoại khoa, em thích ứng hơn một tháng, vẫn có chút choáng máu. Tiểu An đang trong kỳ thi, em thế nào cũng phải giữ vững đến lúc cô ấy được điều trở lại, nhưng mà em thật sự là giữ vững không nổi."

Tần Dĩ Duyệt trầm ngâm chốc lát, nói: "Khoảng thời gian này chị cũng không bận bịu mấy, cơ bản không có người bệnh tới. Nếu em thật sự không thích ứng nổi thì cũng đừng miễn cưỡng, ngay hôm nay liền có thể làm thủ tục điều trở về. Nếu như là choáng máu, nhi khoa, nội khoa tương đối thích hợp với em."

"Chị Tần, thật xin lỗi. Em không nên vào lúc này đi, em..."

"Đừng nói lời khách khí. Thật ra thì em thật sự không thích ứng được, hoàn toàn có thể nói sớm một chút. Gần đây chị cũng không tháo gỡ độ tiến triển công việc cùng cảm thụ của em, đó là chị không làm tròn bổn phận. Thời điểm em ở cùng chị, gặp phải những chuyện này, không thể để cho lý lịch em thêm chuyện tốt."

Tiểu Phuong có chút xấu hổ cúi đầu xuống, không dám nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt nhìn tiểu Phuong biến mất ở cửa phòng làm việc, nụ cười trên mặt thu liễm lại.

Tâm tư tiểu Phuong, cô biết, đơn giản là cô ấy ở nơi này không thấy được hy vọng, không muốn bị cô kéo chân sau.

Tường ngã mọi người đẩy*, đạo lý này rất dễ hiểu.

**

Tần Dĩ Duyệt đem cái tin đó lặp đi lặp lại nhìn mấy lần, không phát hiện có tin tức gì hữu dụng.

Vì vậy cô đi tìm bác sĩ theo xe cấp cứu tới hôm qua, nhưng chỉ gặp trợ y của bác sĩ đó.

Trợ y nói bác sĩ cấp cứu tới hôm qua quá mệt mỏi, hôm nay không tới làm.

Điều này làm cho Tần Dĩ Duyệt nghi ngờ.

Lúc cô trở lại phòng làm việc, thấy được Tiểu An đã lâu không thấy.

Tần Dĩ Duyệt không kiểm được sưng sốt một chút, "Em không ở nhà chuẩn bị đi thi, nhảy tới bệnh viện làm gì chứ?"

Tiểu An đỏ mặt trừng Tần Dĩ Duyệt, "Chị Tần, tại sao chị không nói với em?!"

"Nói với em cái gì?"

"Tiểu Phuong cũng không muốn đi theo chị."

"Đó không phải là do mị lực của chị không đủ sao? Hấp dẫn không được đại mỹ nữ."

"Chị lại nói vớ vẩn cho em nữa, em sẽ cùng chị liều mạng. Những ngày qua em bế quan chuẩn bị thi, không có xem tin tức. Nếu không phải có người gọi điện thoại cho em, em cũng không biết chị phải chịu nhiều ủy khuất như vậy!" Tiểu An càng hét âm thanh càng lớn, nước mắt mãnh liệt chảy ra.

Tường ngã mọi người đẩy: thành ngữ của Trung Quốc, ý nói người khi rớt đài thì bị mọi người xa lánh, xua đuổi

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Người đứng sau đang quan sát cô

"Được rồi, đừng khóc đừng khóc. Không để cho em an ủi chị, có phải là cảm giác đặc biệt mất mát hay không đây? Thật vất vả mới bắt được một cái cơ hội. Thiếu chút nữa bỏ lỡ." Tần Dĩ Duyệt vừa nói vừa sờ mái tóc xù xù của cô nhóc, trong lòng nói không cảm động là giả.

Tiểu An là cô bé rất đơn thuần, lại nhiệt tình thẳng thắn, một mực bảo vệ cô.

Cho nên, cô cũng nguyện ý vì Tiểu An mà làm thêm chút chuyện.

"Hôm nay em liền đi làm lại. Ai dám nói nói xấu chị. Em liền phun chết cô ta!"

Tần Dĩ Duyệt mặt đầy ghét bỏ lấy tay lau nước mắt cho Tiểu An, "Em nghĩ chị có cái hẫu thuận bỏ đi chắc? Chị mắng ai cũng không cần gấp, không ai dám thật sự đối với chị như thế nào đâu. Em cứ thử mắng một cái xem, bệnh viện ngay lập tức sa thải em đó."

Tiểu An hít mũi một cái, nức nở nói: "Dù sao không thể để cho bọn họ nói chị như vậy."

"Ngoan, nên làm gì thì làm cái đó đi. Nếu em thi rớt, chị mắng em chết trước đấy!"

Con khi Tiểu An ở trên người Tần Dĩ Duyệt náo loạn rất lâu, Tần Dĩ Duyệt bị cô nhóc phiền đến nhức đầu, bắt đắc dĩ đáp ứng thỉnh cầu đi làm lại của Tiểu An.

Bây giờ cô xem bệnh rất ít người, Tiểu An coi như trở lại cũng sẽ không bận bịu mấy, hoàn toàn có thời gian để cho cô nhóc đọc sách.

Tiểu An lúc này mới vui vẻ chạy đến ban nhân sự làm thủ tục.

Tần Dĩ Duyệt nhìn bóng người vui sướng chạy xa, xoa trán một cái, suy nghĩ phải nên xử lý chuyện này như thế nào.

Nhìn hiện trạng trước mắt, đó là có người là có ý hướng về phía cô.

Mục đích của những người đó là cái gì?

Muốn cho cô thanh bại danh liệt?

Vậy cũng phải nhìn cô một cái xem bản thân cô có nguyện ý hay không!

**

Ngày thứ hai Tần Dĩ Duyệt chặn được bác sĩ cấp cứu.

Bác sĩ Mễ về mặt đưa đám nhìn Tần Dĩ Duyệt đứng chặn cửa phòng làm việc của anh ta. "Nữ hiệp, cô có thể khiêm tốn một chút không hả? Tốt xấu gì cũng âm thầm giải quyết chứ!"

"Gọi điện thoại không nhận, gửi tin nhắn không trả lời. Thái độ này của anh có thể để tôi âm thầm giải quyết sao?"

Bác sĩ Mễ khoe miệng giật một cái, "Trước hết để cho tôi đi vào cái đã, cô như vậy tôi sẽ mất mặt lắm đó."

Tần Dĩ Duyệt nhường qua một bên, sau đó ném một túi bữa sáng đến trên bàn làm việc bác sĩ Mễ, "Ăn no nói sau."

Bác sĩ Mễ không nói, mang túi bữa sáng kia từ từ ăn.

Tần Dĩ Duyệt chờ anh ta ăn xong rồi, mới hỏi: "Anh nói tình huống ngày đó một chút. Tôi chắc chắn người kia là bị trọng thương, không thể nào xuất viện cùng ngày được."

Bác sĩ Mễ nuốt xong cái bánh bao nhỏ cuối cùng, uống ly nước, "Đây cũng là chỗ khiến tôi nghi ngờ. Lúc ấy tôi làm báo cáo giải phẫu cũng không phải là cái phần trước mắt kia. Nạn nhân quả thật phần đầu bị thương nặng, nội tạng lệch vị trí không giống nhau, xương sườn gãy ba cái. Lúc ấy quá muộn, không có làm não bộ CT, chỉ làm quét xem sơ sơ. Tôi có thể chắc chắn báo cáo giải phẫu mà tôi viết không phải là cái phần mà trong hệ thống lưu trữ của bệnh viện có được, cũng không phải phần viết tay kia."

"Ý anh là sổ khám bệnh anh viết, báo cáo giải phẫu cũng bị người chặn lấy sửa đổi?"

Bác sĩ Mễ lắc đầu một cái, "Tôi không chắc lắm. Phần trong máy vi tính có thể thay đổi, nhưng phần viết tay kia rõ ràng chính là bút tích của tôi. Chính tôi cũng không nhìn ra thiết giả. Đó là chỗ tôi không nghĩ ra, đây cũng là lí do vì sao tôi không nhận điện thoại cô đó. Tôi cũng không chắc cô sẽ tin tưởng lời giải thích của tôi hay không nữa."

Tần Dĩ Duyệt trầm ngâm chốc lát, "Ý anh là có người bắt chước bút tích của anh?"

"Đúng. Phần báo cáo viết tay kia không phải do tôi viết." Bác sĩ Mễ vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, lục soát một tấm hình, "Đây là tôi làm xong giải phẫu, chụp cho vợ và con gái công việc của tôi này. Phóng lớn ra, có thể mơ hồ thấy tôi lúc ấy viết một số báo cáo giải phẫu, so với phần kia không giống nhau."

Tần Dĩ Duyệt nhận lấy điện thoại di động cẩn thận nhìn rõ hồi lâu, "Làm sao chứng minh tấm ảnh này là chụp vào lúc ấy?"

"Thời gian tôi gửi trên WeChat có thể chứng minh." Bác sĩ Mễ mở tin nhắn với vợ anh ta ra, phía trên đúng là có hiện thời gian ngày hôm trước bác sĩ Mễ gửi ảnh.

Thời gian hiện trong này cùng thời gian máy vi tính ghi vào sổ khám bệnh, báo cáo giải phẫu gần gần nhau.

"Bác sĩ Mễ, tấm ảnh này có thể gửi cho tôi không?"

"Dĩ nhiên có thể." Bác sĩ Mễ lập tức đem ảnh gửi cho Tần Dĩ Duyệt, sau đó khó xử nói: "Bác sĩ Tần, không phải tôi nhát gan sợ chuyện, không có trách nhiệm. Tôi cảm thấy chuyện này có chút quý dị, những chuyện kia rõ ràng cho thấy có người ghim cô. Thân là đồng nghiệp, chỗ tôi có thể giúp được, tôi cũng rất nguyện ý giúp đỡ. Nhưng tôi còn có vợ, con gái cùng những người nhà khác, tôi phải vì họ suy nghĩ một chút. Hy vọng cô có thể hiểu được."

Tần Dĩ Duyệt biết có lời bác sĩ Mễ không nói ra, "Tôi hiểu mà, cảm ơn anh có thể nói cho tôi những tin tức này. Chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến chỗ anh đâu."

"Được được được."

"Cảm ơn anh có thể nói cho tôi những thứ này, không quấy rầy anh làm việc nữa."

"Không có sao không có sao. Sau này cô còn có chỗ nào không hiểu, cô cũng có thể hỏi riêng tôi."

"Được, cảm ơn bác sĩ Mễ."

Tần Dĩ Duyệt trở lại phòng làm việc, rồi gọi điện thoại cho Trình Giang Tuyết.

Sau khi điện thoại kết nối, đầu kia là tiếng mấy người nói chuyện với nhau, sau đó mới nghe được Trình Giang Tuyết nói chuyện, "Bác sĩ Tần, cô lại làm con thiêu thân nữa rồi hả?"

"Trình pháp y, cô có thể làm như không biết chân tướng không hả?" Tần Dĩ Duyệt bắt đầu nói.

"Cô bây giờ là vận xui đi theo, không xui xẻo mới là lạ. Nói một chút coi, để tôi xem có thể giúp cô cái gì hay không."

Tần Dĩ Duyệt đem chuyện mấy ngày này nói cho Trình Giang Tuyết.

Trình Giang Tuyết nghe vậy trầm mặc một hồi, "Những chuyện cô nói này đúng là có thể phát sinh. Trong cục chúng tôi đội viên đội cảnh sát cùng bên hồ sơ tội phạm có thể làm được, tìm một hacker hack máy vi tính của đồng nghiệp cô để sửa đổi sổ khám bệnh cùng báo cáo giải phẫu hoàn toàn có thể được. Bút tích cũng giải quyết rất dễ, bắt chước viết một phần là được. Chỉ là khiến cho tôi nghi ngờ, đó là những chuyện này nói dễ dàng cũng không dễ dàng, nói khó khăn cũng có chút khó khăn. Có người dày vò đặt bẫy đồng cục diện rồi rầm như vậy cho cô, rõ ràng không quá thích hợp. Hắn bấy cô xong rồi thì sao chứ, cô cũng sẽ không bị cắt chức, nhiều lắm chính là danh tiếng kém một chút. Đầu năm nay bác sĩ danh tiếng kém cũng nhiều, không ảnh hưởng cái gì hết. Rõ ràng cho thấy đầu tư cùng lợi nhuận không tỷ lệ thuận mà."

"Nếu ngày đó tôi không xuống xe, chuyện sau đó liền không cách nào phát sinh."

"Cho nên tôi mới nói là cô bị người ta hiểu thấu, người đứng sau biết cô sẽ xuống xe. Chỉ cần cô vừa xuống xe, cục diện phía sau liền có thể khai triển."

"Bọn họ làm sao chắc chắn bác sĩ cấp cứu sẽ là bác sĩ Mễ, còn bắt chước chữ viết anh ta được?" Tần Dĩ Duyệt rất không hiểu.

"Có lẽ bọn họ đem tất cả bút tích của bác sĩ bên cấp cứu đều bắt chước một lần? Có thể ngay cả bút tích của cô bọn họ cũng bắt chước được đấy."

"Một điểm mà tôi vẫn có nghi ngờ, là ngày đó chồng tôi là tạm thời quyết định đi đến một nơi, những người đó lại làm sao có thể ngay cả thời gian cũng nắm tốt được."

Trình Giang Tuyết bị hỏi đến nghẹn họng, "Cô nói một điểm này không phải là không có ý nghĩa. Cái này yêu cầu chứng minh. Đầu tiên, xe của Hạ Kiều Yến có rất nhiều người nhận ra; thứ hai, tôi cho là bọn họ giống như sẽ chuẩn bị mấy phương án bắt chước bút tích của các bác sĩ cấp cứu, để phòng đến hiện trường phát huy."

"Cô phân tích làm tôi không có lời gì để nói. Thật giống như ở lúc tôi không biết, thì có một tổ chức thần bí theo dõi tôi. Người có thể dày vò ra nhiều chuyện như vậy, không phải là một người."

"Tôi cũng có cảm giác này. Nếu như bọn họ cách đoan thời gian ra làm chút chuyện, thì sẽ không khiến cho người ta liên tưởng đến chung một chỗ. Bây giờ cơ bản có thể chắc chắn Vi Thái Giai cùng Trần Liễu Phi là con mồi, chính là khiến cho cô tự mình loạn đầu trận tuyến." Trình Giang Tuyết nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Trước theo đuổi em bằng cách của anh

"Chẳng lẽ lúc tôi loạn như thế thì tốt lắm sao?"

"Cái này nói không chừng. Vạn nhất có người đặc biệt không thích cô, không giết chết cô được, hẳn cảm thấy thế giới không đẹp nổi. Biến thái nhiều

như vậy. Luôn có một khoản thích hợp với cô."

Tần Dĩ Duyệt: "Cám ơn cô đã an ủi."

"Khách khí một chút. Gần đây tôi có chút bận, đang bề đầu sứt trán với vụ án bầm thây đây, cũng không biết người bị bệnh thần kinh kia có phải là do không có chuyện làm hay sao mà cứ đi giết người để tạo cảm giác tồn tại, tuần này cũng đã ghép lại bốn cổ thi thể, ngày ngày đều ghê tởm quá sức. Chờ tôi hết bận, thì sẽ giúp cô tra chuyện của cô một chút. Trước mắt điều cô có thể làm đó là tự bảo vệ bản thân an toàn. Để cho Hạ Kiều Yến sắp xếp cho cô mấy người bảo vệ ngầm. Bố mẹ cô bên đó thì cô cũng phải nhắc nhở họ chú ý nhiều hơn. Dựa theo suy nghĩ tới suy đoán của tội phạm bình thường, những người đó bây giờ cảm thấy hứng thú chính là cô, còn sẽ không dời đi mục tiêu đối với mấy người xung quanh cô đâu. Nhưng mà, người có thể phạm tội cơ bản không mấy cái mạch não bình thường, cô vẫn nên là nhắc nhở đi."

Sau khi Trình Giang Tuyết nói xong, liền cúp điện thoại.

Tần Dĩ Duyệt cẩn thận nhớ lại lời Trình Giang Tuyết, nhận ra lời cô ấy nói đúng là rất có đạo lý.

Từ góc nhìn tâm lý học, cô bây giờ là con mồi mà người đứng sau tấm màn kia cảm thấy hứng thú nhất, có thể tập trung tầm mắt bọn họ.

Chỉ cần không đem cô làm cho hỏng, những người khác sẽ không có việc gì.

Mấy năm này mặc dù cô đặc tội cũng không ít người, nhưng đặc tội tàn nhẫn giống vậy thì thật không có.

Tần Dĩ Duyệt suy tư một hồi, nhớ tới một cái vấn đề mà cô một mực lo là.

Cái người đàn ông bị thương ngày đó cô cứu đã đi đâu vậy?

Sau chuyện này tiêu điểm đều tụ tập ở trên sổ khám bệnh, báo cáo giải phẫu đã bị sửa đổi của cô mà không có ai chú ý đến chuyện người nọ vốn nên là tiêu điểm cả.

Mà cô tin chắc người kia chắc chắn bị thương.

Nhưng ông ta làm sao ở dưới mí mắt tất cả mọi người mà chạy đi?

Tần Dĩ Duyệt suy tư hồi lâu, chắc chắn thân phận của cô ở trong chuyện này không cách nào có thể có lợi được.

Thời điểm dư luận liên tục đặt trên người cô, cô giống trống khua chiêng muốn lấy video giám sát ở bệnh viện cùng đoạn đường ngày đó, không những sẽ không như cô mong muốn.

Ngược lại dễ dàng để cho người mượn có.

Cô không sợ bị người ta nói mấy câu vo ve, họ có nói mấy câu đó thì cô cũng sẽ không mất miếng thịt nào, chẳng qua là tình thế phát triển vượt qua dự liệu cùng phạm vi mà cô có thể ứng đối.

Lấy lời suy đoán của Trình Giang Tuyết, cô sẽ tham gia điều tra.

Lời điều tra của Trình Giang Tuyết, cô có thể yên tâm.

Tần Dĩ Duyệt cũng không biết tại sao cô không có một chút hoài nghi lời nói và tính tình Trình Giang Tuyết nữa, nó chính là tin tưởng theo bản năng rồi.

Nghĩ như vậy, Tần Dĩ Duyệt dứt khoát đem chuyện này để qua một bên.

Lấy điện thoại di động ra gọi cho bố mẹ, nhắc họ bình thường ra khỏi nhà thì chú ý một tí.

Sau đó lại gọi điện thoại cho Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến bên kia rất nhanh đã nghe, "A lô."

"Thỏ hào, chúng ta có về đại trạch ăn một bữa cơm không nhỉ?"

"Sao lại đột nhiên muốn về nhà ăn cơm?"

"Gần đây không phải em náo loạn không ít hay sao. Bố mẹ cũng thường xuyên đưa đón em đi làm, em sợ họ lo lắng."

"Được, tối nay trở về, cuối tuần ở lại đại trạch luôn."

"Ok."

**

Giờ tan việc, Hạ Kiều Yến liền mang theo Tiểu Bảo xuất hiện ở trong bệnh viện.

Một lớn một nhỏ hết sức bắt mắt, trên tay một lớn một nhỏ đều cầm đóa hoa hồng.

Tần Dĩ Duyệt nghe được một trận huyên náo trên hành lang còn cảm thấy kỳ quái.

Dẫu sao cô đã có khoản thời gian không nghe được loại âm thanh này ở trước hành lang phòng làm việc của mình rồi, không biết lại xảy ra cái chuyện gì nữa đây.

Tiểu An khẩn trương chạy tới cửa xem xét tình huống, thét to: "Chị Tần chị Tần, chị mau tới đây nhìn."

"Có người đàn trận?"

"Là Hạ tổng cùng tiểu Hạ tổng của em tới."

"Ồ ồ." Tần Dĩ Duyệt đáp một tiếng, tắt máy vi tính, cởi áo blouse ra.

Đang muốn lấy túi đi ra ngoài, liền thấy Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo tiến vào.

Cô hơi há to miệng, không hiểu bây giờ là tình huống gì, "Hai vị đại gia, hai vị đây là chuẩn bị vén tay áo khua cánh tay tiến quân vào giới giải trí sao?"

Hoa Hạ Kiều Yến cầm trên tay đặt vào trong tay cô, "Trước tiên dựa theo cách của anh mà theo đuổi em."

"Con cũng theo đuổi." Tiểu Bảo cũng đem một bó hoa nhỏ thả vào tay Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc, cô cũng quên chuyện như vậy rồi đây.

Trên mặt không tự chủ được nở một nụ cười sáng lạng.

Không có người phụ nữ nào không thích cảm giác được người đàn ông phách lối bày tỏ tình yêu, cho dù phương diện lý trí cảm thấy chính cô ấy hạnh phúc là được, nhưng nếu thật sự có cơ hội có thể phách lối ân ái, thì không có người phụ nữ nào có thể cự tuyệt nó cả.

Tiểu An ở bên cạnh mãnh liệt chụp hình, mặt đầy hâm mộ.

ĐM, chị Tần nhà cô quá hạnh phúc.

Cô thật hâm mộ!

**

Tần Dĩ Duyệt đem bó hoa Hạ Kiều Yến và Tiểu Bảo tặng cho mình, lấy ra một ít đưa cho Tiểu An, sau đó liền theo hai vị đại gia nhà mình xuống lầu lên xe.

Cô vừa lên xe, Tiểu Bảo liền làm ồ trong lòng cô.

Tần Dĩ Duyệt động tác tự nhiên ôm cậu nhóc, vỗ nhẹ lưng nhỏ, nghi ngờ nói: "Cục cưng, hình như gần đây con lại cao thêm rồi."

"Cao thêm hai cm. Sau này có thể con so với baba còn cao hơn cơ."

"Baba con cao 1m 89, con muốn cao hơn baba, không có khả năng." Hạ Kiều Yến vừa lái xe vừa nói.

"Con muốn cao hơn baba."

"Baba chờ."

Tần Dĩ Duyệt nhẹ nhéo một cái lên khuôn mặt phúng phính của Tiểu Bảo, "Thiếu hiệp, cậu đây là ở ngay trước mặt tôi cùng chồng tôi so sánh hay sao?"

Tiểu Bảo nghe vậy tròn mắt, "Hai cô chú liên thủ khi dễ một đứa nhỏ bị tự kỷ như cháu thì phù hợp lắm ạ?"

"Cậu đã sớm không phải là đứa nhỏ bị tự kỷ rồi." Tần Dĩ Duyệt cười hi hi nói.

Tiểu Bảo miễn cưỡng hừ một tiếng, rúc vào trong lòng Tần Dĩ Duyệt, nhắm mắt lại ngủ.

Tần Dĩ Duyệt nhẹ nhàng, khe khẽ vuốt tóc Tiểu Bảo, thấp giọng hỏi Hạ Kiều Yến, "Thỏ hào, Vân Sách bây giờ sống ở nhà, hay là sống riêng cùng Mạc Mộ Trâm?"

"Con bé ở hai bên. Tối nay con bé cùng Mạc Mộ Trâm sẽ về nhà, giống như chúng ta ở đến sáng thứ hai."

"VẬY THÌ TỐT."

Tiểu Bảo nhắm mắt lại, nghe giọng điệu nhỏ nhẹ trò chuyện của hai người.

Đột nhiên cảm thấy rất ấm áp, trong cuộc đời nhóc cũng hết sức quyến luyến cảm giác như vậy.

Nhưng từ đầu đến cuối, chỉ có baba cùng mẹ nhóc mới có thể cho nhóc cảm giác ấy mà thôi.

**

Lúc Hạ Kiều Yến đậu xe ở trong sân, xe của Mạc Mộ Trầm cũng mới vừa đến.

Sau khi Hạ Vân Sách xuống xe, chậm rãi đi tới bên này, "Anh hai, chị dâu, Tiểu Bảo, mọi người đến thật đúng lúc."

Tần Dĩ Duyệt ôm Tiểu Bảo xuống xe, nhìn bụng Hạ Vân Sách đã nhô lên, "Bây giờ có khó chịu không?"

"Khá tốt. Trên bụng có một quả cầu cũng dần thành thói quen."

"Chờ sinh ra rồi, em cũng sẽ biết bây giờ hạnh phúc bao nhiêu." Tần Dĩ Duyệt cười nói, đỡ tay Hạ Vân Sách tiến vào nhà chính.

Tầm mắt Hạ Kiều Yến cùng Mạc Mộ Trầm ở trong không khí đụng nhau.

Hạ Kiều Yến hướng sân sau ngắm cảnh đi tới, Mạc Mộ Trầm nhún vai một cái, cũng đi theo.

Hai người đàn ông một trước một sau đứng ở tầng ngắm cảnh cao nhất.

Hạ Kiều Yến nói: "Những thứ scandal kia là chuyện gì xảy ra?"

"Làm sao? Muốn cùng tôi tính sổ? Hạ Kiều Yến, tôi đã như mong muốn của anh mà cưới em gái anh rồi, anh còn muốn tôi như thế nào nữa? Đừng quên, trong tay tôi cũng có cái thóp của anh đấy. Nếu thật sự muốn đấu, cũng còn không biết ai thắng ai thua đâu." Mạc Mộ Trầm khiêu khích nhìn Hạ Kiều Yến.

"Cậu định lật mặt?"

"Có gì không thể? Cưới người phụ nữ tôi không thương làm vợ, đột nhiên tôi cảm thấy cũng có thể giống vậy đi tiếp thu người phụ nữ khác. Trong vòng giải trí người đẹp như mây, ngủ một giấc có cái gì không được chứ? Tôi bây giờ rất hối hận mười năm này một mực không đụng vào phụ nữ, lãng phí rất nhiều cơ hội."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Ninh Duy còn sống

Câu trả lời của Hạ Kiều Yến chính là một quyền đánh về phía Mạc Mộ Trầm.

Mạc Mộ Trầm không ngờ rằng Hạ Kiều Yến sẽ ở đại trạch Hạ gia đánh anh.

Dưới tình thế cấp bách, chỉ kịp quay đầu đi, nhận lấy quả đấm Hạ Kiều Yến lướt qua gò má của mình, vô cùng rất đau.

Hạ Kiều Yến đánh xong một quyền, nhìn Mạc Mộ Trầm chật vật lui về phía sau.

Hạ Kiều Yến thu tay về, lạnh lùng nhìn Mạc Mộ Trầm. "Cậu nghĩ rằng cậu gây sự với tôi thì tôi sẽ để cho cậu với Vân Sách ly hôn sao?"

"Tôi không ngại như vậy." Mạc Mộ Trầm đột nhiên ha ha cười lớn.

Một lát sau, tiếng cười im bặt, chỉ còn lại âm cuối thê lương.

"Hạ Kiều Yến, anh nói cho tôi tại sao đi? Tại sao người lần cuối trước khi Ninh Duy chết thấy được lại là anh?! Cô ấy yêu anh như vậy, tại sao anh lại có thể buông bỏ cô ấy xuống mà đi kết hôn?! Anh rốt cuộc có yêu cô ấy không hả?"

"Cô ấy đã chết. Người chết thì nên biến mất." Hạ Kiều Yến lạnh lùng nói: "Mạc Mộ Trầm, có một chuyện cậu không cảm thấy kỳ quái sao?"

"Cái gì?"

"Tôi cậu đều không phải là kiểu người chung tình, cái gọi là chung tình bất quá cũng chỉ là không gặp được một người phụ nữ vừa mắt, chỉ có thể nhớ lại người xưa mà thôi. Ninh Duy đơn giản là một người phụ nữ khắc sâu ấn tượng với chúng ta lúc còn là niên thiếu, coi như có khắc sâu hơn nữa thì qua mười năm, cũng nên buông xuống rồi. Cậu không cảm thấy chúng ta vẫn nhớ Ninh Duy thật ra rất kỳ quái sao?"

Mạc Mộ Trầm ý nghĩ xoay chuyển cực nhanh, "Ý anh là có người tận lực nhắc nhở chúng ta Ninh Duy vẫn còn tồn tại?"

"Bây giờ tôi nghi ngờ cô ấy còn sống."

"Không thể nào!" Mạc Mộ Trầm không chút nghĩ ngợi liền bác bỏ.

"Trước đây tôi cũng cảm thấy không thể nào. Chuyện gần đây Dĩ Duyệt gặp phải khiến tôi cho rằng cô ấy vẫn còn sống."

"Chính mắt tôi nhìn thấy thi thể cô ấy được đưa vào lò thiêu."

"Ninh Phóng làm cái gì?"

Mạc Mộ Trầm sững sờ một chút. "Cô ấy còn sống cũng không nói, đây là ý gì?"

"Tôi cũng đang suy đoán." Ánh mắt sâu thẳm của Hạ Kiều Yến nhìn về phía Mạc Mộ Trầm, "Vợ tôi là Tần Dĩ Duyệt. Vợ cậu là Hạ Vân Sách, cậu nhất định phải rõ điểm này! Ninh Duy vô luận còn sống hay không. Ở trong lòng chúng ta cũng chết hẵn rồi. Nếu như cậu không nhớ được, tôi không ngại dùng chút thủ đoạn!"

Về mặt Mạc Mộ Trầm có chút hoảng hốt, trầm mặc một lúc lâu, giống như là không nghe được lời Hạ Kiều Yến mới vừa nói kia vậy, lẩm bẩm hỏi: "Cô ấy rõ ràng đã chết, làm sao có thể còn sống?"

"Tại sao lúc đó cô ấy chết?"

"Bệnh."

"Nếu như cô ấy căn bản không có bệnh?"

"Cái này không thể nào... Khoảng thời gian cuối cùng cô ấy sống..."

"Tôi cũng chính là bởi vì biểu hiện của cô ấy trong khoảng thời gian đó mới chậm chạp không dám kết luận. Cho đến khi tôi gặp một người."

"Ai?" Mạc Mộ Trầm mâu quang vi liễm, thật chắc phong tỏa Hạ Kiều Yến, tựa hồ muốn đem hấn đích mặt tránh ra một động tói.

"Ninh Phóng!"

"Cậu ta thế nào?"

"5 năm trước liền xuất hiện ở bên cạnh Tần Dĩ Duyệt, mấy năm này luôn giữ liên lạc với cô ấy."

"Vậy thì thế nào?"

"Nếu năm đó bác sĩ trị liệu chính của Ninh Duy đem Tần Dĩ Duyệt giới thiệu cho Ninh Phóng thì sao? Cậu cùng Ninh Phóng quen biết qua lại cũng mấy năm, biết cậu ta là hạng người gì rồi, là kiểu người rất khó tiếp nhận người lạ xuất hiện trong cuộc sống của cậu ta, nhưng cậu ta lại có thể dễ dàng đón nhận Tần Dĩ Duyệt."

Mạc Mộ Trầm cười một tiếng, "Hạ Kiều Yến, anh dời đi trọng điểm rồi. Anh không phải cũng nhanh chóng tiếp nhận Tần Dĩ Duyệt hay sao, vậy mà còn trách Ninh Phóng?!"

"Nếu như chuyện gần đây không phát sinh, tôi sẽ không nghĩ như vậy. Người đứng phía sau hoàn toàn quen thuộc cùng nắm giữ tính tình của Tần Dĩ Duyệt, đến cả bản năng phản ứng của cô ấy cũng đoán được. Cậu cảm thấy cái này là thuần túy trùng hợp sao?"

"Điều này cũng không thể chứng minh Ninh Duy còn sống."

Hạ Kiều Yến từ trong túi lấy ra một món đồ, đưa cho Mạc Mộ Trầm.

Mạc Mộ Trầm nghi ngờ nhận lấy, mở ra nhìn một cái, phát hiện là mấy tấm hình.

Trong ảnh chụp là sườn mặt cùng bóng lưng của một người phụ nữ trẻ tuổi.

Chỉ cần là người ở gần với Ninh Duy, liếc mắt một cái là có thể nhận ra đó là cô ta rồi.

Tay Mạc Mộ Trầm thiếu chút nữa là không cầm được mấy tấm hình nhẹ tênh kia, hai mắt đỏ như máu nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến mặt mũi bình tĩnh nhìn anh ta, "Đây là những tấm hình mà sáng hôm nay được gửi đến trong phòng làm việc của tôi."

"Tôi không tin..."

"Cậu có tin hay không thì cũng không nằm trong phạm vi suy xét của tôi, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết trước, tôi muốn thời điểm cậu gặp Ninh Duy, đầu óc phải thanh tỉnh một chút. Cậu một chân đã bước vào Hạ gia, ở trong mắt người ngoài thì cậu chính là người Hạ gia, hy vọng cậu có thể biết quan niệm nhất tôn câu tôn, nhất vinh câu vinh* của gia tộc, đừng đem giới giải trí hỗn độn không màng hình thức kia mang vào Hạ gia!"

*Nhất tôn câu tôn, nhất vinh câu vinh: Câu này hình như nói về 1 nhóm gì đó có thỏa thuận giao dịch, đồng minh... mà 1 trong số đó bị ảnh hưởng (Nguy hiểm...) Sẽ ảnh hưởng đến toàn nhóm. 1 người sướng thì cả nhóm cùng sướng, 1 người bị đau thì khiến cả nhóm cùng đau theo. Nói chung là 1 việc gì đó chỉ tác động lên 1 cá nhân nhưng lại ảnh hưởng toàn tập thể

Mạc Mộ Trầm mặt hầm hầm chộc mìa mai nhìn Hạ Kiều Yến, "Chuyện anh có thể vì Hạ Vân Sách làm thật đúng là nhiều, rõ ràng rất khó chịu khi nhìn thấy thân phận, nghề nghiệp của tôi, nhưng lại nhẫn nhịn bóp mũi chịu đựng vì em gái."

"Nếu như cậu thật sự đại đột không có thuốc chữa, không cần tôi xuất thủ, Vân Sách cũng sẽ không bỏ qua cậu! Con bé mặc dù là một người phụ nữ, nhưng nó cũng là một người Hạ gia chính cống, đối phó với cậu còn dư sức."

"Anh đang uy hiếp tôi?!"

"Cậu có thể nghĩ như vậy." Hạ Kiều Yến nói xong, quay đầu cũng không nhìn ngấm cảnh vật dưới đất.

Mạc Mộ Trầm nhìn bóng lưng đi xa của Hạ Kiều Yến tay không nhận được nắm chặt đến rung rung.

Giăng co từ mười năm trước, anh đã không thể thắng nổi người đàn ông này.

Mười năm sau, một lần nữa biết được tin tức của Ninh Duy, chỉ xét khí thế anh cũng thua Hạ Kiều Yến rồi.

Cái giá anh trả cho tình cảm với Ninh Duy so với Hạ Kiều Yến không hề thua, nhưng đến cuối cùng Ninh Duy cũng chỉ thấy Hạ Kiều Yến, không thấy anh.

Nhưng anh vẫn vì một câu Ninh Duy đã từng nói mà bước vào giới giải trí, đi tới đỉnh cao trong giới giải trí đó.

Mà Ninh Duy đã biến mất.

Mạc Mộ Trầm thấp hèn nhìn mấy tấm hình trong tay.

Trong nháy mắt đó, anh đột nhiên rất hận Ninh Duy!

Người từ đầu đến cuối cô ấy nghĩ đến đều là Hạ Kiều Yến, anh ở trong lòng cô ấy bắt quả chỉ là một sự chê cười!

Hạ Kiều Yến xuống dưới liền thấy Tần Dĩ Duyệt đi tới, "Sao lại ra đây?"

"Không phải do không thấy anh với Mạc Mộ Trầm hay sao? Em đi tìm hai người một chút."

"Cậu ta tìm anh nói chuyện về Vân Sách, muốn hiểu thêm một chút về thói quen sinh hoạt của Vân Sách."

"Thật sao?" Tần Dĩ Duyệt vui vẻ nói.

"Ừ." Hạ Kiều Yến dặt tay Tần Dĩ Duyệt, cùng nhau đi đến nhà chính.

Cách nhà còn một chút, liền nghe được tiếng hét cao vút chói tai của Tiểu Bảo cùng tiếng cười của người nhà Hạ gia.

Hạ Vân Sách nhìn phía sau hai người, không thấy Mạc Mộ Trầm, nghi ngờ nói: "Anh ta đâu?"

"Ở phía sau."

Hạ Kiều Yến vừa dứt lời, liền nghe được sau lưng có tiếng bước chân.

Mạc Mộ Trầm trên mặt không biểu tình gì, nhưng sắc mặt khá tốt.

Hạ Vân Sách như có điều suy nghĩ nhìn khóe miệng có máu ứ đọng của Mạc Mộ Trầm một cái, không mở miệng hỏi.

Tần Dĩ Duyệt tự nhiên cũng chú ý tới, mới vừa rồi cô không nhìn kỹ mặt Mạc Mộ Trầm, cho là lúc quay phim thì bị thương.

Hạ lão gia nói: "Người đến đông đủ rồi, dọn cơm đi."

Lâm Nhụy đứng dậy đi phân phó phòng bếp mang thức ăn lên.

Cả một nhà rí rít đi đến phòng ăn.

Sau khi ngồi xuống, tiêu điểm liền đặt quanh người Tiểu Bảo, Tần Dĩ Duyệt và Hạ Văn Sách.

Bây giờ Tiểu Bảo nói chuyện cùng mấy đứa trẻ hướng nội bình thường tương tự, nhưng cậu nhóc quanh năm ở cùng Hạ Kiều Yến nên trên người có khí chất bình tĩnh, không kiêu không nóng, đồng thời cậu nhóc còn có sự linh động cùng hòa nhã trong trẻo giống Tần Dĩ Duyệt.

Thay đổi như vậy khiến cho trưởng bối Hạ gia vô cùng hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Có việc nói thẳng, đừng táy máy tay chân

Bầu không khí trong bữa cơm tối vô cùng tốt, sau khi ăn xong, Tần Dĩ Duyệt liền mang theo Tiểu Bảo trở về phòng tắm.

Tiểu Bảo đối với đại trạch còn chưa phải đặc biệt quen thuộc, vì vậy cửa phòng tắm mở, để cho Tần Dĩ Duyệt đưa lưng ngồi về phía nhóc ở cửa phòng tắm, còn chính nhóc thì tự đi vào tắm.

Tần Dĩ Duyệt vừa dùng ipad lên mạng vừa cùng Tiểu Bảo nói chuyện phiếm. "Bảo bối, sinh nhật con cũng sắp tới rồi, chúng ta nên chuẩn bị sao đây?"

"Không có sinh nhật."

"Tại sao?"

"Baba nói con không có sinh nhật."

"Hả?" Tần Dĩ Duyệt vỗ trán của mình một cái, nghĩ đến ngày sinh nhật Tiểu Bảo cũng chính là ngày giỗ bố mẹ ruột của nhóc.

Đầu cô chắc chắn là bị nước vào rồi.

"Không có sinh nhật cũng tốt. Mẹ cũng rất ít khi tổ chức sinh nhật."

"Thật à?"

"Ừ."

Tiểu Bảo nháy mắt một cái, nhìn bóng lưng Tần Dĩ Duyệt, "Mẹ, mẹ cũng không hiểu kỳ mẹ ruột của con là ai sao?"

"Không hiểu kỳ, có con là tốt rồi, tò mò mẹ con làm gì? Mẹ lại không sống cùng mẹ con."

Tiểu Bảo nghe vậy liền chậm chậm chạy đến nhào vào sau lưng Tần Dĩ Duyệt.

Sau lưng Tần Dĩ Duyệt lập tức ướt sũng.

Cô nghiêng đầu qua, giữ cái mông trần của nhóc bế lên đi vào phòng tắm, bỏ nhóc vào bồn tắm nhỏ chuyên dụng, giúp nhóc tắm.

Cậu nhóc tay chân nho nhỏ thịt thịt ở trong nước đập đập, vô cùng vui vẻ.

Tần Dĩ Duyệt muốn đem nhóc ôm ra, nhóc cũng không nghe.

Cho đến khi tên nhóc này nhảy mũi mấy cái sau, mới bắt đầu đi để Tần Dĩ Duyệt ôm ra, lau khô tóc nhóc, mặc cho nhóc bộ quần áo ngủ.

Cậu nhóc hình như rất lạnh, nói chuyện cũng có chút giọng mũi.

Tần Dĩ Duyệt đem cậu nhóc nhét vào trong chăn, sau đó xuống lầu lấy thuốc cảm mạo của trẻ em cho nhóc.

Bình thường cô có thói quen hay mang mấy loại thuốc nhỏ bên mình, lúc xuống xe thì túi cô để quên trong xe.

Tần Dĩ Duyệt nói một tiếng với Hạ Kiều Yến, cầm chìa khóa xe của anh đến trong sân.

Mới vừa mở khóa xe ra thì liền nghe được sau lưng có tiếng bước chân.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ là Hạ Kiều Yến không yên tâm cô một người đi ra lấy đồ, không quay đầu lại nói: "Thỏ hào, anh không cần đi cùng em đâu, chút chuyện nhỏ này em hoàn toàn có thể giải quyết."

"Cô đến tốt cùng là ai?" Âm thanh u ám của Mạc Mộ Trầm từ sau lưng vang lên.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ ngờ quay đầu nhìn sang, Mạc Mộ Trầm nửa người ẩn ở trong bóng tối.

Tuy vậy ánh mắt sắc bén như ưng vẫn sáng ngời không dứt.

Tần Dĩ Duyệt suy nghĩ chốc lát, phát hiện đây là lần thứ hai Mạc Mộ Trầm cô cái vấn đề này nhỉ?

"Cậu từng gặp được người có dáng dấp rất giống tôi?" Tần Dĩ Duyệt dò xét hỏi.

Mạc Mộ Trầm không trả lời, chậm rãi đi ra bóng tối.

Tần Dĩ Duyệt không tự chủ lui về phía sau hai bước, cả người rất nhanh liền để đến bên xe.

Mạc Mộ Trầm giống như không nhìn thấy cô lui về phía sau vậy, thẳng tắp đi tới trước mặt Tần Dĩ Duyệt, cách một bước xa thì dừng lại đứng yên.

Tần Dĩ Duyệt mím chặt môi, cảnh giác nhìn Mạc Mộ Trầm.

Mạc Mộ Trầm đột nhiên đưa tay ra, dùng sức nhéo một cái lên mặt Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt da mặt co rút, không biết đại minh tinh đầu óc là bị nước vào, hay vẫn là bị kích thích đến hồng.

Cô lạnh lùng kéo tay anh ra, "Có chuyện cứ việc nói thẳng, đừng có táy máy tay chân!"

Mạc Mộ Trầm ánh mắt hơi có vẻ nghi ngờ nhìn Tần Dĩ Duyệt, chắc chắn cô cũng không phẫu thuật thẩm mỹ.

Nhưng mà, Tần Dĩ Duyệt cùng Ninh Duy xác thật không thể nào có khả năng là cùng một người.

Ninh Duy cao 1m62, Tần Dĩ Duyệt lại cao gần 1m70.

Coi như khuôn mặt có thể thay đổi, thì chiều cao cũng không thay đổi được.

Mạc Mộ Trầm sâu sắc biết một điểm này, nhưng vẫn không nhận được đi ảo tưởng.

Tần Dĩ Duyệt thấy sắc mặt Mạc Mộ Trầm thay đổi mấy lần, lại không có bộ dạng muốn nói gì đó.

Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xoay người từ trong xe cầm túi mình ra.

Cô không muốn cùng Mạc Mộ Trầm có nhiều liên quan.

Quan hệ của bọn họ dừng lại ở trong phạm vi chị em dâu, thân thích là tốt, những cái bất hòa cũng càng ít càng tốt.

Mạc Mộ Trầm ánh mắt hoảng hốt nhìn động tác Tần Dĩ Duyệt, giống như mê muội đi tới đem Tần Dĩ Duyệt ôm vào trong ngực, giống như dã thú ở trên cổ Tần Dĩ Duyệt dùng sức cắn một cái.

Mạc Mộ Trầm cũng không biết anh ta xảy ra chuyện gì, giờ khắc này anh thật sự muốn từng hớp từng hớp cắn người phụ nữ này, đem cô ta nuốt hết vào bụng.

Tần Dĩ Duyệt bị động tác bất ngờ của anh ta làm kinh sợ, theo bản năng muốn hét chói tai.

Sau đó lại nghĩ đến nơi này là nơi nào, liền đem tiếng hét chói tai nuốt xuống.

Cô lạnh lùng nói: "Mạc Mộ Trầm, cậu muốn làm gì?!"

"Tại sao cô phải gả cho Hạ Kiều Yến?"

"Chuyện riêng của tôi sẽ cùng cậu nói chắc?!" Tần Dĩ Duyệt lạnh lùng nói: "Buông ra."

"Nếu tôi không làm thế? Nếu người Hạ gia biết chúng ta như vậy, cô cảm thấy bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?" Giọng Mạc Mộ Trầm mang theo một chút nghiền ngẫm.

Tần Dĩ Duyệt thân thể cứng đờ, thật muốn giết chết người đàn ông này.

"Tôi lặp lại lần nữa, buông tay!"

"Không buông!"

Tần Dĩ Duyệt lười cùng anh ta nói nhảm, thời gian kéo dài càng lâu, người Hạ gia phát hiện thời gian cô và Mạc Mộ Trầm cùng nhau biến mất lại càng dài.

Tần Dĩ Duyệt đưa tay ở bên hông Mạc Mộ Trầm nặng nề điểm một cái.

Mạc Mộ Trầm đến thân thể run lên bần bật, nhất thời nửa người chết lặng, tay không tự chủ được buông lỏng kiểm hãm với Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt thừa dịp Mạc Mộ Trầm buông tay, nhanh chóng khóa lại cửa xe, đi về nhà chính.

Cô một bên đi nhanh còn một bên âm thầm chú ý động tĩnh sau lưng.

Không nghe được sau lưng có tiếng bước chân đi tới, cô mới âm thầm thờ phào nhẹ nhõm.

Tần Dĩ Duyệt điều chỉnh cảm xúc một chút, đẩy cửa đi vào.

Cô vừa tiến đến, mọi người Hạ gia ở trong đại sảnh nói chuyện trời đất đều nhìn về cô, đáy mắt thoáng qua nghi ngờ.

Tần Dĩ Duyệt hướng bọn họ cười một tiếng, giơ túi trong tay.

Hạ Kiều Yên đứng dậy hướng cô đi tới, "Sao em đi lâu như vậy?"

Tần Dĩ Duyệt ngượng ngùng nói: "Không biết dùng xe anh."

Hạ Kiều Yên không nói gì nữa, vỗ mặt cô một cái, dắt tay cô lên lầu.

Lúc trở về phòng lúc, Tiểu Bảo đã ngủ.

Tên nhóc này hai cánh tay nhỏ làm tư thế đầu hàng, tứ ngưỡng bát xoa* ngủ ở trên gối.

Tứ ngưỡng bát xoa: Chỉ tư thế ngửa mặt lên trời, dạng chân dạng tay ra, có ý chê trách.

Hai chân ngắn còn đá đập chân lung tung, chỉ có trên bụng còn đắp một chút.

Tần Dĩ Duyệt đi qua sờ mặt thịt của nhóc một cái, thấy nhóc đã ngủ thật say, cũng không đánh thức nhóc uống thuốc.

Hạ Kiều Yên đứng ở sau lưng cô, nói: "Em đi tắm đi."

"Được." Tần Dĩ Duyệt đáp một tiếng.

Lúc này cô mới nhớ tới khi này cô mới vừa cùng Tiểu Bảo chơi nước, trên người cũng ướt hơn phân nửa, nhưng lo lắng nhóc sẽ cảm mạo bị lạnh, nên không chú ý tắm.

Bây giờ bị nhắc như vậy, cô mới cảm thấy trên người ướt ướt rất là khó chịu.

Tần Dĩ Duyệt từ trong phòng thay quần áo lấy ra một bộ đồ ở nhà, vào phòng tắm.

Lúc đóng cửa phòng tắm lại, ánh mắt cô tùy ý liếc về cái kiếng trong phòng tắm thì nhất thời ngẩn người.

Trên cổ cô có một dấu bất mắt, rơi vào vị trí bị quần áo nửa lộ nửa che.

Không quá mức trắng trợn, cũng không để cho người bỏ qua nó tồn tại.

Tần Dĩ Duyệt trong đầu hiện lên ánh mắt mới vừa rồi lúc cô đi vào nhà của mọi người, trong lòng dâng lên một cảm giác chán ghét đối với Mạc Mộ Trầm.

Cô không hiểu Mạc Mộ Trầm tại sao phải làm như vậy?

Chẳng lẽ đem cô đuổi ra Hạ gia, Mạc Mộ Trầm trong lòng mới thoải mái sao?

Vote và cmt để cổ vũ tớ nhé^^

Editor: Game Sợ (@GameSo_BBB)

Cả tuần này tui lặn là vì gia đình tui có chuyện riêng, không dành thời gian để edit truyện được, ngoài ra thì tui cũng đang trong thời gian cày điểm=))))))

18 tháng 12 này tui phải thi học kỳ nữa, nên có thể nói là bận ngập đầu.

Hôm nay rảnh rồi mới ngoi lên được:"(

Vô cùng xin lỗi ạ ☐

Và cũng rất cảm ơn mọi người đã không bỏ truyện.

Chúc mọi người buổi tối vui vẻ nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Dấu vết trên cổ

Bọn họ từ trên bản chất mà nói, cũng không có lợi ích đến mâu thuẫn gì.

Hai người mặc dù không coi là quen biết, nhưng dù gì cô cũng đã chứng kiến lúc Mạc Mộ Trầm đau khổ, cũng từng chăm sóc anh ta một hai lần.

Vậy tại sao anh ta vẫn không buông tha cô?

Tần Dĩ Duyệt trong lòng rất là ngũ vị tạp trần*, cô nhanh chóng tắm xong, mặc quần áo đi ra ngoài.

*Ngũ vị tạp trần: Ngũ vị, năm vị [chỉ các vị chua, ngọt, cay, đắng, mặn]; ý nói nhiều cảm xúc khó tả.

Trong phòng, Hạ Kiều Yến ngồi dựa vào đầu giường, không biết đang suy nghĩ gì.

Ánh đèn màu vàng nhạt đem đường nét của anh chiếu mờ mờ ảo ảo, vô cùng tình ý.

Tần Dĩ Duyệt cảm thấy ai bị Hạ Kiều Yến mê đến thần hồn điên đảo đều rất bình thường, người đàn ông này tư thế ngồi tùy tiện tiện cũng hết sức mê người.

Hạ Kiều Yến nghe được tiếng bước chân của cô, quay đầu sang, hướng cô vẫy vẫy tay, nhẹ giọng nói: "Tới đây."

Tần Dĩ Duyệt suy nghĩ chốc lát, hướng anh đi tới.

Còn chưa đi đến trước mặt Hạ Kiều Yến thì đã bị anh đưa tay kéo qua.

Tần Dĩ Duyệt cả người không vững, ngã nhào vào trong ngực anh.

Hạ Kiều Yến đem cô giam cầm ở trong ngực, một tay nhẹ nhàng sờ lên dấu vết trên cổ cô.

Da thịt ấm áp chạm nhau, khiến cho Tần Dĩ Duyệt nhẹ nhàng run một cái.

Tần Dĩ Duyệt có chút không dám nhìn ánh mắt của Hạ Kiều Yến, nhưng vẫn giải thích: "Em không biết là chuyện gì xảy ra."

Hạ Kiều Yến nhìn tròn mắt trong suốt của cô ngốc trong ngực mình, tức giận trong lòng bởi vì dấu vết trên cổ cô cũng dần dần tiêu tán.

"Mới này em gặp Mạc Mộ Trầm?"

Tần Dĩ Duyệt gạt đầu một cái."Cậu ta có chút kỳ quái."

"Sau này không nên ở riêng với cậu ta."

"Tại sao?"

Cho dù Hạ Kiều Yến không nói như vậy với cô, cô cũng không có ý muốn cùng Mạc Mộ Trầm có thêm bất kỳ tiếp xúc nào nữa.

Mạc Mộ Trầm hai lần liên tục hỏi cô là ai, hiển nhiên là đem cô xem thành người mà anh ta đã từng quen biết.

Tần Dĩ Duyệt lại suy nghĩ một chút lời Hạ Vân Sách đã từng đã nói với cô, trong lòng có một suy đoán, nói: "Có thể là do cậu ta cảm thấy em giống như một cô nhân khi trước của cậu ta, lúc cậu ta ở bệnh viện chúng em cũng có hành động tương tự."

"Em chính là em, không phải ai khác." Hạ Kiều Yến lạnh lùng nói, trong thanh âm mang theo sự cương quyết cùng không được xen vào.

Tần Dĩ Duyệt sững sốt một chút, gật đầu một cái, "Đúng là như vậy. Thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi đi, sau này em thấy cậu ta sẽ cố gắng đi đường vòng."

Hạ Kiều Yến buông lỏng cơ thể cô ra, không quay đầu lại đi tới phòng tắm.

Tần Dĩ Duyệt sờ dấu trên cổ một cái, thờ dài, từ trong túi xách lấy ra thuốc mỡ xoa trên cổ một cái.

Thuốc mỡ lành như băng xoa lên da, dâng lên một trận đau nhói nhẹ nhẹ.

**

Khi ngủ đến nửa đêm, Tần Dĩ Duyệt bị một trận thanh âm đồ sứ vỡ nát làm tỉnh.

Cô giật giật, muốn ngồi dậy, lại bị một cái bàn tay cho đè trở về.

"Em đừng xen vào." Giọng nói Hạ Kiều Yến ở trong bóng tối vang lên.

"Có thể xảy ra chuyện gì hay không?"

"Xảy ra chuyện gì cũng không liên quan tới chúng ta, chúng ta bây giờ đi qua chỉ có thể để cho chuyện càng khó kết thúc hơn."

Tần Dĩ Duyệt thấy Hạ Kiều Yến cũng đã nói như vậy, cô cũng không can thiệp thêm nữa.

**

Hạ Vân Sách bên trong căn phòng.

Hạ Vân Sách cũng không thèm nhìn tới mảnh vụn ở bên chân Mạc Mộ Trầm, ngũ quan xinh đẹp lúc này hiện đầy sương lạnh, "Anh muốn làm gì?"

Mạc Mộ Trầm hai tay khoanh trước ngực, giống như là không nghe được chán vấn Hạ Vân Sách, hỏi ngược lại: "Cô không biết sao? Giả mù sa mưa* chất vấn tới bây giờ, không cảm thấy ghê tởm?"

(1) Giả mù sa mưa: Trong 36 kế của người xưa có 1 kế gọi là "Minh Tri Cố Muội" mà theo cách hiểu của mình thì nó bao gồm cả "Tung Hỏa Mù Che Mắt" và "Giả Mù Sa Mưa". Tức là bạn biết rõ một vấn đề gì đó, một chuyện gì đó, nhưng làm như là không biết để che mắt đối tượng bạn đang phải đối diện hay là đối phó để vượt qua họ, với mục đích là lẫn trốn tất cả thị phi hay nghi hoặc của đối phương, và bất ngờ cho họ một đòn chí mạng. Đòn chí mạng ở đây có thể là lời nói, hay hành động, hoặc một lợi ích nào đó đạt được cho bạn.

"Tần Dĩ Duyệt là chị dâu tôi." Hạ Vân Sách lạnh lùng nói.

"Vậy muốn như thế nào? Hạ Kiều Yến đem cô ta làm cái gì cô không phải không biết, ban đầu cô không trở lại tham gia hôn lễ bọn họ là vì sao thì cô so với tôi càng rõ ràng hơn. Bây giờ mới đến lại thẹn quá hóa giận, cô không cảm thấy đã quá muộn rồi sao?" Mạc Mộ Trầm giọng mang theo mỉa mai nói.

Hạ Vân Sách bị lời nói của anh kích thích đến cười, "Anh nghĩ rằng cái trò lừa bịp vụng về tới nay của anh, sẽ khiến cho Hạ gia chúng tôi đem chị dâu tôi đuổi ra khỏi cửa hả? Các anh quả nhiên là diễn xuất diễn đến đầu óc đều ngu, người Hạ gia chúng tôi có thể chấp nhận một cô con dâu bình thường thì tất nhiên không phải là do đầu óc nóng lên mà làm quyết định ok? Đến cả anh? Anh muốn làm cái gì ngoài mặt là do chính anh làm quyết định, nhưng trong thực tế vẫn là nằm trong tay Hạ gia mà thôi. Chỉ cần một ngày anh vẫn là chồng của Hạ Vân Sách tôi, thì một ngày đó anh cũng không thoát khỏi người Hạ gia. Mà cái anh cho là tự do ở trong lòng mình, chẳng qua là lừa người dối mình. Anh rất hiểu rõ, anh sớm muộn sẽ đem người kia từ trong lòng anh khoét đi sạch sẽ, nhưng anh hiển nhiên càng thích có cái danh chung tình, sống chết không bỏ được!"

Mạc Mộ Trầm nhìn về mặt kiêu ngạo của Hạ Vân Sách, "Cô có biết tại sao tôi luôn coi thường cô không? Chính là vì cô luôn tự cho mình thông minh quá mức đó."

Hạ Vân Sách không giận, ngược lại cười, "Phải không? Anh coi thường tôi hoặc là để ý tôi, đối với tôi không có quan hệ gì, loại cảm giác vô dụng này cũng sẽ không ảnh hưởng đến hôn nhân của chúng ta."

Hạ Vân Sách nói xong xốc chăn lên giường, cũng không thèm nhìn tới Mạc Mộ Trầm đang đứng ở cửa.

Mạc Mộ Trầm khoé miệng lộ ra một nụ cười tà mị, nói: "Nếu như Ninh Duy còn sống thì sao? Người phụ nữ duy nhất mà đời này tôi yêu còn sống, cô sẽ làm sao đây?"

Hạ Vân Sách động tác hơi chậm lại, nhưng rất nhanh lại như không có chuyện gì xảy ra đứng lên, "Nhất định tin này anh hai tôi so với anh sẽ biết sớm hơn, trong cái đoạn quan hệ này, từ đầu đến cuối anh đều là một người thất bại thảm hại. Trong lúc tranh đoạt Ninh Duyệt, anh thua. Mười năm sau đó, anh vẫn thua. Tôi thật không biết tự tin anh từ đâu tới, còn có mặt mũi ở trước mặt vợ anh nói tới chuyện này. Nếu như đơn giản là muốn chọc giận tôi, thì cái phương pháp này đã quá cổ lỗ rồi."

Hạ Vân Sách mặc dù che đậy rất khéo, nhưng Mạc Mộ Trầm vẫn thấy được khi cô nghe tên Ninh Duyệt, đáy mắt kinh hoàng thất thố.

"Hạ Vân Sách, cuộc sống cô như vậy rồi cuộc có mệt hay không?"

"So sánh với hiện tại thì tôi cảm thấy lúc trước mệt mỏi hơn một chút, một mực yên lặng thích anh, còn không bằng sớm đem anh thu vào tay. Anh có vui vẻ hay không, có thích hay không thì cũng không nằm trong phạm vi tôi suy xét, ít nhất đem anh buộc vào bên người tôi, thì tôi vô cùng vui vẻ. Người sống không ích kỷ một chút cần bản không sống nổi, quá cao thượng cũng không có ý nghĩa." Hạ Vân Sách vừa nói vừa nhàn nhạt nhìn anh một cái, "Anh có thể đi đến phòng khách ngủ, cũng có thể ngủ trên giường tôi."

Mạc Mộ Trầm cũng nhàn nhạt nhìn lại cô một cái, mở cửa phòng, xoay người đi ra ngoài.

Một khắc cửa kia đóng lại, sống lưng Hạ Vân Sách ưỡn thẳng tắp nhất thời sụp đổ.

Tay ở trong chăn nắm chặt thành quyền, khẽ run.

Kết hôn cũng người mình yêu nhiều năm, vốn phải là một chuyện rất đáng giá, rất vui vẻ, nhưng bọn họ tựa như không tốt đẹp như những gì đã nghĩ.

Hạ Vân Sách không hiểu tại sao mình lại biến thành bộ dáng như bây giờ, hướng về phía người mình thích nhất nói những lời tổn thương người đó.

Cô và Mạc Mộ Trầm giống như hai đối thủ căm thù lẫn nhau, không ngừng ở trong thân thể đối phương đâm dao, mỗi một dao cũng ác, cũng sâu đến vậy.

Đau đến không muốn sống, nhưng vẫn không chịu buông tha đối phương.

Hạ Vân Sách khó khăn nhắm mắt một cái, tắt ánh đèn bên trong căn phòng, từ từ nằm xuống tới.

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt thật sớm đã thức dậy, ở đại trạch Hạ gia cô cũng không thể không biết xấu hổ mà ngủ nướng được.

Rửa mặt xong xuôi, liền xuống lầu vào phòng bếp, muốn cùng người giúp việc chuẩn bị bữa ăn sáng, lại bị người giúp việc từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.